

Trùng Sinh Chi Tô Gia

Contents

Trùng Sinh Chi Tô Gia	2
1. Chương 1: Chó Ngoan Cũng Cần Người	2
2. Chương 2: Tô Mặc	5
3. Chương 3: Đường Kiều	7
4. Chương 4: Tên Khốn Lưu Văn Sinh	11
5. Chương 5: Công Cuộc Giảm Béo	14
6. Chương 6: Oan Gia Ngõ Hẹp	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	37
13. Chương 13	40
14. Chương 14	43
15. Chương 15	46
16. Chương 16	48
17. Chương 17	52
18. Chương 18	57
19. Chương 19	61
20. Chương 20	65
21. Chương 21	70
22. Chương 22	74
23. Chương 23	77
24. Chương 24	80
25. Chương 25	83
26. Chương 26	87
27. Chương 27	90
28. Chương 28	94
29. Chương 29	97
30. Chương 30	100
31. Chương 31	105
32. Chương 32	108
33. Chương 33	112
34. Chương 34	116
35. Chương 35	119
36. Chương 36	124
37. Chương 37	128
38. Chương 38	131
39. Chương 39	134
40. Chương 40	138
41. Chương 41	141

42. Chương 42	145
43. Chương 43	149
44. Chương 44	152
45. Chương 45	156
46. Chương 46	159
47. Chương 47	163
48. Chương 48	167
49. Chương 49	170
50. Chương 50	173
51. Chương 51	177
52. Chương 52	181
53. Chương 53	185
54. Chương 54	188
55. Chương 55	192
56. Chương 56	195
57. Chương 57	198
58. Chương 58	201
59. Chương 59	204
60. Chương 60	208
61. Chương 61	212
62. Chương 62	216
63. Chương 63	220
64. Chương 64	223
65. Chương 65	227
66. Chương 66	231
67. Chương 67	234
68. Chương 68	238
69. Chương 69	242
70. Chương 70	246
71. Chương 71	250
72. Chương 72	253
73. Chương 73	256
74. Chương 74: Hoàn Kết	260
75. Chương 75: Phiên Ngoại:tổng Sở Vân Và Trần Dư (1)	264
76. Chương 76: Phiên Ngoại:tổng Sở Vân Và Trần Dư (2)	267
77. Chương 77: Phiên Ngoại 3	270
78. Chương 78: Phiên Ngoại 4	274
79. Chương 79: Phiên Ngoại 5	279
80. Chương 80: [special] Sinh Nhật Đại Điều!	283

Trùng Sinh Chi Tô Gia

Giới thiệu

Thể loại: Trùng sinh, hiện đại, hắc bang, niên hạ, cường cườngEditor: Phúc VũSỰ cố máy bay ngoài ý muốn, Tô Bạch T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-sinh-chi-to-gia>

1. Chương 1: Chó Ngoan Cũng Cấn Người

Trần ca, anh về rồi.”

Tất cung tất kính khom lưng cúi đầu, trong mắt thanh niên vest đen canh giữ ở cổng biệt thự chỉ nhìn thấy nửa thân dưới của nam nhân trước mặt, giày da đen bóng lộn, quần tây đen là thẳng tắp lộ ra đường nét cứng cỏi, nam nhân cất bước tiến vào biệt thự, đột nhiên dừng lại, ngón trỏ và ngón cái của bàn tay mang găng tay trắng nắm lấy găng tay trên tay kia cởi ra, tùy ý ném cho thanh niên đang khúm núm bên người.

Thanh niên khom lưng tiếp nhận đôi găng tay, chúng vẫn còn lưu lại độ ẩm băng lạnh của ngón tay nam nhân, trên dưới trong bang đều biết Trần ca có thói quen kỳ quái, không lúc nào không mang găng tay, rõ ràng là một nam nhân hai tay đầm máu quen cầm súng, bàn tay bên dưới lớp găng tay lại trắng nõn sạch sẽ dị thường, thật mĩ mai thay.

Thanh niên cúi đầu trộm nhìn đôi tay khiết bạch kia của Trần ca sau khi cởi găng tay, thầm nghĩ số người chết dưới đôi tay đó phải chăng còn nhiều hơn cả số người mà hắn gặp.

“Ô Gia đâu?” Trong thanh âm trầm thấp không mang theo một tia cảm tình, đậm đặc như một cỗ máy bọc lớp da người, một cỗ máy sát nhân.

“Ô Gia đang ở trên ban công lầu thượng, lệnh chúng tôi nói với anh, nếu anh về liền lên đó gặp ngài ấy.” Thanh niên thành thật trả lời, chỉ khi đi gặp Ô Gia, Trần ca mới cởi bỏ găng tay trắng, Ô Gia có chút khiết phích, nhưng kỳ thực không đến nỗi nghiêm trọng như vậy.

“Àn.”

Trần Uyên rảo bước, bên dưới cước bộ trầm ổn cơ hồ giấu không được kích động cùng hưng phấn, hắn thật ra chỉ mới ngoài hai mươi, nhưng đã sớm trở thành cánh tay đắc lực của Ô gia, tuy rằng diện mạo cực kỳ anh tuấn, nhưng bởi vì tác phong hành sự độc ác tàn nhẫn khiến người chỉ chú ý tới bản chất nguy hiểm khát máu ẩn sâu trong xương tủy hắn, tựa như một con báo đen trầm mặc cất từng bước ưu nhã, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể lồng lên cắn đứt yết hầu xé rách da thịt con mồi.

Chỉ là, trợ thủ của Ô Gia khiến hắc bạch lưỡng đạo vừa nghe tên đã sợ mất mật, một nam nhân quyền lực khiến người nhà họ Tô đều phải cúi đầu, giờ phút này lại đứng trên ban công lầu thượng của biệt thự, ánh mắt bình tĩnh thâm trầm ngay thời khắc tiếp xúc thân ảnh trắng thuần dưới bóng râm kia đột nhiên trở nên nóng bỏng điên cuồng, như liệt hỏa hừng hực thiêu đốt cỗ cuồng nhiệt vô danh, bờ môi mang đường nét lạnh ngạnh từng trận mấp máy.

Khí trời oi bức, có chút ngột ngạt.

Tô Gia thích y phục chất liệu cotton, lại bởi vì tên chỉ một chữ Bạch, trong tủ quần áo tìm không ra màu sắc thứ hai, y mặc Đường trang (áo xăm nam) rộng rãi thuần cotton bán nằm trên băng ghế điêu khắc từ gỗ tử đàn, cặp mắt phượng hẹp dài nheo lại, nhìn không ra đang ngủ hay tỉnh. Y không còn trẻ, bảo dưỡng tốt đến đâu khoe mắt vẫn có một nếp nhăn cực mảnh cực nhạt, tay phải tự nhiên rũ bên người hơi gấp thành đường cong ưu mỹ, tay trái cổ tay thư thái gác trên tay vịn của ghế, trong tay cầm một cái tẩu thuốc bạch ngọc nghi ngút khói, bên cạnh đứng một nha đầu thanh tú đang tuổi dậy thì cung kính quạt tay.

Có lẽ do thời tiết nóng bức, đôi giày vải thuần thủ công màu trắng thêu hoa văn chìm tường vân bạc của Tô Gia im lặng chỉnh tề nằm trước ghế, đôi chân trần trắng tuyết sạch sẽ tùy ý an vị trên chiếc ghế sẫm màu, trắng đến chói mắt, nhìn kỹ còn có thể thấy những đường gân xanh nhạt bên dưới làn da.

Trần Uyên không dám nhìn mặt Tô Gia, ánh mắt dè hèn mà nóng rực dừng lại trên đôi chân trần kia, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy chân Tô Gia, không mang giày, cũng không mang tất bông, ngón chân khít nhau hơi khua vào trong, móng chân tu bổ sạch sẽ, đầu ngón mượt mà, dưới bóng cây bao phủ lọt qua vài tia nắng rải rác, đôi chân trần kia như nhuốm một lớp sáng nhu hòa mong manh.

Thật đẹp, Tô Gia hết thấy đều hoàn mỹ. Môi Trần Uyên lại khê run lên.

Nam nhân trên ghế dựng ngón trỏ tay phải, nha đầu thanh tú hầu hạ ở một bên ngoan ngoãn lui ra, nhất thời trên ban công chỉ còn lại hai người.

“Về hồi nào?” Tô Gia vẫn híp mắt, thanh âm lười biếng mà quý phái.

Kể từ lúc Tô Gia còn ở trong bụng mẹ, y đã là bảo bối của trên dưới Tô gia, nếu nói có thể sánh với hoàng thái tử thời cổ cũng không ngoa.

“Vừa xuống máy bay liền tới đây gặp ngài.” Hèn mọn khom người, Trần Uyên tự động quỳ hai gối trên mặt đất, rất giống một nô tài.

Trên dưới Tô gia, có ai không phải là nô tài của Tô Gia? Y lười biếng nhấc mí mắt, tay trái cầm tẩu thuốc bạch ngọc đặt bên miệng khẽ hút một hơi, khói trắng lượn lờ cuộn cuộn, làm mờ hồ hình ảnh tên nô tài quỳ cách đó không xa.

Không, Tô Gia không xem Trần Uyên là nô tài, y chỉ cảm thấy người này trước mặt hắn cực giống một con chó, một con chó biết nghe lời.

Tầm nhìn chạm đến ánh mắt dán lấy hai chân y của Trần Uyên, trong đôi mắt phượng của Tô Bạch lóe lên một tia chán ghét, đôi khi sự sùng bái cuồng nhiệt và lòng trung thành thái quá của con chó này khiến y cảm thấy ghê tởm.

“Sự tình đều xử lý thỏa đáng?” Thanh âm lạnh đi.

“Thầy đều thỏa đáng, Tô Gia.” Hai chữ cuối, gọi đến nô tính mười phần.

Hàng mày nhíu lại, Tô Bạch khước miệng câu ra một mặt cười lạnh: “Qua đây, bò qua đây.”

Nam nhân anh tuấn đang quỳ kia chẳng may do dự, tận dụng cả hai tay hai chân bò qua, dừng lại bên ghế, ngẩng đầu, hai mắt nhìn thẳng Tô Gia, trong mắt tràn ngập cuồng nhiệt không chút nào che giấu.

Đáy mắt Tô Bạch lại thần tốc lướt qua một tia chán ghét.

“Bảo người bò người liền bò, bảo người liếm người cũng liếm sao?” Tô Bạch lơ đãng liếc nhìn đôi chân trần của mình.

Trần Uyên cúi đầu nhanh chóng nhích gối tới trước cặp chân như bạch ngọc kia, thành kính mà cẩn thận hôn lên từng ngón chân nuột nà, tựa hồ đây không phải chân một người, mà là trân bảo vô giá.

Chẳng qua chỉ là hứng thú nhất thời muốn xem Trần Uyên này rốt cuộc có bao nhiêu tiện, nhưng nhìn điệu bộ hưởng thụ của Trần Uyên, Tô Bạch lại vô cớ kinh tởm, một cước không hề lưu tình đá ngay mặt Trần Uyên, Trần Uyên liền ngã sang một bên, giờ tay bịt mũi không để máu chảy xuống, hắn biết Tô Gia yêu sạch sẽ.

“Cút đi!”

Trần Uyên một tay bóp mũi lui ra, thân ảnh biến mất ở nơi sâu trong bóng râm u tối.

Tô Bạch vẫn luôn đinh ninh rằng Trần Uyên là một con chó được y nuôi lớn, cho dù sau đó mơ hồ cảm giác được tiểu tử kia đối với mình cuồng nhiệt đến một cảnh giới vô pháp lý giải, y cũng không nỡ xử lý con chó hữu dụng này, cố nén chán ghét do ánh mắt cuồng nhiệt của Trần Uyên, Tô Gia nghĩ, Trần Uyên cũng coi như trung thành, chỉ cần tiểu tử này đừng quá phạm là được.

Nhưng còn hiện tại?

Tô Gia thật hối hận năm đó không đủ tàn nhẫn làm thịt con chó kia, dẫn đến sau đó bị Trần Uyên oán vị, bị giam lỏng, bị con chó điên kia đánh tuy không hại thể nhưng lại dùng thuốc khiến cả người vô lực đặt dưới thân hắn muốn làm gì thì làm.

Có lúc Tô Gia lâm vào chiêm nghiệm, cảm thấy sao mà buồn cười, Trần Uyên oán vị không phải vì tài lực quyền thế, mà là vì một nam nhân tuổi già sắc kém đã bốn mươi một xuân xanh.

Tô Bạch tự giễu hóa ra từng tuổi này rồi mình vẫn là họa thủy, còn nhớ Tô Bạch y từ nhỏ đến lớn tranh quyền đoạt thế, giết chết không biết bao nhiêu cường địch đối thủ ở hắc bạch lưỡng đạo, đổi lấy hôm nay lưỡng đạo mỗi người đều kính nể một tiếng “Tô Gia”, cuối cùng cư nhiên bại dưới tay trợ thủ của chính mình, quả thật nhục cười đến cực điểm.

2. Chương 2: Tô Mặc

Ánh sáng nhu hòa chiếu vào vách tường trắng sứ rồi tản ra, hơi nước mờ lung ngưng đọng trong gian phòng tắm gần như kín kẽ, nước từ vòi sen từng giọt từng giọt tí tách nhỏ xuống nền gạch bóng loáng, một bàn tay trắng trẻo nức ních, trông như cái bánh bao bị nổ quá đà ló ra từ trong làn sương, ngay lúc sắp chạm vào tấm gương đã phủ một lớp sương lại do dự rút về, cuối cùng như hạ quyết tâm hung hăng lau mặt kính mờ mờ hơi nước thành một mảnh rõ ràng.

Nam nhân trong gương, tóc đen ướt sũng bết trên trán và khóe mắt, dáng dấp thoát nhìn chừng hơn ba mươi, làn da có thể coi là trắng nõn, dưới ánh đèn một mảnh mịn màng như kem sữa, đầy đặn, run rẩy, phối hợp với vóc người không thấp, quả thực chính là một cái bạch diện màn thầu cỡ bự mới ra lò, cho dù ngũ quan có lập thể đến đâu cũng không tránh khỏi bị chỗ thịt trên mặt vùi lấp.

Gã béo trắng trẻo trong gương dường như đang nhẩn nại một chuyện cực kỳ thống khổ, hung hăng hít sâu một hơi, tốt xấu gì cũng được hồi sinh, còn thoáng chốc trẻ lại gần mười tuổi, béo tí phì tí cũng không sao, có thể giảm cân.

Tuy nói như thế, từ nhỏ đến lớn luôn gắn liền danh hiệu mỹ nam tử chưa từng nếm trải tư vị mập mạp, Tô Gia vẫn có hơi buồn bực kéo áo ngủ gói lại thân thể phì nhiêu của mình, cúi đầu nhìn không thấy mũi chân, thật không quen.

Mỗi một ngã trên giường, Tô Bạch gác một cánh tay lên trán che đi ánh đèn chói mắt trong phòng ngủ.

Y cần từ từ chỉnh lý tư duy một chút, Trần Uyên xưa nay như một con chó đi theo bên mình năm ngoài đột nhiên tạo phản oán vị, Tô gia lão gia y chỉ còn trên danh nghĩa thực chất đã sớm bị lật đổ, con chó điên Trần Uyên kia bắt y giam lỏng, mỗi ngày còn hầu hạ như thái thượng hoàng ăn sang uống quý, nhưng thử hỏi có thái thượng hoàng nào bị loạn thần mưu nghịch đem đường như đường nam sủng không?

Tháng trước, Trần Uyên bởi vì tích cực khai thác thị trường quốc nội nên thường trú ở thành phố A, y cũng bị mang lên máy bay hướng về thành phố A trong nước, đang chợp mắt trong khoang hạng nhất cơ thể đột nhiên chấn động, lúc máy bay gặp phải thời tiết đột biến y hôn mê bất tỉnh, đến khi tỉnh lại đã ở bệnh viện, báo chí đặt ngay đầu giường đầu đề đều đưa tin chuyến bay từ London tới thành phố A Trung Quốc gặp sự cố rơi xuống, không ai may mắn thoát chết, trong số nạn nhân có cả người cầm quyền Tô gia Tô Bạch.

Sau đó, suốt hai trang báo đều long trọng trau chuốt kể về cuộc đời quyền quý của vị Tô Bạch quá cố này.

Đại thiếu gia nhà họ Tô ngậm thìa kim cương ra đời, cả đời quyền thế xa hoa như đế vương, mỹ nam tử độc thân bình sinh chưa từng hôn thú, tác phong sát phạt quyết đoán mệnh danh là Ngọc Diện Diêm La, hắc bạch lưỡng đạo đều câu thông – Tô Bạch Tô Gia.

Cuối cùng, bỏ mạng trên không.

Tô Bạch đã chết, nhưng cũng trùng sinh, sống trong thân xác Tô Mặc.

“Tô Bạch ta cho dù chết cũng không nên chết trong tai nạn máy bay thế chứ!”

Tỉnh lại không hề có chấn kinh quá lớn, từ nhỏ đã đứng trên đỉnh cao quyền lực sóng gió dập vùi bốn mươi mốt năm vẫn sừng sững bất động, Tô Bạch bằng tốc độ nhanh nhất, tâm lý bình tĩnh nhất tiếp thu hiện thực, thân hình đồ sộ này không phải thuộc về Tô Bạch, linh hồn y chạy tới trên người một nam nhân tên Tô Mặc, trên thực tế, Tô Mặc cả người lẫn tên với Tô Bạch cũng có điểm ẩn tượng.

Tô gia cây lớn cành nhiều, huyết mạch khắp thiên hạ, nhưng khổng chế Tô gia vẫn chỉ có Tô Bạch bốn gia, tính theo bối phận Tô Mặc là cháu của Tô Bạch. Tô Mặc là con riêng, từ nhỏ đã không được yêu chiều, Tô Bạch tại Tô gia tụ hội tình cờ phát hiện Tô Mặc, đó là chuyện hơn mười năm trước, Tô Mặc chưa đến hai mươi, tướng mạo ngọc thụ lâm phong, nam tính bức người, khi ấy Tô Bạch đã cầm quyền, sở dĩ chú ý tới Tô Mặc cũng là vì Tô Mặc có khuôn mặt rất giống y thời trẻ.

Tô Bạch từ nhỏ đã nổi tiếng là mỹ nam tử, khó tránh sinh vài phần tự kỷ, gặp Tô Mặc liền cảm thấy thân thiết muốn vung bồi ít nhiều, đáng tiếc Tô Mặc kia ngoài bộ dáng giống Tô Bạch ra những điểm khác căn bản không thể sánh bằng, hoàn toàn một trời một vực, nhất là tính cách yếu đuối bất tài làm Tô Bạch chán ghét nhất.

Hơn mười năm trước Tô Mặc trẻ trung tuấn mỹ hơn người, hiện tại cư nhiên biến thành một đồng mỡ trắng phau, cam chịu một đường béo phì còn chưa tính, nguyên nhân Tô Mặc nằm viện cư nhiên là tự sát vì tình, Tô Bạch sau khi biết chuyện chỉ có thể âm thầm hừ lạnh, quả là tính cách quyết định vận mệnh, yếu đuối quá mức sẽ chỉ khiến đám tiểu nhân được đằng chân lân đằng đầu.

“Bốn mươi một tuổi biến ba mươi hai tuổi, một thân thể đổi một thân ba rọi, không tính là thiệt thòi.”

Trùng sinh thành linh xảy ra, sau đó nên làm gì? Phương diện tiền bạc hẳn không lo, Tô Mặc tuy là con riêng thất sủng, nhưng bởi vì nhiều năm trước từng được Tô Bạch lão gia ưu ái, ngày tháng sau đó cũng sống không tệ, huống chi Tô Bạch còn nhiều cách kiếm tiền.

Tô Gia tắt đèn nằm trên giường, trong đôi mắt phượng bị thịt mỡ chèn ép một mảnh hàn quang lãnh ý, nhanh chóng hạ quyết định.

Giảm cân!

.....

.....

Biệt thự dạng phức ba tầng, ban công lớn ở lầu hai có một hồ bơi nhỏ, trực diện biển cả, ban công nhỏ ở lầu ba đặt một bộ bàn ghế xinh xắn, trước có thể nhảy hồ ngắm biển, sau có thể nhìn núi trông rừng.

Vùng núi Lạc Dương đều là kiểu biệt thự khác sơn quan hải này, ở thành phố A không xếp vào thượng đẳng, nhưng cũng coi như bất động sản chỉ những kẻ có tiền mới mua nổi, người chân chính quyền quý khinh thường lối an cư như thế, phần lớn chỉ mua để đó thi thoảng ở vài ngày, cũng có quý tộc quen sống xa xỉ nay hết thời sang tay bán cho nhà giàu mới nổi, nhà của Tô Mặc chính là một ngôi biệt thự dạng phức như vậy.

À, sai rồi, ngôi biệt thự này hiện tại là của Tô Bạch.

Ngoài Tô Bạch Tô Gia, trong biệt thự còn có em trai cùng cha khác mẹ của Tô Mặc, tên là gì đó Tô Gia không biết, Tô gia đông người như vậy, được y nhớ tên quả thật không nhiều lắm, có thể được y nhớ tên cũng không phải người tầm thường, nói cách khác, những người họ Tô không được y nhớ tên đều không có địa vị gì ở Tô gia.

Hiện tại Tô Bạch trái lại cảm thấy may mắn năm đó vì dung mạo của Tô Mặc mà nhớ kỹ Tô Mặc, ngôi biệt thự ở núi Lạc Dương này, cùng với tiền tiêu vặt mỗi tháng chuyển tới tài khoản của Tô Mặc là đãi ngộ chỉ có người của Tô gia nhưng được Tô Bạch nhớ mặt nhớ tên mới được hưởng, tuy rằng y không biết sau đó Tô Mặc đã phát phì thành gã béo một trăm bảy mươi cân (theo hệ thống đo lường của Trung Hoa, 1 cân = 10 lượng = 500g, tức Tô Mặc 85Kg) kém xa mười vạn tám ngàn dặm so với Tô Bạch anh tuấn từ nhỏ.

Sáng sớm, Tô Bạch kéo khối thân thể nặng nề rời giường, nắn mai chiếu vào cảm giác rất sảng khoái, có hương vị của tự do, chỉ là khi tầm mắt chạm đến tấm drap in hình Doraemon dưới thân mình, Tô Gia khòe mắt run rẩy, y cư nhiên nằm trên cái giường lổ lổng này ngủ một đêm.

Mở tủ quần áo, đến lượt khòe miệng Tô Gia run rẩy, quần lót cỡ voi, còn có quần cộc tứ giác rộng vô hạn, tất vàng tất đỏ giao nhau, y phục không biết làm sao phối, muốn màu sắc không màu sắc, muốn kiểu không kiểu, làm giẻ lau còn ngại chướng mắt, Tô Mặc này bị sao vậy? Nam nhân vào hàng ba mươi chính là thời điểm có mị lực nhất, Tô Mặc lại biến mình thành ông chú béo ú cục mịch.

Dùng sức xoa xoa thái dương, Tô Gia gian nan từ trong đồng rác rưởi miễn cưỡng đào ra vài bộ quần áo, mang đôi dép lê trắng duy nhất thuận mắt mở cửa phòng.

Trong biệt thự chỉ có vài người hầu ở, tùm năm tùm ba ngồi trên sofa phòng khách tán gẫu xem TV, thấy Tô Bạch từ trong phòng đi ra chỉ tùy tiện liếc mắt, không có bất kỳ biểu hiện nào như kích động khẩn trương, quay đầu tiếp tục ghé vào nhau ăn đồ trong tủ lạnh nhà Tô Mặc, ngồi sofa nhà Tô Mặc, xem TV nhà Tô Mặc.

Nếu trước đây Tô Mặc dung túng đám người hầu này, vậy giờ thật đáng tiếc, Tô Gia không thích trong nhà mình chứa chấp những hạ nhân còn đại gia hơn cả y.

“Các người cuốn gói hết, cút đi!” Đứng trên bậc thang lầu hai, Tô Gia lạnh lùng nói.

Thoáng chốc, trong ngôi biệt thự rộng lớn chỉ còn nghe thấy tiếng nam chính nữ chính anh em ái thủ thủ trong phim truyền hình tám giờ trên TV. Đám người hầu thấy đều sững sờ tại chỗ không dám nhúc nhích, trong mắt rõ ràng là kinh hoàng và khiếp sợ, Tô Mặc tuy trên danh nghĩa là chủ nhân nhà này, nhưng xưa nay tính cách nhút nhát yếu đuối, người làm trong nhà đạo tặc đạo lui đều không xem hắn là chủ nhân.

Bị khí thế của Tô Bạch chấn cho choáng váng một trận, tỉnh ngộ lại ý thức được đứng trước mặt bọn họ là gã béo Tô Mặc ngày thường có nổi giận cũng không dám hé một lời, một bà cô luống tuổi trong đám người hầu đánh bạo đứng lên, chống nạnh trở vào mũi Tô Bạch mắng: “Tô Mặc, người kêu ai cút đi, người tưởng người là ai!”

Tô Gia chấn kinh rồi, tên Tô Mặc chết tiệt này trước kia rốt cuộc có bao nhiêu uất ức, một hạ nhân nhỏ nhỏ cũng dám chỉ vào người của Tô gia mắng mỗ.

Tô Gia băng lãnh liếc bà cô nọ, vú Lưu vốn đang ý mình là vú nuôi của tiểu thiếu gia địa vị cao thượng, chợt cảm thấy một cỗ hàn khí từ cột sống toát thẳng lên, hai hàm răng đánh lách cách mà thân thể cũng không nghe lời, bắt đầu run rẩy.

“Vú Lưu, sao vú dám nói vậy với thiếu gia! Thiếu gia chỉ mới xuất viện!” Một nha đầu từ ngoài cổng chạy vào, trong tay túi lớn túi nhỏ xách một đồng hồ, hiển nhiên là vừa ra ngoài mua gì đó trở về, trên vầng trán sáng sủa đầm mồ hôi, vẻ mặt lo lắng lại tức giận.

“Vú Lưu có chuyện gì, mới sáng sớm đã âm ỉ?” Trong phòng lại vào thêm hai người, thanh niên đi trước thoát nhìn có phần mảnh khảnh, Tô Bạch từng gặp qua, là em trai Tô Mặc. Tô Bạch đêm qua là do em Tô Mặc nhờ tài xế đưa về, ý nghĩ quan hệ giữa Tô Mặc và em trai nhất định không được tốt lắm, hôm qua lúc xuất viện đứa em này không nhìn ý một cái cũng chẳng hỏi thăm ý một câu, tới biệt thự nhờ tài xế ném ý vào nơi này rồi bỏ đi.

“Tô thiếu gia, cậu phân xử đi, Tô Mặc này không đầu không đuôi liên mở miệng đuổi chúng tôi đi, chúng ta đã làm gì hắn chứ!” Vú Lưu theo Tô Dịch Dương từ nhà cha Tô Mặc chuyển sang, cho dù bây giờ đang ở biệt thự của Tô Mặc, nhưng trong lòng vẫn khinh thường đứa con riêng này, lại thêm Tô Mặc ngày thường nhu nhược căn bản không dám hó hé, vú Lưu cũng không xem Tô Mặc là thiếu gia.

Tuy rằng trong lòng vẫn đang run rẩy bầy vì ánh mắt như dao vừa rời của Tô Bạch, hiện tại thấy Tô Dịch Dương trở về, vú Lưu tự cho là mình có chỗ dựa lập tức bám lên.

Hiển nhiên, bọn họ quên mất Tô Mặc kỳ thực mới là chủ nhân chân chính của ngôi nhà, càng không biết lúc này Tô Mặc là Tô Bạch.

Tô Bạch cười lạnh, tốt lắm, vậy cứ nhân cơ hội này để mọi người thấy rõ ai mới là chủ nhân chân chính.

3. Chương 3: Đường Kiều

Đường Kiều cả đời gặp qua không ít người điên, cho nên đôi khi hắn cảm thấy thế giới này vô cùng có khả năng sẽ bị hủy diệt trong một giây tiếp theo, dù sao thế giới này người điên cũng quá nhiều, mà những kẻ kiêu hùng đứng trên đỉnh kim tự tháp quyền thế phần lớn đều bị điên, đám người điên đó có lẽ chỉ cần trong não có một sợi dây thần kinh bị rút, thế giới này sẽ sụp đổ dưới súng ống đạn dược.

Tuy rằng bên cạnh hắn cũng có không ít kẻ điên, nhưng Đường Kiều thủy chung xác định mình là một người rất lý trí, tam quan (nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan) thập phần bình thường, một người bình thường phi thường hiếm có.

Ngón trở và ngón cái kẹp điều xì gà nhẹ nhàng xoay chuyển, bên tai không nghe thấy bất kỳ âm thanh nứt vỡ nào, xì gà mới toanh lá bọc bên ngoài hoàn toàn làm bằng phương pháp thủ công từ Cuba không vận tới được nam nhân cầm trong tay, trợ thủ đem diêm xì gà thon dài hơn diêm bình thường xát ra đốm lửa đỏ, châm phiến gỗ tuyết tùng thơm dạng ống trước, mới dùng ống tuyết tùng châm xì gà trong tay nam nhân.

Đường Kiều nhẹ hút một hơi, khói quay cuồng trong khoang miệng, trong đắng xen lẫn ngọt, hẳn có quy luật hút từng hơi từng hơi nhỏ thưởng thức xì gà trong tay, lúc phả ra khói cũng rất êm, khói xì gà trắng quanh quẩn bốn phía đợi hẳn tinh tế thưởng thức.

Đây mới chính là cuộc sống, chậm rãi hưởng thụ mỗi một chi tiết nhỏ nhất, hiện tại trong thế giới mà tiết tấu quá nhanh lại tràn đầy cám dỗ này đã không còn nhiều quý tộc biết thưởng thức chi tiết như hẳn, mà trước đó không lâu, con người quyền quý được Đường Kiều đánh giá là biết hưởng thụ cuộc sống nhất cũng đã từ già thế giới phù hoa này.

“Về chuyện Tô Gia, tôi rất lấy làm tiếc.” Khúc đuôi xì gà dần dần trôi lên tro bụi, Đường Kiều tràn ngập ai điều nhìn người hợp tác thủy chung giữ bộ mặt lãnh khốc ngồi đối diện.

“Không cần cảm thương, lão gia nhà ta vẫn chưa chết.” Thanh âm thoát nghe kiên cường, con người Trần Uyên cũng giống như tên hẳn, gây cho người khác một loại ảo giác đến từ vực sâu địa ngục (chữ “uyên” nghĩa là vực sâu), trong nhận thức của Đường Kiều, Trần Uyên cũng là một kẻ điên, hơn nữa còn là một kẻ điên chán sống.

Đáy mắt không giấu được ám ảnh đậm nhiên, Trần Uyên thoát nhìn có chút tiêu tụy, là vì cái chết của Tô Gia? Đường Kiều ngậm luồng khói đắng chát trong miệng, uống một hớp rượu cay, hương vị nồng đậm trong khoang miệng từ từ lan tỏa, theo hẳn được biết, một năm trước Tô Gia căn bản đã bị soán vị, Trần Uyên trong mắt giới bên ngoài vốn chỉ là một tên điên trung thành mù quáng lại đoạt quyền vì cái gì?

Như một lẽ hiển nhiên, Đường Kiều nghĩ tới người cầm quyền tiền nhiệm của Tô gia.

Khi đó Đường Kiều vẫn còn là con ưng non nớt trốn dưới cánh của Đường lão ba chưa triển lộ phong mang, ngấp nghé mười tuổi, Đường Kiều may mắn theo Đường lão ba đi Trung Đông trong một lần giao dịch vũ khí gặp được danh nhân tiếng tăm lưng lẩy cả hắc bạch lưỡng đạo, Tô Bạch Tô Gia.

Tô Gia mới qua ba mươi hào hoa phong nhã, tay trái cầm tẩu thuốc bạch ngọc khảm hoa văn cổ, thi thoảng nhẹ nhàng hút một hơi, rồi chậm rãi phả ra một làn khói trắng, tay phải hơi nâng thả lỏng trên tay vịn, chỉ thấy ngón trở như đầu hành trắng của Tô Gia khê câu lên, tiểu Đường Kiều nấp sau lưng cha nhìn trộm liên cảm thấy mình cũng bị câu theo.

Păng păng păng —

Vài tiếng súng liên thanh đánh thức tiểu Đường Kiều đang bị câu hồn, Trần Uyên khi đó vẫn còn là tiểu trung khuyến đã mang bộ mặt lạnh lùng, trong tay cầm một khẩu súng máy đứng bên cạnh Tô Gia điên cuồng bắn về phía người nào đó.

Tô Gia lúc ấy hình như mắng Trần Uyên một câu, kế tiếp tay phải phất qua mặt tiểu trung khuyến, Trần Uyên liền như điều đứt dây khoa trương bay ra ngoài hung hăng rơi xuống đất, miệng rướm máu, má sưng vù, nhưng tiểu Đường Kiều không nhìn thấy bất kỳ thần sắc bi phẫn nào trên mặt tiểu trung khuyến, ngược lại chỉ thấy cuồng hỷ ẩn sâu trong đáy mắt.

Sau đó tiểu Đường Kiều buồn tiểu phải đi WC, trên đường bắt gặp Tô Gia dùng bàn tay vừa mới đánh bay Trần Uyên nhẹ nhàng xoa xoa bên má phù lên như màn thầu của tiểu trung khuyến, tiểu trung khuyến chỉ cúi đầu, liên tục lắc đầu, máy móc lặp đi lặp lại không đau không đau.

Kể từ đó Đường Kiều liền biết, Tô Gia của Tô gia cũng vậy, mà trung khuyến đã hắc hóa Trần Uyên cũng vậy, chỉ có thể hợp tác, không thể đối địch, đều là một đám điên.

Định thần lại, xì gà trong tay Đường Kiều đã tắt ngấm.

Xì gà tùy ý ném hương gạt tàn, Đường Kiều đẩy bản hợp đồng tới trước mặt Trần Uyên: “Niêm yết cửa sau (*), vì để bày tỏ thành ý, tên của nó cho anh đặt.”

[(*) Niêm yết cửa sau: Tiếng Trung là ‘Tá xác thượng thị’, tiếng Anh là ‘Back-door listing’, thuật ngữ này được hiểu là một công ty chưa đủ điều kiện niêm yết đã dùng biện pháp thâm tóm hay sáp nhập để chiếm quyền kiểm soát một công ty đã niêm yết và nghiêm nhiên được niêm yết trên thị trường chứng khoán bằng sự đổi tên của cổ phiếu đã niêm yết.]

Bút máy nằm trong bàn tay mang găng tay trắng xoát xoát ký tên, Trần Uyên nhìn bản hợp đồng trước mặt thấp giọng phun ra hai chữ: “Hoàn Vũ.”

Đường Kiều âm thầm thở phào, hẳn thật sự rất sợ Trần Uyên sẽ lấy những cái tên như “Tô Bạch” “Tô Trần” “Bạch Uyên” hay là “Tiểu Bạch Bạch” các loại. [Ặc =)))]

“Vậy công ty mới của chúng ta gọi là Hoàn Vũ Entertainment, hợp tác thuận lợi.”

Vừa bàn bạc xong Trần Uyên liền đi, không lưu lấy một chút nhu tình, chỉ còn một ly whisky chưa từng chạm tới.

“Cậu nói xem tại sao Trần Uyên lại thích đeo găng tay trắng như vậy?” Lắc đầu, Đường Kiều vừa chuẩn bị đứng lên, trợ thủ liền đưa qua một cái di động.

“Đường tổng, là điện thoại của Tô thiếu.”

“Tô thiếu? Tô thiếu nào?” Đường Kiều hồ hững liếc nhìn trợ thủ A Phong.

“Tô Dịch Dương, chính là minh tinh điện ảnh đang nổi hiện nay, cũng là một nhân trong công ty Hoàn Vũ, trước đó từng có tình một đêm với anh.” A Phong mặt không đổi sắc tự thuật.

“Nga, hẳn có chuyện gì?” Công ty giải trí quay phim kiếm tiền chỉ là thứ yếu, nói cho cùng chính là liên hiệp với Tô gia cùng rửa tiền đen, cộng thêm lợi dụng thị trường chứng khoán hung hăng gom một khoản, về phần mấy tiểu minh tinh dưới trướng công ty, quý ngài Đường Kiều hiếm khi ghi lòng tạc dạ.

“Đang khóc lóc, nói là bị anh hắt đuổi ra ngoài.” A Phong trong lòng thầm nói, hẳn vẫn nhớ Tô Dịch Dương kia, bề ngoài thuần khiết vô hại như thỏ con, bên trong chính là một con cáo, hiện tại cư nhiên bị anh trai ức hiếp, quả thật không thể tưởng tượng.

“Nga, tiểu hồ ly đó hình như là người của Tô gia đúng không? Được rồi, cậu dẫn người đi xem xem.”

.....

.....

Tô Mặc không cần nghi ngờ là một người tính cách yếu đuối, nhưng đồng thời cũng là một người lương thiện.

Xuân Yển là một cô gái xuất thân miền núi, vóc dáng nhỏ nhắn nước da ngăm đen, đôi mắt to sáng như được thanh lọc trong suối, lúc nhỏ sinh bệnh người nhà mang đến thành phố A điều trị, bất hạnh ở trong thành bị xe đua F2 đụng phải, người nhà cứ như vậy qua đời để lại tiểu Xuân Yển không nơi nương tựa, F2 đụng chết người vẫn được tại ngoại tiếp tục tiêu dao khoái hoạt, tiểu Xuân Yển thiếu chút nữa chết còng đầu đường, sau đó ngẫu nhiên được Tô Mặc nhặt về, Tô Mặc liền giữ nha đầu này lại trong nhà, chẳng những giúp đỡ trị hết bệnh, còn xuất tiền cho tiểu Xuân Yển đi học.

Xuân Yển bình thường ngoại trừ đi học thì lo việc nhà, tuy rằng Xuân Yển không kêu ca, thông minh như Tô Bạch vừa nhìn liền biết có chuyện, người hầu trong nhà như lão gia, ngược lại Tô Mặc và Xuân Yển thân là lão gia và tiểu thư mà còn giống hạ nhân hơn, những việc nội trợ e rằng phần nhiều đều do Xuân Yển đảm nhiệm.

“Tô lão sư, hôm qua trong trường hơi bận, em không biết thầy đã tỉnh, không kịp đi đón thầy.” Xuân Yển hai mắt hoe đỏ.

Tô Gia lật lật tờ báo trong tay, trên khuôn mặt múp múp theo thói quen lộ ra nụ cười trưởng giả hòa ái: “Không sao, chỉ là tỉnh lại đầu óc có chút không tỉnh táo, ngay cả Xuân Yển học năm mấy cũng nhớ không rõ.”

“Tô lão sư, em mới lên năm nhất, tuy không được vào ban của thầy, bất quá có thể vào trường thầy dạy cũng đã rất vui, Tô lão sư, thầy có cần đến bệnh viện kiểm tra không, nếu để lại di chứng thì không hay.” Nghe Tô Bạch nói không nhớ rõ những chuyện trước kia, Xuân Yển một trận lo lắng.

Tô Bạch lắc đầu tìm lý do qua loa thoái thác, Xuân Yển gọi y một tiếng lão sư nguyên bởi vì Tô Mặc là giảng viên đại học, Tô Bạch lại nương theo đối thoại dụ Xuân Yển kể vài chuyện trong trường, mãi đến gần mười hai giờ, Xuân Yển mới chạy đi nấu cơm.

Hiện tại trong biệt thự chỉ còn lại hai người là y và Xuân Yển, đám hạ nhân vú Lưu đã sớm bị Tô Bạch mượn cớ nhức đầu khó chịu muốn được yên tĩnh đuổi ra ngoài, hạ nhân chủ tớ bất phân nơi này không dung chứa, còn có đứa em trời đánh của Tô Mặc, sáng hôm nay đã diễn một tràng tấu hài.

“Anh à, em biết anh vừa xuất viện tâm tình không tốt, vú Lưu bọn họ dù sao cũng hầu hạ ở Tô gia hơn hai mươi năm, rời khỏi Tô gia anh bảo bọn họ đi đâu bây giờ? Anh hai, đừng vậy mà, thật đấy, em biết thực chất là anh đang giận em, nếu anh buồn bực thì cứ đánh em là được rồi, đừng tự sát nữa, cũng đừng trút giận lên đầu người vô tội.” Hai mắt rưng rưng, Tô Dịch Dương hết như một con thỏ bị khi dễ tràn đầy ủy khuất.

Nghe nói Tô Dịch Dương này là diễn viên điện ảnh, sao diễn xuất lại vụng về thế kia? E rằng đám hạ nhân nông cuồng đến mức đó cũng do Tô Dịch Dương ngầm đồng ý mới làm càn. Tô Gia thiếu chút nữa đã mở miệng giáo huấn Tô Dịch Dương, nhưng đầu óc y xoay chuyển cực nhanh, hiện tại y không phải Tô Gia đứng trên vạn người mà chỉ là Tô Mặc, Tô Mặc cho dù chết đi sống lại, tính cách cũng không thể thay đổi quá lớn trong một sớm một chiều.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch dứt khoát lựa chọn im lặng, nhiều lời ắt lộ, bên dưới mi mắt rũ xuống là một mảnh thâm trầm.

Tô Dịch Dương có vẻ không thích độc diễn, hần huyền thuyên một tràng, “Tô Mặc” chỉ vịn lan can cầu thang đứng đó cúi đầu không nhúc nhích, một câu cũng không nói, rõ ràng là một gã béo trắng trẻ, nhìn thế nào cũng có một cỗ vị đạo đáng thương.

Chán ghét khôn tả, Tô Dịch Dương không muốn nhìn Tô Bạch thêm một giây nào nữa, quản lý ở bên cạnh lại thúc giục hần, Tô Dịch Dương cũng không diễn tiếp vai tiểu bạch thủ, làm mặt lạnh xoay người bỏ đi, mới được hai bước chợt nghe Tô Bạch ở đằng sau nói một câu.

“Bảo bọn họ đi đi, ta đau đầu, muốn yên tĩnh một chút.” Tô Mặc tuy là một anh chàng mập mạp, nhưng giọng nói rất êm tai, Tô Gia trước kia hút thuốc quá nhiều, thanh âm khàn khàn mang theo vài phần vị đạo lười biếng mà nguy hiểm, vừa nghe liền biết là nhân vật không dễ chọc, hiện tại thanh âm trong trẻo lại ôn nhã, Tô Bạch rất thích, chất giọng này là thích hợp nhất để lừa tình.

“Vậy anh nghỉ ngơi đi, có gì đánh điện cho em.” Mỉm cười bỏ lại một câu, Tô Dịch Dương quay đầu liền lạnh mặt mang theo đám người vú Lưu rời khỏi, tắc kè hoa chẳng qua chỉ có thế.

Tô Bạch xoa xoa mi tâm nằm một lát, từ năm ba mươi chín tuổi không cần thận ăn một viên đạn sức khỏe y đã kém đi nhiều so với lúc trước, sau đó cả người càng ngày càng lười, hiện giờ thân thể y cực tốt, tối qua tắm rửa thấy da thịt trắng muốt mịn màng ngay cả nếp nhăn cũng không có, ba mươi hai tuổi không tính là quá muộn, chịu khó rèn luyện một phen cho dù không thể khôi phục lại thời đỉnh cao phong độ, nhưng giải quyết đồng mỡ thừa này vẫn dư sức qua cầu.

Không bao lâu sau Xuân Yển đã làm xong cơm nước dọn lên bàn, Tô Gia vốn hơi đói bữa còn chưa cầm vững, vừa nhìn thấy trên bàn từng phần thịt kho tàu dầu mỡ lênh láng, thịt ba chỉ trắng ngần, nơi nơi đều là cà xào dầu, sắc mặt Tô Gia nhất thời đen lại.

“Tô lão sư, những món này đều là bình thường thầy thích ăn, sao giờ không động đũa?”

“Ta bình thường, thích ăn mấy thứ này?” Hít một hơi lạnh khí, thoáng sững sờ, Tô Bạch buông chén đũa, ngẩng đầu, hết sức hiền lành nói với cô gái ngồi đối diện, “Xuân Yển, thầy hơi chóng mặt lên lầu trước, phiền em làm cho thầy một đĩa rau luộc bưng đến phòng thầy, bác sĩ nói mới xuất viện chỉ có thể ăn những thứ thanh đạm.”

Nói xong, Tô Gia co chân tháo chạy về hướng phòng mình, Tô Mặc bình thường cứ nhiên ăn những thứ này! Chế độ ăn uống như vậy, Tô Mặc không thành heo mới là nghịch thiên!

Càng chết tiệt hơn là, Tô Gia xưa nay không ăn thịt heo cứ nhiên suýt chảy nước miếng vì đĩa thịt ba chỉ trắng bóc đó!

4. Chương 4: Tên Khốn Lưu Văn Sinh

Chuyện Tô Mặc nhảy xuống biển tự sát bị Tô Dịch Dương ém nhem, có lẽ là việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, hơn nữa Tô Dịch Dương còn có thân phận diễn viên cũng khá nhạy cảm với loại sự tình này, cho nên ngoại trừ vài người tương đối thân cận biết chân tướng, người ngoài đều chỉ cho rằng Tô Mặc trượt chân rơi xuống biển, lý do xin nghỉ phép bên trường học cũng là như thế.

Tô Bạch dụ Xuân Yển kể từ đầu đến cuối vụ Tô Mặc nhảy xuống biển, Xuân Yển biểu thị vừa tức giận vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ, thao thao bất tuyệt một tràng, cũng may Tô Bạch đầu óc tỉnh táo, vẫn từ trong chuỗi lời thoại mất trật tự của Xuân Yển như “Tô lão sư thầy đừng tự làm khổ mình như vậy nữa”, “Tô lão sư thầy hãy quên đi!”, “Trên đời này đàn ông tốt rất nhiều, Lưu Văn Sinh chỉ là một tên khốn, không xứng với Tô lão sư” vân vân đại khái rút ra được vài mấu chốt.

Tô Mặc tự tử vì tình, tình cũ là một nam nhân, nam nhân tên Lưu Văn Sinh.

Tay ôm tách trà nóng thư thái nhấp từng hớp nhỏ, Tô Bạch tuy thân thể ba mươi hai nhưng tâm lý đã bốn mươi một tuổi, nhất thời nửa khắc vẫn không sửa được thói quen hưu nhân của lão gia tử.

“Xuân Yển yên tâm, lão sư ta chết qua một lần đã nhìn thấu nghĩ thông tất cả, sẽ không vì gã Lưu Văn Sinh đó làm bất cứ việc gì tổn thương chính mình.”

Dừng một lát, Tô Bạch nhẹ nhàng thổi thổi lá trà trôi nổi trên mặt nước trong chiếc tách sứ trắng, lại cúi đầu uống một ngụm mới băng quơ hỏi: “Xuân Yển, em cảm thấy Lưu Văn Sinh đó con người thế nào?”

Tô Bạch trong lòng cũng hiểu, Tô Mặc đích thực đã vì nam nhân kia làm chuyện dại dột, e rằng chung quy không thể vãn hồi, Tô Mặc tuy tính cách nhu nhược không quá khiến người thích nhưng chưa bao giờ làm gì thương thiên hại lý, Tô Gia cũng không phải hạng người vắt chanh bỏ vỏ, Lưu Văn Sinh đó hại Tô Mặc thiệt mạng, thù này Tô Bạch đã quyết định sẵn tiện trả thay Tô Mặc, cho dù là báo đáp công ân cho mượn một thân thịt mỡ này.

Xuân Yển tuổi không lớn, chưa từng trải sự đời người lừa ta gạt, tính cách bộc trực thật thà, bụng dạ thẳng như ruột ngựa, làm sao nghe ra Tô Bạch đây là cố ý tìm hiểu Lưu Văn Sinh, cho rằng Tô Bạch vẫn còn mong nhớ Lưu Văn Sinh, thoáng nhú mày, máy hất nhất thời lại một trận đại châu tiểu châu phun tung tóe.

Đội Xuân Yển đem Lưu Văn Sinh từ trước ra sau từ trên xuống dưới phủ nhỏ xong, Tô Bạch đã uống hết nguyên ấm trà Phổ Nhị.

Lưu Văn Sinh là sinh viên đại học B, chính là nơi Tô Mặc dạy. Tô Bạch vốn tưởng Lưu Văn Sinh cũng khoảng ba mươi xấp xỉ tuổi Tô Mặc, ai ngờ Lưu Văn Sinh thế nhưng vẫn còn là sinh viên, chẳng những là sinh viên đại học B mà còn là đệ tử của Tô Mặc, nghiêm nhiên một mối tình thầy trò vong niên a.

Tô Bạch âm thầm cười khổ, Tô Mặc này cũng là đứa ngốc đáng thương, một sinh viên trẻ tuổi mà gia thế lẫn tướng mạo đều không tầm thường lại yêu một lão sư tầm thường, nếu nói Tô Mặc vẫn mang dáng dấp ngọc thụ lâm phong như mười năm trước còn tin được, nhưng hôm nay Tô Mặc hiển nhiên là một người đàn ông trung niên phát phì tiêu chuẩn, cộng thêm tính cách khó gây ấn tượng, Lưu Văn Sinh không bị hư đầu lại đi thích một Tô Mặc như vậy, bên trong ắt hẳn có mờ ám.

Kết quả đúng như Tô Bạch nghĩ, Tô Mặc khởi đại ngộ rằng Lưu Văn Sinh thật lòng thích mình, nhưng cũng may chưa đến nỗi quá ngốc, cảm thấy mình mập mập không xứng với Lưu Văn Sinh liền tích cực giảm béo, mà Lưu Văn Sinh đó miệng lưỡi cũng ngọt như đường, cả ngày luôn mồm nói thích Tô Mặc ú nu khả ái, chẳng những ngăn cản Tô Mặc giảm cân còn ra sức cổ vũ Tô Mặc ăn uống nhiều hơn nữa, rõ ràng chỉ là đùa bỡn, Tô Mặc lại từ đó cảm nhận được “ôn nhu” của Lưu Văn Sinh, còn đinh ninh Lưu Văn Sinh thật lòng yêu hẳn không để ý ngoại hình hần, vì thế một năm sau Tô Mặc đã thành bộ dạng như hiện tại.

Lưu Văn Sinh chơi chán chê, quay đầu liền sáp vào Tô Dịch Dương, còn ở trong trường công khai vu cáo Tô Mặc ý đồ dụ dỗ sinh viên, hôm qua còn là người yêu ôn nhu đối đãi, hôm nay liền biến thành ác ma, hậu quả là, không tiếp thu nổi sự thật bạn trai phản bội, không thể đối mặt tin đồn thất thiệt trong trường, Tô Mặc Tô lão sư nhất thời nghĩ quẩn nhảy xuống biển tự sát.

“Tên Lưu Vân Sinh đó rất đáng hận, ý trong nhà có dăm ba xu liền hiếp đáp người khác, Tô lão sư, thầy đừng nghĩ Xuân Yển tiểu nhân lòng dạ hẹp hòi, nhưng em thật sự không thích Tô Dịch Dương, hẳn là em trai thầy, mà lại đi hòa với người ngoài khi dễ thầy, đúng là bại hoại, Tô lão sư sau này ngàn vạn lần đừng để bị Tô Dịch Dương gạt nữa.” Nhắc lại chuyện thương tâm trước kia, Xuân Yển nhin không được ứa nước mắt.

Nàng tuy chỉ mới vào đại học, nhưng trong trường mấy chuyện bảo sao hay vậy nghe rất nhiều, nàng vừa bất bình vừa bất đắc dĩ, đám sinh viên kia đều không tin thái tử gia như Lưu Vân Sinh lại đi thích một ông thầy béo ú, hoàn toàn không nghi ngờ gì về tin đồn hại người này, bàn tán ra vào cũng thập phần khó nghe, cách biệt giữa sinh viên và giảng viên tất nhiên cũng khiến một ít sinh viên có thành kiến với thầy cô trong trường, cho nên phần lớn những ai chưa từng tiếp xúc Tô Mặc đều tin vào lời đồn đãi, xem Tô Mặc là đồng tính luyến ái ghê tởm, ngoài mặt thì tôn xưng “giáo sư”, sau lưng đều mắng Tô Mặc là “cầm thú”.

Nhất là đám hủ nữ mù quáng háo sắc, ngày thường thấy một đôi mỹ nam ái muội nhau thì sùng bái thét gào, vừa gặp Tô Mặc liền la làng chịu không nổi, cạnh khỏe đủ lời cay độc nào là buồn nôn khó chịu, nào là “heo nái cũng đòi trèo cao hắc mã hoàng tử”, có trách chỉ trách Tô Mặc quá béo, không phải hoa mỹ nam trong mắt người ta.

.....

.....

Xuân Yển buổi chiều còn có lớp, giúp Tô Bạch làm cơm xong tán gẫu chốc lát liền đi, tuy trong trường có ký túc xá, nhưng Xuân Yển sợ Tô Bạch lại gặp sự cố, lo lắng Tô Bạch vừa mới xuất viện, quyết định sau này mỗi ngày đều về nhà hỗ trợ chăm sóc Tô Bạch, Tô Bạch cũng không từ chối, y còn rất nhiều chuyện phải dò ra từ miệng nàng.

Ít nhất theo tình hình suốt một ngày sau khi y tỉnh lại xem ra, trước mắt chỉ có thể tín nhiệm Xuân Yển.

Xuân Yển đi rồi Tô Bạch liền vào thư phòng trong biệt thự, để phòng vạn nhất, Tô Gia vẫn khóa trái cửa thư phòng, trước tiên ấn nút mở laptop, Tô Bạch tận dụng thời gian đợi máy khởi động xem lướt qua đồng sách trong thư phòng, phần lớn đều là những bộ sách không thú vị, còn có vài danh nhân truyện ký, không có gì đặc biệt.

Máy mở, Tô Bạch đầu tiên xem hết một lượt tất cả nội dung trong phần cứng, cũng không thú vị y như đồng sách trong phòng, không có trò chơi, cũng không có video clip gì cả, chỉ có giáo án cần dùng khi lên giảng đường cùng với các báo cáo nghiên cứu vãn vãn.

Ảnh chụp đâu? Cũng phải có chứ.....

Tô Gia phát huy bản lĩnh đặc công máy tính, mười ngón tay núng nính thần tốc nhảy múa trên bàn phím, chỉ chốc lát sau các loại thư kiện, nhật ký trò chuyện cùng với ảnh chụp sinh tiền của Tô Mặc thấy đều bị Tô Gia khai quật, Tô Bạch kiên nhẫn mở từng file từng file thư kiện ra xem, đến khi tiêu hóa toàn bộ thì đã hơn năm giờ chiều, tính thời gian, đại khái chừng sáu giờ Xuân Yển sẽ quay lại.

Ấn đồng thời Shift+Del, tất cả tư liệu liên quan đến Tô Mặc nháy mắt hồi phi yên diệt, ngay cả con người Tô Mặc này, cũng biến mất khỏi thế gian.

Tô Bạch chậm rãi nhắm mắt tựa vào ghế da mềm mại, ngón trỏ cùng ngón cái miết miết mi tâm đang phát đau, trong đầu một bên nhanh chóng hồi tưởng mọi thư tín, nhật ký trò chuyện cùng ảnh chụp vừa xem, một bên chỉnh lý ra những bạn bè người quen cùng tính cách sở thích thường ngày của Tô Mặc.

Tô Mặc tựa như một ly nước lọc, có chút yếu đuối vô vị, yếu đuối thiện lương.

Vào thời điểm tất yếu, Tô Bạch nghĩ mình nên sắm vai một Tô Mặc sao cho đúng dáng đúng điệu trước một bộ phận người thích hợp, nhưng thời điểm đó không nên quá dài.

“Lưu Vân Sinh.....” Ngón trỏ tay phải theo thói quen gõ gõ mặt bàn khi trầm tư, đáng tiếc tay trái tuy duy trì tư thế lòng bàn tay hướng lên trên nâng tẩu thuốc, nhưng trong tay vẫn một mảnh trống không.

Phát giác sâu trong linh hồn mình đã khắc ghi những động tác theo thói quen vào một thời điểm nào đó, Tô Bạch nhin không được mỉm cười, ánh mắt y dừng lại ở tay trái trống rỗng, sâu trong ôn nhuận là một

tia đánh thép tối tăm, y xưa nay không phải một người thích ứng với mọi hoàn cảnh, hạng tép riu như Tô Dịch Dương hay Lưu Vân Sinh vẫn chưa đủ tầm để Tô Bạch đầu tư tinh lực toàn lực ứng phó, chỉ là sau khi trọng sinh cuộc sống đột nhiên trở nên nhàn hạ hơn trái lại cũng không tồi.

Tô Dịch Dương thân là diễn viên nổi tiếng, Lưu Vân Sinh thân là con một của ông lớn ngành tài chính, những điểm này đều có thể lưu tâm, vào lúc thích hợp có lẽ sẽ phát huy tác dụng.

Còn bây giờ, ngoài đại sự hàng đầu là giảm cân, tầm mắt Tô Gia đã dời tới tên một công ty giải trí trên một tờ báo nào đó.

“Cụ Phong Entertainment?” Tô Gia lẩm bẩm, từ ghế xoay đứng dậy thong thả bước đến bên cửa sổ lớn của thư phòng, vươn tay kéo mạnh bức rèm màu vàng nhạt rủ xuống đất, ánh hoàng hôn ấm áp nhất thời xuyên thấu qua thủy tinh, trải dài, như vụn vàng hư ảo từng sợi từng sợi vương trên tóc và vai Tô Bạch, quanh người y đều được phủ một lớp hào quang ôn nhu.

Tô Bạch còn nhớ hơn nửa năm trước sau một hồi mây mưa cùng Trần Uyên, Trần Uyên cầm một ít tư liệu về tiến công thị trường Trung Quốc đưa cho y, lúc đó y chỉ tùy tiện nhìn lướt qua, giữa một đồng chí tiêu kế hoạch y nhớ rõ trong đó có một phương án là “Niêm yết cửa sau”, hiện tại Trung Hoa đại lục thị trường điện ảnh đang phát triển chóng mặt, Trần Uyên chính là nhắm ngay điểm này dự định mượn vỏ một công ty giải trí đã niêm yết, sau đó một lần nữa đưa ra thị trường.

Thứ nhất có thể xem như một phương hướng đầu tư, thứ hai là một con đường rửa tiền đen không tệ, thứ ba là lợi dụng vài minh tinh nổi tiếng để đạt quan hệ tốt đẹp trên thương trường.

Nếu y nhớ không lầm, công ty giải trí bị Trần Uyên nhắm trúng chính là Cụ Phong Entertainment, thật trùng hợp, đó còn là công ty Tô Dịch Dương đầu quân, đáng tiếc lúc ấy y chỉ muốn đá Trần Uyên làm sao có tâm tư đi hỏi kỹ mấy vụ này, cũng không biết là ai hợp tác với Trần Uyên, nhưng bất luận là ai, có lẽ đều có địa vị hết sức quan trọng trên mảnh đất Á châu này.

Đối với Trần Uyên, Tô Gia cảm tình thập phần phức tạp, có thương, có hận, có chán ghét, có thưởng thức, có rất nhiều rất nhiều. Một thuộc hạ phản bội y, chiếm đoạt y, theo lý mà nói y hẳn nên ước gì có thể lập tức tự tay giết chết Trần Uyên, nhưng Tô Bạch luôn có chút luyến tiếc, cũng như ba năm trước khi y dần dần cảm giác Trần Uyên đối với mình cuồng nhiệt quá mức, khi y phát hiện Trần Uyên lần đầu tiên chưa được mệnh lệnh của y đã tự tiện hạ sát Lâm Phàm, Tô Bạch tuy vô cùng tức giận, nhưng thủy chung vẫn không thể hạ thủ chém Trần Uyên, người từng như tay chân của mình.

Tô Gia yêu tiền, yêu gấp ngàn vạn lần so với yêu thân nhân, tuy rằng hiện tại y đã không còn thân nhân nào đặc biệt thân cận.

“Sau khi ta chết Trần Uyên ít nhất cũng sa sút cả tháng trời, công ty niêm yết cửa sau muốn tái tổ chức nhanh nhất cũng cần ba tháng, tính từ bây giờ, ta còn nhiều nhất là ba tháng thời gian.”

Trong vòng ba tháng, Tô Gia xoay sở cũng có thể ôm được một bộ phận cổ phiếu của Cụ Phong Entertainment, tuy rằng y phỏng đoán bọn Trần Uyên từ lâu đã ngầm ngầm ăn không ít cổ phần, nhưng hẳn sẽ không nuốt toàn bộ vào bụng.

Bản thân Tô Mặc không có bao nhiêu tiền khoản, tiền tiêu vặt Tô Gia gửi cho Tô Mặc đều được Tô Mặc quyên góp theo định kỳ giúp trẻ em nghèo khó được đi học, tiền trên phương diện này Tô Bạch không định động tới, tài khoản tiết kiệm của Tô Mặc y cũng không định động tới, Tô Mặc đã không dùng được số tiền đó, y nghĩ nên đợi khi có cơ hội quyên đi, coi như làm từ thiện vì Tô Mặc.

Về việc thôn tính cổ phần của Cụ Phong Entertainment, Tô Gia từng ăn khấp hắc bạch lương đạo cho dù có thay thân đổi phận cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua, thành ngữ còn có câu “Thỏ khôn ắt có ba hang”, huống chi Tô Gia được tôn xưng là “Ngọc Diện Diêm La” sao có thể không thừa đường lui cho chính mình?

Chín mươi chín tài khoản phân bố khắp toàn cầu, Trần Uyên sau khi soán vị đã bứng hết không ít nhân sự và lực lượng vũ trang mà Tô Gia cài ở các nơi, nhưng đối với “tiền riêng” của Tô Gia ngay từ đầu đã không tính tra tới, càng không động tới, Tô Bạch bốn mươi một tuổi tuy đã chết, kim bảo bên trong chín mươi chín tài khoản kia vẫn còn nguyên, cho dù không cần Tô Gia bốn mươi một tuổi chân chính hiện thân, Tô Bạch vẫn có năng lực rút ra số tiền đó.

“Chết đi sống lại không dễ dàng, tình duyên trước một hai năm rồi tính, đợi Tô Gia bồi đủ khí lực sẽ chơi với đám oắt con các người.”

Tận cùng biển cả là tịch dương đã trầm xuống một góc, hải âu lặng lẽ bay qua mặt biển gợn sóng nhấp nhô, trên sơn đạo uốn lượn mà bằng phẳng, hai bóng người từ xa dần lại gần, hai bên sơn đạo đèn đường từng cái từng cái lần lượt sáng lên, Xuân Yển cười xe đạp, trên mặt là nụ cười tươi tắn, một túi lớn đặt trong rổ xe, trong đó là một ít rau dưa xanh sẫm, đều do Tô Bạch yêu cầu.

Bên cạnh Xuân Yển còn có một người trẻ tuổi cũng đạp xe, nhìn không rõ diện mạo, nhưng từ thân hình suy ra có lẽ là thanh niên bộ dáng không tồi, người trẻ tuổi nọ hai chân dài bện rộn đạp xe, một bên còn nói gì đó với Xuân Yển.

Tô Bạch trầm mặc một lát, xoay người ra khỏi thư phòng xuống lầu mở cửa, chủ động đi đến cổng biệt thự chờ Xuân Yển và thanh niên kia.

Càng lúc càng gần, Tô Bạch tầm mắt thoáng rơi trên quần áo của người trẻ tuổi, bất quá bị người ta phát giác liền hơi ngẩn ra, sau đó tự nhiên dời tầm mắt ngênh đón Xuân Yển đã dừng xe trước mặt mình.

“Tan học rồi?” Nụ cười của Tô Bạch kết hợp với khuôn mặt tròn phúng phính, quả thật dị thường hòa ái dễ gần.

Chào Xuân Yển xong, Tô Bạch mang theo nghi hoặc nhìn về phía thanh niên bên cạnh Xuân Yển, làn da màu đồng khỏe mạnh, cặp mắt to sáng ngời khiến Tô Bạch nhớ tới con cún nhỏ từng nuôi trong nhà, ương ướng, long lanh, khả ái, đúng là một tiểu gia hỏa tràn đầy sức sống lại xinh đẹp.

Tô Bạch không chắc Tô Mặc có quen biết người này hay không, y lựa chọn im lặng, mỉm cười nhìn phía người trẻ tuổi.

“Chào Tô lão sư, em là Diệp Tử Ngộ.” Thanh niên sang sảng cười, để lộ hàm răng trắng đều tăm.

Tô Bạch tiểu ý càng sâu, thanh niên trên người là chiếc áo sơmi cotton trắng thuần thủ công thoát nhìn không mấy nổi bật, cùng một phong cách y yêu thích từ trước, hơn nữa cái tên Diệp Tử Ngộ, nếu giờ phút này y không phải mang thân phận Tô Mặc, Tô Gia đại khái sẽ hòa ái xoa đầu Diệp Tử Ngộ, cười hỏi một câu: Cha nuôi cậu là sếp lớn trong tổ chức hình cảnh quốc tế, mẹ cậu là thiên kim gia tộc Doug hắc bang châu Âu đúng không?

Hoặc giả ra về thân mật nói: Chắc, cậu đã lớn thế này rồi sao, nhớ năm xưa ta bế cậu, cậu vẫn còn là một đứa bé chỉ biết mút ngón tay.

Khi đó Tô Gia tương đương tuổi Diệp Tử Ngộ hiện tại, từng cùng khiêu vũ rồi dính tin đồn với mẹ Diệp Tử Ngộ, từng làm giao dịch với cha nuôi hẳn lúc ấy còn chưa làm sếp lớn của tổ chức hình cảnh quốc tế, tuy đều thường thức lẫn nhau nhưng cũng đủ lý trí để không phát triển mối quan hệ đến mức trên giường

5. Chương 5: Công Cuộc Giảm Béo

“Bên ngoài có gì vui đâu, em cảm thấy trò chuyện với Tô lão sư tâm tình đặc biệt tốt, bất quá gần đây thầy gầy hơn thật đấy, cái bụng trước đó nhìn như tám tháng, giờ cùng lắm chỉ năm tháng thôi.” Chớp chớp mắt, Diệp Tử Ngộ tinh nghịch vươn tay định sờ bụng Tô Bạch.

Về việc giảm béo, suốt bốn mươi một năm sống trên đời Tô Gia chưa từng tự thân trải nghiệm, trước ba mươi chín tuổi thể lực y vẫn luôn cực tốt, khi đó y còn chưa có thói quen mặc trường sam hay Đường trang cotton màu ngà, cũng chưa có sở thích mùa đông nằm ghế dài, mùa hè nằm chiếu mát nghe kịch.

Trước ba mươi chín tuổi Tô Gia sở thích vô số, leo núi, câu cá, đánh golf, cưỡi ngựa, bắn súng, võ thuật, quyền anh vân vân, đa phần là các vận động tiêu hao năng lượng duy trì cơ năng thân thể, bản thân y không phiền não vì phát phì mà cần giảm béo, ngược lại các cô bạn gái bên cạnh mới phải ngày đêm lo âu về vấn đề này.

Có đôi lúc, Tô Gia ngẫu nhiên tham dự mấy buổi trà đàm tán gẫu của phái đẹp, hầu như lần nào y cũng nghe đến đề tài “giảm béo” này, một người bạn khác giới của Tô Gia từng nói qua, giảm béo là sự nghiệp trọn đời của mỗi phụ nữ từ lúc sinh ra cho đến khi chết đi, mà phần lớn trong số đó sự nghiệp đều không mấy thành công.

Vì lẽ đó, Tô Gia đã không ngay tại chỗ mở miệng nói với bạn nữ đang ngày càng đầy đặn kia, rằng: Lúc cô vui thì ăn một bữa linh đình, lúc cô buồn thì ăn một bữa no nê bù đắp cho tâm linh, sinh nhật cô cô làm một bữa rầm rộ, sinh nhật người ta cô cũng đánh chén thật sung, lễ tết gì đó cũng tổ chức ăn mừng, bất kể là tiết thanh minh hay là rằm tháng bảy tất tần tật đều không bỏ sót, cứ như cô vậy, hễ rảnh rồi không việc gì liền một châu no say, giảm cân thành công được mới lạ.

So với nói giảm béo là sự nghiệp trọn đời của nữ giới, Tô Gia càng thích nói đây là một loại hứng thú, một loại theo đuổi sự hoàn mỹ.

Mà hôm nay, Tô Gia cũng phải gia nhập hàng ngũ đại quân trăm triệu người giảm béo trên toàn cầu, ghi nhớ chân ngôn năm chữ “ăn ít vận động nhiều”, Tô Gia kiên quyết không đi theo con đường bằng môn tả đạo.

Buổi sáng một ly sữa đậu nành ép tươi, Tô Gia không chuộng sữa bò khó tiêu hóa, thêm một chén cháo gạo lứt táo đỏ ý dĩ, ăn xong ra ngoài tản bộ dọc theo sơn đạo rộng rãi một đường xuống tới chân núi, tiêu hóa gần hết cũng vừa vận đi đến bờ biển, mang tai nghe nghe nhạc hưởng thụ gió biển phất vào mặt nhẹ nhàng khoan khoái kiên trì vận động chạy bộ với tốc độ luân phiên.

Tô Gia vốn không hề có tính tự giác và chẳng lấy gì làm vinh dự khi thân là nhà giáo nhân dân, đã sớm mượn cớ dưỡng bệnh xin nghỉ phép ở trường, mà ở nhà cũng thay khóa hết từ trong ra ngoài, về phần Tô Dịch Dương có vào được biệt thự hay không là chuyện khác, theo y biết Tô Dịch Dương rất hiếm khi về đây.

Một chiếc ô tô đen bóng loáng không biết từ khi nào đã âm thầm đỗ bên sơn đạo ven bờ biển, trong xe là ba nam nhân, thống nhất vest đen quần đen sơmi trắng, mới sáng sớm thái dương còn đang liều mạng giấy dựa ở ranh giới tiếp giáp giữa nước với trời, ba nam nhân kia lại mang kính đen to đùng, làm như sợ người khác không biết họ là dân xã hội đen.

“Đại minh tinh đó thật con mẹ nó phiền phức, trong nhà có chút chuyện liền réo chúng ta tới xử lý, xử lý cái rắm a!” Tiểu đệ lái xe là Đại Miêu ngáp dài một cái, mí mắt đằng sau kính râm đã sớm không chịu nổi trọng lực híp lại.

“Tô Dịch Dương là đàn anh ở Cụ Phong, ông chủ sau này làm việc cần dùng đến hần, cậu kêu ca cái gì, Phong ca nói có đúng không?” Tiểu đệ A Mao ngồi ở ghế phó lái hút một ngụm sữa đậu nành, móc di động ra chụp một tấm cảnh biển, thoát nhìn cũng khá đẹp, hớn hờ cần ống hút đăng tấm ảnh kia lên weibo, kèm theo bình luận: Liệu ta có chờ được một người, cùng ta ngắm mặt trời mọc chẳng?

“Xí, cậu thông minh quá ha!” Đại Miêu hừ một tiếng, trộm liếc động tác đăng weibo của A Mao, “Thật ra ông chủ chỉ bảo chúng ta đi cho có lệ vậy thôi, Phong ca anh nói có đúng không?”

A Phong hạ kính cửa xe xuống một nửa, cởi mắt kính, bóng người mập mạp trên bãi biển đặc biệt có nghị lực chạy tới chạy lui, đầu tiên là tăng tốc chạy nhanh, sau đó là giảm tốc chạy chậm, đại khái qua chừng bốn năm chục phút lại giảm tốc đi bộ một đoạn, căng duỗi tứ chi, phương thức rèn luyện như thế chứng tỏ từng trải qua huấn luyện.

Tô Mặc, gã béo linh hoạt này là anh cùng cha khác mẹ của Tô Dịch Dương? Thuở nhỏ vì là con riêng ở Tô gia không có địa vị gì đáng nói, ít nhất theo A Phong được biết Tô Mặc ở Tô gia không khác một hạ nhân, mà hạng địa vị xấu hổ này mãi cho đến khi Tô Mặc thành niên theo Tô Gia đi châu Âu một chuyến mới phát sinh biến hóa.

Tiểu hồ ly Tô Dịch Dương kia, kể lẻ bị Tô Mặc đuổi, còn không phải là muốn Đường tổng mua cho hần một căn biệt thự? Về phần Tô Mặc, chẳng qua chỉ là một người bình thường đến không thể bình thường hơn, đại khái đã biết Tô Mặc lúc trước gặp phải vài sự cố, A Phong chợt có một tia thương hại nhàn nhạt đối với anh chàng mập mạp mà linh hoạt này.

Một lần nữa mang lại kính đen, A Phong im lặng cho kính cửa đẩy lên, đang định bảo Đại Miêu lái xe trở

về, đột nhiên ánh mắt dừng lại, cách đó không xa một thanh niên tuấn lãng mặc áo trắng hờn nhàn đi xe đạp hướng bên này, cho dù cách một đoạn cự ly, cho dù cách cửa kính, cho dù cách kính mát, cũng không ngăn được bản năng ánh mắt nghênh chiến nhau ngay khoảnh khắc ấy.

Đáy lòng phát lạnh, A Phong phân phó Đại Miêu quay đầu xe, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn thanh niên kia vứt bỏ xe đạp chạy về hướng gã béo trắng trẻ con đang rèn luyện thân thể bên bờ biển.

.....

.....

Nghe vị mặn của gió biển chạy bộ vận động hồi lâu, lại cùng Diệp Tử Ngộ chạy dọc theo sơn đạo thêm một giờ nữa, đợi Tô Bạch quay lại biệt thự, tay chân y cũng sắp rụng rời, quả nhiên đã đánh giá quá cao khối thân thể như đại bạch mã thần thường niên không vận động này, bỏ lại Diệp Tử Ngộ, Tô Gia hỗn hển trở về phòng mình ngâm bồn tắm.

Tứ chi và eo bụng tròn trịa đều như phủ một lớp nhựa ép chân không, bồn tắm chứa đầy nước ấm, Tô Bạch hít sâu một hơi mặc cho thân thể chìm xuống làm tràn ra một khối nước, tứ chi duỗi thẳng thả lỏng.

Chiếc xe đen buổi sáng là chuyện gì nữa đây? Chẳng lẽ Trần Uyên phát hiện điều gì? Tô Bạch theo bản năng phủ định ý tưởng đó, y mới tỉnh lại nửa tháng, tiếp xúc cũng chỉ vài người, cho dù Trần Uyên đang ở thành phố A cũng không có khả năng phát giác, huống chi loại sự tình mượn xác hoàn hồn này đối lại là Tô Bạch trước kia cũng sẽ không tin, chuyện này trừ phi đích thân trải nghiệm, bằng không e rằng chẳng mấy ai chịu tin tưởng.

Tô Bạch ngâm nước ấm suốt một tiếng đồng hồ, đi ra thay đồ cũng là quần áo Tô Mặc mua từ trước, Tô Gia tất nhiên là một nam nhân luôn chú ý sinh hoạt, có điều với thân thể gần mỡ thể này y thật sự không muốn rảo bước đi mua sắm gì cả, đối với y phục cũng tùy tiện tiện cho xong.

Lúc Tô Gia xuống lầu, Diệp Tử Ngộ cũng vừa vận bưng hai tách cà phê từ quầy bar đi vào phòng khách, chàng trai trẻ buông cà phê nhiệt tình vẫy tay với Tô Bạch: “Tô lão sư.”

Tô Gia đáp lại bằng một nụ cười ôn hòa, hiện giờ y chỉ uống ba thứ, nước lọc, sữa đậu nành không đường và cà phê đen không đường không sữa.

Lại nói Diệp Tử Ngộ, Tô Bạch lần đầu nhìn thấy hắn quả thật có hơi kinh ngạc, một giảng viên đại học bình thường như Tô Mặc thế nào lại quen biết hình cảnh quốc tế Diệp Tử Ngộ bối cảnh phức tạp cường hân, sau đó mới hay, hóa ra người vớt Tô Mặc trên biển trùng hợp là Diệp Tử Ngộ, mà Diệp Tử Ngộ cũng vừa vận tạm trú tại vùng núi Lạc Dương, vì thế liền có lời giải thích hợp lý tại sao Diệp Tử Ngộ cùng Xuân Yển đến thăm Tô Bạch trước đó, còn có một màn là Diệp Tử Ngộ thường xuyên tập luyện với Tô Bạch như hiện tại.

Tô Gia tự nhận ý chí của mình tương đối mạnh, công cuộc giảm béo cho dù không cần người khác đốc thúc y cũng có thể cắn răng tiếp tục kiên trì, bất quá nếu bên cạnh có thêm người đồng hành cũng là một chuyện tốt, huống chi người này còn là Diệp Tử Ngộ.

“Tô lão sư, em cảm thấy thầy gầy đi nhiều.” Diệp Tử Ngộ nguyên bản ngồi bên trái sofa, sau đó thấy Tô Bạch xuống lầu ngồi đối diện, hắn cũng dứt khoát bưng tách cà phê cười hì hì cọ qua, hết như một con Samoyed cỡ lớn.

Tô Bạch theo thói quen bắt chéo hai chân, hóp từng hóp nhỏ cà phê, vị đắng mang theo hương nồng tràn ngập trong khoang miệng, khẽ môi câu lên: “Mới nửa tháng thôi, có thể ốm được chỗ nào?”

Diệp Tử Ngộ là con lai hai dòng máu Trung Anh, vóc dáng cao ráo mà không mất vẻ nội liễm tinh xảo của người Trung Quốc, xem như một hình mẫu lai cực thành công, cười lộ lên lộ ra một loại ý vị rạng rỡ, sạch sẽ lại thiện lương, nếu không phải Tô Bạch sớm biết thân phận thật sự của Diệp Tử Ngộ, y đại khái cũng sẽ bị tiểu tử trước mắt mê hoặc, có lẽ, đây mới là bộ mặt chân chính của Diệp Tử Ngộ?

Tô Bạch buồn cười vì ý nghĩ của mình, ai mà không có vài bộ mặt, Diệp Tử Ngộ thời điểm đầu kẻ địch thì ngoan độc tàn khốc không lưu tình, nhưng đối diện một lão sư đại học trung niên mập mạp bình thường

thoạt nhìn “vô hại”, từng nhảy xuống biển tự sát như y, Diệp Tử Ngộ tự nhiên có thể bộc lộ một mặt ngây ngô dương quang của một thanh niên trẻ.

Nếu Diệp Tử Ngộ biết giờ phút này nam nhân ngồi đối diện hẳn không phải Tô Mặc, mà là một Tô Bạch khác, liệu có choáng không nhỉ? Tô Gia càng nghĩ càng thấy thú vị, ý cười trong mắt càng nồng, cũng không phát giác Diệp Tử Ngộ đã chăm chú nhìn vào mắt y một hồi lâu.

“Tô lão sư, thầy gầy hần nhất định sẽ rất đẹp.” Diệp Tử Ngộ chống cằm, cười tủm tỉm.

“Tử Ngộ, tôi thấy cậu quá rảnh ngày nào cũng chạy tới chỗ tôi, có phải không chịu đàng hoàng đến trường mà lêu lổng khắp nơi, tuy cậu từng cứu mạng tôi, điểm này tôi vẫn phải nhắc, còn trẻ phải lo học tập, đừng lãng phí thời gian quý báu.” Một nửa Tô Gia một nửa Tô lão sư, Tô Bạch câu này cũng nửa thật nửa giả, theo lý mà nói Diệp Tử Ngộ hẳn là một người rất bận, sao lại chạy đến thành phố A này, chẳng lẽ có liên quan tới Trần Uyên?

Tô Bạch trong bụng bàn tính đánh đến “lách cách” kêu vang, ngoài mặt vẫn ra vẻ một trưởng bối mẫu mực.

“Tô lão sư, thầy thật không hổ là giảng viên đại học, giáo huấn người khác cũng có bài có bản, bắt quá Tử Ngộ không còn là sinh viên từ lâu rồi, đi làm đã nhiều năm, hiện giờ em nghỉ phép mà vẫn hưởng lương, nhìn không ra sao?” Về mặt đặc ý của Diệp Tử Ngộ khiến Tô Bạch cũng nhin không được phì cười.

“Nếu đã là nghỉ phép hưởng lương, sao không ra ngoài chơi, mỗi ngày rúc ở đây làm gì?” Không truy hỏi công việc của Diệp Tử Ngộ, Tô Bạch chuẩn xác nắm giữ chừng mực của đối thoại.

“Bên ngoài có gì vui đâu, em cảm thấy trò chuyện với Tô lão sư tâm tình đặc biệt tốt, bắt quá gần đây thầy gầy hơn thật đấy, cái bụng trước đó nhìn như tám tháng, giờ cùng lắm chỉ năm tháng thôi.” Chớp chớp mắt, Diệp Tử Ngộ tinh nghịch vươn tay định sờ bụng Tô Bạch.

“Thôi đi, đừng nháo, tiểu tử cậu mới mang thai!” Tô Bạch vội né tránh.

“Tô lão sư, để chúc mừng thầy giảm cân thành công phân nửa em mời thầy một bữa nha!” Diệp Tử Ngộ lại chớp chớp mắt nâu to tròn.

Tô Bạch nhin xuống xung động trợn trắng mắt: “Cậu muốn đại kế giảm béo của tôi hủy đi trong phút chốc sao?” Trời biết ngày thường y vì ngăn cản khát vọng về thịt của khối thân thể này mà mất biết bao nhiêu khí lực, tiểu tử thú kia còn muốn hện y ăn cơm.

Cuối cùng, Tô Bạch thật sự không đỡ nổi công phu đeo bám dai dẳng của Diệp Tử Ngộ phải giơ tay đầu hàng, lúc trước khi Tô Gia vẫn còn là Tô Gia, y nói một là một, hai là hai, có ai dám chống đối câu nào? Chưa từng gặp phải tình cảnh bị người sống chết bám riết, phen này Tô Gia xem như bại dưới tay Diệp Tử Ngộ.

6. Chương 6: Oan Gia Ngộ Hạp

“Tử Ngộ, cậu này là sinh viên trong trường tôi, Lưu Vân Sinh.” Tư thái nhàn nhã tựa vào ghế của Tô Bạch làm Lưu Vân Sinh có chút bất mãn, nghe Tô Bạch giới thiệu xong biểu tình trên mặt hẳn cũng chẳng khác hơn. Tử Ngộ? Xưng hô thân mật quá nhỉ!

Tô Gia trước kia từng tới thành phố A, cũng có nghe qua về những nhà hàng Âu thuộc loại cao cấp xa hoa ở thành phố A như Minh Hiền này, chỉ là đối với Tô Gia thường niên định cư châu Âu mà nói, hiếm khi về Trung Quốc một lần y khẳng định càng muốn đi mấy nhà hàng Trung ăn món Trung hơn. Diệp Tử Ngộ chung quy là một đứa trẻ quý tộc lớn lên ở nước ngoài, mời khách dùng bữa tự nhiên cũng chọn nơi hẳn thích, bắt quá so với thành phần dinh dưỡng trong món Trung, ẩm thực Pháp tiêu chuẩn tinh tế cũng rất thích hợp cho Tô Gia đang giảm béo.

Chạng vạng thành phố A không kịp đợi màn đêm buông xuống đã một cội đèn hoa rực rỡ, một chiếc xe thể thao màu trắng dừng lại dưới lầu Minh Hiền, bảo vệ phục trang sạch sẽ đứng trước cửa nhanh nhẹn tiến

lên giúp mở cửa xe, chàng trai ngồi trên ghế lái đi ra trước, thoát trông cao hơn một mét tám, quần áo trên người nhìn không ra thương hiệu, nhưng cực kỳ tương xứng với chàng trai trẻ, mái tóc nâu ngắn mềm mại rũ xuống khuôn mặt lập thể đặc trưng của con lai, đây là một thanh niên thập phần tuấn lãng lại thiếu lộ một thân khí phách.

Các bảo vệ mỗi ngày đều phải đón tiếp rất nhiều nhân vật quyền quý, trong đó không thiếu những tay nhà giàu mới nổi kiêu ngạo lái xe thể thao chững chạc xa xỉ, cho dù như thế, vốn đã quen nhìn tuấn nam mỹ nữ, bọn họ cũng không khỏi thầm giật mình, hôm nay chẳng lẽ là ngày đặc biệt gì, trước đó không lâu mới tiếp đãi một vị nam nhân anh tuấn đến mức khiến người sinh lòng e ngại, giờ lại tới một vị quý tộc thanh niên tắn mác khí tức dương quang.

Chỉ là khi các bảo vệ nhìn thấy người thanh niên diện mạo cùng dáng người đều thuộc tầng lớp quý tộc kia đích thân nghênh đón nam nhân ngồi ở ghế phó lái ra, bọn họ mất khí lực thật lớn mới duy trì được nụ cười thần nhiên trên mặt, còn tưởng rằng xuất hiện cùng quý tộc thanh niên hẳn nên là một vị mỹ nữ thân hình nóng bỏng, nào ngờ cư nhiên lại là một nam nhân bộ dáng mập mạp.

Còn chưa kịp tiêu hóa nội tâm kinh ngạc, một bảo vệ không cẩn thận ngẩng đầu tiếp xúc với tầm nhìn của nam nhân mập mạp áo trắng, ánh mắt đậm đặc quét ngang qua bỗng dưng khiến bảo vệ hoảng hốt cúi đầu, tim như bị ai dùng mảnh băng vỡ hung hăng chà xát, đau đến anh ta phát run.

Rõ ràng là một vị đại thúc bề ngoài thoát nhìn hiền lành, vậy mà ánh mắt thoáng qua kia còn đáng sợ hơn cả nam nhân anh tuấn thần thái biếng nhác ban nãy.

Người tới chính là Diệp Tử Ngộ và Tô Bạch, liếc thấy trong mắt bảo vệ không giấu được kinh hoảng, Tô Bạch đậm đặc cười nhạo một tiếng cùng Diệp Tử Ngộ bước vào Minh Hiên.

Hai người theo tiếp tân đến vị trí được Diệp Tử Ngộ đặt trước ngồi xuống, Tô Bạch phải tay giao chuyện gọi món cho Diệp Tử Ngộ, Diệp Tử Ngộ vui vẻ tiếp nhận không từ chối, tính cách sáng khoái rất được Tô Gia thích, Tô Gia cũng tranh thủ thời gian đánh giá sơ bày trí bên trong Minh Hiên. Tuy là một nhà hàng Pháp nhưng chỉnh thể phòng ăn lại là đen trắng cách điệu vừa hiện đại vừa đơn giản, không xa hoa mà nặng nề kiểu hoàng hôn như trong tưởng tượng của Tô Gia, phong cách thanh thoát mộc mạc trái lại cũng hút người ưa chuộng.

Vị trí được Diệp Tử Ngộ đặt sẵn không cần người ngoài thuyết minh Tô Bạch cũng biết là cực đắt, bên cửa sổ có thể thưởng thức cảnh sắc về đêm của thành phố A, đèn hoa xa xa cùng bên nước lân cận phối hợp càng tăng hiệu quả, mơ hồ có vài phần ý cảnh nên thơ, bàn của họ và mấy bàn bên đều cách nhau khá xa, vì yên tĩnh, càng vì riêng tư.

Trong khi Tô Gia quan sát bốn phía, Diệp Tử Ngộ đã sớm gọi món xong, lúc này đang lẳng lặng nhìn Tô Bạch ngồi đối diện, Tô Bạch dựa vào lưng ghế, hai tay giữ tư thế mười ngón đan nhau đặt song song trước ngực, ánh đèn ấm áp tỏa ra từ bên cạnh làm nhu hòa nửa bên mặt của nam nhân, nửa tháng giảm cân bắt đầu phát huy hiệu quả, ngũ quan nguyên bản ẩn nấp trong lớp thịt béo mơ hồ đã có thể thấy được diện mạo vốn có, thịt ba rọi của Tô Bạch phần lớn tụ hội ở eo bụng, trên mặt trái lại không đặc biệt nhiều, hiện tại nhìn khuôn mặt tròn trịa ôn nhuận, phối thêm chiếc cằm đôi nhỏ nhắn, càng có vị đạo ngây thơ đáng yêu như gấu trúc.

Diệp Tử Ngộ rất muốn vươn tay véo khuôn mặt bầu bĩnh của Tô Bạch, mà hẳn cũng thật sự làm thế.

Tô Bạch lúc này đang theo thói quen hồi ức chuyện cũ, đột nhiên hai má hơi đau, định thần lại thấy Diệp Tử Ngộ cười hì hì nhìn mình.

“Tô lão sư đừng giảm cân nữa, em thấy thầy như vậy cũng khá ái lắm rồi.”

Khả ái.....

Một sợi dây thần kinh nào đó của Tô Gia bị người hung hăng bứt đứt, y như loáng thoáng nghe thấy bên tai có tiếng vang thanh thúy như dây đàn đứt đoạn, sống hơn bốn mươi năm, những từ hình dung như “tàn nhẫn”, “vô tình”, “lãnh khốc” vẫn vẫn y nghe rất nhiều, hiện tại lần đầu tiên có người cư nhiên dùng hai chữ “khả ái” trên người y.

Tô Gia nhin không được lập tức bật cười, mang theo vài phần sủng nịch của trưởng bối đối với văn bối, cậu nhóc này là “Thiết Huyết Tu La” Diệp Tử Ngộ mà hắc bạch lưỡng đạo vừa nghe tên liền sợ mất mật thật sao, có đôi khi đúng là khả ái quá chừng.

“Tô lão sư, bên kia có người cứ nhìn sang chúng ta mãi, là người quen của thầy à?” Hơi nghiêng đầu, Diệp Tử Ngộ thoáng liếc ra phía sau Tô Bạch.

Ngón tay thon dài mơ hồ đã có thể thấy được khớp xương ưu nhã nhắc ly rượu, Tô Bạch nhấp một ngụm nhỏ, là vang đỏ mang chút vị trái cây khô, băng quơ nói: “Nhìn cũng quen mặt, có lẽ là sinh viên nào đó trong trường.”

Diệp Tử Ngộ chớp chớp mắt, hàng mi di truyền từ mẹ vừa cong vừa dài đến quá phận, dưới ánh đèn rợp thành một mảnh bóng tối trên má: “Hắn đang đi tới chỗ chúng ta.”

.....

.....

“Tô lão sư, không ngờ thầy cũng đến Minh Hiên dùng bữa, vị này là bạn của thầy?” Một đôi giày da hàng hiệu bóng loáng vững vàng dừng lại bên bàn, từ giày da đến đồng hồ, trên thân người tới không thứ nào không phải xa xỉ phẩm người thường khó mua nổi, dáng vẻ tự đắc khoa trương khó ưa đó trong mắt Tô Bạch cực kỳ giống một con Chihuahua.

Không cần tỉ mỉ quan sát bề ngoài người tới, khối thân thể của Tô Mặc ngay khi nghe thấy giọng nói kia liền hơi nhói tim, đã chứng tỏ với Tô Gia người này từng khiến Tô Mặc tuyệt vọng đến nhảy xuống biển tự sát.

Nhẹ nhàng nhấp một ngụm vang đỏ, Tô Bạch tùy ý mà lạnh nhạt liếc nhìn thanh niên cao gầy đang đứng một bên, y từng thấy ảnh chụp của Lưu Vân Sinh trong laptop Tô Mặc, trong cả cuốn album từng được Tô Mặc hết mực trân trọng cũng tràn ngập hình của Lưu Vân Sinh, nhưng không có lấy một tấm ảnh chụp chung của hai người.

Lưu Vân Sinh gia cảnh rất tốt, tướng mạo cũng xuất chúng, chẳng qua so với vị thanh niên họ Diệp ngồi đối diện Tô Bạch mà nói còn thua xa, chênh lệch giữa người và người, thông thường đem ra so sánh sẽ càng rõ rệt.

“Tử Ngộ, cậu này là sinh viên trong trường tôi, Lưu Vân Sinh.” Tư thái nhàn nhã tựa vào ghế của Tô Bạch làm Lưu Vân Sinh có chút bất mãn, nghe Tô Bạch giới thiệu xong biểu tình trên mặt hắn cũng chẳng khác hơn. Tử Ngộ? Xưng hô thân mật quá nhỉ!

Từ miệng Tô Dịch Dương Lưu Vân Sinh đã biết chuyện Tô Mặc nhảy xuống biển tự sát, chơi thì chơi, nhưng động tới mạng người tuyệt không hay, sau đó nghe nói Tô Mặc tỉnh lại, Lưu Vân Sinh âm thầm thở phào, ngược lại thật không ngờ hôm nay tái ngộ Tô Mặc ở đây, hơn nữa còn trong tình huống như hiện tại.

Diệp Tử Ngộ hoạt bát hào phóng chào hỏi Lưu Vân Sinh, Lưu Vân Sinh cười lạnh một tiếng không đáp lại, hai mắt chỉ gắt gao dán vào Tô Bạch đang khoan thai nếm rượu.

Kể từ lúc Tô Bạch cùng Diệp Tử Ngộ bước vào, Lưu Vân Sinh đã chú ý tới hai người họ, Lưu Vân Sinh sớm quan sát Tô Bạch hồi lâu, trước kia hắn cũng từng dẫn Tô Mặc đến nhà hàng cao cấp dùng cơm, khi đó Lưu Vân Sinh chỉ là muốn đem Tô Mặc làm trò cười, bộ dạng tay chân luống cuống của Tô Mặc ở nhà hàng sang trọng cũng khiến Lưu Vân Sinh cảm thấy thập phần thích chí.

Nhưng vừa rồi, kể từ lúc bước vào Minh Hiên, nhất cử nhất động mà Tô Bạch biểu hiện đều lộ ra nét tao nhã lưu loát khó có thể hình dung, rõ ràng cùng một người, một khắc lơ đãng lại mang đến Lưu Vân Sinh một loại xa lạ khác thường, nơi nào đó dưới đáy lòng như bị người hung hăng kích thích một chút, xao động khó tả.

“Tô Mặc, người lại giỏi trò gì?” Hai tay chống trên bàn, Lưu Vân Sinh nhìn chằm chằm nam nhân thủy chung chưa từng liếc hắn một cái, trong ngực có ngọn lửa ghen tức bùng cháy đến lợi hại, hắn nén giọng, hừ lạnh nói, “Bởi vì ta từng đối xử người như vậy, nên giờ người liền làm ra vẻ không quen không biết,

không tệ a, học được từ đâu thế? Xưa nay người không phải tiết kiệm lắm sao, cứ nhiên bầm bụng chạy tới Minh Hiên này.”

“Trò Lưu Vân Sinh, thầy nghĩ trò nhất định bị hư chỗ nào rồi, tâm tình không tốt nên đi tìm bác sĩ tâm lý, tùy tiện nói mấy chuyện thầy nghe không hiểu, thầy cũng không thể giúp trò giải quyết được vấn đề a.” Tô Bạch vẫn không thèm ngó ngang tới Lưu Vân Sinh, sự xuất hiện của hắn đã hoàn hảo giúp cơn thèm ăn của y suy giảm, đúng là chuyện tốt.

“Ha ha, Tô Mặc người uống nước biển nhiều quá đến nỗi não hỏng luôn? Còn học cái lại, có điều tới giờ này mới làm bộ làm tịch ra về thầy giáo, người không cảm thấy nực cười sao?” Thanh âm khàn đặc của Lưu Vân Sinh cách Tô Bạch càng lúc càng gần, Tô Bạch đang đắn đo có nên dứt khoát nện Lưu Vân Sinh một quyền hay không, Diệp Tử Ngộ không biết từ khi nào đã xuất thủ bắt lấy cánh tay Lưu Vân Sinh.

Một động tác thoát nhìn cực kỳ vô hại, lại khiến Lưu Vân Sinh nháy mắt trắng bệch cả khuôn mặt, há mồm nhưng một chữ cũng phun không ra, chỉ biết trừng Diệp Tử Ngộ, nhưng rất nhanh đến dừng khí để trừng hắn cũng không có.

“Ngại quá thưa ông, tôi đang dùng bữa cùng Tô lão sư, vui lòng đừng quấy rầy thầy ấy nữa, có được không?” Diệp Tử Ngộ từ chỗ ngồi đứng lên, trên khuôn mặt đẹp là nụ cười ôn hòa không đổi, hắn bước lên đứng chắn trước mặt Tô Bạch, vị trí này đối diện Lưu Vân Sinh nhưng lại ngăn Tô Bạch không nhìn thấy biểu tình của hắn.

Tuy rằng đang cười, trong cặp đồng tử màu nâu nhạt kia lại băng lãnh đến rợn người.

Lưu Vân Sinh đáy lòng rung mình, cánh tay đau như sắp bị gãy, hắn cắn chặt răng rồi cuộc vẫn không có một chút khí lực, càng không có một chút dũng khí nói thêm chữ nào, cuối cùng khi được Diệp Tử Ngộ buông ra cũng không nhìn tới Tô Bạch, hậm hực bỏ đi, vừa tức đến cuống lại không thể làm gì.

Nháo một màn như vậy, Tô Bạch uống hết rượu vang, khẩu vị cũng bay sạch, Diệp Tử Ngộ không nói gì, chỉ là giống như quả bóng xì hơi ụp dột vô đầu, mãi đến khi nghe Tô Bạch nói lần sau cho Diệp Tử Ngộ bồi thường lại bữa cơm này, hắn mới cười hì hì đứng lên.

Hai người chuẩn bị trở về, Tô Bạch đi được vài bước chợt cảm thấy Diệp Tử Ngộ đột nhiên quét mắt sang một góc nào đó trong nhà hàng, Tô Gia theo đường nhìn của Diệp Tử Ngộ liếc qua, trong góc tối nhất Minh Hiên một nam nhân nghiêng người dựa vào ghế, ngón trỏ và ngón giữa kẹp một điếu xì gà nghi ngút khói, biếng nhác, anh tuấn, nguy hiểm như một con báo đen chờ thời cơ sẵn mồi.

Thoáng nheo mắt, Tô Gia chỉ liếc một cái liền thu hồi mục quang, nhưng chưa kịp quay đầu nhìn phía trước, đã bắt gặp và phải một nam nhân đang đi tới chính diện.

7. Chương 7

Tô Bạch không phải một người trốn tránh hiện thực, y chỉ không ngờ lại nhanh như vậy, hơn nữa còn trong tình huống không hề chuẩn bị như vậy, chạm trán Trần Uyên.

“Xin lỗi.” Thừa biết mình đã thay đổi thành một người khác, Tô Bạch vẫn theo bản năng cúi đầu né tránh ánh mắt Trần Uyên phóng tới, ánh mắt lạnh băng đậm đặc.

Người bị Tô Bạch va phải trùng hợp là Trần Uyên, Trần Uyên nheo mắt nhìn Tô Bạch khom lưng cúi đầu, đường nhìn của hắn rất nhanh bị một người khác hấp dẫn đi, tận dụng khoảng trống này, Tô Bạch không nói hai lời vọt ra khỏi Minh Hiên, Diệp Tử Ngộ và Trần Uyên liếc nhau, sau đó liền đuổi theo Tô Bạch.

Trần Uyên một thân vest đen đứng thẳng tắp tại chỗ, hắn vốn dĩ là một nam nhân ngoại hình xuất sắc, khí chất lãnh ngạnh trời sinh dưới ánh dương quang nhu hòa cũng lộ ra một cổ băng giá “người sống chớ lại gần”, ở Minh Hiên thỉnh thoảng lại có người trộm nhìn Trần Uyên, mà ánh mắt Trần Uyên thủy chung chỉ đuổi theo thân ảnh hơi tròn trịa kia, sâu trong đáy mắt tức tốc lướt qua một tia nghi hoặc.

Mãi đến khi bóng lưng Tô Bạch và Diệp Tử Ngộ triệt để mất hút, Trần Uyên lại như vừa rồi không hề xảy ra chuyện gì, xoay người đi tới bàn ăn ở góc u tối nhất Minh Hiên, ngồi đối diện Đường Kiều, hai tay mang

găng tay trắng dễ khiến người liên tưởng đến bồi bàn trong nhà hàng, có điều ở trên người Trần Uyên, đôi găng tay trắng chói mắt kia không hiểu sao chỉ mang đến cảm giác khủng hoảng.

Đường Kiều hồ hững phun ra một vòng khói trắng: “Diệp Tử Ngộ nhất định rất thất vọng, ngàn dặm xa xôi đuổi theo anh tới tận Trung Quốc, kết quả không ngờ lần này anh lại kinh doanh đang hoảng.”

“Hắn không phải nhắm vào tôi.” Thanh âm vẫn đanh thép như cũ, ngũ quan Trần Uyên trong bóng tối càng thêm thâm thúy.

Đường Kiều mỉm cười: “Vậy hắn nhất định thất vọng thấu xương, bất quá thấy hắn bây giờ còn có tâm tình đi ăn với người ta, đại khái chắc cũng không thất vọng lắm, tiếc nhỉ, tôi vẫn luôn cho rằng hắn cũng hết như cha nuôi hắn là một gã si tình, xem ra cũng chỉ có thế.”

Dứt lời, tầm mắt Đường Kiều xuyên qua khói xì gà lượn lờ, dừng lại trên người Trần Uyên đang thất hồn lạc phách, có chút cảm thán nói: “Trong thế giới bạc bẽo lại phù phiếm này, còn có thể trông cậy vào ai mang chân tâm? Kẻ thuận miệng hứa suông quá nhiều, lọc lừa quá nhiều, ích kỷ cũng quá nhiều, Trần tổng, đôi khi tôi thật sự rất ngưỡng mộ anh, có thể toàn tâm toàn ý yêu một người, há chẳng phải là một điều may mắn?”

Trần Uyên thần nhiên nhìn Đường Kiều, đối với ý tứ hàm ẩn trong lời của Đường Kiều hắn từ chối cho ý kiến, Trần Uyên tuyệt không định che giấu cuồng nhiệt mình dành cho Tô Gia, loại kiềm nén khát vọng nội tâm này cũng chỉ tồn tại trước khi hắn chưa đoạt quyền mà thôi, đoạt quyền rồi, hắn liền cần thận mà trân trọng nâng niu nam nhân như thần đó.

Sau khi Tô Bạch xảy ra chuyện, Trần Uyên không tìm được thi thể Tô Bạch, Trần Uyên cố chấp cho rằng Tô Gia chỉ là bị thương để đồ kị đón đi, thượng đế nhất định cực độ ghen tị nam nhân kia, nên mới cướp mất thân của hắn giữa không trung vạn trượng.

Trên đời này, chỉ có một Tô Gia, Trần Uyên chỉ cho phép tồn tại một Tô Gia duy nhất.

.....

Ngực uất nghẹn, nếu nói trước đó gặp Lưu Vân Sinh cảm giác trái tim nhói đau là xuất phát từ bản năng thân thể Tô Mặc, thì nỗi chua xót khi chạm mặt Trần Uyên là chân chính thuộc về cảm xúc riêng của Tô Gia, dù sao cũng từng có một thời Tô Gia đặt kỳ vọng rất lớn vào Trần Uyên, tiểu tử đó do y tự tay giáo dưỡng mười mấy năm trời, quan hệ giữa họ cũng tương tự như thầy trò, như cha con.

Có lẽ, càng tương tự như chủ tớ.

Diệp Tử Ngộ đuổi theo cũng không hỏi gì nhiều, hắn lái xe đưa Tô Bạch về, suốt dọc đường Tô Bạch chỉ xuất thần nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, Diệp Tử Ngộ cho dù có thông minh đến đâu cũng sẽ không đem sự trầm mặc của Tô Bạch giờ phút này đi liên hệ với Trần Uyên, cùng lắm chỉ nghĩ rằng có liên quan tới Lưu Vân Sinh mà thôi.

Về đến nhà, Tô Bạch một tay xách chai Whisky, một tay cầm ly rượu vào phòng tắm, ngâm mình trong nước ấm thả lỏng tứ chi, một bên rót rượu tinh tế thưởng thức, ánh đèn mờ ảo trong phòng tắm rơi vào chiếc ly rót đầy rượu, phản chiếu sắc thái thâm trầm mà mê say, dịch thể kia chảy xuống dạ dày trống rỗng, trôi lên vị cay nhàn nhạt.

Đột nhiên, nam nhân vung tay hất chai rượu đổ nghiêng trong bồn tắm, xoát một tiếng cả người từ bồn tắm đứng lên, Tô Gia lung tung hươ tay lau mặt gương phủ một lớp sương trắng, đến khi ra một mảnh rõ ràng, nhìn chính mình đã từ từ gầy đi trong gương, chậm rãi, nở một nụ cười ôn hòa.

“Tại sao phải sống lại?” Ngón tay từng điểm từng điểm chạm vào mặt kính phác họa đường nét người trong gương, nụ cười trên mặt nam nhân trong gương cũng theo đó từng chút từng chút nhiễm vài phần hoang mang, đến cuối cùng chỉ còn lại chua xót bất đắc dĩ.

Nếu nói Tô Gia của quá khứ sống trên cương vị người cầm quyền Tô gia, vậy thì y của hiện tại, thân là Tô Mặc, nên lấy dạng tư thái gì để sống đây?

Tùy tâm sở dục, mà sống.

.....

.....

Mọi chuyện xảy ra ở Minh Hiên đêm đó cứ như một giấc mơ, mơ một giấc tỉnh lại liền có thể quên hết tám phần mười, Tô Bạch vẫn tiếp tục mỗi ngày tự thân rèn luyện như ma nhập, trong khi đó Diệp Tử Ngộ cũng như thường lệ hề không có việc gì liên chạy đến cùng Tô Gia rèn luyện thân thể, ban đầu Tô Gia còn cao hứng có người ở bên mình cùng nhau kiên trì, dần dà Tô Gia chỉ ước gì Diệp Tử Ngộ tránh xa một chút.

Thân thể của Tô Mặc đã từ từ thích ứng với việc rèn luyện cường độ cao, chỉ là có Diệp Tử Ngộ trước mặt Tô Bạch vẫn phải tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc “mình là một lão bách tính bình thường”, miễn cưỡng duy trì cường độ huấn luyện ban đầu, đáng tiếc Diệp Tử Ngộ nào biết suy nghĩ trong lòng Tô Bạch, mỗi ngày đều hơn ha hơn hở chạy tới tập chung, Tô Gia có đôi lúc thật sự không hiểu nổi, một người còn trẻ như Diệp Tử Ngộ không ra ngoài chơi ngày ngày rúc ở chỗ y làm gì.

Nếu đã vô pháp nâng cao cường độ huấn luyện, Tô Gia cũng không thể cam lòng với hiện trạng, nghĩ đến thân phận đặc thù của Diệp Tử Ngộ, Tô Gia “ngẫu nhiên” bàn về mấy vụ cướp gần đây ở thành phố A khi chạy bộ với Diệp Tử Ngộ, cảm thán vài tiếng thể đạo hỗn loạn, sẵn tiện “vô ý” để lộ vài phần khát khao muốn học công phu phòng thân như cầm nã thủ gì đó, kết quả cách một ngày sau, Diệp Tử Ngộ liền vui vẻ bắt đầu dạy Tô Gia mấy bộ công phu phòng thân nhanh gọn hữu lực nhất.

Tô Gia ý tại ngôn ngoại coi như thành công, trên thực tế công phu phòng thân đánh đấm của y tuyệt không thua kém Diệp Tử Ngộ, nhưng mỗi người đều có tuyệt chiêu của riêng mình, Tô Gia tuy không hèn đến mức tìm cách học trộm tuyệt chiêu của Diệp Tử Ngộ, nhưng thập phần có hứng thú quan sát một hình cảnh quốc tế bối cảnh phức tạp sẽ lặn lưng chiêu gì.

Chuyện tương lai ai biết được?

Có lẽ một ngày nào đó Tô Gia thân là Tô Mặc cũng sẽ phải đối đầu với Diệp Tử Ngộ, nếu trùng hợp ngay lúc trên người cả hai đều không có súng ống vũ khí chỉ có thể tay không vật lộn, vậy những gì bây giờ Tô Bạch đang nhìn và học tập có thể góp phần gia tăng phần thắng của y.

Tô Bạch không mong có một ngày mình phải đối đầu với Diệp Tử Ngộ, nhưng y cũng không quên hồi y vẫn còn là Tô Gia chân chính, tiểu tử Diệp Tử Ngộ này thích nhất là làm những chuyện đối nghịch y, trên phương diện nào đó bọn họ là địch thủ, có thể tiếp cận địch thủ như vậy, có thể thân mật quan sát một mặt không muốn ai biết của địch thủ, Tô Gia một bên hưởng thụ loại khoái cảm nhưng đang rình rập theo dõi này, một bên thầm cảm thấy mình quả là ác thú vị chết được.

Nếu dứt bỏ ân oán năm xưa, bọn họ thật ra cũng có thể làm bạn.

Nửa tháng cứ thế bình bình đạm đạm trôi qua, trong khi Tô Gia sắp phải bước vào đại học một lần nữa lên giảng đường trở thành nhà giáo nhân dân, kỳ nghỉ hưởng lương của Diệp Tử Ngộ cũng đến tận cùng.

Hôm nay, Diệp Tử Ngộ tới tạm biệt Tô Gia, Xuân Yển làm một bàn đồ ăn coi như đưa tiễn, ba người trên bàn cơm trò chuyện vui vậy, Tô Gia khắc khổ giảm béo cũng chịu khó ăn thêm hai phần đồ ăn. Trên đời này không có bữa tiệc nào không tàn, đến chạng vạng, Xuân Yển và Tô Gia đứng trên sơn đạo núi Lạc Dương tiễn Diệp Tử Ngộ.

Cả tháng nay Tô Gia hầu như ngày nào cũng gặp Diệp Tử Ngộ, y không biết tiểu tử kia tại sao mỗi ngày đều chạy tới nơi này, chỉ là nghĩ đến thân thái tự nhiên biểu tình thả lỏng của Diệp Tử Ngộ trước mặt mình, Tô Gia bỗng dưng hiểu ra, trước đây y cao cao tại thượng bị thứ xiềng xích gọi là “thân phận và địa vị” trói buộc, Diệp Tử Ngộ há chẳng phải cũng như thế?

Tô Gia cũng từng cởi mở nội tâm với một người, đó là một loại giải thoát cả thân lẫn tâm, một loại tự do, một loại tự ngã cứu rỗi. Diệp Tử Ngộ sở hữu tài phú, sở hữu quyền lực, mà hết thấy những thứ này cũng trở thành ngục tù giam cầm hắn, bọn họ vĩnh viễn không thể sống thoải mái như người thường, vĩnh viễn không thể trải nổi lòng với người khác, bọn họ là những đỉnh kim tự tháp cô độc, trời định phải dẫm lên xác người mà sinh tồn.

Phần lớn những kẻ quyền thế sẽ cảm thấy mệt mỏi, Tô Gia từng cho là vậy, sau đó xảy ra một vài chuyện, y nghiền ngẫm tự hỏi, kỳ thực y cũng không chán ghét lối sống cô ngạo này.

Có thể ngẫu nhiên tìm một người nào đó tán gẫu, vứt bỏ mặt nạ thường ngày để lộ ra vài phần yếu đuối, vài phần đáng thương, thậm chí vài phần ủy khuất, nhưng quay đầu lại vẫn nhớ rõ mình là ai.

“Tô Mặc.” Thời khắc chia tay, Diệp Tử Ngộ đột nhiên buông ba lô du lịch tiến lên một bước ôm chầm lấy Tô Gia, lần đầu tiên không gọi Tô Bạch là “Tô lão sư”.

Tô Gia cũng ôm lại thanh niên, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Diệp Tử Ngộ, chỉ là một loại quan tâm xuất phát từ trường bối đối với văn bối.

Cuối cùng vẫn là Diệp Tử Ngộ buông tay trước, hẩn thoát nhìn có chút quyến luyến, nhưng tình tự vì diệp này bị hẩn hoàn hảo cất giấu sâu trong đáy mắt, Diệp Tử Ngộ lại cười đến sáng lạn như ngày nào.

“Tô lão sư, em sẽ trở về tìm thầy.”

“Đương nhiên, cậu còn nợ tôi một bữa cơm.” Tô Gia cười nói.

Giữa nam nhân và nam nhân luôn không quá thích hợp với mấy màn triền miên ly biệt, so với lâm ly sụt mướt chi bằng dứt khoát một chút, Diệp Tử Ngộ ra đi, nhưng ra đi không có nghĩa không gặp lại.

Xuân Yến cũng đúng lúc nhắc Tô Gia một tháng nghỉ phép sắp hết, hai hôm nữa sẽ phải đến đại học lên giảng đường, Tô Bạch suy tư chốc lát, quyết định một phen thử nghiệm cảm giác làm nhà giáo nhân dân hẩn cũng không tồi. Hai ngày sau vào buổi sáng thứ hai, Tô Gia cực kỳ không thuận tay lái chiếc xe nhỏ nhẵn đại khái là sản phẩm nội địa của Tô Mặc tới đại học B, chính thức bắt đầu kiếp sống giáo sư của mình.

8. Chương 8

Tô Gia từng có ý định sáng sớm đi bộ tới trường, bất quá bầu không khí chẳng ra sao của thành phố A khiến y triệt để từ bỏ ý định đó. Sau khi Tô Gia lái xe thuận lợi tiến vào đại học B, điều đầu tiên Tô Gia làm không phải là vội vàng đi thưởng thức khuôn viên xinh đẹp, cũng không phải nhìn đám sinh viên non mơn mơn rồi hồi ức về thuở thiếu thời phong hoa của mình, mà là thật sâu hạ quyết định phải đổi chiếc xe tồi tàn chết tiệt kia.

Nhân tiện nói luôn, nhờ thành quả một tháng qua mỗi ngày ăn kiêng cộng thêm điên cuồng tập luyện, thân hình Tô Gia lúc này tuy chưa thể sánh với trai trẻ sung mãn như Diệp Tử Ngộ, nhưng ít ra thoát nhìn đã không còn là một cái bánh bao bị nổ, thay một thân y phục tương đối thích hợp giá trị xa xỉ, Tô Gia đi trong trường cũng là một nhân vật có thể khiến người quay đầu ngoái nhìn.

Người đẹp vì lụa lúa tốt vì phân, câu này nói không sai chút nào.

Lúc chiến dịch giảm béo của Tô Gia bắt đầu có hiệu quả, Diệp Tử Ngộ trước khi đi tổng một núi quần áo cho Tô Bạch, từ bối cảnh hoành tráng của Diệp Tử Ngộ suy ra y phục hẩn chọn ắt không tồi, Tô Gia vui vẻ tiếp nhận.

Trở về trường, Tô Gia đầu tiên là đến báo danh ở ban của Tô Mặc, làm xong mấy thủ tục theo quy tắc liền bị thư ký ban gọi lại khách sáo hỏi thăm vài câu, đại khái là có những sinh viên gia cảnh phức tạp, dân đen như chúng ta không nên đối nghịch với họ, mọi chuyện hãy nghĩ thoáng một chút.

Tô Bạch tùy ý ậm ừ vài câu, thư ký ban cũng không dài dòng thêm nữa, chỉ dặn Tô Bạch nếu có chuyện nhớ nói với lãnh đạo trong ban, Tô Bạch cảm ơn rồi đi, trong tay y đã có thời khóa biểu mới, trước đây Tô Mặc ở đại học toàn mở các khóa tự chọn, sau đó bản thân hẩn gặp sự cố các khóa kia cũng tạm ngưng, hiện tại công việc của y không nhiều, một tuần chỉ hai tiết.

Trong ký ức xa xăm của Tô Bạch, quãng thời gian đến trường coi như không tồi, gia cảnh y quyền thế ngất trời, Tô Gia kể từ lúc đi nhà trẻ đã là tổ tông được người người trong trường cung phụng hầu hạ, tình hình này vẫn liên tục kéo dài cho đến đại học. Ở đại học những thứ chân chính học được không nhiều, nhất là với tầng lớp bọn họ mà nói mục đích đến trường chủ yếu không phải để học tập, mà để xã giao.

Năm đó Tô Bạch còn chưa trở thành Tô Gia, y cũng từng trải qua ngày tháng thanh xuân sôi động thời niên thiếu, trước mặt người khác bọn họ có thể sắm vai dòng dõi quý tộc cử chỉ tao nhã khiến chúng sinh hâm mộ, mà ở một góc tối nào đó cũng có thể tay không ẩu đả thậm chí là súng đạn sống mái với nhau,

những năm tháng kích tình bông bột đó tuy đã qua lâu rồi, nhưng mỗi lần hồi tưởng huyết dịch đã trầm lắng trong người cũng theo đó trở nên sục sôi bùng phát.

Tay phải ấn huyết Hợp Cốc trên tay trái, Tô Bạch ổn định tâm tình trước khi tiếng chuông vào học vang lên, mang theo giáo án, Tô Gia bước vào lớp.

Tin đồn liên quan Tô Mặc đã qua mấy tháng trời, ở các lớp Tô Mặc dạy đại bộ phận sinh viên đều không biết nguyên nhân trước đó Tô Mặc đột nhiên vắng mặt, chỉ đơn thuần cho rằng Tô Mặc là vì không kham nổi tin đồn mới xin nghỉ phép, ấn tượng về Tô Mặc, phần đông vẫn dừng lại ở phương diện “hòa ái mập mạp quê mùa”.

Thành thử, khi Tô Gia mặc y phục sạch sẽ phong cách hoàn toàn không ăn nhập gì với hai chữ “quê mùa” bước vào phòng học, gần như hơn phân nửa số sinh viên đều không thể lập tức liên hệ nam nhân có thân hình chỉ hơi tròn này với Tô Mặc.

“Bài trước của các em tới đâu rồi?” Một đường thẳng hướng chiếc ghế sau bàn giáo viên ngồi xuống, Tô Gia cúi đầu lật giáo án trong tay, thanh âm nghe có vẻ lạnh lùng.

“Thầy dạy thay đã giảng hết những phần quan trọng nằm trong nội dung thi, ba tuần nữa là thi cuối kỳ.” Lớp trưởng ngồi ở hàng đầu thoạt nhìn rất ra dáng một sách hời đáp.

“Nga, vậy sao?” Tô Gia ngữ khí không giấu được vui vẻ, đứng lớp thật sự không phải sở trường của Tô Gia, ngược lại y có thể dạy đám cô chiêu cậu ấm này tương lai trên thương trường làm sao gặp phật giết phật, gặp ma giết ma, hoặc giả nếu có ai muốn sau này đi theo con đường sát thủ, Tô Gia tự nhận y cũng có thể làm sư phụ không tồi.

Lớp học nhất thời im lặng, đã có người dần dần phát hiện nam nhân đang ngồi sau bàn giáo viên lúc này chính là Tô lão sư, bất quá mới hai tháng không gặp Tô lão sư mang đến bọn họ cảm giác hoàn toàn khác hẳn, chứ vị sinh viên vốn đang định bước lên chúc mừng Tô lão sư trở lại thuận tiện an ủi Tô lão sư một phen, nhưng giờ bị một cỗ áp lực vô hình nào đó đè nặng trên lưng, tâm tình bất giác khẩn trương bối rối.

“Tự học.”

Bỏ lại hai chữ, Tô Bạch không quản đám sinh viên bên dưới, lấy di động mở trang giao dịch cổ phiếu, khoảng thời gian trước cổ phiếu của Cụ Phong Entertainment vì vài tin đồn ngoài lề của công ty mà rớt giá thảm hại, sau khi rớt giá gần đây vẫn luôn giãy dụa trong một giới hạn cố định, đồ thị hai ngày dương một ngày âm, cứ thế lặp lại hình thành một cái sàn dưới đáy, không thể không nói công phu bảo mật của bọn người Trần Uyên thập phần lợi hại, cho tới giờ trên thị trường vẫn chưa nghe phong thanh gì về tin tái cơ cấu Cụ Phong.

Tô Bạch điểm vào vài phần mềm thao tác trên màn hình nhập dữ liệu tính cổ phần, mấy ngày nay giá cổ phiếu của Cụ Phong tuy thoạt nhìn vẫn luôn bồi hồi ở đáy, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện lượng giao dịch thành công thối phồng hơn so với năm rồi, dưới đáy bòn rút, nhà cái hốt bạc, nếu y đoán không sai, vài ngày nữa cổ phiếu Cụ Phong sẽ đại hạ giá đến thanh lọc tận đáy, sau đó qua thêm một tháng lãnh đạo cấp cao của Cụ Phong sẽ bắt đầu tung tin tái cơ cấu, đến chừng đó cổ phiếu của Cụ Phong e rằng sẽ trở lại vài sàn giao dịch, những người mua lẻ mù quáng theo đuôi sẽ chết không còn manh giáp.

Mục đích lựa chọn cổ phiếu Cụ Phong của Tô Gia không phải để kiếm tiền, y chỉ là muốn xem xem Trần Uyên có thể làm được gì. So với cổ phiếu, thời hạn và quyền mua bán cổ phần mới chân chính có thể khiến người một đêm một bước lên trời hoặc một đêm tống gia bại sản, là heroin điện tử khiến người hễ dính phải sẽ rất khó cai nghiện.

Quét mắt sang kỳ hạn giao dịch không quá rõ ràng, Tô Gia cuối cùng vẫn lựa chọn công trái nghịch hồi cấu giao dịch tương đối ổn thỏa, đầu tư 100 theo mã 204003, y không có nhiều thời gian và tinh lực để theo dõi mỗi ngày.

Đợi đến khi Tô Gia thao tác xong giao dịch rồi đọc xong tin tức tài chính kinh tế quốc tế trên mấy tờ báo mua dọc đường, cũng vừa vãn tan học.

Thu dọn mọi thứ, hôm nay đã hết tiết nhưng Tô Gia không định về nhà, chuẩn bị tham quan ngôi trường, tới thư viện của đại học B ngồi suốt buổi chiều uống trà đọc sách, cân bằng giữa làm việc và nghỉ ngơi mới

là đạo đường sinh.

“Ta còn tưởng ngươi không bao giờ quay lại ngôi trường này nữa.” Hai tay cắm vào túi quần, Lưu Vân Sinh đứng bên bục giảng.

Tiếng chuông tan học vừa reo lên chúng sinh viên liền chạy như bay ra ngoài, từng người từng người tựa hồ được thoát khỏi địa ngục, đợi Tô Gia thông thả thu dọn xong chuẩn bị rời đi, trong lớp cơ bản đã không còn ai, mà Lưu Vân Sinh cũng không biết từ lúc nào chạy tới trước mặt y, Tô Bạch hôm nay dạy không phải lớp của Lưu Vân Sinh.

Tô Bạch thần nhiên liếc Lưu Vân Sinh, cầm giáo án đi hướng cửa phòng học, y cá là Lưu Vân Sinh sẽ không dám động thủ với y ở trong trường, Lưu Vân Sinh nếu dám động thủ, Tô Gia cũng không ngại mượn tên này luyện quyền luyện cước.

“Gã hộ hoa sứ giả kia của ngươi đâu rồi? Không chịu nhìn lại mình xem là cái thá gì, bị người ta chơi hồi nào không hay, một chút cũng không biết thân biết phận.” Giọng điệu châm chọc của Lưu Vân Sinh vang lên sau lưng, Tô Gia đạm mạc cười không đếm xỉa tới.

Lưu Vân Sinh giống như một đứa trẻ hư hỏng đánh mất món đồ chơi kêu ca không ngừng, đối phó loại người ý đồ hấp dẫn sự chú ý của y, phớt lờ chính là phương pháp tốt nhất cũng trực tiếp nhất.

Tại sao trên thế giới luôn có hạng người hạ tiện như vậy? Lúc còn bên cạnh không biết trân trọng, đánh mất rồi mới hối hận, mà tổn thương từng gây ra đã sớm thành vết sẹo không thể xóa nhòa.

Trong lòng thốt nhiên một trận chua xót, dường như đang khơi lại đoạn hồi ức thấm đậm sứt sẹo của khối thân thể Tô Mặc này, quá khứ là Lưu Vân Sinh coi thường Tô Mặc, còn hiện tại, cứ để y thay Tô Mặc trừng phạt Lưu Vân Sinh, so với nỗi đau thể xác, nỗi đau tâm hồn càng khắc sâu hơn.

Giảm béo đương nhiên cần thiết, nhưng bồi bổ dạ dày cũng cực kỳ quan trọng, xuống lầu Tô Gia đi uống một chén cháo hoa.

Đại học B là một ngôi trường đượm đầy hơi thở học thuật, hai bên đường cây xanh thân khá thô, cành nhánh rậm rạp đan cài nhau hình thành mái vòm thiên nhiên, từng phiến lá rụng phiêu linh trong gió mát im lặng biểu đạt lịch sử lâu đời của ngôi trường, đắm mình trong bóng râm, những tia nắng rải rác len lỏi theo kẽ hở của tán lá nhẹ nhàng rơi trên vai trên tóc người, tĩnh mịch, hài hòa biết bao.

Tô Bạch lẳng lẳng đứng dưới một gốc đại thụ, như bị mê hoặc nhắm mắt lại, bên tai y loáng thoáng vang lên một khúc Bá vương biệt cơ từ phương xa êm đềm trôi tới, người nọ mặc trường sam màu ngà, cây quạt xòe trong tay, một phen uyển chuyển xoay người, dung nhan như sương như khói ẩn sau quạt như điểm tuyết bức tranh thủy mặc, mơ hồ xa xăm, trong đôi mắt hướng về y dấy lên từng tia u sầu, nồng liệt đến không thể tan biến.

Khi đó Lâm Phàm, quả thật rất đẹp.

Khi đó y, rất thích lẳng lẳng nhìn người nọ dưới bóng cây tản mát dương quang nhẹ giọng ngân nga, trong lòng một cõi yên bình.

Từ sau khi qua cái thời nhiệt tình bốn ba, Tô Gia liền có sở thích đắm chìm trong thế giới mỹ hảo của mình, mà y ghét nhất chính là lúc y đang mộng đẹp đột nhiên có người đến quấy nhiễu, lão nhân gia hiếm khi nhân hạ chiêm nghiệm sự đời, trở trêu thay lại có kẻ tới phá rối.

“Ha ha.”

Tiếng cười trầm thấp chợt vang lên, thanh âm không lớn lắm, nhưng bởi vì cự ly quá gần khiến Tô Gia lập tức cảnh giác mở mắt, thình lình, một nam nhân quá mức tiếp cận xông vào tầm nhìn của y, Tô Bạch theo bản năng ổn định thân thể chứ không phải lùi ra sau, trong từ điển cuộc sống của Tô Gia chưa bao giờ có từ “lui lại”.

Đó là một nam nhân có đôi đồng tử hung tàn như dã thú hơn nữa anh tuấn cực độ, trên khuôn mặt góc cạnh phân minh mỗi một nơi đều là do phong sương hạ đao tạc thành, hoang dã, trầm liêm, gợi cảm, hẳn một thân y phục thượng đẳng không hợp với ngôi trường này nhưng lại mặc danh kỳ diệu thu hút người

khác, như một con báo đen vận sức chờ phát động, lẳng lẳng híp mắt đợi con mồi vào tròng, còn hẩn trong tích tắc sẽ vươn nanh vuốt sắc bén xé xác nó.

Một người như vậy, bất kể đối với nam nhân hay nữ nhân đều có sức hấp dẫn trí mạng.

Nhưng Tô Gia chỉ nhìn thấy hai chữ từ trên người Đường Kiều — nguy hiểm.

9. Chương 9

“Vậy coi như giờ chúng ta chính thức quen biết, Đường Kiều.” Đường Kiều chìa tay phải ra, sáng khoái lại hào phóng.

Tô Gia nhìn chăm chăm bàn tay kia một giây, đó là một bàn tay rất đẹp, ngón tay thon dài, đốt khớp phân minh, nếu lướt trên dương cầm nhất định rất duy mỹ.

Tô Gia vẫn nhớ rõ nam nhân này, hơn nửa tháng trước đi ăn ở Minh Hiên với Diệp Tử Ngộ từng có duyên gặp mặt một lần, không, nói chính xác là lúc đó Tô Gia chỉ “vô tình” liếc nhìn nam nhân, tuy là thoáng qua cực kỳ ngắn ngủi, nhưng ngũ quan khắc sâu cùng khí tức nguy hiểm của nam nhân đã đủ khiến Tô Gia gất gao ghi nhớ.

Tô Gia có một dự cảm mãnh liệt, hôm ấy Trần Uyên đến Minh Hiên nhất định là dùng bữa với nam nhân này. Đối tác của Trần Uyên tại Trung Quốc vô cùng có khả năng chính là phần tử nguy hiểm giờ phút này mặc danh kỳ diệu xuất hiện trước mặt y, mà hiện tại, nam nhân cả người tràn ngập hơi thở cường hãn, bề ngoài hoa lệ ẩn giấu vị đạo của dã thú rừng sâu kia cũng đang ung dung đánh giá Tô Bạch.

“Còn nhớ ta không? Chúng ta từng gặp nhau ở Minh Hiên, xem ra ngươi là giảng viên của đại học B.” Đường Kiều có vẻ lơ đãng quét mắt nhìn Tô Bạch, loại ánh mắt lơ đãng này dưới góc độ của Tô Gia lại mang theo ý vị “nhắm trúng người rồi đấy”.

“Ngươi gây đi không ít.” Khóe miệng lãnh ngạnh khẽ câu lên, tư thế hai tay đút vào túi quần của Đường Kiều không khiến người thấy có bao nhiêu tao nhã lịch lãm, ngược lại mang đến cảm giác tùy hứng bất cần đời, sinh viên đi ngang không nhiều, nhưng tầm mắt người nào cũng đều tìm lòng không đậu dừng lại hồi lâu trên nam nhân.

Tô Gia nghĩ, y tuyệt đối không phải đang đồ kị.

Tô Bạch đầu tiên là giả vờ nghi hoặc tự hỏi, sau đó bình tĩnh đại ngộ nhìn Đường Kiều, khi nhìn đến tiểu ý nồng đậm lộ ra trong mắt đối phương, Tô Gia cũng cười thật vân đạm phong khinh: “Ai..... Xin lỗi, lúc ấy đi về hơi vội, ta không có chú ý tới ngươi.” Đây tuyệt đối là nói dối, mà câu trả lời của Tô Gia cũng tuyệt đối không nằm trong dự kiến của Đường Kiều.

Quả nhiên, ánh mắt hàm tiểu của Đường Kiều thoáng chốc ngưng lại, chỉ là rất nhanh liền tan ra, nam nhân này đồng tử cực đen, cho dù lúc này dương quang rực rỡ, nhưng một tia sáng cũng không thể tiến vào.

“Vậy coi như giờ chúng ta chính thức quen biết, Đường Kiều.” Đường Kiều chìa tay phải ra, sáng khoái lại hào phóng.

Tô Gia nhìn chăm chăm bàn tay kia một giây, đó là một bàn tay rất đẹp, ngón tay thon dài, đốt khớp phân minh, nếu lướt trên dương cầm nhất định rất duy mỹ.

“Tô Mặc, hân hạnh được biết ngài.” Tô Gia có chút khiết phích nho nhỏ, y không thích bắt tay với người khác, nhưng bàn tay Đường Kiều cực có lực độ lại không khiến người cảm thấy khó chịu.

Tô Gia thu tay, vừa rồi bắt tay, y phát hiện lỏng tay thứ nhất của ngón trỏ và vị trí hổ khẩu (kẽ tay giữa ngón trỏ và ngón cái) của Đường Kiều có vết chai. Đây hiển nhiên là một nam nhân quen cầm súng. Không hiểu sao, Tô Gia cảm thấy nhịp tim mình bắt đầu có dấu hiệu tăng tốc, lòng bàn tay Đường Kiều độ ẩm cực cao, như một ngọn lửa khô nóng thổi bùng huyết dịch trong Tô Bạch.

“Tô lão sư hôm nay còn tiết nào nữa không?” Từ miệng Đường Kiêu nghe ra được hai chữ “lão sư” mang theo chút châm chọc.

“Người như Đường tiên sinh đây, không biết tại sao lại xuất hiện ở nơi này?” Tô Bạch lắc lắc đầu, y đang đấu tranh tư tưởng, nam nhân tên Đường Kiêu này trên trực giác khiến y nghĩ thấy mùi nguy hiểm, lại nguy hiểm theo cách khiến y muốn nghiên cứu một phen, nếu Tô Gia của trước kia chưa chết, y nhất định tận lực bảo trì khoảng cách tương đối với nam nhân này.

“Nga? Có vẻ như ngươi cho rằng ta không nên xuất hiện ở đây, Tô lão sư cảm thấy ta là loại người gì?” Đường Kiêu dùng bụng ngón tay vuốt vuốt cánh môi, hần đột nhiên hơi thèm xì gà.

Ngươi là loại người nguy hiểm, Tô Gia đương nhiên sẽ không nói trắng ra như vậy, y cố gắng trưng bộ mặt giáo sư gương mẫu ôn hòa: “Người như Đường tiên sinh.....”

“Tô Mặc!”

Phía sau truyền đến tiếng gọi hần học lập tức ngắt ngang lời Tô Bạch, Tô Gia quay đầu nhìn, Lưu Vân Sinh đang đứng xa xa dán mắt vào bọn họ, khuôn mặt tuấn tú trẻ tuổi đã xụ thành khối băng, vây quanh hần là vài nam nữ sinh thoát nhìn đều giống con nhà giàu.

“Ban này ngươi hỏi ta tại sao đến trường?” Đường Kiêu vẫn một bộ dáng khoan thai lười biếng.

Tô Gia chờ Đường Kiêu nói tiếp, Đường Kiêu mím cặp môi mang đường nét nam tính, bất ngờ tiến lên một bước ghé bên tai y: “Nghe nói hôm nay ngươi quay lại trường học, Tô lão sư, ta là cố ý tới tìm ngươi.”

Khoảng cách quá mức sát sao làm Tô Bạch khẽ nhú mày, nhưng trước khi Tô Bạch cảm thấy chán ghét Đường Kiêu đã nhanh chóng lui về, cự ly giữa họ lại khôi phục đến phạm vi an toàn.

“Sắp giữa trưa rồi, ta có vinh hạnh được mời ngươi cùng dùng bữa không?”

“Vì sao không phải bữa tối?” Tô Bạch có thể cảm giác được tầm mắt như câu gậy gao bầu lấy lưng mình của Lưu Vân Sinh, kiệt ngạo bất tuân lại ngu xuẩn như một con nghé mới ra đời, hấp tấp đi tới hướng bọn họ.

“Nghe nói ngươi đang giảm béo, ta không muốn phá hỏng kế hoạch của ngươi.” Đường Kiêu nghiêng người, một chiếc xe thể thao cao cấp màu đen nhám chậm rãi đỗ lại bên đường, thanh niên mang găng tay trắng ngồi trên ghế lái bước xuống, hai tay cung kính dâng chìa khóa xe cho Đường Kiêu, bộ dáng được huấn luyện chuyên nghiệp rất dễ làm người ta liên tưởng đến quý tộc trên đỉnh kim tự tháp thần bí không thể với tới.

“Chúa ơi, là Aston Martin One-77! Toàn Trung Quốc chỉ có năm chiếc, trị giá 47 triệu!” Một tiểu thư nhà giàu bên cạnh Lưu Vân Sinh hét toáng lên như thể thấy được một căn phòng chất đầy giày hàng hiệu, trong thế giới của những kẻ có tiền cũng phân giai cấp, 47 triệu có thể đã đủ cho một gia đình bồi dưỡng ra một tay chơi miệt vườn phóng đảng bất kham, tự cao tự đại, còn trong mắt người quyền quý chân chính, đây chẳng qua chỉ là một chiếc xe thể thao mà thôi.

Tô Gia cũng từng sở hữu một chiếc như vậy, Tô Gia có hợp tác kinh doanh với Prodrive Anh quốc (một trong những đội xe đua tư nhân và phục vụ kiến thiết lớn nhất toàn cầu, tổng bộ ở Anh), đổi lấy lợi ích là, Tô Gia nhờ quan hệ có được một chiếc Aston Martin One-77 toàn cầu chỉ hạn lượng 77 chiếc, trong thế giới của đàn ông có thể có người không yêu phụ nữ, nhưng không có người nào không yêu xe thể thao.

Đường Kiêu nheo mắt cười, đưa chìa khóa của chiếc xe sang này đến trước mặt Tô Bạch.

“Không gã đàn ông nào cự tuyệt được.” Tô Bạch cười khổ, đặc biệt là gã đàn ông mới sáng nay phải lái một chiếc xe tàn tạ tới trường.

Tô Gia không khách khí nhận chìa khóa đi qua, Đường Kiêu trực tiếp mở cánh cửa bên ghé pho lái ngồi vào trong.

Ngoài cửa xe, đám con nhà giàu mới nổi xắc xược trong trường như quả bóng xì hơi, từng đứa từng đứa ỉu xiu đứng ven đường, ở đại học B bọn họ là nhân vật đứng trên đỉnh kim tự tháp, chỉ là bên ngoài cộng đồng

nhỏ bé này còn có thành phố A, bên ngoài thành phố A còn có Trung Quốc, bên ngoài Trung Quốc còn có địa cầu.

Đối mặt thế giới rộng lớn, thân ảnh bọn họ càng ngày càng bé nhỏ, nhìn kỹ lại, kỳ thực cũng chỉ là đám ba ngôi sao may mắn mà thôi.

Lúc Tô Gia lái xe thể thao vút qua đám người Lưu Vân Sinh, trong đầu y đột nhiên trình chiếu một đoạn hồi ức.

Đã từng có khoảnh khắc cũng ở nơi này, một giảng viên đại học trắng trẻo mập mập tên Tô Mặc đứng bên đường, trơ mắt nhìn cậu trai trẻ trước kia luôn miệng nói “Lão sư, em thích thầy” dẫn theo một cô nàng nóng bỏng, lái xe mui trần, kiêu ngạo lại tàn nhẫn lao đi, Tô Mặc chỉ mãi nhìn theo, Lưu Vân Sinh tuy nói thích hẳn, nhưng chưa một lần lái xe chở hẳn.

Tô Mặc, người đứng là một thằng khờ đáng thương.

Tô Gia đậm đậm mỉm cười, vì ký ức tàn lưu trong thân thể này, và vì nam nhân đơn thuần tội nghiệp kia.

.....

.....

Nếu nói Minh Hiên là phong cách Âu hàm súc ưu nhã nổi bật ở thành phố A, thì Hàn Xá lại là một nhã khách ẩn cư với đời, trong thế giới cao ốc bê tông cốt thép, luôn có một nơi như vậy, cho người nghỉ ngơi chốc lát, rời xa huyên náo, lánh ở một nơi tựa chốn đào nguyên.

Thiên hạ này người càng có tiền càng tự nhận có phong cách riêng lại càng thích những nơi như hàn xá, nhưng Tô Gia nghĩ, bất kể có tiền hay không, Hàn Xá vẫn rất được ưa chuộng.

Hàn Xá bề ngoài cực kỳ không bắt mắt, cổng gỗ lim nho nhỏ đã loang lổ dấu vết thời gian, không giống các nhà hàng khác bên ngoài treo tấm biển khổng lồ để bạn không thể bỏ qua, còn Hàn Xá ngay cả chiêu bài to cỡ lòng bàn tay cũng không có. Hàn Xá là một quán ăn lưu lại từ thế kỷ trước, nguyên là dinh viện tư nhân của một viên quan triều Thanh năm xưa dùng để chiêu đãi khách quý, sau chiến loạn cũng may Hàn Xá cơ bản được bảo tồn hoàn hảo, hiện nay Hàn Xá đã mở cửa đối ngoại, nhưng nếu không được người quen dẫn theo, có ai biết bên trong cánh cổng nhỏ bé cũ kỹ này là hồ quang mỹ sắc bậc nào.

Một lần nữa bước qua khung cửa gỗ lim đượm mùi năm tháng của Hàn Xá, Tô Gia trong lòng một trận cảm khái, thật không ngờ Đường Kiều sẽ mang y tới đây dùng bữa, trước kia đến thành phố A y từng vô tình nói muốn ăn thử một lần đặc sản Chiết Giang chính tông, thế là Trần Uyên liền dẫn y tới nơi này.

Vừa vào Hàn Xá liền thấy được một hồ nhân tạo, có thể nói là cực kỳ hi hữu ở thành phố A tấc đất tấc vàng này, đi sâu vào trong, còn có thể phát hiện càng nhiều nét đặc thù, tỷ như Hàn Xá tuy chiếm diện tích không nhỏ, nhưng bàn ăn tổng cộng không đến ba mươi bàn, nam phục vụ đều mặc Đường trang màu xanh, còn nữ phục vụ đều mặc sườn xám.

Đường Kiều hiển nhiên là khách quen ở đây, một nữ tiếp tân mặc sườn xám dáng người thướt tha đi một bên dẫn đường, nơi Tô Gia và Đường Kiều dùng bữa là đình giữa hồ, trong hồ tổng cộng xây bảy ngôi đình nhỏ, trong đó sáu cái đều xây gần bờ hồ, chỉ có Túy Tâm đình nơi họ đặt chỗ là chính giữa hồ.

“Tô lão sư không ăn thứ gì?” Đường Kiều một thân vest cổ lông, thể nhưng không gây hiệu ứng quá đột ngột giữa Hàn Xá cổ kính này, trái lại giống một nhà quân phiệt thống trị một phương thời dân quốc, tuy rằng thay cho một thân quân phục thiết huyết, khoát lớp vỏ nho nhã cỡ nào cũng không che giấu được sát khí chinh phạt trên người.

“Sao cũng được, ta chỉ không ăn thịt heo.” Tô Gia bỗng có chút ngửa tay, hồ quang mỹ cảnh thanh thoi dưới đình thế này, nếu trong tay có một cây quạt vẽ thủy mặc thì hay biết mấy, bất quá không có quạt ra vẻ phong nhã, trước mặt một chung trà Long Tỉnh thơm ngát cũng đã không tồi.

“Tô lão sư theo đạo?” Đường Kiều một bên trò chuyện với Tô Bạch một bên gọi món, đích thực không lãng phí nửa giây.

Tô Gia lắc đầu, nhắc chung sứ men xanh nhấp một ngụm: “Thói quen ăn uống.”

Ngoài miệng nói thế, nhưng Tô Gia trong lòng thầm nghĩ, với khối thân thể hiện tại, e rằng trước mặt đặt một bát thịt hầm Đông Pha thơm nức mũi y cũng có thể nuốt hết một nửa.

Bởi vì lớn tuổi nên bắt đầu đi theo con đường dưỡng sinh, tuy gia thế rất tốt nhưng Tô Gia hồi trẻ tuyệt không kén cá chọn canh, mãi đến sau này sức khỏe nảy sinh chút vấn đề mới bắt đầu khủng hoảng, còn nhớ khi đó Tô Gia thích nhất là ẩm thực Tứ Xuyên cay nồng nặng khẩu vị, tiêu ớt ước gì ăn mỗi ngày, lời bác sĩ dặn ăn quá nhiều hại dạ dày cũng vụt ra sau đầu.

Bản thân Tô Gia thỉnh thoảng nhặt miệng muốn ăn cay, Trần Uyên liền quỳ xuống, khẩn cầu nói: “Tô Gia, thương thân.”

Nghĩ đến Trần Uyên, ai.....

Suốt thời gian bị giam lỏng kia, Tô Gia thường xuyên tự hỏi phải chăng quá trình y giáo dục Trần Uyên phát sinh sai lệch ở chỗ nào đó, y rõ ràng định bồi dưỡng Trần Uyên thành một người thu phóng tự nhiên trên xã giao, sát phạt quyết đoán lại linh hoạt khéo léo trên thương trường, đáng tiếc thời gian trôi qua, Trần Uyên dần trở thành một cái hũ nút không thích nói chuyện, Tô Gia còn đặc biệt mời chuyên gia tâm lý cho Trần Uyên, kết quả phán là Trần Uyên trời sinh tính cách như thế.

Sau đó chuyên gia tâm lý nọ bị Trần Uyên một phát bắn chết, Tô Gia thấy Trần Uyên tuy không thành hồ ly giáo hoạt ứng biến như y mong muốn, nhưng tư thái lão hồ mặt lạnh kể ra cũng rất oai, tính cách ra sao không quan trọng, chỉ cần có năng lực, hữu dụng với Tô Gia là được.

Trần Uyên trời sinh chính là một người không giỏi biểu đạt tình cảm, tỷ như chuyện khuyên can Tô Gia đừng ăn cay, hẳn không biết mồm loa mép giải liệt kê những mối nguy hại của tiêu ớt, chỉ biết thẳng tắp quỳ xuống khẩn cầu, bất quá Trần Uyên cũng đủ thông minh, hẳn biết hẳn quỳ xuống Tô Gia tuy sẽ phát hỏa, nhưng mấy món cay kia cũng không còn tâm tình ngó ngang tới.

Sự thông minh của Trần Uyên đôi khi khiến Tô Gia có chút bức bối, ngay đến hiện tại cũng thế.

Đường Kiều gọi món xong, đồ ăn nhanh chóng bưng lên, Tô Gia nhìn lướt qua, không tệ, phần lớn đều là hải sản và thịt luộc, không có thịt heo y kiêng cữ.

“Nơi này thịt cua vi cá khá ngon, Tô lão sư nếm thử.” Đường Kiều thủy chung vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt.

Phục vụ dốt cồn dưới giá nướng màu bạc, thịt cua vi cá đặt trên giá từ từ chín, Tô Bạch ăn một miếng, mềm mềm trơn trơn, tươi thơm ngon miệng, bên cạnh có giò hồ mát mẻ, thư thái thần kinh toàn thân.

Tôm Long Tĩnh lột xác, cá Tây Hồ hấp dấm, súp dưa hấu (là súp nấu sôi cho vào vỏ quả dưa hấu được tía nghệ thuật), cà dầm tương ớt, gỏi khoai tây..... Sắc hương vị vẹn toàn, lại thêm cảnh đẹp tương xứng, rất khó không khiến người thoãn thoắt động dũa.

“Đường tiên sinh, người nói người hôm nay cố ý tới tìm ta, ta có thể hỏi một câu là vì chuyện gì không?” Tô Gia gấp một con tôm từ tốn nhai.

“Không có gì, chỉ là muốn kết bạn với Tô lão sư.”

“Điều này thật làm ta thụ sủng nhược kinh, nhân vật lớn như Đường tiên sinh tùy tiện ngồi một chút liền kiếm cả ngàn vạn, ăn bữa cơm cũng có thể tự nhiên vào Hàn Xá, một thầy giáo bình thường như ta không biết có điểm nào đáng để Đường tiên sinh kết giao.” Tô Gia ngực đang nổi trống, Đường Kiều tiếp cận mình chẳng lẽ có liên quan tới Diệp Tử Ngộ?

“Đáng chứ.” Đường Kiều vẫn một bộ dáng biếng nhác, nhưng hai chữ ngắn gọn lại tràn ngập khí phách, cộng thêm uy thế áp đảo đủ khiến người thường cảm miệng, đáng tiếc từ nam chí bắc hắc bạch lưỡng đạo Tô Gia đã sớm quen nhìn loại sát khí này, hai chữ kia ập tới Tô Gia cùng lắm chỉ có cảm giác nhột nhột không đau không ngứa.

Tô Gia mỉm cười, nhấp trà súc miệng lại gấp một miếng cá hấp dấm.

“Nga – vậy chi bằng Đường tiên sinh kể ra vài điểm ở ta đáng để người kết giao đi.” Trong ngữ khí của Tô Gia rõ ràng mang theo vài phần cao ngạo của kẻ bề trên, chỉ tiếc Tô Gia đã quen với lối đàm đạo này của

mình, mà không biết một giảng viên đại học bình thường làm sao dám tùy ý nói kiểu đó với một vị quyền quý.

Đường Kiều ý cười trong mắt càng sâu, tiểu hồ ly Tô Dịch Dương luôn thích nói xấu Tô Mặc trước mặt hắn, Diệp Tử Ngộ tuy cứu Tô Mặc trong biển nhưng trước đó hai người hoàn toàn không hề qua lại, cho nên Tô Mặc tuyệt không phải mục tiêu của Diệp Tử Ngộ, lý do Diệp Tử Ngộ hay ở bên Tô Mặc chỉ có thể là Diệp Tử Ngộ cảm thấy con người Tô Mặc này đáng kết giao.

Đáng nói hơn là, Tô Mặc trước mắt và Tô Mặc trong ấn tượng của hắn hoàn toàn khác nhau, vị Tô lão sư này thậm chí không nhớ lúc trước khi Tô Mặc nhảy xuống biển trên thuyền còn có một nam nhân tên Đường Kiều.

Điều gì làm người thay đổi không quan trọng, quan trọng là người khơi lên hứng thú của ta.

10. Chương 10

Lúc này A Phong càng khẩn trương, hắn không nhìn lầm chứ? Đường tổng cư nhiên đang uống sữa đậu nành, hơn nữa sữa đậu nành này mua ở đâu mà còn tặng kèm cả ly có quai?

Có lẽ nơi này vốn dĩ không phải ngôi nhà thuộc về mình, cho dù đã thay khóa tất cả các phòng trong biệt thự, cho dù đã cuốn toàn bộ drap trải giường màu mè và quần cốc tứ giác in hình voi con xinh xắn của Tô Mặc nhét vào rương trữ đồ, qua một tháng, Tô Gia khó tính vẫn luôn cảm thấy biệt thự có chỗ nào đó không vừa mắt.

Y không thích màu rèm cửa sô, không thích bố cục phòng khách, không thích màu sơn tường phòng, so với lao tâm lao lực trang hoàng lại toàn bộ, không bằng mua một bất động sản chân chính thuộc về y, nói cho cùng, tuy rằng y đang dùng thân phận Tô Mặc tồn tại, nhưng bên dưới lớp da kia y vẫn là Tô Bạch.

Biệt thự này do Tô Gia lúc trước nhất thời cao hứng tặng cho Tô Mặc, người đứng tên chủ quyền chính là Tô Mặc, Tô Gia không cần biệt thự này cũng không muốn bỏ hoang biệt thự lãng phí như vậy, bèn tìm luật sư khẳng khái tặng luôn biệt thự cho Xuân Yển. Xuân Yển là cô hầu gái luôn ở bên cạnh chăm sóc từ sau khi Tô Gia tỉnh lại, điều đó Tô Gia vẫn ghi tạc trong lòng.

Tô Gia năm xưa có thể qua lại đến mưa thuận gió hòa ở hắc bạch lưỡng đạo đều nhờ đạo lý của y, người sống trên đời, quan trọng nhất vẫn là lương tâm và đạo nghĩa, Tô Mặc trên trời linh thiêng hẳn cũng sẽ đồng ý với cách làm của y.

Chỉ là cử chỉ khẳng khái hào phóng này của Tô Gia lại dẫn tới nỗi bất mãn của đám người nhà họ Tô, cách một ngày sau khi biệt thự sang tên, Tô Gia liền gặp được một đoàn khách không mời mà đến.

Mới sáng sớm Tô Gia đã bị một trận huyên náo ngoài biệt thự đánh thức, chuông cửa reo inh ỏi không ngừng, y vén rèm cửa xem tình huống bên ngoài, phải nói là náo nhiệt cực, một đồng cô năm bà sáu dượng dì cha chú toàn những người y không quen, vài người còn đang mồm loa mép giải, giọng lớn đến mức Tô Gia khó có thể phớt lờ.

“Tô Mặc, người ra đây cho ta! Mọi người xem đi, lòng lang dạ thú, nếu không nhờ phúc Tô gia chúng ta, Tô Mặc đó có thể có được căn biệt thự này sao? Có Tô lão gia mỗi tháng cho tiền tiêu vặt thì thôi, bây giờ còn muốn độc chiếm biệt thự, có đạo lý này nữa sao?”

“Căn biệt thự này là của Tô gia, có cho cũng phải cho người của Tô gia, hắn lại đem cho người dưng nước lã!”

“Tôi thấy Tô Mặc lúc trước thu giữ con nhỏ kia vốn không phải do hảo tâm, nói không chừng hai đứa nó đã sớm ngủ với nhau rồi.”

Đau đầu, Tô Gia một lần nữa kéo rèm lại, dù sao y cũng đã thay khóa cổng biệt thự, không sợ đám người đó xông vào, người ở tuổi gần đất xa trời nếu phải chứng kiến con cháu tranh chấp tài sản thì thật bi ai, Tô

Gia tuy từ nhỏ được trưởng bối yêu chiều, nhưng muốn chân chính ngồi vào ghế hàng đầu Tô gia cũng đã trả giá không ít.

Ký ức về thân hữu huynh đệ tương tàn bị bỏ quên bao năm qua đến nay vẫn có thể hồi tưởng, có lẽ do khoảng thời gian đó hai tay y đã vấy quá nhiều máu tươi của anh em quyến thuộc, trực tiếp khiến y thờ ơ với chuyện có con nối dõi kế thừa huyết mạch của mình.

Tô Gia cầm điện thoại gọi vào số của khu bảo an biệt thự, phân phó một lần rồi thẳng tiến phòng tắm, đợi y đi ra bên ngoài biệt thự đã thập phần vắng lặng, Tô Gia ngược lại hơi kinh ngạc, trong nhận định của y những kẻ có thể dày mặt chạy đến đây yêu cầu chia gia tài hẳn sẽ không dễ đuổi đi như vậy.

Kế hoạch của y nguyên là nhờ bảo vệ đàn áp nhuệ khí của đám người đó trước, còn y thông thả tắm rửa thay đồ trong khi bọn họ tiêu hao khí lực, đợi Tô Gia ung dung xuất hiện phóng thích một trận sát khí liên có thể thoải mái thắng lợi.

Tô Gia bước ra ban công, ngoài cổng biệt thự đã không còn bóng người, ngoại trừ một chiếc Aston Martin đen nhám đang an tĩnh đỗ bên dưới, kính cửa hạ phân nửa, từng làn từng làn khói mỏng từ trong xe lượn lơ bay ra, Tô Gia dường như có thể ngửi thấy mùi thuốc lá nhân nhạt lẫn trong bầu không khí sạch sẽ của buổi sáng sớm.

“Nước, trà, cà phê, hay là người thích chút rượu thay cho điểm tâm?” Một thân pijama trắng hươu nhàn, Tô Bạch mang dép lê cầm gạt tàn thủy tinh đặt xuống trước mắt Đường Kiêu đang ngồi trên sofa.

“Ta thấy trên bàn phòng bếp có sữa đậu nành.” Kẽ tay kẹp nửa điếu thuốc, Đường Kiêu phả ra một vòng khói, cách làn khói trắng mỏng lung thần ảnh nam nhân đưa lưng về phía hắn càng trở nên mơ hồ.

Chỉ chốc lát sau, Tô Bạch bưng ra hai ly sữa đậu nành nóng hổi, một ly đưa tới trước mặt Đường Kiêu, một ly chính mình cầm trong tay uống, không cần nói gì với nhau, Tô Gia cũng đoán được là Đường Kiêu giúp y dẹp loạn ngoài cổng, chỉ là Đường Kiêu làm sao biết chuyện này cũng đủ khiến Tô Gia trầm tư.

Tô Gia tự nhận con người Tô Mặc bình thường đến không khơi nổi nửa phần hứng thú của Đường Kiêu, nếu nói bữa ăn lần trước là Đường Kiêu đang thám thính quan hệ giữa y và Diệp Tử Ngộ, như vậy với tính cách của Đường Kiêu phỏng chừng đã sớm điều tra rõ y và Diệp Tử Ngộ căn bản chỉ là láng giềng bình thường mà thôi, một “thường dân” như y hoàn toàn không có lý do gì khiến một vị quý tộc ở trên đỉnh kim tự tháp mới sáng sớm đã đích thân tới cửa thăm hỏi.

“Cám ơn.” Tô Gia uống một hớp sữa đậu nành nóng, không đường, vào miệng vị nhạt thanh, chót lưỡi còn lưu hương, mà dạ dày cũng ấm áp thoải mái.

Đường Kiêu ngẩng đầu nhìn Tô Bạch, y một thân đồ mặc nhà, tóc còn chưa khô hẳn, trên người ỉn ỉn thoảng mùi hương thoang thoảng sau khi tắm, hòa vào không khí hơi lạnh buổi sớm, mang đến một loại thư thái không nói nên lời, khuôn mặt Tô Bạch còn hơi tròn trịa, loại tròn trịa này che giấu bản chất thâm trầm nơi đáy mắt Tô Gia, biến thành một lớp nguy trang cực chất lượng, dưới nắng mai ấm áp, Tô Bạch một thân áo trắng cũng gây cho người một loại ảo giác tinh tế ôn nhu.

“Tô lão sư luôn khách khí như vậy với bạn bè sao?” Đường Kiêu một tay xua khói, một tay nhẹ nhàng chống cằm, động tác giản giản đơn đơn nhưng ở trên người Đường Kiêu lại lộ ra một cổ vị đạo gợi cảm, dù chỉ mới sáng sớm đã tản mát nội tiết tố nam tính nồng đậm.

Lời nói như bông đùa của Đường Kiêu khiến Tô Gia nhất thời không cách nào đáp lại, nhưng y không cảm thấy bọn họ là bạn bè.

“Cảnh biển ở núi Lạc Dương tuy khá đẹp, bất quá thỉnh thoảng thay đổi phong quang thành thị cũng rất tốt, nơi này không mấy thích hợp với người, ngày một ta có tiệc chiêu đãi địa ốc, ở đó nhà đất không tồi, người có thể suy nghĩ.” Dụi đầu thuốc vào gạt tàn, Đường Kiêu ung dung đứng dậy, trong tay còn cầm ly sữa đậu nành nóng hổi của Tô Bạch uống một ngụm, nhoẻn miệng cười, “Sữa đậu nành ngon đấy.”

Tô Bạch bắt giác nhú mày, tiệc chiêu đãi địa ốc liên quan gì tới y? Nghe ngữ khí của Đường Kiêu rõ ràng là không cho y cự tuyệt, y tuy muốn mua một ngôi nhà mới, nhưng.....

“Tô Mặc, ngày mốt ta tới đón người, ân, thời điểm người tan tầm là bốn giờ chiều đúng không? Cũng vừa lúc, hẹn gặp lại.” Không cho Tô Bạch thời gian cự tuyệt, Đường Kiêu cứ thế vội vàng đến rồi vội vàng đi, thuận tiện mang theo một ly sữa đậu nành.

Tô Bạch tức không chỗ phát tiết, y sống đến từng tuổi này lần đầu bị người ngang ngành mời như vậy, ai bảo hiện tại y là Tô Mặc không phải Tô Gia, không thể đắc tội họ Đường kia.

Buồn bực không vui ngồi xuống sofa, Tô Gia nhớ lại chỗ tư liệu liên quan tới Đường Kiêu mà hôm qua y vừa thu nhận, thông tin tra được trên tư liệu quá ít, đại để Đường Kiêu người này là một thương nhân tuổi trẻ tài cao trong nước, giao thiệp rộng rãi với các cấp các ngành, hơn nữa cực kỳ xuất sắc trên phương diện tài chính, cơ khí và địa ốc.

Có điều, một doanh nhân bình thường trên tay làm sao lại mọc vết chai do cầm súng, thế nào lại được Trần Uyên coi trọng hợp tác, những điểm khác Tô Gia đoán không ra, nhưng y dám khẳng định Đường Kiêu nhất định có giao dịch ngầm về vũ khí quân sự.

Đường Kiêu tại sao lại tiếp cận mình?

Tô Gia trầm tư khổ tưởng nhưng nghĩ mãi không thông, đã nghĩ không thông thì thôi không nghĩ nữa, Tô Gia thay giày thể thao ra ngoài chạy bộ.

.....

.....

.....

.....

Trung tâm Đường Phong, tòa nhà lớn tọa lạc nơi nội thành phồn hoa, một mặt lâm thủy, giữa một rừng cao ốc đủ mọi tiêu chí của thành phố A Đường Phong cũng không được coi là đặc thù, thậm chí trong mắt người bên ngoài, đại bộ phận người qua đường đều không biết người ta làm gì trong tòa nhà lớn đó, mà Đường Phong là công ty gì, chỉ có người trong giới mới biết được, ông chủ của Đường Phong hề giậm chân một cái, cả thành phố A này cũng phải rung chuyển theo hai nhịp.

Cũng không biết có phải do hai chữ “Đường Phong” hay không, chính thể trung tâm Đường Phong ngoại trừ đại môn trang hoàng theo lối thời thượng, kể từ đại sảnh ở tầng thứ nhất trở đi đều nồng đậm một cổ khí tức thời kỳ Thịnh Đường, lớn thì có màu sắc hoa văn từ trần nhà đến mặt sàn cùng vách tường, nhỏ thì có tạo hình bàn ghế lắn gọt tàn thuốc, không thứ nào không mang đến ảo giác thời không dường như lưu chuyển về Đường triều.

Cũng may, những người ra vào trung tâm Đường Phong ăn mặc hợp mốt chứng tỏ quần chúng đều chưa xuyên việt, cũng không phải đang ở bảo tàng Đường triều.

A Phong còn nhớ lần đầu hần bước lên tầng cao nhất của trung tâm Đường Phong suýt nữa làm vỡ một bình hoa đồ cổ trị giá bạc triệu, từ đó về sau mỗi độ tới tầng cao nhất hần đều mang theo lo lắng phòng bị, còn khẩn trương gấp mấy lần khi sống mái với du đảng.

Lúc này A Phong càng khẩn trương, hần không nhìn lầm chứ? Đường tổng cư nhiên đang uống sữa đậu nành, hơn nữa sữa đậu nành này mua ở đâu mà còn tặng kèm cả ly có quai?

“A Phong.” Vị tổng tài nào đó uống sữa đậu nành cất tiếng gọi.

“Đường tổng.” Thật ra A Phong thích gọi lão đại là lão đại hơn, bắt quá lão đại nói, Đường Phong là nơi kinh doanh đẳng hoàng, cả ngày cứ luôn mồm lão đại lão đại nghe sắc mùi giang hồ hắc đạo, cho nên ở Đường Phong bọn họ chỉ được phép gọi lão đại là Đường tổng.

“Một người nếu mất trí nhớ, vậy thói quen sinh hoạt của người đó có vì thế mà thay đổi không?” Nam nhân ngón trở nhẹ nhàng gõ mặt bàn, từng nhịp từng nhịp cực có quy luật.

A Phong nghĩ nghĩ, đáp: “Không thể.”

“Đúng vậy, một người trước đây chỉ uống sữa bò giờ lại đột nhiên chuyển sang uống sữa đậu nành, một người trước đây không ăn hải sản giờ lại đổi thành không ăn thịt heo, rõ ràng là cùng một người tại sao lại có thói quen sinh hoạt hoàn toàn khác.” Không chỉ thói quen sinh hoạt, Tô Mặc với thân phận con riêng đáng tự ti, nghề nghiệp giáo sư đại học khô khan, vì sao lời nói cứ chỉ lại khiến người nhìn ra được một cỗ tao nhã ung dung vô hình, cùng với khí tức nguy hiểm ẩn tàng trong đó?

“Đã béo gần mười năm, thế nào đột nhiên hạ quyết tâm giảm cân rèn luyện thân thể?” Nói đến câu cuối, ngữ khí dần trở nên lãnh ngạnh, Đường Kiêu ngược mắt, thoáng chốc lại thả lỏng tựa vào lưng ghế, lẩm bẩm, “Chẳng qua chỉ té xuống biển một lần thiếu chút nữa chết đuối mà thôi.”

“Đường tổng đang nói Tô Mặc? Em đã tra qua ghi chép về hắn ở bệnh viện, hôm đó Tô Mặc được đưa tới bệnh viện sau một hồi cấp cứu vô hiệu nhịp tim đã đình chỉ, rồi lại bất ngờ hồi sinh, nghe nói lúc ấy chỉ là trạng thái chết giả.” A Phong không rõ tại sao Đường tổng đột nhiên cảm thấy hứng thú với một nam nhân xa lạ.

Trong trí nhớ của A Phong, hắn gặp Tô Mặc hai lần, một lần là Tô Mặc theo Tô Dịch Dương tham dự bữa tiệc trên du thuyền của lão đại, khi đó Tô Mặc mang bộ dạng trắng trẻo múp múp luôn cúi đầu tự ti lại đáng thương, một lần khác là ở bờ biển Lạc Dương nhìn thấy Tô Mặc linh hoạt chạy bộ, ngấm lại, rõ ràng là cùng một người, nhưng đích thực cho hắn hai cảm giác khác nhau.

“Đi tra thời gian chính xác khi tìm Tô Mặc ngừng đập.” Đường Kiêu một hơi uống cạn ly sữa đậu nành.

“Vâng.”

11. Chương 11

Trần Uyên không cần nghi ngờ chính là thành quả giáo dục vĩ đại của Tô Gia, song Tô Gia chỉ dạy Trần Uyên không từ thủ đoạn để đạt được kết quả, lại quên dạy Trần Uyên làm sao biểu đạt tình yêu trong lòng, dù sao xét vị trí giữa họ, Tô Gia không cần tình thân tình bạn càng không cần tình yêu của Trần Uyên, Tô Gia chỉ cần Trần Uyên trung thành.

“Ta yêu ngài, ta yêu ngài vô hạn, Tô Gia ngài có nghe thấy không? Mau trở lại đi, đừng trốn tránh ta nữa.”

Ngải Nhi là tiếp tân nổi tiếng nhất khách sạn, bất quá trong câu này phải thêm trạng ngữ “đã từng”. Nàng tướng mạo cao ráo trắng trẻo, mặt trái xoan mắt to đa tình, kinh nghiệm cũng phong phú, đối phó nam nhân có thể nói là cá gặp nước dễ như trở bàn tay, Ngải Nhi từng chiếm hàng đầu “doanh thu” mỗi tháng của khách sạn, đến mức không ít quản lý gặp nàng đều phải nể mặt vài phần.

Khổ nỗi gần đây thị trường tiêu thụ của Ngải Nhi không còn khấm khá như trước, nói theo cách của nàng là, đám khách kia toàn một lũ nguỵ quân tử ra vẻ đạo mạo, đàn ông tìm đào còn không phải vì chuyện đó, giờ thì hay rồi, chọn người còn đòi chọn bằng cấp, khách sạn gần đây nhận vài cô sinh viên từ những đại học danh tiếng, bọn họ tuy bộ dáng không xinh đẹp bằng Ngải Nhi nhưng mở miệng là có thể luận đàm thời sự, ăn mặc cũng theo phong trào tiểu thư danh giá, không giống Ngải Nhi, xưa nay tôn thờ chủ nghĩa bốc lửa, váy siêu ngắn giày cao gót môi đỏ mọng.

Ngải Nhi đã nửa năm không được xếp vào top 3 trong khách sạn, giờ đến top 10 cũng khó mà chen chân vào, hôm nay nàng vẫn như trước phục sức cực kỳ yêu dã, ban này tổ trưởng tới nói cho nàng biết khách sạn sắp tiếp mới lớn, yêu cầu người có kinh nghiệm phong phú, Ngải Nhi vừa vắn có thể coi là thuộc top 3 về mặt kinh nghiệm trong khách sạn.

Chung diện xong Ngải Nhi xinh đẹp lộng lẫy, nàng một bên đi theo tổ trưởng một bên âm thầm tính toán, nghe tổ trưởng thuật lại vị này là khách VIP của ông chủ khách sạn, chỉ cần nàng hầu hạ chu đáo khẳng định sẽ kiếm được không ít tiền boa, thậm chí sau này còn có thể nương nhờ quý nhân một phen trở mình đổi đời.

Kỳ thực Ngải Nhi kiếm tiền cũng khá, chỉ là làm nghề này các nàng rất khó nhận công việc khác, nơi này tiền đến nhanh, cuộc sống vàng son choáng ngợp đã sớm mê hoặc không ít người đắm chìm trong đó không

muốn đi ra, hoặc ít nhất hiện tại không muốn đi ra, biết đâu câu được đại gia kết hôn cũng không chừng.

Ngải Nhi nhanh nhẹn cất bước trên đôi giày cao gót hàng hiệu theo sau tổ trưởng vào thang máy đến một gian phòng tổng thống trong khách sạn, ngoài cửa có hai vệ sĩ diện vô biểu tình, Ngải Nhi trộm nhìn thoáng qua, hai gã vệ sĩ này cư nhiên là người nước ngoài, vừa cao vừa lực lưỡng, thoát nhìn tùy tay cũng có thể bóp chết một em.

“Vào đi.” Tổ trưởng mở cửa.

Dạn dày kinh nghiệm, Ngải Nhi không cần tổ trưởng dẫn dò gì thêm, nàng lắc mông vào phòng, trong gian phòng rộng rãi hoa lệ ánh đèn cực mờ, chỉ có một góc gần sô pha bật đèn bàn ấm áp, Ngải Nhi mơ hồ nhìn thấy ở góc tối trong phòng một nam nhân đang ngồi đó, nam nhân trên tay mang một đôi găng tay trắng quái dị, dưới ánh sáng thâm ảo như tỏa ra hàn quang.

Nam nhân này khẳng định không đơn giản, Ngải Nhi đã gặp vô số người liên triển lộ một nụ cười quyến rũ đi qua, khêu gợi nói: “Sếp à, sao không bật đèn?” Đàn ông bình thường đều không tài nào cưỡng lại thanh âm nhu mì tận xương này của phái đẹp, bất quá Ngải Nhi hôm nay gặp phải tảng đá, nam nhân trong bóng tối ngay cả ngẩng đầu cũng chẳng buồn liếc nhìn nàng một cái.

“Ngồi đi.” Nam nhân rót cuộc mở miệng, trẻ trung ngoài dự liệu, nhưng cũng lạnh lùng ngoài dự liệu, không biết là tại điều hòa trong phòng mở quá mạnh hay là nàng mặc váy quá ngắn, Ngải Nhi thân thể hơi phát run, nàng y lời ngồi xuống, không dám quá mức tiếp cận nam nhân, mà nam nhân kia cũng không lên tiếng bảo nàng dựa vào người.

Khoảng cách như vậy, có lẽ vừa phải.

“Ta hỏi cái gì, cô trả lời cái đó.” Nam nhân hai chân bắt chéo, đôi tay mang găng tay trắng mười ngón đan nhau đặt trên đầu gối, dưới ánh đèn mờ ảo Ngải Nhi chỉ có thể nhìn thấy nửa dưới khuôn mặt nam nhân, chiếc cằm góc cạnh phân minh lộ ra một cổ cương nghị, bờ môi lãnh ngạnh hơi mím, vô hình trung gây cho nàng một cảm giác áp bách như bị chìm xuống nước.

Ngải Nhi vâng một tiếng, có chút sợ hãi luống cuống chân tay ngồi trên sô pha mềm mại.

“Yêu một người, phải làm thế nào mới có được người đó?” Nam nhân lại mở miệng.

Vấn đề tuy hơi kỳ quái, Ngải Nhi vẫn bốn phận trả lời: “Phụ nữ đều thích lãng mạn, không nhất định phải tặng cô ấy những món quà đắt đỏ, nhưng.....”

“Là nam.”

Yêu một nam nhân? Hóa ra là đồng tính luyến ái, khó trách nhìn thấy mình lại không chút phản ứng. Ngải Nhi nghĩ nghĩ, nàng cũng coi như tiếp xúc qua không ít đàn ông, kỳ thực trong khách sạn ngoài những nữ tiếp tân tiếp đãi nam nhân giống nàng, còn có một vài thiếu niên tiếp đãi người có khẩu vị đặc biệt, ông chủ lớn này không đi tìm MB mà lại tìm nàng, nói cách khác người ông chủ lớn này thích không phải đồng tính mà là thẳng nam.

Nam nhân bây giờ khẩu vị lạ thật, gái đẹp không ưng, lại đi mê người cùng giới.

Mặc dù nghĩ vậy, Ngải Nhi cực có đạo đức nghề nghiệp vẫn tận lực trả lời vấn đề của khách: “Xung quanh em cũng có trường hợp thẳng nam bị bẻ cong, ban đầu cẩn thận quan tâm đối phương, đàn ông cũng là người, chỉ cần là người thì sẽ có nhược điểm về mặt tình cảm, ai không muốn được yêu thương, ai không muốn được chăm sóc, thậm chí một nhân vật lợi hại đến đâu cũng sẽ có lúc mỏi mệt, sếp, anh nghĩ có đúng không?”

Nam nhân không tiếp lời, chỉ cảm một xấp tiền mặt bên người ném qua.

Ngải Nhi hai mắt sáng rực cẩn thận lấy tiền nhét vào chiếc túi hàng hiệu tùy thân, quả nhiên đúng như tổ trưởng nói, ông chủ lớn này thật hào phóng.

“Một người vào thời điểm yếu đuối rất dễ bị người khác công chiếm, đó là lý do tại sao rất nhiều cặp sau khi chia tay đặc biệt dễ bị kẻ thứ ba thừa dịp xen vào. Thật ra chỉ một bí quyết thôi, để người đó quen với sự tồn tại của anh, thậm chí không thể rời xa anh. Bất quá đây chỉ mới là quan hệ gần hơn một bước so

với bạn bè, sau khi đối phương đã khó lòng rời xa anh, đương nhiên phải tỏ tình, tình cảm chúng ta cứ giữ mãi trong lòng không nói ra đối phương làm sao biết, bất luận ban đầu đối phương có tiếp thu hay không, vẫn phải chính miệng anh nói ra.” Được trả tiền, Ngải Nhi hứng trí càng cao, đáng thương nàng vốn không được ăn học nhiều phải vắt óc tìm mưu cố gắng trau chuốt từ ngữ.

“Tỏ tình?” Nam nhân đột nhiên toát ra một câu.

Ngải Nhi nói tiếp: “Đương nhiên, phải tỏ tình người ta mới biết anh thích người ta chứ, chẳng những nói ra còn phải dùng hành động chứng minh mới trọn vẹn.”

Hai tiếng đồng hồ sau, Ngải Nhi mang theo túi Chanel bị nhồi tiền đến phình to ra khỏi phòng, đây là lần đầu nàng không cần tiếp khách uống rượu ca hát qua đêm mà vẫn gom được một khoản nặng tay.

.....

.....

Trong phòng, Trần Uyên từ trên ghế bật dây thừng tấp đứng bên cửa sổ thủy tinh Pháp, thủy tinh phản chiếu hình ảnh tiêu tụy của nam nhân, đôi đồng tử đen nhánh có chút mê mang nhìn dòng người như kiến dưới lầu cao, Trần Uyên cầm điện thoại, thanh âm trầm thấp: “Trông chừng cô ta, nói nhiều một câu liền khử.”

Cúp máy, hần xoay người đi tới hướng phòng khách phụ trong dãy buồng, nhập mật mã điện tử, cửa tự động mở.

Trần Uyên thong thả bước vào trở tay khóa cửa lại, trong phòng một mảnh tối đen cái gì cũng không thấy, hần ấn một công tắc trên tường, ánh sáng nhu hòa nhất thời tràn ngập khắp phòng, nếu ai đó tiến vào căn phòng này đại khái sẽ bị dọa cho nhảy dựng, trên vách phòng treo đầy những bức ảnh phóng đại của cùng một nam nhân.

Nam nhân trong ảnh đã không còn trẻ, nhưng bảo dưỡng cực tốt, trên khuôn mặt hơi tái nhợt nhìn không thấy một nếp nhăn, hai hàng mày kiếm phi dương xéch lên, cho dù chỉ là một bức ảnh, cũng có thể cảm giác được lệ khí toát ra từ nam nhân, tuy đang cười, đáy mắt nam nhân vẫn là một mảnh lạnh giá, như phiến băng mỏng manh, nhưng có thể cứu đứt tay người, đây hiển nhiên là một nam nhân bạc tình lãnh tính.

Trong phòng có bức đặc tả khuôn mặt nam nhân khi ngủ ở cự ly gần, dung nhan ôn hòa ngược lại thu liễm vài phần băng lãnh; có bức chụp lại ảnh nghiêng của nam nhân cầm súng dưới dương quang, khuôn mặt nhìn nghiêng sắc sảo như đao phong; cũng có vài bức cư nhiên là nam nhân khóa thân, hoặc nam nhân ngâm mình trong suối nước nóng lộ thiên tư nhân bị chụp lén từ sau lưng, hoặc nam nhân chỉ mặc sơmi trắng phía dưới để lộ đôi chân thon dài không có mặc quần, lạnh lùng trừng về phía ống kính.

Thậm chí còn có mấy bức thoát nhìn chỉ là đặc tả từng bộ phận của nam nhân, có mắt, có tay, cũng có chân.

Kể chụp những bức ảnh đó hẳn là cùng một người, điên cuồng, lại cố chấp.

Trần Uyên nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi hơi mím của nam nhân, tôn kính hôn lên, khe khẽ khàn khàn kể, như thể sợ dùng sức một chút cũng sẽ làm đau người trong ảnh.

“Tô Gia.....” Thấp giọng nỉ non, đong đầy tưởng niệm cùng ái mộ.

Tô Bạch đã dạy Trần Uyên rất nhiều, dạy hần làm sao giết người, dạy hần làm sao kiếm được lợi nhuận to nhất trong kinh doanh, dạy hần làm sao đối phó nhân vật hắc đạo, chu toàn nhân vật bạch đạo.

Tô Gia từng nói với hần, quá trình thường không mấy quan trọng, một ít thủ đoạn tất yếu, một ít hy sinh tất yếu đều khó tránh khỏi, con người không dễ gì đầu lại vận mệnh, người và vật hy sinh trong quá trình này cũng là vận mệnh của chính họ, chúng ta phần nào cảm thấy bi thương thay họ, nhưng cũng chỉ có thể, kết quả mới là mục đích tối thượng của chúng ta.

Trần Uyên không cần nghi ngờ chính là thành quả giáo dục vĩ đại của Tô Gia, song Tô Gia chỉ dạy Trần Uyên không từ thủ đoạn để đạt được kết quả, lại quên dạy Trần Uyên làm sao biểu đạt tình yêu trong lòng,

dù sao xét vị trí giữa họ, Tô Gia không cần tình thân tình bạn càng không cần tình yêu của Trần Uyên, Tô Gia chỉ cần Trần Uyên trung thành.

“Ta yêu ngài, ta yêu ngài vô hạn, Tô Gia ngài có nghe thấy không? Mau trở lại đi, đừng trốn tránh ta nữa.”

Thanh âm Trần Uyên càng lúc càng run, hần tựa hồ không chống đỡ nổi sức nặng của thân thể, dựa vào tường chậm rãi trượt xuống trượt xuống, như một đứa bé bị bỏ rơi ôm gối vùi đầu khóc nức nở.

Quang cảnh này như quay ngược lại năm đó hần được Tô Gia nhốt ở hè phố London. Một đứa trẻ trốn ra từ cô nhi viện lạnh run giữa thời tiết sương mù buốt giá, thân hình gầy còm vì chậm phát triển thoát nhìn cực kỳ đáng thương, nó gắt gao mím môi ngồi xổm đầu đường, tay phải nắm một mảnh thủy tinh vỡ, từng giọt từng giọt máu từ thủy tinh nhỏ xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn dơ bẩn căng thẳng mà ngăm ngăm cảnh cáo mọi người xung quanh, nếu ai dám lại gần, nó sẽ hung hăng cắn đứt yết hầu kẻ đó.

Cổng cô nhi viện vĩnh viễn khóa chặt, gian phòng tăm tối nặng nề vĩnh viễn lạnh băng, bốn phía đều là ánh nhìn vô tri xấu xa khinh bỉ, những gì một đứa bé da vàng phải chịu đựng không chỉ có bị kỳ thị bị cô lập, cuộc sống trầm lặng, không biết quá khứ, không thấy tương lai, bầu trời u ám như sắp bức người nghẹt thở đến chết.

Ngày đó, nó vẫn như cũ ngồi thui thủi ở một góc bị xa lánh, khi dư quang khóe mắt dừng lại trên đồng vụn thủy tinh bị vỡ trong xô, nó cầm lấy một mảnh nhỏ, diện vô biểu tình rạch nát những khuôn mặt từng cười nhạo nó, nhìn bọn chúng khóc lóc, nhìn bọn chúng van xin, nhìn bọn chúng kinh hoàng, tâm tình bình tĩnh.

Nó không phải không biết nói, chỉ là thường ngẩng đầu nhìn khung trời bên ngoài cô nhi viện, thầm nghĩ bên ngoài phải chăng sẽ tươi sáng hơn, cuộc sống tối tăm như phủ đầy mây đen bắt đầu làm nó cảm thấy ngột ngạt và phiền muộn, cho dù là máu đỏ tiên diễm cũng vô pháp tô điểm thêm sắc thái cho thế giới nhỏ bé của nó.

Mãi đến cái ngày mệnh mang sương trắng nhưng lại đẹp nhất trong đời kia, một nam nhân thần thánh bước vào thế giới của nó, là thái dương, là ánh sáng, chiếu rọi một góc hắc ám băng lãnh nơi đáy lòng Trần Uyên.

Nam nhân đó là thần, sao có thể chết được?

Tô Gia chỉ đang tức giận mà thôi, giận mình giam lỏng ngài ấy trên cô đảo, giận mình như bị ma quỷ cám dỗ tiết độc lên ngài ấy vốn cao quý hoàn mỹ không tỳ vết, sau đó Tô Gia bắt đầu trò đùa với mình, âm thầm lánh tới nơi khác cố ý tránh mặt mình.

Trần Uyên cúi đầu nhìn hai tay, lệ trong mắt không ngừng chảy xuống, vô thanh vô tức. Hần không phải cố ý giam cầm Tô Gia, chỉ là nếu không làm vậy, sau này Tô Gia nhất định sẽ giết hần, Trần Uyên không sợ chết, càng không sợ chết dưới tay Tô Gia, hần chỉ sợ chết rồi sẽ không được ở bên cạnh Tô Gia nữa.

Vừa nghĩ đến sau khi hần chết đi có lẽ sẽ có người chiếm cứ vị trí của hần, đoạt mất thần của hần, tổn thương Tô Gia của hần, hần liền cảm thấy sợ hãi, dẫn tới phản nộ cùng bi ai khó lòng áp chế.

Cách lớp găng tay da màu trắng, hần cúi đầu dùng chóp mũi hít thật sâu, lòng bàn tay phẳng phất còn lưu lại hơi ấm của nam nhân đã mất tích, quyến luyến không thôi cọ lên hai má mình, như rất nhiều năm trước Tô Gia cũng từng tự tay nhẹ nhàng vuốt má hần, hạnh phúc biết bao nhiêu. Vì một nụ cười, một lời khen, thậm chí là một cái tát của Tô Gia, hần có thể không chút cố kỵ giết chết bất luận kẻ nào.

Hần làm hết thấy mọi chuyện, chỉ để được ở lại bên cạnh nam nhân đó.

“Ha ha, nhất định là ta không đủ lãng mạn, không sao Tô Gia, ta sẽ sửa đổi.”

Nước mắt ngừng rơi, Trần Uyên đột nhiên từ dưới đất đứng dậy, trên khuôn mặt lãnh tuấn cuối cùng không tìm ra được một tia yếu đuối, hần thẳng lưng đi đến bên giường trong phòng ngủ phụ, hai tay đan nhau đặt trước ngực, ngưỡng mặt lên trên, thoát nhìn vô cùng an tĩnh tường hòa.

Nơi Trần Uyên nằm chính đối diện một bức ảnh của Tô Bạch, đó là bức ảnh Tô Bạch lộ ra một nụ cười hiếm hoi, trong ảnh Tô Gia mới ngoài ba mươi, đang độ phong hoa, khóe miệng ôn hòa cong lên trên khuôn mặt ấm áp, một tay nhẹ nhàng khoát vai đứa trẻ đã cao đến ngực y, đứa trẻ kia nhìn thẳng ống kính, trên mặt là nụ cười vui vẻ sáng lạn.

Năm ấy, coi như làm quà sinh nhật cho Trần Uyên, cũng làm phần thưởng cho Trần Uyên lần đầu nhận nhiệm vụ thay Tô Gia xử lý một đối thủ, Tô Gia đáp ứng chụp một tấm chung với hắn.

“Tô Gia, ngủ ngon.”

Lần này, xin đừng rời xa ta nữa.

12. Chương 12

“Chúng ta có thể bàn chuyện hợp tác, hoặc là người hy vọng ta đưa người tới khách sạn Trần Uyên ngủ lại.”

Sắc mặt Tô Gia giờ phút này quả thật rất khó coi.

Tô Bạch nhớ mỗi tuần y chỉ có hai tiết, trong đó một tiết trùng hợp là dạy lớp Lưu Vân Sinh, bắt quá hôm nay lên lớp y trái lại không nhìn thấy Lưu Vân Sinh, một lớp sĩ số bốn mươi mấy ít nhất có phân nửa không đến lớp, trong lòng nghĩ tới chuyện Đường Kiều, Tô Gia cũng không đặt tâm tư ở lớp, một tiếng “tự học” liền chỉ chờ tan học.

Trong giờ có mấy sinh viên nói chuyện quá to tiếng, bị ánh mắt sắc bén như dao của Tô Gia phóng qua bọn họ liền ngoan ngoãn ngậm miệng, nếu nói Tô Gia là sư tử, thì đám sinh viên nhớn nhoe trong lớp chẳng qua chỉ là một đàn hổ con, sư tử tùy tiện trừng một cái không cần nhe nanh cũng có thể dọa cho tiểu bạch hổ không dám nhúc nhích.

Đường Kiều này thoát nhìn chỉ là một thương nhân cực kỳ bình thường, có xuất thân tốt đẹp, bằng cấp ưu tú, sổ sách nộp thuế khiến chính phủ hài lòng, bất quá trên thế giới đằng sau những sự vật hoàn mỹ đều cất giấu muôn vàn giả dối, chỉ là Tô Bạch tạm thời vẫn chưa thể phát hiện bí mật sau lưng Đường Kiều.

Một lãnh đạo vĩ đại không phải dựa vào bản thân có bao nhiêu lực lượng cường hãn, mà hay ở chỗ biết an bài thủ hạ đến cương vị thích hợp của bọn họ, tận dụng đúng cách, từ sau khi rời khỏi một đám nhân tài hữu dụng, Tô Gia cũng khó tránh những lúc gặp khó khăn vô pháp thì triển toàn lực, này cũng giống như hoàng đế ở lâu trong thâm cung một mình lưu lạc dân gian, mất đi chỗ dựa để quốc khổng lồ liền không khác gì lão bá tính.

Cảm giác bất lực này Tô Gia đã thật lâu không nếm trải, đây tuyệt không phải tư vị tốt đẹp, bởi vậy dẫn tới một loạt nôn nóng phiền muộn liên tục cho đến hết tiết, Tô Bạch chân trước vừa mới bước ra khỏi phòng học, chân sau còn chưa kịp chạm đất thì đã có một nam tử âu phục đỉnh đạc mời y xuống lầu.

“Đừng nói là Đường tổng sợ ta chạy trốn đi? Hạng tép riu như ta, quả thật đã phiền Đường tổng lo nghĩ.” Tâm trạng không tốt, Tô Gia mở miệng cũng sẽ không khách khí, ý tứ mỉa mai bộc lộ rõ ràng.

“Tô lão sư, Đường tổng ở dưới đợi ngài.” A Phong nhìn Tô Bạch, lần trước ở ven biển núi Lạc Dương âm thầm quan sát Tô Gia, y vẫn còn là gã mập lùn hoạt, lần này hơn nửa tháng không gặp, Tô Bạch đã quăng bớt không ít mỡ, hiện tại Tô Bạch hoàn toàn không dính dáng gì tới chữ “béo”, tuy khuôn mặt còn hơi phúng phính, bất quá tròn trịa ôn nhuận có vẻ đặc biệt nhu hòa, chỉ là hể mở miệng thì câu nào câu nấy đều mang theo dao.

Tô Bạch trực tiếp đi phía trước, lưng thẳng tắp, bước chân kiên định.

A Phong trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc, hắn theo Đường Kiều gặp qua biết bao nhiêu người, người thường đụng phải tình huống hiện tại phần lớn sẽ im lặng theo sau lưng hắn, còn Tô Bạch lại điềm nhiên đi phía trước, động tác ung dung đến khiến người kinh ngạc.

Đường Kiều ngồi ghế sau, cửa sổ bán mở, trong tay kẹp xì gà phun mây nhả khói, thấy A Phong và Tô Bạch cùng ra khỏi trường hắn liền bước xuống chiếc Rolls-Royce trắng, miệng ngậm xì gà, một tay mở cửa xe, một tay bày tư thế mời, Tô Gia cũng không nhiều lời ngồi vào trong.

Không khí không hề ngưng ngập như tưởng tượng, bất luận Đường Kiều hay Tô Gia đều đã là lão làng trên thương trường, tùy tiện tán gẫu đề tài nào đó có thể dễ dàng che giấu cảm xúc chân thật trong nội

tâm, chỉ có tên gốc mới không chút nguy trang cho tình tự của mình trước mặt một người đáng phải đề phòng như vậy.

Tô Gia thấy Đường Kiều hút xì gà, bèn theo đề tài xì gà trò chuyện với Đường Kiều, xì gà Tô Gia rất ít hút, y chỉ tưởng niệm tẩu thuốc bạch ngọc của y, bàn xong xì gà, Đường Kiều lại bàn tới một vài người sẽ gặp ở bữa tiệc đêm nay với Tô Gia.

“Em trai người tối nay cũng đến.” Trong xe có một quầy bar mini, Đường Kiều chọn một chai vang đỏ mở ra rót nửa ly đưa cho Tô Gia, xe chạy thập phần ổn định, không cần lo lắng vấn đề rượu bị văng đi.

Nói tiếng cảm ơn, Tô Gia tiếp nhận nhấp một ngụm nhỏ, Tô Dịch Dương ư? Y biết mỗi lần tổ chức loại tiệc tối hoặc giả họp mặt này bên chủ sự thường mời vài minh tinh tới góp vui, mà đám minh tinh đó cũng vui vẻ thích ý dự tiệc của giới thượng lưu, giao thiệp càng nhiều nhân vật quyền thế sẽ khiến con đường ngôi sao của họ càng thêm thông thuận, Tô Dịch Dương tham gia tiệc rượu Tô Gia cũng không thấy bất ngờ.

“Hắn đôi khi cũng nhắc tới người trước mặt ta.” Tùy ý tựa lưng vào ghế, Đường Kiều với tư thái lười biếng thoạt nhìn cực giống một con sư tử, càng giống một gã lưu manh khoác bề ngoài hoa lệ.

Những lời này đại ý là Tô Dịch Dương đã sớm quen biết Đường Kiều, Tô Bạch nghĩ trước mặt Đường Kiều Tô Dịch Dương hẳn nói xấu mình không ít, bắt nhịp theo đề tài của Đường Kiều, Tô Gia lộ ra nụ cười ôn hòa: “Đối với một người anh giữa đường ló ra như ta, Dịch Dương nhất định cảm thấy rất khó chấp nhận, mâu thuẫn đời trước, đời này chúng ta luôn phải gánh vác vô tội vạ, bất luận thế nào, nó luôn là em trai ta.”

Đường Kiều chỉ cười nhìn vào mắt Tô Bạch, ý vị ẩn sâu trong nụ cười kia khiến Tô Gia càng thêm buồn bực, có gì đó không ổn, Tô Bạch quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tay phải theo bản năng ấn lên huyệt Hợp Cốc trên tay trái.

“Tô lão sư có gặp Tô Gia chưa?” Đường Kiều đạm nhiên liếc nhìn động tác vô thức bấm huyệt thư giãn của Tô Gia, cũng mặc kệ Tô Bạch có nguyện ý nghe hay không, tự nói tiếp, “Nhắc mới nhớ, Tô Dịch Dương từng khoe với ta lúc nhỏ hắn may mắn được đi London gặp Tô Gia, người tên Tô Mặc, ngài ấy tên Tô Bạch, Tô Dịch Dương kể cho ta biết, Tô Gia từng nói người rất giống ngài ấy thời trẻ.”

Dụi tắt xì gà, Đường Kiều nheo mắt chăm chú nhìn Tô Bạch, câu môi cười: “Biết sao không? Thật ra hồi nhỏ ta cũng từng được gặp Tô Gia.”

Tô Gia khẽ nhướn mày, y không nhớ mình đã gặp qua một tiểu quỷ như vậy, nếu thật sự Đường Kiều lúc nhỏ từng gặp y, vậy ít nhất y có thể khẳng định Đường Kiều bối cảnh không đơn giản.

Nói xong một câu khơi lên khẩu vị của Tô Gia, tiếp đó Đường Kiều lại tỉnh quái im miệng, Tô Bạch cũng không tiện hỏi thêm, nói càng nhiều, sơ hở càng nhiều, y không biết Đường Kiều nhắc Tô Gia với y đến tốt cùng có mục đích gì, nhưng người bình thường chắc sẽ không tin vào mấy chuyện quỷ dị như linh hồn xuất khiếu, mượn xác hoàn hồn đầu nhĩ?

Cho dù Đường Kiều thật sự có tâm tư đó, chỉ cần y kiên trì không thừa nhận Đường Kiều cũng chẳng làm gì được y.

.....

.....

.....

.....

Xe chậm rãi tiến vào một tòa nhà dân cư phồn hoa nội thành. Địa điểm tổ chức tiệc ở tầng thứ hai mươi hai của tòa nhà, tầng hai mươi hai đó có ban công lộ thiên rất rộng, chính giữa ban công là hồ bơi hình đoá sen, bên hồ là bồn hoa được khéo léo tu bổ, đứng trên ban công có thể thu hết phong cảnh thành phố A vào trong mắt.

Ban công được chia thành hai khu vực, một khu giống như sàn nhảy trang bị hệ thống đèn màu hoa lệ, một khu tương tự quán bar, khách mời có thể ghé vào quầy bar uống rượu tán gẫu, thưởng thức kỹ nghệ pha

chế tinh xảo của bartender.

Bây giờ thời gian còn sớm, chỉ có nhân viên phụ trách bày trí tiệc đang bận rộn chuẩn bị đồ ăn cùng rượu ngon, Đường Kiêu dẫn Tô Bạch theo một cánh cửa khóa bằng mật mã ở tầng hai mươi hai lên tầng hai mươi ba, trên đường đến tầng hai mươi ba, xuất phát từ bản năng Tô Gia dẫn đo mắt một giây đồng hồ về việc có nên bỏ trốn hay không, cuối cùng vẫn đi theo hần.

Lầu hai mươi ba thoạt nhìn cũng như phần đông nơi ở của Đường Kiêu, tại sao nói là phần đông nơi ở, hãy xem chỗ vật dụng mới tinh và phòng ốc quá mức sạch sẽ đến băng lãnh, khuyết thiếu khí tức ấm áp, căn bản không giống có người thường trú.

“Người nên chỉnh trang một chút.” Không đếm xỉa tới ý nguyện của Tô Bạch, Đường Kiêu một phát đẩy Tô Gia vào phòng tắm.

“Này!” Tô Gia thử kéo cửa phòng tắm, chết tiệt là đã bị Đường Kiêu khóa bên ngoài.

“Từ từ hưởng thụ, tắm xong rồi ra.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm mang tiểu ý của Đường Kiêu, kính pha lê bán trong suốt mơ hồ có thể thấy bóng lưng Đường Kiêu xa dần.

Tô Gia thầm mắng một câu, quay đầu nhìn phòng tắm xa hoa đến quá đáng, thoáng nhướn mày, quả thật chẳng kém phòng tắm của y ở London.

Phòng tắm phân hai buồng trong ngoài, Tô Gia cởi đồ treo bên buồng ngoài, kéo màn liền tiến vào buồng trong ngâm mình, bồn tắm đã chứa sẵn nước, độ ấm vừa vặn thích hợp, chuyện gì đến cứ đến, Tô Gia nhắm mắt lại như lời Đường Kiêu, từ từ hưởng thụ, chờ thiếu chút nữa thoải mái đến ngủ quên luôn, Tô Gia mới vội lắc đầu ý đồ giữ mình tỉnh táo, chậm rãi ra khỏi bồn tắm, y ước chừng mình đã ngâm ít nhất một giờ, da ở bụng ngón tay đều nhăn lại.

Lau khô thân thể, Tô Gia với tay lấy quần áo, y phục trong tay chất liệu có chút trơn láng như tơ lụa, nhưng tỉ mỉ sờ y liền biết đây không phải tơ lụa, mà là cotton được tạo ra sau một chuỗi công nghệ đặc thù, chất liệu năm xưa y thích nhất. Đường Kiêu không biết từ lúc nào đã trao hết toàn bộ quần áo y thay ra, thậm chí cả quần lót, chỉ để lại vài bộ Đường trang màu trắng trong tay y.

Điều này thoỉ bay sạch sẽ cảm giác lâng lâng vui sướng khi Tô Gia phát hiện y phục là Đường trang, suy nghĩ vài giây, không muốn khỏa thân đi ra Tô Gia vẫn quyết định mặc đồ Đường Kiêu thay y chuẩn bị, trên Đường trang màu trắng thêu mây bạch kim, nửa trên thiết kế tương đối ôm sát người, nửa dưới là quần dài ống khá rộng, kích cỡ vừa vặn thích hợp.

Tô Bạch nhìn chính mình trong gương, y vuốt mái tóc đã hơi dài ra sau đầu, ngũ quan hiện rõ sau khi giảm béo đích thực có vài phần tương tự Tô Gia hơn mười năm trước, y đối diện gương làm ra biểu tình lạnh lùng mím môi theo thói quen, khí tức ôn hòa của nam nhân trong gương nháy mắt biến mất sạch sẽ, chỉ còn một mảnh thanh lãnh lợi hại.

Cửa phòng tắm bị kéo ra, Đường Kiêu một tay chắn ngang cửa, tầm mắt rà soát Tô Bạch từ trên xuống dưới, áo thân trên thiết kế cực đẹp ôm lấy vai rộng eo thon của nam nhân, quần ống đứng lại rộng bên dưới toát ra vài phần phiêu dật, trước mặt Đường Kiêu nghiêng nhiên là một nam tử khí độ ưu nhã bất phàm.

Nhìn một người đàn ông thành thực đậm chất đông phương như thế, bạn chung quy sẽ nhìn không được tò mò trên người anh ta rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì.

“Thật không thể tin được, Tô Gia ngài hiện đang đứng trước mặt ta.” Tầm mắt Đường Kiêu cuối cùng dừng lại trên mặt Tô Gia.

“Đường tổng, ta không hiểu người đang nói gì.” Tô Bạch bắt đầu tính toán xác suất y thành công thoát khỏi nơi này có bao nhiêu lớn.

“Ta biết Tô Gia ngài là hảo thủ công phu, bất quá hãy tin ta, kinh nghiệm thực chiến của ta không kém gì ngài, chẳng lẽ ngài không muốn nghe xem tại sao ta lại biết ngài là Tô Bạch không phải Tô Mặc, đương nhiên, nếu Tô Gia ngài đẩy thẻ thốt phủ nhận cũng không sao, ta sẽ không vì thế mà thay đổi nhận định của ta về ngài.”

Đường Kiều cười đắc ý rảo bước vào phòng tắm, lúc này hắn đã cởi áo khoác, sơ mi trắng mở hai nút không giấu được thân hình cường hãn như dã thú bên dưới lớp y phục, vô thanh vô tức cảnh cáo Tô Gia, cho dù hôm nay Tô Gia đã từ đại bạch diện màn thầu biến thành bánh trôi nước nhỏ gọn, nhưng cơ bắp và lực lượng cần tích tụ vẫn chưa sinh trưởng ra, kết quả của việc bánh trôi nước ngoan cố đối đầu với tảng đá cứng chính là bánh trôi nước chịu số phận bị đè bẹp thành bánh bèo.

“Chúng ta có thể bàn chuyện hợp tác, hoặc là ngươi hy vọng ta đưa ngươi tới khách sạn Trần Uyên ngủ lại.”
Sắc mặt Tô Gia giờ phút này quả thật rất khó coi.

13. Chương 13

Tô Gia đoán không ra Đường Kiều làm mọi chuyện là có ý đồ gì, đằng sau ẩn giấu mục đích gì không muốn người biết, loại sự tình không tưởng như “linh hồn chuyển hoá” “mượn xác hoàn hồn” này người bình thường tuyệt đối sẽ không tin, thậm chí là tín đồ tín ngưỡng tôn giáo có lẽ cũng chẳng mấy ai tiếp thu được.

Đường Kiều ngữ khí không giống đang đùa, ánh mắt quả quyết mà thâm thúy khiến Tô Gia trong lòng khó nén rung động, không phải y không nghĩ tới một ngày nào đó y sẽ nói với một người nào đó rằng thật ra y không phải Tô Mặc mà là Tô Bạch, nhưng Tô Gia cũng cam đoan thế giới này phỏng chừng sẽ chẳng có bao nhiêu người nguyện tin lời y, đại khái còn có không ít người sẽ cho là y bị điên, sau đó trối y đưa vào bệnh viện tâm thần nhốt lại.

Rõ ràng bản thân chính là Tô Bạch, nhưng người xung quanh đều nghĩ mình là Tô Mặc, cảm giác này kỳ thực đặc biệt không dễ chịu, nhất là với một nam nhân quen ngồi trên cao như Tô Bạch mà nói, cảm giác đó giống như mình rõ ràng đang sống lại bị người ngang nhiên xóa đi mọi dấu tích tồn tại, bản thân chân chính khó có thể bộc lộ, chỉ có thể ẩn trong một góc tối tăm nhất của bóng đêm ngày ngày lo được lo mất.

“Tô Gia, không cần đề phòng ta như vậy, chúng ta cũng đã dùng bữa với nhau rồi, đúng không nào?” Đĩnh đạc ngồi xuống sofa, Đường Kiều miệng ngậm xì gà, ánh mắt như vuốt ưng lẳng lẳng mà gắt gao quắp lấy Tô Gia ngồi đối diện, tư thái tự nhiên tùy ý, hào phóng khoan thai của Tô Gia khiến người tin rằng, cho dù hiện tại bên ngoài là một đám kẻ thù trang bị súng ống bao vây, Tô Bạch cũng chẳng mấy may lộ ra chút kích động.

Quả thật, chết tiệt, rất mê người.

Tô Gia không đáp, y nhớ vừa rồi Đường Kiều nói là “hợp tác”, vậy thân là bên khản cầu hợp tác phải xuất ra chút thái độ thành khản, Tô Gia hoàn toàn có thể xưng là “cáo già” trên phương diện đàm phán đương nhiên hiểu được tư thái tốt nhất của mình lúc này chính là thả lỏng, ngậm chặt miệng.

“Trước mặt tiền bối ngài, tiểu bối như ta thoát nhìn giống một đứa con nít chỉ biết chạy nhảy lung tung, khiến ngài cảm thấy buồn cười?”

“Con nít chỉ nên chơi súng nước.” Tô Gia cười đến vô hại, rất có ý vị một trưởng bối hòa ái dễ gần, hoặc là một thầy giáo xoa đầu hân khích lệ hân hai câu.

Mà nếu người này thật sự là Tô Bạch, Đường Kiều nghĩ lớp nguy trang kia cũng quá siêu rồi, Tô Mặc Tô Bạch, cả tên lẫn người đều cực đoan phân liệt đến lợi hại.

“Tô Gia là Tô Mặc hay Tô Bạch không thành vấn đề, chỉ cần ngài là Tô Gia được rồi.” Đối mặt lão hồ ly còn thông minh hơn mình, biện pháp tốt nhất chính là đi thẳng vào vấn đề, gỡ nhiều thủ đoạn vòng vo đến đâu chẳng nữa ở trước mặt Tô Gia dày dặn kinh nghiệm đều trở nên dư thừa kịch cỡm.

Đường Kiều hút một hơi xì gà, nhẹ nhàng phả ra một làn khói trắng, thu liễm thần sắc đùa bỡn: “Cái tên Simon.D với Tô Gia ngài hẳn không xa lạ.”

Cái tên Simon.D này Tô Bạch đương nhiên không xa lạ, ngay cả con người này y cũng không xa lạ, kỳ thực chỉ cần là người trong giới đều không xa lạ với người này, đương nhiên, đây là nhờ Simon.D tiếng ác đồn xa. Simon bắt đầu nổi danh từ khi hắn còn làm việc cho quân đội Mỹ, thân là gián điệp kiêm đặc công cực kỳ ưu tú, Simon ở một vài quốc gia và gia tộc hắc đạo đã bị liệt vào hàng “Những kẻ muốn đánh chết nhất”.

Gia hỏa đó là một tên điên không hơn không kém, rõ ràng rất nhanh thành công thoát thân ngồi lên ghế quan chức cấp cao ở Mỹ, đột nhiên làm phản, đỉnh đỉnh đại danh “điệp viên hai mang” đánh cắp văn kiện cơ mật của quân đội Mỹ bán cho một nước đối chọi gay gắt với Hoa Kỳ.

Từ đó, Simon.D bắt đầu cuộc sống điên rồ vô cùng kích thích của mình, hắn hay nhận những nhiệm vụ nguy hiểm lại giàu tính khiêu chiến, hơn nữa cơ bản chưa bao giờ thất bại, bất quá căn cứ vào tiền án ác liệt Simon giết chết cố chủ thuê hắn, trên thế giới trái lại không có bao nhiêu người nguyện ý xuất tiền mời Simon làm việc.

Tóm lại, Simon.D là một sát thủ, gián điệp, đặc vụ và tên điên.

“Người ta nói Simon.D cho tới bây giờ chưa từng thất thủ, chỉ là theo ta được biết sự tình tựa hồ cũng không hẳn như vậy, từng có kẻ táng gia bại sản còn gộp thêm cái mạng của mình thuê Simon giết một người, đáng tiếc gia hỏa táng gia bại sản đáng thương kia bị Simon cho một viên đạn chết không nhắm mắt, Simon không giết người đó.”

Đường Kiêu nhào người ra phía trước, câu môi cười, để lộ hàm răng trắng đều tăm: “Ta vẫn luôn muốn biết, Simon tuy có thú vui giết cố chủ, nhưng hắn chưa từng thất thủ trong mỗi lần nhận nhiệm vụ, là điều gì khiến hắn từ bỏ nguyên tắc của mình, không động thủ giết người?”

“Đường tổng, người dựa vào đâu cảm thấy ta là Tô Bạch?”

.....

.....

“Nhiều lắm, thói quen sinh hoạt của người, từng lời nói từng hành động đều không giống Tô Mặc, xem ra người tuy linh hồn xuất khiếu chạy vào trong thân thể Tô Mặc nhưng không có ký ức của Tô Mặc, Tô Gia, lúc Tô Mặc nhảy xuống biển ta ở ngay gần đó, ta từng gặp Tô Mặc.” Đường Kiêu lắc lắc ngón trỏ, tặc lưỡi nói, “Hắn là một gia hỏa tự ti lại đáng thương, một người cho dù mất trí nhớ cũng sẽ không đột nhiên biến thành một người khác có tính cách hoàn toàn tương phản.”

Tô Mặc tự ti, yếu đuối, thiện lương, Tô Bạch dù có nguy trang cỡ nào cũng vô pháp giả bộ dạng tự ti yếu đuối. Tô Bạch từ lúc sinh ra cho đến lúc chết đi vốn chưa từng tự ti, càng chưa từng yếu đuối, Đường Kiêu nghĩ chính Tô Gia đại khái cũng không tự biết, cho dù là thời điểm diện vô biểu tình, trong mắt Tô Gia cũng chỉ có một mảnh sắc bén bá đạo.

Một nam nhân xưa nay chỉ có bá đạo căn bản chưa từng thể nghiệm sự tự ti, sao có thể giả vờ ra cảm giác tự ti cho được? Loại người này trời sinh đã là vương giả đứng trên đỉnh kim tự tháp quan sát chúng sinh.

“Có phải bất luận ta nói gì làm gì, người cũng sẽ không thay đổi suy nghĩ điên rồ viễn vông đó của người?” Tô Gia lạnh mặt.

“Này không hề điên rồ, cũng chẳng phải viễn vông, bất quá ta có thể trả lời câu hỏi của người, đáp án như người dự kiến.”

“Ta là Tô Mặc.” Tô Gia nhìn Đường Kiêu.

Đường Kiêu dụi tắt xì gà, mỉm cười nghênh tiếp ánh mắt sắc bén của Tô Gia: “Đương nhiên, người là Tô Mặc.” Ánh mắt kia quả thật giống hệt phi đao a.

Người thông minh nói chuyện với người thông minh, luôn thông thuận đến khoái trá.

“Tô lão sư, vậy chúng ta bàn chuyện hợp tác thôi.”

“Ta cảm thấy trước khi hợp tác, chúng ta nên thành thật với nhau.” Tô Gia thập phần hứng thú với thân phận của Đường Kiêu.

Đường Kiêu chớp chớp mắt nhìn Tô Bạch, có chút ngả ngón nói: “Tô Gia, vấn đề này dời lại sau khi hợp tác chấm dứt nhé, thế nào?” Tô Bạch không muốn trực tiếp thừa nhận mình là Tô Gia, Đường Kiêu cũng không ngốc đến mức trực tiếp khai ra thân phận mình trước một nam tử cực kỳ nguy hiểm, lão hồ ly vs. tiểu hồ ly, bàn tính trong bụng đều đánh lách cách.

Tô Bạch chỉ cười nhạt, cường thế và sự giao hoạt trong con người Đường Kiêu trái lại đáng để y hợp tác, trên thế giới này đáng sợ nhất không phải đối thủ mạnh đến nghịch thiên, mà là bên cạnh có đồng đội trí năng cỡ heo mọi.

Tô Gia không bao giờ hoài nghi năng lực của bản thân, xưa nay y chỉ hoài nghi đối phương có năng lực hợp tác với y hay không mà thôi. Thân phận hiện nay của Tô Bạch có chút đặc thù, cũng có chút nhạy cảm, y càng cần một người hợp tác cường đại đến mức có thể đối kháng lại Tô gia, hoặc ít nhất là Trần Uyên. Trước mắt xem ra, Đường Kiêu miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn.

“Người tận mắt gặp Simon.D nhưng vẫn còn sống trên đời này chỉ có Tô Gia ngài, ta hy vọng Tô Gia có thể giúp ta tìm Simon, để báo đáp, ta có thể bảo hộ cho Tô Gia ngài.”

Bên ngoài khung cửa sổ Pháp mặt trời đã lặn xuống một nửa, nửa còn lại ẩn mình sau tòa nhà bê tông cốt thép tản ra màu sắc diêm lệ như máu, nắng chiều chiếu nghiêng vào phòng lan đến chân Tô Bạch, Tô Gia hai chân bắt chéo, mười ngón tay theo thói quen đan nhau đặt trên gối song song trước ngực, tà dương như hôn lên một bên má y.

“Bảo hộ?” Tô Gia không chút nào che giấu ý cười khinh miệt trên môi.

“Tô Gia, Trần Uyên hẳn vẫn đang tìm người, ta vốn nghĩ hẳn không tin người chết, nhưng nhìn bộ dạng tiều tụy đi vì lo lắng của hẳn ta lại nghi hoặc, xem ra hẳn tuyệt không muốn người chết, biết đâu sự cố mấy bay lần đó thật sự là ngoài ý muốn, nói chung, hiện giờ hẳn rất hy vọng tìm được người, nếu ta tặng người cho hẳn, bất luận hẳn có tin người là Tô Bạch hay không, đối với quan hệ giữa ta và hẳn mà nói đều có lợi vô hại.”

Tầm mắt Đường Kiêu rơi trên nửa bên mặt được tịch dương âu yếm của Tô Gia, vành tai mỏng manh lộ ra màu hồng như bán trong suốt, hẳn cảm ly vang đỏ trên bàn nhấp một ngụm, hầu kết trượt lên trượt xuống.

Tô Gia nét mặt thoáng chốc cứng đờ, mối quan hệ phức tạp giữa Trần Uyên và y người biết đến không nhiều, Đường Kiêu thoát nhìn cũng không biết. Nhưng Tô Gia khẳng định, một khi Đường Kiêu thật sự ném mình cho Trần Uyên, Trần Uyên nếu không giết chết một Tô Mặc rất giống Tô Bạch để duy trì ý tưởng hoàn mỹ “Tô Gia chỉ có một” trong lòng, thì cũng sẽ xem y là Tô Gia, sau đó y chỉ còn nước lần thứ hai trở lại hòn đảo nhỏ bốn phía là biển cả bị đường đến già.

Không, nói không chừng Trần Uyên còn có thể lấy lý do “Tô Gia vĩnh viễn luôn hoàn mỹ” cho y một viên đạn trước khi dung nhan y lão hóa.

Thấy Tô Bạch trầm mặc không lên tiếng, Đường Kiêu sát phạt đến cùng bổ thêm một phát: “Diệp Tử Ngộ.”

Phát súng này bắn vào người Tô Gia càng đau, Tô Gia bỗng nhiên nheo mắt lại, trong mắt lóe lên hàn quang nguy hiểm: “Người đang uy hiếp ta?”

Vô tội gơ tay, Đường Kiêu cười nói: “Không, ta nào dám, chỉ là Tô Gia ngài mị lực quá lớn, trên thế giới này có quá nhiều người thèm muốn sinh mệnh quý giá của ngài, ta chẳng qua kịp thời nhắc nhở ngài, xung quanh ngài có bao nhiêu hiểm nguy rình rập, mà ta thì có thể bảo hộ ngài.”

“Người tưởng người là ai?” Sự thật xuất phát từ miệng Đường Kiêu khiến Tô Gia có chút tức giận, tiền đề của hết thảy những mối nguy hiểm này là chỉ cần Đường Kiêu đừng loạn tung tin y là Tô Bạch, Đường Kiêu hảo hảo ngậm miệng, Tô Gia đại khái có thể an an ổn ổn mà sống.

“Đường Kiêu, đối tác chân thành nhất của Tô Gia.” Đường Kiêu nháy mắt, có điểm hiếu kỳ hỏi, “Tô Gia, ta vẫn luôn thắc mắc tại sao Diệp Tử Ngộ cứ chạy rong khắp hành tinh này truy đuổi người, theo ta được biết người và trưởng bối của hẳn quan hệ khá tốt, người đã làm gì khiến hẳn ghét người như vậy?”

Đường Kiêu thoát nhìn tâm tình vui vẻ, có thể chọc giận vị Gia này làm Đường Kiêu có cảm giác thật thỏa mãn, chỉ là trong mắt Tô Gia lại cực kỳ khó ưa, cái gọi là “hổ xuống đồng bằng bị chó khinh” là đây.

Tô Gia mím môi cười, vòng qua chiếc bàn thấp ở chính giữa phòng khách chậm rãi đi đến trước mặt Đường Kiêu, từ trên cao nhìn xuống hẳn, vươn tay câu chiếc cằm góc cạnh phân minh của hẳn: “Tô Gia ta nếu tâm tình tốt, có lẽ sẽ nói với người.”

“Cho ta thay một bộ vest trắng, lúc ta ba mươi hai tuổi còn chưa mặc Đường trang.” Tô Gia buông Đường Kiều, xoay người đi về hướng quầy bar, “Xì gà tuy không tệ, bắt quá ta thích hút tẩu hơn, tẩu thuốc phải làm bằng dương chi bạch ngọc, sợi thuốc thì Quiet Nights là được rồi, FVF cũng tạm chấp nhận.” Tô Gia bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Đường Kiều nhất thời mỉm cười, nam nhân này một khi thừa nhận thân phận Tô Gia liền triệt để bộc lộ bản tính.

“Hân hạnh được phục vụ ngài.”

14. Chương 14

Ba hắc y nhân nhất tề bước vào trung tâm Đường Phong thẳng tiến hướng thang máy chuyên thuộc tầng của tổng tài.

A Phong nghiêng đầu nhìn A Mao suốt dọc đường đều cúi đầu nghịch di động dạo weibo, cười trêu: “Tiểu tử cậu cả ngày chăm chút điện thoại, định ôm di động làm bạn đời à?”

Thoảng đỏ mặt, A Mao vội cất điện thoại, cười hắc hắc: “Phong ca, tiểu đệ chính là có sở thích này.”

Đại Miêu khoanh tay dựa vào tường ngoài thang máy, bĩu môi hừ một tiếng: “Yêu qua mạng có gì hay ho.”

“Hừ, loại người như cậu làm sao hiểu được tình yêu đơn thuần mà thần thánh.” A Mao khinh thường đáp trả.

Không tiếp chiêu, Đại Miêu cúi đầu lặng lẽ móc di động từ trong túi quần, mở weibo trả lời một tin nhắn nào đó: Mao thân ái của ta.....

Thang máy ngừng lại, đợi cửa tách sang hai bên tam giác đen kính điện đồng loạt đi vào, người cười đùa thu liễm thần sắc lông bông, người chơi di động chỉnh chế độ im lặng, A Phong đứng trước cánh cửa thuộc kim còn muốn cứng muốn dầy hơn cả kết sắt ngăn hàng một tay chỉnh chu cả vạt cổ áo, sau đó gỡ xuống cặp kính đen trên sống mũi.

Sau khi hệ thống thông minh tiến hành song song scan đồng tử vân tay, xác nhận thân phận không sai liền “ding” một tiếng, cửa mở.

Ngay giây đầu tiên bước vào gian phòng kia A Phong hơi sững người, đằng sau A Mao đã phát ra một tiếng kinh ngạc: “Kháo! Phong ca, cháy rồi sao?! Sao chuông cảnh báo không reo gì hết, chẳng lẽ bị hỏng – ưm ưm...”

Đại Miêu vội vàng bịt kín cái miệng lấu tấu của A Mao, tuy rằng A Mao chỉ nói ra lời trong lòng bọn họ.

“Đường tổng.” A Phong xuyên qua khói trắng bao phủ khắp phòng nhìn thấy hai người ngồi trên sofa, Đường lão đại nhà hắn một tay khoát lên sofa bắt chéo chân, thân hình dựa nghiêng, trong tay cầm điều xì gà, mặc một thân đen tuyền, tương đối nổi bật giữa khói trắng.

“Tô..... tiên sinh.” A Phong miễn cưỡng nhận rõ nam nhân ngồi đối diện Đường lão đại nhà hắn, mặc y phục màu sắc tương phản Đường lão đại nhà hắn, một thân trắng thuần hoa lệ, tay trái nâng tẩu thuốc bạch ngọc phun mây nhả khói, nếu không nhờ mái tóc đen ở đó hắn thiếu chút nữa thật sự không phát hiện trong phòng còn có một người.

Bất quá hiện tại là tình huống gì thế này, Tô Mặc sao lại xuất hiện trong phòng của Đường tổng? Cảnh tượng ngưng trệ lại gay gắt, vô thanh an tĩnh, hai nam nhân mặt đối mặt phì phèo nhả khói không biết có bị sặc chết không, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!

“Qua đây, bá kiến Tô Gia đi.” Đường Kiều lại hút một hơi xì gà, phà một làn sương khói.

.....

.....

Hôm ấy Tô Gia cũng không mặc Đường trang buồn cười đi tham gia tiệc rượu gì đó, y không có hứng thú với bất cứ loại tiệc tùng nào, thời trẻ đều là vì địa vị còn chưa được củng cố bắt buộc phải tham gia tiệc hội quảng kết nhân duyên, sau lại công thành danh toại, có bằng cấp có địa vị có tư cách sĩ diện, liền không dễ nhận lời tham dự tiệc hội gì nữa.

Rõ ràng toàn là một đám chân lưu manh ước gì móc súng bắn đối phương thành tổ ong để giành địa bàn, nhưng tên nào tên nấy đều áo mũ chỉnh tề, nâng ly luận đàm ca kịch mỹ tửu, thực chất là một đám nguy quân tử ở nhà hát ngủ gà ngủ gật chỉ biết đến giá của rượu vang.

Thế giới này, vốn chính là dối trá, con người cũng dối trá, không thể tin.

Tô Gia không về biệt thự kia nữa, Đường Kiều đã tặng y một căn hộ dạng phức tương đối gần đại học B, Tô Gia vui vẻ tiếp nhận, mối quan hệ này bề ngoài là giao hữu hợp tác, thực tế là lợi dụng lẫn nhau, y có lý do gì không hảo hảo hưởng thụ lễ vật của hân?

Tra chìa khóa mở cửa căn hộ cao cấp đánh giá từ trên xuống dưới xong Tô Bạch coi như hài lòng, cũng may Đường Kiều không bày trí cho y một bộ đồ cổ gia dụng, nếu đang ba mươi hai tuổi thì nên sống theo kiểu ba mươi hai tuổi. Nơi này gần đại học B, Tô Gia quyết định đi bộ tới trường, y vẫn chưa có ý định từ bỏ chức danh “lão sư” cùng hoạt động “giải trí nghiệp dư” này, mỗi tuần hai lần, xem như thư giãn.

Hiện tại là hai giờ chiều, trong trường bắt đầu lục tục xuất hiện sinh viên.

Quần ống suôn màu be đường nét cắt may gọn gàng bao phủ đôi chân dài, sơmi xắn tay để lộ một đoạn cánh tay trắng nõn có vẻ nho nhã điềm đạm, mái tóc ngắn tạo kiểu đơn giản mà sạch sẽ thảnh thơi bị gió mát phất lên, từng sợi từng sợi đen mượt rõ ràng, môi hơi mím, Tô Bạch hiếm khi đến trường sớm thế này, y nắm chặt tay phải.

Tay phải y ở vị trí hỏ khẩu có chút xước da, gần đây luyện súng quá mãnh, khối thân thể này tạm thời vẫn chưa thích ứng. Thịt ba chỉ rung rinh ban đầu chỉ trong vòng hơn một tháng bị quăng sạch sẽ, cho dù số cân lớn, chỉ cần ý chí đủ mạnh đối với bản thân đủ nghiêm khắc là có thể giảm xuống rất nhanh.

Giảm béo với Tô Gia mà nói giờ đã đủ, y xưa nay không hứng thú với thân hình tong teo như giá đỗ, hiện tại khối thân thể này khuyết thiếu nhất chính là cơ bắp và sức mạnh, nhưng không phải một sớm một chiều liền có thể thành công, nội lo ngại bên người có bao nhiêu quả bom hẹn giờ, cũng đã đủ kích thích.

Bất quá xem ra giờ phút này, Tô Gia đi đường đều nổi gió đã hấp dẫn sự chú ý của không ít người trong trường, ngẫu nhiên cũng có đám sinh viên hiếu kì tùm năm tùm ba bắt quái.

“Người đó là lão sư trường chúng ta sao? Trước kia thế nào chưa gặp qua, điển trai ghê!”

“Là Tô Mặc, các cậu còn nhớ không? Mấy tháng trước hân còn nuôi ý đồ câu dẫn thái tử, sau đó thiếu chút nữa bị ban giám hiệu sa thải.”

“Không phải chứ? Ý cậu là cái ông Tô Mặc bụng bia, mặc đồ siêu cấp lú, ngày nào cũng lái chiếc xe cà tàng tới trường?!” Sinh viên kia nhìn theo bóng lưng tiêu sái của Tô Gia, triệt để hóa đá trong gió.

.....

.....

Xin lỗi, Tô Mặc dạy môn gì, đầu tư học?

Hiển nhiên Tô Mặc tuy đọc sách nhiều, bất quá tinh túy của đầu tư thì nửa điểm cũng không học được, nếu không đã không đem tình cảm của mình đầu tư vào Lưu Vân Sinh, kết quả đầu tư thất bại, chịu không nổi phải nhảy xuống biển.

“Thầy ơi, hôm nay lại tự học nữa sao?”

Đang ngồi trên bàn giáo viên vui đầu chat msn với một người nào đó, Tô Gia ngược mặt nhìn về phía phát ra tiếng, hôm nay là tiết cuối của học kỳ, Lưu Vân Sinh đã hai tuần không đến lớp rồi cuộc cũng xuất hiện, ban đầu Tô Gia cũng không để ý tới Lưu Vân Sinh, không phải không phát hiện, chỉ là Tô Gia bây giờ có chuyện quan trọng hơn phải làm, bất quá xem ra Lưu Vân Sinh không định giả vờ như không nhìn thấy Tô Gia.

Người phát biểu linh tinh kia ngồi cách Lưu Vân Sinh không xa, con rối giật dây diễn hình.

Tô Gia cúi đầu nhìn màn hình di động, trên giao diện khung chat msn —

Gia gia người: Có đó không?

Nam nhân trở thành vua hải tặc: Ta kháo! Chẳng lẽ dưới địa ngục cũng có msn để chat?!

Gia gia người: Tại sao không phải là thiên đường?

Nam nhân trở thành vua hải tặc: Gia, ngài là xác chết sống lại?

Gia gia người: Nhảm nhí.

Nam nhân trở thành vua hải tặc: Gia, ta biết ngay người tốt trên toàn địa cầu có chết hết thì ngài vẫn sống sờ sờ.

Gia gia người: Đủ rồi, giúp ta tra Đường Kiêu

Nam nhân trở thành vua hải tặc: Tuân lệnh, gia của ta.

Im lặng xóa nhật ký trò chuyện, Tô Gia không nhanh không chậm đứng lên, di động nhét vào túi quần, từng bước từng bước cực thong thả, để giày trên nền xi măng phát ra tiếng vang giòn giã, thời gian phẳng phất ngừng trôi, trong phòng chỉ còn nghe thấy tiếng bước chân y đều đặn hạ xuống, Tô Bạch một mạch đi tới chỗ cách Lưu Vân Sinh ba bước thì dừng lại.

Không ai phát ra một tia tạp âm, nam sinh vừa rồi cả gan la lớn một câu giờ thở cũng không dám thở, tiếng bước chân thanh thúy kia như đâm lên trái tim hắn, vỡ tan tành.

“Lấy đầu tư chứng khoán làm ví dụ, bạn lựa chọn một cổ phiếu thế nào?” Tô Gia thập phần hòa ái nhìn về phía nam sinh vừa phát biểu ban nãy.

“Em.....” Rõ ràng muốn mở miệng, nhưng cổ họng nghẹn lại như bị ai siết chặt làm sao cũng không nói thành lời, nhìn nụ cười Tô Bạch dành cho mình, anh chàng nọ chỉ cảm thấy có một con dao lạnh băng cắm trên lưng hắn.

“Xem ra bạn này không biết rồi, ai trả lời được?” Tô Gia hai tay đút vào túi quần, tùy ý hỏi.

“Hay là Tô lão sư giảng cho bọn em nghe đi.” Người lên tiếng là Lưu Vân Sinh.

“Đối tượng đầu tư của chúng ta, phần lớn đều sẽ không lập tức cho chúng ta gặt được thành quả, vậy tại sao chúng ta phải đầu tư? Thứ chúng ta mua là tương lai của họ, tương lai có thể mang đến lợi nhuận khổng lồ hơn cả mong đợi cho chúng ta. Trong các bạn ở đây, có ai muốn mua của Dầu khí XX không?” Tô Gia bồi thêm một câu, “Chỉ nói thị trường chứng khoán trong nước.”

Vài sinh viên gật gật đầu.

“Lý do?” Tô Gia mỉm cười, bầu không khí trong lớp rất nhanh trở nên tự nhiên hơn.

“Dầu khí XX lũng đoạn ngành này, hàng năm đều kiếm được rất nhiều tiền!” Có sinh viên nói.

“Bọn họ kiếm được tiền nhưng cũng đâu chia xu nào cho bạn.” Tô Gia nói làm mấy sinh viên cười rộ lên.

“Đầu tư là mua tương lai, công ty có lớn có lũng đoạn có kiếm nhiều tiền tới đâu, nếu nó không chia hoa hồng cho bạn, bạn cũng chẳng hưởng được gì cả. Có xem đồ thị chứng khoán của Dầu khí XX từ lúc lên sàn tới nay không? Chính bởi vì rất nhiều người đầu tư ôm ý tưởng khờ dại như các bạn, đến giờ họ vẫn còn kẹt cứng, tài nguyên dầu khí ai cũng biết là càng ngày càng ít, không gian lợi ích của nó đã không còn đáng để chúng ta đầu tư, tương lai của nó càng mờ mịt, một khi xuất hiện tài nguyên có thể thay thế dầu mỏ, thì các bạn chờ chết đi, các bạn nghĩ còn bao nhiêu năm nữa năng lượng mới thay thế dầu mỏ sẽ xuất hiện? Đây là chuyện sớm muộn mà thôi.”

Đã là lão sư, Tô Gia cũng không ngại truyền vài tri thức đầu tư cơ bản cho đám cậu ấm cô chiêu xốc nổi trong lớp.

“Chúng ta không cần bàn tới cổ phiếu nước ngoài, lấy cổ phiếu quốc nội ra phân tích, thời điểm hằng điện máy Tô X mới lên sàn các bạn cũng biết sau đó điện máy Tô X liền mở chuỗi cửa hàng khắp đầu đường cuối phố, giả như ngay từ đầu các bạn đã nắm giữ cổ phần của nó hơn nữa còn tham dự tất cả các cuộc phân chia hoa hồng, cho dù trải qua khủng hoảng tài chính năm 2008, đến giờ các bạn vẫn được hưởng ba mươi phần trăm, vậy các bạn có mua cổ phiếu của nó không?”

“Đương nhiên mua!” Phía dưới lập tức có sinh viên tham tiền cao giọng trả lời, mọi người một trận cười vang.

“Đáng tiếc bên cạnh bạn không có một Doraemon có thể biến ra cỗ máy thời gian quay lại quá khứ.” Tô Gia gõ gõ bàn, “Nên nhớ, đầu tư chứng khoán rất đơn giản, tìm một công ty có tiềm lực thật tốt, không ngừng nắm giữ, đợi tới thời cơ thì tung ra. Đương nhiên, chúng ta không tài nào bảo đảm mình nhất định có thể chọn đúng đối tượng đầu tư, gặp rủi ro thì làm sao đây? Thiết lập giới hạn mức độ thiệt hại, lúc cần cắt thịt cứ cắt.”

Vừa dứt lời, Tô Gia nhìn vào ánh mắt phức tạp của Lưu Vân Sinh, thản nhiên nói: “Triệt để vứt bỏ cổ phiếu đó, tìm kiếm cổ phiếu có tiềm lực khác, chỉ cần lợi nhuận lớn hơn tổn thất, đầu tư của các bạn coi như thành công.”

“Trò Lưu này, trò nói có đúng không?” Tô Gia mỉm cười.

“Tô lão sư là muốn cho em biết, thầy đã từ bỏ cổ phiếu của em?” Lưu Vân Sinh nụ cười có chút cứng nhắc, thanh âm có chút khàn khàn, lúc nói chuyện như mang theo nước nở.

Tô Gia hai bước đi tới trước mặt Lưu Vân Sinh: “Cổ phiếu chất lượng đến đâu, cũng sẽ có ngày mất đi giá trị đầu tư.”

Đã lâu không nói nhiều như vậy, Tô Gia cảm thấy miệng hơi khô, bất giác liếm môi, Lưu Vân Sinh chỉ trừng hai mắt thật lớn nhìn y, nhìn đến mức Tô Gia trong lòng khoái trá.

Xem đi, quả nhiên bị gia hớp hồn rồi kìa.

Đại Miêu và A Mao có mờ ám nha mờ ám nha~~

15. Chương 15

“Tô Gia, nếu người từng yêu một người sâu đậm, người sẽ hiểu tại sao ta nhất định phải tìm được Simon.D, lấy con chip đó.” Trong mắt đau xót chột lóe lên rồi biến mất.

Từng yêu một người ư? Tô Gia cúi đầu uống một hớp cà phê, vẫn đắng chát như cũ.

“P226, cỡ nòng 40 S&W, chắc, còn trang bị cả ống ngắm chuẩn ban đêm nữa.”

P226 là loại súng lục bán tự động sản xuất tại Mỹ, tính năng khá tốt, giá cũng không thấp, từ FBI đến lực lượng đặc nhiệm hải quân Mỹ và bộ đội đặc chủng của nhiều nước đều ưa dùng, P226 cỡ nòng 40 có thể thay thế bằng hai loại nòng khác là 9mm và .357SIG, nhưng P226 cỡ nòng 9mm thì không thể đổi nòng, bắt quá 9mm cảm giác khống chế lực phản chấn tốt hơn.

Tại vài quốc gia dầu mỏ vừa giàu có vừa chiến loạn ở Trung Đông lượng tiêu thụ loại súng này rất lớn. Nhận thức của Tô Gia về Đường Kiều lại thêm một phần, Đường Kiều có lẽ chủ yếu hợp tác với bên Mỹ, mặt khác lại đều đặn buôn lậu vũ khí bên Trung Đông.

Tô Bạch thành thạo nạp đạn, nhắm mục tiêu, kéo cò.

15 phát toàn trúng, trong đó mười một viên chính xác ngay ngực của mục tiêu, bốn viên hơi chệch hướng, vẫn còn kém xa thành tích tốt nhất của Tô Gia, nhưng với một khối thân thể chưa từng chạm qua súng ống mà nói đã phi thường không tệ, nhưng điều Tô Bạch đòi hỏi không phải “phi thường không tệ”, mà là “hoàn mỹ”.

“Có muốn thử cái này không?” Tóc chải hất ra sau để lộ ngũ quan như đao khắc, quần dài sơ mi và vest không tay, Đường Kiêu thoát nhìn giống như một vị quý tộc Anh quốc, bàn tròn, tán che nắng, trên bàn bày cả phê thơm nồng nàn cùng vài chiếc bánh ngọt nhỏ xinh tinh xảo đến quá phận.

Đương nhiên, còn có xì gà và tẩu thuốc.

Tựa hồ muốn thu hút sự chú ý của Tô Bạch, Đường Kiêu mỉm cười giơ khẩu FB-45 Liberator trông như con ong mật trong tay nhắm ngay Tô Bạch.

Chẳng mấy may đếm xỉa tới “trò đùa” của Đường Kiêu, Tô Gia đặt khẩu P226 lên bàn, cầm ấm French-Press tự rót cho mình một tách cà phê đen đặc, tao nhã ngồi xuống ghế.

“Cư nhiên còn một khẩu Deer Gun, ta tưởng sau chiến tranh Việt Nam đám CIA ngu xuẩn của Mỹ đã tiêu hủy hết những tiểu gia hỏa khả ái này rồi chứ, còn dùng được sao?” Tô Gia liếc nhìn khẩu súng lục hết như máy sấy tóc mini trong tay Đường Kiêu, uống một hớp cà phê, vị đắng nháy mắt tràn ngập trong khoang miệng.

“Đương nhiên dùng được.” Đường Kiêu duy trì tư thế ngồi hơi nghiêng nửa thân trên, quay mặt hướng bìa ngắm bắn liên tục vài phát, động tác tự nhiên trôi chảy, thấu lộ một cỗ vị đạo lão luyện.

Tô Gia nhũn mảy, cà phê này thật sự quá đáng, y cầm lên một khối bánh hình ngôi sao cho vào miệng, vị ngọt mà không ngấy át đi vị đắng chát của cà phê, cảm giác ngon hơn nhiều.

“Nếu thích người có thể lấy về chơi.” Đường Kiêu quay mặt lại, đưa “máy sấy tóc” mini tới trước mặt Tô Gia.

“Vì sao muốn tìm Simon.D?” Tô Bạch thuần thục dồn sợi thuốc vào ống tẩu, mỗi người về mặt sở thích nào đó đều chịu ảnh hưởng từ một ít người, Tô Gia nhớ tới hồi bé, cha mẹ y mất sớm, từ nhỏ được ông nội ôm trong lòng yêu chiều đến lớn.

Thời điểm bốn năm tuổi, con nhà người khác còn bò dưới đất xếp hình gỗ, Tô Bạch bé bỏng của chúng ta đã ngồi trên thảm sang trọng chơi lắp ráp súng ống, ông nội Tô Bạch thích nhất là dựa vào ghế bành, thi thoảng nhấp một hớp trà Đại Hồng Bào, cao cao tại thượng cầm tẩu hút thuốc, tẩu thuốc phần nhiều mùi rất nồng, chỉ là chưa từng có ai dám phàn nàn gì cả.

Tiểu Tô Bạch lâu lâu lại nhìn bóng dáng ông mình, thầm nghĩ một ngày nào đó mình cũng sẽ ngồi vào vị trí của ông, sẽ cầm tẩu hút thuốc. Ý tưởng này như gieo mầm mống sâu trong lòng Tô Bạch bé bỏng, mãi đến sau khi Tiểu Tô Bạch ngồi vào chiếc ghế của ông nội được người người tôn xưng một tiếng “Tô Gia”, trong tay đã nâng niu một chiếc tẩu bạch ngọc.

“Trong tay hẳn giữ một con chip.” Đường Kiêu châm xì gà, cùng với Tô Gia, hai người bắt đầu phun mây nhả khói, cũng may nơi này không phải phòng kín, gió thổi qua khói liền tản đi.

“Con chip gì?” Rời xa đấu trường khá lâu, Tô Gia hiển nhiên bỏ sót một vài tin tức sót dẻo.

“Tổ chức lính đánh thuê T lớn nhất toàn cầu mất một thủ lĩnh phân bộ, là Simon.D nhận ủy thác của một khách giết chết hắn, phi thường không hay là Simon từ trong đống đồ của nạn nhân lục lọi ra được một con chip điện tử, Simon tuyên bố trong con chip lưu trữ manh mối thân phận lãnh đạo tối cao của tổ chức lính đánh thuê T.”

Đường Kiêu nhìn Tô Bạch bề ngoài bình tĩnh: “Ta muốn con chip đó, nhưng ta không chắc Simon có chịu bán con chip đó cho ta hay không.”

Thân phận thủ lĩnh tối cao của T vẫn luôn là một ẩn số, ngoại trừ biết mật danh hắn là T, không ai biết hắn là nam hay nữ, xét thấy T từng ngầm hợp tác với nhiều quốc gia và các tổ chức đặc biệt, nhất định có không ít người muốn biết thủ lĩnh tối cao của T rốt cuộc là thần thánh phương nào, những kẻ muốn lợi dụng thân phận thật sự của T để ra điều kiện uy hiếp tổ chức lính đánh thuê lớn nhất toàn cầu không phải thiếu số, những kẻ từng bị lính đánh thuê bức hại muốn diệt trừ T cũng rất nhiều.

“Ta vô cùng hiếu kỳ là xuất phát từ nguyên nhân gì mà người muốn có con chip kia.” Tô Gia nhẹ nhàng dùng tẩu thuốc gõ gõ mặt bàn.

Đường Kiêu neho mắt, sâu trong đồng tử dưới nắng ẩm chiết xạ ra một tia u lam thâm thúy, hần nặng nề hút một hơi xì gà, khói trắng liền len lõi giữa hai cánh môi mỏng.

“Bọn chúng giết chết vị hôn thê của ta.”

“Tô Gia, nếu ngươi từng yêu một người sâu đậm, ngươi sẽ hiểu tại sao ta nhất định phải tìm được Simon.D, lấy con chip đó.” Trong mắt đau xót chợt lóe lên rồi biến mất.

Từng yêu một người ư? Tô Gia cúi đầu uống một hớp cà phê, vẫn đắng chát như cũ.

“Trước đó ngươi không phải đã hỏi, rõ ràng ta có quan hệ khá tốt với vài trưởng bối của Diệp Tử Ngộ, lý do gì Diệp Tử Ngộ lại cố tình thích gây phiền phức cho ta, bất luận ta đến nơi nào hần cũng đều như con chó gắt gao theo đuôi.”

Đường Kiêu ngược mắt nhìn Tô Bạch: “Ta tưởng ngươi sẽ không nói cho ta biết, ít nhất sẽ không nhanh như vậy.”

Tô Gia phóng mắt nhìn non xanh xa xa đắm mình dưới dương quang, dường như lại thấy được nam tử đẹp đẽ kia mặc Đường trang màu ngà, trong tay cầm quạt, ngân nga một khúc nào đó, thanh thoát như bước ra từ trong tranh.

“Hần là một đứa trẻ ngoan, bất quá hần thiếu chút nữa một phát bắn trúng tim ta.” Tô Gia vỗ nhẹ ngực mình, phát súng đó không thể bắn trúng tim y nhưng xuyên thủng lá phổi của y.

Tẩu thuốc trong tay Tô Bạch chỉ chỉ khẩu Deer Gun Đường Kiêu đặt trên bàn, ngữ khí bình thản nói: “Chính là dùng tiểu gia hỏa chẳng mấy bắt mắt này.”

“Hần tên gì?”

“Lâm Phàm, mối tình đầu của Diệp Tử Ngộ.” Kể đến đây, Tô Gia nhin không được mỉm cười, có chút mỉa mai nói, “Lâm Phàm là tay trong, bất luận thế nào hần cũng bởi vì ta mà chết, Diệp Tử Ngộ muốn trả thù cho mối tình đầu.”

Nhưng một tháng trước, Diệp Tử Ngộ còn thân thiết gọi y là “Tô lão sư”, nếu không xảy ra chuyện của Lâm Phàm, có lẽ y và Diệp Tử Ngộ sẽ trở thành bạn bè khá tốt cũng không chừng, vô luận là Lâm Phàm hay Diệp Tử Ngộ, trên người đều mang dương quang và sức sống mà Tô Bạch hướng tới.

“Nhìn không ra, Đường tổng ngài còn là một người đàn ông si tình.”

“Trong lòng mỗi nam nhân, chung quy sẽ có một vị trí đặc biệt dành cho một người đặc biệt.” Đường Kiêu nhún vai.

“Về phần Simon, trên tay Đường tổng hiện đã có tư liệu nào rồi?” Tô Gia quyết định đổi đề tài, hai lão đại ngồi đây bi xuân thương thu thật đúng là quái dị không tả nổi.

“Simon trước đó không lâu vừa tung tin, hần không cần tiền, chỉ cần ai có thể cung cấp một vật phẩm khiến hần cảm thấy hứng thú, hần liền nguyện ý giao con chip ra.” Đường Kiêu thoáng cau mày, “Vấn đề là, hần lại không cho biết hần muốn vật phẩm gì.”

“Ta cần trở về suy nghĩ.”

16. Chương 16

“Đường tổng?” A Phong biểu tình lộ ra vài phần kinh ngạc, Đường tổng vừa mới nói gì cơ? Phải lòng loại nam nhân này? Chẳng lẽ Đường tổng nhà hần rốt cuộc cũng sa vào bể tình, nhưng lại yêu nhầm một người đàn ông?

Chạng vạng, Tô Bạch về nhà.

Mặc áo choàng tắm từ trong buồng tắm bước ra, Tô Gia chân trần đi về phòng, cửa phòng khóa trái lại kéo màn kín bưng, ở tầng giữa của một tòa cao ốc lợi thế lớn nhất ngoài phong cảnh đẹp ra chính là không cần lo lắng nửa đêm có người từ ngoài cửa sổ nhảy vào.

Tô Bạch mở laptop, trên màn hình nhảy ra một tin nhắn.

Nam nhân trở thành vua hải tặc: Gia, tư liệu về Đường Kiêu đã gửi đến hộp thư của ngài.

Tô Bạch nghĩ nghĩ, nhấn lại một tin: Trần Uyên gần đây đang làm những gì – From: Gia gia người.

Ngón tay tức tốc nhảy múa trên bàn phím, Tô Gia mở mail, có một thư mới, y nhanh chóng nhìn lướt qua, sau đó triệt để xóa bỏ.

Là tư liệu trước đó chưa có, sau lưng Đường Kiêu quả nhiên còn một thân phận khác, là con nuôi của lão đại một tổ chức hắc đạo châu Á, từng dính hôn với thiên kim độc nhất của một gia tộc ở Mỹ, đáng tiếc còn chưa cử hành hôn lễ cô gái đã bị ám sát, điều tra ra là bị gia tộc đối địch ủy thác biệt đội lính đánh thuê T phải đặc vụ giết chết.

Sau đó, Đường Kiêu liên thủ cùng gia tộc của vị hôn thê thanh trừng gia tộc đối địch, đáng tiếc tổ chức lính đánh thuê T đó thế lực quá khổng lồ, bọn họ chẳng những không biết thân phận của T, thậm chí cả tổng bộ tổ chức ở đâu cũng không có manh mối.

Cho dù Đường Kiêu và vị hôn thê chưa cưới nhau, nhưng gia tộc vị hôn thê đã xem Đường Kiêu là người một nhà, có lẽ gia tộc đàn gái cũng là đầu mối cung cấp vũ khí buôn lậu cho Đường Kiêu ở Mỹ.

Hết thấy đều hết như lời Đường Kiêu nói, toàn bộ ăn khớp, ăn khớp đến quá mức hoàn mỹ, hoàn mỹ đến Tô Gia cảm thấy nghi hoặc.

“Giống như một kịch bản, được đạo diễn tiết lộ trước một bước, nếu tất cả đều do Đường Kiêu an bài.....” Tô Gia rút nguồn điện laptop.

Xem ra, Đường Kiêu này thật sự quá mức thông minh, quá mức đáng sợ, lại quá mức hấp dẫn người khác.

Một tiểu quỷ như vậy trước đây y thế nào lại không biết đến? Mà nếu không phải ngoài ý muốn trùng sinh biến thành Tô Mặc, lại bởi vì quan hệ giữa Tô Mặc và Tô Dịch Dương, cùng với sự xuất hiện của Diệp Tử Ngộ sau đó dẫn tới Đường Kiêu chú ý, y căn bản không có khả năng tiếp xúc Đường Kiêu.

Tô Bạch rời giường xuống quầy bar ở phòng bên, rót nửa ly Whisky, độ cồn nóng bỏng chỉ khiến y càng thêm hưng phấn.

Trần Uyên, đây là nguyên nhân người lựa chọn hợp tác với Đường Kiêu sao?

Có điểm nào đó rất không đúng, Tô Gia hít một hơi thật sâu, đôi chân trần không ngừng qua lại trong phòng.

Simon.D, thủ lĩnh tổ chức lính đánh thuê T, con chip, Đường Kiêu, Trần Uyên, hợp tác.

Đường Kiêu và Trần Uyên hợp tác nhất định không chỉ đơn giản là mở công ty giải trí như vậy, trong đám người này Tô Gia quen thuộc nhất chính là Trần Uyên, Trần Uyên sẽ không tùy ý dời tổng bộ Tô gia từ châu Âu sang thành phố A này, trong đó chắc chắn còn có lý do khác, mà lý do đó vô cùng có khả năng có liên quan tới bản thân Tô Gia.

Thứ Đường Kiêu muốn là con chip, còn Trần Uyên?

Người Trần Uyên muốn tìm là Simon!

Chỉ chốc lát đã nghĩ ra ngọn nguồn, Tô Gia nhất thời nhin không được mỉm cười, y vốn dĩ là một người cực kỳ thông minh, năm ấy bị Trần Uyên lật đổ một phen cũng là sai lầm do xử trí theo cảm tính, bằng không muốn tính kế với y, đầu thai một trăm lần cũng không có khả năng đó.

Đường Kiêu ơi Đường Kiêu, người chỉ biết Trần Uyên đang tìm ta, nhưng làm sao biết Trần Uyên tìm ta vì cái gì.

Tốt lắm, người đã cùng ta giao dịch, vậy thì hy vọng người có thể trả nổi cái giá cực lớn này.

.....

.....

Còn nhớ có một lần, Đường Kiêu rót cuộc nhện không được tò mò hỏi Trần Uyên tại sao luôn thích mang găng tay trắng, trong giới có đủ loại giải thích về điểm này, nào là bởi vì trên tay Trần Uyên vấy máu quá nhiều người, nào là bởi vì Trần Uyên cố ý làm ra vẻ giả thần giả quỷ, còn có ý kiến cho rằng đây tượng trưng cho một loại kính nể của Trần Uyên đối với Tô Bạch Tô Gia.

“Tô Gia có chút khiết phích, ngài ấy luôn bảo con người hai tay dính máu sẽ rất khó rửa sạch.” Trần Uyên để dành lại nửa câu sau không nói với Đường Kiêu, Tô Gia là thần của hắn, hắn vô pháp tha thứ bàn tay mình đã chạm qua kẻ khác lại chạm tới Tô Gia, cho nên hắn luôn thích mang một đôi găng tay trắng.

Sau đó Trần Uyên lại mặc danh kỳ diệu bồi thêm một câu: “Tô Gia chỉ thích hợp để người ta yêu, ngài ấy thật ra cũng không hiểu làm sao yêu một người.”

Yêu và thích, không giống nhau.

“Phải lòng loại nam nhân này chỉ có bi kịch.” Phát ra một câu cảm khái từ nội tâm, hai tay đút vào túi quần, Đường Kiêu đứng bên cửa sổ Pháp, nhìn một chiếc Rolls Royce trắng tuyết chậm rãi tiến qua cổng biệt thự, xe dừng lại trước cửa khu biệt thự như tòa thành.

“Đường tổng?” A Phong biểu tình lộ ra vài phần kinh ngạc, Đường tổng vừa mới nói gì cơ? Phải lòng loại nam nhân này? Chẳng lẽ Đường tổng nhà hắn rót cuộc cũng sa vào bể tình, nhưng lại yêu nhầm một người đàn ông?

“Chuyện gì?” Đường Kiêu không để ý tới câu lẩm bẩm của mình đã làm thủ hạ hiểu lầm.

“Tô lão sư đến.” Mỗi một nam nhân đều có bí mật và tâm sự riêng, A Phong quyết định không nói toạc ra tâm tư của Đường tổng, hắn xoay người mở cửa nghênh đón Tô Mặc, cửa vừa mở, Tô Gia một thân đồ đi sẵn thuần trắng đứng lúc đang lên lầu đi tới hướng này, A Phong đứng một bên nhìn Tô Bạch từ xa lại gần.

Lần đầu tiên gặp mặt nam tử kia còn là đại bạch diện màn thầu, sau đó là chàng mập linh hoạt bên bờ biển, sau đó nữa là bánh trôi nước trắng trẻo, còn hiện tại?

Trộm nhìn mi mục như họa của Tô Gia, A Phong không khỏi cảm thán, béo phì quả nhiên là sát thủ lớn nhất của mọi tuấn nam mỹ nữ, trước đây có ai ngờ được Tô Mặc gây xuống cũng là mỹ nam tử không mất nam tính, bất quá Tô lão sư lúc không cười mang đến cho người ta cảm giác quá sắc sảo..... Khoan đã! Nam nhân mà Đường tổng nhà hắn phải lòng chẳng lẽ là.....

A Phong trước mắt hoa lên, Tô Gia đã đi ngang qua mặt hắn.

Vô luận “loại nam nhân” trong miệng Đường tổng nhà hắn có phải là vị gia này hay không, ở đây đã không còn phận sự của A Phong, hắn lẳng lặng đóng cửa, nhớ tới trước đó Đường tổng từng hỏi hắn rất nhiều chuyện về Tô Mặc, tặng nhà cho Tô Mặc, mỗi lần đàm đạo với Tô Mặc đều không để bất cứ kẻ nào tiếp cận, A Phong đứng yên như tượng trước cánh cửa khép kín, thần thái nghiêm trang.

.....

.....

Ước chừng qua một giờ, Tô Gia diện vô biểu tình ra khỏi phòng, vừa mở cửa liền thấy nhân vật y như thần gác cửa đứng thẳng tắp trước mặt, người này Tô Gia đương nhiên biết, tên là A Phong, vệ sĩ bên cạnh Đường Kiêu.

“Tô lão sư, giờ đi về sao?” Một giây trước còn làm mặt ngẫu, A Phong xoát một cái liền thay vào đó một “nụ cười hiền lành”, mặc dù trong mắt Tô Gia càng giống khuôn mặt bị rút gân hơn.

Tô Gia trở tay đóng cửa, mỉm cười với A Phong, gần đây y thập phần ưa thích loại biểu tình này, nhất là sau khi ở phòng tắm nhìn gương cười thử vài bận, Tô Gia phát giác khuôn mặt của Tô Mặc lúc mỉm cười thập phần ôn nhu ấm áp, dễ dàng lung lạc tâm lý phòng ngự của đối phương.

“Có thể dẫn tôi tham quan biệt thự một vòng không?”

“Đương nhiên là được.” A Phong nhanh nhẩu đáp ứng, hần lại quan sát Tô Gia, tuy vị Tô lão sư này không thuộc phái nữ, bất quá Tô Mặc gia thế trong sạch còn là giảng viên đại học, con người thoát nhìn cũng ôn ôn nhu nhu, nếu thật sự hẹn hò với Đường tổng thì tốt hơn nhiều so với đám gia hỏa ăn bám chỉ chăm chăm vào tài phú của Đường tổng. (Bạn A Phong rốt cuộc là thuộc hạ hay là vợ của Đường tổng mà thay Đường tổng kén vợ thế này =)))

Tô Gia chỉ thoáng nhìn A Phong một cái, trung thành có thừa trí mưu không đủ, không phải tâm phúc chân chính của Đường Kiều.

Mỗi người ôm một tâm tư cùng nhau tham quan biệt thự, A Phong ngẫu nhiên hỏi vài câu Tô Gia tại sao muốn dọn khỏi biệt thự ở núi Lạc Dương, Tô Gia thành thật trả lời là tặng biệt thự cho Xuân Yên, tiện thể ca ngợi vài câu biệt thự của Đường Kiều hoành tráng như mê cung. A Phong âm thầm cảm thán, tuy căn hộ Đường tổng tặng cho Tô lão sư đầy đủ tiện nghi, nhưng thế nào cũng kém hẳn biệt thự núi Lạc Dương, Tô lão sư quả là một người tốt a.

Biệt thự khắp nơi đều có cơ quan, Đường Kiều là một người tâm tư thâm trầm lại giỏi che giấu, Tô Gia thăm ghi nhớ đường đi nước bước trong biệt thự, phần lớn thời gian Đường Kiều luôn lựa chọn ở lại nơi có hệ thống bảo an tương đối nghiêm ngặt. Nếu là trước kia, loại chuyện nhớ đường vật vãnh này dù thế nào cũng không đến phiên Tô Gia đảm nhiệm.

Tô Gia lại nghĩ tới Trần Uyên, trong ba đứa trẻ y thu dưỡng kỳ thực y thích nhất là Trần Uyên, Trần Uyên nghe lời, ít nói nhiều hành động, y bảo làm gì Trần Uyên làm đó, vô luận phương diện nào cũng ưu tú nhất trong ba đứa trẻ, thậm chí ngay cả ngục trang cũng giỏi nhất, không nói không rằng đột nhiên khởi xướng “chính biến”, hại y không kịp trở tay.

Thật khiến người vừa thương vừa hận.

Mới nhắc Tào Tháo Tào Tháo tới, Tô Gia dạo một vòng trong biệt thự nhớ kỹ lộ tuyến xong, lúc A Phong đưa Tô Gia ra trùng hợp có một chiếc xe màu đen đỗ trước cửa, cửa xe đen bóng vừa mở liền có một nam nhân cũng toàn thân đen tuyền bước xuống, đôi gang tay trắng trên tay nam nhân có vẻ đặc biệt nổi bật.

“Trần ca, Đường tổng ở trên lầu, mời vào trong.” A Phong đi qua, sẵn tiện phân phó đàn em ở một bên, “Các cậu đưa Tô lão sư về.” Cũng may A Phong vừa thấy Trần Uyên liền qua đón, nếu không bằng năng lực nhạy bén của hần nhất định sẽ phát giác được thân thể Tô Bạch thoáng cứng đờ ngay khi nhìn đến Trần Uyên.

Tô Gia biết, sớm muộn gì y cũng gặp lại Trần Uyên một lần nữa, chỉ là lại một lần nữa dưới tình huống không hề chuẩn bị thế này đột nhiên đối diện Trần Uyên, vẫn như cũ khiến y có chút trở tay không kịp. Trái tim quặn thắt có chút nhói đau, đây là phản ứng tâm lý do gần một năm bị giam lỏng lưu lại, y cho rằng y có thể tiêu sái quên đi đoạn ký ức có thể nói là nhục nhã nhất đó, y cho rằng cái chết kết thúc quá khứ, y có thể hào phóng buông bỏ những gì Trần Uyên đã làm với y theo mây bay trầm xuống đáy biển.

Nhưng giờ phút này dù đã thay đổi một thể xác khác, phản ứng chân thực như vậy khiến Tô Gia nhận ra, tất cả lý do chẳng qua chỉ là bản thân y mượn cớ để không phải đối mặt với quãng thời gian khuất nhục đã từng thật sự tồn tại.

“Người họ Tô? Người là ai của Tô gia?” Người không muốn gặp nhất lại cố tình đứng trước mặt Tô Bạch, thanh âm quen thuộc nhưng ngữ điệu xa lạ, không có khiêm nhường đến khúm núm mà Tô Gia từng nghe, chỉ còn lại bản chất băng lãnh dưới bề ngoài trung thành của Trần Uyên, nói đến bản chất, những đứa trẻ do Tô Bạch dạy dỗ cùng bản thân y có khác biệt gì?

Này có tính là báo ứng ngay trước mắt không? Tô Gia né tránh đường nhìn thăm dò lạnh lùng của Trần Uyên, dùng ngữ điệu của Tô Mặc trả lời: “Tôi..... tôi họ Tô.”

“Trần ca, đây là Tô lão sư, bạn của Đường tổng.” A Phong tiến lên giải vây.

“Tên?” Trần Uyên chẳng buồn nhìn A Phong một cái.

“Tô Mặc.” Tô Gia trong lòng có chút bất an, lỡ như Trần Uyên phát giác gì đó, hoặc giả giống như Đường Kiều phương diện tâm lý quá chênh lệch với người bình thường có thể dễ dàng tiếp thu loại chuyện “mượn

xác hoàn hồn” này, liệu Đường Kiêu sẽ chiếu theo giao dịch bảo hộ y, hay là thuận nước giong thuyền dứt khoát vứt y cho Trần Uyên?

Nghĩ thế nào thì khả năng thứ hai cũng có tỷ lệ cao hơn.

“Nga.....” Trần Uyên sực nhớ ra, trong Tô gia có một người tên là Tô Mặc, mười năm trước Tô Gia còn nói một câu Tô Mặc tướng mạo có điểm giống y thời trẻ, Trần Uyên lúc đó cũng quan sát Tô Mặc, cảm thấy Tô Mặc hòa Tô Gia không giống chút nào, một kẻ chỉ biết khúm núm như vậy làm sao có nửa phần phong tư của Tô Gia.

Trần Uyên lại nhìn Tô Mặc, hiện tại xem ra quả thật có chút giống Tô Gia, người này cũng không còn giống mười năm trước suốt ngày tự ti chỉ hận không thể vùi đầu xuống sàn nhà, lần trước người va vào mình ở Minh Hiên chính là nam nhân này? Gây đi không ít, càng thêm giống Tô Gia.

Nhìn tới nhìn lui, Trần Uyên lại nghĩ đến Tô Gia.

Tô Bạch thấy Trần Uyên đang thả hồn bèn chuẩn bị chuẩn đi, Trần Uyên lại bất ngờ bắt lấy cánh tay y.

Cách lớp áo mỏng manh, Trần Uyên cảm giác được kẽ tay dần len lõi độ ẩm thuộc về nam nhân trước mặt, ấm áp như Tô Gia. Cánh tay bị hấn níu kéo khẽ run lên, Trần Uyên chỉ cho là nam nhân đang sợ hãi, đại khái do cảm thấy người này đích thực rất giống Tô Gia, Trần Uyên bất giác ôn nhu, thanh âm cũng dịu đi không ít.

“Đừng sợ, ta sẽ không tổn thương người.”

Câu này Tô Gia đã nghe rất nhiều, trước kia ở cô đảo Trần Uyên cũng thường nói vậy với y, một bên ôn nhu trấn an kiểu đó, một bên đáng chết cường bức y uống thứ dịch thể làm loãng cơ thịt, thuốc Trần Uyên cho y dùng liều lượng được khống chế cực kỳ tinh chuẩn, vừa có thể rút hết đại bộ phận khí lực của y lại không hoàn toàn làm y mất sức hành động, chỉ là một loạt tác dụng phụ do được tính mang đến như ham ngủ vân vân, tựa như độc được mẫn tính ăn mòn ý thức cảnh giác của Tô Bạch.

“Trần tổng.” Đường Kiêu nhanh nhẹn từ trong biệt thự đi ra, thần nhiên liếc nhìn Tô Gia bị Trần Uyên giữ chặt, tự nhiên hào phóng chìa tay về hướng Trần Uyên, Trần Uyên chỉ có thể buông Tô Bạch bắt tay.

“Tô lão sư, còn không mau trở về, chờ nữa sẽ muộn giờ lên lớp.” Đường Kiêu nhìn Tô Bạch nói.

“Đường tổng, Trần tổng, tôi đi trước.” Tô Gia cúi đầu xoay người ngồi vào trong xe, mãi đến khi cửa xe đóng lại y mới thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, thật may Trần Uyên không nhận ra y.

Chậm rãi nhắm mắt, Tô Gia hít sâu một hơi ngửa mặt tựa vào lưng ghế, tay phải ấn huyệt Hợp Cốc trên bàn tay trái để mình từ từ bình tĩnh lại.

Về tới nhà, việc đầu tiên Tô Gia làm chính là vọt vào phòng tắm vùi vào nước, dùng sức cọ rửa nơi vừa bị Trần Uyên chạm tới, mãi đến khi một mảng da trên cánh tay bị chà sát sưng đỏ lên mới khóa nước lại.

Nhìn cánh tay hồng hồng một khối, trầm mặc giây lát, Tô Gia lạnh lùng tùy tay vơ một cái ly hung hăng ném xuống, vụn thủy tinh vương vãi trên sàn.

Là giận Trần Uyên chạm vào y, hay là giận bản thân y trước mặt Trần Uyên không còn có thể chiếm cường thế tuyệt đối nữa?

17. Chương 17

Giả vờ thôi, chẳng qua chỉ là đóng kịch... Trong lòng thầm mặc niệm mấy lần, Tô Gia kiềm nén xung động một cước đá bay Đường Kiêu, chậm chạp đặt tay lên tay hấn. Không cho Tô Bạch bất cứ cơ hội nào để đổi ý, Đường Kiêu lập tức nắm chặt tay Tô Bạch...

“Trước khi nói cho người biết làm cách nào tìm được Simon.D, ta có thể hỏi người một vấn đề không?” Nâng đầu thuốc nhẹ nhàng hút một hơi, Tô Gia chéo chân ngồi dựa vào ghế bên cửa sổ, người như bọn họ xuất

hiện bên cửa sổ tuyệt không phải một sự lựa chọn tốt, bất quá nếu kính thủy tinh của cửa sổ Pháp này đều là loại chống đạn dành cho tổng thống, thì có thể phá lệ.

“Cứ việc.” Đường Kiều an vị đối diện Tô Gia, tự mình rót một tách cà phê cho Tô Bạch.

“Chết đi sống lại, mượn xác hoàn hồn, mấy chuyện mà bất cứ ai nghe tới đều cảm thấy quá mức không tưởng, tại sao người lại tiếp thu một cách bình tĩnh đến thế?” Không chỉ vậy, còn có thể trong thời gian nhanh nhất làm ra phản ứng có lợi cho bản thân mình nhất. Phần lớn người ta cho dù có thể tiếp thu loại sự tình quỷ dị này, cũng sẽ không giống như Đường Kiều lập tức chạy tới giao dịch với Tô Bạch.

“Cảm thụ và phản ứng của ta cũng đâu thay đổi được chuyện đã xảy ra.” Đường Kiều đẩy tách cà phê tới trước mặt Tô Gia, khéo miệng câu lên, “Thêm sữa không thêm đường.”

Tô Gia nhướn mày.

Đường Kiều giải thích: “Lần trước ở sân tập bắn, ta nghĩ Tô Gia ngài hẳn không mấy thích những thứ quá đáng.”

Tô Gia mỉm cười, cầm tách cà phê sứ trắng nhấp một ngụm, trong hương sữa ngọt dịu phảng phất vài phần đắng, vừa hợp khẩu vị, y buông tách cà phê: “Simon sở dĩ có thể tránh được sự truy lùng từ hắc bạch lưỡng đạo bao năm qua, ta nghĩ người hẳn sẽ không đơn thuần cho rằng hết thấy đều chỉ dựa vào thiên phú cực kỳ nổi trội của hẳn, nhưng chính như chúng ta được biết, mỗi người đều có nhược điểm riêng, cho dù không có nhược điểm, thì ít nhất cũng có một vài hứng thú.”

Ngón trở gõ gõ tay vịn ghế dựa, Tô Gia nhìn sang Đường Kiều: “Simon là phật tử, hẳn thích thu thập những vật phẩm phật giáo có lịch sử có truyền kỳ, trong đó thích nhất là phật châu.” (chuỗi tràng hạt để niệm phật)

“Hy vọng mượn mấy thứ này tiêu trừ tội ác mình đã gây ra?” Đường Kiều mỉm môi cười nói, “Thì ra Simon.D đỉnh đỉnh đại danh cũng biết sợ dọa địa ngục.”

“Đường tổng trong tay có xâu phật châu nào đủ khiến Simon hứng thú không?” Tô Gia hỏi.

“Trên thế giới này phật châu nhiều vô số kể, nhưng có thể thu hút sự chú ý của Simon chỉ có một xâu.” Đường Kiều phiền não nhướn mày, “Ta biết nó ở đâu, bất quá đó không phải vấn đề có thể dùng tiền để giải quyết.”

“Trên thế giới này luôn có những sự tình dùng tiền vẫn không giải quyết được.” Tô Bạch liếc tà Đường Kiều.

“Nhưng trên thế giới này cũng không có sự tình nào vĩnh viễn không thể giải quyết, đa tạ Tô Gia chỉ điểm.” Đường Kiều từ ghế ngồi đứng lên, “Trần Uyên đã chú ý tới người, dù sao trong trường cũng đã nghỉ học, Tô Gia nếu không chê có thể tạm thời ở chỗ ta.”

“Xem ra người đã có đối sách?”

“Hai ngày nữa công ty giải trí do ta và Trần Uyên hợp tác sẽ chính thức tuyên bố tái tổ chức đưa ra thị trường, sau buổi họp báo truyền thông sẽ có một bữa tiệc tư nhân, ta hy vọng Tô Gia ngài có thể nể tình tham dự.” Đường Kiều đi đến trước cửa sổ, đưa lưng về phía Tô Bạch.

.....

.....

Địa điểm tổ chức tiệc rượu ngay tại ngôi biệt thự xa hoa như một tòa thành này của Đường Kiều, khách mời phần lớn đã trình diện, vừa bước qua cánh cổng rộng mở của biệt thự đến đại sảnh liền hàn huyên ân cần thăm hỏi nhau, bàn luận về Hoàn Vũ Entertainment xuất hiện với bối cảnh cường đại tài chính hùng hậu sẽ mang đến thay đổi thế nào cho làng giải trí hiện nay.

Các chàng bồi bàn bảnh trai tay bưng rượu ngon như một đàn bướm lượn qua lượn lại giữa quần người chững chạc diện mạo lẫy lừng, Tô Bạch Dương tiện tay cầm lấy một ly champagne có chút bồn chồn đảo mắt nhìn xung quanh, tựa hồ đang tìm kiếm ai đó, ngẫu nhiên nhìn thấy vài minh tinh quen mặt trong giới showbiz ôm ly rượu tụ hội với các doanh nhân thường lên báo đài ở thành phố A, liền lạnh lùng khinh thường hừ nhẹ một tiếng.

“Sao trông anh có vẻ mất hứng thế, hai ông chủ lớn của Hoàn Vũ, một người là Đường Kiêu từng đưa anh về biệt thự, còn một người nghe nói là nhân vật lợi hại trong gia tộc họ Tô của anh, cùng hai bên đều có chút quan hệ, Dịch Dương anh sau này chắc chắn nắm giữ ghế anh cả Hoàn Vũ rồi.” Lâm Minh Gia đi tới bên cạnh Tô Dịch Dương, hẳn cũng là nghệ sĩ thuộc Hoàn Vũ Entertainment, tuy không bằng Tô Dịch Dương được công nhận là nhất ca của công ty nhưng cũng coi như chuẩn đàn anh, mà quan hệ giữa hai người tuyệt không tốt đẹp như bề ngoài.

Tô Dịch Dương nhắc ly uống một ngụm champagne, hẳn là người tâm cao khí ngạo, thân ở làng giải trí choáng ngợp phù hoa càng phải hiểu là càng ngày càng chú trọng mặt mũi, hẳn làm sao có thể mở miệng nói với người ngoài, ngoại trừ từng có tình một đêm, Đường Kiêu bình thường căn bản chẳng để ý tới hẳn, nếu muốn đứng vững trong showbiz, ngoài tài hoa ra còn phải có chỗ chống lưng mới được. Không cần nghi ngờ, hiện tại ở Hoàn Vũ chỗ dựa chắc nhất chính là hai ông chủ lớn.

Một Đường Kiêu, còn có một Trần Uyên, nhưng bất luận là Đường Kiêu hay Trần Uyên căn bản đều ngày thường không gặp được, tiệc rượu đêm nay chính là cơ hội, Tô Dịch Dương tự nhận tuổi trẻ có vốn liếng, hẳn không tin đại lễ dâng tới cửa có mấy nam nhân có thể cự tuyệt.

“Vân Sinh đến rồi kìa.” Lâm Minh Gia cao hứng nhìn phía cổng vào.

Nghe thấy cái tên quen thuộc Tô Dịch Dương cũng nhìn qua, quả nhiên là Lưu Vân Sinh đã vài tháng không gặp, cha của Lưu Vân Sinh là trùm tài chính ở thành phố A, Tô Dịch Dương từng qua lại với Lưu Vân Sinh một thời gian, vốn giao kèo trước là mạnh ai nấy thỏa mãn nhu cầu, nhưng sau đó Lưu Vân Sinh không chịu chia tay, Tô Dịch Dương thuận miệng bảo Lưu Vân Sinh đi câu dẫn ông anh đáng ghét của mình, nếu thành công hẳn sẽ tái hợp với Lưu Vân Sinh.

Chẳng qua chỉ là một câu nói đùa, không ngờ Lưu Vân Sinh cứ nhiên tưởng thật, cũng dụ được ông anh ngu xuẩn kia của hẳn. Nhìn Lưu Vân Sinh tiến lại gần, Tô Dịch Dương trong lòng có chút phức tạp, hẳn tuy không ưa gì Tô Mặc, bất quá sau đó Tô Mặc nhảy xuống biển là kết quả hẳn không mong muốn. Nhắc mới nói, Tô Dịch Dương cũng đã mấy tháng không gặp Tô Mặc, ngoài vụ Tô Mặc tặng biệt thự cho Xuân Yến ra hẳn còn nghe nói Tô Mặc đang giảm cân.

“Dịch Dương anh thì may rồi, có bao nhiêu người xếp hàng chờ anh.” Lâm Minh Gia ghen tức phun một câu.

Nhìn Lưu Vân Sinh càng lúc càng gần, Tô Dịch Dương chỉ cười nhạt, nếu không cách nào câu được Đường Kiêu hoặc Trần Uyên, ít nhất Lưu Vân Sinh là một tay dự bị không tồi, chỉ là gia hỏa này bám dính như keo.

“Ước định lần trước.....” Tô Dịch Dương vừa mở miệng, đã bị Lưu Vân Sinh ngắt ngang.

“Anh người đâu? Tô Mặc hẳn ở đâu?” Lưu Vân Sinh mở miệng liền hỏi, hẳn thoát nhìn có chút nôn nóng bất an.

“Cái gì?” Tô Dịch Dương chẳng hiểu ra sao.

“Tô Mặc, ta đến núi Lạc Dương tìm hẳn, hẳn đã dọn đi rồi, người biết hẳn ở đâu không? Ta có chuyện tìm hẳn.” Không đợi Tô Dịch Dương trả lời, Lưu Vân Sinh đã liền thoáng hỏi tiếp.

Tô Dịch Dương thần tình nghi hoặc: “Người tìm Tô Mặc?”

“Đúng! Tô Mặc! Ta tìm hẳn!” Lưu Vân Sinh có chút mất kiểm soát, hẳn hít sâu một hơi, một bên vội vàng tìm kiếm trong rừng người, một bên lăm bắm, “Hẳn không phải đang ở đây sao? Người có nhìn thấy hẳn không?”

“Lưu Vân Sinh, người rốt cuộc đang nói cái gì, Tô Mặc sao có thể ở đây? Ước định giữa chúng ta đã kết thúc, tuy ta không thích Tô Mặc, nhưng dù sao hẳn cũng là anh trai ta, người chẳng lẽ còn muốn tìm hẳn gây sự nữa?” Lâm lớn chuyện mặc kệ đối với ai cũng không hay, Tô Dịch Dương hoàn toàn hiểu lầm ý tứ của Lưu Vân Sinh.

“Ta không phải muốn tìm hẳn gây sự!” Lưu Vân Sinh một mực phủ nhận.

“Vậy người tìm hẳn làm gì?”

“Ta..... ta muốn xin lỗi hần, Dịch Dương, ta suy nghĩ kỹ rồi, ta thật lòng thích hần, ta thật lòng thật dạ yêu Tô Mặc.” Lưu Vân Sinh có điểm hoang mang bối rối, “Hần sẽ tha thứ cho ta mà phải không?”

Tô Dịch Dương cảm thấy mình đại khái nghe nhầm gì đó, Lưu Vân Sinh nói gì cơ, hần yêu Tô Mặc?!

.....

.....

Thỉnh thoảng tham gia dạ tiệc với Tô Gia mà nói cũng không phải quá khó chấp nhận, y chỉ là không thích đặt quá nhiều tình lực và thời gian vào giới giải trí và bắt chuyện với đám người xa lạ dở hơi, còn những cuộc xã giao tất yếu y sẽ không từ chối. Tô Gia đại khái đoán được nguyên do Đường Kiều muốn dẫn y tham dự tiệc tư nhân chúc mừng Hoàn Vũ Entertainment tái tổ chức đưa ra thị trường, có điều lúc Đường Kiều vươn tay về phía mình, Tô Gia vẫn nhìn không được hơi run rẩy khóe miệng.

“Đường tổng, ta không nhớ người có nói qua ta phải làm bạn trai dự tiệc của người.” Lạnh lùng liếc bàn tay chìa tới của Đường Kiều, Tô Bạch kiên trì không chịu giao ra tay mình.

Đường Kiều hôm nay không mặc âu phục toàn đen, màu xám sẫm và màu lam ngọc phối hợp nhau tôn hần lên, trông càng giống một vị quý tộc mà không mất thường thức về xu hướng thời thượng, bộ vest đo ni định chế hoàn hảo ôm sát thân hình khiến người cực kỳ hâm mộ của nam nhân, xứng với khuôn mặt anh tuấn đậm nét cuồng dã ngạo mạn của Đường Kiều, người đàn ông xuất sắc này chính là mẫu bạn trai lý tưởng mà các cô gái ước ao có được.

Nhưng hiển nhiên là, Tô Gia từ đầu đến chân cũng là nam nhân, không có hứng thú làm bạn trai của một nam nhân.

Đường Kiều không thu hồi bàn tay vươn hướng Tô Bạch, hần nở một nụ cười nhàn nhạt nhưng mê người, đáy mắt sâu thẳm dưới ánh đèn thấu ra vài tia u lam: “Ta cũng không nói qua người sẽ không tham dự tiệc rượu với tư cách bạn trai ta, Tô Gia, đây chẳng qua chỉ là diễn trò mà thôi, ta biết trong mắt người nam nhân cùng nam nhân dặt tay nhau dự tiệc quá mức quái dị, bất quá trong mắt lớp trẻ thời nay, đó là chuyện bình thường không gì hy hữu, thậm chí là hành vi đúng cảm lại phù hợp trào lưu.”

Người đây là châm chọc tư tưởng ta đã lỗi thời hay là nhắc nhở ta đã già đi? Tô Bạch nheo mắt, y thống hận mỗi một chữ trong lời Đường Kiều.

Nam nhân với nam nhân, nữ nhân với nữ nhân gì đó Tô Gia căn bản không thèm để ý, chỉ là bảo một đại lão gia từng được cung phụng đến cao cao tại thượng giờ phải khuất thân làm bạn trai người khác, Tô Gia với lòng tự tôn mãnh liệt lại cao ngạo đến bất bình thường, rất khó chấp nhận, càng khó tiếp thu mục đích thực sự đằng sau hành động này của Đường Kiều.

Tô Gia sẵn dĩ đáp ứng tham dự tiệc rượu này, là vì y biết Đường Kiều sẽ mượn hoàn cảnh đó cảnh báo với Trần Uyên, Tô Mặc là người của Đường Kiều, cho dù sau này Trần Uyên phát giác được chuyện gì, thì ít nhất cũng sẽ cố kỵ vì đang hợp tác với Đường Kiều, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng Tô Gia chỉ đoán Đường Kiều sẽ để Tô Mặc đóng vai một đối tác kinh doanh, hoặc là một trợ thủ đắc lực không thể thiếu dưới trướng Đường thị vẫn vẫn, bất luận thế nào, Tô Gia nghĩ sao cũng không ngờ tới Đường Kiều cư nhiên muốn y làm bạn trai hần, một người bạn trai có quan hệ ái muội với Đường Kiều xuất hiện trước mặt công chúng. Bấy nhiêu đây đã đủ chọc giận Tô Gia, càng không cần nhắc tới khoảng thời gian gần một năm khi Tô Gia bị gia hỏa Trần Uyên đáng chém vạn đao kia giam lỏng, loại quan hệ nam tính phức tạp này với Tô Gia mà nói quá mức nhạy cảm.

“Người có thể giới thiệu với họ ta là một đối tác của người!” Tô Gia không cam tâm, nuôi mộng thay đổi ý tưởng nực cười này của Đường Kiều.

“Tô Gia, người cũng là một nhân sĩ thành công, vậy có lẽ người cũng biết nếu một nam nhân ngay cả người thân yêu nhất bên cạnh mình cũng không bảo vệ được, nam nhân đó sẽ giận dữ cỡ nào, đừng nghĩ đến mấy vấn đề tôn nghiêm vớ vẩn đó nữa, ngoài ta ra không ai biết người là Tô Bạch, làm Tô Mặc, người từng nhảy xuống biển tự vẫn vì một tiểu tử thối miệng còn hôi sữa đã đủ mất mặt rồi.” Đường Kiều thẳng thắn lại không chê vào đâu được bản hết phát này tới phát khác vào người Tô Gia, “Huống chi xét một Tô Mặc

bình bình thường thường hơn ba mươi năm, trở thành đối tác của ta càng làm mọi người nghi ngờ hơn là trở thành bạn trai của ta.”

Thật lòng mà nói, mỗi câu mỗi chữ của Đường Kiều đều rất có lý, tuy rằng mỗi chữ mỗi câu kia đều khiến Tô Gia khát khao chìa súng vào người Đường Kiều bắn hấn thành tổ ong vò vẽ.

Áp chế oán giận trong lòng, Tô Gia tỉnh táo phân tích một chút, sau đó bị ai phát hiện hết thấy chính như Đường Kiều nói, đã bình thường không gì nổi bật hơn ba mươi năm, Tô Mặc không có khả năng lập tức trở thành đối tác được Đường Kiều chú trọng, mà một Tô Mặc giảm cân xuống bộ dáng xinh đẹp hoàn toàn có thể lọt vào mắt xanh của Đường Kiều.

Tô Gia cao ngạo không ai bì nổi, lại sở hữu lòng tự tôn cường đại sao chịu ủy thân làm bạn trai cho người? Chỉ xét điểm này thôi, cũng đủ gạt được Trần Uyên, đừng nói gạt Trần Uyên, ngay cả chính Tô Bạch cũng không tin nổi sau khi tao ngộ tuyệt cảnh bị Trần Uyên làm nhục y còn có thể chấp nhận trở thành bạn trai của một nam nhân khác.

Giả vờ thôi, chẳng qua chỉ là đóng kịch... Trong lòng thầm mặc niệm mấy lần, Tô Gia kiềm nén xung động một cước đá bay Đường Kiều, chậm chạp đặt tay lên tay hắn. Không cho Tô Bạch bất cứ cơ hội nào để đổi ý, Đường Kiều lập tức nắm chặt tay Tô Bạch, lực đạo kia trong nháy mắt làm Tô Bạch có cảm giác chỉ cần là con mồi lọt vào tầm ngắm của Đường Kiều thì sẽ rất khó đào thoát.

Trên thực tế, Tô Gia trong quá khứ mỗi lần dự tiệc không ngoại lệ đều trở thành tâm điểm của toàn hội, này cũng không phải Tô Gia tự kỷ khoe khoang, những người có danh tiếng trong giới chín phần mười không già nua thì cũng ôm cái bụng bia như mang thai tám tháng, khoan nói người như Tô Gia bảo dưỡng cực tốt thân hình cực đẹp gia thế cực quyền quý, chỉ cần là một nhân vật có máu mặt hơn nữa tướng mạo dễ nhìn là có thể coi như “hạc giữa bầy gà” rồi.

Thân là người tổ chức tiệc rượu lần này kiêm ông chủ lớn của Hoàn Vũ Entertainment, hơn nữa còn anh tuấn hơn cả đám nghệ sĩ dưới trướng, Đường Kiều vừa xuất hiện tự nhiên hoàn toàn xứng đáng trở thành tâm điểm, Đường Kiều nắm tay Tô Gia khoan thai từ dãy thang lầu hai bước xuống, nhất thời, Tô Gia vô cùng cường liệt cảm giác được ánh mắt mọi người sau khi lướt qua Đường Kiều đều dừng lại trên người y, giờ phút này nếu trong tay Tô Gia có một khẩu súng lục, y không ngại tổng đám người kia xuống địa ngục.

Những ai còn đang tán gẫu cũng rất nhanh ngừng lại, lần lượt ngẩng đầu nhìn về phía Đường Kiều và Tô Bạch, tự động vỗ tay hoan nghênh.

Đường Kiều dừng bước, khách sáo vài câu “Cảm tạ chư vị quang lâm”, “Mọi người cứ tự nhiên”, “Vui chơi hết mình” vân vân, sau đó liền ghé sát Tô Gia vài phân, trong mắt người khác xem ra vô cùng thân mật, thấp giọng thì thầm bên tai Tô Gia: “Tô Gia, thả lỏng một chút, sánh bước bên ta chẳng lẽ làm ngài khó chịu đến thế sao?”

Há chỉ có khó chịu? Gia sớm muộn cũng tháo tay người xuống, đừng tưởng gia nghe không hiểu người đây là đang trêu chọc ta.

Tô Gia cười nhạt: “Không định mời ta nhảy một bản sao?”

“Vinh hạnh cho ta.” Đường Kiều khom người nhẹ nhàng hạ một nụ hôn lên mu bàn tay Tô Gia.

Ta chỉ bảo người mời ta khiêu vũ, không phải bảo người con – mẹ – nó hôn tay ta! Tô Gia khóe mắt giật dòn dập, rốt cuộc nhịn hết nổi mắng một câu thô tục trong lòng.

Tác giả phát biểu: Trong mắt anh Tô Gia là loại tồn tại thế nào? [Tôi đã nói với các bạn là tôi đang xì poi chưa?!]

Trần Uyên: Thần

Đường Kiều: Bạn đời hoàn mỹ

Diệp Tử Ngộ: Kẻ thù, không thể thích nhưng lại ngoài ý muốn lỡ thích

Tiểu Hải: Ân nhân dưỡng dục, nhưng thật xin lỗi.....

Simon: Người thầy đáng kính nhất

Tô Bạch: Hoàn mỹ [Ê...!]

18. Chương 18

Bên kia Đường tổng bị mỹ nữ bao vây, bên này Tô Gia bị một nam nhân xa lạ nắm tay, mọi người đứng một bên chờ xem kịch hay.

“Có thể vinh hạnh mời ngài khiêu vũ không?” Trần Uyên đột nhiên quỳ một gối, hai tay nâng tay Tô Bạch khẽ hôn lên mu bàn tay nam nhân...

Âm nhạc tấu hưởng, ánh đèn mờ ảo, sao đêm lấp lánh từ ngoài cửa sổ rải xuống nền phòng, nền gạch như hắc diệu thạch điểm tuyết quang huy rạng rỡ như ánh sao.

Khiến người, có cảm giác như đang đặt mình trong phim điện ảnh Mỹ thập niên sáu bảy mươi, xa hoa lại phức tạp, trong không khí tràn ngập mùi rượu cất giấu suy đồi cùng tham lam, bên dưới âu phục giày da là dục vọng như dã thú, bên dưới áo váy lộng lẫy là cảm dỗ như hoa độc, nhưng thế giới ngập trong vàng son vẫn khiến người trầm luân.

Trên đời này có bao nhiêu người luôn miệt mài theo đuổi cuộc sống sang quý mà thối nát như vậy, bề ngoài hoa lệ hào nhoáng, châu báu giá trị xa xỉ, còn nhân tâm đã sớm lụn bại.

Nhạc đệm, nhẹ nhàng vang lên;

Bước nhảy, nhẹ nhàng rơi xuống.

Diễn kịch phải diễn đến cùng, bỏ dở nửa chừng sẽ chỉ lãng phí vốn đầu tư ban đầu, Đường Kiều nắm tay Tô Bạch chậm rãi đi tới vị trí trung tâm đại sảnh, điệu Tango tao nhã mà lười biếng, giữa một mảnh triển miên ẩn tàng lưỡi dao sắc nhọn, Tô Gia thích khiêu vũ, cảm giác đắm mình trong thế giới âm nhạc cùng vũ đạo khiến người say mê này luôn có thể giúp y tạm thời thoát khỏi hiện thực nhàm chán.

Tô Gia không phải lần đầu khiêu vũ với nam nhân, cũng không phải lần đầu nhảy bước của phái nữ, nhưng tình huống này thường chỉ xuất hiện khi y có việc nhờ cậy người.

“Ta không thể không thừa nhận, bước nhảy của người rất tốt.”

Tô Bạch từ trong ngữ khí của Đường Kiều nghe ra được vài phần “kinh ngạc”, y hơi nhướn mày: “Ngài — Đường tổng cảm thấy loại nam nhân đã qua bốn mươi như ta chỉ biết ở công viên đánh Thái Cực quyền, uống trà dưỡng sinh, hay là nhảy Disco lão niên?”

“Đàn ông bốn mươi tuổi chính là thời điểm có mị lực nhất, huống chi Tô Gia ngài hiện giờ chỉ mới vào độ ba mươi hào hoa phong nhã, ta chỉ là rất khó tưởng tượng nhân vật như ngài cũng chịu bỏ thời gian đi học điệu Tango.”

“Người nhảy cũng phi thường tốt, trước kia thường xuyên khiêu vũ với vị hôn thê?”

“Tô Gia, trên thế giới này muốn tìm một bạn nhảy hoàn mỹ cũng gian nan như tìm một bạn đời hoàn mỹ.” Đường Kiều đáp phi sở vấn.

Âm nhạc du dương hài hòa mà không mất điểm bùng nổ như sợi dây leo có gai quấn lấy hai chân, đây chính là điệu Tango chỉ thuộc về giữa nam nhân và nam nhân, bước nhảy cao quý mà mạnh mẽ, tuy khoảng cách gần như vậy, hân và y cũng sắp dán ngực vào nhau, nhưng trong mắt người ngoài xem ra bên hông hai người đều như đeo một thanh kiếm sắc, bất cứ lúc nào cũng có thể hung hăng đâm vào ngực đối phương, nhưng giày tiếp theo lại triển miên cùng một chỗ.

Mâu thuẫn đến thế, lại khắc cốt铭心 tâm biết bao.

Có lẽ Đường Kiều nói đúng, trên thế giới này muốn tìm được một bạn nhảy hoàn mỹ thật sự quá khó khăn, cũng như Tô Bạch không hề nghĩ tới có một ngày khiêu vũ cũng sẽ trở thành một trong những chiến trường

của y, hai người họ giống như dã thú và người thuần thú trên trường đấu thú, một đang truy đuổi, một đang dẫn dụ.

Một ý đồ dùng răng nanh sắc bén cắn đứt yết hầu đối phương, một phát tung tấm áo choàng rực lửa không ngừng tránh lui, nhưng sau lưng cất giấu một thanh chủy thủ lợi hại.

Đây là một trận chiến, đến cuối cùng chung quy sẽ có một người bị chinh phục.

Chiến tranh còn chưa kết thúc, một khúc nhạc đã ngừng.

Đường Kiêu chậm rãi buông lỏng bàn tay nắm tay Tô Bạch, mỉm cười nói: “Có người đang đi tới hướng người.”

Dư quang khóe mắt thoáng thấy Lưu Vân Sinh đang bước nhanh đến chỗ họ, Tô Bạch tách khỏi Đường Kiêu xoay người đi ra cửa hông biệt thự, y không muốn trước mặt công chúng trình diễn một màn hài kịch.

Ở một đầu khác, chứng kiến mọi chuyện vừa phát sinh Lâm Minh Gia liếc sang Tô Dịch Dương lễ lo một mình sắc mặt khó coi, giả vờ kinh ngạc nói: “Dịch Dương, thế này là thế nào? Tôi còn tưởng Đường tổng sẽ mời anh nhảy bản đầu tiên chứ.”

Hiếm khi nắm được nhược điểm có thể đem ra giễu cợt Tô Dịch Dương, Lâm Minh Gia tự nhiên không khách khí trước khi rời đi còn không âm không dương bổ sung một câu: “Gia hỏa Lưu Vân Sinh cũng thật có mắt a, cứ nhiên nhìn trúng người của Đường tổng. Đúng rồi, trước kia anh không phải luôn miệng chê bai anh trai mình là một thằng già vừa béo vừa ngu xuẩn sao?”

Tuy còn muốn nói tiếp, bất quá nhìn đến ánh mắt băng lãnh Tô Dịch Dương ném cho hắn, Lâm Minh Gia vẫn thức thời bỏ đi, nhưng sáng mai khẳng định trong công ty người nào cũng biết Tô Dịch Dương thất sủng.

.....

.....

Trần Uyên ngồi dựa vào ghế sau trong xe, ngoài cửa bóng đêm cùng ánh đèn định hình thành hai mảng màu đen trắng.

“Tít tít tít –” Di động trong túi rung lên, bàn tay mang găng tay trắng móc điện thoại ra ấn nút tiếp máy.

“Tra được chưa?” Trần Uyên ngữ khí bình thản.

[Chín mươi chín tài khoản của Tô Gia em chỉ tra được mười tám cái, may là trong mười tám cái đó có một cái hai tháng trước bị động qua.]

“Có tra ra được là ai động tới không?” Bàn tay cầm di động hơi siết chặt lại.

[Đối phương rất giáo hoạt, em chỉ có thể tra ra số tiền đó cuối cùng chảy về thành phố A, Trần ca, ngài ấy dù sao cũng là người đã nuôi lớn chúng ta.....] Đầu bên kia thở dài.

“Tiểu Hải, ta sẽ không tổn thương ngài ấy.”

Cho dù tổn thương mọi người trên toàn thế giới, thậm chí là tổn thương chính mình, hắn cũng sẽ không hại đến một ngón tay của Tô Gia, nhưng hắn càng không thể chấp nhận nam nhân đó rời xa hắn.

Tô Gia, tại sao phải bỏ ta? Ta rõ ràng, yêu ngài như vậy.

Đầu bên kia đột nhiên im lặng, Trần Uyên trong mắt lóe lên một tia sáng, ngữ khí thoáng nóng một chút: “Tiểu Hải, cậu còn có chuyện muốn nói đúng không?”

[Trần ca, vài hôm trước em nhận được tin nhắn Tô Gia gửi tới, ý em là có thể có người biết phương thức Tô Gia liên hệ em.....] Đầu bên kia ập a ập úng nói.

“Người đó nói gì với cậu?”

[Hắn bảo em tra tư liệu về Đường Kiêu, bất luận người đó có phải là Tô Gia hay không, Trần ca, anh nhất định phải lưu ý gã Đường Kiêu này.]

“Ân, ta biết rồi.”

[Trần ca..... em hỏi một câu có được không, tại sao chúng ta nhất định phải lật đổ Tô Gia, tuy Tô Gia tính tình hơi quá đáng một chút, nhưng rất tốt với chúng ta, hơn nữa Tô Gia không có con, tương lai ngài ấy nhất định sẽ để lại vị trí này cho anh, Trần ca, bất luận anh quyết định làm gì em đều ủng hộ anh vô điều kiện, nhưng anh có thể nói cho em biết tại sao không?]

“Từ sau vụ việc của Lâm Phàm, ngài ấy đã âm thầm cắt giảm thế lực của ta.”

Xe dừng lại trước cổng biệt thự trên đỉnh núi của Đường Kiều, Trần Uyên khoát tay ra hiệu vệ sĩ không cần theo mình rồi đi vào, mới được hai bước liền nhìn thấy một bóng người áo trắng quen thuộc từ hoa viên gần đó đi ra.

“Tô lão sư.” Trần Uyên gọi một tiếng.

.....

.....

“Tô Mặc!”

Lưu Vân Sinh chậm chạp đuổi theo, mới chốc lát đã suýt mất dấu Tô Gia, trong hoa viên cơ hồ không có ai, thoáng thấy nơi lối rẽ một bóng người màu trắng nhanh nhẹn rời đi, Lưu Vân Sinh vội vàng chạy qua, vừa đến ngã rẽ kia trước mặt lại đột nhiên xuất hiện một thân ảnh, Lưu Vân Sinh không khỏi thẳng gấp.

“Tô Mặc, ngươi không muốn gặp ta đến thế sao?” Người đột ngột xuất hiện chính là Tô Bạch cố ý dụ Lưu Vân Sinh ra ngoài.

“Ta nghĩ ngươi nhận lầm rồi, Tô Mặc đã chết, đừng bám theo ta nữa.” Dừng một chút, Tô Gia dựa vào cột trong một lương đình ở hoa viên, lãnh đạm nói, “Này không phải đề nghị, mà là cảnh cáo.”

Lưu Vân Sinh thần sắc thảm thương: “Ta biết trước đây ta đã làm nhiều chuyện không tốt. Ta tạ lỗi với ngươi, xin lỗi, Tô Mặc, thực sự xin lỗi. Nhưng ngươi không thể hèn hò với Đường Kiều, hạng người như Đường Kiều sẽ không thật lòng đối đãi người, ta biết ngươi không chỉ bởi vì Đường Kiều có tiền có quyền mới đi theo hắn, cho dù là vì trả thù ta, làm như vậy cũng chỉ tổn hại chính ngươi.”

Tô Gia lẳng lặng nghe Lưu Vân Sinh nói, giống như đang nghe kể chuyện cười.

Thấy Tô Bạch không mở miệng, Lưu Vân Sinh cho rằng Tô Bạch thật sự vì trả thù mình mới quen Đường Kiều.

“Tránh xa hắn đi, loại người như hắn chỉ biết đùa giỡn người khác không thích hợp với ngươi.”

“Ngươi cảm thấy hắn không thích hợp với ta, không phải bởi vì Đường Kiều không đủ tư cách ở bên ta, mà là vì ngươi nghĩ một nam nhân đã không còn trẻ, không quyền không thế như ta không có tư cách ở bên cạnh Đường Kiều.” Tô Gia lắc đầu, “Nếu Đường Kiều là loại người chỉ biết đùa giỡn người khác, vậy còn ngươi, ngươi có tư cách gì, đứng trên lập trường gì để nói với ta những lời này?”

“Gì mà tổn hại hay không tổn hại, đừng ấu trĩ như vậy nữa có được không? Ngươi đã không còn là con nít, cái gọi là tổn thương không phải chỉ một câu xin lỗi là có thể bù đắp lại.”

Bị nói trúng tâm tư trong lòng, Lưu Vân Sinh cắn môi: “Phải làm thế nào, ngươi mới chịu tha thứ cho ta?”

Nếu Tô Mặc vẫn là Tô Mặc, hôm nay ngươi còn có thể đứng đây nói tiếng xin lỗi sao? Tình cảm con người, sao lại rẻ mạt đến thế.

“Vậy thì đi chết đi.” Tô Gia cười đến ôn nhu nhưng không hề có chút độ ấm, “Ngươi chết rồi Tô Mặc sẽ tha thứ cho ngươi.”

Lưu Vân Sinh nhất thời sững sốt, Tô Mặc sao có thể thốt ra những lời tàn nhẫn như vậy?

“Do dự à? Chúng tôi những gì ngươi nói đều là vô nghĩa.” Vừa dứt lời, Tô Gia đột nhiên xông lên một quyền hung hăng thụi vào bụng Lưu Vân Sinh, Lưu Vân Sinh bị cú đâm thình lình sấm sét này đánh ngã lăn dưới đất.

“Đừng kêu la, la lên mất mặt lắm đó!” Tô Gia tiến thêm một bước nhắc chân dẫm lên ngực Lưu Vân Sinh, đập xuống thật mạnh.

Lưu Vân Sinh cắn chặt môi dưới liễu mạng không phát ra tiếng, ngực sắp bị đập cho nổ tung, thế này, có thể xóa bớt phần nào phần nợ trong người không?

Một câu vừa rồi của Tô Gia cũng đủ làm hắn cảm thấy xấu hổ vô cùng.

“Giá như ngươi vẫn tiếp tục kiêu ngạo xác xược có lẽ ta còn cảm thấy ngươi là con người, nhưng bộ dạng ngươi hiện tại thật sự cả chó cũng không bằng, Lưu Vân Sinh, ngươi quá khó coi, quá ghê tởm.” Trên cao nhìn xuống thanh niên trẻ đang đau đến cuộn mình trên mặt đất, Tô Gia đạm mạc nói, đồng thời một cước đá ngay mặt Lưu Vân Sinh, đá thêm hai cước phát hiện Lưu Vân Sinh đã ngất xỉu.

“Ta cũng tặng ngươi một câu xin lỗi.” Một cước cuối cùng đá Lưu Vân Sinh đã hôn mê lẫn vào trong bụi cỏ, đánh người xong một trận thần thanh khí爽, Tô Gia huyết sát ra khỏi hoa viên, y làm vậy coi như đã trả thù cho Tô Mặc, gần đây thân thủ lại tiến bộ nhiều, xem ra chăm chỉ luyện tập luôn hữu hiệu.

Còn chưa được hai bước chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc gọi y lại.

“Tô lão sư.”

Có cần trùng hợp vậy không!

“Trần tổng.” Tô Gia dừng chân, Trần Uyên nhanh chóng đi tới trước mặt, y cũng rất muốn nện Trần Uyên một trận.

“Tô lão sư đi một mình?” Trần Uyên nhìn hướng hoa viên.

Tô Gia từ bỏ ý định kéo Đường Kiêu vào lốc xoáy: “Không, tôi chỉ ra đây hít thở không khí một chút.”

“Vậy sao?” Trần Uyên mím môi, “Có thể cùng trở vào không?”

“Đương nhiên.”

Tô Gia xoay người đi về hướng cổng chính, ngay sau đó tay đột nhiên bị người giữ chặt, y quay đầu đối diện ánh mắt mang ý cười của Trần Uyên, do dự một giây, Tô Gia nhẫn nhịn không hất tay hắn.

Tiến vào đại sảnh, Tô Bạch rất nhanh liền thấy được Đường Kiêu, tên hỗn đản hôm nay thân là bạn trai y lại đang uống rượu tán gẫu với mấy cô em xinh đẹp chừng diện bốc lửa.

“Xem ra Đường tổng hiện giờ rất bận.” Trần Uyên liếc nhìn Đường Kiêu được mỹ nữ vây quanh, đột nhiên kéo Tô Bạch đến trung tâm đại sảnh, hiện trường có rất nhiều người chưa từng gặp qua Trần Uyên, bất quá Tô Gia thì bọn họ vừa được gặp, mà khí tức lãnh khốc tản mát từ toàn thân Trần Uyên tuy không cho ai tiếp cận nhưng cũng đủ hấp dẫn quần chúng.

Bên kia Đường tổng bị mỹ nữ bao vây, bên này Tô Gia bị một nam nhân xa lạ nắm tay, mọi người đứng một bên chờ xem kịch hay.

“Có thể vinh hạnh mời ngài khiêu vũ không?” Trần Uyên đột nhiên quỳ một gối, hai tay nâng tay Tô Bạch khẽ hôn lên mu bàn tay nam nhân, Tô Gia nhất thời một trận da gà tê dại tới đỉnh đầu.

Bốn phía bắt đầu huyền ảo, Đường Kiêu một tay cầm ly rượu chứng kiến một màn lãng mạn như phim ngay chính giữa đại sảnh, nhấp môi một hớp nhỏ vang đỏ, hai mắt hẹp thành một đường chỉ nguy hiểm.

Theo nền nhạc êm đềm, Trần Uyên một tay ôm eo Tô Gia ung dung di chuyển trên sàn nhảy.

Tên đầu gối Trần Uyên này hóa ra cũng biết khiêu vũ a, đây là suy nghĩ đầu tiên lóe lên khi Tô Gia, cũng là lần đầu tiên, khiêu vũ với Trần Uyên. Trước kia y từng dẫn Trần Uyên đi tham dự đủ loại vũ hội xã giao, Trần Uyên xưa nay chưa từng nhảy với bất kỳ ai, Tô Gia cho rằng nguyên nhân là Trần Uyên không biết khiêu vũ, ngược lại không ngờ Trần Uyên kỳ thực nhảy cũng rất khá.

“Năm ta mười tám tuổi, ta ấp ủ một nguyện vọng, mong một ngày nào đó có thể khiêu vũ một bản cùng người ta yêu, ta đợi thật lâu thật lâu, nhưng mãi cho đến khi ta chiếm được hắn, vẫn không đạt thành

nguyện vọng này, ta vẫn luôn muốn nói cho hần biết, ta yêu hần, yêu đến mức có thể trả giá hết cả.” Trần Uyên thanh âm trầm thấp mà chậm rãi.

“Ta chỉ muốn được ở bên hần thôi, chỉ cần hần nguyện ý ở bên ta, ta có thể vì hần làm bất cứ chuyện gì, ta có thể học tập tất cả những gì làm hần cảm thấy vui vẻ.”

“Trần tổng, tại sao lại kể chuyện này với tôi?”

“Hần đã chết, giá như ta nói với hần sớm một chút, rằng ta rất yêu hần, người nghĩ hần có chịu tha thứ cho ta không?” Bàn tay Trần Uyên ôm eo Tô Bạch thoáng siết chặt, thanh âm có chút phát run, “Không, hần sẽ không tha thứ cho ta, ta còn rất nhiều rất nhiều điều muốn nói với hần, nhưng hần cứ thế ra đi, vĩnh viễn không tha thứ cho ta.”

Tô Bạch đột nhiên không biết nên nói gì, này có tính là được tỏ tình không? Cho tới nay y luôn nghĩ ra rất nhiều nguyên nhân Trần Uyên tạo phản, có thể là Trần Uyên phát giác y đang cắt giảm thế lực của Trần Uyên, có thể là Trần Uyên muốn trở thành lão đại, cũng có thể là sự sùng bái Trần Uyên dành cho y đã đạt đến cảnh giới biến thái.

Hóa ra là vì yêu sao? Đây là loại lý do phản bội kỳ quặc gì.

“Thật xin lỗi vì kể với người chuyện đó, nhưng thấy người ta lại nhớ tới hần.” Trần Uyên biểu tình có chút đau thương.

“Hần sẽ tha thứ cho người.” Mới là lạ.

Trần Uyên nhìn Tô Gia, ánh mắt rực sáng như một con cún nhỏ khả ái: “Thật sao?”

“Àn.” Rõ ràng khẩu thị tâm phi.

“Cám ơn người, cám ơn người, cám ơn.....” Một khúc nhạc vẫn chưa kết thúc, Trần Uyên vui mặt vào cổ Tô Gia, miệng không ngừng nỉ non.

Tô Gia trầm mặc nhẹ nhàng vỗ vai Trần Uyên, dưới ánh đèn mờ ảo, khuôn mặt một mảnh lạnh lùng.

19. Chương 19

Đường Kiều vỗ vỗ đùi mình: “Nằm xuống đi, ta mát xa cho người.”

“Cái gì?” Tô Gia mở to mắt nhú mày.

“Còn một lúc nữa mới tới.”

“Ta còn tưởng người không thích hút thuốc lá.” Hai tay dút trong túi quần Âu phục, Đường Kiều đứng tựa cửa, “Lưu Vân Sinh ít nhất gây hai xương sườn, ước chừng phải nằm viện mấy tháng.”

Trong phòng không bật đèn, một mảnh mơ hồ tối tăm, trên ban công rộng rãi bên ngoài khung cửa sổ Pháp là gió lạnh ngân nga khúc hát của bóng đêm, có chút tiêu điều, có chút xa xăm, một thân ảnh trắng thuần dựa nghiêng bên lan can của ban công, trong tay kẹp điều thuốc đã châm lửa, thỉnh thoảng phả ra một làn khói mờ, khói trắng từng vòng từng vòng tản đi cho đến khi dung hòa vào bóng tối. Dù Tô Bạch mặc một thân đồ trắng cũng vẫn không mang đến cảm giác trong sáng thánh thiện, giống như người mặc đồng phục cảnh sát cũng không nhất định là đầy tớ tốt cho nhân dân.

Từ trên người Tô Gia, Đường Kiều luôn có thể cảm nhận được một cỗ vị đạo khiêu khích cường liệt lan tỏa, lợi hại sắc bén như đao kiếm.

“Không thích không có nghĩa là không hút.” Đầu mẫu thuốc lá từ kẽ tay rơi xuống đất bị hung hăng chà đạp, nghiền nát thành tro.

Tô Gia xoay người, đưa lưng về phía ánh trăng, trong đêm tối khuôn mặt mơ hồ không rõ, chỉ có đôi mắt ngời sáng như hắc diệu thạch, y từ túi quần lấy ra một cặp găng tay da màu đen mang vào tay, hất hàm

nói với Đường Kiêu: “Ta nhớ ngươi từng nói qua kinh nghiệm thực chiến của người không kém gì ta, luyện tập chút xem sao.”

Tầm mắt Đường Kiêu rơi xuống đôi găng tay da kia, hần tiến lên một bước trở tay đóng cửa, cởi áo khoác ném vào sô pha ở một bên, vừa xắn tay áo sơ mi vừa hỏi: “Truyền thống nhà họ Tô là người cầm quyền trên tay nhất định phải mang găng tay sao?”

Nghe tiếp câu hỏi của Đường Kiêu là một cú đâm sầm sét của Tô Gia, Đường Kiêu mi mắt giật một phát, tức tốc nghiêng đầu né tránh, một quyền kia tuy không trực tiếp đập trên sống mũi hần nhưng cũng hiểm hiểm lướt sát bên tai hần, vành tai hơi rớt, một thớ tóc nhuộm đen nhánh bị quyền phong tốc ra phía sau vẽ nên một đường cong, Tô Gia không hề cho Đường Kiêu bất cứ giây nào để phản ứng, ngay sau đó là một cú đá móc.

“Ngươi chưa nói bắt đầu.” Đường Kiêu vung cánh tay ngăn trở, lực đạo cực mạnh khiến hai người bắn ngược ra xa, kéo ra một khoảng cách tương đối an toàn với nhau.

“Trước khi ngươi nổ súng có la lên một tiếng, này, ta sắp nổ súng giết ngươi không?” Tô Gia đáp trả một câu, bấp chân y có chút tê dại, Đường Kiêu cánh tay cứng như thép, bất quá đối phương có lẽ cũng không dễ chịu hơn bao nhiêu.

Đường Kiêu cười ha ha, đôi môi hơi mím câu ra một tia vị đạo lợi hại sát phạt, hần siết chặt nắm đấm xông tới Tô Bạch, giống như hai con dã thú đánh hơi được mùi máu lẫn xả vật nhau, nếu nói dưới ánh đèn nhu hòa ở đại sảnh bọn họ là đối thủ âm thầm phân cao thấp trong điệu nhảy quý phái, thì giờ phút này chính là cuộc chiến chân chính cuồng nhiệt mà trực tiếp sau khi trút bỏ lớp xiêm y hoa lệ.

Bản thân Tô Bạch tuyệt không phải một người ham mê ẩu đả, thương tích đầy mình thường khiến y cảm thấy quá chật vật càng quá khó coi, nhưng vì để phòng thân y cũng phải trải qua khổ công huấn luyện, mỗi chiêu mỗi thức toàn nhắm tới mấy chỗ yếu ớt của đối thủ, không thì đánh vào những nơi làm người ta thót tim nhất khó phòng bị nhất, loại đấu pháp này trong mắt người khác hiển nhiên có chút nham hiểm (đối thủ: Gì mà có chút?? Phải nói là quá nham hiểm!!), nhưng ngặt nỗi Tô Gia chính là có năng lực làm quan chúng cảm thấy ngay cả khi đánh nhau y vẫn mang theo một loại tư thái thanh thoát ưu nhã.

Bất quá đối mặt với mãnh nam thân kinh bách chiến, cơ bắp trùng điệp như Đường Kiêu, ưu thế của Tô Gia không quá rõ rệt, nhất là khi Tô Gia vẫn còn trong quá trình không chế ăn uống tích cực rèn luyện thân thể.

Bụng trúng phải một quyền, Tô Gia hự một tiếng ngã xuống, trước mắt tối sầm vài giây mới dần dần cảm giác lại được ánh trăng yếu ớt ngoài cửa sổ.

Đường Kiêu thở hổn hển nằm đè lên người Tô Bạch, đánh nhau là một việc cực hao phí thể lực, tiết mục một chấp một trăm trong phim nếu đặt vào đời thực liền khoa trương thái quá, một tay kiềm chặt hai tay Tô Gia, Đường Kiêu trên mặt đã có màu, dùng tay còn lại chống cằm khê gượng dậy, Tô Gia xuống tay đủ ác, hần không có đánh mặt Tô Gia, còn Tô Gia mỗi một quyền đều nhắm hướng Nhân Trung (yếu huyệt dưới chóp mũi ngay môi trên) của hần mà bay tới.

Được rồi, khoe miệng xanh một khối vẫn đỡ hơn chảy máu mũi.

“Ta kiệt sức rồi.” Lồng ngực bởi vì hô hấp dồn dập mà phập phồng lên xuống, Tô Gia hơi hé môi thở dốc như một con cá mắc cạn, thỉnh thoảng nuốt nước bọt liên kéo hầu kết trượt lên trượt xuống trên cần cổ thon dài, “ực” vang một tiếng.

Tầm mắt Đường Kiêu từ đôi mắt nhắm nghiền của Tô Bạch một mạch lướt xuống bờ ngực không ngừng phập phồng của nam nhân, áo sơ mi cởi hai nút để lộ một mảng ngực trắng nõn, ánh trăng mong manh phủ một lớp quang hoa tinh tế, hần liếm liếm cánh môi hơi khô, nói: “Chế độ ăn của ngươi nên khôi phục bình thường, ăn ít như vậy đương nhiên thiếu khí lực.”

“Hừ —” Tô Bạch từ trong chóp mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ, “Ta dám khẳng định, ngươi từng tay không đánh chết người.”

“Ngươi chưa chết.” Đường Kiêu phát giác hai mắt mình dường như bị dán vào mảng ngực trắng muốt nuốt nà kia, kéo thế nào cũng không ra.

“Bẩn quá.” Tô Bạch không thích hỗn hợp máu tươi thịt lát cạnh bả gì đó vấy lên người, ghê tởm chết được.

“Người lần đầu tiên giết người lúc mấy tuổi?” Tô Gia một mực nhắm mắt, hô hấp dần dần ổn định, nếu không phải lâu lâu mở miệng nói hai câu y thoạt nhìn như đã ngủ đi.

Đường Kiêu buông tay Tô Bạch, hấn đổi tư thế thành hai tay chống hai bên: “Mười một tuổi, có người đẩy ta xuống sông, ta hôn mê nửa năm sau mới tỉnh lại, việc đầu tiên làm chính là trói tên đó lại lôi tới vùng biển quốc tế ném cho cá ăn.”

“Hắn là người bên cạnh người, sau đó hắn phản bội người.”

“Đúng.”

“Lần đầu tiên ta giết người là hồi tám tuổi, tám năm trước một nam nhân và một nữ nhân vì tình yêu trốn khỏi Tô gia bỏ rơi cả ta, tám năm sau nam nhân ở bên ngoài có người đàn bà khác, nữ nhân đó liền giết chết nam nhân của mình, ông nội bắt bà ấy về, theo huyết thống mà nói bà ấy dù sao cũng là mẹ ta, cho nên ta giết bà ấy, bà ấy có sống tiếp cũng chỉ chịu tội nhiều hơn thôi.” Tô Gia ngữ khí cực bình thản, như thể đang thuật lại chuyện của người khác, y dừng một lát, nói, “Tình yêu mới buồn cười làm sao.”

Bởi vì cha mẹ mà không tin vào tình yêu, chán ghét bị phản bội? Tầm mắt Đường Kiêu rớt cuộc đời lên trên mặt Tô Bạch: “Người không tin tình yêu?” Cho nên không bao giờ kết hôn, cũng không có con cái.

Tô Bạch không trả lời, y tiếp tục kể: “Lúc chúng sắp chết đói chết cồng đầu đường là ta thu dưỡng chúng, ta đem tất cả những gì mình học được truyền hết cho chúng, ta không chỉ dạy chúng làm sao sống sót trong cái thế giới người ăn thịt người này, còn dạy chúng làm sao trở thành một trong những kẻ chi phối thế giới, ta đối xử chúng tốt hơn bất kỳ ai...”

“Tại sao phải phản bội ta?” Tô Gia bỗng dưng mở mắt.

“Có lẽ bởi vì bọn họ muốn nhiều hơn thế nữa, mà người đã vô pháp thỏa mãn bọn họ.”

“Thật là thất bại.” Tô Gia tự giễu một câu.

“Ngày mai theo ta đi Hong Kong.”

Thản nhiên liếc nhìn Đường Kiêu ngồi trên người mình, Tô Gia đột nhiên một quyền vung tới, sau đó thông thả đứng dậy nắm lấy áo khoác treo một bên phủ lên người bước ra cửa. Đường Kiêu ôm mặt ngồi dưới đất, nhìn theo bóng lưng nam nhân nói: “Bất luận lý do phản bội là gì đều không thể thay đổi sự thật đã xảy ra.”

Lau đi tơ máu bên khóe miệng, Đường Kiêu cười khổ một tiếng, màn tự sự này coi như chính thức xem hắn là đồng mưu hợp tác thật sự, hay là chiến thuật tâm lý của lão hồ ly?

“Tô Bạch, người có một không a!”

.....

.....

Sáng sớm hôm sau, Tô Gia và Đường Kiêu lên máy bay từ thành phố A đi Hương Cảng.

“Người xác định không cần nghỉ ngơi chốc lát rồi hẵng làm việc?” Ra sân bay, Tô Gia miết miết mi tâm đang hơi nhức, thân thể Tô Mặc này tửu lượng thật kém cỏi, hôm qua uống quá chén một tí hôm nay liền gối chướng đầu đầu, còn chưa được nghỉ ngơi đầy đủ đã bị kéo lên máy bay, hiện giờ y chỉ muốn một chiếc giường lớn mềm mại tràn ngập hương vị nắng mai.

“Thời gian không đợi người.” Đường Kiêu đứng ven đường tùy tay chặn một chiếc taxi, mở cửa xe nháy mắt với Tô Gia, “Mời vào, Gia.”

Taxi? Y thật phục Đường Kiêu sát đất.

Đường Kiêu đóng cửa rồi từ bên kia ngồi vào trong xe, dùng tiếng Quảng Đông trôi chảy nói địa chỉ với tài xế, Tô Gia tuy nghe không hiểu lắm nhưng vẫn biết nơi đó tuyệt đối không phải khách sạn.

“Chỉ hai người chúng ta?” Mùi xăng trong xe quá kinh tởm, hại y thêm đau đầu.

“Tô Gia không tự tin vào bản thân mình?” Đường Kiêu nhào nửa người trên qua bên Tô Bạch, đưa tay đóng cửa kính xe, “Còn hóng gió đầu người chỉ càng đau hơn.”

“Bây giờ ta cũng chẳng khá đi đâu.” Tô Bạch hữu khí vô lực dựa vào lưng ghế, lòng tin có thể biến thành áo chống đạn hay là chiến giáp vô địch? Y tuy tự tin nhưng cũng không tự kỷ đến cảnh giới ngu ngốc đó.

Đường Kiêu vỗ vỗ đùi mình: “Nằm xuống đi, ta mát xa cho người.”

“Cái gì?” Tô Gia mở to mắt nhú mày.

“Còn một lúc nữa mới tới.”

“Hữu hiệu không đó?” Tô Gia hoài nghi nhìn Đường Kiêu, cuối cùng vẫn không địch lại từng trận từng trận đau đầu, gối lên đùi Đường Kiêu, bên dưới lớp quần mỏng truyền đến độ ấm khiến người thoải mái, xúc cảm rắn chắc tuy không êm bằng gối nằm nhưng ngoài ý muốn mang tới cảm giác an toàn.

Ngón tay luồn vào mái tóc mềm mại khô mát của nam nhân, Đường Kiêu nhẹ nhàng xoa đầu Tô Bạch, đôi phương phát ra tiếng ân thoải mái, cực có phong phạm đại lão gia thời dân quốc nhắm mắt liền ngủ. Cường độ day ấn trên ngón tay càng lúc càng nhỏ, đến cuối cùng Đường Kiêu tựa lưng vào ghế một tay khoát lên hông Tô Gia, một tay vuốt tóc Tô Gia như vuốt lông mèo.

Tài xế taxi ban đầu còn liếc trộm vài lần qua kính hậu, đừng phải ánh mắt lạnh lùng thâm thúy của Đường Kiêu liền không dám nhìn nữa, ước chừng một tiếng đồng hồ sau taxi dừng lại trước cửa một hộp đêm, bây giờ thời gian còn sớm, cửa hộp đêm đóng chặt, chỉ có vài người thoạt nhìn như nhân viên trong đó thỉnh thoảng ra ra vào vào theo cửa hông.

Đường Kiêu một đường ngồi bất động, vẫn duy trì tư thế vừa rồi, một tay tùy ý khoát lên eo Tô Bạch, một tay nhẹ nhàng chải tóc nam nhân, cúi đầu nhìn Tô Gia đang ngủ say, không biết suy nghĩ gì.

Đại khái qua mười phút, tài xế taxi thấy Đường Kiêu vẫn không có ý định xuống xe không khỏi có chút sốt ruột, đánh bạo quay đầu chuẩn bị mở miệng liền bắt gặp Đường Kiêu từ trong túi lấy ví ra, rút một xấp tiền mặt ném cho tài xế, Đường Kiêu lại nhìn Tô Bạch, ngón trỏ đặt trên môi làm động tác tuyệt khe khẽ.

Tô Gia bị cơn đói đánh thức, Đường Kiêu mát xa thật sự rất thoải mái, ngủ một giấc tỉnh lại đầu không còn khó chịu nữa, chỉ bất quá bụng có hơi đói.

“Đến rồi?” Ngồi dậy, Tô Gia liếc mắt liền nhìn thấy hộp đêm bên đường đối diện, mặt trời đã đường hoàng ngự trên không trung.

“Đi thôi.” Đường Kiêu mở cửa bước xuống, một chân hơi tê.

Tô Gia vừa xuống xe, gã tài xế taxi kia liền không nói một lời nhanh như chớp lái xe vút đi, tốc độ cao đến mức Tô Gia phải giật mình.

“Người đã làm gì hần?” Tô Gia cảm thấy thập phần buồn cười hỏi.

“Bí mật.” Đường Kiêu keo kiệt phun ra hai chữ, đoạn thẳng tiến cửa hông của hộp đêm, Tô Gia tranh thủ nhìn tên của hộp đêm — Đường Hội.

Đứng trước cửa hông nói gì đó với người bên trong, Đường Kiêu nhìn về phía Tô Gia ý bảo y đi qua, Tô Gia bước tới cùng Đường Kiêu tiến vào hộp đêm tên Đường Hội này. Cũng như đại đa số các hộp đêm khác, Đường Hội trang hoàng cực kỳ xa hoa, tuy hiện tại phần lớn đèn trong hộp đêm đều tắt, nhưng có thể tưởng tượng được buổi tối nơi này sẽ lung linh cỡ nào.

“Lấy tư cách là đối tác của người, ta có quyền được biết tại sao chúng ta đến đây mà phải không?”

“Gặp một người bạn cũ.” Đường Kiêu tạm dừng một chút, thả chậm cước bộ giật lại cự ly với Tô Bạch gần một bước mới bổ sung một câu, “Hong Kong có thứ chúng ta cần, mà chúng ta cũng cần người ở đây hỗ trợ.”

Cường long bất áp địa đầu xà (rồng dù mạnh đến đâu cũng không dám tấn công con rắn trên địa bàn của nó), Tô Gia thần nhiên liếc Đường Kiêu, ý tứ cảnh cáo trợn vện, nếu người dám giở trò gì ta tuyệt đối sẽ làm người chết rất khó coi.

“Chúa ơi, tôi không có nằm mơ chứ!” Lúc đi tới sàn nhảy, một cô gái Tây tóc đỏ dáng người phổng phao đi giày cao gót từ quầy bar sấn tới, nhìn theo góc độ nam nhân, đó là một kiều nữ nóng bỏng.

“Đường, là anh thật sao, ngọn gió nào thổi anh đến Hong Kong thế, sao anh không báo trước một tiếng?” Kiều nữ nóng bỏng giang rộng vòng tay nhiệt tình dâng cho Đường Kiêu một cái ôm ba đào mãnh liệt, một khắc cũng không ngừng nói chuyện với Đường Kiêu, có vẻ như hạ quyết tâm xem Tô Gia đứng một bên là không khí.

Tô Gia cũng không hứng thú đứng đó xem diễn, y trực tiếp bỏ qua Đường Kiêu đang hưởng thụ vòng tay người đẹp đi tới chỗ quầy bar ngồi xuống, chợt nghe thấy cô gái lại gân cổ khoa trương tru lên, “Lạy Chúa, mặt anh bị sao vậy? Là ai làm!”

“Anna, hấn ở trong kia?” Đối lập với mỹ nữ nhiệt tình, Đường Kiêu phản ứng có thể nói là lãnh đạm, là một quý ông ga lăng, Đường Kiêu chỉ nhẹ nhàng đẩy Anna ra tiến lên một bước kéo giãn khoảng cách giữa mình và đối phương, dư quang liếc nhìn Tô Gia chéo chân ngồi trên ghế, vị gia nào đó đang dùng ánh mắt trêu tức nhìn hấn, vẻ mặt thập phần đáng ăn đòn.

“Tối hôm qua say khướt, đang nằm bên trong.” Anna bĩu môi.

Đường Kiêu đi tới trước mặt Tô Bạch: “Ở đây chờ ta một lát, ta sẽ ra ngay.”

“Ta đoán người sẽ không nói cho ta biết người sắp gặp ai, sau đó bàn bạc những gì.”

“Có lẽ một ngày nào đó ta sẽ nói với người.” Đường Kiêu mỉm cười, “Muốn ăn gì không, người ngồi máy bay hình như chỉ uống chút nước.”

“Cho ta đi taxi chưa đủ, còn bắt ta ăn rác rưởi chỗ này?”

“Được rồi, đợi lát nữa muốn ăn gì ta mời tất.” Đường Kiêu nói xong nhìn sang hai người bọn Anna, căn dặn, “Anna, đây là bạn của ta.” Tô Bạch cảm thấy trong lời Đường Kiêu mang theo vài phần ý tứ cảnh cáo, xem ra vị mỹ nữ nóng bỏng này không dễ ở chung?

Anna cười tủm tỉm yểu điệu đi qua: “Yên tâm đi, em sẽ giúp anh tử tế chiều cổ con mèo con này.”

Mèo con? Tô Gia thật hối hận đêm qua không đấm Đường Kiêu thêm một quyền nữa.

“Ta đi đấy nhé.” Đường Kiêu nói.

“Người nói bao nhiêu lần rồi, mau lặn vào đó, rồi mau lặn ra đây cho ta.” Tô Gia tức giận gất.

Thật đúng là y như mèo con, Đường Kiêu mím môi nhin cười rất nhanh bước qua cánh cửa bên trong quầy bar, Đường Kiêu chân trước mới đi vào, Tô Gia ở đây liền nghe thấy một mùi nước hoa nồng nặc, người da trắng có phải trời sinh nặng mùi đâu, ướp nhiều nước hoa thế làm gì? Tô Gia nhìn cô gái đang đi tới trước mặt y.

“Anh thân với Đường lắm à?” Anna ngoắc ngoắc ngón tay hướng bartender đang đứng lau ly ở một bên, móng tay đỏ tươi vừa dài vừa nhọn, “Tom, cho bạn của Đường tổng hai ly.”

“Giữa trưa uống rượu không tốt lắm, không cần.” Tô Gia từ chối.

Anna nhìn Tô Gia, cười đến quỵên rũ, nhưng ngữ khí lãnh đạm tuyệt nhiên tương phản: “Vào Đường Hội không uống rượu, không hợp quy củ.”

20. Chương 20

“Bên ngoài có mỹ nữ đang đợi?” Khá bất ngờ khi phát hiện Đường Kiêu chỉ trong thời gian ngắn lại liên tục hai lần nhìn đồng hồ, Đường Táp trêu ghẹo hỏi.

“Trước mặt hấn người tốt nhất đừng ăn nói lung tung.” Đường Kiêu hảo tâm nhắc nhở.

Áo vân da báo màu mè hở rộng tới bụng, sáu múi cơ rắn chắc như được chủ nhân cố ý khoe ra chói lọi hấp dẫn ánh mắt người khác, dưới mái tóc lộn xộn là một khuôn mặt nam tính ngũ quan khắc sâu, lúc này đang nằm nghiêng trên sofa say ngủ, bên cạnh sofa là mấy chai rượu rỗng dọc ngang la liệt.

Đường Kiều quét mắt khắp căn phòng như mới bị đạo tặc ghé thăm, bước đến cửa sổ đẩy ra hai cánh cửa khép kín, nắng trưa rực rỡ từng tia từng tia vui vẻ nhảy nhót vào phòng, từng cước từng cước giẫm lên mặt nam tử đang ngủ, in lại một chuỗi dấu chân của đường quang.

“Mẹ nó..... Anna! Đóng cửa sổ lại!” Cau có mắng một tiếng, nam tử nhấc tay vò vò mái tóc rối bời như ổ quạ, trở mình trốn ánh nắng vùi mặt vào sofa.

Đường Kiều không nói không rằng, khom người nhặt lên một chai rượu không dưới chân vung tay ném hướng nam tử.

“Kháo!” Một giây trước còn ngáy ầm ĩ như heo, nam tử lập tức từ sofa bật dậy thoăn thoắt như một con báo, cánh tay tỳ trên lưng ghế sofa, toàn thân như vận động viên thể thao ở Olympic tao nhã xoay tròn lộn người ra sau sofa, tùy tay vớ lấy một khẩu súng nhắm ngay Đường Kiều.

“Nếu ta là sát thủ, cậu đã bỏ mạng.” Hai tay đút vào túi quần, Đường Kiều đứng ở một góc tạm coi là sạch sẽ trong gian phòng, căn cứ vào ý thức vệ sinh cơ bản, hẳn không định ngồi xuống.

“Đường lão đại, trên thế giới này vốn không có sát thủ nào lợi hại hơn anh.” Nhìn rõ người tới, nam tử hậm hực thu súng tùy tiện vứt sang một bên, thần kinh căng thẳng lập tức thả lỏng, tựa vào vách tường từ trong hộp lấy ra một điều thuốc châm lửa, không quên oán giận, “Thiếu chút nữa bị anh hù chết.”

“A Táp, nói chính sự.”

“Em đâu dám nghĩ anh đích thân quang lâm tề xá này của em là vì tìm em uống rượu, thừa quý ngài cường công việc,” Hút một hơi thuốc nỗ lực làm mình nhanh chóng tỉnh táo hẳn, Đường Táp hít mắt hỏi, “Là vì chuyện Simon.D? Không biết gia hỏa đó do ai đào tạo ra, che giấu hành tung quá lợi hại, bao nhiêu người truy tìm bấy lâu đều không tìm được, xem ra lão đại anh quyết định tự mình xuất mã.”

“Nếu có thể dễ dàng bị tìm được như vậy, Simon.D đã không phải là Simon.D.”

Đường Táp miệng ngậm điều thuốc tay cài cúc áo, một bên nhăn nhó nói, “Đúng là xúi quẩy, nguyên bản còn hy vọng có thể mượn cơ hội hợp tác với Trần Uyên moi chút tin tức từ phía Tô Gia, ai ngờ máy bay cứ nhiên gặp sự cố, bất quá hôm nay anh tới chỗ em có phải đã lần ra chút manh mối ở Trần Uyên?”

Đường Táp trong lời nói ẩn chứa vài phần nghi hoặc, hẳn đã tra Simon lâu lắm rồi, được biết hỗn đản giáo hoạt kia xưa nay không tiếp xúc quá nhiều người, theo lý mà nói Simon hẳn sẽ không để Trần Uyên trở thành mối uy hiếp của mình. Chuyện năm đó Simon buông tha Tô Gia cũng là ngẫu nhiên bị lật lại, bất quá Tô Gia này quá cứng không ai cần nổi, nhưng sau cứ nhiên bị Trần Uyên soán vị, vẫn còn làm Đường Táp hơi chấn kinh một phen, quả nhiên kẻ nguy hiểm nhất chính là kẻ thân cận nhất.

“Chỗ Trần Uyên không có được bất cứ tin tức nào về Simon.” Đường Kiều cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay, rồi ngẩng đầu trực tiếp hỏi Đường Táp, “Giúp ta lấy phật châu bạch ngọc có được không?”

“Anh đừng nói với em là lấy phật châu bạch ngọc trên người lão Trần nha! Cái xâu chuỗi đó là bảo bối của hắn, anh bảo em đi giật phật châu còn không bằng bảo em một phát tiền đưa bà vợ của hắn.”

“Có được không?” Đường Kiều ngữ khí kiên quyết.

Đường Táp hung hăng hút một hơi thuốc, cau mày suy nghĩ một hồi, trầm giọng hỏi: “Liên quan tới Simon?”

Đường Kiều chỉ nhìn Đường Táp.

“Được rồi, em đã hiểu, bất quá anh cũng phải cho em thời gian vài ngày lên kế hoạch chứ, lão Trần dù sao cũng là trùm bên Hong Kong này, hơn nữa anh cũng biết chúng ta và lão Trần bọn họ hợp tác đã lâu, không thể công khai đi đoạt, muốn đoạt cũng dễ thôi, chỉ là để người khác thấy thì khó coi lắm, sau này chúng ta cũng không dễ làm ăn ở Đông Nam Á.” Ngấm lại thật đúng là khổ sai, Đường Táp giờ tay đầu hàng, cười thầm nói, “Ai bảo anh là biểu ca của em, ai bảo anh chính là T.”

“Lão đại, lỡ như thân phận anh thật sự bại lộ thì làm sao đây?” Đường Táp nheo mắt.

“Không có lỗi như.”

“Tự tin thế à?”

“Ta là T.”

Đường Tạt ôm đầu vò loạn một trận, hẳn biết ngay sẽ phải nhận câu trả lời kiểu này. “Đúng là, còn tưởng xảy ra chuyện như vậy có thể làm anh hoang mang bối rối một chút, kết quả vẫn một bộ dáng tự tin đáng ghét đó.”

“Cho dù ta có hoảng loạn đến đâu cũng không thể thay đổi sự thật, theo ta ra ngoài.” Đường Kiêu lại nhìn đồng hồ, vào đây đã sáu phút năm mươi bốn giây, hy vọng bên ngoài vị Tô Gia kiêu ngạo lại không có lòng nhẩn nại kia dừng chờ quá sốt ruột.

“Bên ngoài có mỹ nữ đang đợi?” Khá bất ngờ khi phát hiện Đường Kiêu chỉ trong thời gian ngắn lại liên tục hai lần nhìn đồng hồ, Đường Tạt trêu ghẹo hỏi.

“Trước mặt hẳn người tốt nhất đừng ăn nói lung tung.” Đường Kiêu hảo tâm nhắc nhở.

Đường Tạt chớp chớp mắt nhảy qua xô pha, đặt tay lên vai Đường Kiêu ghé sát nói: “Chắc chắn chắc, em càng lúc càng hiểu kỳ, rốt cuộc là người đẹp phương nào có thể khiến T vạn năng không gì không làm được của chúng ta phải để ý cẩn thận như vậy, nếu có một ngày anh nấu ăn cho cô ấy chắc em cũng sẽ không quá ngạc nhiên.”

Nấu ăn cho Tô Gia? Tô Bạch khẩu vị rất kén chọn, muốn làm vị gia kia vừa lòng quả thật có điểm khó khăn.

Đường Tạt vừa mới kéo cửa, bên ngoài chợt truyền đến tiếng thét chói tai của Anna: “A — Buông ra! Mau buông ra!”

“Anna!” Đường Tạt liền xông ra ngoài.

Đường Kiêu nhú mày, hẳn có dự cảm bất hảo.

Xung quanh quầy bar vài người đang vây xem, Đường Kiêu liếc mắt một cái liền thấy được Tô Bạch, Tô Bạch một tay gắt gao túm tóc Anna, tay kia bấu chặt cần cổ trắng nõn của cô gái, chỉ cần Tô Gia dùng sức chút thôi kiểu nữ bốc lửa này sẽ lập tức chầu trời, nhân viên của hộp đêm trong tay cầm sẵn súng chĩa hướng Tô Bạch đang khống chế Anna.

“Thế này là thế nào, bỏ súng xuống!” Đường Tạt quát.

“A Tạt, cứu em với.....” Anna khóc la một tiếng, thanh âm cũng mỏng manh như cái cổ gà đang bị siết, lực đạo trong tay Tô Bạch lại tăng thêm vài phần, Anna há hốc mồm như thở không nổi, nước mắt liên miên rơi xuống, hai chân không ngừng run rẩy, thoát nhìn thật đáng thương.

Đường Kiêu quét mắt sang hai ly rượu trống không trên quầy bar, trầm mặc bước lên đẩy ra đám người vây quanh Anna và Tô Bạch, hẳn dừng lại ở nơi cách Tô Gia hai bước, vươn tay gỡ từng ngón từng ngón tay Tô Bạch khỏi cổ Anna, Tô Gia chỉ thản nhiên nhìn Đường Kiêu.

“Anna là người của hắn, ta cam đoan người muốn xử thế nào cũng được.”

Tô Gia nhẹ nhàng buông tay, Anna lập tức mất hết khí lực khuỵu xuống một bên, Đường Tạt đứng gần đó bàng quan bất động, đám đàn em trong hộp đêm thấy lão đại nhà mình không tới diu đại tỷ Anna tự nhiên cũng không dám nhúc nhích.

Kỳ thực Tô Bạch không nghe rõ Đường Kiêu đang nói gì, tửu lượng y thật ra rất tốt, nhưng có một nhược điểm trí mạng là không uống được cocktail, rượu vừa hỗn hợp lập tức gục ngã, nếu Đường Kiêu ra chạm chút nữa có lẽ y sẽ say mềm lún dưới đất. Tô Gia hít sâu một hơi, một tay vịn vai Đường Kiêu để mình không lão đảo, tay kia giơ lên hướng mặt Đường Kiêu cho một cái tát, người cũng theo đó đổ xuống, say quên đất trời.

Đường Kiều liếc nhìn Đường Táp đang trợn mắt há mồm, dùng ngữ khí tự nhiên bình thường nói: “Đi ra lái xe.” Dứt lời liền bế Tô Bạch say quắc cần câu thẳng tiến cửa hông hộp đêm, không coi ai ra gì tiêu sái đi ra ngoài.

“A Táp.....” Anna ngồi dưới đất tràn đầy ủy khuất.

“Anna, anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, thu liễm một chút!” Đường Táp mặc kệ Anna vội vàng chạy theo Đường Kiều ra ngoài, hẳn vừa mới chứng kiến chuyện gì thế này? Đường Kiều cư nhiên bị nam nhân kia cho ăn một bạt tai, vấn đề là Đường Kiều thoát nhìn không hề có xu hướng nổi giận!

.....

.....

Đường Táp ngồi trên ghế lái lâu lâu thông qua kính hậu len lén nhìn Đường Kiều và Tô Bạch ở băng sau, ngập ngừng hỏi ra miệng: “Em có thể hỏi hẳn là ai không?”

“Ngậm miệng lo lái xe của cậu đi.” Đường Kiều cũng không buồn ngẩng đầu.

Không thể không nói Tô Bạch tửu phẩm phi thường tốt, cho dù say khướt cũng không nôn mửa hay nói lảm nhảm, an an tĩnh tĩnh nằm trên đùi Đường Kiều, thoát nhìn đã ngủ, này coi như lần thứ hai trong ngày Đường Kiều nhìn thấy bộ dáng lúc ngủ của Tô Gia, đúng như hẳn tưởng tượng, ngoan ngoãn mà yên bình, bất quá cho dù đang say thủy chung vẫn duy trì cảm giác lãnh tĩnh.

Đường Táp lái xe tới một ngôi biệt thự bên bờ biển, vệ sĩ mặc đồ đen tiến lên kéo cửa ra, thấy ghế sau nằm một người định giúp một tay, Đường Kiều buông hai chữ “tránh ra” liền tự mình bồng Tô Gia vào biệt thự, Đường Táp chậm rãi theo sau, lẩm bẩm một câu “Bé công chúa a, thật là lãng mạn!”

“Các người lui xuống hết đi.” Đường Táp đuổi vệ sĩ ở biệt thự, một mình theo vào trong, Đường Kiều đã ôm người đến giường một gian phòng dành cho khách.

Đường Táp đứng lại trước cửa, nhỏ giọng hỏi: “Lão đại, em có thể cầu xin thay Anna không?”

“Đi chuẩn bị nước ấm.” Đường Kiều kéo chăn đắp lên người Tô Bạch.

“Vâng!” Đường Táp nện nọt chạy ào vào phòng tắm như lốc xoáy, bên trong rất nhanh truyền ra một tràng tiếng nước chảy, chỉ chốc lát sau hẳn lại lả nhải, “Lão đại, sự thể em vừa nghe bọn hắn kể lại, là Anna không đúng, con nhỏ đó được em chiều quen rồi, anh cũng biết quy củ của Đường Hội mà, Anna ép bạn anh uống hết hai ly.” Đường Táp ngồi xuống bên bồn tắm lớn thử độ ấm của nước, Anna dù sao cũng đã theo hẳn một thời gian, nếu thật sự phải buông bỏ nàng hẳn vẫn có chút đau lòng.

“Ta không biết Đường Hội có quy củ ép người uống rượu.” Đường Kiều đứng ngay cửa phòng tắm.

“Anh đi đường phát ra tiếng động có được không!” Đường Táp bị Đường Kiều đột nhiên xuất hiện sau lưng dọa cho suýt nữa ngồi bệt xuống sàn, đi đường mà cứ phiêu như quỷ.

“Cậu nhỏ tiếng một chút có được không.” Lướt qua Đường Táp, Đường Kiều lấy một chiếc khăn mặt thấm nước ấm rồi vắt ráo, “Lo nước xong đi lấy chút sữa nóng với đồ ăn lại đây.”

“Chẳng qua uống có hai ly thôi mà, được rồi, quy củ đó do em đặt, nhưng Anna dù sao cũng là người một nhà với chúng ta, bạn anh cũng đã giáo huấn Anna, có thể.....” Đường Táp đứng lên, thông qua gương nhìn Đường Kiều.

“Đường Táp.” Đường Kiều xoay người chỉ chỉ khoe miệng còn bầm xanh của mình và một bên má in dấu ấn năm ngón tay của Tô Gia.

“Được rồi, em cầm miệng.” Giơ tay đầu hàng, Đường Táp chuẩn bị nước ấm xong liền rời phòng, đi ra phân phó vài hạ nhân lo liệu sữa nóng và đồ ăn, sau đó gọi điện đến hộp đêm, “Tom, bảo Anna qua đây ngay cho tôi, nếu cô ta còn muốn giữ mạng sống.”

Khép màn cửa sổ, Đường Kiều ngồi bên giường dùng khăn ấm lau vết rượu trên cổ Tô Bạch, Tô Gia hừ nhẹ một tiếng hất bàn tay cầm khăn của Đường Kiều, nhắm mắt nhủ mảy ra lệnh: “Đi lấy nước cho ta.” Thanh âm hơi khàn, ngữ khí nghe có vẻ cực kỳ tỉnh táo không giống đang say.

Đường Kiều nghĩ Tô Gia đã tỉnh, đợi đến khi hần bưng nước tới gọi Tô Gia ngồi dậy uống nước, Tô Gia lại dùng tiếng hít thở bằng phẳng mà đều đặn báo cho hần biết, thật ra vừa rồi là gia chỉ quen miệng hàm hồ một câu, căn bản còn say chưa tỉnh.

“Tô Gia?” Đường Kiều cúi người khẽ gọi một tiếng.

“zzzzz.....” Im re.

“Tô Bạch?” Ngón tay nhẹ nhàng điểm điểm chớp mũi Tô Gia.

“zzzzz.....” Không phản ứng, tiếp tục ngủ.

Đường Kiều ngồi trên giường nhìn Tô Gia hoàn toàn ngủ say, trầm mặc do dự chốc lát, hần vươn tay hướng Tô Gia, thoáng dừng lại mấy giây giữa không trung, cuối cùng đáp xuống vàng trán mịn màng của Tô Gia, xúc cảm ấm áp từ đầu ngón tay lan đến tận trái tim, ngón tay men theo má Tô Gia trượt xuống, cuối cùng lưu luyến tại cánh môi hơi khô của Tô Gia.

Xoay người lấy ly nước đặt ở đầu giường, Đường Kiều dùng thìa múc một thìa nước ấm đưa tới bên miệng Tô Gia, khoanh khắc nước ấm tiếp xúc đôi môi, Tô Gia vô thức hơi hé miệng muốn nhiều hơn nữa. Đường Kiều dứt một thìa duy nhất rồi đột nhiên dẹp thìa, ngay sau đó tự hớp một ngụm nước, cúi lưng áp lên đôi môi hé mở của Tô Bạch.

Đầu lưỡi nhẹ nhàng vươn tới phía trước đẩy nước sang miệng đối phương, nếm được vị nước, nam nhân trong mộng theo bản năng mở miệng hút vào, trong nước ấm bao phủ một thứ gì đó mềm mềm, Tô Gia như thường thức món ngon hoặc giả là vì hiếu kỳ, cuốn lấy vật thể mềm mềm lại nóng bỏng ấy.

“Coi như bù đắp cho cái tát ban nãy, thế nào?”

Hai tay chống hai bên thân thể Tô Bạch, hô hấp của Đường Kiều bắt đầu trở nên có chút nặng nề khuyết thiếu quy luật, mãi đến khi nước ấm trong miệng từng chút một bị rút đi hần mới chậm rãi kéo ra khoảng cách, thấy Tô Gia tựa hồ không có dấu hiệu tỉnh lại, Đường Kiều rất nhanh lại cúi người, nhẹ nhàng ấn một nụ hôn xuống đôi môi được nước thấm ướt của Tô Gia, đoạn, thoát mạnh thoát nhẹ dùng môi cọ xát cổ nam nhân, thẳng đến chiếc áo sơmi bị cởi hai nút.

Lại là bờ ngực trắng nõn kia.

Hầu kết theo động tác nuốt nước bọt mà trượt xuống, Đường Kiều ánh mắt sâu thêm vài phần, hần cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên mảnh ngực non mịn, cử chỉ quá mức ôn nhu lộ ra vị đạo cần cần dục dục, giống như hần không phải đang hôn một nam nhân có thể đánh hần tới ngất xỉu, mà là một pho tượng sứ tinh mỹ chạm nhẹ thôi cũng sẽ vỡ vụn.

“Cút đi –” Tô Gia đột nhiên nhúc nhích, không thoải mái gắt một tiếng, động tác này của Đường Kiều tựa hồ làm y nhớ lại một đoạn ký ức không mấy tốt đẹp, y đầu tiên là bất an run lên, sau đó nhúu mày giấy dựa trên giường, hai tay rữ bên người nắm chặt chắn, trong miệng thỉnh thoảng bật ra vài câu đại loại như “cút đi”, thân thể trở nên căng thẳng cứng đờ, nhịp tim cũng càng lúc càng gấp gáp.

“Tô Bạch?” Đường Kiều vội dừng lại, ánh mắt nhìn Tô Bạch có chút phức tạp, Tô Bạch thoát trông phi thường khó chịu, rõ ràng giống như bị bóng đè cực độ bất an nhưng dù là trong mộng y cũng cật lực khắc chế chính mình, tựa hồ muốn giữ mình bình tĩnh, nhưng khắc chế quá mức chỉ làm bản thân Tô Bạch càng thêm bức bối.

“Người không sao chứ?” Kéo chăn phủ lên nam nhân, Đường Kiều cũng cau mày, tuyệt không bình thản hơn Tô Gia bao nhiêu, hần nhẹ nhàng ôm nam nhân khỏi giường, để Tô Bạch dựa vào ngực hần, Tô Gia đầu tiên hơi kháng cự, nhưng rất nhanh bị động tác dịu dàng vỗ lưng y của Đường Kiều trấn an.

Tô Gia rúc vào lòng Đường Kiều say ngủ, hai tay vô thức níu chặt áo Đường Kiều. Đường Tạp trong lúc rón rén đẩy cửa vào bất gặp biểu ca xưa nay lãnh tĩnh của mình, cư nhiên đang ôn nhu vỗ về một nam nhân trong ngực.

Đường Tạp nháy mắt hóa đá, Đường Kiều này tuyệt đối là giả, là giả!

Tác giả 8888: [Lại spoil] Tô Gia hãy dùng một loài động vật để hình dung hấn hấn hấn.....

1. Diệp Tử Ngộ

Tô Gia: Con cún nhỏ trong đoàn xiếc thú, trêu đùa một chút

2. Trần Uyên

Tô Gia: Sói thuần dưỡng trong nhà, thỉnh thoảng cắn người, ai đem vòng cổ với dây dắt lại đây cho ta.....

3. Đường Kiều

Tô Gia: Con báo phải từ từ huấn luyện, người ta nuôi chó ta nuôi báo

4. Tô Dịch Dương

Tô Gia: Con thỏ ngu

5. Lưu Vân Sinh

Tô Gia: Con heo ngu

6. Simon.D

Tô Gia: Con vàng biết nghe lời

7. Tiểu Hải

Tô Gia: Con rắn độc

8. Tô Bạch [tháo chạy...]

21. Chương 21

Về sống sót và do dự của Đường Kiều liên bị Tô Gia quy thành một loại “không cam nguyện”, thấy Đường Kiều cuối cùng vẫn bước tới, Tô Gia đắc ý nhướn đuôi mày, trước kia y cũng thường xuyên trừng phạt Trần Uyên kiểu này, ít nhất nhìn từ góc độ của Tô Gia, bắt một nam nhân địa vị không thấp phục vụ cho một nam nhân khác là một trò đùa mang tính lãng nhục.

Tô Gia ngủ không lâu lắm, hai giờ sau đã tỉnh, y vừa mở mắt liền nghe được một trận tiếng đánh máy rất khê, theo âm thanh nhìn qua, chỉ thấy Đường Kiều đang ôm notebook xử lý công vụ, trên chiếc bàn bên cạnh bày vài cuốn tạp chí và báo in, thoạt nhìn đều là về tài chính kinh tế cùng với tình hình chính trị đương thời.

“Ta đánh thức người?” Y như rằng cảm giác được tầm mắt của Tô Bạch, Đường Kiều tạm dừng công tác trong tay.

Phản ứng thật nhạy, trong lòng thầm đánh giá động tác của Đường Kiều, Tô Gia hít sâu một hơi tận lực làm đầu óc hỗn độn mơ màng của mình tỉnh táo lại.

“Ta ngủ bao lâu?” Hai tay chống hai bên gối dậy, Tô Gia tựa vào đầu giường cau mày nhẹ nhàng xoa xoa mi tâm.

Đường Kiều rót một ly nước đi đến bên giường đưa cho y: “Chỉ hai tiếng thôi, có muốn ăn gì không?”

“Ăn.” Tô Gia nhận lấy ly nước uống một hớp nhuận cổ họng, xem ra Tô Mặc chẳng những có tướng mạo giống y thời trẻ, ngay cả nhược điểm không thể uống rượu pha cũng một khuôn một dạng.

Uống thêm hai hớp đặt ly sang một bên, Tô Bạch nhìn Đường Kiều đi lấy khay ăn, sờ sờ môi mình, ban nãy nằm mộng hình như mơ thấy có người hôn y, Tô Gia kéo cổ áo liếc một cái, khuôn ngực do không phơi nắng tuy sần chắc nhưng rất trắng, phi thường sạch sẽ không có nửa điểm vết tích, không giống có người hôn qua.

Chẳng lẽ là mộng xuân? Cũng có thể lắm, từ lúc biến thành Tô Mặc tới nay không có tìm người nào cùng ôn tồn, tuy rằng bản thân y là một nam nhân dục vọng cực kỳ đậm đặc, nhưng là đàn ông thì nhu cầu sinh lý cơ bản vẫn phải có.

Ngủ một giấc lại ăn một chút, Tô Gia cảm thấy mình thư thái không ít, quả nhiên người trẻ tuổi sức khỏe tốt a, tuy rằng ba mươi hai tuổi cũng không tính là trẻ trung gì, nhưng so với thân thể ngoài bốn mươi từng trúng một viên đạn mà nói vẫn ưu việt hơn nhiều, ít nhất nếu là y trước kia uống rượu hỗn hợp như cocktail ước chừng phải nằm lỳ suốt một ngày mới gượng dậy nổi.

“Tại sao lại uống rượu, với năng lực của Tô Gia ngài căn bản sẽ không bị người khổng chế.” Đường Kiêu dùng tư thế hai chân dang rộng tùy ý ngồi trên ghế bên giường, Tô Bạch nếu đã có thể bắt giữ Anna trong tình huống bị cả đám người chia súng, như vậy ngay từ đầu càng có thể bắt giữ con tin Anna mà không cần uống hai ly rượu kia, hẳn thật sự nhìn không thấu con người Tô Bạch này.

“Đã lâu không uống say.” Tô Gia ‘không sao cả’ cười nhạt, nằm tựa vào đầu giường nói, “Cô nàng đó đâu rồi?”

“Quỳ bên ngoài.”

“Quỳ làm gì, bảo cô ấy đứng lên đi, ta thế nhưng là một người thương hương tiếc ngọc a.”

Người thương hương tiếc ngọc trước đó không lâu còn một tay túm tóc người ta, một tay bóp cổ người ta suýt chút nữa hù chết người ta, thật đúng là tùy hứng lại thích đùa bỡn lòng người, kinh qua một màn như vậy sau này Anna tuyệt đối sẽ không dám trêu tới Tô Bạch nữa, ngay cả bọn Đường Táp cũng sinh tâm kính sợ.

Tô Gia chiều này đủ cao minh a, nhớ tới mình bị Tô Bạch tát một cái rát mặt, Đường Kiêu âm thầm cười khổ, Tô Gia hẳn là đoán chắc lúc đó hẳn sẽ không nổi giận cũng không đánh trả. Hẳn móc di động ra gọi vào một dãy số, điện thoại vừa tiếp liền ngắt gọn một câu: “Bảo Anna đứng lên đi.”

“Còn khó chịu chỗ nào không, hay ngủ tiếp một lát?”

“Ta muốn tắm rửa.”

“Nước ấm đã chuẩn bị sẵn.” Đường Kiêu đứng lên đang định ra ngoài chợt bị Tô Bạch gọi lại.

“Đợi đã.”

“Y phục để thay và áo choàng tắm, còn có dầu gội đầu với sữa tắm người quen dùng cũng đều chuẩn bị sẵn.” Đường Kiêu nghĩ Tô Bạch muốn nói vấn đề này với hắn.

“Ta không có khí lực, ôm ta qua đó.” Y hiện tại rất lười nhúc nhích, dù sao trước mặt là một Đường tổng có thể tùy y sai vặt, không tranh thủ lợi dụng thì quá lãng phí, cho dù y có phân nửa là cố ý uống say thì đã sao, nếu không tại Đường Kiêu một mực đòi mang y theo, y cũng đã không bị ép uống rượu.

Dù sao, Tô Gia thấy Đường Kiêu chướng mắt, cho Đường Kiêu một bạt tai đương nhiên thật khoái trá, còn có thể ra lệnh Đường Kiêu hầu y tắm rửa, tâm tình Tô Gia dần tốt hẳn lên.

Đường Kiêu đứng chờ tại chỗ nhìn Tô Bạch hồi lâu, mãi đến khi hắn xác nhận trong mắt Tô Gia rõ ràng lóe lên một tia trêu chọc mới đi qua, sao lại có một nam nhân tính cách ác liệt như vậy a.

Về sững sốt và do dự của Đường Kiêu liền bị Tô Gia quy thành một loại “không cam nguyện”, thấy Đường Kiêu cuối cùng vẫn bước tới, Tô Gia đắc ý nhướn đuôi mày, trước kia y cũng thường xuyên trừng phạt Trần Uyên kiểu này, ít nhất nhìn từ góc độ của Tô Gia, bắt một nam nhân địa vị không thấp phục vụ cho một nam nhân khác là một trò đùa mang tính lãng nhục.

Được rồi, Tô Gia thật sự nhận định như thế, mà xét theo góc độ người bình thường ý tưởng của Tô Gia cũng không sai, vấn đề là bên cạnh Tô Gia còn có ai bình thường sao? Điểm này Tô Gia đáng thương luôn luôn lạc hậu.

Tô Gia không thấp hơn Đường Kiêu là bao, bắt quá rất hiển nhiên, lúc Đường Kiêu bỗng Tô Gia lên tuyệt không hao phí nhiều khí lực, trên khuôn mặt vô biểu tình của Đường Kiêu cũng không hề lộ ra một tia

không cam tâm vì “bị lẳng nhục”, điều này phần nào làm Tô Bạch có chút mất hứng, vì thế vào đến phòng tắm Tô Bạch lại giữ Đường Kiêu lại.

“Ta không có sở thích nhìn đàn ông tắm.” Đường Kiêu xoay người khép cửa phòng tắm.

“Ta cũng không có sở thích tắm cho đàn ông xem. Ta nói rồi, ta mất hết khí lực, người giúp ta chà lưng thôi là được, hoặc là người có thể gọi Anna vào đây chà lưng nhân tiện mát xa cho ta một chút?” Tô Gia bắt đầu cởi cúc áo, Đường Kiêu đưa lưng về phía Tô Bạch chỉ thấy được một mặt vách tường bóng loáng, trên tường ánh ra thân ảnh mơ hồ của một nam nhân đang cởi đồ.

Đường Kiêu buộc mình nhắm mắt lại, hần thề nếu hần dám lộ ra nửa điểm dáng vẻ có “hứng thú” với Tô Gia, Tô Bạch nhất định sẽ không chút khách khí giết chết hần.

Nước đã sớm chuẩn bị sẵn, bồn tắm lớn có công năng giữ ấm, nhiệt độ vẫn bảo luôn trì ở con số khiến người cảm thấy thoải mái, Tô Bạch cởi đồ xong ngồi vào bồn tắm, tiếng nước tràn rất khê làm Đường Kiêu mãnh nhiên mở mắt, hần có dự cảm chuỗi sự tình xảy ra tiếp sau đó đều đáng sợ hơn hần mọi phen huấn luyện và tra tấn mà hần từng trải qua.

“Hân hạnh được phục vụ ngài.” Đường Kiêu xắn tay áo, vơ lấy bông tắm liền ngồi xuống bên bồn tắm, trút sữa tắm xát ra bọt rồi chà lên lưng Tô Bạch.

“Đường tổng chà lưng không tệ a, nhân tài quả là nhân tài, làm gì cũng thông thạo.” Đường Kiêu quyết đoán và bình thản khiến Tô Gia âm thầm kinh ngạc, y còn tưởng nhân vật cao thâm mạc trắc như Đường Kiêu ít nhiều sẽ phản kháng một chút, cư nhiên có thể điềm nhiên chà lưng cho y sau khi bị y quăng một cái tát, Tô Gia thật sự đã xem thường Đường Kiêu rồi.

“Nếu Tô Gia thích, ta có thể chà lưng cho người mỗi ngày.” Đường Kiêu bỗng dừng ghé sát bên tai Tô Gia, ái muội phả ra một hơi nóng, “Tô Gia, có dự định tiếp tục hợp tác nữa không?”

.....

.....

“Tô..... Mặc.” Khóe miệng thoáng cong lên, Tô Gia buông tờ báo trong tay nhìn nam nhân vừa mới hỏi tên y.

Đường Táp máy móc lặp lại một lần theo Tô Gia: “Tô Mặc?” Ánh mắt hồ nghi từ trên xuống dưới quan sát Tô Gia khi định thần nhân ăn điểm tâm Hương Cảng, đột nhiên vỗ đầu mình một cái, bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ.

“A! Tôi biết anh giống ai rồi, thảo nào cứ cảm thấy hình như đã từng gặp anh ở đâu đó!”

Đôi đũa gấp một cuộn chạo tôm cho vào miệng chậm rãi nhai, đợi nuốt xuống xong Tô Gia thông thả nói: “Tôi mới đến Hong Kong lần đầu.”

Chính xác là Tô Mặc lần đầu đến Hong Kong, còn Tô Gia tự nhiên không phải lần thứ nhất, y chỉ là có chút tò mò Đường Táp thế nào lại nói ra mấy câu như “anh giống ai”, “hình như từng gặp anh ở đâu đó”. Theo tình hình trước mắt Tô Gia được biết, Đường Táp là em họ của Đường Kiêu quản lý không ít thương vụ bên Hong Kong này.

“Đúng, cho nên trước đó tôi khẳng định chưa từng gặp anh, khó trách lão đại lại tốt với anh đến vậy, nhìn kỹ anh thật sự có điểm giống ngài ấy.” Đường Táp ra vẻ thần bí vuốt cằm, động tác khoa trương nghiêng đầu nhìn trái nhìn phải Tô Gia, thỉnh thoảng bật ra vài câu linh tinh “Chắc chắc, quả thực rất giống a”.

Ăn thêm vài cuốn chạo tôm, uống hai hớp trà sữa, Tô Gia buông đũa lấy khăn giấy lau miệng, cảnh tượng này thoát nhìn có chút khôi hài, một người ý đồ thu hút sự chú ý của một người khác, mà người kia thủy chung bình tĩnh ngồi đó ăn điểm tâm, uống trà sữa, ngẫu nhiên liếc xem báo chí.

Trên phương diện làm bộ làm tịch, giả thần giả quỷ, so với biểu ca hần Đường Kiêu Đường Táp không phải chỉ kém nửa phần nửa điểm, chênh lệch giữa họ có thể nói là dài cỡ Vạn Lý Trường Thành, hoặc giả là khoảng cách giữa trời và đất cũng không khoa trương. Ít nhất hiện tại trò kể một nửa giấu một nửa nhằm

gây hiệu ứng hồi hộp của Đường Táp trong mắt Tô Gia giống như một thanh nhai đứng múa đại đao trước mặt Quan Công.

Bỏ đi, để tránh Đường Táp nói chưa hết đã tự hại mình chết ghen, Tô Gia hảo tâm lại có lệ thuận theo ý Đường Táp hỏi một câu: “Giống ai?”

Bất quá đáng vẻ khoan thai này của Tô Gia dưới góc độ của Đường Táp lại thành “cố tình giả vờ không thêm để ý, thật ra rất để ý”, hôm qua bị đòn phủ đầu uy lực mười phần của Tô Gia dọa chạy, Đường Táp tuyệt không muốn cứ thế nhận thua.

“Tô Bạch Tô Gia, nghe qua chưa?” Đường Táp đuôi mày nhướn thật cao, trang bị một thân quần áo màu sắc sặc sỡ quả thực là tuyệt phối.

“Rất giống tên tôi. Tôi là Tô Mặc, hẳn là Tô Bạch.” Tô Gia lật một tờ báo, diện vô biểu tình cúi đầu nói.

“Chẳng những tên giống, tướng mạo cũng giống, bất quá Tô Bạch Tô Gia người ta là đại nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, xuất thân danh môn vọng tộc, người bình thường muốn nhìn ngài ấy một cái cũng khó.” Đường Táp híp mắt, khuỷu tay tỳ lên bàn.

Tô Gia lại lật qua một tờ báo: “Là danh nhân sao? Nhưng tôi chưa nghe qua người này.”

“Nhân vật chân chính lợi hại tùy tiện một người bình thường làm sao có thể biết đến, ai, Tô tiên sinh làm nghề gì?” Tô Gia thuận miệng qua loa lọt vào tai Đường Táp liền thành tự ti trốn tránh và che giấu.

“Giáo sư đại học.”

“Nga, giáo sư đại học.” Thấy Tô Gia thủy chung sừng sững bất động, Đường Táp rơi về thế bị động ra vẻ thần bí nhích ghế lại gần Tô Gia, cẩn cẩn dực dực nhìn xung quanh, khum tay che bên miệng hạ giọng nói: “Đường Kiều có phải cho tới giờ vẫn chưa nói với anh về Tô Bạch Tô Gia?”

Nhịn không được phì cười, Tô Gia xếp tờ báo dẹp qua một bên, nhìn Đường Táp: “Cho dù vị Tô Bạch Tô Gia đó tướng mạo có chút giống ta, thì cũng đâu liên quan gì tới Đường Kiều.”

“Đương nhiên là có liên quan, chẳng lẽ Tô lão sư cảm thấy một nam nhân anh tuấn tiêu sái lại lăm tiền như biểu ca nhà tôi lại vô duyên vô cớ ưng ý một giáo sư đại học?” Lời vừa ra khỏi miệng hắn liền phát hiện Tô Gia hơi ngẩn người, Đường Táp âm thầm khoái trái, thấy chưa, cuối cùng vẫn bị hắn đâm trúng chỗ hiểm!

Tự cho là đâm trúng chỗ hiểm của Tô Gia, Đường Táp thừa thế bồi thêm một nhát nữa, ghé bên tai Tô Gia thấp giọng nói: “Tô lão sư, kỳ thực người biểu ca tôi thích không phải anh, mà là vị Tô Bạch Tô Gia nhìn tương tự anh kìa. Tôi nói với anh chuyện này cũng là hy vọng Tô lão sư có thể hiểu được chân tướng, đừng để bị u mê.”

“Đường Kiều..... thích Tô Bạch?” Tô Gia hơi nhướn mày, y nhớ tới câu nói chiều hôm qua Đường Kiều dán vào tai y thì thầm trong phòng tắm.

“Không chỉ đơn giản là thích thôi đâu, biểu ca tôi hồi nhỏ có một lần đi theo ba anh ấy bàn kinh doanh, ngẫu nhiên gặp được Tô Bạch Tô Gia, kể từ đó ảnh liền sùng bái Tô Gia, sùng bái đến lợi hại.” Đường Táp một lần nữa ngồi trở lại vị trí của mình, từ túi áo sơ mi hoa lấy ra một điều thuốc châm lửa.

Thì ra là sùng bái. Tô Gia dựa vào lưng ghế bắt chéo một chân, ngón tay từng nhịp từng nhịp gõ nhẹ đầu gối, người sùng bái y xưa nay luôn rất nhiều.

Hút một hơi thuốc, Đường Táp tiếp tục: “Biểu ca bạn rảnh gì cũng đi tứ xứ thu thập tin tức hình ảnh về người ta, đáng tiếc Tô Gia chủ yếu hoạt động ở châu Âu, ngài ấy tuy cũng thường giao dịch mua bán khắp nơi, bất quá phần lớn đều giao cho thủ hạ, sau khi công thành danh toại rất hiếm khi đích thân đi đàm phán, Đường Kiều muốn gặp cũng không được.”

Đường Táp vừa nói vừa trộm liếc xem phản ứng của Tô Gia, Tô Gia nghe đến hứng thú, ngoài cười trong không cười ha ha hai tiếng, liên tục cảm thán: “Ra là thế, chuyện này Đường Kiều quả thật chưa nói qua với tôi.”

Cho rằng Tô Gia đang giả ngu, Đường Táp loại người thẳng như ruột ngựa không hiểu tâm cơ gian xảo trực tiếp nói: “Vị Tô lão sư này, anh cũng không cần quá hung mãnh, nói tới nói lui anh chẳng qua chỉ là kẻ thể thân mà thôi, đâu phải Tô Gia thật sự.”

“Nếu thật sự là Tô Bạch Tô Gia.....” Đột ngột dừng lại, Tô Gia thẩu lên vươn tay hướng Đường Táp, Đường Táp sống lưng căng thẳng hơi nhúu mày kiềm nén xung động tránh đi, Tô Gia thấy thế nhẹ giọng cười nói, “Đừng khẩn trương, tôi sẽ không đánh cậu.”

“Sáng sớm hút thuốc không có lợi cho sức khỏe.” Đoạt lấy điếu thuốc bên khố miệng Đường Táp, Tô Gia ném tàn thuốc vào trong ly nước trên bàn, thấy Đường Táp vẫn sững sờ nhìn mình, bèn giải thích, “Tôi không có thói quen hút thuốc second-hand.”

“Tiếp tục đề tài ban nãy, nếu thật sự là Tô Bạch Tô Gia, có phải có thể tùy tiện giết chết người đàn bà của cậu cũng không có vấn đề gì?” Tô Gia thản nhiên liếc sang Anna ngồi ở bàn đối diện cách y xa nhất, Anna vẫn luôn im hơi lặng tiếng cúi đầu uống nước thành linh phun một ngụm nước ra ngoài, xoay người ho sặc sụa không ngớt.

Đường Táp nhìn Anna lại bị dọa, rồi nhìn Tô Gia thủy chung giữ nụ cười ôn hòa, hắn cũng cười hắc hắc: “Tô lão sư ngài lợi hại, lời vừa rồi chúng ta coi như chưa từng nói qua chưa từng nghe thấy, thế nào?” Đường Táp trong lòng uất ức lại chán nản, hắn vốn định giúp Anna đòi lại chút mặt mũi, kết quả mặt mũi còn chưa đòi về, mà Anna có lẽ từ nay về sau đều sợ chết dí Tô Gia.

“Hai người đang nói gì thế?” Vừa mới tắm xong, Đường Kiều từ trên lầu đi xuống, một thân khoan khoái.

“Không có gì, A Táp bảo Anna xin lỗi ta vì chuyện hôm qua, ta nói không cần.” Tô Gia mỉm cười nhìn Đường Kiều đang đi tới chỗ bọn họ.

“Vậy sao?” Đường Kiều liếc sang Đường Táp, tiểu tử này xưa nay không phải luôn bênh gà nhà sao?

“Anna, còn không mau giáp mặt tạ lỗi với Tô lão sư.” Đường Táp đâm lao phải theo lao, chính diện giao đấu hiệp 1: tiểu hồ ly thảm bại lão hồ ly.

“Xin lỗi, Đường tổng, xin lỗi, hôm qua em không phải cố ý, em sai rồi, em thật sự biết sai rồi.....” Anna đáng thương sắp òa lên khóc.

22. Chương 22

Thấy Đường Kiều vẫn không phản ứng, Tô Gia bất mãn cầm tẩu thuốc gõ đùi Đường Kiều, mời y bày mưu tính kế còn dám thả hồn, đáng đánh.

“Đờ ra đó làm gì, mê gia rồi sao?” Tô Gia hừ một tiếng, khó trách tiểu tử thói này lâu lâu lại nhìn mình đến ngẩn người...

“Là người thì sẽ có nhược điểm, có nhược điểm ắt có chỗ để nắm thóp.” Chậm rãi phả ra một vòng khói xì gà, Đường Kiều tay phải nhẹ nhàng đảo whisky trong ly.

Đường Táp bấu môi từ chối cho ý kiến, trong lòng thầm nghĩ mấy câu này của lão đại toàn là sáo rỗng, là người đương nhiên phải có nhược điểm, nhưng vấn đề là chỗ để nắm thóp không dễ tìm.

“Lão Trần có hai đứa con, đứa lớn là Trần Thiên Hà, du học ở châu Âu về hiện đang giúp lão Trần quản lý kinh doanh, cũng có chút tiếng tăm trong giới, thông minh, chịu nỗ lực, em gặp qua vài lần, người này với cha hắn quả thực là một khuôn đúc ra,” Đường Táp phân tích, “Đứa còn lại tên Trần Dư, Dư trong dư thừa, là con riêng, trong nhà không có địa vị gì, trước đó không lâu đắc tội Tổng gia bị anh hấn tặng luôn cho Tổng gia.”

Đường Táp nhúu mày: “Vị đương gia ở Tổng gia khét tiếng thích nam nhân, lão Trần cũng đủ nhẫn tâm, con riêng dù sao cũng là máu mủ của mình, cứ như vậy tuyệt tình tặng cho người ta làm đồ chơi.”

Nam nhân có gì hay ho đâu, ôm nữ nhân vẫn thoải mái hơn.

“Trần gia với Tống gia có hợp tác gì không?” Nhìn màn hình máy tính trước mặt, Đường Kiều buông ly rượu.

“Trần gia tuy thế lực không tính lớn, nhưng mỗi đời đều cắm rễ ở Hong Kong, mạng lưới ngoại giao tương đối rộng; Tống gia tuy tài hùng thế đại, nhưng vẫn thiếu một ít giang hồ địa phương chiếu ứng. Trần gia cần tiền, Tống gia cần quan hệ.” Đường Táp nói xong, mắt kiên nhẫn nhìn ai đó một bên hút thuốc một bên uống rượu đến nhàn nhã, “Này, anh nói xem nên làm gì bây giờ, em xưa nay chỉ biết chấp hành không hiểu mấy âm mưu tính kế hại nào.”

“Không thể để người khác biết là chúng ta làm.” Đường Kiều từ chỗ ngồi đứng lên, thông thả bước đến bên cửa sổ, không thể để người khác biết là Đường Táp động tay động chân, càng không thể để người khác biết là tổ chức lính đánh thuê T nhúng tay trong đó, mỗi một địa bàn đều có quy củ bản địa, mấy lão đại trên sân nhà ngày thường nhộn nhịp đấu đá nhau, nhưng tối kỵ chính là người ngoài tùy tiện xen vào.

Đường Kiều bỗng dưng chớp chớp mắt, ngoài biệt thự một chiếc ô tô trắng chậm rãi dừng lại, Tô Gia vừa đi cắt tóc mát xa đã trở lại, Anna ngày đầu tiên nhìn thấy Tô Gia còn kênh kiệu đến không xong giờ lại phe phẩy theo sau Tô Gia như một tiểu nha hoàn, hầu trên hầu dưới, lần nào cũng làm Đường Táp tức chết lại không làm gì được.

Đường Kiều khước miệng bắt giắc cong lên, sao hần lại quên mất Tô Bạch Tô Gia vị Ngọc Diện Diêm La đỉnh đỉnh đại danh trong giới, luận âm mưu quỷ kế, bụng dạ tâm cơ, Tô Gia cũng là cao thủ số một.

Mấy tháng trời không để ý tóc tai, Tô Gia rảnh rỗi bèn nhờ Anna dẫn tới một salon nổi tiếng chỉnh trang mái tóc một chút, đàn ông thì phải thanh thanh sáng sáng, sạch sạch sẽ sẽ, thỉnh thoảng nhìn thấy những bảng quảng cáo mỹ nam trai dài trên mấy trung tâm thương mại ven đường, Tô Gia lại nhịn không được âm thầm khinh thường một phen, đường đường đàn ông lại hóa thân như yêu nghiệt, loại tiểu bạch kiểm này cũng chỉ biết mua vui cho đàn bà.

Cắt tóc xong, đến mấy shop hiệu đặt vài bộ Âu phục, ăn uống no say rồi đi hưởng thụ một liệu trình mát xa, Tô Gia mới tâm mãn ý túc ngồi xe về biệt thự.

Đường Táp xuống lầu liền bắt gặp Anna đang rót nước cho Tô Gia, hần bắt măn hừ một tiếng: “Tô lão sư, Đường tổng kêu anh lên đó.” Kỳ thực Đường Kiều chỉ bảo Đường Táp mời Tô Gia lên, nhưng chữ “mời” vô cùng vinh hạnh được Đường Táp ghé lạnh.

Tô Gia uống hai hộp nước rồi đưa ly cho Anna, một bên lên lầu một bên phân phó: “Anna, ngày mai giúp tôi đi lấy đồ về, cô cứ trực tiếp cất đồ vào tủ quần áo trong phòng tôi là được.”

“Vâng.” Anna đáp.

Đường Táp khước miệng có chút run rẩy, đợi đến khi Tô Gia lên lầu trên hần mới xuống phòng khách lầu dưới: “Anna, hần muốn đi dạo phố mua sắm thì để ai khác hầu hần là được rồi.” Người đàn bà của mình bị kẻ khác sai tới sai lui, còn cao hứng được mới là lạ.

“A Táp, nhìn nè! Đây là dây chuyền Tô Gia mua cho em, có đẹp không?” Anna tựa hồ hoàn toàn không nghe thấy Đường Táp nói, hăng hái bừng bừng đem triển lãm chiến lợi phẩm của nàng với Đường Táp, toàn bộ đều là trang sức quần áo giày dép hàng hiệu mới nhập về trong mấy plaza.

Muốn làm sao thu phục một người, so với Tô Gia dày dặn kinh nghiệm, Đường Táp quả thật vẫn còn quá non, trên phương diện này Đường Táp hoàn toàn không phải đối thủ của Tô Gia.

Nhìn Anna phấn chấn tay xách nách mang một đồng túi mua sắm, Đường Táp triệt để tuyệt vọng hai tay bụm mặt, Tô Mặc này quá lợi hại, thảo nào có thể gắt gao dặt mũi anh họ hần.

“Không xử được lão Trần định tìm ta hỗ trợ?” Tô Gia đẩy cửa vào, tùy ý ngồi bên cạnh Đường Kiều, sau khi từ miệng Đường Táp biết được Đường Kiều hóa ra là “fan nhí” của y, thái độ Tô Gia đối với Đường Kiều cũng ôn hòa hơn trước.

Con người mà, luôn thiện ý niềm nở với người thương thức mình, nhất là khi vị “fan nhí” này lai lịch không nhí chút nào, càng thêm lớn lao thỏa mãn tâm hư vinh của Tô Gia.

“Đây là tất cả tư liệu về Trần gia.” Đường Kiêu tắt xì gà, xoay màn hình qua hướng Tô Gia, còn mình đứng dậy đi rót một ly cà phê dâng đến trước mặt Tô Gia.

Tùy tiện liếc đồng tư liệu chỉ chút chữ trên laptop, Tô Gia không chút hứng thú đẩy máy sang Đường Kiêu, thân thể ngã vào lưng ghế, tay trái ngón tay nhịp nhịp: “Nói trọng điểm cho ta biết.”

Đường Kiêu mỉm cười, lại đứng lên lấy một cái tẩu thuốc bạch ngọc đặt gần đó, nhét sẵn sợi thuốc mới đưa tới tay Tô Bạch, hần còn đích thân châm lửa thay Tô Bạch, một bên liệt kê những trọng điểm trong tư liệu về Trần gia cho đối phương nghe.

“Tô Gia có kiến nghị gì không?”

Tô Bạch hút một hơi, cười nhạt liếc nhìn Đường Kiêu ngồi bên cạnh, hé miệng liền phả một luồng khói trắng ngay mặt Đường Kiêu, tán thưởng: “Thuốc tốt.”

“Royal Box loại hữu hạn,” Đường Kiêu hí hóp mắt nhẹ nhàng ngửi ngửi hương khói trong không khí, có vẻ chưa chưa, “Nghe nói loại thuốc này hút lên có mùi ô mai tươi.”

“Biết thưởng thức.” Tô Gia trong tay ôm tẩu cười nói, “Hay là người trình bày ý tưởng của người trước đi.”

“Lão Trần hơi lớn tuổi, ăn chay niệm phật, chuỗi phật châu bạch ngọc kia là hần tôn tâm tư mới có được, ta dám chắc nếu phải chọn giữa phật châu và con trai lão nhất định sẽ chọn phật châu, cường bức dụ dỗ rất khó thành công.”

“Cho nên?”

“Trần gia và Tống gia có hợp tác, có thể nghĩ cách hạ thủ từ bên trong.” Đường Kiêu nói.

Hút thêm hai hơi, Tô Bạch mới mở miệng, nhẹ nhàng cười: “Cần gì phiền phức như vậy, ta hỏi người một vấn đề, nếu bắt con trai lão Trần lựa chọn giữa cha và phật châu, người đoán hần sẽ chọn thế nào?”

“Không chọn cha hần cũng không chọn phật châu, mà lựa chọn trở thành lão đại Trần gia.” Điểm này Đường Kiêu biết, chỉ là còn một vấn đề, “Lão Trần có hai đứa con trai, đứa lớn Trần Thiên Hà cơ bản xem như đã ngồi vững ghế lão đại Trần gia, quan hệ giữa hần và cha cũng tốt, sẽ không vì lợi ích mà giúp đỡ người ngoài đối phó cha mình.”

Tô Gia mỉm cười, tao nhã phun ra một làn khói trắng: “Không phải còn một đứa con riêng sao?”

“Trần Dư bị Trần Thiên Hà tặng cho Tống gia, người định phò Trần Dư lên ngôi?”

“Thứ nhất có thể lấy được phật châu, thứ hai có thể nhân không chế Trần Dư mà không chế Trần gia, thứ ba có thể phủ tay đem chuyện này đổ hết cho nội chiến ở Trần gia. Một đứa con riêng bị vứt bỏ động thủ với cha và anh mình, thập phần hợp lý.” Tẩu thuốc gõ gõ đầu gối, Tô Gia đuôi mày khé mắt đều thấu lộ thần thái phi dương, so với lỗ mũi sống mái nhau bằng đao thật sùng sục, Tô Gia càng thích đứng sau bức màn thần nhiên tự đắc nhìn kẻ khác đấu đến người chết ta sống, còn chính y chỉ cần lo thân mình lại ngư ông đắc lợi.

Dáng vẻ đắc ý vạch định âm mưu quỷ kế đến thần thái phi dương này của Tô Gia đều lọt vào mắt Đường Kiêu. Họ Đường nào đó chăm chú nhìn Tô Gia như vậy một hồi, đây đại khái có thể coi là một loại biểu hiện của trí tuệ, nam nhân có trí tuệ chung quy luôn khiến người phải nhìn bằng cặp mắt khác.

Không thể không thừa nhận, Tô Gia lúc chơi xấu quả thật..... đẹp chết đi được!

Thấy Đường Kiêu vẫn không phản ứng, Tô Gia bất mãn cầm tẩu thuốc gõ đùi Đường Kiêu, mời y bày mưu tính kế còn dám thả hồn, đáng đánh.

“Đờ ra đó làm gì, mê gia rồi sao?” Tô Gia hừ một tiếng, khó trách tiểu tử thối này lâu lâu lại nhìn mình đến ngẩn người, thần tượng sùng bái từ nhỏ đang sờ sờ trước mặt, giờ lại kiến thức được gia ta túc trí đa mưu, Đường Kiêu chắc sẽ không chán kinh quá độ, đến nỗi nhìn mình chăm chăm mà phát ngốc chứ?

Bỏ đi bỏ đi, nếu là như vậy cũng có thể tha thứ. Tô Gia lấy tư thái trưởng bối hòa ái nhìn Đường Kiêu, Đường Kiêu tuy không phải hạng người tốt lành gì, bất quá thu làm đồ đệ cũng không tệ, ít nhất sẽ không giết hai tên kia ăn cây táo rào cây sung làm y thất vọng tột đỉnh.

“Phải a, Tô Gia ngài mị lực quá lớn, ta kim lòng không đậu mê ngài mất rồi.” Đường Kiều cười khê.

“Nói chính sự!” Chỉ là người này thỉnh thoảng lại có chút lưu manh.

“Bảo Đường Táp tổ chức một buổi tiệc đấu giá rượu, Tổng gia Trần gia đều nằm trong danh sách khách mời, ta và A Táp không tiện trực tiếp tiếp xúc với Trần Dư, đến chừng đó phải phiền Tô Gia ngài.”

Tô Gia nhướn mày: “Người có thể bảo đảm người của Tổng gia sẽ dẫn Trần Dư đến dự?”

Trần Dư theo Tổng gia dự tiệc, một khi chạm mặt người của Trần gia có thể sẽ thập phần xấu hổ.

“Tô Gia ngài chỉ cần tiếp cận Trần Dư, mọi chuyện còn lại cứ yên tâm giao cho ta.”

Ba hôm sau, một buổi đấu giá rượu cứ cách quãng thời gian lại có ở Hương Cảng, thoát nhìn thập phần bình thường được tiến hành dưới sự hỗ trợ của Đường Táp, phú thương quyền quý được mời tám chín phần mười đều đã nhận lời tham dự, trong đó bao gồm Trần gia thiếu tiền nhưng thích sĩ diện cùng với Tổng gia có tiền nhưng thiếu quan hệ.

Ấu phục Tô Gia đặt ở shop hai ngày trước đã có đất dùng, quần trắng sơmi trắng kèm áo choàng đen bên ngoài, đồng hồ hàng hiệu xa xỉ, mái tóc ngắn sạch sẽ thanh lịch, rành rành một nam nhân thành thực lão luyện.

Tô Gia thập phần hài lòng với hình tượng của mình, điều duy nhất khiến y không quá thoải mái chính là lần này y lại phải sắm vai người tình bên cạnh Đường Kiều. Y thống hận cái luận điệu quỷ quái kia của Đường Kiều, rằng thì muốn tiếp cận Trần Dư cách tốt nhất chính là lấy thân phận “người đồng loại” đi tiếp xúc, rằng thì dù sao ở thành phố A mọi người cũng đã biết bên cạnh Đường Kiều có một tình nhân Tô Mặc.

Chết tiệt hơn nữa là, Tô Gia cứ nhiên cảm thấy lỗi suy nghĩ trời đánh này của Đường Kiều lại thập phần có lý.

23. Chương 23

“Tay người, lấy ra.”

“Mọi người đang nhìn, cười một cái nào.”

Tay nâng ly rượu, Tô Gia mỉm cười, trong mắt người ngoài tỏ ra cực kỳ thân mật sờ lưng nam nhân bên cạnh, sau đó hai ngón tay kẹp lấy một miếng thịt trên lưng Đường Kiều, dùng sức mà véo.

“Cưng thật nhiệt tình.” Khóe miệng hơi run một chút, Đường Kiều ngoài mặt vẫn duy trì nụ cười xán lạn lại tao nhã, nhưng móng vuốt luồn bên hông Tô Gia đã ngoan ngoãn thả xuống.

Véo mạnh gớm!

“Con mồi của ta xuất hiện rồi.” Nhấp chút champagne, Tô Gia nheo mắt nhìn về phía cổng vào tiệc rượu.

Người của Tổng gia đáp ứng lời mời mà đến, Tổng Sở Văn sắc mặt lạnh lùng tạm xem như anh tuấn tiêu sái là người nổi nghiệp Tổng Gia hiện tại, trong nhà có lão đầu ở đại lục, Tổng gia căn cơ tại phương bắc, lần này là Tổng Sở Văn phụng mệnh lão đầu nhà mình nam tiến Hong Kong khai thác thị trường.

Tổng Sở Văn không chút kiêng kị ôm eo Trần Dư đi vào tiệc rượu, Trần Dư thoát nhìn mới ngoài hai mươi, tướng mạo không thể nói xinh đẹp bao nhiêu, nhưng nhờ bộ dạng sạch sẽ, sắc mặt có chút tái nhợt ngược lại mang vài phần vị đạo dụ người thương tiếc.

Người của Trần gia đã sớm có mặt, Tổng Sở Văn vừa xuất hiện Trần Thiên Hà liền tươi cười nghênh đón, Trần Dư vẻ mặt thoả đáng chờ, Tổng Sở Văn ghé bên tai Trần Dư thì thầm gì đó, Trần Dư trước khi Trần Thiên Hà đến gần đã tách khỏi Tổng Sở Văn trực tiếp tới một góc vắng trong tiệc rượu, thoát nhìn hết sức cô đơn.

Xung quanh thỉnh thoảng có vài người dòm ngó Trần Dư, cũng không biết đang nhỏ to bàn tán cái gì.

.....

.....

“Tô Gia định khi nào ra tay?”

“Tùy tiện qua đó bắt chuyện sẽ khiến tiểu khả ái kia cảnh giác, biết có một câu gì không?”

“Câu gì?” Đường Kiêu theo ý Tô Gia hỏi tiếp.

“Thêu hoa trên gấm không bằng đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.” Tô Gia nhỏ giọng nói, “Bây giờ người cãi một trận với ta, chỉ được động khẩu không được động thủ.”

“Đương nhiên.” Đường Kiêu lập tức đáp ứng, chẳng lẽ hần còn dám động thủ đánh Tô Bạch?

Hần vừa dứt lời, một ly champagne chưa uống hết liền hoa lệ tưng bừng vào mặt hần, vừa rồi là ai nói cãi nhau chỉ được động khẩu không được động thủ?

“Người lại lên cơn điên gì nữa?!” Tiếng rống giận khí thế mười phần của Đường Kiêu cơ hồ hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người trong tiệc rượu, đương nhiên, còn bao gồm cả mái tóc tích champagne của hần.

Một người chỉ cần khí thế đủ mạnh, cho dù bị tạt champagne một thân chật vật cũng không lộ vẻ khó coi, nếu cộng thêm tướng mạo bản thân đủ anh tuấn tiêu sái, còn có thể toát ra vài phần gợi cảm.

Đường Kiêu chính là thuộc hàng những anh chàng vô luận khi nào ở đâu và bị vây trong tình huống bất lợi gì, cũng đều tản mát nội tiết tố nam tính nồng đậm.

Bốp — Xem người còn tiêu sái bảnh bao tới chừng nào.

Tô Gia tặng cho Đường Kiêu một cái tát, phun ra hai chữ: “Vô sỉ!”

Nhờ nền tảng giáo dục cực tốt từ nhỏ, Tô Gia không am hiểu cãi lộn, bắt quá sở trường của y chính là bạt tai, những người bên cạnh y trước giờ luôn là đối tượng để y luyện tập.

Tát Đường Kiêu xong Tô Gia lập tức xoay người bỏ đi, y lạnh mặt, đôi môi mím chặt thành một đường lãnh ngạnh, điều này làm y thoát trông thấp phần tức giận, người xung quanh đều sẽ nghĩ hai nam nhân này có lẽ tranh cãi vì sự tình nào đó, nhưng nội dung tranh cãi bọn họ lại đoán không ra.

Mục đích của Tô Gia chính là tư thái “bị khi dễ”, tuy rằng trên thực tế người bị khi dễ là Đường Kiêu.

.....

.....

Ngay lúc nhìn thấy Tô Bạch và Đường Kiêu cãi nhau Đường Táp liền chạy tới chỗ họ, bắt quá thời gian họ cãi nhau quá ngắn quá kịch liệt, đợi Đường Táp chạy tới Tô Gia cũng vừa mới “bị chọc giận bỏ đi”, chỉ để lại một ly rượu bị rưới sạch cùng một Đường Kiêu được thưởng bạt tai.

“Hai người làm sao vậy?” Đường Táp cho rằng Đường Kiêu và Tô Bạch thật sự cãi nhau, hần đến bên người Đường Kiêu nhìn bộ vest bị tưới đầy champagne của nam nhân, nhỏ giọng hỏi, “Hay là đi thay đồ trước?”

Đường Kiêu nhìn Tô Bạch một mình đi đến một góc vắng đứng dựa tường, diễn kịch phải diễn đến cùng, hần “hung hăng” trừng Tô Bạch, ném mạnh ly rượu trong tay xuống đất phát ra tiếng vang loảng xoảng, đẩy Đường Táp vội vã đi về hướng phòng nghỉ, mặc cho Đường Táp chẳng hiểu mô tê gì hoang mang rối loạn theo sau.

“Biểu ca, anh chiều hư gia hỏa kia rồi.” Đường Táp thấp phần bất mãn.

Đường Kiêu đi vào phòng nghỉ đơn, tóc bết dính phi thường khó chịu, hần một bên cởi áo khoác thấm champagne, một bên thẳng tiến buồng tắm.

“Đây là kế hoạch.” Có thể gạt được Đường Táp, tức là cũng có thể thuận lợi gạt những người khác.

Bất quá Tô Gia đúng là hình mẫu cho nạn cãi nhau “động thủ không động khẩu”, cũng may nam nhân tuy tát nghe vang dội nhưng thực chất không đau lắm.

Đường Kiêu im lặng sờ bên má bị trúng một chưởng của mình, Tô Gia trước kia nhất định đã từng luyện qua bạt tai.

“Kế hoạch gì a?”

Hai tay khoanh trước ngực tựa vào cửa phòng tắm nghe tiếng nước ào ạt bên trong, Đường Táp vô cùng buồn bực, hẳn chỉ biết tiệc rượu dùng để dẫn cá mắc câu, chứ có nghe ai nói còn có kế hoạch gì nữa đâu.

.....

.....

Không bao lâu sau Đường Táp lại từ phòng nghỉ đi ra, án theo kế hoạch đã định Đường Táp tự mình tiếp đãi Trần Thiên Hà, mà Trần Thiên Hà cũng đem Đường Táp giới thiệu với Tổng Sở Vân, ba gã đàn ông trò chuyện vui vẻ rồi cùng nhau vào một gian phòng nghỉ khác. Trước khi vào phòng nghỉ, Tổng Sở Vân thoáng liếc hướng Trần Dư.

Tổng Sở Vân đối với Trần Dư hẳn không chỉ là tùy tiện chơi qua đường. Một cử động nhỏ nhất của Tổng Sở Vân vẫn không thoát khỏi tầm mắt Tô Gia.

Tô Bạch một mình dựa tường, trong tay một ly champagne, bộ dáng thoát nhìn cũng là một nam nhân chờ người tới an ủi mời mọc, bất quá xét biểu hiện cường hãn vừa rồi của Tô Gia cùng với khí tức “chờ lại gần ta” tản mát từ cả người y lúc này, trong phạm vi năm thước không ai dám tới gần y, càng đừng nói là lân la bắt chuyện.

So với Tô Bạch khí thế quá mạnh khiến người không dám tiếp cận, Trần Dư một mình lẻ loi đứng trong góc tiệc rượu, biểu tình có chút mờ mịt khiến hẳn thoát nhìn giống như một chú vịt con lạc đường, đang đợi ai đó dẫn hẳn đi.

Không để Tô Gia chờ quá lâu, trong tiệc có một gã đàn ông tay bưng hai ly rượu đi tới chỗ Trần Dư.

Nam nhân nọ cười đến cực kỳ tao nhã, môi khép lại mở mở lại khép nói gì đó, nhìn từ góc độ người ngoài chẳng qua là một người lễ độ mời Trần Dư uống rượu mà thôi, chỉ là loại người càng áo mũ chỉnh tề này lời nói ra thường càng hạ lưu dễ tiện.

Trần Dư biểu tình phi thường khó coi, môi dưới bị cắn đến sắp bật máu, bàn tay giấu trong tay áo đã dần siết chặt thành quyền, Tô Bạch có thể tưởng tượng quý ông áo quần bảnh bao kia giờ phút này đang nói mấy câu vô sỉ ác ý.

Nếu hiện tại Trần Dư nhìn không được một quyền đâm vào mặt gã kia, không cần nghi ngờ đám người dự tiệc sẽ chỉ thiên vị quý ông mặt người dạ thú đó, nơi này không phải thiên đường tốt đẹp bệch lí lẽ không bệch thân nhân, bất quá là địa ngục dơ bẩn bệch tiền không bệch túng.

Trần Dư nhìn xuống, hẳn bắt đầu có ý né tránh vị tiên sinh mời hẳn uống rượu.

Tô Bạch coi như hài lòng với biểu hiện của Trần Dư, biết ả hẳn ít nhất chứng tỏ Trần Dư cũng là người có đầu óc, bất quá hiện tại hẳn đã đến phiên y lên đài.

.....

.....

“Làm ơn tránh xa tôi một chút, tôi không uống rượu.” Trần Dư cau mày lùi về sau mấy bước, chỉ là hẳn vốn đứng trong góc, lui nữa cũng không còn chỗ để lui.

“Còn làm bộ cao thượng hợm hĩnh, ai chẳng biết người đã ngủ với Tổng Sở Vân, có muốn thử sức ta không? Công phu trên giường của ta không kém gì hẳn đâu, thế nào, ra giá đi?” Gã kia liếm liếm môi, gã đã chú ý Trần Dư này giờ, tuy rằng tướng mạo không tính là đẹp, bất quá ăn mặn nhiều lâu lâu đổi khẩu vị với rau dại cũng không tệ.

“Nói năng tôn trọng một chút!”

Trần Dư nắm chặt quyền, hẳn rất muốn lôi tên vô lại trước mắt này ra hung hăng nện một trận, nhưng hẳn cũng biết người trong tiệc rượu hẳn đều không thể trêu vào.

“Tôn trọng? Ta hiện tại chính là tôn trọng người rồi, ta chịu hồi ý kiến của người là đã cho người mặt mũi, chẳng lẽ người tưởng mình còn là nhị công tử Trần gia? Chỉ cần ta nói một tiếng với Trần đại thiếu, người

có tin ngày mai hẳn sẽ đưa người lên giường của ta không, đến chừng đó ta muốn chơi người thế nào cũng được, hoặc là ta có thể đứng một bên nhìn một đám nam nhân chơi người.”

Gã đàn ông kia nói chuyện cực kỳ khó nghe, nhìn sắc mặt Trần Dư càng lúc càng trắng bệch chỉ muốn ngay lập tức đề vị nhị công tử Trần gia này xuống sàn hung hăng thao túng, bất quá không đợi gã vươn tay sờ mặt Trần Dư, bên cạnh đã có người một cước đá gã chổng vó dưới đất.

Người tới chính là anh hùng cứu mỹ nhân, Tô Gia.

“Mẹ kiếp, người điên à?!” Gã kia tức giận từ dưới đất bò lên.

“Nếu ta là người ta sẽ ngậm miệng lại.” Tô Gia thẳng tắp đứng chắn trước mặt Trần Dư, tay trái cầm trong túi quần, tay phải nâng ly rượu, ánh mắt băng lãnh.

Thấy rõ là ai đập mình một cước, gã kia hơi sững sốt, ban nãy cảnh tượng Tô Gia tát Đường Kiêu gã cũng nhìn thấy, tin tức Đường Kiêu gần đây hợp tác với Trần Uyên mọi người đều biết từ sớm, Đường Kiêu và Đường Tịch hai người đều không phải đối tượng gã có thể tùy tiện trêu vào, mà người dám đánh Đường Kiêu phỏng chừng gã cũng không thể chọc tới.

“Vị tiên sinh này, có thể giải thích một chút tại sao đột nhiên lại..... đánh ta không?” Rất không tiện nói chữ “đá” ra miệng.

“Gia tộc hoặc là công ty của người ở Hong Kong có bao nhiêu tài sản? Vốn lưu động bao nhiêu, thiếu ngân hàng bao nhiêu, hiện tại hạng mục lớn nhất là gì?” Tô Gia hỏi liên một loạt vấn đề khiến người lần không ra đầu đuôi.

“Người hỏi chuyện này làm gì?”

“Bởi vì nếu người không thức thời rút ngay lập tức, ta sẽ không chỉ đơn giản đá người một cước thế đâu, trong vòng một tuần ta sẽ cho người điều tra rõ ràng toàn bộ gia sản của người, bởi móc mọi việc người làm trong quá khứ, sau đó muốn chơi người kiểu nào thì chơi người kiểu đó.” Nhại lại khẩu khí vừa rồi của gã, Tô Gia cười đến thập phần hòa ái thân thiện.

“Tìm một đám đàn ông bảo bọn họ xếp hàng thượng người, hoặc là bán người vào động làm nam kĩ, người cảm thấy đề nghị này của ta thế nào?”

Gã kia nháy mắt sắc mặt có thể so với vôi tường.

“Giờ thì, xéo đi.” Thoáng chốc thu lại nụ cười trên mặt.

Gã kia một câu cũng không dám hó hé lập tức xoay người, chặt vật không chịu nổi rời khỏi bữa tiệc, Trần Dư tận mắt chứng kiến từ đầu tới cuối trợn mắt há mồm đứng một bên, mãi đến khi Tô Gia xoay người lại nhìn hẳn nở một nụ cười hiền lành, hẳn mới mở miệng ập a ập ứng nói hai chữ.

“Cảm ơn.”

24. Chương 24

Hong Kong, sân bay.

Một hàng hắc y nhân quần áo chỉnh tề lục tục từ lối dành cho khách VIP bước đều ra ngoài, nam nhân đi chính giữa hàng trên tay đeo một đôi găng tay trắng, giữa một đám hắc y nhân có vẻ đặc biệt nổi bật.

Hàng người khí thế cường hãn không cần lên tiếng cũng có người tự động tránh ra nhường đường, tư thái kiêu ngạo khiến không ít du khách đến Hong Kong lầm tưởng đây là đại minh tinh nào đó đang quay phim, lồi máy ảnh ra nhắm đám hắc y nhân “tách” một tiếng chụp lại, vài gã cao to lực lưỡng trong đó liền sẵn tới xua đuổi quan chúng hiếu kỳ.

“Thấy cái cậu đeo găng tay trắng đó không? Đẹp trai ghê, chắc là diễn viên mới của TVB nhỉ?” Một bà khách đến Hong Kong du lịch kiểng chân truy tìm bóng dáng nam nhân găng tay trắng.

Một du khách trẻ tuổi ăn mặc bụi đời đứng bên cạnh đẩy đẩy cặp kính gọng đen trên mũi, chỉ vào một người khác nói: “Gã găng tay trắng nhìn bệnh hoạn sao ấy, cháu cảm thấy người mặc áo màu be bên kia đẹp hơn.”

Bà đi nhìn theo hướng ngón tay thanh niên tóc đen chỉ, chỉ kịp thấy một thân ảnh màu be chui vào chiếc xe hơi đen bóng dài ngoằng, căn bản không thấy rõ mặt mũi người đó.

“Đi mất rồi, không thấy.” Bà đi phiến muộn thở dài.

“Cháu có chụp lại này.” Người trẻ tuổi cầm lên chiếc máy ảnh SLR (*) treo trước ngực mình, nhiệt tình cho bà đi nọ xem tấm ảnh anh ta vừa mới chụp được, ngoài hắc y nhân đeo găng tay trắng còn có người đàn ông mặc áo màu be kia.

“Hai người tương mạo đều rất chuẩn a.” Bà khách ngẩng đầu nhìn người thanh niên ngồi cùng máy bay đến Hương Cảng, tấm tắc khen, “Chàng trai trẻ, cậu cũng không kém gì họ, nếu đi đóng phim nhất định sẽ nổi tiếng.”

“Cám ơn đi.”

Thu lại máy ảnh, tạm biệt bà khách nhiệt tình, giữa một mảnh đêm tối phồn hoa người trẻ tuổi đứng bên đường đón một chiếc taxi đến một khách sạn gần sân bay, tới quầy lễ tân nhận chìa khóa gian phòng đã sớm đặt trước, lên thang máy, vào phòng.

Người trẻ tuổi cởi áo khoác, máy ảnh kết nối với di động, mở thao tác gửi tập tin, nhìn hai giây xác nhận quá trình truyền tải được tiến hành bình thường, mới đứng lên đi đến quầy bar rót cho mình một ly whisky, gỡ cặp kính gọng đen trên sống mũi xuống, xoay người mang theo ly rượu vào phòng tắm.

Thọc tay vào túi quần móc ra một gói nhỏ thoát nhìn như để chứa sữa rửa mặt, mở bao bì trút dịch thể màu trắng dạng sữa vào lòng bàn tay đánh đều tạo bọt rồi xát lên mặt, bọt trắng nhanh chóng bị nhuộm thành màu nâu nhạt, hắt vụn vòi nước rửa sạch bọt sữa trên mặt.

Giữ giữ nước đọng trên tay, người trẻ tuổi mở mắt cấp tốc dùng bụng ngón tay lấy đi kính sát tròng đen trên đồng tử, lộ ra một đôi mắt xanh thẳm như nước biển.

Tùy tay túm bộ tóc giả màu đen trên đầu ném vào thùng rác, thanh niên trong gương đã hoàn toàn lột xác từ một nam tử gốc Á bình thường biến thành một người da trắng dung mạo xuất sắc, tóc vàng mắt lam.

Nghiêng ly một hơi uống hết phân nửa rượu, nam nhân tùy tiện gỡ gỡ đầu kéo mảnh buồng tắm, trong bồn tắm thả một cái túi đen, hắt xách túi đặt lên bồn rửa mặt, kéo khóa lấy ra một bộ âu phục mới tinh, quần áo nguyên bản trên người bị cởi ra nhét vào thùng rác, hắt thay đồ mới.

Đối diện gương nhìn trái nhìn phải, nam nhân mang một đôi găng tay nylon tiện lợi lấy ra một tuýp thuốc nhuộm, pha thuốc xong nhanh nhẹn phết lên tóc, mái tóc vàng óng lập tức bị nhuộm thành màu bạch kim.

Cuối cùng đeo một cặp kính gọng vàng không có độ, nam nhân nhét hết toàn bộ vật phẩm vào thùng rác.

Xách túi rác đen sì bước nhanh ra khỏi buồng tắm, nam nhân rút thẻ nhớ từ trong máy ảnh ra bỏ thành hai nửa, kiểm tra điện thoại xong đem túi rác dồn vào ba lô du lịch hắt mang ngay từ đầu, cả người lẫn ba lô cấp tốc lao ra cửa.

[Thời gian: Hai mươi giờ hai mươi ba phút mười bảy giây.]

.....

[Thời gian: Hai mươi giờ hai mươi bốn phút mười lăm giây.]

Cửa phòng bị đột phá từ bên ngoài, một đội cảnh sát trong tay cầm súng lục vọt vào gian phòng trống không người.

“Chết tiệt, lại để hắt chạy!” Harvey hung hăng mắng một câu, tự dẫn đầu một mình xông vào buồng tắm, cuối cùng cầm một ly thủy tinh bên trong còn phân nửa rượu chạy ra, nói với một nam tử trẻ tuổi mới đi vào, “Diệp tổ trưởng, có lẽ hắt vừa rời khỏi không lâu!”

Diệp Tử Ngộ xoay người liền chạy ra khỏi phòng, Harvey thở dài, nhìn ly rượu trong tay lắc đầu, hạ lệnh xuống tổ đội: “Lục soát một hồi, xem tên khốn đó có để lại thứ gì hữu dụng hay không.”

“Harvey, trong tay anh không phải đã cầm ly rượu hần uống qua rồi sao, trên đó chắc có thể lấy vân tay.” Một tiểu cảnh viên thu súng.

Harvey ném cho tiểu cảnh viên một ánh mắt “cậu thật ngu ngốc”.

“Rookie, đối tượng chúng ta phải bắt là Simon.D tiếng tăm lừng lẫy, cậu nghĩ hần sẽ ngốc nổi để lại vân tay của mình trên ly rượu?!” Harvey quay đầu bỏ chiếc ly kia xuống, hùng hùng hổ hổ nói, “Không đúng, cho dù biết dấu vân tay thì cũng có ích gì, vẫn không bắt được Simon.”

“Bắt quá lần này Simon.D sao lại chạy tới Hong Kong, cứ nhiên còn đến cùng một ngày với Trần Uyên?”

.....

.....

[Thời gian: Hai mươi giờ hai mươi phút, tiệc rượu]

“Không cần khách sáo, tôi chỉ là không quen nhìn lũ bại hoại kia ra vẻ đạo mạo.” Tô Gia xoay người đối diện Trần Dư, lo lắng nói, “Những gì tên khốn đó nói ban nãy cậu cứ coi như chó sủa, đừng để trong lòng.”

“Cám ơn.” Đây là lần đầu có người thay mình ra mặt, Trần Dư không khỏi có chút câu nệ vì khấn trương.

“Tô Mặc.” Tô Gia ung dung vươn tay, lại lộ ra một nụ cười thân thiện.

“Tôi, tôi là Trần Dư.” Lòng bàn tay dùng sức xát xát lên áo mới cuống quýt đưa qua.

“Có muốn ra ngoài đổi không khí không?”

Tô Bạch thuận thế nắm tay Trần Dư, tuy là hỏi nhưng căn bản không cho đối phương cơ hội để cự tuyệt, trước mặt công chúng kéo Trần Dư ngang nhiên rời khỏi đại sảnh.

“Thấy mấy người vừa rồi không, bọn chúng ngoài miệng lưỡi ra đến rầm cũng không dám đánh một cái, chỉ cần cậu biểu hiện đủ cường thế, bọn chúng liền là một vài thể khí khó ngửi, ngoài gây buồn nôn ra không thể tạo thành bất cứ thương tổn gì cho cậu.” Tô Gia vừa đi vừa nói với Trần Dư ở bên cạnh.

Hai người rất nhanh tới hoa viên trên sân thượng lộ thiên, không khí se lạnh buổi tối khiến người tinh thần phấn chấn, Tô Bạch buông tay Trần Dư hít một hơi thật sâu.

“Nơi này thoải mái hơn nhiều.” Trần Dư bất giác học theo Tô Bạch hít sâu, ngực cũng không còn uất nghẹn như trước, khoe miệng hần liền cong lên.

Tô Gia mỉm cười, vẫy tay gọi phục vụ ở một bên: “Hai ly champagne.”

Trần Dư một mực nhìn Tô Bạch, cho dù đây là lần đầu tiên họ gặp nhau, nhưng hần nảy sinh hảo cảm rất lớn với nam nhân đã thay hần ra mặt này, thậm chí còn cường liệt sùng bái.

“Tô ca, anh thật lợi hại, ý em là..... chẳng hạn vừa rồi, ngoại trừ lui ra sau em căn bản không biết ứng phó thế nào, không giống như anh, anh thật sự quá lợi hại! Mấy câu anh nói, thật sự quá lợi hại!” Hưng phấn quá độ đâm ra nói năng lộn xộn.

“Gọi tôi là Tô Mặc thôi.” Từ trong túi lấy ra một hộp thuốc lá, Tô Gia rút một điếu, “Hút không?”

“Em không biết hút.”

“Học.” Tô Gia đưa điếu thuốc cho Trần Dư, “Trên đời này chỉ cần cậu hạ quyết tâm, hơn nữa quyết tâm đủ lớn, thì không có gì không học được. Giống như khí thế ban nãy của tôi, những lời tôi nói, cậu cũng sẽ làm được.”

Châm một điếu thuốc nhẹ nhàng hút một hơi, Tô Bạch phun ra một vòng khói, khói trắng lan đi trong bóng tối, rất nhanh biến mất sạch sẽ, không lưu lại nửa tia vết tích.

Xoay người tựa lưng vào lan can, y nhìn Trần Dư châm thuốc, Trần Dư bắt chước động tác của y hút một hơi, sau đó bị sặc đến chảy cả nước mắt, bọn họ nhìn nhau, sau đó cười rộ lên.

“Hút hơi đầu phải chậm một chút.”

“Hơi dễ sặc, bắt quá..... Cảm giác rất kỳ quái, lần đầu tiên em cảm thấy hút thuốc cũng không đến nỗi khó tiếp thu như vậy.” Có điểm yêu thích cảm giác phà ra khỏi khi hút thuốc, Trần Dư lập tức hút hơi thứ hai, hần học rất nhanh, tiếp thu cũng rất nhanh, giờ không còn bị sặc khói ho khan nữa.

“Tô Mặc, ban nãy anh đã làm thế nào? Ý em là..... anh đánh nam nhân đó.” Trần Dư mô phỏng động tác tát tay, màn kịch của Tô Bạch và Đường Kiêu diễn ra quá mức hung mãnh, hần muốn không chú ý cũng khó, trên thực tế ngay từ ánh nhìn đầu tiên lúc Tô Bạch tát Đường Kiêu hần cũng đã bị vẻ cường thế của nam nhân này hấp dẫn.

Sau đó khi gã đàn ông ghé tởm kia tới trêu chọc hần, trong lòng hần đã muốn học theo Tô Bạch tát cho gã một bạt tai, nhưng trên thực tế hần căn bản không dám.

“Em không dám làm như vậy.” Trần Dư thập phần chán nản.

Hần chỉ là một đứa con riêng không quyền không thế, bị kẻ gọi là thân nhân tặng cho người khác làm sủng vật. Đánh người ư? Quên đi, giống như gã ghé tởm kia nói, hần căn bản không có đường để lựa chọn, hần trốn không thoát nơi này.

“Làm sủng vật cho kẻ khác, hoặc là bắt kẻ khác làm sủng vật; bị kẻ khác giẫm đạp dưới chân, hoặc là nhấc chân giẫm đạp lên kẻ khác.” Tô Gia đem chỗ thuốc còn lại nhét vào túi áo Trần Dư, vỗ vỗ vai đối phương, “Lựa chọn khác nhau, con đường về sau cũng sẽ không giống nhau.”

“Chó bị đánh còn biết sủa một tiếng, nếu người bị hiếp đáp mà vẫn cúi đầu không hé răng, cậu còn trông mong kẻ khác xem cậu là người xem sao? Trong mắt họ cậu không bằng một con chó.”

“Trần Dư, cậu có cảm thấy mình thống khổ không?” Tô Gia hỏi.

“Em chỉ là một đứa con ngoài giá thú.....”

“Tôi cũng là con riêng, nhưng đây không phải cái có.” Tô Bạch chỉ xuống dưới lầu, “Những người bên dưới có người không nhà để về, có người không được ăn cơm, còn có người mặc quần áo rách rưới. Mỗi người đều có nỗi khổ nhiều như nhau, nếu cậu thật sự thống khổ thì phải liều mạng tìm cách thoát khỏi tình cảnh quần bách này, một người nếu ngay cả ý tưởng thay đổi hiện trạng cũng không có, vậy cả đời hần cũng không nhà để về, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, bị người khi dễ.”

“Sẽ không ai cảm thông.” Tô Gia cúi đầu nhìn đồng hồ, cuối cùng để lại một nụ cười, “Cậu tự suy nghĩ cho kỹ, chúng ta sẽ còn gặp mặt.”

Bỏ lại một mình Trần Dư, Tô Bạch trở về đại sảnh, một nam nhân tóc bạch kim đeo kính gọng vàng đi tới chính diện, lúc hai người đi ngang qua nhau ly rượu trong tay Tô Gia không cẩn thận bị va đổ, rượu văng vào áo của nam nhân tóc bạch kim.

“Có ba chữ ta không bao giờ nói với người khác người biết là gì không?” Tô Gia mở miệng.

“Thật xin lỗi.” Trong đôi mắt xanh bên dưới cặp kính lóe lên một tia sáng.

(*) Máy ảnh SLR: Single-lens reflex camera, máy ảnh phản xạ ống kính đơn, như chiếc Olympus OM-2 dưới đây (nhìn đẹp và chuyên nghiệp quá >_<>)

25. Chương 25

“Oa khaó, anh còn muốn ở bên hần cả đời! Lão đại, nhìn không ra anh có khuynh hướng thích bị ngược, sống chung với loại người đó dễ điên lắm!”

Đường Kiêu quăng một ánh mắt “cậu không hiểu đầu” cho Đường Tạp đang phát cuồng.

“Lão đại, hoàn thành sứ mệnh.” Đường Tạp đẩy cửa phòng nghỉ, trong phòng thoang thoảng mùi xì gà, ánh đèn mờ ảo, Đường Kiêu hai chân bắt chéo tựa vào sofa không biết đang nghĩ gì, dáng vẻ trầm tư.

“Tổng Sở Vân về rồi?” Xì gà kẹp giữa kẽ tay đã tắt từ lâu, Đường Kiêu nhìn qua, Đường Tạp nói lỏng cà vạt đính đực tiêu sái bước tới đặt mông xuống sofa.

Vận nắp chai nước uống một ngụm, Đường Tạp hất cằm: “Em làm việc, anh yên tâm, đã hẹn Tổng Sở Vân ngày mốt đi đánh golf.”

“Tốt lắm.”

“Lão đại, em muốn hỏi thêm một câu, anh và Tô Mặc đó rốt cuộc có quan hệ gì?” Đường Tạp nhiều chuyện nhích lại gần, theo quan sát mấy hôm nay của hắn, đối với Tô Mặc Đường Kiêu không chỉ xem nam nhân đáng ghét kia thành thể thân của Tô Gia, lão đại nhà hắn còn nhìn Tô Mặc bằng ánh mắt rõ ràng muốn ăn mà gắt gao kiềm chế.

Hắn ở bên cạnh nhìn thôi cũng thấy đau cả trứng.

“Trước mắt chỉ là quan hệ giao dịch hợp tác.”

“Trước mắt? Ha, ý anh là sau này muốn biến thành loại quan hệ khác có đúng không?”

Đường Kiêu nheo mắt, thập phần thẳng thắn nói: “Quan hệ người yêu chắc hơi khó, bắt quá có thể phát triển thành quan hệ hợp tác trung thực trước, rồi mới thăng cấp lên bạn tình.”

“Không phải chứ lão đại, em nghe A Phong nói anh đã nhắm trúng họ Tô đó từ lâu, anh hoàn lương hồi nào vậy? Người ta sống sờ sờ mỗi ngày lắc lư trước mặt anh, mà anh cứ nhiên chưa ăn hắn!” Mồm há hốc khiến ngũ quan đều vận vẹo, Đường Tạp chỉ tiếc rèn sắt không thành thép hung hăng dậm dậm sofa.

“Lão đại, anh như thế là không được! Em còn nghe A Phong nói từ lúc đụng phải họ Tô đó anh không tìm bạn tình nữa, anh động lòng? Động chân tình? Nghiêm túc? Còn thủ thân như ngọc!”

“Ta là một người nghiêm túc, đối với tình cảm, đối với tình nhân, đều rất nghiêm túc.” Đường Kiêu cứ nhiên trang trọng trả lời.

Không xong rồi không xong rồi, Đường Tạp cảm thấy thế giới của mình bắt đầu sụp đổ, nghe người ta nói là một chuyện, chính tai nghe Đường Kiêu thừa nhận lại là một chuyện khác.

“Nghiêm túc?” Cẩn thận thăm dò, không cam tâm hỏi lại.

“Cậu biết rõ, ta không thích nói đùa.”

Đường Tạp ủ dột như bãi bùn xụi lơ trên sofa, tính tình biểu ca hắn hiểu nhất, hề nhận định chuyện gì liên lý như trâu mặc người ta kéo thế nào cũng không quay đầu lại, nhưng..... nhưng tại sao cổ tình phải là Tô Mặc đó?

“Tô Mặc xem ra không dễ đối phó tí nào.” Đã không thể thay đổi sự thật, ngoại trừ tiếp thu sự thật cường x hắn không còn lựa chọn nào khác, ai, cuộc đời ơi, người không thể dụ dỗ một chút sao?

Đường Kiêu ban cho biểu đệ một nụ cười bất đắc dĩ, Tô Gia nếu là một người dễ đối phó, thì trên thế giới này không còn ai khó đối phó nữa.

Tình yêu? Một người như Tô Gia căn bản sẽ không ngây thơ tin vào tình yêu, cho dù moi trái tim mình ra dâng lên trước mặt y, y cũng chẳng buồn ngó tới liền một cước giẫm nát.

Cường bức? Đường Kiêu nếu thật sự muốn bắt chấp thủ đoạn để chiếm được nam nhân kia, tám năm trước hắn đã sớm trăm phương ngàn kế chạy tới kết giao với Tô Gia rồi.

Đồng mưu? Thôi được, trước mắt đây tạm coi là biện pháp ổn thỏa nhất để tiếp cận nam nhân đó.

Muốn có được một tình nhân lợi hại như thế, phải giống như đang chơi cờ chằm chước từng nước một, chỉ cần khinh suất một chút thôi cũng đủ thua cả ván cờ.

“Hắn không tin tình yêu.” Thậm chí là kháng cự trong tiềm thức, Tô Bạch không muốn yêu bất cứ kẻ nào.

“Lão đại, anh tin vào tình yêu?”

“Tin, nhưng rất khó tin có thể duy trì tình yêu cả đời.”

Không riêng gì Tô Bạch ưu tư, ngay cả bản thân Đường Kiều cũng không thể cam đoan đến năm mươi năm sau hẳn vẫn còn yêu nam nhân này, bất quá vấn đề của hiện tại là cho dù bọn họ lúc này là “đồng mưu”, và thái độ Tô Bạch đối với hẳn cũng coi như không tệ, nhưng Đường Kiều vẫn có một trực giác cường liệt.

Tô Gia căn bản không tin nhiệm hẳn, nam nhân này lòng nghi ngờ quá nặng, tâm cơ quá sâu, không phải một người dễ dàng tin tưởng người khác.

Đường Kiều hiện tại không hy vọng xa vời Tô Bạch sẽ ưu ái hẳn trong tình cảm, có thể chiếm được tín nhiệm của đối phương cũng đã rất khó rồi.

“Oa khaó, anh còn muốn ở bên hẳn cả đời! Lão đại, nhìn không ra anh có khuynh hướng thích bị ngược, sống chung với loại người đó dễ điên lắm!”

Đường Kiều quăng một ánh mắt “cậu không hiểu đâu” cho Đường Tạp đang phát cuồng.

“Được rồi được rồi, em thật sự không hiểu nổi gu của mấy đại boss thành công các người, đúng là con mẹ nó nặng khẩu vị!” Thấy Đường Kiều lại ngồi đó xuất thần, Đường Tạp chán nản tự rót cho mình một ly rượu.

Hắn không hiểu cái gì nội tại với chả nội tại, hẳn chỉ biết cỡ ngực E của mấy cô em nóng bỏng như Anna.

Tô Mặc đó rõ ràng chỉ đem lão đại ra đùa, đường đường lão đại T thần bí của tổ chức lính đánh thuê sao có thể theo đuổi một nam nhân nhưng tới giờ đừng nói là lên giường, ngay cả hôn môi cũng chưa có. (lão đại T: Ai bảo chưa có! Người ta từng hôn lên rồi nhá! =))

Đường Tạp uống một hớp rượu mạnh, hẳn phải nghĩ cách giúp Đường Kiều mới được, tình cảm gì chứ, không phải đều là từ từ tạo dựng sao?

.....

.....

Trong một gian phòng nghỉ khác.

Tô Bạch tùy ý nhìn tấm ảnh trên di động, cầm điện thoại trả lại cho đối phương: “Xóa đi.”

Thanh niên tóc bạch kim không nói hai lời lập tức xóa tấm ảnh trong điện thoại, nam tử mặc áo màu be trên màn hình rất nhanh biến mất.

Tô Gia lúc trước thu dưỡng ba đứa trẻ, ngoại trừ năm đầu tiên cho chúng sống với nhau, bắt đầu từ năm thứ hai liền không cho chúng gặp mặt nữa.

Dù biết đối phương tồn tại, phần lớn thời gian đều không rõ diện mạo của đối phương.

Vì tránh kéo bè kết phái, cũng vì an toàn của chúng.

“Diệp Tử Ngộ cùng đội phó của hẳn là Harvey đã đến Hong Kong, Trần Uyên cũng vậy.” Nam nhân tóc bạch kim mở miệng chính là tiếng Trung tiêu chuẩn.

“Còn có Tiểu Hải.” Người mặc áo màu be trong ảnh là Tiểu Hải mà y quen thuộc, thông thả bước tới bên cửa sổ, trong đôi mắt bình tĩnh của Tô Gia phản chiếu Hong Kong vào đêm đèn hoa rực rỡ, khá lắm, ba đứa trẻ y nuôi dạy, hết hai đứa trong đó liên thủ phản bội y.

“Diệp Tử Ngộ tại sao lại đến Hongkong?”

“Một là truy bắt ta; hai là biết được Trần Uyên đến Hong Kong; ba là nghe nói Tô Mặc bị Đường Kiều dẫn tới Hong Kong.”

Tô Bạch sắc mặt lạnh lùng xoay người đối diện Simon, hai mắt nhìn thẳng vào đôi đồng tử xanh biển của đối phương: “Simon, ta là ai?”

“Người là sư phụ của ta.”

Hàn băng trên mặt dần tan đi, Tô Gia bước lên vỗ vai Simon: “Người là đệ tử ta thích nhất.”

Khuôn mặt có vẻ cứng nhắc của Simon thoáng động dung, hấn vòng tay nhẹ nhàng ôm lấy nam nhân, thanh âm trầm thấp: “Lão sư, rất vui vì người vẫn còn sống.”

Không nhiều lời, cũng không hỏi dư thừa, đây là điểm mà Tô Gia thích nhất ở Simon, Simon có lẽ không phải đệ tử y hài lòng nhất, nhưng thật sự là đệ tử y thích nhất.

Đáng mừng thay, người phản bội y không phải Simon.

“Lão sư, muốn ta giết Tiểu Hải và Trần Uyên không?” Sau một cái ôm đơn thuần, Simon tôn kính buông Tô Bạch.

“Tạm thời khoan động tới chúng.”

Con thuyền Tô gia trước mắt cần có Trần Uyên lèo lái, Tô Bạch đột ngột ra đi tất nhiên đã tạo một cú sốc không nhỏ với Tô gia, nếu Trần Uyên lại chết bất ngờ, Tô gia không loạn mới là lạ.

Tô gia do y dày công gây dựng thành lớn mạnh tuyệt không thể bị hủy hoại vì nội chiến, bên ngoài còn một đồng sai lang đang thêm nhỏ dài miếng thịt béo bở Tô gia kia.

“Nguyên nhân máy bay gặp sự cố điều tra ra chưa?”

Simon lấy một thẻ nhớ đưa cho Tô Bạch: “Nguyên nhân thời tiết không đủ làm máy bay xảy ra chuyện, căn cứ vào nội dung trong thẻ nhớ ở hộp đen lấy từ chỗ cảnh sát, nguyên nhân trực tiếp là do thân máy bay nổ tung.”

Sự cố máy bay lần đó liên quan tới Tô gia và Tô Bạch, chiếc hộp đen vớt lên từ đại dương được cảnh sát bảo quản nghiêm ngặt, Simon chính bởi vì lấy trộm thẻ nhớ trong hộp đen mới bị Diệp Tử Ngộ truy bắt.

“Nổ tung?” Nghịch thẻ nhớ trong tay, Tô Gia nhin không được bật cười.

Trên chuyến bay đó từ trong ra ngoài toàn bộ đều là người của Trần Uyên, mà từng tiếp xúc với máy bay cũng chỉ có người của Tô gia, Trần Uyên hiển nhiên không muốn giết y, kể lúc ấy có năng lực lừa gạt Trần Uyên động tay động chân trên máy bay ngoại trừ Tiểu Hải, y quả thật không nghĩ ra người thứ hai là ai.

Lúc đó y đã đoán chắc ngoài Trần Uyên còn có một người nữa phản bội mình, chỉ là y nhất thời khó có thể xác định rõ cuộc là Simon hay Tiểu Hải, mãi đến sau khi chết ngoài ý muốn trùng sinh, mãi đến y nhận tin trước cho Tiểu Hải ở thành phố A, mãi đến tại bữa tiệc mừng Hoàn Vũ tái tổ chức Trần Uyên chủ động mời y khiêu vũ.

Y cuối cùng xác nhận là ai phản bội mình, kẻ phản bội chân chính — Tiểu Hải.

Một người cho dù tướng mạo giống Tô Bạch, Trần Uyên cũng sẽ không vô duyên vô cớ có biểu hiện động tình với người đó, trừ phi Tiểu Hải đã nói cho Trần Uyên biết một vài chuyện.

Như vậy, chuyện Tiểu Hải lén lút cài bom trên máy bay Trần Uyên có biết không?

“Gia phúc lớn mạng lớn a.” Cười sảng khoái một trận, Tô Gia trả thẻ nhớ lại cho nam nhân tóc bạch kim, “Hết thấy cứ làm theo kế hoạch, ta sẽ lấy thân phận hoàn toàn mới quay về Tô gia, một lần nữa ngồi lên vị trí Tô Gia này.”

Cuối cùng, Tô Bạch sức nhớ tới một việc: “Simon, trong con chip đó chứa thông tin gì?”

Nam nhân tóc bạch kim đẩy đẩy cặp kính gọng vàng trên mũi: “Tổng chỉ huy tối cao T của tổ chức lính đánh thuê nổi tiếng toàn cầu, họ của hấn có chữ T mở đầu là họ Đường (âm pinyin là Tang), đây là một manh mối, căn cứ theo tin tức đến từ các phương diện khác, bản thân T có lẽ là một người Hoa.”

“Người thấy Đường Kiêu thế nào?”

“Tác phong trầm ổn, công việc nghiêm túc, bề ngoài thoát nhìn là một thương nhân cực kỳ đàng hoàng, người đàn ông độc thân ưu tú, ta từng tra qua tư liệu về hấn, ngục trang thập phần lợi hại, nhưng khoản ví hôn thê người Mỹ của hấn có chút vấn đề.” Simon trả lời thật chi tiết.

“Đối ngoại thì tuyên bố là tổ chức lính đánh thuê T sát hại vị hôn thê của mình, có mối thù không đội trời chung với T, người cảm thấy nguy trang như vậy với T chân chính mà nói thế nào?”

“Phi thường hoàn mỹ.” Simon thấy Tô Bạch trong mắt mang ý cười, “Lão sư cho rằng Đường Kiêu chính là T?”

“Vậy người cảm thấy, là một đối tác, T có đủ tư cách không?” Tô Gia chuyển sang hỏi một vấn đề khác.

“Không chỉ đủ tư cách, T sẽ là một đối tác vĩ đại.” Simon khách quan bình luận.

“Có thể được tổ chức lính đánh thuê lớn nhất toàn cầu chống lưng đương nhiên là chuyện tốt, bất quá.....” Tô Gia mím môi, ánh mắt thâm thúy nhìn bầu trời đêm đô thị, “Ta vẫn chưa thể hoàn toàn tin nhiệm hân.”

26. Chương 26

Cảm giác được ánh nhìn sâu xa đến từ Đường Tạp, Tô Gia nhướn mày cười khê: “A Tạp, mê gia rồi sao?”

Đường Tạp lập tức như nuốt phải ruồi...

Lúc Tiểu Hải vào thư phòng Trần Uyên đang ngồi trên sô pha, trong phòng không bật đèn, rèm cửa sổ bị vén sang hai bên, cho dù ánh trăng chiếu vào cũng không đủ thấp sáng gian phòng, tối tăm, yên tĩnh, phong cách xưa nay của Trần Uyên.

Hay nói đúng hơn, là phong cách xưa nay của Tô Gia?

Biết có người đến, Trần Uyên cũng không ngẩng đầu nhìn Tiểu Hải, trong tay hân cầm một cái tẩu thuốc bạch ngọc, nươg theo vật Tô Gia từng dùng mà tưởng niệm nam nhân.

“Em đã tra qua sổ sách check-in, Tô Gia ngày đó đích thực có lên máy bay, Trần ca, không ai có thể sống sót sau sự cố máy bay cả.” Tiểu Hải đi tới bên Trần Uyên, “Người liên lạc với em không nhất định là Tô Gia, có lẽ là Simon.”

Ngón tay chậm rãi vuốt ve cán tẩu, Trần Uyên cúi đầu, khóe miệng hơi cong lên: “Tô Gia là thần bất tử.”

“Trần ca.” Tiểu Hải ngồi xuống trước người Trần Uyên, tay tỳ lên đầu gối nam nhân, như một con mèo phụng phịu úp mặt vào đùi Trần Uyên, “Nếu Tô Gia còn sống, nếu Tô Gia biết là em giúp anh đối phó ngài ấy, nếu Tô Gia lệnh cho anh giết em, Trần ca, anh cũng sẽ nghe lời ngài ấy giết em sao?”

Trần Uyên cẩn cẩn dực dực cất tẩu thuốc vào trong hộp gỗ trầm hương, không nhanh không chậm mang gang tay trắng, lúc này mới nhẹ nhàng vuốt mái tóc nâu mềm mại của Tiểu Hải: “Đương nhiên không.”

Nghe được đáp án thỏa lòng, Tiểu Hải cười ngọt cọt cọt đùi Trần Uyên, thanh âm ôn nhu: “Trần ca, vì câu này của anh em nguyện làm tất cả.”

Cũng như anh nguyện vì Tô Gia làm bất cứ chuyện gì, em cũng có thể vì anh giết chết kẻ đã thời thời khắc khắc ràng buộc ám ảnh anh như ma quỷ, cho dù sau này anh phát hiện là em giết người anh yêu nhất, cho dù anh vì thế mà tự tay giết em, hận em cả đời, em cũng cam tâm tình nguyện.

“Chuyện ta giao cậu tra thế nào rồi?” Nam nhân khuôn mặt ẩn trong bóng tối nhìn không rõ biểu tình.

“Hộp đen trên máy bay sau khi được vớt lên đã chuyển đến tay Diệp Tử Ngo, em tới chậm một bước, Simon đã trộm mất thẻ nhớ trong hộp, lần này Diệp Tử Ngo đi Hương Cảng tin rằng là nhằm vào Simon. Trần ca, Simon trộm thẻ nhớ trong hộp đen có lẽ cũng vì muốn điều tra nguyên nhân của sự cố máy bay, nhưng hiện tại Tô Gia đã chết..... không rõ tung tích.” Tiểu Hải cẩn cẩn môi dưới sửa từ, “Bất luận là nguyên nhân gì, hân nhất định cũng sẽ đem chuyện Tô Gia gặp nạn đổ lên đầu anh.”

“Ta đợi hân tự mình tới cửa.”

Từ mấy tháng trước khi phát sinh thảm họa máy bay của Tô Bạch, tổng bộ Tô gia liền có người nhân cơ hội nhảy ra gây sự, trên thực tế ít nhiều cũng nhờ đám ruồi bọ kia khiến Trần Uyên không thể không nhích chút thời gian trở lại châu Âu thanh lọc những kẻ chướng mắt.

Tô Bạch tuy bị lật đổ hơn một năm, nhưng dù sao cũng đã chưởng quản Tô gia hơn hai thập kỷ, muốn trong một thời gian ngắn triệt để khống chế Tô gia không phải chuyện dễ, Trần Uyên năm đó lấy cớ đưa Tô Bạch dưỡng thương đem giam cầm y trên đảo nhỏ mà cung phụng, tuy rằng rất muốn mỗi ngày đều được ở bên Tô Gia, nhưng bên ngoài sự tình dồn dập buộc hắn không thể không xử lý mọi chuyện lớn nhỏ trong ngoài Tô gia trước.

Hắn dùng thời gian một năm cơ bản khống chế được cục diện, cuối cùng đợi đến cơ hội có thể ở bên Tô Gia nhiều hơn, lại xảy ra một loạt ngoài ý muốn.

Nói không mệt mỏi, chính là gặt người.

“Không có Tô Gia ở sau lưng chỉ huy Simon giống như một chiếc máy bay chiến đấu không người điều khiển, lợi hại cỡ nào cũng sẽ rơi tan xác.” Tiểu Hải bĩu môi.

Nhưng nếu Tô Gia còn sống thì sao? Không cần nghi ngờ, Simon đã đang và sẽ là vũ khí lợi hại nhất trong tay Tô Gia. Trần Uyên không có ý định giải thích quá mức về Tô Gia với Tiểu Hải, ngón tay nhẹ nhàng cuốn tóc Tiểu Hải, ánh mắt âm lãnh nhìn về một góc trong phòng.

.....

.....

Hai ngày sau buổi tiệc đấu giá rượu, đám người Đường Kiều y hẹn đến một câu lạc bộ golf của Tổng Sở Vân.

Đường Táp lần này chỉ đóng vai trò trung gian, tay trái Đường Kiều tay phải Tổng Sở Vân, nếu không phải bên cạnh Đường Kiều còn đứng một Tô Bạch luôn giữ bộ dáng cao thâm mạc trắc, phía sau Tổng Sở Vân lơ đãng một tiểu bạch thỏ Trần Dư, Đường Táp rất muốn kéo Đường Kiều với Tổng Sở Vân lại gần để hai người họ tay trong tay.

Tiếp thu sự thật Đường Kiều thích nam nhân cũng không phải việc gì khó, nhưng Đường Táp thủy chung cảm thấy muốn tìm nam nhân thì nên tìm loại hình như Tổng Sở Vân, áo mũ chỉnh tề, phong lưu phóng khoáng, có dự vọng chinh phục nhất định lại có thể nắm chắc trong tay, hoặc là loại hình như Trần Dư trường phái cấm dục có chút khép kín.

Cảm giác được ánh nhìn sâu xa đến từ Đường Táp, Tô Gia nhướn mày cười khê: “A Táp, mê gia rồi sao?”

Đường Táp lập tức như nuốt phải ruồi ngũ quan méo mó, tay ôm cổ khạc nhổ một hồi khinh bỉ nhướn mày lại, nói: “Tô lão sư, anh đang đóng phim xã hội đen sao, luôn miệng tự xưng gia này gia nọ.” Thật sự tưởng mình là Tô Gia chắc! Lên mặt loạn xạ.

“Cậu mặc đồ..... có gu như vậy, tôi cảm thấy cậu càng thích hợp làm minh tinh hơn, bên Mỹ có Nữ Thần Táp Táp (Lady Gaga =]],), bên ta cũng có một Đường Táp Táp.” Từ trên xuống dưới quét mắt nhìn quần da bó sát hoa hòe lờ lợt cùng áo sơ mi đồ chơi trên người Đường Táp.

“Cái này gọi là mốt, hạng lão nam nhân chỉ biết ba màu đen xám trắng như anh làm sao hiểu được.” Đường Táp không cam lòng yếu thế phản kích.

Đường Kiều xưa nay cũng chỉ chuộng ba màu trắng xám đen nghe vậy liền nghiêm nghị liếc gã em họ kể từ lúc ra khỏi cửa đã bắt đầu đấu võ mồm với Tô Gia nhưng bách chiến bách bại, gọi một tiếng: “A Táp.”

Sờ sờ mũi, Đường Táp lặng lẽ trừng Tô Bạch một cái rồi im lặng.

“Để anh chê cười.” Đường Kiều nhìn Tổng Sở Vân đứng đối diện.

Đường Kiều và Tổng Sở Vân câu được câu không vừa đi vừa tán gẫu, Đường Táp chẳng mấy hứng thú với kinh doanh đi được nửa đường đã bị một em caddy xinh đẹp câu hồn (caddy là phục vụ trong sân golf, vác gậy nhặt bóng v.v...), hí ha hí hửng chạy tới xun xoe bên người ta.

Tô Bạch và Trần Dư theo sau lưng Đường Kiều bọn họ, Tô Bạch cố ý thả chậm tốc độ, Trần Dư cũng có ý thức đi chung với Tô Gia, chẳng mấy chốc hai người đã kéo ra một đoạn khoảng cách không nhỏ với đám người Tổng Sở Vân.

Đi một hồi, Tống Sở Vân quay đầu xem Trần Dư phía sau, mặc dù cách hơi xa, nhưng hắn vẫn có thể nhìn thấy nam tử luôn im lặng ẩn nhẫn kia giờ phút này tựa hồ đang nghe được câu chuyện hài nào đó mà phát ra những tràng cười giòn giã, đã bao lâu rồi không thấy Trần Dư cười như vậy? Ngay cả chính hắn cũng nhớ không rõ.

“Hai người họ xem ra rất hợp nhau.” Đường Kiêu đứng bên cạnh, cũng theo Tống Sở Vân quay đầu nhìn về hướng Tô Bạch Trần Dư.

“Đường tổng có vẻ đặc biệt phóng túng với mèo con nhà mình.” Thu hồi tầm mắt, Tống Sở Vân tiếp tục đi tới phía trước, một nam nhân bị người tình tát trước mặt công chúng có đáng hợp tác hay không, điểm này rất đáng thương thảo.

“Mèo con? Ha ha, hắn là hổ dữ chỉ biết ăn thịt người thì có.” Cười sang sảng, Đường Kiêu nhanh nhẹn đi theo, chẳng mấy may để tâm tới ý vị châm chọc ẩn trong lời của Tống Sở Vân, “Tô Mặc không phải món đồ chơi của tôi, hắn thông minh hơn hắn đại đa số người, cũng ưu tú hơn hắn, trên thực tế, là tôi đang theo đuổi hắn.”

Lời thừa nhận thẳng thắn của Đường Kiêu khiến Tống Sở Vân nao nao, hắn vẫn một mực đinh ninh Tô Mặc chẳng qua chỉ là một con mèo có vuốt sắc ở bên cạnh Đường Kiêu.

“Với điều kiện của Đường tổng cư nhiên chưa chinh phục được một nam nhân?” Tống Sở Vân không tin cho lắm, theo hắn thấy rõ ràng là Đường Kiêu chiều chuộng Tô Mặc thái quá, Tô Mặc được sủng nên kiêu cố ý câu lấy Đường Kiêu mà đùa giỡn.

Tô Mặc đương nhiên không khó theo đuổi, nhưng người ta theo đuổi là Tô Gia a.

.....

.....

“Tôi đã nói chúng ta sẽ gặp lại.”

Tô Gia đảo mắt nhìn phía trước, Đường Kiêu không biết đã lờ Tống Sở Vân tới khu nào đánh golf, bây giờ chỉ có còn lại y và Trần Dư hai người.

“Anh muốn gì ở tôi?” Câu tiếp theo của Trần Dư khiến Tô Gia thoáng sửng sốt.

“Sao lại nói thế?” Xoay người đi đến dưới một gốc đại thụ ngồi xuống, Tô Gia ngoắc tay với Trần Dư vẫn còn đứng một bên, “Bọn họ đánh golf của bọn họ, bàn chuyện làm ăn của bọn họ, chúng ta lo tâm sự của chúng ta.”

Trần Dư do dự vài giây mới bước qua, hắn ngồi bên cạnh Tô Gia, ánh mắt có chút mờ mịt nhìn thăm cổ xanh mơn mớn: “Hôm đó sau khi trở về tôi đã nghiệm lại những gì anh nói, tại sao phải nói những điều đó với tôi, anh sẽ chẳng chiếm được gì từ tôi cả, Trần gia chỉ xem tôi như một con chó, trong mắt Tống Sở Vân tôi cũng chỉ là một món đồ chơi.”

“Trần Dư.”

“Àn?”

Bốp — Trần Dư còn chưa kịp quay đầu trên mặt đã hung hăng trúng một cái tát, hắn ôm mặt kinh ngạc nhìn Tô Bạch.

“Tức lắm phải không?” Tô Gia diện vô biểu tình.

“Tại sao đánh tôi?” Vô duyên vô cớ ăn một bạt tai, là ai cũng sẽ nổi giận.

“Cậu không phải nói mình là chó sao? Tôi chỉ đang đánh chó mà thôi.” Tựa lưng vào thân cây, Tô Gia liếc nhìn Trần Dư vẻ mặt không cam lòng, hiệu quả y muốn chính là Trần Dư không cam lòng.

“Biết làm sao thu phục một con chó không? Cậu đánh nó một cái nhẹ, nó tuy không đau nhưng sẽ ghi hận cậu trong lòng, bất cứ lúc nào cũng muốn chạy tới cắn cậu một phát. Cậu dùng sức đánh nó thêm hai cái, đánh cho nó sợ đến nghe lời, nó sẽ biến thành một con chó ngoan.” Chỉ vào Trần Dư, nói, “Cậu bị bọn chúng đánh mãi nên đâm ra sợ hãi, không dám phản kháng, nhưng cậu là một con chó thật ư?”

Trần Dư hậm hực không đáp.

“Mẹ cậu bị mẹ của Trần Thiên Hà hành hạ đến chết, giờ cậu lại bị Trần Thiên Hà xem như con chó tặc tới tặng lui, không muốn báo thù sao? Đừng quên, cậu cũng mang họ Trần.”

“Anh có thể giúp em?” Trần Dư có chút thận trọng nhìn Tô Bạch, ở vị trí của hắn luôn phải thận trọng mọi bề, Tô Bạch tiếp cận khiến hắn khó tránh cảnh giác, nhưng mị lực cùng lời nói của nam nhân này lại cho hắn thấy được hy vọng, kiềm lòng không đậu muốn tin tưởng đối phương.

Thân thể hơi nhoài ra trước, Tô Gia vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve bên má hơi sưng của Trần Dư, thanh âm ôn nhu: “Không ai vô duyên vô cớ đi giúp một người ngoài, cho nên chúng ta có thể làm giao dịch.”

“Nhưng hiện tại em chẳng có gì cả.” Trần Dư bất giác thả lỏng xuống.

“Chờ cậu trở thành chủ môn nhân của Trần gia, cậu sẽ có tất cả.”

“Vậy em nên làm sao đây?”

“Cậu cảm thấy Tống Sở Vân thế nào?” Tô Gia hỏi ngược lại.

Trần Dư một trận trầm mặc, ban đầu bị Trần Thiên Hà đưa đến Tống gia hắn từng nuôi ý định phản kháng, nhưng đúng như Tô Bạch nói, bị đánh thảm vài lần liền không thể không biến ngoan, cuối cùng bất kể có bị đánh hay không đều bị tha lên giường.

Sự im lặng của Trần Dư xem như đã cho Tô Bạch một câu trả lời.

“Hắn một tuần động tới cậu mấy lần?”

“Mỗi ngày.” Nghẹn khuất đáp.

“Khoảng thời gian này cứ ngoan ngoãn nghe lời hắn, hắn bảo cậu lên giường cậu liền lên giường, ở trên giường thảnh thơi cũng có thể chủ động một chút, nhưng đừng thái quá.”

Lời Tô Bạch nói gây kinh ngạc cho Trần Dư.

“Đàn ông luôn thích người vâng lời, nếu hắn không phải biến thái, như vậy sẽ đối xử cậu tốt hơn.” Tống Sở Vân thoát nhìn có vẻ bình thường, thân là nam nhân Tô Gia tự nhiên biết nam nhân thích cái gì.

“Còn nữa,” Từ dưới bóng cây đứng lên, ưu nhã phỉ phỉ cổ đại bám trên quần, “Cùng hắn hút thuốc, uống rượu, trò chuyện, đàn ông đều là những kẻ cô đơn.”

“Hẹn gặp lại.” Tô Gia xoay người đưa lưng về phía Trần Dư, phát phát tay.

Ván trong ván, rốt cuộc ai mới là mối nhử, ai mới là con mồi, chỉ có người khổng chế bàn cờ ngay từ đầu mới thấy rõ.

Từ câu lạc bộ golf về tới biệt thự, vừa xuống xe ba người lập tức bị dọa bởi biển hoa khổng lồ trước mắt, trước cổng biệt thự chất đầy hoa cúc đại đang nở rộ, nếu không phải Anna đứng giữa biển hoa nỗ lực vẫy tay, bọn họ còn tưởng đã đi nhầm chỗ.

27. Chương 27

“Người muốn thương ta hay là muốn được ta thương?”

“Vấn đề này không liên quan gì tới chuyện ta thích người.” Nếu thành thật trả lời e rằng sẽ lại được ban cho một bạt tai nổi gió.

“Anna, em mua cúc đại nhiều như vậy làm gì?” Đường Tạp đi qua, “Cưng à, anh vẫn nghĩ em chỉ thích hoa hồng đỏ nhiệt tình như lửa.”

“Em đích thực thích hoa hồng có gai, bất quá chỗ hoa này không phải em mua.” Anna mang theo ý vị khác liếc sang Đường Kiều đứng bên cạnh Tô Gia.

Đường Táp đuôi mày nhướn lên, quay đầu nhìn Đường Kiêu trên mặt không có bất cứ biểu tình gì: “Chắc, lão đại anh cũng lãng mạn gớm, hoa cúc dại, tình yêu thuần khiết, sến chết được.” Cho rằng Đường Kiêu nhờ người đưa hoa tới.

“Không phải ta mua.” Môi mỏng hơi mím, đôi mắt thâm thúy lóe lên một tia u lam nhìn lướt khắp biển hoa mênh mông.

Tô Gia bước tới, tùy tay hái một đóa cúc dại nhìn trái nhìn phải, băng quơ hỏi: “Anna, là ai tặng hoa?”

“Các anh đi không lâu liền có người đưa hoa lại đây, từng xe từng xe toàn bộ đều là cúc dại.” Khó nén kích động trong lòng, Anna hết sức hâm mộ thuật lại, “Còn có một chàng đẹp trai đeo găng tay trắng, anh ta nói là đến tìm Đường tổng, em mới nói Đường tổng ra ngoài với mấy anh rồi, anh ta liền không nói không rằng bỏ đi một nước, chỉ để hoa lại.”

“Đường tổng, người đó là ai thế, đừng nói là hần tới cầu hôn anh đi!” Anna một câu gây sốc.

Đường Kiêu nhin không được trờng Anna một cái, Đường Táp phong tao bút một bó cúc dại lượn đến trước mặt biểu ca, hai tay dâng hoa, đá lông nheo kịch liệt: “Nga, lão đại, nợ phong lưu không ít nha.”

“Hần không phải tới tìm ta, hoa cũng không phải tặng cho ta.” Chán ghét đẩy ra bó hoa trước mắt, Đường Kiêu lần đầu cảm thấy bản tính trầm mặc kiệm lời của Trần Uyên thật sự rất dễ khiến người khác hiểu lầm.

“Chỗ hoa này đều là.....” Hần còn chưa nói xong đã bị Tô Bạch ngắt lời.

“Đường tổng đừng xấu hổ, người ta đã dâng hoa tới tận cửa, người hảo hảo nhận là được rồi, chúng ta cũng đâu chê cười gì người, Đường tổng không còn nhỏ nữa, đã đến lúc nghĩ đến đại sự của đời người, nam nhân với nam nhân cũng tốt, con cái có thể nhận nuôi.” Tô Gia vỗ vai Đường Kiêu, tặng kèm một tràng giáo huấn.

Hoàn toàn ngoài lẽ câu chuyện nhưng Đường Táp tự cho là đúng nhảy qua, đắc ý vênh mặt hướng Tô Gia: “Lão đại, Tô lão sư đã hào phóng cởi mở như vậy, anh cứ nhận đi.” Hần thích xem Tô Bạch ghen ăn tức ở, tuy rằng đối phương căn bản nửa điểm biểu hiện ghen ăn tức ở cũng không có.

Đường Kiêu cười khổ lắc đầu, nếu Tô Bạch đã hạ quyết tâm trút chỗ hoa này lên người hần, hần chỉ còn nước ngậm ngùi chịu đựng, bất quá mùi quáng nhân nhượng tuyệt không phải là tác phong của Đường Kiêu.

“Người cũng cảm thấy nam nhân với nam nhân không thành vấn đề? Vậy có cần suy nghĩ chuyện kết hôn với ta không, chúng ta có thể đi nước ngoài đăng ký, quan hệ vợ chồng so ra bền vững hơn là đối tác của nhau.” Lời nói ẩn chứa càn khôn.

“Người gả cho ta?” Tô Gia mỉm cười xoay người vào biệt thự, y không nhìn thấy chút thần sắc đùa giỡn nào trong mắt đối phương, cũng không rõ lắm mục đích chân thực đằng sau lời này của Đường Kiêu.

Đường Kiêu lách qua mọi người bước lên, sóng vai đi với Tô Bạch: “Tô Gia, nghiêm túc suy nghĩ đề nghị của ta, sính lễ nhà ta xưa nay hùng hậu, Đường Kiêu ta cũng chưa bao giờ nói đùa.”

Duy trì khoảng cách của mối quan hệ đồng mưu cùng giao dịch có lẽ sẽ giúp hần đi chung đường với nam nhân Tô Bạch này lâu hơn một ít, nhưng nếu cứ luôn bị vây trong giai đoạn bảo thủ thì đồng nghĩa cả đời cũng không thể vượt qua giới hạn an toàn này, mà hần căn bản không cần trông mong vị Ngọc diện Diêm La nào đó sẽ bởi vì chết qua một lần trùng sinh biến thành Quan Âm Bồ Tát chuyên môn thấu hiểu lòng người.

Hợp thời thăm dò, hợp thời nhắc nhở, cùng với hợp thời bày tỏ tình yêu.

“Ta còn chưa gặp qua có người nôn nóng muốn gả mình đi như thế, sính lễ của Đường tổng phân lượng có đủ nặng không?” Nhắc chân trên bậc thang, Tô Gia nhắm hướng thư phòng lầu hai.

“Tô Bạch, người không chịu tin ta.” Lần đầu tiên ở trước mặt Tô Gia hần gọi thẳng tên đối phương.

Đường Kiêu trực tiếp nói rõ tâm tư khiến y có chút kinh ngạc, Tô Gia dừng lại trước cửa thư phòng, xoay người nhìn nam nhân anh tuấn vẻ mặt nghiêm túc: “Không, ta tin người, chỉ là không tín nhiệm người.” Vặn nắm đấm cửa đi vào trong.

“Người có thể thử tín nhiệm ta.” Hấn cũng vào theo, trở tay khóa cửa lại.

Hôm nay Đường Kiêu hơi lạ, trong ấn tượng của Tô Bạch Đường Kiêu trước giờ luôn là một người đàn ông giỏi ẩn nhẫn che giấu lại bất động thanh sắc, trên thực tế hai người họ có thể hòa hợp ở chung cũng là nhờ giữ cho nhau một ranh giới an toàn không vượt quá lĩnh vực riêng tư của đối phương, y lợi dụng thực lực của Đường Kiêu giúp y tiến hành kế hoạch, Đường Kiêu cũng thông qua y lấy lại con chip.

Chẳng có gì lừa gạt với không lừa gạt, cả hai đều làm theo nhu cầu mà thôi.

Nặng nề ngồi xuống ghế xoay, Tô Bạch ngẩng đầu nhìn nam nhân đang đứng trước mặt: “Người bị cái gì kích thích, nói ra xem, thân là đối tác kiêm tiền bối của người ta có thể giúp người phần nào.”

Hẹp mắt lại, Đường Kiêu sấn tới, hai tay chống hai bên tay vịn ghế xoay, cúi đầu, hấn ghé sát Tô Bạch, nhìn người trước mặt có thể nói là đa mưu túc trí mà lãnh khốc vô tình, lại toát ra loại thâm trầm đầy mị lực.

“Câu này cũng có thể đến lượt ta nói, thân là đối tác kiêm người ái mộ người, ta có thể hiệp trợ người.”

“Người xác định là ái mộ không phải ngưỡng mộ?” Bọn họ cách quá gần, mùi thuốc lá phảng phất trên người Đường Kiêu cùng với hơi thở ấm nóng phả ra khi nói chuyện đang liên thủ thiêu đốt thần kinh của Tô Gia.

“.....” Đường Kiêu nhất thời có chút bất đắc dĩ lại nhụt chí, đúng như Đường Tạp nói, phải lòng một nam nhân không hiểu phong tình lại ích kỷ tàn nhẫn như Tô Bạch hoàn toàn là tự tìm ngược.

Thế nhưng tình yêu là gì? Tìm một phụ nữ hoặc một người đàn ông ngoan hiền nghe lời an an ổn ổn qua cả đời? Cuộc sống như vậy có lẽ không tệ, nhưng chưa bao giờ là thứ mà Đường Kiêu, càng không phải T, muốn có.

Tô Gia đối với hấn mà nói, hồi nhỏ ngay từ ánh nhìn đầu tiên là nhất kiến chung tình ngưỡng mộ cùng rung động thật sâu, thì ra làm người cũng có thể làm giống như Tô Gia, tùy ý mà tiêu sái. Sau đó thu thập không ít tin tức về Tô Bạch, hiểu biết càng nhiều lại càng khâm phục nam nhân trí tuệ lại thủ đoạn này.

Lúc trước quyết định hợp tác với Trần Uyên, ngoài mục đích muốn mượn Tô Gia tìm Simon.D đoạt con chip về, mặt khác còn không phải vì muốn được gặp lại nam nhân như thần thánh ấy một lần nữa?

Há chỉ là ngưỡng mộ? Nghi vấn này ngay sau khi âm sai dương thác gặp được Tô Bạch trùng sinh liền bị phủ định triệt để, lần đầu tiên gần gũi tiếp xúc Tô Gia, thứ hấn muốn không phải giống như Trần Uyên, chỉ biết thần phục quỳ dưới chân nam nhân này, mà là giang hai tay ôm chặt Tô Bạch hung hăng hôn lên môi đối phương.

Khoảnh khắc ấy, hưng phấn kích phát từ nội tâm cùng rung động vô chừng mực khiến Đường Kiêu lần đầu tiên trong đời sâu sắc ý thức được, tại sao hấn không lúc nào không chú ý đến tin tức về Tô Bạch, tại sao hấn luôn xem đối phương là mục tiêu theo đuổi, không phải bởi vì lòng ngưỡng mộ chết giấm gì đó, mà là ngay từ ánh mắt đầu tiên nhìn đến đối phương hấn đã hoàn toàn trầm luân bằng cả trái tim.

“Tô Gia, người có chút cảm giác nào với ta không?”

“Người thích ta?” Tô Gia hỏi ngược lại.

“Chẳng lẽ ta lại thích bị bất cứ ai tùy tiện tát mình?” Cười khổ một tiếng.

“Người muốn thượng ta hay là muốn được ta thượng?”

“Vấn đề này không liên quan gì tới chuyện ta thích người.” Nếu thành thật trả lời e rằng sẽ lại được ban cho một bạt tai nổi gió.

Chăm chú nhìn vẻ mặt đặc biệt nghiêm túc của Đường Kiêu trong chốc lát, Tô Gia hít sâu một hơi dựa vào lưng ghế: “Trần Uyên tặng hoa, người bị kích thích, chạy lại đây tỏ tình với ta?”

“Tô Gia, ta sẽ không phản bội người.” Hấn thừa nhận, đích thực đã bị kích một chút.

Được rồi, có lẽ không chỉ một chút, Đường Kiêu không ngốc, đám người Trần Uyên Diệp Tử Ngộ đột nhiên toàn bộ đến Hongkong, hấn mơ hồ cảm thấy nội tình có liên quan tới Tô Bạch, Tô Bạch mà an an phận phận thì đã không là Tô Gia ăn thông cả hắc bạch lưỡng đạo.

“Thậm chí cho dù ta không đáp lại tình cảm của người, không lên giường với người?” Tô Bạch nỗ lực giữ mình thật tỉnh táo, chỉ là Đường Kiêu đột nhiên cuồng dã tỏ tình làm y có chút choáng váng, là y điên rồi hay là thế giới này đảo lộn, tuy rằng y cảm thấy mình cực có mị lực nhưng không phải loại mị lực có thể khiến nam nhân si dại như thế.

Một tên Trần Uyên thì thôi đi, thêm một tên Đường Kiêu này nữa, y có nên “thụ sủng nhược kinh” không đây?

“Nếu ta đã thích người ngay từ ánh nhìn đầu tiên, bao năm qua vẫn yên lặng nhẫn xuống, ngày tháng sau này tất cũng có thể nhẫn, ta sẽ không giam cầm người, cũng sẽ không can thiệp vào cuộc sống hay tình cảm của người, ta đợi người.” Đường Kiêu mím môi, lại bổ sung, “Nhưng ta vẫn thập phần chờ mong người đáp lại.”

Người muốn giam cầm ta cũng phải coi người có bản lĩnh đó không đã. Oán thâm một câu, Tô Gia thấy hơi đau đầu, mọi việc đều là sở trường của y, ngoại trừ tình cảm.

Về phần tình cảm, từ nhỏ đến lớn sống trong thế giới người tranh ta đoạt, Tô Gia chỉ biết làm sao vận dụng thủ đoạn để đạt được thứ mình muốn, y khuyết thiếu tình thân, không hiểu tình yêu, quãng thời gian với Lâm Phàm kỳ thực không thể coi là yêu đương gì đó, Tô Gia chỉ cảm thấy tiểu tử Lâm Phàm này thật dễ mến, thường cho Lâm Phàm ở cạnh mình để giải sầu.

Không phải tình yêu, nhưng cũng động tới cảm tình, bắt quá xem đi, mỗi lần y động tới cảm tình có lần nào được kết cục tốt đẹp?

“Vậy người cứ biểu hiện cho ta xem, để ta tin tưởng người, thậm chí là tín nhiệm người.” Vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve chiếc cằm kiên nghị của Đường Kiêu, Tô Gia khéo miệng câu lên, “Ta cũng không cự tuyệt nam giới.”

Không cự tuyệt, không có nghĩa nhất định sẽ tiếp thu, cũng có thể khi hắn đem trái tim mình mở ra cho đối phương xem, đối phương cuối cùng vẫn không cho hắn một đáp án an ủi.

Nhưng hiện thực chính là, Tô Bạch không trực tiếp cự tuyệt cùng với lời nói ẩn chứa vài phần hy vọng đã đủ kéo hắn nhảy xuống vực sâu không đáy này, loại nam nhân xảo hoạt như vậy mới là Tô Bạch Tô Gia mà hắn khâm phục, ngưỡng mộ, yêu thích.

“Ta sẽ chứng minh cho người xem.” Đường Kiêu cười khê, nâng lấy bàn tay đang vuốt cằm hắn của Tô Bạch, ấn xuống một nụ hôn.

So với Trần Uyên, Đường Kiêu biết mình có ưu thế hơn nhiều, mặc kệ là thân phận thương nhân Đường Kiêu này hay là thân phận đầu não T của tổ chức lính đánh thuê đều không có bất cứ quan hệ lợi ích gì, cũng không tồn tại quan hệ đối địch với Tô Gia.

Đợi thời cơ thích hợp, hắn sẽ thẳng thắn khai ra thân phận của mình với Tô Bạch, nhưng tiền đề là Tô Gia đã có tín nhiệm cơ bản với hắn.

T thân phận trùng trùng xưa nay luôn là người cầm lên được bỏ xuống được, ngoại trừ nam nhân trước mắt, quá mức dụ hoặc, quá mức hoàn mỹ, quá mức hấp dẫn, là người mà hắn khó có thể cự tuyệt, là người mà chỉ cần có chút hy vọng nhỏ nhoi hắn liền không thể buông tay.

Tô Gia tâm tư quá nhiều, băn khoăn quá nhiều, không dễ dàng ra quyết định, một khi đã ra quyết định thì bất luận kẻ nào cũng vô pháp thay đổi kết quả.

Tô Bạch không phải món đồ thuộc về bất kỳ ai, sẽ không bị bất kỳ ai khống chế, càng không bị ai trói buộc ai chiếm hữu.

Những gì hắn có thể làm, chính là cố gắng đứng bên cạnh nam nhân này, cùng chiến tuyến, cùng chiến thuyền, cả đời đều có thể giao lưng cho đối phương.

Đường Kiêu ra ngoài, Tô Gia đến bên cửa sổ nhìn đồng hoa cúc bị từng xe từng xe tải chở đi, không hiểu sao đột nhiên nhớ tới một chuyện.

“Ta cứ nhiên nhờ Đường Kiêu chà lưng cho mình!”

28. Chương 28

“Sao không ăn chung với bọn A Táp?” Tô Gia uống một hớp sữa đậu nành không đường.

“Ta nghĩ hai người ăn cơm riêng với nhau mới gọi là hẹn hò.” Chu đảo đưa khăn giấy.

Bị Tô Bạch tát một cái kỳ thực cũng không đau lắm, nhưng sau đó gò má lại sưng đỏ có chút khoa trương, Trần Dư nhìn gương nỗ lực kéo tóc mái che khuất, khổ nỗi má phù quá cao, tóc mái quá ngắn căn bản không che được.

“Kệ đi.” Nhìn nam nhân trong gương sắc mặt tái nhợt lại chật vật khó coi, Trần Dư cười khổ một tiếng, ở ngôi nhà này, hẳn chẳng qua chỉ là một trong số đông đảo những bạn tình bên cạnh Tống Sở Vân mà thôi.

Chẳng lẽ hẳn không muốn trả thù cho mẹ? Đương nhiên muốn, bởi vậy lúc biết được chân tướng vì sao mẹ qua đời hẳn cầm súng thiếu chút nữa bắn chết người đàn bà kia, cho nên sau khi thất bại mới bị cha ghét bỏ bị kẻ gọi là anh hai xem như lễ vật đưa đến nơi này.

Tên khốn đó hủy hoại mẹ hẳn lại hủy hoại đời hẳn, cho dù kẻ làm em tự tay trừng trị anh mình thì đã sao?

Thậm chí chỉ cần một chút cơ hội, cũng tuyệt đối không bỏ cuộc.

Từ phòng tắm bước ra, Trần Dư liền thấy một người đàn ông kéo dép lê ngồi xuống giường hẳn cúi đầu nghịch hộp thuốc lá, hẳn nhanh chóng nhớ ra, hộp thuốc đó là hôm trước ở tiệc đấu giá Tô Mặc nhét vào túi áo khoác hẳn, sau khi trở về hẳn chỉ rút một điếu rồi cất hộp thuốc ở tủ đầu giường, Tống Sở Vân sao lại lục ra?

“Em biết hút thuốc?” Tống Sở Vân ngẩng đầu.

“Vừa mới học.”

“Người đánh mặt em là người cho em thuốc?”

Trần Dư lưỡng lự giây lát, lại nhớ tới Tô Bạch lúc ra về bảo hẳn mấy ngày nay phải nghe lời Tống Sở Vân, hẳn bèn gật đầu: “Àn.”

“Sau này đừng hút thuốc nữa.” Tống Sở Vân cầm hộp thuốc chưa hút hết bỏ vào túi áo mình.

“Vâng.” Trần Dư cúi đầu rầu rĩ trả lời, ngay cả cơ hội lựa chọn hẳn cũng không có.

“Mặt còn đau không?” Thanh âm tựa hồ ôn nhu một chút.

“Hết đau rồi.”

“Em sợ anh lắm sao?” Vỗ vỗ vị trí bên cạnh, “Ngồi xuống đây.”

Trần Dư nghe lời ngồi qua, nếu là bình thường có lẽ hẳn sẽ hơi do dự một chút, nhưng con người một khi hạ quyết tâm sẽ trở nên khác đi. Tống Sở Vân dường như rất hài lòng với sự ngoan ngoãn của Trần Dư, hẳn mỉm cười quàng tay ôm vai đối phương hôn lên gò má sưng vù của Trần Dư.

Động tác quá mức dịu dàng khiến Trần Dư hai mắt lóe sáng, trên thực tế hẳn có vài điểm không rõ, lúc có mặt người ngoài Tống Sở Vân nếu không phải hồ hững lạnh nhạt thì chính là mạnh bạo thô lỗ với hẳn, nhưng lúc hai người ở riêng nam nhân này đôi khi lại ôn nhu đến mức gây cho hẳn một ảo giác, ảo giác rằng đối phương yêu hẳn.

Tống Sở Vân giơ tay vuốt ve gò má bị đánh của Trần Dư: “Ngoài anh ra em có nói với người khác là ai đánh em không? Hoặc có người nào chứng kiến Tô Mặc đánh em không?”

“Không có.”

“Là anh đánh.” Đột nhiên nghiêm nghị nhìn chằm chằm Trần Dư.

Trần Dư thấy thật khó hiểu, Tống Sở Vân đây là có ý gì? Rõ ràng là Tô Mặc đánh hẳn, tại sao phải nói là Tống Sở Vân đánh hẳn?

“Là anh đánh em, hiểu chưa?” Tống Sở Vân nhấn mạnh một lần nữa.

Lại nói, Tống Sở Vân trước mặt người ngoài từng đánh hấn vài lần, xuống tay thoát nhìn nghiêm trọng nhưng thực chất cũng không có tổn thương gì quá lớn, ở trong nhà ngoại trừ mỗi ngày buộc hấn ngủ chung cũng không bạc đãi hấn chỗ nào.

“Hiểu rồi.” Trần Dư gật gật đầu, có lẽ do Tống Sở Vân cảm thấy hấn bị người ngoài đánh thì quá mất mặt chẳng.

“Anh đi đây.” Tống Sở Vân đứng lên.

“Nga.” Hôm nay không qua đêm ở phòng hấn? Thế này cũng không tệ.

Đi tới cửa, Tống Sở Vân đột nhiên bỏ lại một câu: “Hút thuốc..... lâu lâu một hai điếu là đủ rồi, nhiều quá không tốt cho sức khỏe.”

Đây là... quan tâm? Trần Dư chưa kịp nhìn kỹ biểu tình trên mặt Tống Sở Vân, đối phương đã đóng cửa đi mất.

Rời phòng Trần Dư, Tống Sở Vân một mình đến thư phòng, nhập mật mã mở cửa đi vào, hấn buông rèm cửa sổ, bật đèn ngồi sau bàn sách.

Từ túi áo khoác lấy ra hộp thuốc vừa tịch thu ở chỗ Trần Dư, Tống Sở Vân thận trọng xé vỏ hộp thuốc, mở lớp giấy ra trên đó có một dãy số, thoát nhìn là số điện thoại của một người.

Tống Sở Vân móc di động mở xem tin nhắn trước đó đến từ một dãy số lạ:

[Có món đồ trên người tiểu khả ái nhà ngươi, từ từ mà tìm — Gia gia ngươi]

Cau mày, Tống Sở Vân xóa tin nhắn, đắn đo một phút đồng hồ rồi cuộc gọi vào dãy số trên hộp thuốc, chuông reo bốn năm tiếng đối phương mới chậm rãi tiếp điện thoại.

“Ngươi là gì của Tô Gia?” Tống Sở Vân lớn tiếng dọa người.

[Ta là ai không thành vấn đề, ngươi chỉ cần hành động theo kế hoạch đã định.]

“Tô Gia đã chết mấy tháng trước, hiện tại lão đại của Tô gia là Trần Uyên, ngươi bảo ta làm sao tin ngươi?”

[Tô Gia vừa chết ngươi đã muốn đầu quân Trần Uyên? Tống Sở Vân, đừng tự cho là thông minh, cũng đừng quên chủ nhân chân chính của Tống gia là ai, nếu ngươi không rõ có thể gọi điện hỏi lão cha ngươi] Thanh âm đối phương thấp phần nhu hòa, nhưng mỗi câu mỗi chữ đều là uy hiếp đầm máu.

“Ngươi chỉ đạo toàn bộ kế hoạch là Tô Gia, Tống gia chỉ nghe lệnh Tô Gia.”

[Đừng nói với ta là Simon chưa liên hệ với ngươi.]

Tống Sở Vân trầm mặc một lát, nói: “Ta không thể hoàn toàn tin tưởng ngươi, một khi kế hoạch thất bại Tống gia gánh không nổi đòn trả đũa của Trần Uyên.”

[Ta không cần ngươi tin tưởng, chỉ cần ngươi phục tùng, đừng nuôi ý đồ khiêu chiến lòng kiên nhẫn của ta, so với lo lắng sinh tử tồn vong sau này của Tống gia, còn có tương lai của tiểu khả ái nhà ngươi, chỉ bằng mở to mắt nhìn tình hình hiện tại, suy nghĩ xem Trần Dư ngươi một lòng bảo vệ kia còn có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai hay không, hoặc là Tống gia các ngươi có chịu nổi sức mạnh hủy diệt đến từ Simon hay không.]

“Ngươi đã làm gì Trần Dư?!”

[Hay là để ta nói cho ngươi biết ta là ai, ta là Tô Mặc, người có tư cách thừa kế Tô gia, người nổi nghiệp được Tô Bạch Tô Gia chỉ định, Trần Uyên chỉ là tên phản đồ. Được rồi, không cần khẩn trương như thế, ta không có làm gì tiểu khả ái nhà ngươi, cũng không có thêm phụ gia gì trong thuốc lá, bất quá tốt nhất ngươi nên nhận rõ thân phận mình, chọn đúng chỗ đứng cho Tống gia.]

[Lần sau, sẽ không chỉ là một cái tát ôn nhu như vậy.] Đối phương trực tiếp cúp máy.

Thần kinh căng thẳng của Tống Sở Vân dần dần thả lỏng, sau lưng toát một lớp mồ hôi lạnh, những điều thuốc vương vãi trên bàn.

.....

.....

Đồng hồ treo tường chỉ hướng bảy giờ mười phút sáng, Tô Bạch liếc nhìn đồng hồ báo thức rồi nhắm mắt thêm thiếp thêm lát nữa, còn lại hai mươi phút dùng để khởi động đầu óc dần dần thanh tỉnh thuận tiện chỉnh lý những việc hôm nay phải hoàn thành.

Bảy giờ rưỡi, đúng giờ vào phòng tắm thoải mái ngâm nước ấm.

Tám giờ, Tô Gia thay đồ một thân khoan khoái bước ra khỏi phòng tắm.

“Người đang làm gì vậy?”

“Cùng dùng điểm tâm.” Đường Kiều rót một ly sữa đậu nành không đường đặt lên bàn, ngẩng đầu mỉm cười với Tô Gia.

Sáng sớm, nắng mai, bàn ăn, điểm tâm phần hai người, bình hoa cắm vài đóa cúc đại trang trí, cùng với hai nam nhân chia nhau ngồi hai đầu bàn ăn.

“Sao không ăn chung với bọn A Tập?” Tô Gia uống một hớp sữa đậu nành không đường.

“Ta nghĩ hai người ăn cơm riêng với nhau mới gọi là hẹn hò.” Chu đao đưa khăn giấy.

Nhận khăn giấy lau đi chút sữa đậu nành dính bên môi, Tô Gia nhìn Đường Kiều ngồi đối diện, hừ lạnh một tiếng không nói gì nữa, nghiêm ngặt tuân thủ thói quen tốt “ăn không nói ngủ không nói” tận lực không phát biểu thêm câu nào trong khi ăn.

Đường Kiều chỉ cười, lấy mấy tờ báo đặt một bên bắt đầu xem, chờ họ dùng xong điểm tâm đã là chuyện sau chín giờ sáng.

“Đối phó Trần gia người có ý tưởng gì?”

Đường Kiều phân phó người hầu dọn hết đồ ăn trên bàn xuống, dẫn đi tới chỗ Tô Gia, khoảng cách không quá xa cũng không quá gần, dẫn đo thập phần thích hợp, trả lời: “Lão Trần chỉ có hai đứa con, Trần Thiên Hà chết đi hẳn sẽ chỉ còn lại Trần Dư, đến chừng đó hẳn có không ưa Trần Dư cỡ nào cũng không thể không đối mặt với hiện thực, Trần Dư là đứa con duy nhất của hẳn.”

“Lão Trần mới bốn mươi mấy, độ tuổi này còn chưa tới thời điểm về hưu, cho dù Trần Thiên Hà chết có lẽ hẳn sẽ đối đãi đứa con còn lại tốt hơn một chút, nhưng này cũng không có nghĩa hẳn sẽ đem Trần gia truyền cho Trần Dư, huống chi thứ chúng ta muốn là phật châu hẳn đeo bên người.” Nằm dựa trên một chiếc ghế dài trải chiếu tre trong phòng, Tô Gia nghịch tấu thuốc bạch ngọc trong tay trái.

Đường Kiều kín đáo liếc hướng ngực Tô Bạch, có thể do gần đây thời tiết có chút oi bức, Tô Gia ở nhà rất thích mặc đồ cotton màu nhạt rộng rãi thoải mái lại thoáng khí, đôi chân trần sạch sẽ tùy ý thả trên ghế dài màu tối, nắng sáng nhu hòa rải trên chân càng tôn thêm làn da trắng nõn, mu bàn chân như bán trong suốt mơ hồ có thể thấy được gân xanh.

“Lão Trần cũng không thể sống.” Kéo kéo cổ áo, Đường Kiều đột nhiên cảm thấy trong phòng thật nóng.

Tô Gia đậm đậm liếc Đường Kiều, mang theo ánh mắt xét nét: “Đường Kiều, nào người bị hồng à? Lão Trần chết rồi Trần gia chỉ còn lại một mình Trần Dư, đám người dưới trướng Trần gia đều không phải dân ăn chay.”

Ý thức được mình vừa nói gì, Đường Kiều âm thầm cười khổ, đầu hẳn không hư, chỉ là sơ ý dán mắt vào đôi chân trần của ai đó mơ màng một trận mà thôi.

“Lão Trần cuối cùng cũng không thể sống, bây giờ vẫn phải sống.” Vội đính chính, tầm nhìn miễn cưỡng dời khỏi cặp chân kia, chỉnh lý lại tư duy một chút, Đường Kiều tiếp tục nói, “Đề điều kiện cố đến đâu, chỉ cần nội bộ mục nát thì không cần ngoại lực xung kích cũng sẽ tự sụp đổ, ta trùng hợp tra được nội bộ Trần

gia cũng có vài nguyên lão chứng mắt lão Trần, không cam tâm bị Trần Thiên Hà đè đầu cưỡi cổ, có thể xuống tay từ mấu chốt này.”

Phả ra một làn khói, Tô Gia trong mắt chợt lóe hàn quang, thấp giọng cười khê một tiếng: “Mua chuộc vài người châm ngòi mâu thuẫn giữa Trần Thiên Hà và đám nguyên lão, tốt nhất là mâu thuẫn không thể giải quyết triệt để, cho dù ngoài mặt thỏa hiệp nhưng trong bụng dạ bên nào cũng áp ủ sát tâm với đối phương, một khi mấy lão già trong bang phái có ý đồ mưu nghịch, Trần Thiên Hà ắt chết không cần nghi ngờ.”

“Còn Trần Dư vừa vận thoát nhìn tương đối dễ khống chế, bọn họ sẽ đẩy Trần Dư lên ngôi vị miệng kẻ khác.” Đường Kiêu vỗ đùi, “Hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu.” (mượn danh thiên tử bắt chư hầu phục tùng)

“Đường lang bộ thiên, hoàng tước tại hậu.” Tô Gia cười tà.

“Người muốn nhân cơ hội thông qua Trần Dư khống chế Trần gia?”

Tô Gia nheo mắt lại, trên người như xù lên lớp gai nhọn nguy hiểm, y không phủ nhận ý đồ của mình: “Ta sẽ thâm tóm Trần gia trong vòng một tháng.”

Liếc sang Đường Kiêu: “Người lấy phật châu, ta thu Trần gia.”

Dù sao với thông minh tài trí của Đường Kiêu sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện ý đồ của y, chỉ bằng dứt khoát công khai, cũng muốn xem cái gọi là “chứng minh” trong miệng Đường Kiêu rốt cuộc có bao nhiêu phân lượng.

29. Chương 29

Trần gia ở Hong Kong chủ yếu hành nghề buôn lậu, mấy năm qua theo đà phát triển của kinh tế đại lục, Trần gia bắt đầu để mắt tới khối thị trường nội địa khổng lồ này. Tổng gia căn cơ ở khu vực đông bắc đại lục, có thể cung cấp đường dây buôn lậu cho Trần gia, mà Trần gia ở Hương Cảng nhiều năm, có được khá nhiều nguồn hàng cố định.

Một có đường dây, một có đầu nậu.

“Chính diện đối kháng Trần gia sẽ hao phí rất nhiều nhân lực vật lực, chúng ta phải từ cửa hông từng bước một công hãm Trần gia, mỗi hợp tác giữa Trần gia và Tống Sở Vân là do Trần Thiên Hà dùng Trần Dư đánh đổi, giao dịch hai nhà Trần Tống cũng góp phần tăng thêm cân nặng cho địa vị của Trần Thiên Hà ở Trần gia. Chúng ta xuất phát theo hai con đường, một là phá hoại quan hệ hợp tác giữa Trần Thiên Hà và Tống Sở Vân; hai là ta ra mặt chủ động đề xuất hợp tác với một nguyên lão ở Trần gia.”

Trên bàn hội nghị cỡ nhỏ, Đường Kiêu bắt đầu phân công nhiệm vụ.

“A Tạp, ngày mốt Trần Thiên Hà có một chuyến buôn lậu ô tô từ cảng vận chuyển đi Huệ Châu, cậu hãy báo một tiếng với người của tổng cục hải quan, bán họ một tin tức, kiểm một hồi nhân tình.”

Mười ngón đan nhau trước ngực, Tô Bạch âm thầm hạ một đánh giá không tệ về Đường Kiêu, đối phó kẻ địch tương lai triệt để đả kích không hề nương tay, còn có thể thuận đường tạo chút giao tình với bạch đạo, chỉ huy tối cao của tổ chức lính đánh thuê quả nhiên không phải hư danh.

“Không thành vấn đề! Cứ giao cho em!” Đường Tạp tiêu sái hồi đáp.

“Con đường còn lại để dành ta và Tô Mặc.” Đường Kiêu nhìn sang Tô Gia.

Đường Tạp tuy ngày thường hay nói nhảm, nhưng làm chính sự ngược lại rất dứt khoát lưu loát, lĩnh nhiệm vụ xong lập tức bắt đầu triển khai với thủ hạ, trong thư phòng nhất thời chỉ còn lại hai người Đường Tô.

“Tô Gia hẳn còn chuyện muốn nói.”

“Người mưu bất quá một chữ lợi, muốn đả kích thì phải đả kích cho đủ triệt để.” Tô Gia khê mỉm cười, “Trần gia căn cơ ở buôn lậu, buôn lậu thắng ở nguồn hàng, hai mưu kế của người đều rất khá, bất quá chặt đứt luôn nguồn hàng của họ, Trần gia muốn không chết cũng khó.”

“Trần gia ở Hong Kong lịch sử lâu đời, muốn động tới nguồn hàng của họ không dễ.”

“So với Tô gia thế lực trải khắp Âu Á, người cảm thấy bọn đầu nậu sẽ chọn ai?” Nhẹ nhàng buông một câu.

Đường Kiêu cau mày: “Ta biết nước phù sa không dễ cho ruộng người đứng, nhưng hiện giờ người làm vậy chỉ càng củng cố thế lực Trần Uyên ở Tô gia.”

Đứng dậy đi qua vỗ vai Đường Kiêu, Tô Gia ý vị sâu xa nói: “Chuyện này người không cần lo thay ta, nếu ta đã có thể nghĩ ra biện pháp này tự nhiên còn có thủ đoạn kế tiếp.”

“Tô Gia, ta thừa nhận người rất thông minh, nhưng vẫn không thể không nhắc người, người từng gục ngã dưới tay Trần Uyên.” Hơn nữa còn chết hết một lần, câu sau Đường Kiêu thức thời không nói ra miệng.

Ngón tay nâng cằm nam nhân, Tô Gia nheo đôi mắt phượng, đáy mắt lướt qua vài phần âm hàn: “Cùng một sai lầm, ta sẽ không phạm phải lần thứ hai.”

Nếu không nhờ lần đó máy bay gặp sự cố, Tô Gia hiện tại có lẽ vẫn bị Trần Uyên gắt gao nắm trong tay.

Sai lầm lần trước, là thua ở chỗ không đủ nhẫn tâm diệt Trần Uyên, là bại ở chỗ y “giáo dục” đám trẻ mình nhặt về quá tốt, đứa nào cũng giở thủ đoạn y dạy năm xưa đi đối phó ngược lại y.

Từ túi áo lấy ra một tấm danh thiếp tinh xảo, Tô Gia phe phẩy trước mặt Đường Kiêu: “Trần Uyên mời ta đêm nay dùng bữa tối.”

“Người muốn đi?” Tuy đã đoán được Tô Bạch sớm muộn gì cũng sẽ tiếp xúc Trần Uyên, Đường Kiêu trong lòng vẫn thập phần không thoải mái, không chỉ vì lo cho Tô Gia, có gã đàn ông nào vui nổi khi người mình thích đi dùng bữa tối với tình địch.

“Ta cũng nên gấp hẩn.” Ngón tay nhẹ nhàng xoa giãn hàng mày nhú chặt của Đường Kiêu, khiêu khích câu khoe môi, “Sao vậy, Đường tổng ghen à?”

“Chúng ta còn chưa cùng ăn tối lần nào.” Ở Hàn Xá thành phố A không tính, lần đó là cùng ăn trưa.

“Người định chờ ta mở miệng hẹn người?”

“Không biết đêm mai, ta có được vinh hạnh cùng ngài dùng bữa tối riêng hai người?” Lập tức đưa ra lời mời.

Đối phương cũng đã ám chỉ, thừa biết là kỹ xảo Tô Gia quen dùng để cảm dỗ lòng người, nhưng nó vẫn hung hăng thọc trúng yếu huyệt của Đường Kiêu, cho dù là Tô Gia cố ý cảm dỗ thì đã sao, hẩn còn ước gì vị gia này mỗi ngày đều cảm dỗ hẩn.

“Ta thích vị trí có thể ngắm cảnh.”

“Giờ phải ra ngoài?”

“Tối nay không cần tới đón ta.” Quay lưng đi tới cửa.

“Ta phái người theo bảo vệ người.”

“Không cần, ta đã tìm được vệ sĩ tốt nhất.”

Tô Bạch đi rồi, Đường Kiêu nhìn cửa thư phòng khép chặt than một tiếng: “Tô Gia, có phải ngay từ lúc ta nói với người muốn lấy con chip người đã bắt đầu dòm ngó Trần gia?”

Hẩn mở laptop bắt đầu xử lý công việc của T, muốn theo đuổi Tô Gia phải có đủ vốn liếng để đứng bên cạnh người đó.

Vệ sĩ tốt nhất? Hừ, trên thế giới này còn ai có thể làm bodyguard tốt hơn T ta.

.....

.....

Hôm nay trời trong gió mát, là một ngày thích hợp vui chơi hẹn hò.

Bên ngoài cánh cổng sắt biệt thự Đường gia, đã sớm có người vì Tô Gia chuẩn bị sẵn công cụ di chuyển thay thế đôi chân, Tô Bạch từ xa liền thấy được khuôn mặt tươi cười xán lạn mấy tháng không gặp kia, Diệp Tử

Ngọ vẫn sung mãn vị đạo dương quang sạch sẽ, đến gần mới phát hiện hình như đen đi một chút, xem ra mấy tháng nay bận rong ruổi chạy án bên ngoài.

“Tô lão sư!” Như một con Samoyed cỡ bự hoạt bát giang tay nghênh đón, Tô Gia liền bị hấn ôm thật chặt, lòng nhiệt tình của Diệp Tử Ngọ vẫn trước sau như một a.

Lên xe, Diệp Tử Ngọ hể rảnh rồi liền nhìn sang nam nhân ngồi trên ghế phó lái, đường cong nơi khoe miệng càng mở rộng thêm vài phần.

“Tuy rằng tôi biết mình anh tuấn tiêu sái, tuấn mỹ vô song, Diệp tử cậu cũng không cần nhìn tôi chăm chăm như vậy.” Khuỷu tay tỳ lên cửa kính chống cằm, Tô Gia cười ôn hòa.

“Đó là tại Tô lão sư sau khi giảm béo trở nên quá đẹp.”

“Nga, tức là hồi tôi còn mập thì quá xấu?”

“Đương nhiên không phải!” Diệp Tử Ngọ lập tức phủ nhận, cuống quýt giải thích, “Tô lão sư ú ú thì đáng yêu, gầy gầy lại rất đẹp, mặc kệ là Tô Mặc béo hay Tô Mặc ốm em đều thích.”

Tô Gia làm ra vẻ miễn cưỡng cười.

“Tô lão sư, thầy vẫn còn phiền não chuyện Trần Uyên sao?” Diệp Tử Ngọ đỗ xe ven đường, rẽ qua quốc lộ chính là một cõi hải dương xanh thẳm, lúc trước cũng ở bờ biển, hấn và Tô Mặc mập mạp ngày nào cũng vừa chạy bộ vừa tán gẫu.

Tháng ngày ấy tuy ngắn ngủi lại giản đơn, nhưng đã khiến Diệp Tử Ngọ hoài niệm suốt một mùa hè, sau đó nhờ điều tra sự cố máy bay của Tô Bạch quay lại Trung Quốc hấn lập tức chạy đến thành phố A muốn gặp Tô Mặc lần nữa, kết quả đến biệt thự núi Lạc Dương chỉ nhìn thấy Xuân Yển đang quét tước, mới hay Tô Mặc sau khi trường học nghỉ hè không lâu liền theo Đường Kiêu đi Hong Kong.

Là một phú hào gia thế trong sạch kiêm viên kim cương độc thân của châu Á, Đường Kiêu thế nào lại đồng hành cùng Tô Mặc?

Không lâu sau, tổng bộ đưa tin thể nhớ trong hộp đen trên máy bay của Tô Bạch bị Simon.D đánh cắp, Trần Uyên của Tô gia cũng từ châu Âu một đường thẳng tiến Hong Kong, Diệp Tử Ngọ vì thế cũng đến xứ cảng thơm này.

Hấn vốn định tìm Tô Mặc, nhưng nhiệm vụ đầy mình, nguyên bản còn đang rối rắm muốn chết, phen này thì hay, nếu những kẻ hấn cần điều tra toàn bộ đều đã ở Hong Kong hấn liền có thể thuận đường tìm Tô Mặc.

“Tôi..... tôi chỉ là không ngờ gầy đi lại gặp phải phiền phức như vậy.” Dáng vẻ vô tội nhờ nhìn gương luyện tập lâu ngày rốt cuộc cũng phát huy tác dụng, “khuôn mặt thánh thiện” này của Tô Mặc thích hợp nhất chính là trưng ra biểu tình vừa bất đắc dĩ vừa phiền não như bây giờ.

Cho dù Tô Mặc có điểm tương tự Tô Bạch hồi trẻ, nhưng so với ngũ quan lạnh lùng sắc sảo của Tô Bạch, khuôn mặt Tô Mặc có vẻ thân thiện nhu hòa hơn.

Diệp Tử Ngọ hàng mày nhíu chặt, sau khi hấn đến Hong Kong liền dùng chút chức quyền chiếm được phương thức liên lạc với Tô Mặc, chỉ là nghe điện thoại xong, Diệp Tử Ngọ không ngờ nguyên nhân Tô Mặc bị Đường Kiêu đưa đi Hong Kong cư nhiên là do Tô Mặc tướng mạo giống Tô Bạch thời trẻ, Trần Uyên liền vì thế mà bám riết Tô Mặc, còn Tô Mặc vì né tránh Trần Uyên không thể không theo Đường Kiêu tới Hong Kong.

Về phần Tô Mặc làm sao quen biết Đường Kiêu, Tô Mặc qua điện thoại nói rằng em trai Tô Dịch Dương là ngôi sao của Hoàn Vũ Entertainment, sau khi tình cờ gặp được Đường Kiêu đối phương đề xuất có thể bảo hộ Tô Mặc.

“Tô lão sư, thầy theo em về Lyon ở Pháp đi, đến chừng đó Trần Uyên tuyệt đối sẽ không dám động tới một sợi tóc của thầy, em chính là cận vệ của thầy!” Thanh niên tràn đầy lòng tin vỗ ngực cam đoan.

Tô Gia bị bộ dạng khoa trương của Diệp Tử Ngọ chọc cười: “Có cậu làm cận vệ cho tôi, người nên lo lắng phải là Trần Uyên.”

“Thật ra..... Trần Uyên mời tôi đêm nay cùng ăn tối.”

“Tô lão sư, đừng nói là thầy nhận lời tên hỗn đản đó chứ? Ngàn vạn lần đừng để bị những kẻ này lừa, bọn chúng rất nguy hiểm, là một ổ rắn độc!” Không chút khách khí công kích.

“Diệp tử, tôi đã nhận lời mời của Trần Uyên,” Tô Bạch cắn cắn môi dưới, thật thà nói, “Tôi cảm thấy có lẽ bởi vì sự ra đi đột ngột của Tô Bạch khiến hần chịu một cú sốc lớn, thấy tôi khá giống Tô Bạch nên xem tôi thành thể thân, tôi muốn giáp mặt nói rõ với hần, trước đó cũng rất muốn, nhưng tôi có hơi sợ.”

Tô Gia ngẩng đầu nhìn Diệp Tử Ngộ, dưới ánh nắng đôi mắt như long lanh (!): “Có lẽ sau khi tôi nói chuyện với hần xong hần sẽ buông tha cho tôi, cậu nói có đúng không?”

Đương nhiên không, rắn độc làm sao biết nói lý, huống chi đây còn là tên điên Trần Uyên.

“Ân, Tô lão sư muốn đi cứ đi, có em đi cùng hần sẽ không dám động tới thầy.” Nhìn vào đôi mắt thanh thuần trong sáng kia (?), Diệp Tử Ngộ không nhẫn tâm dập tắt hy vọng của Tô Mặc, nam nhân này chỉ là quá đơn giản, quá ngây ngô, nên lúc trước mới bị kẻ xấu lừa gạt thương tâm tuyệt vọng nhảy xuống biển tự sát.

“Diệp tử, cậu gặp Tô Gia chưa?”

“Gặp qua rồi, có chuyện gì?”

“Tôi và ngài ấy, giống nhau lắm sao?”

Diệp Tử Ngộ dán mắt vào mặt Tô Gia nhìn một hồi, tỏ vẻ thâm trầm nói: “Thật ra không phải giống đến thế, Tô Bạch lúc nào cũng âm âm trầm trầm, hai người chỉ tương đối giống ở đôi mắt thôi, hơn nữa Tô lão sư thầy trẻ hơn lão già Tô Bạch đó nhiều.”

Lão già —

Tô Gia cảm thấy một góc nào đó trong nội tâm bắt đầu sụp đổ, lão già! Tiểu tử thói Diệp Tử Ngộ cư nhiên nói y là lão già, cho dù y đã qua bốn mươi nhưng một chút cũng không thấy già!

“Tô lão sư, sắc mặt thầy sao lại kém thế, vẫn còn lo lắng chuyện buổi tối gặp Trần Uyên? Yên tâm đi, cứ giao cho em! Coi vậy chứ em là siêu cấp hình cảnh quốc tế nha, Trần Uyên tuyệt đối không dám động tới một ngón tay của thầy.” Hoàn toàn hiểu sai lòng người.

“Ân, cảm ơn cậu, Diệp tử.” Hoàn toàn khẩu thị tâm phi.

30. Chương 30

“Yêu ta?” Hừ lạnh, cười nhạt khinh thường, Tô Gia thần nhiên nhìn nam nhân ngồi đối diện y, “Cho nên mới phản bội ta, giam lỏng ta, cưỡng đoạt ta? Trần Uyên, Tô Bạch đã chết, chết trong tai nạn máy bay, tan xương nát thịt, đó là nhờ tình yêu của người.”

Buổi tối, Hong Kong cảnh đêm mê người.

“Trần tổng chỉ mời một mình Tô tiên sinh.” Phụng lệnh canh giữ dưới lầu chờ Tô Bạch đến nơi hẹn, Glide lúc này đang lạnh lùng nhìn Diệp Tử Ngộ.

Thay đổi hẳn vẻ lông bông cợt nhả, Diệp Tử Ngộ hai mắt sáng rực, dưới ánh nhìn áp bức của đối phương vẫn trấn định ung dung, nghiêng đầu nhìn Tô Gia cười: “Tô lão sư, xem ra hôm nay thầy chỉ có thể dùng bữa tối với em.”

“Không có cậu ấy đi cùng, tôi sẽ không lên.” Tô Bạch đứng bên cạnh Diệp Tử Ngộ.

Glide liếc nhìn nam nhân được Trần Uyên mời ăn tối, ban đầu hần nghĩ chỉ là một người tướng mạo có vài phần tương tự Tô Gia, không ngờ cư nhiên quen biết với nhân vật khó nhằn như Diệp Tử Ngộ.

“Chờ một lát.”

Glide xoay người đi mấy bước móc điện thoại, nói vài câu ngắn gọn liền cúp máy, hẩn nhanh chóng quay lại, phá lệ nhìn Tô Bạch một lần nữa: “Trần tổng lập tức xuống đón ngài.” Ngữ điệu vẫn có nề có nếp, thái độ cung kính không ít.

Không để Tô Bạch và Diệp Tử Ngộ chờ lâu, Trần Uyên tối đa chỉ mất một phút đích thân xuống lầu nhà hàng, bắt quả hẩn không trực tiếp đi về phía Tô Bạch.

Trần Uyên thưởng Glide một bạt tai: “Quên ta đã nói gì với anh sao? Tô Gia đến phải lập tức báo cho ta biết!”

Glide im lặng chịu cái tát này trước mặt công chúng, Tô Bạch quan sát, nếu là người bình thường đại khái đều sẽ không cam tâm, nhất là Trần Uyên lại gọi một nam nhân chỉ có tướng mạo tương tự Tô Gia là “Tô Gia”.

Glide xin lỗi xong thẳng tắp đứng qua một bên, trong mắt không có một tia tức giận hoặc không cam tâm, Tô Gia âm thầm ghi nhớ, người này không dễ đối phó, phải diệt trừ.

“Ngài tới rồi.” Trên mặt là nụ cười tràn đầy ôn nhu mà cẩn thận, tựa hồ Trần Uyên vừa mới nổi giận đánh người chỉ là một ảo ảnh.

Tô Bạch chỉ nhẹ nhàng mỉm cười, có Diệp Tử Ngộ ở bên cạnh y càng ít nói càng tốt. Trần Uyên cũng không phải bị mù, sau khi thâm tình nhìn Tô Gia hồi lâu hẩn mới miễn cưỡng liếc sang vị hình cảnh quốc tế nào đó kề cận Tô Gia như vệ sĩ.

Diệp Tử Ngộ lạnh lùng nhìn lão đại của Tô gia hiện nay, nhưng đối phương chỉ thản nhiên liếc mắt một cái rồi không nhìn hẩn nữa.

Trần Uyên tự mình dẫn Tô Gia lên lầu, Diệp Tử Ngộ tự nhiên theo sau một tấc không rời, mãi cho đến khu lobby lounge (khu phục vụ như quầy bar kèm các món ăn nhẹ và bánh ngọt) của nhà hàng.

Cả tầng lầu trống trải không người, hiển nhiên đã được Trần Uyên vùng tiền bao trọn, Trần Uyên quay sang Diệp Tử Ngộ, chỉ cái bàn ở lobby lounge gần cửa thang máy nhất, thái độ băng lãnh: “Diệp cảnh quan, dừng bước.”

Ánh mắt hai nam nhân tiếp xúc giữa không trung, liền một trận đao quang kiếm ảnh vô hình.

“Diệp tử, phiền cậu ở đây chờ tôi một lúc.” Không có hứng thú thưởng thức mục quang giao chiến của bọn tiểu bối, Tô Gia chỉ thấy đối bụng.

Tô Gia đã mở miệng, Diệp Tử Ngộ cũng không nói gì thêm, chọn một vị trí có thể nhìn thấy Tô Gia và Trần Uyên dùng bữa, ngồi xuống.

“Anh đợi lát nữa đưa Tô Mặc về?” Trần Uyên hỏi.

“Phải.”

Trần Uyên tùy tay vẫy gọi phục vụ: “Rót cho vị tiên sinh này ly nước.” Vậy thì không thể uống rượu.

Diệp Tử Ngộ cũng không phản nản.

.....

.....

Ở phương diện công tâm dùng người, Tô Gia vẫn luôn trung thành với câu nói của Trương Cư Chính “Người thích thì ta thích, người ghét thì ta ghét, ta đồng tâm với người, người tất không khác ta”.

Muốn được lòng một người không gì bằng hiểu lòng người đó, chuyện Tô Gia kém cỏi nhất chính là cho rằng Trần Uyên và y là đồng tâm, cho rằng thứ Trần Uyên muốn là sự quan ái như một phụ thân, một huynh trưởng, một lão sư từ Tô Bạch.

“Tô Gia, theo ta về đi.”

Vừa an vị, Trần Uyên liền trực tiếp mở miệng.

Ôn nhu đối đãi, gián tiếp tỏ tình ở vũ hội, sau đó là hoa tươi tiến công, trong khi Đường Kiều cảm thấy uy hiếp thì những gì Trần Uyên cảm thấy không chỉ là uy hiếp, còn có sợ hãi, nỗi sợ hãi mất đi Tô Bạch, nỗi sợ hãi không được ở bên cạnh Tô Bạch, như một con sâu luồn lách, từng ngày từng ngày gặm nhấm tâm can hắn.

Tô Gia cầm ly vang đỏ trong tay nhấp một ngụm, gật đầu: “Là hương vị ta thích.”

“Mọi điều về Tô Gia, Trần Uyên đều nhớ rõ.”

Nhớ rõ Tô Gia mỗi ngày lúc nào rời giường, mấy giờ tắm rửa, thích ra ngoài tản bộ dưới dạng thời tiết gì, vào mùa hè thích ăn gì, vào mùa đông xưa nay không đụng tới cái gì.....

Hắn nhớ hết thảy, gấu gao ghi tạc trong lòng, thậm chí còn rõ hơn cả bản thân Tô Bạch.

Găng tay trắng trên tay khi nhìn đến Tô Gia đã cởi ra, tay cầm dao nĩa, Trần Uyên cúi đầu tập trung cắt beefsteak, mãi đến toàn bộ cắt thành những miếng nhỏ chỉnh tề mới đem đĩa thịt bò đã cắt xong đối với phần chưa cắt trước mặt Tô Gia.

“Người là đệ tử ta tâm đắc nhất.” Xa xăm thở dài một câu.

“Gia.....” Dao nĩa trong tay thiếu chút nữa bị đánh rơi trên bàn, Trần Uyên nhìn Tô Bạch, vẫn luôn nhìn.

Ánh mắt nóng bỏng như thế y sớm đã quen, suốt ba năm sau khi Lâm Phàm chết, ánh mắt Trần Uyên nhìn y càng ngày càng nồng, càng ngày càng càn quấy, lúc đó không phải không nghĩ tới Trần Uyên ôm tâm tư khác với mình, chỉ là lại cảm thấy quá buồn cười, một đứa trẻ do chính tay mình nuôi nấng lớn lên cùng lắm chỉ xem mình như cha, sao có thể là ái mộ như đối với tình nhân cơ chứ.

Mãi đến khi bị Trần Uyên đưa lên đảo cô lập lấy danh nghĩa an dưỡng giam cầm y, mãi đến khi Trần Uyên lần đầu tiên ôm y một cách hạ tiện lại cẩn trọng, mãi đến khi trùng sinh ở buổi tiệc mừng cho Hoàn Vũ Trần Uyên gián tiếp tỏ tình với y.

“Người còn biết ta là gia của người?”

Câu nói êm ái của Tô Bạch đánh vào ngực Trần Uyên còn đau hơn cả một phát súng, hắn có chút hốt hoảng thất thố, vô số điều muốn biểu đạt thành lời, nhưng đến cuối cùng chỉ có thể vụng về thốt ra ba chữ: “Ta yêu ngài.”

Ta yêu ngài, ngay từ ngày đầu tiên được ngài nhặt về ở hè phố, đã yêu đến không còn đường lui.

“Tô Gia, ta yêu ngài.”

Cho nên muốn ở bên ngài, cả đời đều ở bên ngài.

“Yêu ta?” Hừ lạnh, cười nhạt khinh thường, Tô Gia thần nhiên nhìn nam nhân ngồi đối diện y, “Cho nên mới phản bội ta, giam lỏng ta, cưỡng đoạt ta? Trần Uyên, Tô Bạch đã chết, chết trong tai nạn máy bay, tan xương nát thịt, đó là nhờ tình yêu của người.”

Trần Uyên sắc mặt một mảnh tái nhợt, dao nĩa trong tay rớt cuộc rơi xuống, nện vào bàn phát ra tiếng vang giòn giã.

Xa xa, Diệp Tử Ngộ cảnh giác nhìn lại, thấy Tô Gia vẫn hoàn hảo vô tổn ngồi đó không có kêu cứu mới tiếp tục khoanh tay trước ngực làm vệ sĩ.

“Người quả thật rất yêu ta a.” Mỉm cười nâng ly, rượu nho đỏ thẫm như máu, y uống một hớp, dịch rượu vương bên khóe miệng kéo thành một sợi tơ đỏ tàn nhẫn.

Những lời khác Tô Gia không cần nói nữa, từ lúc bị Trần Uyên giam lỏng y đã nói quá nhiều, y từng mắng, từng đánh, từng thương tâm, cũng từng bắt đắc dĩ.

Từng đặt quá nhiều tín nhiệm và tình lực vào Trần Uyên, cũng từng ký thác hy vọng lớn nhất.

Không phải một câu “ta yêu ngài” hay là “thật xin lỗi” liền có thể dễ dàng xóa bỏ, nếu không phải y chết đi sống lại lấy thân phận Tô Mặc ngồi đây, hôm nay những lời này Trần Uyên nói với ai? Một tấm bia đá lạnh lẽo, hay là một nắm mồ trên không ngay cả hài cốt cũng tìm không thấy?

“Đừng bỏ rơi ta, Tô Gia, đừng bỏ rơi ta.” Trần Uyên đắm đắm nhìn nam nhân trước mặt, trong mắt nồng đậm hèn mọn cùng khẩn cầu.

“Người phản bội ta, chỉ vì để ta không rời xa người? Trần Uyên, tên gốc nhà người, tại sao ngay từ đầu không nói cho ta biết người thích ta?” Tô Bạch ngữ khí thoảng dịu đi, trong mắt cũng không có quá nhiều trách cứ.

“Ta sợ.”

“Sợ cái gì?”

“Sợ một khi ta nói với ngài, ngài sẽ không cần ta nữa.”

Một hồi một đáp giản đơn đàm thoại, giống như quay về vài năm trước khi y còn là Tô Bạch Tô Gia, mà hẳn cũng còn là Trần Uyên thủ hạ của Tô Gia.

Trần Uyên không ngốc, cho nên hẳn biết khi hẳn nhện không được tàn sát Lâm Phàm, Tô Gia liền thiết lập thêm tai mắt với hẳn, hẳn biết Tô Gia một khi phát hiện hẳn yêu thầm mình sẽ không chút do dự vứt bỏ hẳn.

Ba năm trước Tô Bạch bắt đầu từng bước một tước quyền của hẳn, Trần Uyên chỉ có thể đối mặt với hai lựa chọn, một là mặc cho Tô Gia bóc hết quyền lực trên tay hẳn từ đó về sau bị Tô Bạch vứt bỏ; hai là lợi dụng lực lượng tích lũy bao năm qua triệt để kéo Tô Gia xuống khỏi thần vị.

Hắn chỉ muốn vĩnh viễn được ở bên Tô Gia, chỉ đơn giản mà trực tiếp như thế.

“Ta cả đời này chưa từng yêu người nào, nếu người nói cho ta biết sớm một chút, có lẽ đã không có mọi chuyện hôm nay, có lẽ chúng ta đã có một cuộc sống khác.”

Lời nói chứa ám chỉ khiến Trần Uyên triệt để sững sờ tại chỗ, một cổ xót xa, ủy khuất, hối hận khó nói nên câu dẹt thành một con măng xà khổng lồ quấn lấy thân hẳn, càng siết càng chặt, khiến lồng ngực như sắp nổ tung, sắp nghẹt thở.

Hai hàng lệ từ khóe mắt Trần Uyên vô thanh vô tức chảy xuống.

Thế nhưng, trên đời này không có thuốc chữa hối hận.

“Xin ngài, xin ngài hãy yêu ta, chỉ cần một chút thôi, một chút đã đủ rồi.” Ngây ngốc nhìn đối phương.

“Bảo ta làm gì cũng được, yêu ta đi, có được không? Tô Gia, ta có thể vì ngài làm hết thấy những gì ngài muốn.” Nhân vật có nguy hiểm cỡ nào cũng là người bằng xương bằng thịt có khối óc có con tim, Trần Uyên bắt đầu nức nở.

Tô Bạch trầm mặc từ chỗ ngồi đứng lên, Trần Uyên ngẩng đầu, nhìn nam nhân từng bước từng bước đi tới trước mặt hẳn, vươn tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt hẳn.

“Có lẽ thượng đế cho ta trùng sinh là vì để ta chính tai nghe người nói với ta ba chữ đó?”

Ngắn gọn một câu, lại khiến Trần Uyên nhất thời hai mắt sáng lên, tựa như đang ở vực sâu địa ngục đột nhiên thấy được cánh cổng thông lên thiên đường.

“Tô Gia, xin ngài hãy cho ta một cơ hội, để ta hảo hảo yêu ngài, đem hết mọi thứ ta có hiến dâng ngài, yêu ta đi, ngài cũng yêu ta đi có được không?” Trần Uyên do dự vươn tay, hẳn muốn chạm vào Tô Gia, nhưng sợ chọc giận người mất đi rồi có lại này.

“Được.” Tô Gia tiến lên một bước ôm đầu Trần Uyên.

Vùi đầu vào lòng nam nhân, cảm giác thật thân quen, có hơi ấm và khí tức thuộc về Tô Gia, giống như một giấc mộng đẹp không chân thực khiến Trần Uyên không muốn tỉnh lại.

“Ta sẽ không, sẽ không giam lỏng ngài nữa, Tô Gia, đừng chết, đừng rời xa ta.”

Bữa tối này đến cuối cùng Tô Gia chỉ uống hai hớp rượu liền đi, Trần Uyên lẳng lặng nhìn nam nhân ra về, cho dù hẳn muốn giữ Tô Bạch lại cũng không có cách, Diệp Tử Ngọc cứ như một cận vệ chính hiệu gắt gao đi theo.

“Thầy nói gì với hắn, em thấy hắn hết cười rồi khóc hết khóc lại cười như tên điên, bảo đảm hắn có bệnh tâm thần.” Một bên lái xe, Diệp Tử Ngộ nói.

“Hắn chỉ là quá thích Tô Gia, bất quá tôi nghĩ hắn có lẽ cũng biết tôi không phải Tô Gia.”

“Hắn chịu buông tha thầy?” Diệp Tử Ngộ chỉ quan tâm điểm này.

“Tôi đáp ứng hắn sau này thường đi gặp hắn.”

“Cái gì?! Hắn là tên điên quốc tế, thầy nên tránh xa hắn một chút!”

“Nhưng tôi cảm thấy hắn rất đáng thương, thích một người đã chết, cảm giác này nhất định rất đau khổ.” Tô Bạch thông qua kính xe quan sát phản ứng của Diệp Tử Ngộ, đối phương khi nghe đến câu này của y lựa chọn trầm mặc.

Nhớ tới Lâm Phàm chẳng? Tô Gia tiếp tục nhìn ngoài cửa sổ, trong xe một mảnh yên tĩnh.

“Trước đó có một người từng nói với tôi, trong lòng mỗi nam nhân, cuối cùng sẽ có một vị trí đặc biệt dành cho một người đặc biệt.” Tô Bạch quay đầu trực tiếp nhìn Diệp Tử Ngộ.

.....

.....

Phòng khách tầng trệt biệt thự còn sáng đèn, Tô Bạch đi vào liền nhìn thấy Đường Kiều đang ngồi ở một góc sofa một mình hút xì gà.

“Về rồi sao?”

“Cho dù người nói cho ta biết, người đây là đang đợi ta trở về, ta cũng sẽ không cảm động.”

Đồng hồ trên tường phòng khách đã điểm một giờ sáng, Tô Gia rời chỗ Trần Uyên lại hàn huyên một lát với Diệp Tử Ngộ, nói về Lâm Phàm, nói về Diệp Tử Ngộ làm sao cùng Lâm Phàm quen biết, yêu nhau, chia tay, rồi làm sao vào ngày nọ từ trong đồng rác tìm thấy một Lâm Phàm đã từng hoàn chỉnh đẹp đẽ.

“Ta vẫn sẽ chờ người.”

Không để ý tới Đường Kiều, y đi đến đầu thang lại dừng bước: “Người từng nói với ta, trong lòng mỗi nam nhân, rồi cũng sẽ có một vị trí đặc biệt dành cho một người đặc biệt, nếu vị trí đặc biệt nhất trong lòng người đã dành cho vị hôn thê của người, thì đừng trêu chọc ta.”

“Câu này đích thực là ta nói, nhưng ta kiên quyết không thừa nhận ta có nói người chiếm giữ vị trí đặc biệt nhất trong lòng ta là vị hôn thê.” Từ sofa đứng dậy, chậm rãi đi tới bên cạnh Tô Gia đang đứng trên bậc thang, chênh lệch độ cao giữa bậc thang khiến Đường Kiều hơi ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mắt.

Tô Gia nhướn mày, khước miệng câu lên: “Căn bản chẳng tồn tại vị hôn thê nào cả, hết thấy đều là người dựng lên cho người ngoài xem, có đúng không, Đường tổng si tình?”

“Tô Gia, ta yêu cực sự thông minh của người.” Móng vuốt vươn tới hướng bàn tay nam nhân đặt trên tay vịn của thang.

“Người gạt ta.” Bàn tay kia đột nhiên gơ lên, Tô Bạch ra thế như sắp đánh xuống.

“Ta không gạt người, ta quả thật từng có một vị hôn thê, nhưng cô ấy ‘bất hạnh’ qua đời,” To gan bắt lấy tay Tô Bạch áp lên ngực mình, “Hiện tại nơi này là của người.”

Tô Bạch rút tay về, cũng không quay đầu lại đi lên lầu.

Vào phòng khóa trái cửa, miễn cho mấy ngày nay Đường Kiều mỗi sáng sớm lại động kinh, không phải ôm hoa thì là bưng điểm tâm chạy vào.

Tô Gia có chút mỏi mệt nặng nề ngã xuống giường, một lát sau móc di động từ trong túi ra, quét mắt nhìn tin nhắn trên đó rồi ấn một dãy số.

“Simon.” Điện thoại vang hai tiếng liền được tiếp.

“Lão sư, đã tra hết rồi, đúng như người nghĩ, nguyên nhân Tống Sở Vân muốn Trần Thiên Hà chết không chỉ vì diệt trừ hậu hoạn, Trần Thiên Hà từng cưỡng bạo Trần Dư, hơn nữa còn chụp lại một loạt ảnh và ghi hình.”

“Lấy được rồi?”

“Vâng, có cần gửi tới chỗ người không?”

“Không cần.”

31. Chương 31

“Ta không sợ thất vọng, càng không sợ thất bại, chỉ sợ Tô Gia không sợ trời không sợ đất nhưng ngay cả dũng khí yêu một người cũng không có.”

“Không cần sử dụng phép khích tướng với ta.” Cẩm nĩa thẳng thừng chĩa hướng Đường Kiêu.

“Vậy làm người yêu ta đi.”

Cảnh đêm lộng lẫy, ánh nến lãng mạn, ẩm thực tinh tế, cùng với hai nam nhân chia nhau ngồi hai đầu bàn ăn.

“Gu thưởng thức rất khá.” Tô Gia hiếm hoi khen một câu.

“Cám ơn.” Đường Kiêu nâng ly rượu.

Đây là buổi hẹn ăn tối mà hôm qua Tô Bạch đã nhận lời mời của Đường Kiêu, so với ngày thường thì địa điểm dùng cơm từ biệt thự chuyển qua biệt viện tư nhân có tầm nhìn toàn cảnh Hong Kong tốt nhất, trên bàn ăn không có Đường Tạp và Anna.

Tô Bạch thích hưởng thụ cuộc sống, con người được sống đã là điều tốt đẹp nhất rồi, nếu phối thêm rượu ngon món ngon, quyền lực tài phú, thanh danh sự nghiệp, liền giống như ngôi nhà lớn độc thuộc về mình phối thêm vật dụng nội thất thượng hạng, hạ nhân phẩm chất tốt, cùng với một người làm ấm giường đáng yêu. Cho dù sống dưới cống âm u ẩm ướt lại nặc nồng tanh tưởi, chỉ cần còn sống thì vẫn còn cơ hội giẫm lên rác rưởi thì thể trong cống mà bò đến đỉnh kim tự tháp.

Ngoại trừ người chết, người đã chết thì không còn hy vọng, không còn cơ hội, chỉ còn lại một cái xác từ từ thối rữa, lúc nhúc giời bọ bầu đầy ruồi, còn có đám ba phút thương hại của những kẻ thân cận cùng với một tiếng cười lạnh của địch thủ.

Chết rồi, bị lãng quên, bị vứt bỏ, cả phân chó cũng không bằng.

“Ngày mai Trần Thiên Hà có một khối hàng buôn lậu trị giá năm trăm triệu phải đi đường biển, A Tạp đã lo liệu thỏa đáng, một khi hàng của Trần Thiên Hà bị hải quan tịch đường chúng ta liền có thể đi gặp Trần Tam.” Đường Kiêu cắt thịt bò non trên bàn, nói.

“Được sống, thật tốt.” Trong ly rượu trong suốt, dịch thể đỏ sẫm dưới ánh đèn chiết xạ ra hồng quang mê người, Tô Bạch nhẹ nhàng cảm thán một câu, ngửa đầu một mạch uống cạn nguyên ly vang đỏ, rượu dọc theo yết hầu trôi xuống dạ dày quay cuồng lên, sau một trận kích thích ngứa ngui lỗ chân lông toàn thân đều giãn ra bởi cảm giác sảng khoái.

Đường Kiêu thức thối không bàn công việc nữa, nhồi người rót đầy ly rượu cho nam nhân, nhìn Tô Bạch lại cạn một ly, hần liền lập lại động tác rót rượu một lần nữa.

Nốc hết hai ly vang đỏ đầy vui, Tô Gia đảo đảo nửa ly rượu trong tay, xuyên qua thủy tinh bị rượu nhuộm đỏ nhìn nam nhân ngồi đối diện, khuôn mặt anh tuấn mà nội liêm của nam nhân dưới quang ảnh trở nên hư ảo mơ hồ.

“Biến mặt, có thể gây lại; không tiền, có thể kiếm trở về; thậm chí cảm thấy xấu, cũng có thể đi phẫu thuật thẩm mỹ để mình trở nên xinh đẹp hơn.” Y nhìn chăm chăm ly rượu, nói xong mấy câu lại uống cạn rượu trong ly, không chừa giọt nào.

“Con người, có thể sống bình bình đạm đạm, có thể sống cuộc sống tầm thường, mang theo một khoản tiền lớn đến một nơi vĩnh viễn không phải gặp Trần Uyên an an lạc lạc hưởng thụ tháng ngày.” Y cười khê.

“Như vậy ngươi, sẽ không còn là Tô Bạch Tô Gia.” Đường Kiêu tiếp tục điền đầy ly cho Tô Bạch.

“Ngươi muốn chúc ta say?” Đây là ly thứ tư rồi.

Đường Kiêu xoay người lấy một cái ly khác rót Tequila: “Tô Gia, còn nhớ lúc đầu ngươi hỏi ta tại sao lại tin chắc ngươi là Tô Bạch không phải Tô Mặc không?”

Không đợi Tô Bạch trả lời, Đường Kiêu mặt trầm như nước uống hết nửa ly Tequila, ánh mắt nhìn nam nhân đối diện sáng rực mà thâm thúy: “Hồi nhỏ ta từng bị người đẩy xuống nước, thiếu chút nữa chầu trời, sau đó hôn mê suốt nửa năm mới tỉnh lại, trong nửa năm ấy, ta như cô hồn dã quỷ mỗi ngày đều phiêu đảng bên ngoài.”

“Chuyện ma?” Phụt một tiếng bật cười, Tô Gia nửa thân trên nhào ra phía trước, có chút thú vị quan sát Đường Kiêu.

“Đúng vậy, chuyện ma, chúng ta có thể ghép thành một đôi quỷ.” Đường Kiêu cười khê, đẩy nửa ly Tequila còn lại tới trước mặt Tô Bạch, “Đây là lần đầu tiên ta tiết lộ chuyện này với người khác, có lẽ cũng là lần duy nhất.”

“Đừng thật lòng thật dạ với ta, ta không nhất định tin tưởng ngươi, cũng đừng ôm hy vọng quá lớn với ta, ngươi sẽ thất vọng càng nhiều.” Liếc ly Tequila trước mặt.

Đường Kiêu đem phần thịt bò đã cắt xong đổi lấy phần beefsteak còn chưa động tới của Tô Bạch: “Ăn một chút đi, bằng không dạ dày ngươi sẽ khó chịu.”

Tô Gia không khách khí ghim một miếng thịt bò cho vào miệng, non mà không tanh, mọng nước ngon miệng.

Đường Kiêu đợi Tô Bạch ăn hết hai miếng thịt bò mới nói: “Ta không sợ thất vọng, càng không sợ thất bại, chỉ sợ Tô Gia không sợ trời không sợ đất nhưng ngay cả dũng khí yêu một người cũng không có.”

“Không cần sử dụng phép khích tướng với ta.” Cầm nĩa thẳng thừng chia hướng Đường Kiêu.

“Vậy làm người yêu ta đi.”

Cũng may trước khi Đường Kiêu nói chuyện y đã nuốt miếng thịt trong miệng, bằng không, Tô Gia nghĩ, y nhất định sẽ nhịn không được phun ra. Y có nên khen tặng hai câu cho đức tính bộc trực này của Đường Kiêu không? Tuy y không thích người bên mình vòng vo tam quốc, nhưng đôi lúc thẳng thắn đến thái quá như vậy vẫn khiến người có chút khó đỡ nổi.

“Ngươi nếu đã không chán ghét nam nhân tại sao không thử hẹn hò với ta, hướng hồ người Tô Gia ngươi muốn đối phó là Trần Uyên, với lòng cuồng nhiệt hẳn dành cho ngươi, một khi biết ngươi chịu hẹn hò với ta nhất định sẽ hận chết ta.” Đường Kiêu đem nửa ly Tequila hòa vào vang đỏ, tiếp tục nói, “Chúng ta sẽ biến thành cùng một ly rượu, nguy hiểm của ngươi chính là nguy hiểm của ta, chúng ta ở trong cùng một ly, cho dù ly có vỡ ta cũng vẫn gắn bó hợp thể với ngươi.”

Đường Kiêu hỏa lực hung mãnh bồi thêm một câu: “Trần Uyên là người ngươi phải diệt trừ, mặt khác lại là tình địch của ta, chúng ta có kẻ thù chung.”

“Đường Kiêu, ngươi không cảm thấy ngươi điên sao?” Rõ ràng có thể giữ mình an ổn, lại cố tình nhảy vào chảo lửa chơi với y, cần bản không cần y cài bẫy cho Đường Kiêu, đối phương đã tiêu sái hào phóng tự động chui vào.

“Ta vẫn luôn xác định mình là một người cực kỳ lý trí.”

“Mấy tên điên thường không chịu nhận mình điên.”

Đường Kiêu thay đổi tư thế ngồi, cười khẽ một chút: “Ngoài ta ra, thêm tiền đặt cược của T. Ta thú thật với người tại đây, ta muốn lấy con chip từ chỗ Simon không phải vì thay vị hôn thê quá cổ của ta báo thù, mà là để tránh người khác từ con chip biết được manh mối liên quan tới thân phận của T, qua đó phỏng đoán ta chính là T.”

Bí mật tối cao của T cứ thế thoải mái đơn giản được tiết lộ từ miệng Đường Kiêu, gia hỏa này tuyệt đối là kẻ không chiếu theo lệ thường mà ngã bài nhất trong vô số người Tô Bạch từng gặp.

“Muốn Đông Sơn tái khởi cần có thế lực chống lưng, ta tin tưởng Tô Gia người trong tay nhất định đã nắm giữ những quân bài tẩy, nhưng nếu thêm lá vương bài T này, phần thắng của Tô Gia sẽ càng lớn hơn. Bất luận là Đường Kiêu hay là T, có thể hợp tác với Tô Gia không khác gì mối liên hiệp cường cường, ta sẽ là tình nhân hoàn mỹ nhất của người.”

“Người xác định không phải đối tác mà là tình nhân?” Hai chữ mấu chốt trong lời Đường Kiêu khiến Tô Bạch nhướn hàng mày kiếm.

“Tô Gia, làm người yêu ta đi.”

Tô Gia nheo đôi mắt phượng tà mị, trong đồng tử đen nhánh chiếu ra khuôn mặt nghiêm túc của nam nhân, im lặng một lát, y nói: “Ta nhất định cũng điên rồi nên mới nghiêm túc suy nghĩ vấn đề hẹn hò với người.”

.....

.....

Hàng buôn lậu Trần Thiên Hà vận hướng nội địa còn chưa tới tay Tổng Sở Vân đã bị hải quan nửa đường kiểm sát tịch thu đến một cọng lông cũng không thừa, nguyên khối hàng năm trăm triệu nói biến liền biến, hôm đó Trần Thiên Hà trở mặt với Tổng Sở Vân, Trần gia một mảnh nội loạn, chỉ trích lẫn nhau là đối phương che giấu gian tế.

Sự tình phát triển đến ngày thứ ba, Đường Kiêu mang theo Tô Bạch đi gặp gỡ Trần Tam.

Đàm đạo là chuyện của hai đại gia, còn Tô Gia thân là “người nhà” của Đường Kiêu hiển nhiên nhàn rỗi đi loanh quanh trong biệt thự Trần gia thưởng thức những món đồ sứ thời Đường do Trần Tam dốc lòng sưu tập, trong lòng tính toán nửa tháng sau khi Trần gia rơi vào tay y, y nên chọn món nào trong đồng đồ cổ này đem về chơi.

Đàm phán giữa Đường Kiêu và Trần Tam diễn ra thập phần thuận lợi, Trần Tam nhiệt tình mời Đường Kiêu ở lại dùng cơm, đợi họ ăn xong Trần Tam lại kéo Đường Kiêu tiến hành một hồi hàn huyên người bên ngoài không thể nào biết, cuối cùng càng nhiệt tình chiêu đãi Đường Kiêu tạm trú một đêm, ngày mai cùng tham dự hội nghị nội bộ của Trần gia.

Tòa nhà Trần gia trang hoàng cực mang phong cách cổ điển, phòng cũng rất nhiều, bất quá tại sao phải sắp xếp cho bọn họ ở chung một gian?

Gần đây chuyện khiến Tô Gia phiền não nhất không phải tương lai làm sao xử lý đám phản đồ cho từng tên từng tên ăn đạn, cũng không phải làm sao để mình một lần nữa ngồi lên ghế lão đại Tô gia, mà là mỗi ngày đều phải đối mặt với Đường Kiêu. Nếu nói Trần Uyên từ đầu tới đuôi rõ ràng là hủ nút, thì Đường Kiêu vừa vặn hoàn toàn tương phản, nguyên tố hiếu chiến trong máu nam nhân này thể hiện sung mãn trên tình trường, tình lực tứ xạ, không chút e dè, lời ngon tiếng ngọt, kính cẩn ôn nhu, giống như một loạt đạn bọc đường bắn cho Tô Gia khó bề chống đỡ.

Bây giờ còn để bọn họ ở chung một phòng chỉ có một cái giường siêu lớn?!

“Trong này cư nhiên không có sofa.” Tô Gia quét mắt khắp phòng, đích đích xác xác chỉ có một chiếc giường cỡ vua, tâm mắt y đột nhiên dừng lại ở đầu giường, đó là thứ gì vậy, gel bôi trơn?!

“Đúng.” Người sau lưng ngữ khí rõ ràng là bình thản, nhưng Tô Gia nghe thế nào cũng cảm thấy trong đó ẩn tàng một cổ cao hứng.

“Người ra ngoài.” Chỉ chỉ cửa.

“Trần Tam sẽ nghi ngờ.” Đường Kiều mỉm cười, “Lần trước ở tiệc đấu giá người đã thanh danh lan truyền, người người đều biết người là tâm can nhi của ta.”

“Có buồn nôn không, còn tâm can nhi!” Tô Gia lại chỉ xuống sàn nhà trần trụi, “Người ngủ ở đây.” Nói xong liền nhấn tâm xoay người vào phòng tắm.

Điền đầy bồn nước ấm, Tô Gia thư thư thái thái ngâm mình, bên ngoài cửa thủy tinh mờ của phòng tắm xuất hiện một bóng người cao ngất.

“Tô Gia, muốn chà lưng không?”

“Không.”

“Vậy có gì cần phục vụ gọi ta một tiếng.” Bóng người biến mất.

Ngâm mình trong bồn tắm, Tô Gia vuốt cằm không biết đang nghĩ gì, nửa giờ sau y khoác áo choàng tắm dài đến bắp chân đi ra, Đường Kiều đã nghe lệnh trải đệm dưới đất.

Một nam nhân nhìn thế nào cũng xứng ngồi trên ghế ông chủ phì phèo với điếu xì gà giờ phút này đang xếp bằng dưới đệm, nghe thấy tiếng cửa phòng tắm mở hẳn theo phản xạ ngóng qua, do vấn đề vị trí ngồi nên tầm mắt vừa vận dừng lại trên bắp chân lộ ra kia, hần cứ thế nhìn đôi chân thon dài di chuyển đến chỗ hần, mỗi một bước kéo theo vạt áo choàng trắng hơi phất lên, trên bắp chân là đầu gối xinh đẹp, trên đầu gối là..... Nhìn không tới. (vãi anh =)))

Tô Bạch dừng lại: “Ngủ chung đi.”

Tầm mắt Đường Kiều từ bắp chân y dời lên trên, mãi đến khi đối diện ánh nhìn tự tiếu phi tiếu của nam nhân, hần đột nhiên có dự cảm không ổn.

“Bất quá người không được chạm tới một ngón tay của ta, làm được không?”

Đường Kiều cười khở: “Xem như khảo nghiệm?”

Đối với một người đàn ông bình thường mà nói, đích thực là một khảo nghiệm tàn khốc.

32. Chương 32

Tô Gia chỉ là nam nhân dục vọng đậm đặc, không phải một gã bất lực hoặc bệnh tật đầy mình, dục vọng tích lũy mấy tháng trời vốn an an ổn ổn ẩn náu dưới đáy lòng, thế mà giờ lại có một tên hỗn đản cư nhiên ở kề bên..... kề bên y thủ dâm!

Bây giờ là mười giờ rưỡi tối, bất luận là Tô Bạch hay Đường Kiều đều không có thói quen ngủ quá sớm, loại nam nhân ưa không chế mọi chuyện luôn ở những nơi người khác không nhìn thấy giành giật từng giây để trừ bị lực lượng.

Tình hình hiện tại là, Đường Kiều nửa thân dưới quần khăn tắm tựa vào đầu giường bên trái dùng điện thoại kiểm tra thư tín do đầu não các phân bộ của tổ chức lính đánh thuê phát đến, Tô Gia mặc áo choàng tắm tựa vào đầu giường bên phải nghịch di động, nhờ công nghệ cao phát triển, một chiếc điện thoại nhỏ nhắn vẫn đủ cho bọn họ xử lý một lượng lớn công việc ở rất nhiều thời điểm.

“Người yêu đương được mấy lần rồi?” Chỗ tiện lợi nhất của chuyện làm lão đại chính là dưới trướng có một đám đàn em để sai vặt, thông qua di động truyền vài mệnh lệnh xong, Tô Gia liền rảnh rỗi vô sự, thân là một người được theo đuổi kiếm một người rất có hứng thú với sinh hoạt cá nhân của T, hể nhân hạ Tô Gia lâu lâu cũng bắt quái một chút.

“Yêu chân chính?” Đường Kiều đánh dấu những thư chưa đọc xong, tắt điện thoại, xòe tay đếm, “Có lẽ là một..... hai..... ba.....”

Tô Gia nhướn mày, Đường Kiều chưa đến ba mươi, kinh nghiệm yêu đương lại phong phú như vậy? Hồi y ba mươi bận bộn ba tứ xứ, chém giết địch nhân, khai thác địa bàn, mỗi ngày trong đầu đều nghĩ hôm nay

phải xử lý ai, ngày mai phải thôn tính công ty nhà nào, dù thấy trai thanh gái lịch cũng theo phản xạ có điều kiện cho là mỹ nhân kế, đem kiều nữ này hoặc tuấn nam kia tặng ai đó làm mục nát thể xác và tinh thần của địch, hoặc là đứng quạt gió cho mình.

Thấy Tô Gia sắc mặt lạnh xuống, Đường Kiều khước miệng cong lên: “Hiện tại mới là lần đầu tiên.”

Trêu chọc ta? Cát điện thoại ở đầu giường, Tô Bạch vỗ gối nằm xuống, quay sang vị nhân huynh còn lại trên giường, câu câu ngón tay: “Mát xa.”

“Này không tính là phạm quy chứ?” Người nào đó lo lắng hỏi.

“Không tính.”

Giường nhẹ nhàng lay động, Đường Kiều từ một bên lăn tới bên cạnh Tô Gia, khum hai tay ôn nhu áp lên vị trí cổ của nam nhân bắt đầu xoa bóp, lực đạo thích hợp, thủ pháp tuyệt diệu.

“Thoải mái không?” Khẽ cười hỏi.

“Có thể nhờ T thần bí mát xa cho mình, đích thực rất thoải mái.” Thể xác lẫn tâm hồn song song hưởng thụ, Tô Gia hí mắt gối đầu lên hai tay, sắc khoái đến thanh âm cũng mềm mọng.

“Ta có thể mỗi tối đều mát xa cho người trước khi ngủ.”

Lại nữa lại nữa, viên đạn bọc đường chính hiệu họ Đường lại tới nữa rồi.

“Nếu người chịu ngâm miệng ta sẽ càng thích người hơn.”

Gia đã lên tiếng, Đường đạn pháo chỉ có thể ngoan ngoãn ngâm miệng, chuyên chú mát xa cho gia, vùng cổ hơi cứng nhắc, xem ra gần đây do thường xuyên ở thư phòng xử lý sự tình, ước chừng có người rất nhanh sẽ gặp xui xẻo.

Thuận theo kinh mạch dẫn thông cho nam nhân, ngón tay Đường Kiều di chuyển xuống lưng Tô Bạch, từ sau khi trùng sinh Tô Gia vẫn nỗ lực duy trì rèn luyện, khoảng thời gian này tuy ít tập thể thao, bất quá đường cong ở lưng đã thập phần xinh đẹp, mềm dẻo giàu tính đàn hồi, xúc cảm từ đầu ngón tay kỳ dị như bị gai đâm trúng truyền thẳng đến tim Đường Kiều.

Ánh mắt tối đi vài phần, nhờ lực khắc chế cường hãn, Đường Kiều suốt toàn bộ quá trình mát xa đều tuân thủ nghiêm ngặt bốn phạm chướng mấy may bọc lộ một tia ý vị hạ lưu, chỉ là nhiệt độ trong phòng không hiểu sao vẫn không ngừng lên cao lên cao.

“Đủ rồi.” Tô Gia bắt đầu cảm thấy hơi nóng.

Đường Kiều nhích sang bên cạnh, hấn nằm trên gối nhìn vị gia nào đó kéo chăn chuẩn bị ngủ.

“Tô Gia, từ khi gặp được người ta không còn động tới ai khác.”

Mi mắt hung hăng giật một phát, Tô Gia vươn tay lần mò công tắc, ấn nhẹ, trong phòng một mảnh tối om yên tĩnh.

“Ta không có ép người thủ tiết vì ta.” Chứ đừng nói gì là một tia cảm động, không thể nào.

Cuộn mình trong chăn, nhắm mắt lại ngủ, y là Ngọc Diện Diêm La Tô Bạch Tô Gia, không phải thiếu nữ mười bảy xuân xanh vô tri vô giác dễ bị dụ.

Bóng tối theo màn đêm bao phủ, duy có một thứ không đổi là nhiệt độ không ngừng lên cao, như ngọn lửa lan tràn gắt gao bầu lấy lồng ngực phập phồng bất định, tim đập như trống nặng nề gõ xuống từng nhịp từng nhịp trầm đục, tiếng thở dốc ngưng đọng giữa không gian tĩnh mịch mà bức bối bị vô thanh phóng đại đến cực độ, nội tiết tố nam tính thuần túy mà nồng liệt tràn ngập khắp phòng.

“Dục cầu bất mãn thì xéo!”

Tô Gia chỉ là nam nhân dục vọng đam mê, không phải một gã bất lực hoặc bệnh tật đẩy mình, dục vọng tích lũy mấy tháng trời vốn an an ổn ổn ẩn náu dưới đáy lòng, thế mà giờ lại có một tên hỗn đản cư nhiên ở kề bên..... kề bên y thủ dâm!

“Ta không hề phạm quy động tới một sợi tóc của người.” Ai kia không chút liêm sỉ, đối phó vị gia nào đó tâm địa cứng cỏi lại phức tạp dọc ngang, ngoài chính diện tung mỗi câu thơn ngào ngạt ra còn phải từ cửa sau tiến công ào ạt, chính nhân quân tử, nam nhi si tình, mấy hình tượng này đều chỉ bày cho người đứng xem.

Vì đạt được mục đích bất chấp thủ đoạn, vận dụng tâm cơ, bọn họ chẳng qua cũng là cùng một loại người, kẻ có thể leo đến đỉnh kim tự tháp đã sớm sở hữu trái tim liệt hỏa bách khuất bất nạo, cái gọi là đạo đức với pháp luật trong mắt họ chỉ là phân chim.

“Có ai nói cho người biết người quá vô sỉ chưa?”

“Từ miệng Tô Gia nói ra ta sẽ xem như một lời ca ngợi.” Da mặt dày cỡ tường thành.

“Người là T!” Tô Gia cảm thấy cần phải nhắc nhở họ Đường nào đó chú ý hình tượng.

“T cũng là một con người, không phải kẻ tử đạo cấm dục, Tô Gia nếu cần hỗ trợ, ta vui lòng phục vụ.” Trong bóng tối đôi mắt ám trầm vài phần u lam lóe lên dục vọng nồng nhiệt.

Thật ra lưu manh không đáng sợ, chỉ sợ lưu manh có văn hóa, có văn hóa đã đành, còn có địa vị cao IQ cao, trông mong họ Đường kia tự giác thoái lui quả thực là si tâm vọng tưởng, mà Tô Gia xưa nay không chấp nhận khiêu khích, không chấp nhận chiến bại càng không biết cái gì gọi là thừa nhận thất bại.

Được thôi, người muốn chơi, gia đây liền chơi với tiểu tử chưa dứt sữa nhà người.

Cuộc chiến trên giường cũng như một hồi chiến tranh thật sự, thân là nam nhân không ai nguyện ý chịu thua trên giường.

Hai mắt đã thích ứng với bóng tối tinh chuẩn nhắm vào người đối phương, Tô Gia đồng tử xuất hiện một tia trêu đùa, khóe miệng câu lên, Đường Kiêu trong tích tắc cảm giác được nguy cơ rình rập.

“Thân hình rất tốt.” Ánh mắt mang theo ý vị thẩm tra thăm dò từ trên xuống dưới, y giơ tay một phát giật phăng tấm chăn mỏng trên người Đường Kiêu, ngón tay lướt qua khuôn ngực rắn chắc, nháy mắt vẽ vòng tròn như châm ngòi nổ, đầu ngòi vang lên tiếng lốc bốc giòn giã, ai kia liền toàn thân cứng đờ, trung khu thần kinh phát ra từng trận báo động đỏ.

Hít một hơi khí lạnh, Đường Kiêu nheo mắt nhìn vị gia nào đó đang nằm nghiêng bên cạnh hắn, một tay khuỷu tay chống giường nâng đầu, một tay ở trên người hắn tùy ý châm ngòi nổ, mà vẻ mặt lại nhàn nhã ngâm mang theo khiêu khích.

Oái oăm nhất là quy tắc trò chơi rất bất công, Tô Bạch chỉ nói Đường Kiêu không được chạm vào một ngón tay của y, chứ không hề nói y không được động tới một sợi tóc của Đường Kiêu.

“Chắc chắn, thuốc tắc không tệ.”

Cho dù trong phòng tối om một mảnh, Tô Gia vẫn dùng ánh mắt chuẩn xác câu ra tiểu trưởng bông nổi lên dưới đũng quần màu đen của Đường đạn pháo, quả nhiên chịu không nổi khiêu khích, tùy tiện vẽ hai vòng tiểu trưởng bông kia liền cao cao quật khởi như thể sắp hung hăng trình diện.

“Đa tạ khen ngợi, Tô Gia cũng không tồi.”

Hoàn toàn thần phục sẽ không gọi được một tia hứng thú trong lòng nam nhân cuồng ngạo trước mặt, chỉ có đối thủ lực lượng ngang hàng mới có thể khiến vị gia cao ngạo này để mắt tới, nếu đã lưu manh một lần, Đường Kiêu cũng không ngại tiếp tục lưu manh vô sỉ đến cùng.

Hai mắt gắt gao dán trên người Tô Bạch, không biết xấu hổ ngay trước mặt đối phương thò tay vào trong quần lót đen, xưa nay không thiếu bạn tình nhưng lúc này T vĩ đại chỉ có thể tự mình an ủi.

Lời nói của Đường Kiêu khiến Tô Bạch nhớ tới lần đó y nhờ nam nhân này chà lưng cho mình, thấy cũng thấy hết rồi, dù sao đều là đàn ông, chẳng lẽ còn bởi vì bị đối phương nhìn thân thể mình một cái liền thẹn thùng đòi sống đòi chết.

Từ lúc chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên Tô Gia ở cự ly gần quan sát một giống đực anh tư hiện ngang thủ dâm trước mặt mình, được rồi, có lẽ Đường Kiêu không phải tên điên, nhưng nhất định là một phần tử cực đoan liều lĩnh.

Đường Kiêu tầm nhìn vẫn khóa chặt trên người Tô Gia, điều này làm vị gia nào đó có loại ảo giác bị chiếm tiện nghi trắng trợn, ánh mắt kia cổ chấp, mãnh liệt, cuồng dại và phóng túng thật sâu kích thích Tô Bạch, hành vi hạ tiện như thế, nhưng ánh mắt lại thẳng thắn bộc trực đến mức khiến người hiểu lầm gia hỏa này là chính nhân quân tử.

Tô Gia đột nhiên bị sự tiếp xúc với ánh mắt xa lạ này đâm vào tim, nhiệt độ bốn phía bỗng dưng tăng đến một cảnh giới cực đáng sợ, bao nhiêu lý trí cùng kiên định dường như sẽ sụp đổ tan biến ở một giây sau đó, hormone giống đực nồng đậm tràn ngập trong không khí bức người vô pháp kháng cự, mục quang chiếm đoạt như một kẻ độc tài của đối phương trong bóng tối lại sáng lên như cặp mắt của một con báo, điên cuồng áp chế những ý niệm điên cuồng.

Ý niệm kia hóa thành vô vàn lưỡi dao sắc nhọn lấp lánh quang mang nguy hiểm trong đêm, từng nhát từng nhát đâm về phía Tô Bạch, rõ ràng là muốn công phá từng lớp từng lớp phòng thủ của Tô Gia.

Thoáng chốc, hai tầm mắt hướng về nhau kịch liệt va chạm giữa không trung như phi cơ nổ tung bắn ra hỏa diễm màu trắng, Tô Bạch lồng ngực căng thẳng, trước kia ngồi trên mây bay dự cảm tử vong khi được báo động cũng không mãnh liệt như lúc này.

Có cần phản kích lại không?

Nhưng vừa nghĩ đến cảnh tượng hai đại nam nhân mặt đối mặt thủ dâm, Tô Gia thật sự cảm thấy vừa buồn cười vừa lố bịch. Luận phương diện không biết xấu hổ, lão nam nhân được giáo dục nghiêm khắc như y đích thực đã triệt để bại trước tiểu lưu manh Đường Kiêu bề ngoài đứng đắn bên trong dã man hung hãn.

Phách phách phách —

Tô Gia nhìn không được cho một tràng pháo tay, tán thưởng: “Đường tổng quả nhiên không phải người tầm thường có thể sánh kịp, ta trước kia đã xem nhẹ người.”

“Ân —” Một tiếng rên trầm thấp, mồ hôi mặn mà cực nóng nhỏ xuống, nam nhân khi đến cao trào toát ra vẻ gợi cảm khiến người kinh diễm, hần tùy ý phóng thích quyền rũ cùng mị lực của mình, như lửa đạn mãnh liệt hay vũ khí quân sự hung hãn, thanh âm khàn đặc trầm thấp nhiệt tình đáp lại lời ca ngợi của đối phương.

“Ta còn một chỗ càng hơn người hơn nữa, Tô Gia có muốn thử không?”

Tô Gia tuy không phải chưa từng lên giường với nam nhân, nhưng một là không có thói quen bị áp, hai là không có hứng thú áp một người cùng giới mạnh mẽ, bất quá nếu đối phương nhiệt tình phục vụ, y cũng không nhất định cự tuyệt.

Tùy ý nằm trên giường, y co một chân vén lên áo tắm, phong cảnh thoáng ắt thoáng hiện dễ khiến lòng người rạo rực khó nhịn nhất. Cũng như Tô Gia không trông mong Đường Kiêu sẽ thu hồi một thân ngông cuồng, Đường Kiêu nào dám hy vọng xa vời Tô Bạch ngoan cường tàn nhẫn sẽ buông súng đầu hàng chỉ vì chứng kiến một nam nhân trước mặt mình thủ dâm.

Mà người như vậy, lại càng khiến hần huyết dịch sôi trào đến bờ vực bùng nổ.

Khoảnh khắc này làm Đường Kiêu sâu sắc ý thức được, trên thế giới không có ai như Tô Bạch, có thể đẩy hần lâm vào điên cuồng.

“Người cũng biết nên làm thế nào mà, đúng không?” Tô Bạch cười nói.

Là một người đàn ông bình thường, bị khơi gợi dục vọng là một chuyện không có gì đáng trách, trung thành với dục vọng của mình cũng là sự lựa chọn đương nhiên, chẳng cần phải vì điều này mà cảm thấy xấu hổ.

33. Chương 33

Tô Gia trịnh trọng bổ sung một câu: “Chỉ là đối tác.”

“Tô Gia nếu không thích ở dưới, ta không ngại nhường ngài lên trên.” Hy sinh đủ lớn đấy chứ?

Theo kích thích cường liệt do được khoang miệng ướt át nóng hổi bao quanh, ngón tay y cắm sâu vào mái tóc hơi ẩm của nam nhân đang phủ phục giữa hai chân mình, tình sắc cao trào nồng đậm tùy ý hoành xung mãnh đột trong không khí bốn phía, đầu lưỡi mềm mại linh hoạt luồn lách qua lại như trêu chọc, khối thân thể này nhạy cảm đến mức khiến Tô Bạch muốn giết người.

Tô Mặc rốt cuộc đã làm tín đồ mộ đạo cảm dục bao lâu, mà thân thể lại nhạy cảm đến rối tinh rối mù như thế, quả thật hết như một vùng đất mười năm chưa khai khẩn tích tụ từng ngày trở nên phì nhiêu màu mỡ, chỉ cần có người gieo một hạt giống xuống chồi non liền có thể lập tức phá đất nhú lên.

Hàm răng Đường Kiều nhẹ nhàng cọ xát cực điều luyện khiến Tô Gia nhin không được ngẩng đầu hít sâu một hơi, cho dù là không khí lạnh lẽo cũng bị hút vào buồng phổi, chỉ trong khoảnh khắc liền biến thành sương khói nồng nàn quấy nhiễu lý trí y.

Chỉ có đàn ông mới hiểu được đàn ông, cũng chỉ có một nam nhân cường thể mới biết làm cách nào để lấy lòng một nam nhân cường thể khác.

Tô Gia không thể không thừa nhận, lối “phục vụ” của Đường Kiều khiến y cảm thấy thập phần thoải mái, phi thường hưởng thụ, không chỉ đơn giản là tột đỉnh tuyệt vời trên thân thể, còn có động lực tinh thần cùng sự thỏa mãn bản năng chinh phục khi được một nam nhân khí thể không kém gì mình hầu hạ, không ai có thể cự tuyệt T cường hân cúi đầu lấy lòng mình.

Đây là khác biệt giữa nhấc chân giẫm chết một con kiến hôi và tay không chinh phục một con mãnh hổ.

Ngón tay vò tóc nam nhân, trong không khí tràn ngập vị đạo tình dục, nồn nao bức bối như khói súng trộn lẫn với thuốc nổ, chỉ cần châm một que diêm liền có thể khiến cả căn phòng nổi lửa trong tích tắc.

“A — a —” Cực hạn hưởng thụ làm Tô Gia hơi nhấc đầu phát ra một tiếng rên khê, đối phương rành rành là một cao thủ tán tỉnh, nhưng cũng rất hiển nhiên, Đường Kiều không giới phục vụ người khác, ban đầu động tác có vẻ thận trọng lại mang theo ý vị tích cực thăm dò, đối phương không ngừng đánh bạo thử nghiệm khiến Tô Bạch có một loại ảo giác như sắp bị nuốt chửng.

Bàn tay ghì tóc mình đột nhiên dùng sức, cặp đùi thon mịn hai bên đầu gối dưng kẹp chặt, vùng da ẩm áp mà mềm mại bên trong đùi mơn trớn vành tai hần, là một nam nhân Đường Kiều tự nhiên biết Tô Bạch sắp tới, hai tay hần càng thêm cật lực bầu chặt tấm drap, kích thích quá mức đáng sợ đẩy Tô Bạch lên đỉnh điên cuồng.

“Ân a —” Một tiếng rên thật khê, nửa người như dây cung bị kéo căng, mũi tên lao đi để lại dư chấn trên dây cung thật lâu không thể ổn định.

Đường Kiều thở hắt một hơi, nhào người vươn tay lấy khăn giấy lau miệng, toàn bộ quá trình hần bị buộc phải tuân theo quy tắc Tô Bạch định ra, ngoại trừ chỗ đó không được chạm tới bất cứ bộ phận nào khác của nam nhân dù chỉ là một sợi tóc, thương thay cho tấm drap dưới thân, bị túm đến thương tích đầy mình.

Tô Bạch nhắm mắt nghỉ ngơi chốc lát, đợi thân thể từ đỉnh núi chậm rãi trở về bình nguyên, ngực hây còn lên lên xuống xuống phập phồng bất định, có chút nóng bức, y ác ý phanh rộng cổ áo, hai chân vẫn duy trì tư thế ban nãy không lập tức khép lại, mái tóc hơi ẩm bết vào hai má, một giọt mồ hôi từ trên mặt lạnh lẽ rơi xuống giường, trong phòng một mảnh vị đạo kiều diễm.

Nam nhân vừa lên đỉnh toàn thân trên dưới đều toát ra vẻ gợi cảm cùng biếng nhác dụ tim kẻ khác đập thật nhanh, còn có gì tra tấn người hơn hiện tại?

Đường Kiều đại não âm một tiếng, vô số quả bom ở bên trong thi nhau bùng nổ, khói súng lan tràn, cơn xúc động muốn nhào tới áp lên người nam nhân này như sóng thần điên cuồng càn quét lý trí hần.

“Trước đó có từng phục vụ cho ai chưa?” Tay ôm trán, hô hấp Tô Bạch dần bình phục.

“Còn ai có thể khiến T cúi đầu phục vụ?” Ngoài người ra, còn ai dám hưởng thụ màn phục vụ kiểu này.

“Đừng mong ta sẽ giúp người, ánh mắt thu liễm một chút, ta còn tưởng người muốn ăn ta.” Cười lạnh liếc nhìn đũng quần lại bành trướng của Đường Kiêu.

“Không định thử một lần sao? Ta là một bạn tình ôn nhu chu đáo.” Mục quang phiêu hướng giữa hai chân chưa khép lại của Tô Gia, nguy rồi, ánh mắt sắp phun lửa.

Kéo chăn che lại nửa thân dưới của mình, Tô Bạch giơ chân đá tới mặt Đường Kiêu, đừng trông cậy nam nhân vừa mới làm chuyện ấy còn được bao nhiêu khí lực, Đường Kiêu hơi nghiêng đầu tránh cho sống mũi yếu ớt của mình trúng cước, gan bàn chân sạch sẽ trắng hồng kia rất không khách khí đập lên má hấn.

Cũng may, không đau.

Đường Kiêu thoáng vênh cằm, đôi môi nóng bỏng cọ vào gan bàn chân nhẵn nhụi mà nhạy cảm của nam nhân.

Như bị một luồng điện lưu xuyên qua gan bàn chân chạy thẳng đến tim, trong tê dại mang theo vài phần nhột nhột khiến Tô Bạch vội vàng thu chân về, ánh mắt sắc bén phi cho Đường Kiêu một đao, đáng tiếc tư thái này ở trên giường, nhất là sau cao trào, ngoại trừ chỉ khiến lòng người rạo rức đến lợi hại ra, cũng không thấy có bao nhiêu hiệu quả đe dọa.

Đường Kiêu chỉ cười liếm môi, động tác thấu lộ tình sắc.

“Người không đi đóng phim cấp ba quả là lãng phí nhân tài.” Tô Gia thật lòng ca ngợi.

Đường Kiêu ngồi bên giường rút một điếu thuốc châm lửa, mùi thuốc nhân nhát đắng chát xen lẫn vị đạo còn vương trong miệng mang đến một loại sa đọa nồng liệt, hấn quay đầu nhìn Tô Bạch: “Làm một điếu không?”

“Đừng hút thuốc trên giường ta.” Cự tuyệt ngay.

Cười khở, Đường Kiêu dụi tắt đầu thuốc tùy ý vợ lấy khăn tắm quấn nửa thân dưới xuống giường đi về hướng phòng tắm, được hai bước hấn chợt dừng lại, quay đầu hỏi: “Chúng ta có tính là đang hẹn hò không?”

“Cùng lắm là giao lưu.”

“Tô Gia, hương vị của người ngon thật.”

Tô Gia xách gối ném Đường Kiêu: “Đẹp người đi!”

Đường Kiêu tá hỏa chạy nhanh vào phòng tắm, còn nhìn nam tử phong tình vạn chủng kia thêm giây nào nữa hấn sợ mình sẽ hồng mắt, lần này tuy đã có thân mật tiếp xúc, nhưng lần sau phải tranh thủ hôn môi mới được.

Ở trên giường đánh một trận “đại chiến”, hai nam nhân an tường vô sự vượt qua một đêm.

Đường Kiêu quen dậy sớm, đồng hồ sinh học cứ đúng giờ lại đánh thức hấn ra khỏi giấc ngủ say, vừa mở mắt liền phát giác có chút khác lạ, bên cạnh là một thân thể ấm áp chưa từng xuất hiện trước kia.

Hấn không thiếu bạn tình, nhưng không bao giờ để người khác qua đêm trên giường hấn, lúc này người có thể ngủ sát bên hấn trừ Tô Gia tối qua thiếu chút nữa dầy vò hấn đến phát điên, không còn người thứ hai.

Chiếc giường siêu lớn đủ hai nam nhân mỗi người tự an cư một góc không động chạm nhau, nhưng hiển nhiên Tô Gia không phải một người bảo trì cùng một tư thế thâu đêm suốt sáng, giữa khuya có chút lạnh, con người luôn bị hấp dẫn bởi nguồn nhiệt cách mình gần nhất, Đường Kiêu chính là một đại lò sưởi thiên nhiên đặt bên cạnh Tô Gia.

Đường Kiêu vẫn duy trì bất động, lẳng lặng ngắm nhìn Tô Bạch còn đang ngủ, đối phương gối đầu lên vai hấn, thân thể cũng rúc sát hấn, tay ôm tay, chân gác chân, vẻ mặt nhu hòa mà bình thản, cho dù là vào thời điểm lơ lửng phòng bị nhất nam nhân này vẫn giữ một phần trầm ổn cùng trấn định.

Trên vai truyền đến một trận động tĩnh cực nhỏ, tuy rằng người vượt ranh giới trước là Tô Bạch, Đường Kiêu vẫn lựa chọn nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Tô Bạch tỉnh dậy liền như không có gì xảy ra xuống giường vào phòng tắm rồi đi ra, sau đó đến lượt Đường Kiêu “vừa thức giấc” vào phòng tắm, hôm nay còn có chính sự phải làm, hai người ăn ý không nhắc tới một màn quá mức điên cuồng phóng túng đêm qua.

.....

.....

Hôm qua Đường Kiêu mới câu thông với Trần Tam, hôm nay Trần Tam liền công khai mời Đường Kiêu cùng tham dự hội nghị nội bộ Trần gia.

Hội nghị còn chưa mở màn, phe nguyên lão do Trần Tam cầm đầu đã đấu khẩu với phe của Trần Thiên Hà, là do người bên phe Trần Thiên Hà phát động trước, đây dù sao cũng là chuyện nội bộ Trần gia, Trần Tam dẫn theo người ngoài tới làm gì?

Phe Trần Tam lập tức có lính hầu nhảy ra rống thay chủ nhân, trước kia vận chuyển hàng buôn lậu về đại lục ở trong tay bọn ta đều suôn sẻ thuận lợi, thế nào vừa sang tay Trần Thiên Hà cậu liền xảy ra vấn đề, năm trăm triệu là mối lớn nhất từ đầu năm đến giờ, nói mất là mất sạch, cậu lấy gì tạ tội?

Cả đám người một câu ta một câu ầm ĩ náo nhiệt, lúc thì nói đối phương cấu kết với cảnh sát, lúc thì nói phe đối phương có gian tế mới làm rò rỉ tin tức, cuối cùng vẫn là lão Trần tức giận đập bàn một cái mới đình chỉ.

“Trần ca, tới năm trăm triệu đó, đâu phải năm chục đồng nói lỗ là lỗ, chiếu theo gia quy, anh liệu mà xử, các vị huynh đệ trong bang đều đang xem.” Đám đàn em dưới trướng đã thay hấn xả hết mấy lời khó nghe, Trần Tam chỉ việc tổng kết.

Thân là người ngoài, Đường Kiêu và Tô Gia ngồi một bên uống trà xem kịch, thỉnh thoảng lại trao đổi bằng ánh mắt, trận nội chiến gia tộc hôm nay sẽ dùng thắng lợi của Trần Tam để chấm dứt, Trần Thiên Hà họa vô đơn chí, khối hàng năm trăm triệu rơi ngay tay hấn lại bị tịch thu, còn Tổng Sở Văn phụ trách đường dây tiêu thụ nói trở mặt liền trở mặt.

Phe Trần Tam kiêu ngạo mang theo một Đường Kiêu ở địa bàn châu Á còn lợi hại hơn nhiều so với Tổng gia, giống như nắm vương bài trong tay, nói chuyện lưng cũng rất thẳng, nhất cử nhất động nghiêm nhiên đã có thể áp đảo.

Lão Trần im lìm không lên tiếng, đơn hàng năm trăm triệu thất thoát hấn chỉ có thể xử phạt Trần Thiên Hà tạm thời tước quyền con trai, bằng không đám huynh đệ Trần gia ắt không phục, cây đổ khỉ rã bầy, không ít người đã âm thầm tính toán nên đầu quân thế lực phương nào, một quãng khói thuốc súng không màu không mùi lan tràn khắp Trần gia.

Hội nghị tạm thời kết thúc, Trần Tam cùng các nguyên lão liên can bị lão Trần giữ lại nói chuyện riêng, Đường Kiêu và Tô Bạch đợi ở phòng khách uống trà nghỉ ngơi, Trần Thiên Hà đi tới.

“Đường tổng, ở tiệc đấu giá rượu mọi người đều đã bàn bạc êm thấm, Trần Tam già rồi, anh hợp tác với ông ta thật sự có phần không sáng suốt.” Quen thói ngạo mạn ở địa bàn Hương Cảng, hấn cứ nhiên dám dùng ngữ khí này nói chuyện với Đường Kiêu.

Tô Gia quay đầu nhìn Đường Kiêu: “Trà này hương vị không tệ.”

“Nếu người thích, lát nữa ta sai người mua cho người.” Đường tổng ôn nhu nói, Trần Thiên Hà ở một bên triệt để bị phớt lờ, bối rối xấu hổ.

Siết chặt nắm tay, Trần Thiên Hà cười gượng một tiếng: “Đường tổng, anh đây là có ý gì?”

“Tách trà này trông cũng đẹp.”

“Đồ cổ thời Đường quả thật rất chất, hai ngày nữa có một buổi đấu giá đồ cổ, nghe nói có một bộ trà cụ thủ công tinh xảo được lên danh sách đấu giá, ta sẽ lấy về cho người.” Đường tổng tiếp tục lời ngon tiếng ngọt.

“Nhưng mà đắt lắm đó.”

“Người thích, đắt cỡ nào cũng đáng giá.”

Đang ở Trần gia, thân là người nổi nghiệp trước mắt của Trần gia lại bị hai khách mời triệt để coi như không khí, không chút nể mặt nể mũi, Trần Thiên Hà hậm hực cười lạnh: “Xem ra Đường tổng dự định phốt lờ ta đến cùng, hy vọng Đường tổng không hối hận về sau, nơi này là Hong Kong, không phải địa bàn của người.”

Vài người của Trần Tam ở gần đó nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Trần Thiên Hà, Trần Thiên Hà liếc xéo mấy gã chân chó của Trần Tam, trước khi ngoảnh lưng đi còn hung hăng trừng Tô Bạch một cái.

“Coi kìa, cũng tại người diễn thái quá, hần nhất định cảm thấy ta là điểm yếu của người, sau này chắc chắn sẽ tìm người đến đối phó ta.” Uống hớp trà, chậm rãi hừ một câu.

“Ta đây là bản sắc diễn xuất.”

“Người háo sắc, điểm này ta biết.”

“Hần không nhất định sẽ làm khó người, dắc tội ta không có lợi cho hần.” Đường Kiêu cười cười, Tô Gia đánh giá mình không sai.

Tô Bạch liếc Đường Kiêu: “Chó gấp còn biết nhảy tường.”

Hướng chi theo hiểu biết của y, tên nhãi ranh Trần Thiên Hà này thích nhất là tự cho là đúng đi nắm bắt điểm yếu của người khác tiến hành uy hiếp, bề ngoài chẳng qua là chiêu phủ để trừu tân, nhưng chiêu phủ để trừu tân này phải ngầm lại là dùng với ai mới được.

[Phủ để trừu tân: bốt lửa dưới nôi, chiêu này chắc các bạn gặp hoài trong đam, bắt quá vẫn chú thích lần nữa ^^ ý nghĩa là giải quyết phần ngọn của vấn đề, chủ ý không cho nó phát ra (bốt lửa cho nước khởi trào). Khi có một việc đã bùng nổ ra rồi thì tìm cách làm cho nó dịu đi, không để nó tiếp tục ác liệt.]

“Ta phải thêm nhân thủ bảo vệ người.” Đường Kiêu có chút không yên tâm.

Tô Gia không khách khí ném một ánh mắt khinh thường cho Đường Kiêu: “Ngàn vạn lần đừng để người của người phá hỏng chuyện của ta, Trần Thiên Hà nếu thật sự đầu óc úng thủy thì cứ mặc hần càng tốt.”

Bắt chéo chân, Tô Gia nhấp một ngụm Đại hồng bào, trong mắt hàn quang chợt lóe: “Ta cho hần có đi không có về.”

“Diệp Tử Ngộ không dễ đối phó, đừng khiến hần sinh lòng nghi ngờ với người.” Hợp thời nhắc nhở.

Lạnh lùng nhìn hần, Tô Gia nhin xuống xung động lấy tách trà nện vào mặt Đường Kiêu: “Không cần người nhắc.”

Đường Kiêu ngoan ngoãn ngậm miệng, nói chuyện nhất thời quen đà, cư nhiên quên mất trước mặt hần là Ngọc Diện Diêm La vô cùng tự tin.

“Diệp tử mời ta đi Lyon Pháp.” Khẽ thở dài, “Đúng là một đứa trẻ tốt bụng.”

“Muốn đến tổng bộ của T tham quan một chút không?” Lập tức tung cảnh ô liu phe phẩy.

“Ta muốn lấy thân phận Tô Mặc quay lại Tô gia, xét thấy Đường tổng toàn tâm toàn ý khẳng khái tương trợ, trải qua suy nghĩ kỹ càng, ta cho rằng chúng ta có thể liên thủ thu hoạch lợi ích lớn nhất.”

Tốt lắm, xem như cơ bản đã đạt được nhất trí của Tô Gia.

Tô Gia trịnh trọng bổ sung một câu: “Chỉ là đối tác.”

“Tô Gia nếu không thích ở dưới, ta không ngại nhường ngài lên trên.” Hy sinh đủ lớn đấy chứ?

Nhúu mày, ghét bỏ liếc nhìn một thân cơ bắp của Đường Kiêu từ trên xuống dưới: “Đa tạ, khẩu vị ta không nặng đến vậy.”

“Tô Gia thích loại hình gì? Kiểu thanh niên sạch sẽ xinh xắn như Lâm Phàm, hay là mấy cô bé đáng yêu biết vâng lời?” Đột nhiên có chút tò mò.

“Vì sao câu này nói ra từ miệng người lại làm ta cảm thấy mình giống như một lão nam nhân biến thái?” Nhớ tới Diệp Tử Ngộ từng nói y là lão già, Tô Bạch tâm tình khó chịu uống một hớp trà, cảnh cáo trường Đường Kiêu, “Đừng tưởng chúng ta ngủ chung giường một đêm thì người có thể tùy tiện thăm dò chuyện của ta.”

“Tô Gia, ta cảm thấy chúng ta thật ăn ý.” Đường Kiêu cong khóe miệng.

“Vậy sao?” Không cho là đúng.

“Làm thử một lần sẽ biết.”

Ngay lúc Tô Gia sắp hất nước trà lên mặt Đường Kiêu, hội nghị nội bộ Trần gia vừa vận kết thúc, Trần Tam xuất hiện kịp thời cứu Đường Kiêu một phen. Lão Trần nói vài câu khách sáo, cũng thập phần hoan nghênh Đường Kiêu hợp tác với họ, lão đầu mặt mày niềm nở, rất có ý buông tay để Trần Tam đi tiếp nhận mối mang.

Có nhỡ, có vài phần trí mưu, chỉ là không biết hai ngày nữa lão Trần còn có thể trấn định như bây giờ.

Tô Gia bỗng nhiên có điểm chờ mong.

Được rồi, lúc Đường Đường tự PR là còn một chỗ hơn người nữa, thì tố tuy hoang mang, nhưng có tí mong đợi đó là tiểu sồ cục ~~ thiệt mâu thuẫn *ôm mặt* Hơ, giờ thì hóa ra là chỗ khác *nhìn trời* Cơ mà Tô Gia đã tỏ thái độ ghét bỏ (=))) chắc là tiểu sồ cục của Đường Đường sẽ luôn được an toàn.

34. Chương 34

Nhẹ nhàng hạ một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước trên môi Đường Kiêu, quá chóng vánh, lại nóng bỏng đến mức có thể đốt cháy thần kinh.

“Xem như thù lao người nhận nhiệm vụ của ta.”

“Trần ca.” Tiểu Hải bước vào.

Trong phòng đặt vài chậu thủy tinh đựng nước, những khối mút xốp cắm hoa ngâm trong đó, một góc phòng chất đầy hoa tươi đủ màu, Trần Uyên mặc tạp dề mang gang tay trắng một tay cầm kéo một tay chọn hoa tía lá, cảnh nào chăm chút xong liền tỉ mỉ cắm lên mút xốp đã ngâm nước.

Nhịp bước thật khẽ, Tiểu Hải nhẹ nhàng đi tới ngồi xuống bên cạnh Trần Uyên, “Trần ca, lại tặng hoa cho Tô Mặc đó?”

“Àn.”

“Trần ca chưa từng tặng em đóa hoa nào.” Có chút bất mãn làm nũng.

Trần Uyên tùy ý cầm lấy một cành hoa đưa cho Tiểu Hải, là một đóa tulip màu tím, Tiểu Hải đón nhận, ngả đầu lên đùi nam nhân: “Em có tra qua tư liệu về Tô Mặc, hắn chỉ là một giáo sư đại học bình thường mà thôi, Trần ca anh xác định hắn là Tô Gia?”

Tiểu Hải không tin, Tô Bạch chắc chắn đã chết.

“Nói không chừng hắn chỉ là một quân cờ do Đường Kiêu cố ý bồi dưỡng, giả dạng thành Tô Gia tiếp cận anh, có mưu đồ xấu.” Chóp mũi ghé sát đóa hoa ngửi ngửi, Tiểu Hải ngẩng đầu nhìn nam nhân diện vô biểu tình đang chuyên tâm cắm hoa, “Trần ca, nếu anh thích Tô Mặc cứ việc mang hắn đi là được rồi.”

Chỉ cần là người Trần Uyên thích, cướp về cũng được, giam cầm cũng được, chỉ cần nam nhân này vui, với hắn sao cũng được.

Nhưng nếu đối phương có nửa điểm uy hiếp đến Trần Uyên, hắn sẽ không từ thủ đoạn diệt trừ, chẳng hạn Tô Bạch. Kỳ thực hắn không ghét cũng không hận Tô Gia, nam nhân đó cứu hắn về từ bờ vực tử vong, hắn cảm ân cứu mạng và dưỡng dục của Tô Bạch, nhưng con người sống không phải để báo đáp.

Nếu không tại hắn vô ý phát hiện Tô Gia trong thời gian bị giam lỏng đã ghi lại danh sách tất cả những người ủng hộ Trần Uyên, hắn cũng không hạ độc thủ đặt bom trên máy bay.

Chuyện gì Trần Uyên không làm, hoặc không muốn làm, cứ để hắn lo là được.

Trần Uyên cầm xong cành hoa cuối cùng, nhìn trái nhìn phải không thấy có vấn đề, bắt đầu dùng giấy kiếng xinh xắn gói hoa lại, đợi đầu vào đó mới mở miệng thản nhiên nói: “Chuyện Tô Mặc cậu không cần nhúng tay vào, phía Simon có tin tức gì không?”

Mất hứng bĩu môi, Tiểu Hải lắc đầu: “Hắn trốn kỹ quá, tạm thời vẫn chưa rõ tung tích, nhưng hắn sẽ không vô duyên vô cớ chạy đến Hong Kong, Trần ca, anh phải cẩn thận.”

“Nếu hắn muốn giết ta sẽ không đợi tới giờ mới động thủ.” Trần Uyên đứng dậy phúi phúi quần, đi về hướng phòng ngủ.

Tiểu Hải theo sát sau lưng: “Tháng tới là hội nghị thường quý của gia tộc, sau sự cố máy bay của Tô Gia, một phần nhân thủ đã tạm thời an phận, nhưng gần đây em nghe được một tin không hay, tổng bộ tổ chức lính đánh thuê T công bố bọn họ tiếp nhận nhiệm vụ của Tô Gia.”

“Nhiệm vụ gì?” Vào đến phòng ngủ, Trần Uyên bắt đầu cởi quần áo trên người.

Tiểu Hải nhận lấy y phục nam nhân ném qua, cau mày nói: “Tổ chức T bảo mật tin tức là số một số hai trên thế giới, muốn công phá phòng ngự của đối phương có chút khó khăn, hơn nữa nhiệm vụ lần này do đích thân thống lĩnh tối cao T của tổ chức lính đánh thuê tiếp nhận, Trần ca, có cần phái người tiếp xúc trước với tổ chức này không?”

Tô Gia sinh thời đã là một phiền phức, không ngờ chết rồi vẫn tạo một loạt rắc rối cho bọn họ, đột nhiên tổ chức T từ tổng bộ tung tin từng nhận nhiệm vụ Tô Gia phó thác trước khi qua đời, đây hoàn toàn là sự tình mà vô luận kẻ nào cũng phải bắt ngờ.

Trần Uyên không hề nghe Tô Gia đề cập tới việc này, Tiểu Hải cũng dò la không ít tin tức nhưng đều không phát hiện Tô Gia từng có liên hệ gì với người của T, bất quá một tổ chức lính đánh thuê chính quy quốc tế sẽ không vô cớ bịa đặt chuyện nhận nhiệm vụ của một đại nhân vật, mặc kệ là nhiệm vụ gì, tin tức này cũng sẽ ảnh hưởng đến hội nghị triệu tập ở tổng hành dinh của Tô Gia vào tháng sau.

Cởi hết y phục trên người, Trần Uyên trước khi vào phòng tắm bỏ lại một câu: “Mau chóng kiểm tra tin tức.”

“Trần ca.....” Dem đồ dơ dáy bừa bãi với lá cây dẹp qua một bên, Tiểu Hải đẩy cửa phòng tắm, trong phòng mịt mù hơi nước nóng, nam nhân đang cạo rửa thân thể dưới vòi sen, đây là một thân hình rắn rỏi mang không ít vết sẹo do súng đạn, nước ấm men theo lưng chảy xuống, ào ào thanh tẩy bề mặt sần.

Trần Uyên quay đầu thản nhiên nhìn nam tử, Tiểu Hải đi qua, nước ấm bắn đầy tóc và quần áo hắn, đột nhiên, hắn ngồi xuống trước người Trần Uyên.

.....

.....

“Ta vẫn luôn thập phần tò mò về một chuyện.”

“Chuyện người tò mò không chỉ có một.” Tô Gia tức giận nói.

“Nhưng chuyện này với người mà nói có lẽ hơi nhạy cảm.” Hai tay khoanh trước ngực, Đường Kiêu đứng tựa vào cửa phòng.

“Vì biểu đạt thành ý hợp tác với người, ta cho phép người hỏi.” Mặc áo khoác vào soi gương, ân, anh tuần tiễu sái, phong nhã tuấn mỹ, tuyệt không có nửa điểm bộ dáng của một “lão già”.

“Trần Uyên là một người thập phần nhẫn nại, sự kiện hấn đột nhiên tạo phản hại người trở tay không kịp ta có thể lý giải, nhưng ta rất hiếu kỳ, suốt một năm người thất thế, vẫn luôn mặc người chà đạp?”

Chỉnh chu cổ áo, đối với vấn đề nhạy cảm này Tô Gia chỉ nhún vai, xoay người đối diện với tượng điêu khắc cỡ lớn đứng chắn trước cửa: “Rời khỏi Hong Kong ta sẽ nói cho người biết.”

Đi đến trước mặt Đường Kiêu, ngón tay chỉ hướng bên cạnh: “Tránh đường.”

“Ta muốn hôn người.”

Tô Gia khoe miệng câu ra một nụ cười ôn nhu, đồng thời một cước nhắm ngay giữa hai đùi của họ Đường nào đó, Đường Kiêu lập tức vọt sang một bên, sau lưng một trận mồ hôi lạnh.

“Người đối đãi với đối tác trung thành của mình như vậy sao?” Hai tay buông xuống, bất mãn nhìn theo nam nhân đã ra khỏi phòng.

Thành linh, Tô Bạch thần tốc xoay người hai tay túm cổ áo Đường Kiêu dùng sức áp hấn vào vách tường, trước ánh mắt kinh ngạc của đối phương, y thấu tới, ngực dán ngực, nhịp tim cả hai phút chốc đồng điệu, hơi thở quen thuộc khiến người hồi tưởng lại đêm nọ thân mật gần gũi.

Nhẹ nhàng hạ một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước trên môi Đường Kiêu, quá chóng vánh, lại nóng bỏng đến mức có thể đốt cháy thần kinh.

“Xem như thù lao người nhận nhiệm vụ của ta.” Vô lương tâm tươi cười, giây trước còn là một nụ hôn khiêu khích, giây sau liền xoay người đi hẹn với nam nhân khác.

Tay chạm vào cánh môi được Tô Bạch hôn phớt qua, Đường Kiêu thở dài, hôn môi không phải kiểu này a!

“Không cần ta phái người theo người thật sao?” Đuổi tới đầu thang xoắn hỏi.

Tô Gia giờ tay lắc lắc, bóng dáng nhanh chóng biến mất sau cửa biệt thự.

.....

.....

Tới Hong Kong mà không đi mua sắm coi sao được?

Trong một plaza nổi tiếng, Tô Gia hai tay trống không nhanh nhẹn bước vào một shop quần áo xa hoa, Trần Dư hai tay xách đầy túi mua sắm lẻ tẻ theo sau: “Tô Mặc, chờ em đã.”

Tô Gia khí thế cường hãn vào trong shop, nữ nhân viên bán hàng nhiệt tình chào mời, Trần Dư thở hổn hển mang theo túi lớn túi nhỏ chỉ mới qua khỏi cửa.

“Cái này, với cái này.....” Tô Gia tùy tiện chọn vài bộ hợp nhãn, quay đầu nhìn Trần Dư ngồi trên ghế sofa pha đơn bộ dạng không muốn nhúc nhích, ngón tay câu lên, “Tiểu Ngư, lại đây thử đồ.”

“Hả?” Trần Dư chớp chớp mắt, “Em không cần đâu, anh mua cho anh đi.”

Hôm qua Tô Mặc đột nhiên đánh điện gọi Trần Dư đi dạo phố với y, Trần Dư thấp thỏm hỏi ý Tống Sở Vân, nào ngờ Tống Sở Vân trước giờ không cho hấn tùy tiện ra ngoài nay cư nhiên gật đầu cái rụp, tốc độ cực nhanh không hề do dự đến mức làm Trần Dư thiếu chút nữa không kịp phản ứng.

Cuối cùng dưới ánh mắt bức bách của Tô Gia, Trần Dư chỉ có thể cầm một đồng quần áo vào phòng thử đồ, từng bộ từng bộ mặc cho vị gia kia xem.

Uống cà phê do shop phục vụ đặc biệt, hai chân bắt chéo tựa vào sofa pha đơn, Tô Gia nhìn Trần Dư xoay xoay thay y phục bận rộn ra vào phòng thử đồ, so với nói là mua đồ cho Trần Dư, còn không bằng nói là Tô Gia nhàn rỗi muốn xem người ta thay quần áo như biểu diễn thời trang.

“Lấy hết.” Tung một câu khiến nhân viên bán hàng hớn hờ ra mặt, Tô Gia hào phóng đưa thẻ tín dụng vô hạn ngạch có chữ ký của Đường Kiêu. (Gia à ngài thật tội lỗi =))

Trần Dư lập tức xanh mặt, hấn quay đầu nhìn vô số túi mua sắm chồng chất một bên, lại nhìn đồng quần áo ở quầy thu ngân chờ được cho vào túi, cuối cùng thương cảm nhìn về phía Tô Bạch... Tha cho em đi.

“Đưa đến địa chỉ này dùm tôi, còn có đồng bên này.” Tô Gia nói một câu với nhân viên, cứu rồi Trần Dư.

“Mới đi dạo một lát đã mệt?” Tô Gia nhìn Trần Dư ngồi lý trên ghế không muốn đứng lên, nhin không được cười hỏi.

Trần Dư một cổ uất ức nghẹn ngay ngực, anh toàn lo đi trước tùy ý lựa đồ, còn tôi phải thay anh tay xách nách mang, anh đương nhiên không mệt.

“Đi thôi, mời cậu uống cà phê.”

Thế là hai đại nam nhân ngồi trong quán cà phê, Trần Dư thích ý nhắm nháp Caramel Macchiato trong ly.

“Tô Mặc, mấy ngày nay em đều nghe lời anh vàng theo Tống Sở Vân.” Hấn mở miệng nói.

Nhìn dòng người qua lại ngoài cửa sổ, Tô Gia tùy ý hỏi: “Nga — Hấn có phản ứng gì?”

“Buổi tối..... không cưỡng ép em nữa, đối xử em cũng tốt hơn trước.” Đôi khi còn mặc danh kỳ diệu ôm hấn, chỉ thuần túy ôm thôi, giống như xem hấn là một người đáng để dựa dẫm.

Trần Dư có chút cảm giác khác lạ, nhất là sau khi Tống Sở Vân xử lý công vụ xong một thân mỗi mệt ôm hấn nghỉ ngơi, loại cảm giác kỳ quái đó càng đặc biệt mãnh liệt.

“Kế tiếp em nên làm thế nào? Gần đây Tống Sở Vân hình như đã trở mặt với Trần Thiên Hà.” Trần Dư nhìn về phía nam nhân đối diện.

“Cậu yêu Tống Sở Vân?” Uống một ngụm cà phê đen không sữa không đường, câu hỏi của Tô Bạch khiến Trần Dư nhất thời sững sốt.

Không lập tức trả lời Tô Gia, Trần Dư do dự hồi lâu mới ấp a ấp úng mở miệng: “Em không biết nữa, có phải anh cảm thấy em thật rẻ mạt không, ha ha, người ta vừa tốt với em một chút là em liền cảm thấy người ta không tệ.” Cúi đầu nhấp Macchiato.

“Nhưng Tống Sở Vân cũng chưa từng gây tổn thương thực sự cho cậu, không phải sao? Tiểu Ngư, thích một người đối xử tốt với cậu không phải chuyện gì đáng xấu hổ, ngược lại, mù quáng làm trái ý nguyện chân thật của chính mình mới là ngu xuẩn.” Tô Gia không ngại kiếm chút phúc lợi cho thuộc hạ, Tống Sở Vân là một nhân tài hiếm có, đáng để y chiêu hiền, đối phương vốn thông minh, sẽ hiểu ý tứ của y.

“Đường tổng cũng rất tốt với anh, ý em là, em chưa từng gặp một người đàn ông nào vĩ đại như Đường tổng lại chu đáo với người yêu như vậy, anh ấy nhất định rất yêu anh.” Ngữ khí đầy hâm mộ.

Ấn, Đường Kiều công phu miệng lưỡi không tồi.

Tô Gia liếc nhìn ngoài cửa sổ, một chiếc xe hơi màu đen dừng lại ven đường, y quay đầu hỏi Trần Dư: “Biết dùng súng không?”

“Biết, nhưng kỹ thuật không tốt.....” Còn chưa nói xong đã bị Tô Gia cướp lời.

“Vậy có từng giết người chưa?” Nhẹ nhàng phun một câu kinh dị.

“Chưa, chưa từng.”

Vươn tay vỗ vỗ mu bàn tay lạnh lẽo của Trần Dư, Tô Gia cười đến ôn hòa: “Phàm chuyện gì cũng phải có lần đầu tiên.”

35. Chương 35

“Ha ha, Tô tiên sinh cứ việc mạnh miệng cho lòng thoải mái, đợi lát nữa Thiên Hà nhất định hảo hảo chiêu đãi Tô tiên sinh, chỉ không biết tới chừng đó Tô tiên sinh có còn ung dung tự tại như lúc này, hay là khóc lóc cầu xin tha thứ.” Hạ lưu vươn lưỡi liếm liếm môi, Trần Thiên Hà lại vòng qua giường đi về phía Tô Bạch.

Từ chiếc xe đen đỗ ven đường hai gã đàn ông mặc thường phục bước xuống, hai người thoạt nhìn như tùy ý đi vào quán cà phê tới bên bàn của Tô Bạch.

“Nhị thiếu, phiền cậu theo chúng tôi một chuyến.” Một con chó mực trong đó đến gần Trần Dư.

Trần Dư sắc mặt khê biến, biểu tình có chút ngưng trọng, lúc hắn cùng Tô Mặc ra ngoài đều không mang ai theo bên người, làm thế nào chạy thoát? Còn Tô Mặc tính sao đây? Đúng rồi, hắn có thể dụ đám người này đi.

“Xin khuyên nhị thiếu đừng hành động thiếu suy nghĩ, đại thiếu gia nhờ chúng tôi chuyển lời cho cậu, nếu không muốn mấy thứ đó bị công khai thì về nhà một chuyến.” Con chó mực kia lại sủa hai tiếng.

“Tôi đi với các người.” Trần Dư nhìn nam nhân đối diện đang nhàn nhã uống cà phê, “Đừng làm khó bạn tôi.”

“Nhị thiếu cứ yên tâm, đại thiếu cũng căn dặn chúng tôi phải tử tế chiêu đãi người nhà Đường tổng.” Một con chó mực khác chìa tay trước Tô Bạch, “Tô tiên sinh, mời.”

Buông ly cà phê, Tô Gia chống bàn đứng lên, tắc lưỡi thở dài: “Thật đáng tiếc a Tiểu Ngư Nhi, tôi vốn định rủ cậu đi xem Mission Impossible 4, xem ra chỉ có thể đợi đến dịp sau.”

.....

.....

“Xin lỗi, là em liên lụy anh.” Cúi đầu, Trần Dư thấp phần áy náy nói.

“Khờ quá, thằng anh ngu ngốc của cậu không phải chỉ nhắm vào cậu.” Cảm giác cổ tay bị còng thật không tốt, Tô Bạch quan sát xung quanh, bốn vách tường một cánh cửa, đèn chân không treo lủng lẳng trên trần nhà trở thành nguồn sáng duy nhất trong phòng, cư nhiên ngay cả một ô cửa sổ thông gió cũng không có.

Mùi mốc hôi hám trong mật thất khiến người có chút buồn nôn, may mà bọn họ chỉ bị còng tay cố định trên một chiếc giường lớn coi như sạch sẽ, Trần Dư bên trái, Tô Bạch bên phải.

Lúc bị mang tới đây đầu bị chụp túi vải đen, công cụ liên lạc trên người cũng bị lục soát lấy hết, chính xác mà nói, bọn họ hiện tại là bị bắt cóc, lần đầu tiên trong đời, Tô Gia bị bắt cóc.

“Chúng ta nên làm gì bây giờ?” Trần Dư có chút lo lắng.

Bất luận là Tổng Sở Vân hay Đường Kiêu, muốn phát hiện hai người họ mất tích phỏng chừng cũng phải vài tiếng đồng hồ sau, huống chi bọn họ hiện tại cũng không biết mình đang ở nơi nào, không biết Trần Thiên Hà muốn làm gì, xác suất chờ cứu viện khá nhỏ, cho dù được cứu cũng không biết là chuyện của mấy ngày sau.

“Đợi.” Tô Gia keo kiệt phun ra một chữ.

Không để hai người họ chờ lâu lắm, cửa vào duy nhất trong phòng rất nhanh bị kéo ra từ bên ngoài, hai con chó mực hùng hổ đi vào, Trần Thiên Hà theo sau.

Hai tay buông hai bên người, Trần Thiên Hà cười sang sảng: “Hoan nghênh quang lâm hàn xá.”

“Lối hoan nghênh khách của Trần đại thiếu quả nhiên nhiệt tình lại độc đáo.” Tùy ý dựa vào đầu giường, Tô Bạch thoạt nhìn không có nửa điểm tự giác của một người bị bắt cóc.

Dáng vẻ trấn định tự nhiên này khiến Trần Thiên Hà bật cười, hắn hẹp mắt lại, liếc nhìn Trần Dư sắc mặt băng hàn: “Xem ra người khí sắc không tệ, có phải ở trên giường được Tổng Sở Vân làm thích lắm phải không, ha ha, người với mẹ người trời sinh một loại đều là thứ ham bị thao, đừng tưởng rằng hầu hạ Tổng Sở Vân thoải mái người liền cho mình có tư cách là một con người.”

“Không được động chạm mẹ ta!”

“Vẫn y như cũ, mắng hai câu liền bắt chước chó sủa, người sao lại học hư rồi?” Cười lạnh một tiếng, Trần Thiên Hà vòng qua phía Trần Dư.

Trần Dư tức giận trừng tên cầm thú cách mình càng lúc càng gần, thân thể không tự chủ được cứng đờ.

“Trần đại thiếu đúng là mắt mặt, chỉ biết bắt nạt người dễ bắt nạt, ta rất thích Tiểu Ngư, nếu người chọc cậu ấy khóc lên, ta sẽ nổi giận đấy.” Ngữ khí tràn đầy khinh miệt.

Còn vài bước nữa là tới trước mặt Trần Dư, Trần Thiên Hà lại dừng chân, nghiêng người nhìn Tô Gia ngồi ở đầu bên kia giường.

“Trần Dư tuy trẻ trung tươi ngon nhưng chung quy vẫn còn non một chút, giờ ta đã hiểu tại sao Đường tổng lại cưng chiều bảo bối người như vậy, Tô tiên sinh quả là càng nhìn càng có phong vị a.”

“Ta biết mình rất có mị lực, không cần Trần đại thiếu nhắc nhở.” Tô Bạch lơ đãng liếc nhìn cánh cửa sắt rộng mở.

“Ha ha, Tô tiên sinh cứ việc mạnh miệng cho lòng thoải mái, đợi lát nữa Thiên Hà nhất định hảo hảo chiêu đãi Tô tiên sinh, chỉ không biết tới chừng đó Tô tiên sinh có còn ung dung tự tại như lúc này, hay là khóc lóc cầu xin tha thứ.” Hạ lưu vươn lưỡi liếm liếm môi, Trần Thiên Hà lại vòng qua giường đi về phía Tô Bạch.

“Trần Thiên Hà, nếu người dám động tới Tô Mặc người nhất định phải hối hận, Đường Kiêu sẽ không tha cho người!”

Trần Thiên Hà trừng mắt nhìn Trần Dư: “Rảnh rồi lo chuyện người khác, không bằng tự lo cho mình đi, để ta xem người bị người khác chơi nát rồi gia hỏa Tống Sở Vân kia có còn muốn người nữa không!”

“Trần Thiên Hà, so với ức hiếp Trần Dư, ta cảm thấy người nên tự lo cho mình mới phải.” Ngồi mãi ê mông, Tô Bạch khế nhích người một chút.

“Ha ha, Đường Kiêu bảo bối người như vậy, có người trong tay ta hần còn dám mạnh động lỗ mãng sao?”

“Sai rồi.”

“Tô Mặc, đừng làm ra vẻ với ta.” Trần Thiên Hà nhú mày.

Tô Gia nhẹ nhàng cười nói: “Nào dám, ta chỉ là muốn nhắc nhở Trần đại thiếu, thật ra người bắt cóc ta là lựa chọn đúng đắn, ngoài lợi dụng ta uy hiếp Đường Kiêu, kỳ thực Trần đại thiếu còn có thể lấy ta đi uy hiếp vài người khác.”

Trần Thiên Hà hẹp mắt lại: “Tô tiên sinh có ý gì?”

Ngoài cửa sắt rộng mở tiến vào một hắc y nhân, là một trong hai kẻ trước đó “mời” Tô Bạch và Trần Dư ở quán cà phê, người nọ vừa vào trong liền thuận tiện đóng cửa lại.

Trần Thiên Hà chỉ quay đầu liếc mắt một cái, thấy là người của mình cũng không chú ý nữa.

“Gần đây còn có một người tên là Trần Uyên mỗi ngày đều tặng hoa cho ta, kể ra cũng thật trùng hợp, hần cùng họ với Trần đại thiếu, không biết Trần đại thiếu có nghe qua người này chưa, Trần đại thiếu nếu kẹt tiền có thể lấy ta uy hiếp hần thử xem, không chừng hần thực sự thích ta thích đến phát điên, có lẽ sẽ chịu bỏ ra vài trăm triệu đem chuộc người.”

Trần Uyên? Trần Thiên Hà sao có thể chưa nghe qua cái tên này, ngay ngày thứ hai Trần Uyên tới Hong Kong hần cũng đã tự mình đến cửa thăm hỏi hy vọng được hợp tác với đối phương, kết quả ngay cả mặt mũi đối phương cũng không nhìn thấy.

Trần Thiên Hà thần sắc có điểm khó coi, cơ mặt bắt đầu đông cứng.

“A, đúng rồi!” Tô Gia làm ra vẻ sực nhớ, “Người còn có thể đi tìm Diệp Tử Ngộ, tiểu tử đó nói hần là hình cảnh quốc tế, hình như chức vị cũng không thấp, hần và ta có chút giao tình, nếu người lấy ta uy hiếp Diệp tử, sau này Trần đại thiếu đi buôn lậu quốc tế khẳng định có thể được hình cảnh chiếu cố.”

“Ha ha, Tô tiên sinh quả là giao thiệp rộng, mị lực lớn.” Cười đến gượng gạo.

Đắc tội một Đường Kiêu ít nhất có thể đổi lấy địa vị hần ở Trần gia được củng cố, hưởng hồ Đường Kiêu chỉ là người làm ăn, ở Hong Kong lại không có bao nhiêu thế lực, hần cũng không sợ đối phương làm gì được hần.

Nhưng nếu quả thực đúng như Tô Mặc nói còn có một Trần Uyên của Tô gia và một hình cảnh Diệp Tử Ngộ, đừng nói là củng cố địa vị hần ở Trần gia, Trần Thiên Hà tin chắc hần sống không đến sáng mai, cho dù bây giờ thả Tô Mặc.....

Trần Thiên Hà hít một hơi, ngực bắt đầu ê ẩm phát đau, cho dù hần có thả Tô Mặc mấy tên điên đó cũng nhất định không bỏ qua cho hần.

“Trần đại thiếu không tin? Cứ gọi điện thoại thử sẽ rõ, nếu không biết số điện thoại ta có thể nói cho người.” Tô Gia thập phần nhiệt tình kiến nghị.

Mẹ kiếp! Lúc trước đám hỗn đản kia điều tra Tô Mặc kiểu gì vậy? Nào là giáo sư đại học bình thường, nào là tính cách yếu đuối dễ bắt nạt, nào là bị một cậu ấm chơi chán nhảy xuống biển tự sát?

Nam nhân trước mắt này mồm miệng lợi hại, hoàn toàn không có đặc điểm nào trùng khớp với tư liệu điều tra.

“Không cần.” Trần Thiên Hà lồng ngực phập phồng lên xuống, hần dăm dăm nhìn Tô Bạch trấn định tự nhiên, cười lạnh, “Tôi giờ vẫn chưa ai biết ta bắt cóc người.”

“Cho nên?” Tô Gia nhướn mày.

“Dù ta có giết người, cũng sẽ không ai biết là ta làm.”

“Nói rất đúng, giống như bây giờ ta giết người, cũng sẽ không ai biết là ta làm.” Một tia cười nhạt treo bên khóe miệng, ưu nhã cực điểm.

Bất giác đánh hơi được nguy hiểm, Trần Thiên Hà nhú mày quát lớn: “Người có ý gì?”

“Có ý gì? Người sẽ biết nhanh thôi.”

“Păng – păng –” Tiếp đó là tiếng hai người nặng nề ngã xuống đất.

Trần Thiên Hà cũng không quay đầu tức tốc xông đến Tô Bạch, vào thời khắc cấp bách có thể quyết định ra động tác gì quả thật rất đáng khen, bất quá người Trần Thiên Hà nhào tới không phải cừ non có thể mặc hần làm thịt, mà vừa vặn là đối tượng bắt cóc khó nhằn nhất.

“Pặc!” Tiếng súng giảm thanh trầm đục vang lên, một viên đạn chuẩn xác không sai một ly bắn trúng xương đầu gối Trần Thiên Hà.

“A –” Tiếng kêu thảm thiết như heo bị thọc huyết cũng theo đó vang lên.

Bàn tay Trần Thiên Hà còn chưa chạm tới vạt áo của Tô Bạch, trên mặt đã nghênh đón một cú đá hung hăng của Tô Gia, xương sống mũi phát ra tiếng gãy giòn giã, nhất thời máu chảy như suối, chặt vạt lại buồn cười.

Tô Gia mỉm cười nhìn Trần Dư trợn mắt há mồm: “Tiểu Ngư cậu xem, có giống suối phun không?”

Suối không phải phun nước mà là phun máu a, Trần Dư vẫn chưa qua giai đoạn hoảng hốt sùng sờ, nghe Tô Bạch hỏi chỉ ngơ ngác gật đầu, sau đó thấy Trần Thiên Hà giấy dựa từ trong áo móc súng ra, còn chưa cầm vững lại bị hắc y nhân bắn hai phát liên tục ngay tay, đôi tay của Trần Thiên Hà triệt để bị phế.

Hắc y nhân nổ súng kia bước chân trầm ổn đi qua, tùy tay kéo xuống lớp mặt nạ mô phỏng và tóc giả đội trên đầu, lộ ra một khuôn mặt lạnh lùng thuần Âu, mái tóc vàng óng đẹp rực rỡ như hoàng kim dưới ánh đèn.

Simon đeo găng tay trước khi mở còng tay cho Tô Bạch, Tô Gia có một thói quen kỳ quái, không thích người khác nổ súng xong không rửa tay đã muốn chạm tới y.

Sau đó Simon lại giúp Trần Dư mở còng.

“Cám ơn.” Đối phương diện vô biểu tình khiến Trần Dư có một loại cảm giác áp bách đánh thẳng vào đáy lòng, hần cuống cuống bỏ chạy đến bên cạnh Tô Bạch.

“Simon, người dọa Tiểu Ngư của ta rồi kìa.” Xoa xoa cổ tay có chút tê, Tô Gia trêu ghẹo.

“Xin lỗi lão sư.” Nghiêm trang nhận lỗi, khom lưng cúi đầu.

“Lão sư đùa với người thôi.” Quên đi quên đi, tiểu tử Simon này trong não không có nửa tế bào hài hước.

“Cám ơn lão sư!”

Trần Dư đứng một bên triệt để, Tô Mặc thật có khí thế, người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh này cũng nghe lời y.

Tô Bạch tùy ý ngồi bên giường, xòe tay hướng Simon, Simon lập tức dâng lên một điều thuốc, bật lửa hầu hạ.

Trần Thiên Hà từng hơi từng hơi thở hồng hộc, giống như một con cá thối chờ lên thớt không ngừng giãy dụa dưới đất, hai phát súng này tuy không lấy mạng hần, nhưng cũng đủ hại hần đau đến chết đi sống lại.

“Ai, xem trí nhớ tệ lậu của ta này, kỳ thực vừa rồi ta còn kể sót một người, nếu người muốn dùng ta uy hiếp, Simon.D cũng có thể làm việc cho người.” Phà ra một làn khói, nam nhân đậm mạc nhìn Trần Thiên Hà thống khổ vùng vẫy.

“Người rốt cuộc là ai?”

Simon.D, sát thủ tầm cỡ quốc tế thế nào lại nghe lệnh một giảng viên đại học bình thường? Không, người này căn bản không phải giáo sư gì đó.

“Ta đặc biệt thích nhìn kẻ khác chết không nhắm mắt, ta là ai ư? Vấn đề này người có thể đi hỏi Diêm vương.” Nở nụ cười tàn nhẫn, Tô Bạch tao nhã xua khói thuốc.

Tô Gia không có thói quen tốt dong dài với một kẻ sắp chết, y quay đầu nhìn Trần Dư vẫn một mực trừng Trần Thiên Hà: “Tiểu Ngự, nói đi, cậu muốn xử trí hần thế nào?”

“Người không thể giết ta –” Ở biên giới tử vong Trần Thiên Hà dữ tợn nhìn Trần Dư, điên cuồng rống, “Trần Dư, ta là anh của người, người không thể để hần giết ta!”

“Anh của ta?” Như thể nghe được một câu chuyện hài cực kỳ buồn cười, Trần Dư nhin không được phá lên cười, tức giận đến hần muốn cười thật lớn.

Có kẻ làm anh nào đi cường bạo em mình không? Có kẻ làm anh nào dâng em mình lên giường người khác không?

“Trần Thiên Hà, ta không có thứ anh như người.”

Tô Gia nháy mắt với Simon, đồ đệ của y liền đưa súng giảm thanh cho Trần Dư.

Trần Dư nhận súng, chậm rãi nhắm hòng súng ngay đầu Trần Thiên Hà đang vật vã dưới đất: “Người cũng có ngày này, hạng khốn nạn như người nên chết sớm mới phải.”

Trần Thiên Hà như chó điên rú lên: “Trần Dư người là đồ cầu tạp chủng, đồ điểm thối –”

“Pắc –” Lại một tiếng súng trầm đục, mặt thất nhất thời yên tĩnh.

“Ta nói rồi, phạm chuyện gì cũng có lần đầu tiên.” Tô Bạch nắm tay Trần Dư kéo cò súng, y thật sự chịu không nổi tiếng gào ầm ĩ chết tiệt của Trần Thiên Hà.

“Ta đã giết hần, ta đã giết Trần Thiên Hà.....” Bàn tay cầm súng của Trần Dư hơi run, Simon mất sắc một phen đoạt lại khẩu súng đó, sợ ý lạc đạn thì không hay.

“Tốt lắm, đừng nhìn nữa.” Vươn tay bịt mắt Trần Dư, Tô Bạch kéo hần xoay người không nhìn tới Trần Thiên Hà chết không nhắm mắt, Trần Dư chỉ là bởi vì lần đầu tiên giết người có chút tâm lý chướng ngại thôi, nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏi.

Tô Gia mang Trần Dư rời thạch thất, nơi này là biệt thự ngoại ô của Trần Thiên Hà, người của hần canh giữ bên ngoài đã sớm bị Simon giải quyết, đồng rác bữa bọn dọc ngang này Simon sẽ xử lý.

“Uống chút rượu, cậu sẽ dễ chịu hơn.” Tô Bạch tìm được hai cái ly, khui một chai rượu.

Phòng khách cũng nằm la liệt hai ba hắc y nhân, Trần Dư kinh hồn chưa hết sợ rúc vào một góc sofa, mắt không dám ngó tới hắc y nhân, chỉ gắt gao cố định trên người Tô Bạch, Tô Bạch đi đâu hắn liền nhìn đến đó.

Tùy ý ngồi xuống, Tô Gia đưa một ly rượu cho Trần Dư, chính mình cũng cầm một ly nhấp một ngụm, hoàn toàn không để thi thể bốn phía vào trong mắt. Về thần nhiên của Tô Bạch cực cuốn hút Trần Dư, hắn sau khi uống vài hớp rượu cũng dần bình tĩnh trở lại, tay không còn run như vừa rồi.

Simon trầm mặc bước ra, diện vô biểu tình lơ đãng đứng thi thể trong phòng khách.

“Em thật vô dụng.” So với Simon và Tô Bạch trấn định từ đầu tới cuối, Trần Dư cảm thấy mình quả là vô dụng hết chỗ nói.

“Đừng phủ định bản thân như thế, nếu lần đầu tiên nổ súng giết người mà vẫn có thể lãnh tĩnh đến kỳ quặc thì không phải người bình thường.” Nghĩ như vậy, Tô Gia đột nhiên phát hiện bản thân y cùng những kẻ bên cạnh y cư nhiên không ai bình thường, tất cả đều là một đám phần tử cực đoan nguy hiểm.

“Tô Mặc, anh..... trước kia từng giết người?” Ngoài uống rượu giải tỏa khẩn trương, còn một cách khác là nói chuyện phân tán tinh lực, Trần Dư hiện tại trong đầu hỗn loạn một mảnh.

Tô Gia hút một hơi thuốc, lại uống một hớp rượu, liếc mắt nhìn Simon lơ đãng thi thể cuối cùng, mới nhìn tới thanh niên ngồi bên cạnh: “Phải, bất quá tôi không thích giết người.”

Trần Dư cật lực gạt đầu, không ai thích giết người cả.

“Máu quá bẩn.” Kẻ đáng để y tự mình động thủ cũng không nhiều, Tô Gia bổ sung một câu, “Tiểu Ngư Nhi, về nhà rửa tay.”

Trần Dư lại cật lực gạt đầu, trải qua nhiều vụ việc thế này, Tô Bạch hiện tại chính là thần tượng của hắn.

“Tô Mặc, vậy giờ chúng ta làm gì đây?” Vị Simon tiên sinh kia giết ngàn ấy người, hơn nữa Trần Thiên Hà cũng đã chết.

“Thấy khá hơn chưa?”

“Khá hơn nhiều rồi.” Thành thật trả lời.

“Vậy chúng ta đi thôi.” Tô Bạch từ sofa đứng dậy.

Trần Dư sững sốt, ngập ngừng nói: “Thế nơi này.....”

“Chưa từng xảy ra chuyện gì cả, chúng ta buổi chiều cùng đi xem Mission Impossible 4 của Tom Cruise, giờ chúng ta đi ăn tối, sau đó cậu đến nhà tôi trò chuyện, bởi vì quá muộn nên ở lại nhà tôi qua đêm.”

Về phần nơi này, Simon sẽ xử lý.

36. Chương 36

“Giờ ta đã hiểu tại sao Trần Uyên đem người giam cầm ngoài đảo, loại phần tử nguy hiểm lại vô tâm vô phách như người thật khiến ta rất muốn bắt nhốt người lại.”

Giấu ở một nơi an toàn, chỉ mình ta mới có thể đến đó.

Đêm đó, Tô Bạch sau một hồi tâm sự cùng Trần Dư, rời phòng, đóng cửa, vừa xoay người liền nhìn thấy một pho tượng điêu khắc tuần mỹ cao to đứng bên ngoài.

“Hắn ngủ rồi?”

“Ân.” Sau khi uống một ly sữa pha thuốc ngủ.

“Trần Thiên Hà đã chết.” Không phải câu nghi vấn, mà là câu khẳng định.

Tuy rằng Tô Bạch vẫn như buổi sáng ra ngoài, trấn định tự tại trở về, bất quá Trần Dư bên cạnh có chút thất thần hiển nhiên đã bán đứng Tô Gia.

Đột nhiên đi plaza mua sắm, cố ý mang theo Trần Dư, bên người không một vệ sĩ, nếu không phải quá ngu ngốc quá ngây cuồng, thì chính là một cái bẫy dụ người nhảy xuống, Trần Thiên Hà bị tình hình nguy cấp bức tới bờ vực đã sớm không bận tâm có phải là cạm bẫy hay không liền lập tức mạnh động, huống chi một “Tô Mặc” và một Trần Dư nhìn bề ngoài căn bản chẳng có lực sát thương gì.

Nào biết trên thế giới này một trong những nhân vật nguy hiểm nhất là vị Tô lão sư thoát nhìn thập phần ôn hòa kia.

Bởi vì người người đều biết Tô Bạch Tô Gia không dễ đối phó, như một thanh bảo đao chói lọi khiến kẻ khác tự động nhượng bộ lui binh, nhưng nếu bên ngoài thanh đao đó khoác một lớp vỏ bình thường không bắt mắt, một khi ngộ nhận thứ bên trong vỏ đao sẽ không đả thương người thì chỉ còn nước bị xẻo thịt một cách tàn nhẫn.

“Hắn chết do tranh đấu nội bộ gia tộc, hai ngày sau bảo Trần Tam đưa Trần Dư lên ngôi.” Vị gia kia xem như trực tiếp thừa nhận, tiện thể hạ một mệnh lệnh.

“Nhanh vậy sao?” Cái chết của Trần Thiên Hà nằm trong dự kiến của Đường Kiêu, chính tai xác nhận sự thật cũng không làm hắn kinh ngạc là mấy, bất quá Tô Bạch rốt cuộc tích trữ bao nhiêu lực lượng, không nói không rằng liền giải quyết Trần Thiên Hà còn dâng hiến cho Trần gia một trận nội chiến.

“Với T không gì không làm được mà nói, đây chỉ là việc con con.” Tô Gia hào phóng tặng một nụ cười xinh đẹp.

“Vì câu này của ngươi, tuyệt đối sẽ hoàn thành.” Bắt đầu từ khi nào, T mỗi lần ra quyết định luôn suy tính kỹ càng lại vì một câu nói của một nam nhân liền nhiệt huyết sôi trào, loại tâm lý như con đực trong thế giới động vật vì chiếm được ưu ái của con cái mà khoe khoang bộ lông sắc sỡ, triển lãm năng lực của mình là sao thế này?

Bắt đầu từ ngày đầu tiên tiếp xúc Tô Bạch, Đường Kiêu phát hiện mình càng lúc càng si mê nam nhân này, Ngọc Diện Diêm La trên người có quá nhiều sắc thái, thông minh, kiêu ngạo,狡 hoạt, âm ngoan, tàn nhẫn, đôi khi lại hơi ngốc nghếch..... Mỗi lần hắn bóc ra một lớp tính cách của đối phương đều phát hiện đằng sau còn có một lớp khác khiến hắn càng hiểu kỳ mà mê luyện hơn nữa.

Sự cố chấp muốn có được nam nhân này cứ bành trướng từng ngày lan tràn từng ngày, cho dù phải trả giá đắt cũng muốn có được Tô Bạch.

“Sáng mai gặp lại.” Phất tay, Tô Gia chuẩn bị đi ngủ.

Đường Kiêu vội đuổi theo, bắt lấy cánh tay nam nhân, thanh âm trầm thấp: “Tô Bạch, ngươi kỳ thực có thể tin nhiệm ta hơn nữa.”

“Đường Kiêu, ngươi không cảm thấy yêu cầu của ngươi đã quá đà?” Nam nhân quay đầu nghênh đón ánh mắt bức người từ Đường Kiêu bắn thẳng đến, đôi môi mỏng mím lại, cười lạnh nói, “Đừng tưởng rằng chúng ta từng có chút quan hệ thân mật thì ngươi ôm mưu đồ quần chế ta, cho dù không có người trợ lực ta vẫn có thể lấy lại mọi thứ ta muốn, đừng tự xem trọng mình quá mức, cũng đừng nuôi mộng khiêu chiến giới hạn của ta.”

Đáy mắt ngưng tụ âm trầm, Đường Kiêu nắm chặt cánh tay Tô Bạch không buông, trong nghiêm túc mang theo vài phần tức giận hiểm khi bộc phát: “Vậy ta cũng đem những lời này trả lại cho ngươi, Tô Gia, ta chưa bao giờ tự xem trọng mình quá mức, cũng không cảm thấy mình không gì không làm được, tương tự, ngươi cũng là người, một người có thể bị thương bị sai lầm thậm chí bị giết chết, ngươi sống lại một lần không có nghĩa lần sau chết đi còn có thể sống lại nữa!”

“Ngươi –”

Không cho đối phương bất cứ cơ hội phản bác nào, Đường Kiêu tiếp tục lạnh lùng công kích: “Có ai nói thế này với ngươi chưa? Ngươi đích thực là một kẻ ngang bướng cuồng vọng đến cực điểm, nếu ngươi đã xem

ta là người hợp tác của người, vậy phiền người mỗi khi thực thi kế hoạch thì báo trước với ta một tiếng! Bị phản bội một lần thôi mà, có cần vì đó mà không chịu tin tưởng bất cứ người nào nữa không?”

“Người ăn phải thuốc súng?” Thân nhiên liếc Đường Kiêu một cái.

“Người biết không, hôm nay lúc đám người của Trần Thiên Hà bắt các người đi đã bị người của Trần Uyên nhìn thấy, một khi Trần Uyên phát giác kế hoạch của người, người nghĩ tên điên đó sẽ vì e ngại Diệp Tử Ngộ hoặc ta mà không động tới người?” Đường Kiêu có đôi lúc thật sự rất muốn hung hăng cắn một cái lên mặt Tô Bạch.

“Vậy phải cảm ơn người đã giúp ta giải quyết rắc rối.” Nhẹ nhàng mỉm cười, vỗ vỗ tấm lưng rắn chắc của Đường Kiêu, ánh mắt đối phương đột nhiên tối đi vài phần, Tô Bạch thành linh bị Đường Kiêu hung hăng ôm lấy, ngực chạm ngực, mang đến chấn động mạnh trong tim.

Gắt gao giữ chặt thân thể phát ra độ ấm trong lòng, Đường Kiêu trầm giọng thở dài: “Giờ ta đã hiểu tại sao Trần Uyên đem người giam cầm ngoài đảo, loại phần tử nguy hiểm lại vô tâm vô phế như người thật khiến ta rất muốn bắt nhốt người lại.”

Giấu ở một nơi an toàn, chỉ mình ta mới có thể đến đó.

“Đừng hờn dỗi như con nít, bên cạnh Trần Uyên cũng có người của ta, ta làm việc không đến nỗi bất cẩn như thế.” Nói thì nói vậy thôi, Đường Kiêu hỗ trợ vẫn làm những mối nguy hiểm xung quanh y giảm thiểu tới mức thấp nhất.

Đối mặt nam nhân tinh hãn anh tuấn mang thể công mãnh liệt này, bản thân Tô Bạch cũng hiểu được y có chút kháng cự đối phương, y trước giờ chưa từng gặp qua nam nhân nào như Đường Kiêu, lời thổ lộ cùng nhiệt tình của đối phương, còn có ánh mắt khi hắn nhìn chăm chú, đều khiến y cảm thấy từng trận bất an, mạch đập biến loạn, nhịp tim cũng tăng tốc.

Điều này với Tô Gia xưa nay quen lãnh tình lãnh cảm mà nói, giống như phòng không cảnh báo âm âm rung chuyển, y chỉ muốn duy trì quan hệ hợp tác, khổ nỗi đối phương hết lần này đến lần khác ý đồ vượt qua ranh giới hợp tác xâm nhập nội tâm y, Tô Bạch không thể không thừa nhận, y có chút hoảng, nên mới dẫn tới đôi khi cố ý né tránh Đường Kiêu.

Lý trí mách bảo, xa lánh một đồng mưu hợp tác là không đúng, nhưng rồi lý trí lại nói với y, Đường Kiêu sẽ nhiễu loạn nguyên tắc của y.

“Người luôn viện đủ cớ như thế.” Đường Kiêu thở dài, hắn chỉ giận đối phương không ngừng trốn tránh, không thôi giấu diếm, Tô Bạch như một tòa pháo đài bất khả xâm phạm, mặc cho hắn đâm đầu đến máu chảy đầm đìa cũng không chịu hé ra một khe cửa.

“Tại người làm ta trở nên có chút mất lý trí.” Hiếm khi thẳng thắn.

Một câu của Tô Bạch khiến Đường Kiêu thụ sủng nhược kinh, cái người vô tâm vô phế này vừa nói gì vậy, mình làm hắn mất lý trí? Chờ Đường Kiêu hồi vị đủ câu này, nam nhân đã bỏ đi từ lâu.

Khoanh tay trước ngực, Đường Kiêu tủm tỉm cười một mình.

“Ta kháo ta kháo ta kháo! Đường lão đại anh làm ơn dứt khoát chọc mù mắt em luôn đi, thật con mẹ nó buồn nôn, thật con mẹ nó sến súa, anh bây giờ y hệt một hoàng mao tiểu tử trung học rơi vào bể tình... Không, người vừa mới trưng vẻ mặt cười ngố đó nhất định không phải T mà em quen biết, thể giới này điên rồi!” Khoác áo ngủ họa tiết da báo, nửa đêm ngủ không được đi uống rượu, Đường Táp đội mái tóc ồ ồ quạ bị thống thét gào.

Đường Kiêu bẻ bẻ tay, khớp xương từng đợt “rắc rắc” giòn giã: “Chúng ta đã lâu không tỷ thí.”

Đường Táp lập tức bịt miệng, thanh âm đục đục từ kẽ tay len lỏi ra ngoài: “Em đang mộng du, em không nhìn thấy gì cả, em biến đây.” Xoay lưng liền chuồn, đùa à, lần trước tỷ thí với Đường Kiêu vài chiêu thiếu chút nữa hại hắn hũy dung.

Một phát túm vai Đường Táp, Đường lão đại trực tiếp lôi hắn vào phòng mình.

Trở tay khóa cửa, Đường Kiêu bắt đầu cởi đồ.

“Anh muốn làm gì? Tuy rằng anh là anh họ của em, còn là cấp trên của em, nhưng dục cầu bất mãn cũng không nên tìm em, em không hứng thú với loạn luân, càng không hứng thú với giống đực!” Lập tức hai tay ôm ngực tạo dáng ‘liệt phu’: “Em chỉ yêu cỡ ngực E!”

Đường Kiều trực tiếp phớt lờ Đường Tạp, ném áo khoác sang một bên ngồi xuống sô pha.

“Sự tình thế nào rồi?”

“Simon hành tung khó dò, tìm không ra.” Uể oải ngã xuống sô pha.

“Không phải hỏi cậu chuyện này.” Đường lão đại trừng mắt nhìn gã biểu đệ đang lim dim, “Ta có bảo cậu tìm Simon sao?”

“Xong rồi xong rồi, tổng bộ đã tung tin anh nhận nhiệm vụ của Tô Bạch sinh tiền, bất quá lão đại, anh thật sự từng tiếp nhận nhiệm vụ của vị Ngọc Diện Diêm La đó?” Đường Tạp lập tức lên tinh thần, hai mắt sáng rực, bên trong hừng hực lửa bất quá.

“Từng nhận.” Hiện giờ Tô Mặc cũng coi là Tô Bạch.

“Rốt cuộc là nhiệm vụ gì thế?” Thuận miệng hỏi ra, nói xong mới phát giác mình đã phạm vào điều tối kỵ của tổ chức, vội che miệng lắc đầu, “Coi như em chưa hỏi!”

Trong mắt lóe lên một tia tà ác, Đường Kiều nhếch mép cười gian: “Nhiệm vụ này cậu cũng có phần, nói cho cậu biết cũng không sao.”

“Nhiệm vụ do anh đích thân nhận, còn liên quan đến Tô Gia, nghe thế nào cũng quá mức kích thích, lão đại, em vẫn rúc ở Hong Kong bảo vệ lãnh thổ đông nam cho anh thì hay hơn, loại nhiệm vụ đẳng cấp tầm cỡ này giao người khác đi!” Đứng lên chuẩn bị đánh bài chuẩn.

“Đây là mệnh lệnh.”

Tốt lắm, lấy chức đề người, Đường Tạp bí xị rụt lại.

“Nhiệm vụ lần này thành công, tiền thưởng cuối năm gấp bội kèm thêm được nghỉ hưởng lương, các loại trợ cấp cũng không thiếu phần cậu.”

Đồng chí Tạp lập tức vỗ ngực tạo dáng liệt sĩ: “Lão đại, có nhiệm vụ gì cứ việc giao cho em, Đường Tạp có đầu rơi máu chảy cũng nhất định toàn lực hoàn thành sứ mệnh tổ chức phó thác, quyết không làm mất mặt tổ chức.”

“Nửa tháng sau chúng ta rời Hong Kong đi London, nhiệm vụ là, toàn lực bảo vệ sự an toàn cho Tô Mặc, người nối nghiệp do Tô Bạch chỉ định, giúp Tô Mặc tiếp nhận vị trí của Tô Bạch.”

Đường Tạp kích động nhảy dựng lên: “Lão đại, này còn không phải đối nghịch với Trần Uyên?!” Tên đó khét tiếng điên ở châu Âu đấy nhé!

“Không muốn nhận? Cậu có thể từ chối nhiệm vụ.” Hai chân bắt chéo, ung dung nhìn biểu đệ.

“Nhiệm vụ ngon như vậy, cả đời cũng không gặp được mấy lần, em nhận! Bảo đảm hiệp trợ tổ chức hoàn thành nhiệm vụ!” Giơ tay phải sắt son thề thốt, trong lòng thầm nói, không chừng còn có cơ hội gặp được Simon.

Ngày hôm sau, tin tức Trần Thiên Hà tử vong nhanh chóng lan đến Trần gia, Trần gia một mảnh hỗn loạn nghi kỵ lẫn nhau. Họa vô đơn chí, buổi chiều lại truyền tin xấu đầu nậu bị Trần Uyên đoạt mất, lão Trần chịu không nổi cú sốc ngã bệnh nằm liệt giường, Trần Tam đứng ra chủ trì cục diện, còn để cử Trần Dư lên ngôi, Trần Dư quay lại Trần gia.

Tổng Sở Vân đến Trần gia đòi người, Trần gia không chịu trả, Tổng gia hòa Trần gia triệt để xung đột, Tổng Sở Vân tuyên bố chắc nịch sẽ báo thù Trần gia và Đường Kiều nói không giữ lời.

Đường Kiều trở thành đối tác lớn nhất của Trần gia trước mắt, giới thiệu cho Trần gia vài nguồn hàng buôn lậu mới, lại nắm giữ con đường ở nội địa do Tổng gia lúc trước trải sẵn cho Trần gia.

37. Chương 37

Liên tục hơn nửa tháng trời trong nắng đẹp rất cực chấm dứt vào hôm nay, phía tây bắc đột nhiên nổi lên một trận gió mạnh thổi đến một đám mây đen thật dày, vô số giọt mưa to bằng hạt đậu trút xuống xối xả, trong không khí lạnh lạnh nồng nồng mùi hơi đất.

Trên một con đường thẳng tắp từng chiếc từng chiếc ô tô đen xếp thành đội ngũ long trọng, chiếc sau nối đuôi chiếc trước tốc độ đều đều, mưa rơi trên đỉnh xe bắn ngược lên không trung, bánh xe lăn qua vũng nước đọng ven đường làm văng tung tóe một mảnh bọt nước. Thịnh thoảng lại có người đi bộ bên lề che ô hiều kỳ nhìn một cái, có lẽ về đến nhà họ sẽ sôi nổi tám tời với người thân về cuộc hạnh ngộ xã hội đen trên đường, rồi đoán mò hai ngày nữa báo chí sẽ có kỳ giả nào đó đào ra được tin tức gì đó.

Trong xe và ngoài xe, là hai thế giới.

“Trần Dư có được không? Ta tưởng người chỉ muốn tìm một con rôi.” Trong xe, nam nhân hút một hơi xì gà chậm rãi phà ra một làn khói.

“Hiếm khi có người chịu thật lòng đối đãi ta, Tiểu Ngư không phải kẻ tâm tính phức tạp, hẳn thậm chí có chút ngây ngô, người khác tốt với hẳn hẳn sẽ ghi nhớ cả đời, người như vậy không thích hợp làm con rôi, đại tài tiểu dụng quá lãng phí, huống chi nếu hẳn thông minh, còn là tử huyết của Tống Sở Vân.”

Tô Bạch là một người yêu quý sinh mệnh, bằng không lúc còn cầm quyền Tô gia đã không thiết lập chín mươi chín tài khoản khẩn cấp trải rộng khắp toàn cầu, cùng với âm thầm phân tán thế lực ở các nơi. Trong suốt một năm Tô Bạch bị Trần Uyên giam lỏng trên đảo, có một vài tài khoản và thế lực bị quét đi, nhưng chỗ lợi của số lượng lớn chính là không dễ bị một lưới bắt trọn.

Tống gia vừa vận nằm trong phạm vi thế lực y vun bồi.

Hai hôm trước, Tô Bạch đã có cuộc gặp ngầm với Tống Sở Vân, lần đầu tiên chính thức tiếp xúc.

“Đây là di chúc có chữ ký của Tô Gia sinh tiền, toàn bộ tài sản của Tô gia sẽ do Tô Mặc tôi thừa kế.” Tô Gia vừa giáp mặt Tống Sở Vân liền đưa bản sao di chúc cho đối phương.

Ngày tháng có thể sửa, còn chữ kí thì bất luận đối phương giám định thế nào cũng không thể là giả được, tự mình ký di chúc cho mình, cảm giác kỳ thực rất không tồi. (lại tự kỷ =)))

“Cho tới bây giờ tôi vẫn chưa nghe qua chuyện này.” Tống Sở Vân cau mày, hẳn tự nhiên đã điều tra về Tô Mặc, theo như hẳn biết, Tô Mặc và Tô Bạch chỉ tiếp xúc một lần duy nhất, hơn nữa đã là chuyện của nhiều năm trước, chỉ gặp Tô Mặc một lần Tô Gia lại đem hết tài sản cho Tô Mặc? Mà Tô Gia làm sao biết mình sẽ chết?

Nhưng di chúc thoát nhìn tuyệt không có điểm gì giả tạo, một giáo sư đại học bình thường cũng không tài nào đột nhiên từ “yếu đuối” như trong tư liệu biến thành một tồn tại khí thế cường hãn như lúc này, nếu tờ di chúc là thật, vậy chỉ có thể chứng tỏ Tô Mặc trước kia đều là ngụy trang.

Mập mạp, nhảy xuống biển tự sát..... Những chuyện này cũng giả được sao?

“Cấp bậc của anh vẫn chưa đủ tư cách biết chuyện này, giờ thì vui lòng cho tôi một câu trả lời thuyết phục.”

Tống Sở Vân cũng không dẫn đo quá lâu, hẳn trả bản sao di chúc cho Tô Bạch: “Tôi rất lấy làm lạ, là đối thủ của Trần Uyên, sao anh lại nhường đối phương tiếp nhận mối mạng của Trần gia? Bất quá có thể trong thời gian không đến một tháng đã làm Trần gia sụp đổ tan rã, thủ đoạn của anh xác thực đủ để tôi tín nhiệm anh.”

Này coi như một đáp án thuyết phục.

Tô Gia trước khi đi còn tặng Tống Sở Vân một món quà, là một túi tư liệu dày cộm, bên trong chứa một ít ảnh chụp phim ảnh và thẻ nhớ.

“Tiểu Ngư là một đứa trẻ đáng mến, đừng phụ cậu ấy.”

Đúng như y từng nói, muốn được lòng một người không có phương thức nào tốt hơn là hiểu lòng người đó, bất quá trước khi hiểu lòng cũng phải đe dọa một phen.

.....

.....

Từng chiếc từng chiếc xe chậm rãi dừng lại ngoài tòa nhà của Trần gia, những chiếc ô đen rộng lớn được bung lên che mưa không ngừng trút xuống, Đường Kiều từ tay vệ sĩ nhận ô vòng sang bên kia xe kéo cửa, Tô Gia từ trong xe bước xuống, thấy nam nhân phục vụ chu đáo, bèn ghé miệng vào tai Đường Kiều: “Hôm nay Trần Uyên cũng tới, người coi chừng hắn nổ súng giết người.”

“Nếu ngay cả bản thân ta cũng không bảo vệ được, lấy đâu ra tư cách đứng bên cạnh người?” Một tay thân mật ôm eo Tô Gia, Đường Kiều cố tình kéo gần khoảng cách giữa hai người, rõ ràng lộ ra một cỗ ý vị không cho cự tuyệt.

Tô Gia chỉ mỉm cười, cũng không đẩy nam nhân đang che ô cho y.

Không biết có phải dân xã hội đen đều thích mang kính đen hay không, trời mưa tầm tã mà người nào người nấy đều kính đen lãnh khốc, trong ngoài Trần gia ngoại trừ màu trắng tang lễ cũng chỉ bao trùm một mảnh đen tối trầm trọng.

Hôm nay là ngày hạ táng trưởng tử Trần gia Trần Thiên Hà, người đến ngoài hắc đạo Hong Kong còn có vài người ở bạch đạo, vào những thời điểm này, cho dù bình thường mọi người là kẻ thù gặp mặt liền chém giết, hôm nay cũng phải an an phận phận nhìn nhau gật đầu, hắc đạo cũng có quy củ của hắc đạo, không ai ngu đến mức gây sự trong đám tang người khác, quá mất mặt, cũng thập phần khiến người khinh rẻ.

Tô Gia đôi khi đem hết thấy những điều này quy về một chữ — Giả.

Bang phái gia tộc càng máu mặt đến có thanh có sắc thì càng giả đến lợi hại, giả bằng cấp, giả phẩm vị, giả sang quý, giả khác người, thậm chí còn giả quân tử. Nhưng mình càng giả, người khác càng cảm thấy mình lợi hại, tỷ như ba mươi tuổi Tô Bạch mặc Âu phục, bốn mươi tuổi Tô Bạch lại mặc đại trường sam thời Tôn Trung Sơn, sinh hoạt thường ngày chú trọng từng chi tiết. Giả đến một cảnh giới nhất định, giả ra phẩm vị và cảm giác thần bí, người khác liền tôn kẻ đó lên ngôi thần.

Đường Kiều ở ngoài Trần gia gặp được Trần Tam, Trần Tam một thân đồ tang thấy Đường Kiều liền tươi cười chào đón, nào có nửa phần bi thương, mà hôm nay người đến dự tang lễ này có mấy ai mang tâm trạng bi thống? Thậm chí ngay cả nhân vật chính của tang lễ hôm nay cũng không phải Trần Thiên Hà quá cố kia.

Chẳng qua lại là một hội xã giao trầm mặc, một phen tụ hội ập ủ mưu đồ.

Trần gia đột nhiên mặc danh kỳ diệu mất trưởng tử, một Đường Kiều giàu nứt đổ vỡ vách nhúng tay vào Trần gia, Tô gia xưa nay hùng bá châu Âu cũng do Trần Uyên đoạt mất nguồn hàng vốn của Trần gia, gió cuốn mưa giông trước cơn bão, bất luận là hắc đạo hay bạch đạo ở xứ cảng thơm đều muốn làm rõ tại sao những người này đồng loạt nhắm vào Trần gia, hoặc có lẽ Trần gia chỉ là một khởi đầu.

Hoạt động cơ mặt cười xã giao, Tô Gia cất bước đi trên bậc thang vào linh đường, lúc này trong nhà đã có không ít người, đoàn người Tô Bạch vừa tiến vào liền thu hút sự chú ý của số đông.

Có biệt danh “Ngọc diện Diêm La”, Tô Gia ngoài tâm địa và thủ đoạn của ‘diêm la’, tự nhiên còn có một khuôn ‘ngọc diện’, Tô Mặc và Tô Bạch thời trẻ không bảy phần thì cũng có bốn phần tương tự, chỉ là so với Tô Bạch, Tô Mặc kém một ít lệ khí, hơn vài phần diêm đạm, lúc này một thân hắc y càng tôn thêm vẻ trầm ổn mà thanh thoát, rất có phong phạm mỹ nam cổ điển.

Đường Kiều càng khó phải nói, người không biết còn tưởng là một trong năm trăm chủ tịch CEO hàng đầu thế giới tới tham gia hội nghị, hàng vệ sĩ theo sau Đường Kiều ai nấy đều lịch sự sạch sẽ.

Đoàn người họ đi chung như vậy không giống xã hội đen, mà giống hoàng thân quý tộc sống trong đèn hoa rượu hiêm. Tô Gia quét mắt thấy không quen mấy ai, y cùng Đường Kiều được Trần Tam dẫn đường một chút rồi tự động tách riêng, Trần Dư đang đứng một mình ở vị trí người nhà.

“Một lạy, hai lạy, ba lạy.”

Tô Gia cúi người, trong lòng thầm nói, Trần Thiên Hà người được ba lạy này của ta coi như chết không oan ức.

“Gia quyền đáp lễ.” Chủ trì lễ truy điệu thanh tuyến có nhịp có vắn, sinh động đem tang lễ hò ra vài phần giai điệu kinh kịch.

Trần Dư mặc áo tang hướng về Tô Bạch, một phen rập người chín mươi độ chuẩn hết chỗ chê, trên linh đài bên cạnh đặt ảnh trắng đen của Trần Thiên Hà, lão Trần đột nhiên trúng gió nói không được ngồi xe lăn trờng cặp mắt hồ đục ngầu nhìn Trần Dư, xem đi, lão hồ thất thế ngay cả con chó rớt xuống nước cũng không bằng.

Tô Gia tiến lên nắm tay Trần Dư, dấn vào tai đối phương thì thầm: “Họ Tổng có giải thích rõ ràng với cậu chưa?” Làm lão đại cũng mệt, đến đời sống tình cảm của thuộc hạ cũng phải chiếu cố nhiều hơn, hiếm khi cùng một lúc thu được hai người, nếu bởi vì mâu thuẫn nào đó mà trở mặt thì kẻ chịu khổ không chỉ có hai người kia.

Tiểu Ngư Nhi thoáng đỏ mặt, nhỏ như muỗi lên tiếng: “Giải thích rồi.”

“Vậy thì tốt.” Nhẹ nhàng vỗ vai Trần Dư, Tô Bạch liếc nhìn lão Trần trúng gió ngồi xe lăn ở đằng sau.

Tô Gia lướt qua Trần Dư đi tới chỗ ông ta, trong mắt người ngoài xem ra y chỉ là thương hại cho vị Trần lão gia tử ngày xưa oai phong một cõi, có lẽ nói vài câu an ủi đối phương.

“Ta luôn rất thiện tâm với người già, không nỡ để ông chết không nhắm mắt như con trai ông, người giết con trai ông là ta, nhân tiện nhắc nhở, cẩn thận người chung gối, mỹ nhân tuy khả ái, nhưng mỹ nhân hạ độc ông thì không khả ái nữa. Kiếp sau đầu thai, nhớ đối xử cha mẹ mình tốt một chút, đối xử con cái mình tốt một chút.”

Tô Bạch thẳng lưng đứng lên, lão Trần trờng đôi mắt đục ngầu gắt gao nhìn y, ánh mắt quả thực như muốn xé xác Tô Gia, nhưng một lão già toàn thân tê liệt ngay cả nói cũng nói không ra thì làm được gì?

“Tô Gia, người đúng là ác thú vị, hư quá đi.” Đường Kiêu chứng kiến toàn bộ quá trình, ghé bên tai nam nhân phà ra hơi thở ấm áp.

“Giờ mới biết ta hư hỏng ta ác thú vị có phải đã quá muộn rồi không?”

“Ta lại thích người như vậy.” Đáng vẻ ngạo nghễ lúc chơi xấu kia như móng vuốt mèo gãi vào tim Đường Kiêu, khiến hần hận không thể đem con mèo đang vểnh đuôi trước mặt kéo vào lòng hung hăng yêu thương một phen.

Liếc xéo Đường Kiêu, Tô Gia vốn thích nghe lời ngon tiếng ngọt không chút keo kiệt ban cho hần một nụ cười mê người.

Linh đường đột nhiên một trận huyền ảo, một đội hắc y nhân nhịp bước chỉnh tề tiến vào, đi một mình đã nổi gió, đi một hàng nhất trí như vậy có thể mang tới một cơn bão. Nếu nói đoàn người Đường Kiêu là kiểu quý tộc đỉnh đặc không khoa trương, thì hiện tại đoàn người Trần Uyên là tác phong hắc đạo chân chính, bầu không khí bỗng nhiên một mảnh hoang liêu, quan chúng đều bị mê hoặc không lên tiếng.

Hiện trường yên tĩnh, thần kinh bị kéo căng.

Không hổ là hảo đồ đệ do chính tay ta đào tạo, không hổ là thành viên của Tô gia ta, ngay cả lên đài cũng cuốn hút mọi người. Tô Gia phát giác lòng mình càng ngày càng cởi mở, tầm mắt y dừng lại vài giây ngăn ngử trên người Trần Uyên rồi nhanh chóng dời tới thanh niên ngoại quốc theo sau Trần Uyên nửa bước, khóe miệng kín đáo câu lên một tia cười lạnh.

“Ta đột nhiên muốn giết người.” Tô Gia thì thầm bên tai Đường Kiêu, trên mặt thủy chung vẫn duy trì ý cười nhàn nhạt nhu hòa thậm chí có thể nói là thân thiện.

Đường Kiêu trầm mặc ôm eo nam nhân, lực đạo không nhỏ.

38. Chương 38

Tô Gia sờ sờ mặt, thật không ngờ có một ngày có hai thằng nhóc đánh nhau vì mình, giờ mình có nên hút điều thuốc uống hớp rượu ngồi ghế dựa xem kịch vui? Hay là làm ra vẻ chần chừ xông lên khuyên ngăn “Đừng đánh, các người đừng đánh nữa!” nhưng thật ra trong lòng lại reo hò “Đánh chết hần đi!”?

Gần như đồng thời, Trần Uyên ánh mắt âm lãnh chống lại Đường Kiêu, nếu nói ánh mắt có thể khiến người thật sợ hãi, không cần nghi ngờ, Trần Uyên chính là một người chỉ cần dùng ánh mắt thôi đã có thể dọa cho đối thủ không dám nhúc nhích, nhưng trùng hợp là, loại ánh mắt giết người này Đường Kiêu sớm đã quen thuộc hơn nữa cũng chẳng nhằm nhò gì đến hần.

Hai đại tình địch không phải lần đầu gặp mặt, thậm chí mấy tháng trước họ còn ngồi chung bàn đàm trời luận đất bắt tay hợp tác, nhưng cũng như trời trong không có vĩnh viễn, hôm nay trời đổ mưa, hôm nay bọn họ đại khái đều rất muốn một loạt đạn bắn đối phương ra một trận mưa máu.

“Trần tổng, đã lâu không gặp.” Đường Kiêu dẫn đầu xuất kích, trên thương trường luyện thành da mặt dày, đối diện tình địch cũng một bộ quân tử nho nhã, tác phong nhanh nhẹn, thập phần có văn hóa.

Ánh mắt dừng lại ở thanh niên ngoại quốc tuần tú bên cạnh Trần Uyên: “Tân sủng? Trần tổng quả là có phúc.” Ngắn ngủi hai câu nhưng lực công kích trọn vẹn, tạt nguyên chậu nước bắn lên người Trần Uyên.

Trong mắt ẩn ẩn bùng lửa giận, Trần Uyên lạnh lùng liếc Đường Kiêu ngoài cười trong không cười, tầm mắt chuyển hướng Tô Bạch, hỏa nhiệt nơi đáy mắt có thể đốt người thành tro.

“Ta rất nhớ ngài.”

“Vây sao, ta cũng rất nhớ người.” Tô Gia thản nhiên mỉm cười, ánh mắt bình tĩnh như giếng cổ.

Tiến lên một bước, Trần Uyên đẩy cánh tay ôm eo Tô Gia của Đường Kiêu ra, Đường Kiêu vung tay hất ngược lại Trần Uyên, Trần Uyên lập tức một quyền đâm tới, Đường Kiêu không thể không buông Tô Bạch ứng phó thế công quá mức đột ngột của Trần Uyên, Trần Uyên mỗi chiêu mỗi thức đều mang theo âm độc rất có phong phạm của Tô Gia, bất quá Đường Kiêu cũng không phải ăn chay, tuy rằng dấn dập nhân sĩ thượng lưu giày da Âu phục nhưng hể động thủ liền đậm phong cách thực chiến, từng quyền nổi gió.

Hai lão đại mặc danh kỳ diệu đóng phim bạo lực, phần lớn quan khách đều giữ thái độ đứng một bên làm người qua đường, chỉ có người của Trần gia rối rắm không biết nên làm gì, bất luận Đường Kiêu hay Trần Uyên đều là người bọn họ không thể đắc tội, nhưng nơi này dù sao cũng là linh đường, thế nào lại đột nhiên ẩu đả.

Tô Gia sờ sờ mặt, thật không ngờ có một ngày có hai thằng nhóc đánh nhau vì mình, giờ mình có nên hút điều thuốc uống hớp rượu ngồi ghế dựa xem kịch vui? Hay là làm ra vẻ chần chừ xông lên khuyên ngăn “Đừng đánh, các người đừng đánh nữa!” nhưng thật ra trong lòng lại reo hò “Đánh chết hần đi!”?

Cảm giác được có người vẫn luôn kín đáo quan sát mình, Tô Gia theo đường nhìn trông qua, ánh mắt rơi trên thân người nọ, y múm đôi môi mỏng: “Tiểu Hải, nhìn thấy ân nhân đường dục người, không định chào hỏi một tiếng sao?”

Thanh niên bỗng dưng trở mặt, như gặp phải quỷ quái gắt gao trừng Tô Bạch, há miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng không nặn ra được một chữ.

Không thể nào, không thể nào.....

Tô Bạch đã chết, sao có thể sống lại? Người này ắt hẳn chỉ là tướng mạo giống Tô Bạch, hoặc giả được ai đó âm thầm chiếu theo ngữ khí nói chuyện của Tô Bạch mà huấn luyện thôi, không phải Tô Bạch, không phải!

Cho dù tự nhủ như thế, Tiểu Hải chẳng qua vì tò mò về Tô Mặc nên đi theo Trần Uyên, giờ lại bắt đầu bồn chồn, giống như trước kia khi hần đứng trước mặt Tô Bạch Tô Gia, khẩn trương, bất an.

“Đủ rồi, hai người các người!” Tô Gia lạnh lùng khiển trách một tiếng, bước lên đẩy trái đẩy phải tách hai nam nhân đang đánh đấm túi bụi, bây giờ không phải lúc thì đấu quyền anh.

Đường Kiều kéo cà vạt, vệ sĩ bên người lập tức tiến lên chỉnh chu lại bộ vest cho lão đại, y phục thượng hạng chính là có ưu điểm này, phủ bụi xong liền thẳng tắp tiêu sái như cũ, một phút trước còn đang lăn xả, Đường lão đại nháy mắt biến thân thành kim lĩnh cấp cao, vẻ tao nhã lịch lãm kia Tô Gia nhìn mà muốn xé áo Đường Kiều nện hai quyền.

Bên kia Trần Uyên cũng nhanh chóng khôi phục lãnh khốc, Tiểu Hải hậu tri hậu giác tiến lên xem Trần Uyên có bị thương không, đối phương tỏ vẻ lạnh nhạt đẩy hẳn ra.

“Vẫn không ngoan như vậy, ta có cho người động thủ đánh người sao?” Tô Gia liếc nhìn Trần Uyên.

“Tô Gia, xin lỗi.” Cúi đầu, ngay trước mặt đại chúng.

Tiểu Hải âm thầm siết tay, lại thế nữa, giọng điệu bề trên y như đúc, thái độ cao ngạo y như đúc, trước kia là Tô Bạch, hiện tại là ai?

Trần ca của hần, tại sao phải chịu nhục như vậy?

“Người tưởng người là ai, dám ăn nói kiêu đó với Trần ca?” Hừ lạnh một tiếng, hần rút cuộc không nhẫn nhịn được nữa, cơn xúc động lần này một nửa xuất phát từ bảo hộ Trần Uyên, một nửa vì hần cố gắng thoát khỏi ánh nhìn sắc bén của nam nhân tên Tô Mặc, hần không phải sợ hãi, sao lại phải sợ hãi?

“Nói hay lắm, ta cũng muốn biết người tưởng người là ai, ta và Trần Uyên nói chuyện đến phiên người chen vào?” Cười lạnh một tiếng, Tô Bạch đột nhiên sấn tới một bước bắt ngờ vung tay tát lên mặt thanh niên.

“Người dám — A!”

Còn chưa nói xong lại tiếp một bạt tai, một bạt tai chưa đủ, Tô Gia một cước không hề lưu tình đá vào bụng Tiểu Hải, đối phương chật vật khuyu xuống đất, ánh mắt dữ tợn hung hăng trừng Tô Bạch.

“Tiểu Hải.” Trần Uyên chỉ thản nhiên nhìn Tiểu Hải té ngã, mang theo vài phần cảnh cáo.

“Trần ca, hần căn bản không phải Tô Bạch.” Ôm bụng, Tiểu Hải cắn chặt môi dưới, cả người tức giận đến phát run, lại có chút ủy khuất.

“Tiểu Hải!” Trần Uyên lớn tiếng lặp lại một lần nữa.

Một bên vệ sĩ vội đi qua dìu Tiểu Hải đứng lên. Như bị kích thích, Tiểu Hải dùng sức một tay xô đẩy người dìu hần: “Cút đi! Thứ cặn bã các người đừng chạm vào ta!”

“Một tên điểm cả ngàn người cười cả vạn người chê cũng bày đặt giả thanh cao?” Đạm mạc nhìn đứa trẻ mình từng thu dưỡng, Tô Gia cũng không ngăn ngại ánh mắt của người ngoài, hoặc giả có thể nói là cố ý trước mặt Trần Uyên, người khiến Tiểu Hải phản bội y, vạch trần vết sẹo cũ của con rắn độc này.

Thân thể Tiểu Hải bỗng nhiên cứng đờ, xung quanh phảng phất có vô số ánh mắt tụ trên người hần, không dám nhìn tới biểu tình Trần Uyên, ngực như bị ai đó róc đi một mảng thịt trống hoác đến lợi hại, toàn thân không ngừng run rẩy, có bị phẫn, có oán hận, nhưng càng nhiều là hoảng sợ và không dám tin.

“Câm miệng! Người nói bấy cái gì!” Không thể nào, không thể nào, Tô Bạch đã chết, không ai biết quá khứ của hần, kẻ này chỉ đang dựng chuyện, đúng, kẻ này chỉ đang dựng chuyện mà thôi.

Từng hơi từng hơi thở hỗn hển, Tiểu Hải không biết bây giờ mình có bao nhiêu bằng hoàng bất an.

Đường Kiều nháy mắt với người bên cạnh, vài gã vệ sĩ bắt đầu “mời” khách ra ngoài, Trần Tam thấy thế cũng phụ sơ tán quân chúng, cửa vừa khép, linh đường chỉ còn lại người của hai phe Đường Kiều và Trần Uyên, không nên nghe những chuyện không nên biết là tốt nhất, đám người Trần Tam đã sớm di cư sang phòng lân cận chờ đợi, lão Trần trúng gió cũng bị Trần Dư đẩy đi.

“Tiểu Hải, chẳng lẽ người quên gia rồi? Không sao, ta có thể làm người nhớ lại, năm đó người phạm lỗi ở nhà lão Ngô, bị một đám đàn ông khi dễ, gia thấy người đáng thương như búp bê vải rách rưới mới mở lời bảo lão Ngô tha cho người, người liền như một con chó quỳ xuống trước mặt ta van xin ta cứu người, còn nhớ lúc ấy người đã nói gì không?” Tô Bạch chậm rãi kể từng câu từng chữ.

Tiểu Hải bịt tai lắc đầu: “Người nói bậy, người bịa đặt lung tung!”

“Trần ca, em không có, là hấn thuê dệt.....” Tiểu Hải hoang mang nhìn Trần Uyên sắc mặt băng giá.

“Người lại quên nữa rồi, vậy để gia nói thay người, người nói người sẽ ngoan ngoãn nghe lời ta, chỉ cần ta cứu người, người sẽ làm chó theo ta cả đời, hảo hảo báo đáp ta.” Ánh mắt lạnh buốt nhìn thanh niên đã sắp không chống đỡ nổi thân thể, Tô Gia ôn hòa cười, “Ta cứu người, cho người đến ngôi trường tốt nhất, cho người học thầy cô giỏi nhất, cho người tiền mua những thứ người muốn, thậm chí còn đặc tội lão Ngô giết đám cầm thú cường hiếp người năm xưa.”

“Tiểu Hải, giờ đã nhớ ra gia chưa?”

“Không được nói nữa, không được nói nữa!” Gào lên một tiếng, Tiểu Hải đột nhiên đánh về phía nam nhân, Trần Uyên trầm mặt chắn trước Tô Bạch một tay đẩy Tiểu Hải.

“Ta cứu người ra khỏi địa ngục, đổi lại người báo đáp ta như thế?” Ném một câu cuối cùng, Tô Gia cười lạnh xoay người bỏ đi, Đường Kiêu liếc nhìn Trần Uyên và Tiểu Hải, rồi nhanh nhẹn theo sau.

Ngay lúc họ vừa ra khỏi cổng, trong tòa nhà bỗng dưng vang lên hai tiếng súng.

Tô Bạch thân thể thoáng cứng một chút, lẳng lặng đi dưới mưa to, bị xối ướt cũng không phát giác, Đường Kiêu không nói câu nào sánh bước bên nam nhân, vài vệ sĩ canh chừng xa xa không có mệnh lệnh cũng không dám tiến tới.

Nước mưa lạnh lẽo từ đỉnh đầu chảy xuống gương mặt, phảng phất như đang rơi lệ.

“Ha ha –” Đi đến ven đường Tô Bạch dừng lại, tầm mắt không biết lạc ở nơi nào, như lẩm bẩm một mình, lại như đang nói với Đường Kiêu.

“Thẻ nhớ trong hộp đen trên máy bay, hai ngày trước ta đã nhờ người đưa tới chỗ Trần Uyên, không phải nguyên nhân thời tiết gì cả, mà là trên máy bay có đặt bom.”

“Trần Uyên không ngờ, hấn có lẽ đã biết là ai cố ý cài bom trên chuyến bay của ta.”

“Tiểu Hải là một trong ba đứa bé ta mang về dưỡng dục, Trần Uyên biết Tiểu Hải giết ta nên hôm nay dẫn Tiểu Hải đến đây, nực cười thay, Tiểu Hải giết ta thật ra là vì Trần Uyên.”

“Cho dù là một con chó nuôi mười mấy năm cũng sẽ có cảm tình, huống chi là con người, ta thà năm đó chết dưới súng kẻ thù chứ không phải dưới tay người do chính mình vun bồi nhiều năm như vậy, lý do ma quỷ, tình yêu chó má.”

Mưa tấp vào mặt, có chút rát, có chút đau, Tô Gia dường như cảm thấy thập phần buồn cười, cười to hai tiếng: “Cuối cùng ta vẫn phải từng bước từng bước thu thập đám trẻ ta nuôi lớn.”

Đường Kiêu cởi áo khoác phủ lên người nam nhân, hấn nắm tay Tô Bạch, lạnh lẽo đến quá phận.

“Về thôi.”

Ôm nam nhân, Đường Kiêu mang người lên xe, toàn thân cả hai đều ướt sũng.

Điểm tốt nhất của ô tô dài chính là nội thất xe và ghế lái được ngăn cách không nhìn thấy nhau, Đường Kiêu cởi y phục bị ướt ra, hấn nhìn qua nam nhân còn lại trong xe.

Tô Bạch hoàn toàn không phản ứng ngồi trên băng ghế, áo sơ mi trắng dính sát vào da lộ ra phong cảnh như ẩn như hiện, môi mím chặt, tóc ướt sũng, trên mặt chưa khô nước mưa, đột nhiên khiến nam nhân luôn mạnh mẽ đến bất khả xâm phạm này có vài phần yếu đuối, Đường Kiêu không hiểu sao lại trở lên một cổ tình tố mang tên đau lòng.

Suy cho cùng, chẳng qua cũng là một con người bằng xương bằng thịt biết đau biết xót mà thôi.

“Nghe nói một người vào thời điểm yếu đuối thường dễ bị công hãm nhất, Tô Bạch, ta muốn hôn người.” Xích lõa nửa thân trên, Đường Kiêu bán quỳ bên cạnh nam nhân, hai tay bắt lấy cánh tay Tô Bạch, cách lớp sơ mi ướt đầm băng lãnh, sức nóng bốc lửa dưới lòng bàn tay kia khiến người khó có thể bỏ qua.

39. Chương 39

Da thịt cận kề, hẳn rõ ràng cảm giác được nhịp tim tăng tốc cùng thân nhiệt không ngừng lên cao của đối phương, Tô Bạch Tô Gia, nam nhân giàu sắc thái truyền kỳ kia đang chân thực sống động nằm dưới thân hắn, không có lãnh tĩnh cùng ngạo khí như lớp gai nhọn thường ngày, dưới tay hắn vỗ về mà ý loạn tình mê, tan chảy mất không chế.

Tô Gia không nói gì, tầm mắt giữa không trung va chạm với Đường Kiều như bắn ra tia lửa màu trắng, tựa hồ quá chói lóa, y hơi nheo mắt lại, đột nhiên vươn tay kiềm gáy Đường Kiều thật mạnh hôn lên, ngòi nổ trong tích tắc bị châm, quả bom nguy hiểm nhất ầm ầm bạo phát, mà đồng thời, Đường Kiều cũng dùng hai cánh tay như gọng kìm gắt gao ôm lấy nam nhân trên ghế ngồi.

Bờ ngực phập phồng lên xuống tản ra sức nóng mãnh liệt, áo sơ mi mỏng manh ẩm ướt lạnh lẽo cũng sắp bị thân nhiệt không ngừng tăng cao của hai người hong khô. Ngoài cửa sổ mưa sa gió táp, mà bên trong xe lại một mảnh ngột ngạt điên cuồng.

Dường như muốn đem mọi phần nộ áp chế trong lòng thả đều phát tiết vào nụ hôn này, Tô Bạch thậm chí ghì đầu đối phương cật lực tiến công, Đường Kiều hé miệng mặc cho nam nhân dùng môi lưỡi trút giận, hai bờ ngực kề nhau như ma sát ra từng ngọn lửa, nụ hôn dữ dội cuồng xung mãnh đột ngột xé bốn cánh môi.

Máu nóng đỏ thắm tràn ngập trong khoang miệng, mùi vị tanh ngọt kia như một liều thuốc cực mạnh đánh thức khát khao cùng bản năng nguyên thủy nhất từ đáy lòng nam nhân, không còn giống hôn môi, mà giống đang hung hãn cắn xé xâm lược.

Chưa từng trải nghiệm cảm giác môi lưỡi tiếp xúc lại khiến người điên cuồng kích tình như vậy, trong đầu một mảnh trống rỗng, chỉ muốn có được người trước mắt, Đường Kiều cuối cùng nhận không được cưỡng đoạt quyền chủ động tiến công từ Tô Bạch, mạnh mẽ từ chỗ thấp vươn lên, thân thể đổ ra phía trước áp lên người nam nhân, bắt đầu độc bá xâm chiếm.

Một tiếng xé rách đứt khoát suôn sẻ như nước chảy mây trôi, sơ mi trắng của Tô Bạch đã chịu kết cục tan xác bị thấm, cúc áo bật ra tranh nhau rơi xuống sàn xe rồi bắn ngược lên, bàn tay nóng bỏng của Đường Kiều trực tiếp chạm vào thân thể nam nhân, Tô Gia như bị điện giật liều mạng bầu chặt vai kẻ đang đè trên người mình, mười ngón dùng sức thái quá, nháy mắt cào ra mười vết đỏ kéo dài đến sau vai Đường Kiều.

Ngoài cửa sổ tối om từng tòa từng tòa nhà bê tông cốt thép không ngừng vút ra sau, hòa vào nhau thành một mảng màu đen xám trắng đơn điệu.

Trong xe, không rõ rốt cuộc là mồ hôi hay nước mưa từ hai má nhỏ xuống, chảy dần đến cổ nơi hầu kết đang trượt gập, rồi thấm ướt trái tim bên dưới lồng ngực nóng cháy của nam nhân.

Dục vọng thăng hoa, giống như bên ngoài bão tố càn quét đất trời mà đến, muốn tránh cũng tránh không khỏi, đây chính là tình yêu giữa hai người đàn ông, như lửa, như súng, lại như chiến trận.

“Ân—” Nụ hôn kết thúc, Tô Bạch cuối cùng không duy trì vẻ ưu nhã lãnh tĩnh thường ngày được nữa, mái tóc ướt sũng hỗn độn, y trang xộc xệch rách bươm, thân thể cảm dục đã lâu như sắp bùng nổ dưới sự dồn trớn đẩy cảm dỗ của đối phương mà hưng phấn không thôi, cơn cuồng loạn cực hạn này bắt đầu vượt quá sức tưởng tượng của Tô Bạch.

Y thậm chí không biết hóa ra hôn môi với nam nhân cũng có thể biến mình thành một ngọn núi lửa muốn phun trào dung nham, cảm giác xa lạ mà kích thích quá phận lại không làm y nảy sinh kháng cự mà lùi bước, trái lại như một tầm cao mới khiến y nhận không được muốn leo lên, linh hội khoái cảm cùng suy yếu trong khoảnh khắc chinh phục đỉnh núi.

Trung thành với dục vọng của mình, ngẫu nhiên phóng túng thì đã sao?

Khi hàm răng Đường Kiều mang theo vài phần thô lỗ cắn ngực y, cảm giác nhoi nhói lại có chút kích thích đem đến một loại hưởng thụ sướng khoái khó có thể hình dung, nam nhân không khỏi rên khẽ một tiếng.

Nhưng tiếng rên khẽ này của Tô Bạch gần như muốn lấy mạng Đường Kiêu. Nam nhân khi hắn còn nhỏ đã nhất kiến chung tình coi như thần tượng vô pháp tiếp cận, nam nhân từng một thời khiến hắn ngỡ rằng cả đời đều không thể chạm tới, nam nhân thường ngày cao cao tại thượng bất khả xâm phạm, giờ phút này, đang ở dưới thân hắn.

Da thịt cận kề, hắn rõ ràng cảm giác được nhịp tim tăng tốc cùng thân nhiệt không ngừng lên cao của đối phương, Tô Bạch Tô Gia, nam nhân giàu sắc thái truyền kỳ kia đang chân thực sống động nằm dưới thân hắn, không có lãnh tĩnh cùng ngạo khí như lớp gai nhọn thường ngày, dưới tay hắn vỡ về mà ý loạn tình mê, tan chảy mất khống chế.

Giờ phút này, nam nhân không ai sánh kịp ấy, là của hắn, chỉ thuộc về một mình hắn.

Thân thể nam tính do sa vào tình dục mà nhuốm một lớp quang hoa xinh đẹp, đôi mắt luôn lạnh lùng không gợn chút sóng như giếng cổ kia hiện tại hoe đỏ như sắc đào, móng lung phủ một tầng sương mai, tất cả đều là chỉ vì hắn mà hiển hiện, chỉ mỗi hắn mới được nhìn thấy.

Đây có tính là thừa nước đục thả câu chăng? Không, đây chẳng qua là vững vàng nắm bắt cơ hội, chỉ như thế mới chiếm được nam nhân này, người đã khiến hắn phải điên cuồng vật lộn với lý trí.

“Hãy để ta yêu người.”

Hắn nhiệt tình lại kiên thành hôn lên trán, lên mi tâm, chóp mũi nam nhân.

“Tô Bạch, ta yêu người.”

Người ta nói những lời yêu xuất phát từ tình huống tình dục bành trướng tám chín phần mười đều là giả dối, nhưng Đường Kiêu từng câu từng câu tỏ tình lại như từng viên từng viên đạn gia tốc bắn vào ngực trái của Tô Bạch, lực sát thương cực mạnh, hệt như tác phong bá đạo của con người Đường Kiêu, luôn ẩn ẩn mang theo cường hãn không cho người khác cự tuyệt.

“Ta đâu có bảo người đừng yêu ta.” Khi răng nanh đối phương cắn nhẹ lên bụng lên đùi y, Tô Bạch hít sâu một hơi, ngón tay thon dài luồn vào mái tóc đen mượt của Đường Kiêu.

Bàn tay ngao du trên thân thể y vừa nóng bỏng vừa có chút thô ráp, mỗi khi vết chai trong lòng bàn tay cọ vào người luôn đẩy lên một cổ tình tố khác lạ, lực đạo mạnh mẽ mà không mất nhu tình, từng nụ hôn từng động tác vuốt ve đều như muốn đem một thân cuồng nhiệt của Đường Kiêu rót vào người Tô Bạch, để đối phương cũng cảm nhận được ái ý hắn dung nhập đến tận xương.

Đường Kiêu nâng niu hôn thân thể y, xảo quyết chuyên chọn khu vực nhạy cảm, hầu kết, lồng ngực, bên trong đùi, thủ pháp tán tỉnh điêu luyện nhưng không khiến y cảm thấy chán ghét, quả thật sắp tức cả mạng già của Tô Gia.

“Với ai người cũng làm như vậy sao?” Loại phương thức này, kịch liệt đến mức có thể giết chết người ngay trên giường.

Hai tay không an phận lướt qua thắt lưng mềm dẻo bầu lầy cặp mông Tô Bạch, Đường Kiêu thân thể hơi nhích lên, một mực duy trì tư thế mặt đối mặt với Tô Gia, tia u lam nơi đáy mắt hắn càng hiện rõ, sâu thẳm lại thần bí như biển cả, bên dưới mặt nước phẳng lặng chính là điềm báo gió lốc tàn sát.

Nhẹ nhàng liếm vành tai nam nhân, thuận thế ngậm cả thùy tai nõn nà ngầu ngĩnh vài bận, Đường Kiêu thanh âm trầm thấp đã trở nên khàn đặc quá mức: “Chỉ với người, chỉ có người.”

Thật sâu thở dài, tuyệt đối xuất phát từ tâm can.

Dùng sức ôm eo nam nhân, Đường Kiêu tay lần xuống, hắn đã sớm hạ quyết tâm, hôm nay nhất định phải đột phá phòng tuyến của Tô Bạch trở thành người quan hệ thân mật nhất của đối phương, bằng không lần sau..... Nếu thật sự có lần sau.

Tâm lý phòng ngự của Tô Gia quá kiên cố, cho dù hiện tại Tô Bạch đã điều chỉnh tốt tâm lý không nghĩ tới quãng thời gian trước kia bị Trần Uyên cầm tù, nhưng cũng không đồng nghĩa nam nhân nhạy cảm này sẽ mở rộng vòng tay tùy thời hoan nghênh nụ hôn nồng nàn của hắn, Tô Bạch như một con mèo nguy hiểm, chỉ cần đến gần y một phân thôi, y lập tức lui vào bóng tối gắt gao canh chừng.

Giờ là thời điểm Tô Bạch lơ lửng phòng thủ nhất, lộ ra một phần bi thương hiềm hoi, đáng nói hơn nữa là lúc này chỉ có hai người họ, mà hấn cũng dần dần đạt được tín nhiệm của đối phương.

“Ừm —” Thân thể thoáng run lên, Tô Bạch dưới tay Đường Kiêu đã buông xuôi thân thể, ánh mắt sau khoảnh khắc tan rã ngẩn ngui bắt đầu hơi ngưng tụ, đáng tiếc không đợi Tô Bạch triệt để tỉnh táo lại từ cơn sóng tình chưa kịp rút xuống, Đường Kiêu đã vi phạm quy tắc trò chơi giành thế tiến công.

“Đường Kiêu —!” Hít một hơi khí lạnh, thân thể bỗng nhiên căng thẳng, Tô Gia hung hăng gọi tên nam nhân đang hiếp bức thừa thắng xông lên, hai tay cào ra vết tích trên lưng tiểu tử ác ôn kia như trả thù.

Trên lưng đau rất nhắc nhở Đường Kiêu phải trụ vững tia lý trí sau cùng, nhưng người dưới thân hai chân quần bên hông hấn, rên rỉ một tiếng vừa ngọt ngào vừa thống khổ lại như xăng tùy ý rưới lên hấn vốn đã hừng hực bốc hỏa, hấn chịu đựng độc thảo Tô Bạch trả thù, đợi tâm lý lẫn thân thể đối phương chậm rãi tiếp thu hấn.

“Cảm nhận được không? Lửa tình của ta, còn có chấp niệm của ta đối với người.” Khóe miệng câu ra một nụ cười sừng sục, Đường Kiêu hai tay ôm chặt nam nhân, hai thân thể thuần nam tính thiếp sát nhau, tần suất hô hấp, tốc độ tim đập, bất tri bất giác bắt đầu đi theo nhịp điệu thống nhất, điều này khiến họ nảy sinh ảo giác như đã hòa thành một người.

“Người con mẹ nó là đồ lưu manh!” Huyết dịch toàn thân tựa hồ đều tập trung tại nơi đó, sau đau đớn là cảm giác nóng rực khiến y muốn phớt lờ thứ vui bên trong thân thể mình cũng khó khăn.

“Vậy người có thích ta lưu manh không?” Nhấn đến sắp nổ tung, mồ hôi không ngừng từ trên trán tí tách nhỏ xuống.

Y có thể làm gì bây giờ? Bảo Đường Kiêu lập tức rút ra? Chuyện này nếu chỉ làm đến nửa chừng quả thật là một loại tra tấn.

“Người tốt nhất nên hầu hạ ta thoải mái một chút, bằng không đừng trách ta dày vò cậu em của người.” Quên đi, coi như phóng túng một lần là được rồi.

Đường Kiêu cắn răng, một tay nắm eo nam nhân, một tay không ngừng vuốt ve cánh tay cùng bờ vai Tô Bạch ý đồ xoa dịu sự căng thẳng của đối phương, để thân thể y mềm mại thả lỏng xuống, trên thực tế hấn trước nay chưa từng đối đãi người nào cẩn thận lại ôn nhu như thế, nhưng nếu đối tượng là Tô Bạch, thì càng đáng để hấn ôn nhu cẩn thận hơn nữa.

“Đủ rồi, người có phiền không vậy, người không phiền, ta sắp phiền chết đi.....” Chân ta mỗi nhử rồi đây này.

Nếu đã như vậy, không cần nhẩn nữa.

Ngoài xe âm âm giáng xuống một tia chớp bạc, bão táp đã đạt tới trình độ kinh người, vô số hạt mưa to nặng trĩu liều mạng rơi xuống đất vỡ tung tóe.

Trong xe nóng hầm hập, trên lớp kính thủy tinh giăng một màng sương trắng.

Phách — Một bàn tay thật mạnh ấn lên mặt kính in lại một dấu tay rõ ràng. (Titanic đâu đây~~)

Bên trong ô tô chạy đều đều là những động chạm điên cuồng mà người ngoài không nhìn thấy được, một người là thỏa mãn cao trào xưa nay chưa từng cảm giác tới, một người là hỗn loạn run rẩy xưa nay chưa từng trải nghiệm qua.

Thân thể họ triển miên quần quýt lại làm một, đều không thỏa hiệp ôm hôn mà đối kháng, kích thích mang đến từ cơn trốn va chạm quá mức cường liệt, dây dưa cận chiến trong khoảng thời gian ngắn ngủi lại lâu như mấy thế kỷ, tiếng lời dõc liên tục cùng đôi ba câu mắng yêu thỉnh thoảng vang lên chỉ càng tăng thêm vài phần tình thú mà thôi.

Mặc kệ là ai trong bọn họ đều không thể cưỡng lại loại phóng túng đáng sợ này, thoát nhìn như một giấc mộng hư ảo không quá chân thực, nhưng xúc cảm trên thân thể rõ ràng sống động thế kia, không gì có thể am hiểu đối phương hơn là tiếp xúc qua thể xác.

Bề ngoài cường ngạnh cất giấu một mảnh mềm mại đến khiến người nghẹt thở bên trong, đây chính là Tô Bạch, một Tô Bạch triệt triệt để để.

Không còn chỉ có thể đứng xa xa ngóng trông mà không được chạm tới một góc áo, không còn chỉ có thể mặc cho tư tình nhưng nhớ điên cuồng gặm nhấm trong đêm, hiện tại ở ngay trong lòng hắn, tùy ý hắn xâm nhập hết lần này đến lần khác, tùy ý hắn truyền tình cảm cùng hỏa nhiệt sang người mình, nằm dưới thân hắn cố nén rên rỉ vì động tác của hắn.

Như vậy đã có được người chưa? Ta đã thật sự triệt để có được người chưa?

Một khắc cuối cùng, hắn men theo kẽ tay nam nhân, mười ngón đan nhau, sau một phen cưỡng đoạt như vũ bão, đưa y cùng thăng tới đỉnh cao mà bọn họ không thể kháng cự.

“Ăn –” Ngón tay siết chặt, Tô Bạch giữa đầu ra sau, cần cổ thon dài giữa không trung vẽ ra một đường cong thanh nhã, y đã hoàn toàn mất hết khí lực, mở mắt nhìn thế giới không ngừng quay cuồng, khiến người hoa mắt chóng mặt.

Mệt, mệt đến ngay cả một ngón tay cũng không muốn nhấc lên.

Dần dần hoàn hồn lại, Tô Gia nhìn nam nhân còn đang ôn nhu hôn vai hôn cổ y, trong thanh âm không giấu được suy yếu: “Người đứng là tên điên.”

Nói xong câu này, đến khí lực mắng thêm một chữ y cũng không có, đánh một trận dã chiến đạn lên nòng súng vác vai cũng không khiến người cảm thấy mệt mỏi và kích thích thế này.

Đường Kiêu là biến thái chăng? Tới giờ cư nhiên vẫn còn khí lực hôn tới hôn lui trên người mình, chỉ là một lớp da thôi, hôn ghìền vậy sao?

“Ta điên thật rồi, là bị người dồn đến phát điên.” Lại hôn trộm một cái lên môi nam nhân đang rã rời, giờ không tranh thủ ăn đậu hủ còn đợi tới khi nào?

Đậu hủ thơm của Tô Gia phải thời thời khắc khắc nắm bắt thời gian nắm bắt cơ hội mà chiếm.

Tô Bạch trừng mắt nhìn Đường Kiêu, bất quá ngẫm lại quan hệ thân mật không tầm thường vừa mới xảy ra, một nụ hôn đơn thuần cũng không phải quá khó chấp nhận, y liền bán tịn trên ghế, nhìn Đường Kiêu nhặt quần áo tùy tiện khoác vào cho hai người, y phục vừa mặc xong, xe cũng dừng bánh.

Chẳng bao lâu sau cửa xe đã bị người thô lỗ kéo ra, đầu tiên xuất hiện là quần bò bó sát, kế tiếp người nọ khom lưng vào xe, lại là một chiếc áo họa tiết da báo siêu cấp bắt mắt.

Bên ngoài mưa đã tạnh, Đường Tịch trợn mắt há mồm nhìn một mảnh hỗn độn trong xe, qua chừng năm giây mới phun ra vài chữ: “Muốn tiếp tục không?”

Tô Gia lười nói chuyện lười nhúc nhích, Đường Kiêu ném cho Đường Tịch một ánh mắt tránh đường, đồng chí Tịch liền thấu hiểu hắc hắc hai tiếng tự giác nhường lối, sau đó chứng kiến Đường lão đại quần áo không chỉnh tề bông Tô lão đại cũng áo quần lôi thôi xuống xe.

“Wow, bệ công chúa, lãng mạn gồm nhĩ! Lão đại, làm đàn ông đừng hung mãnh quá, phải ôn nhu một chút a!” Huýt sáo trên choker hai người nọ.

Tô Gia hơi hé mắt rồi nhắm lại, câu này của Đường Tịch y ghi sổ rồi, tiểu tử thói, chờ xem ta trả cả vốn lẫn lời cho người!

Đường Kiêu chẳng lẽ không biết mệt? Mệt chứ, hắn đương nhiên cũng mệt lắm a.

Bất quá giờ phút này Đường lão đại “tâm mãn ý túc”, “ước mơ thành sự thật” hoàn toàn không cảm thấy mệt, ôm Tô Gia về phòng, chuẩn bị nước nóng, tự mình hầu hạ tắm rửa, lau khô sạch sẽ, mới ôm tiếp lên giường.

Để tránh Tô Gia ngày mai dậy đau lưng nhức mỏi, còn tìm tinh dầu mát xa toàn thân, thuận tiện ăn chút đậu hủ, ngắm nghía hàng loạt dấu tích mình lưu lại trên người Tô Gia, cảm thấy từng trận mãn nguyện đong đầy trong ngực.

Về phần Tô Bạch, đã sớm thiếp đi từ lúc được bế lên lầu.

Xong xuôi mọi việc, Đường Kiêu mới nhận ra cơn mệt mỏi lũ lượt ập đến, hắn nằm xuống bên cạnh Tô Gia kéo chăn ôm lấy nam nhân cùng nhau ngủ.

40. Chương 40

“Người có kế sách nhất tiễn song điêu, ta cũng có chiêu giường đông kích tây.” Nam nhân chớp chớp mắt, ẩn giấu vài phần giảo hoạt, “Chê cơm chiên ta làm? Nếu là Trần Uyên tuyệt đối sẽ không chút do dự ăn hết toàn bộ.”

Hong Kong bốn giờ sáng, Berlin chín giờ tối.

“Edward, ba ngày sau mở hội nghị ở Tây Âu, báo với các thanh viên quan trọng ở châu Âu phải tham dự.”

Cúp máy, Đường Kiêu mặc áo ngủ ra khỏi thư phòng, tắt đèn khóa cửa, đi qua hành lang, nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ, đèn đầu giường ngủ đang sáng, trên chiếc giường rộng lớn ngoài một tấm chăn có vẻ bừa bộn ra không một bóng người.

Nam nhân còn ngủ say lúc Đường Kiêu rời phòng giờ đang tùy ý khoác chiếc áo ngủ màu trắng rộng thùng thình, trong tay là một ly rượu vừa rót, bất quá xem ra Tô Bạch chẳng mấy có hứng uống rượu, chỉ cầm trong tay.

“Ta đánh thức người?” Đường Kiêu đi qua, ngữ điệu ôn nhu lại thân mật kia nếu như để Đường Tạp nghe được phỏng chừng sẽ lớn tiếng hò hét, T nhà hần xưa nay thiết thủ vô tình lý trí quá độ cư nhiên cũng có ngày lộ ra thần thái sủng nịch, hoàn hoàn toàn toàn là hai thái cực, hoặc rất vô tình, hoặc đột nhiên rất dụng tình.

Có lẽ Đường Tạp sẽ phải mất một thời gian dài mới có thể tiếp thu sự thật lão đại nhà hần đã chính thức rơi vào bế tắc.

Về phần bản thân Đường Kiêu, hần trước giờ cũng không biết rơi vào bế tắc lại khiến người trầm luân mà cảm thấy tuyệt vời đến vậy, ít nhất hiện tại khi hần bắt gặp Tô Bạch mặc áo ngủ lười biếng ngồi trên sofa trong phòng, khung cảnh ấy mang đến cảm giác ấm áp vô hạn, cho dù thời gian cứ thế dừng lại mãi mãi ở khoảnh khắc này, hần cũng không có gì tiếc nuối.

“Ta đói.” Bụng rỗng uống rượu không có lợi, Tô Gia nhấp hai ngụm nhỏ liền buông ly.

Tuy rằng Tô Bạch nói rất tự nhiên uyển chuyển, Đường Kiêu vẫn nghe ra được chân tướng che đậy bên dưới lời của nam nhân, Tô Bạch bị đói mới tỉnh, bất quá đối phương nói như vậy làm Đường Kiêu bỗng dưng cũng thấy hơi đói.

Trận chiến kịch liệt trên xe cơ hồ tiêu hao toàn bộ tinh lực của hai người, cả buổi chiều không có ăn cơm liền song song ngã xuống giường ôm nhau ngủ, giữa khuya đói bụng là chuyện bình thường.

Đường Kiêu xắn tay áo lên: “Ta đi xem dưới bếp còn gì có thể cho vào chảo không.”

“Người tự động thủ?” Ai đó hoài nghi liếc sang.

Trong tủ lạnh còn một ít nguyên liệu nấu ăn đơn giản, Đường Kiêu ngồi xuống chọn vài thứ nhìn tương đối tươi, Tô Bạch khoanh tay trước ngực nhìn nam nhân ôm đồng rau dưa và thịt vào bếp, y cũng theo sau đứng tựa ngay cửa buồng, Đường Kiêu vịn vôi nước bắt đầu rửa, động tác thành thạo hoàn toàn không giống lần đầu nấu ăn.

“Nhìn không ra người còn là mẫu đàn ông của gia đình.” Tô Gia ban đầu tưởng Đường Kiêu chỉ cố ý thể hiện trước mặt y, bây giờ xem ra không phải như vậy.

“Rảnh rỗi ở nhà không muốn ra ngoài ăn, lâu lâu cũng tự mình động thủ thử làm một bữa, may là khiếu lắc chảo của ta không tệ, trước mắt chưa từng có tiền án làm cháy nhà bếp, hiện tại tay nghề tuy không thể sánh với siêu đầu bếp, nhưng cũng không đến nỗi khó nuốt.” Đường Kiêu rửa rau củ xong bỏ lên thớt, cầm dao liền xắt, “Trời còn quá sớm, người làm không ở đây, chỉ đành mong người thông cảm.”

Tô Gia đứng một bên quan sát một hồi, Đường Kiêu động tác thuần thục sạch sẽ lưu loát, hết như tác phong của nam nhân phảng phất một loại vị đạo khoái dao trảm loạn ma, y xem đi xem lại, đột nhiên nổi hứng muốn thử.

“Để ta giúp một tay.” Xắn tay áo lên, Tô Gia vào bếp. Trung thành với tôn chỉ “quân tử xa nhà bếp”, mấy chục năm trong quá khứ y chưa từng đặt chân tới phòng bếp nửa bước, cho dù sau khi trùng sinh bắt đầu một cuộc sống mới, cũng có Xuân Yển nấu cơm cho y.

Đường Kiêu hoài nghi nhìn nam nhân, cười nói: “Người ra ngoài ngồi đợi một lát, ta làm xong ngay thôi.”

“Thế nào, cảm thấy ta không giúp được?” Trước đó không lâu vừa mới “thất thân”, Tô Gia trừng ai kia đang cầm dao, bước qua không chút khách sáo đẩy đối phương khỏi thớt, đoạt hung khí trong tay Đường Kiêu, chỉ vào củ khoai tây đã xắt được một nửa trên thớt, “Xắt thành khối thôi chứ gì?”

Biết vị gia này lại lên cơn kích thích, Đường Kiêu thức thời nhường vị trí của mình ngoan ngoãn lùi sang một bên chỉ đạo Tô Bạch.

“Đúng, khoai tây chỉ cần xắt thành khối là được.”

Sự thật chứng minh, người chơi súng giỏi không nhất định có thể chế tạo súng ống, còn Tô Gia đao thuật không tồi cũng không hẳn biết dùng dao. Đối diện đồng khoai tây bị phân thân thảm liệt lớn nhỏ không đều, Đường Kiêu chỉ có thể trái lương tâm dựng ngón cái với Tô Gia. Ai dè Tô Bạch ngược lại càng thêm phấn khích, tàn nhẫn băm vằm các loại nguyên liệu xong, bảo Đường Kiêu dạy mình chiên cơm.

“Rót dầu vào..... Khụ, hình như rót hơi nhiều rồi.” Nguyên bình dầu ăn rót có một phần ba thôi.

“Rót trở ra không phải xong ngay sao?” Tô Gia nghiêng chảo trực tiếp đổ dầu dư xuống bồn rửa chén, Đường Kiêu khoe miệng bắt đầu run rẩy.

“Sau đó thêm.....” Đường Kiêu đang định tiếp tục chỉ đạo, bên kia gia đã thập phần mất kiên nhẫn, cho toàn bộ nguyên liệu đã xắt vào trong nồi rồi rảo xào lên.

“Ta biết rồi, ném vào xào chín là xong, người nghĩ ta ngay cả chuyện này cũng không biết à?” Tô Gia có xem qua trên TV, tuy rằng những gì động lại trong trí nhớ của y chỉ có một màn là bếp trưởng đổ hết nguyên liệu vào chảo.

Đường Kiêu trầm mặc nhìn Tô Bạch trút cả thìa canh muối vào chảo, lại lỡ tay rót hơi nhiều dấm và xì dầu, đợi một đồng cơm chiên đen sì rồi chảo, Tô Gia đưa đĩa cơm chiên đầy vung cho Đường Kiêu, trưng ra một nụ cười ôn nhu ngọt ngào: “Đây là ta cố ý làm riêng cho người, ngàn vạn lần không được bỏ bữa.”

Chuông cửa vang lên, Tô Bạch cầm khăn lau lau tay: “Đồ ăn ngoài cửa ta có rồi, người từ từ mà dùng.” Xoay người liền rời bếp.

Lặng lẽ nhận đĩa cơm, Đường Kiêu giờ đã hiểu Tô Bạch cố ý chơi hấn, trả thù chuyện trong xe hồi chiều? Hắn chỉ có thể âm thầm cười khổ.

Bưng “cơm chiên tình yêu hiệu Tô Gia” đến phòng khách, vị gia nào đó đang cầm hộp đồ ăn ngoài ngồi trên sofa pha ngốc hẩn qua.

“Cho người này.” Tô Bạch xé bao dưa, ngoài một đôi dưa ra bên trong còn có một con chip.

“Ta hầu như mỗi ngày đều nhìn thấy người, nhưng không biết người lúc nào tiếp xúc với Simon.” Khom người nhận con chip, Đường Kiêu nhìn thoáng qua liền nắm trong tay, “Cám ơn.”

“Giao dịch cũ chấm dứt, hợp tác mới bắt đầu.” Hai chân bắt chéo, nam nhân tùy ý dựa vào sofa, bên trong cổ áo hơi rộng mở có thể thấy được bờ ngực lấm tấm vết hằn.

Đường Kiêu ngồi đối diện nam nhân, cơm chiên khét lẹt đặt trên bàn, khoe miệng cong lên: “Ta nghĩ sau khi chúng ta đã tiến thêm một bước liền có thể tín nhiệm nhau hơn nữa.”

“Nghĩ nhiều quá không tốt, đừng nói là người cảm thấy ta nhất thời sợ y lên giường với người, thì nhất định phải như liệt nữ cả đời nép bên người người, đòi người chịu trách nhiệm?” Tô Bạch buồn cười châm chọc.

“Ta sẽ chịu trách nhiệm với người.”

“Ta không cần.”

“Vậy chúng ta bàn chuyện hợp tác.”

“Này thì được.”

“Trần Uyên không ngốc, hẳn rất nhanh sẽ có hành động.” Đường Kiều cầm thìa, do dự có nên nếm thử cơm chiên tình yêu của Tô Gia hay không, cũng không biết ăn rồi có bị độc chết hay không.

“Người có kế sách nhất tiễn song điêu, ta cũng có chiêu giường đông kích tây.” Nam nhân chớp chớp mắt, ẩn giấu vài phần giảo hoạt, “Chê cơm chiên ta làm? Nếu là Trần Uyên tuyệt đối sẽ không chút do dự ăn hết toàn bộ.”

Đáy mắt lướt qua một tia phần nộ, Đường Kiều ngón một thìa cơm, không đến nỗi nào, kỳ thực trừ có chút nặng mùi ra cũng không quá khó ăn, hẳn diện vô biểu tình nuốt xuống, còn có thể lấy Trần Uyên ra đùa chứng tỏ Tô Bạch đã điều tiết tâm lý ổn định, thừa biết đối phương cố ý khích mình, hẳn vẫn một lòng vì nghĩa không chùn bước.

“Hương vị quả thật không tệ.” Đường Kiều đưa ra lời khen nhiệt tình dành cho Tô Bạch, “Mọi thứ của người ta đều thích.”

Kiểm nén xung động một cước đạp ngay bản mặt nịnh nọt của Đường Kiều, Tô Gia ác ý phản kích một câu: “Kỹ thuật của người chẳng ra sao cả.”

“Chúng ta có thể luyện tập nhiều hơn, một bên tâm tình, một bên bàn hợp tác, tăng cường giao lưu và hiểu biết lẫn nhau.” Đề tài dần dà phát triển theo hướng đêm khuya thiếu nhi không nên học hỏi.

“Ba ngày sau đi Berlin.” Biện pháp ứng phó tốt nhất không phải phản kích mà là xoay người bỏ đi, Tô Gia ăn no rồi tùy tay mở tủ lạnh lấy một lon bia đi lên lầu, thuận tiện hảo tâm nhắc nhở Đường Kiều, “Nhớ ăn cho hết, không được lãng phí lương thực.”

Đường Kiều nheo mắt nhìn theo bóng lưng nam nhân biến mất sau đầu thang, Tô Bạch ban nãy ở trong phòng làm hai hộp Whisky, bây giờ lại uống bia, họ Đường nào đó khéo miệng giường lên, hẳn nhanh nhẩu cúi đầu gió cuốn mây tan chén sạch “cơm độc được hiệu Tô Gia”, phỏng chừng lúc này có người do uống cồn hỗn hợp đã say ngã trên giường rồi.

.....

.....

Trời sáng hẳn, Tô Gia mặt lạnh từ trên lầu đi xuống.

“Chắc, Tô lão sư, hôm nay còn có thể đi đứng a, có cần nghỉ ngơi thêm một lát?” Đường Táp ở trong phòng khách từ sớm, ngồi chéo chân chế nhạo nhìn nam nhân.

Tô Bạch thập phần “ôn hòa” mỉm cười với Đường Táp: “Hôm nay bàn kinh doanh với Trần gia, cậu đi.”

“Tại sao?” Khéo miệng méo xệch, Đường Táp tỏ vẻ không bằng lòng, “Chuyện làm ăn của Trần gia vẫn luôn do lão đại phụ trách.”

“Hôm nay hẳn không thể ra ngoài.” Ngồi xuống sofa, đầy tớ ở một bên nhanh nhẹn dâng lên cà phê thơm phức vừa pha.

Đường Táp một câu “tại sao” còn chưa hỏi ra đã nhìn thấy đáp án, Đường Kiều Đường lão đại khéo miệng bầm xanh tiêu sái đi xuống, đêm qua không cẩn thận sập bẫy “uống hỗn hợp rượu” của Tô Gia, ăn sạch cơm tình yêu độc được đã đành, sau đó chạy lên lầu, đón tiếp hẳn không phải một Tô Bạch đã xui lờ trên giường chờ hẳn yêu thương, mà là một Tô Gia ăn uống no say có sức đánh người.

“Lão đại, lại bị mèo quào sao?” Đường Táp nhin cười.

Đường Kiều trừng gã em họ đang ghen cười ghen đến đau khổ, nghiêm giọng ra lệnh: “Hôm nay cậu theo Tô Mặc tới Trần gia.”

Đường Táp xụ mặt bắt đầu phát biểu linh tinh, chẳng hạn “Vợ chồng hai người đánh nhau cũng đừng vạ lây cả cá trong chậu” gì đó.

Đường Kiều trực tiếp đi tới bên cạnh Tô Bạch ngồi xuống, dấn vào tai nam nhân nhỏ giọng thủ thủ: “Cho dù đóng kịch cũng không cần dùng sức vậy chứ, ba hôm nữa ta còn phải đi gặp bộ hạ.”

“Mượn kem che khuyết điểm của Anna.” Tô Gia vươn ngón trỏ nựng nựng chiếc cằm kiên nghị của nam nhân.

“Không bằng người thơm ta một cái, hiệu quả nhất định còn tốt hơn kem che khuyết điểm.” Mỉm cười cúi đầu hôn ngón tay đối phương.

Triệt để bị xem như không khí, Đường Tạp chịu hết nổi, nhảy dựng khỏi sô pha: “Làm ơn đi, mới sáng sớm hai người thu liễm một chút có được không, mắt tôi sắp đui luôn rồi!”Ồn ào tháo chạy ra ngoài.

“Lần sau hăng tít.” Đẩy Đường Kiêu đang dựa tới, Tô Bạch xoay người đi theo Đường Tạp.

Anna từ túi xách tay bới ra một thỏi kem che khuyết điểm huơ huơ trước mặt Đường Kiêu, đá lông nheo cười nói: “Đường tổng, kem che khuyết điểm nè, có cần không?”

Đường Kiêu bất đắc dĩ trừng Anna, quay đầu, sau đó ôm bụng chạy lên lầu, so với kem che khuyết điểm, bây giờ hẳn cần một bác sĩ hơn.

41. Chương 41

Harvey nghĩ, có lẽ hẳn nên đi giảm béo một chút, không thể hấp dẫn đàn ông thì kiểu nữ chắc ít nhất cũng được vài năng, chỉ khổ thân cho tổ trưởng nhà mình, khó khăn lắm mới có hảo cảm với một người, đối phương lại bị mây đại gia cướp mất.

“Tổ trưởng, anh thích vị Tô Mặc Tô tiên sinh đó sao?”

“Tổ trưởng, chuyện anh nhờ tôi tra có kết quả rồi, cảnh sát Hong Kong đã đưa báo cáo kiểm nghiệm qua, các vết đạn trên người Trần Thiên Hà đều thập phần tinh chuẩn, nhất là ở xương đầu gối, người nã súng nhất định là cao thủ, hơn nữa từ miệng vết thương xem ra, thủ pháp dùng súng cực kỳ giống Simon.D.” Harvey đẩy cửa văn phòng trưởng quan vọt vào, phe phẩy xấp báo cáo kiểm nghiệm trong tay vừa mới lấy đến.

“Nhất định là Simon làm, bắt quá tổ trưởng, sao anh biết Simon có liên quan tới vụ án của Trần gia, tôi nghe cảnh sát bên Hong Kong nói vụ này chẳng qua là Trần gia nội chiến.” Kéo một chiếc ghế trước bàn ngồi xuống, Harvey đưa báo cáo cho người thanh niên trẻ sau bàn.

Một thân chế phục trắng tấp khiến Diệp Tử Ngộ trông cực lão luyện, hẳn cầm báo cáo nhìn sơ qua, trầm giọng nói: “Xã hội đen thanh trừng là bình thường, nhưng một gia tộc vốn coi như hòa thuận đoàn kết đột nhiên chém giết nhau, điểm này có chút khả nghi, hơn nữa trước đó không lâu đồng nghiệp ở Hương Cảng còn truyền tin, khối hàng buôn lậu trị giá năm trăm triệu của Trần gia bị hải quan đánh chặn.”

Phách! Dừng sức khép lại báo cáo, thanh niên cau mày: “Một mẻ lớn như vậy, hải quan không lợi hại đến mức đột nhiên biết động thái buôn lậu của Trần gia, nhất định là có người tiết lộ nội tình trước, đáng tiếc phía hải quan vẫn một mực không chịu giáp mặt trả lời thuyết phục.”

Harvey liên tục gật đầu đồng ý với suy luận của tổ trưởng: “Bọn họ bất hợp tác chúng ta cũng không thể lấy súng chĩa vào đầu họ buộc họ khai ra, duy nhất có thể khẳng định là, người mật báo phỏng chừng có quan hệ mờ ám với cảnh sát, thậm chí là có quan hệ hợp tác ổn định. Nhưng mà tổ trưởng, chuyện này chẳng lẽ liên quan tới Simon?”

“Không có liên quan trực tiếp, nhưng từ đầu đến cuối tôi luôn có một dự cảm, vụ án Trần gia không đơn giản như vậy, anh nghĩ lại xem, chúng ta truy nã Simon bao lâu rồi?” Diệp Tử Ngộ ngón tay gõ gõ mặt bàn, nhịp điệu đều đặn.

“Nhiều năm rồi, mỗi lần chúng ta thu được chút manh mối hẳn đã lặn mất tăm.” Harvey đột nhiên vỗ đùi, bộ dạng bừng tỉnh đại ngộ, “Tổ trưởng, ý anh là Simon cố ý dẫn chúng ta đến Hong Kong?”

Diệp Tử Ngộ cho đồng nghiệp một ánh mắt khen ngợi, bọn họ không lần nào bắt được Simon, nhưng lần này thiếu chút nữa đã đuổi kịp hắn, trước đó luôn cảm thấy có chỗ không thích hợp, hiện giờ bình tĩnh lại có thể phát hiện vấn đề.

“Tôi nghĩ chúng ta đã bị kéo vào một ván cờ, Simon.D, Trần Uyên, còn có hình cảnh quốc tế, tất cả đều không hẹn mà cùng tới Hong Kong, Trần gia xảy ra chuyện, thậm chí còn có phú hào Á châu Đường Kiêu tiếp xúc với Trần gia. Harvey, thủ đoạn này chẳng lẽ anh không cảm thấy quen thuộc?” Đẩy ra hồ sơ tư liệu đầy bàn, Diệp Tử Ngộ đứng dậy, hần nhíu chặt mày tay trái nắm tay phải không ngừng đi qua đi lại trong văn phòng.

Thiếu chút nữa, còn thiếu chút nữa thôi là có thể nhớ ra, tên của người đó.

Đang sau vang lên tiếng gõ cửa, Harvey mở cửa, hần rất nhanh quay đầu nhìn Diệp Tử Ngộ: “Tổ trưởng, vừa thu được tình báo nặc danh.”

“Tổ cáo ai?” Diệp Tử Ngộ dừng chân, nhảy bén bắt được một tia bất ổn.

“Trần Uyên.” Harvey vừa nói ra cái tên này, Diệp Tử Ngộ liền vơ lấy áo khoác tức tốc chạy đi, một bên phân phó, “Harvey, dẫn người theo!”

“Tổ trưởng, xảy ra chuyện gì?” Harvey vội vàng đuổi theo, thuận tiện ngoác thêm vài người tới.

Diệp Tử Ngộ hung hăng nghiêng răng, rút ra một câu: “Tô Bạch! Là Tô Bạch, thủ pháp này lão hồ ly đó quen dùng!”

.....

.....

“Ách xì!” Tô Gia hắt hơi một cái rõ to, ai đang nói xấu mình?

“Tô lão sư, đêm qua bị cảm lạnh?” Đường Táp cầm ly rượu sẵn tới bên cạnh y cười mát mẻ, “Sức khỏe không tốt thì mau trở vào khoang thuyền đi, trên biển gió lớn, kéo anh nhiễm bệnh biểu ca yêu quý của tôi lại đau lòng.”

Hóa ra là tiểu tử Đường Táp đang nói xấu, Tô Bạch chỉ cười nhạt, hiếm khi không đấu khẩu với hần, xoay người vào khoang thuyền, bỏ lại một mình Đường Táp tựa vào lan can du thuyền tặc lưỡi cảm thán: “Xem ra mặc kệ là đàn ông hay đàn bà khó trị cỡ nào, chỉ cần lòi lên giường thu phục liền thắng lợi.”

Nhắc ly định uống một hớp, mới phát hiện rượu đã cạn, Đường Táp thuận tay chặn một gã phục vụ cao to đi ngang: “Này, lấy một ly rượu lại đây!”

Gã phục vụ tóc nâu da ngăm bước tới đưa một ly rượu, đôi mắt xanh biển trong veo thoáng dừng lại một giây trên chiếc áo họa tiết da báo phong tao của Đường Táp.

“Cầm đi, cho anh đó.” Đường Táp hào phóng từ trong túi móc ra một đô la đặt lên khay của phục vụ.

“Cám ơn.” Gã phục vụ xoay người trở vào khoang thuyền.

Đường Táp dựa lưng vào lan can uống rượu, thăm than sao bây giờ phục vụ người nào người nấy đều đáng chuẩn như model, bất quá vẫn không bằng trai bằng Đường Táp Đường đại thiếu hần đây.

“Pằng –” Trong khoang thuyền đột nhiên vang lên tiếng súng, một giây trước còn đang an nhàn thanh thoi, Đường Táp nháy mắt hóa thân thành báo đen móc súng từ trong ngực vọt vào, ly rượu rơi xuống ván thuyền vỡ tan tành, thật đáng tiếc cho một ly rượu ngon.

Lúc Đường Táp xông tới, khoang thuyền đang trong đại hỗn chiến, hai phe bắn nhau, hần thăm vắng tục, con mẹ nó rốt cuộc là chuyện gì, tự dừng ầu ẩu, không phải vừa rồi còn đang hòa hảo lắm sao?

Đường Táp nhất thời cũng không nhìn kỹ bắn nhau lâu như vậy nhưng chẳng ai ngã xuống.

“Tô Mặc!” Hần gọi to một tiếng, dựa vào một cái bàn dáo dác nhìn chung quanh tìm kiếm bóng dáng nam nhân kia, nếu Tô Mặc bị thương hần rất có khả năng sẽ bị Đường Kiêu gõ đầu đến chết, đến chừng đó còn nói gì tới tiền thưởng với nghỉ hưởng lương!

Đáp lại hần không phải Tô Mặc, mà là gã phục vụ ban nãy đột nhiên xuất hiện bên cạnh hần, Đường Táp cơ hồ trong tích tắc chĩa súng ngay đầu đối phương, thần sắc hung ác: “Không được nhúc nhích!” Thời điểm này bất luận kẻ nào cũng có thể trở thành tử địch.

Nhưng điều khiến Đường Tạp hoàn toàn bất ngờ là đối phương cư nhiên tốc độ nhanh hơn hẳn, trở tay bắt lấy khẩu súng gỡ xuống cả băng đạn, hắn theo bản năng một quyền vung qua, thẳm mắng vừa rồi uống một đô la boa cho gia hỏa này, gã phục vụ hiển nhiên kĩ xảo đầu vật càng cường hãn, một tay chặn nắm đấm hướng tới mình, tay kia không khách khí thụi vào bụng Đường Tạp.

“Mẹ kiếp!” Đường Tạp bị chọc giận.

“Tô lão sư bảo tôi tới.” Gã phục vụ ngữ điệu cực bình thản, Đường Tạp hơi sửng sốt, thừa cơ hội này, gã phục vụ trực tiếp một phát đồn ngã Đường Tạp, bổ sung nửa câu sau, “Ngài ấy lệnh tôi đánh ngất anh.”

Simon cải trang thành nhân viên phục vụ kéo Đường Tạp ra khỏi khoang thuyền, nhớ tới lời dặn dò ban nãy của sư phụ, hắn không vác đối phương lên vai mà đổi sang tư thế bồng công chúa một mạch đi ra phía sau du thuyền, Tô Bạch đã sớm đợi trên ca nô, trong tay còn cầm di động hào hứng chụp họ một tấm, tấm ảnh này phải hảo hảo lưu lại.

“Lão sư.” Simon thả Đường Tạp xuống ca nô.

Tô Gia cắt điện thoại, vỗ vai Simon: “Đi Macau thôi.”

Bọn họ rời du thuyền này không lâu, một chiếc du thuyền khác đã hối hả chạy tới, Trần Uyên đứng trên mũi thuyền.

Du thuyền một mảnh tiếng súng hỗn loạn, Trần Uyên sắc mặt cực kỳ khó coi, phất tay phái người nhanh chóng nhảy sang du thuyền kia, chính hắn cũng cầm súng cấp tốc bay qua chạy vào khoang thuyền. Sau khi nhận được tin báo Tổng Sở Vân hôm nay đối phó Trần Dư hắn lập tức hành động, bởi vì Tô Bạch cũng đang đi chung với Trần Dư.

Nếu Tô Gia bị thương đến một sợi tóc, hắn sẽ bắt Tổng gia lẫn Trần gia phải trả giá bằng máu.

Chỉ là khi bọn họ đi vào khoang thuyền, tiếng súng đột nhiên ngưng bật, Tổng Sở Vân và Trần Dư ngồi bên nhau cầm điều khiển từ xa, trong khoang thuyền bốn cái loa lớn đặt ở bốn góc, hai phe người vừa rồi còn đang “bắn nhau” đồng loạt buông súng trong tay.

Trần Uyên mím chặt môi, trên mặt đầu tiên là một mảnh hàn lãnh, sau đó bỗng dưng cười lớn. Tô Gia của hắn cho dù đã không còn Tô gia sau lưng vẫn hoàn mỹ mà mạnh mẽ như trước.

Thật may, Tô Gia không xảy ra chuyện.

“Trần tổng, anh làm gì vậy?” Tung tin muốn giáo huấn Trần Dư, thế mà lúc này Tổng Sở Vân đang vui vẻ ngồi bên Tiểu Ngư, giáo huấn thì có đấy, nhưng không phải ở đây.

“Tô Mặc đâu?” Trần Uyên câu ngón tay, thủ hạ xung quanh lập tức giương súng nhắm vào đám người trong khoang thuyền.

“Tô Mặc.....” Trần Dư vừa mở miệng, bên ngoài đột nhiên lại một trận huyên náo.

Một hàng cảnh sát vũ trang xông vào: “Toàn bộ không được nhúc nhích! Buông vũ khí xuống!”

Diệp Tử Ngộ nhanh chóng xuất hiện, ánh mắt đảo qua mọi người trong khoang thuyền, cuối cùng dừng lại trên Trần Uyên, đối phương thủy chung tỏ vẻ lãnh đạm.

“Tổ trưởng, dưới sàn toàn là súng giả, súng đồ chơi!” Harvey nhặt một khẩu súng nói.

“Nhưng những thứ này hình như không phải giả.” Diệp Tử Ngộ nhìn chằm chằm đoàn vệ sĩ bên cạnh Trần Uyên, lạnh lùng nói, “Trần tổng, có người tố cáo anh tham gia buôn lậu, mang súng phi pháp, mời anh theo chúng tôi về cảnh cục.”

Trần Uyên phất tay, đám vệ sĩ đồng loạt buông súng.

Cảnh cục, văn phòng trưởng quan.

“Tuy Tô gia luôn buôn lậu, nhưng Hong Kong với họ mà nói chẳng qua là trạm trung chuyển mà thôi, hiện tại không chỉ trực tiếp nhúng tay buôn lậu còn bị tố cáo, tổ trưởng, người mật báo đó là ai, cư nhiên biết

Trần Uyên sẽ lên du thuyền của Trần Dư.” Harvey run run, nhỏ giọng lẩm bẩm, “Đừng nói là Tô Bạch thật chứ?”

“Thủ pháp rất giống của Tô Bạch, Tô Bạch lúc làm một việc luôn có thói quen dùng một việc khác để che đậy, anh vĩnh viễn không đoán được hẳn rốt cuộc muốn làm gì, mà thấu hiểu Trần Uyên đến thế, ngoại trừ Tô Bạch tôi không nghĩ còn có người thứ hai.” Diệp Tử Ngộ nhú mày, kết quả ngay cả cảnh sát bọn họ lần này cũng thành con cò của đối phương.

Người đó rốt cuộc muốn làm gì, cố ý dẫn bọn họ tới Hong Kong, dàn xếp để Trần Uyên lộ nhược điểm, còn có Trần gia.....

“Trần Uyên thế nào rồi?” Diệp Tử Ngộ cầm bút viết vài điểm mấu chốt xuống giấy.

“Hắn một câu cũng không chịu nói, chỉ chờ luật sư đến.” Harvey trái lại rất hưng phấn, “Bất quá cuối cùng hẳn cũng bị chúng ta bắt một lần.” Tuy rằng có lẽ không lâu sau lại để chạy thoát, nhưng vẫn tốt hơn là không bao giờ bắt được.

“Sau lưng Trần Dư rốt cuộc là ai, Harvey, Trần Dư và Tống Sở Vân có khai gì không?”

“Hai người đó khẳng khái nói là đang mở tiệc trên du thuyền, bất quá có ai dùng tiếng súng làm nhạc nền mà không phải vũ khúc? Với lại đồng súng đồ chơi cũng quá kỳ quái, tổ trưởng, có lẽ bọn họ muốn dụ Trần Uyên vào bẫy.” Harvey vỗ trán, hậm hực nói, “Mẹ nó, vậy chúng ta há chẳng phải cũng trở thành con cò cho kẻ chỉ đạo sau màn, gia hỏa đó cố ý ném Trần Uyên cho chúng ta.”

“Tổ trưởng, gia hỏa đó rốt cuộc là ai, sẽ không phải Tô Bạch chứ? Không thể nào, toàn bộ người trên máy bay đều chết sạch!” Harvey càng nghĩ càng cảm thấy khủng hoảng, lạnh cả xương sống, “Gặp ma rồi!”

“Mặc kệ là ai, hẳn nhất định có liên quan đến Tô gia, có quan hệ mật thiết với Trần Uyên, thậm chí ngầm cấu kết Trần gia và Tống Sở Vân, và cả Simon.D!” Diệp Tử Ngộ cúi đầu nhìn tờ giấy liệt kê dãy nhân vật trọng điểm, cuối cùng thêm một cái tên, “Còn Đường Kiều nữa, tra tin tức về Đường Kiều cho tôi.”

Harvey nhắc ông nghe điện thoại, sau đó ngẩng đầu nhìn Diệp Tử Ngộ: “Chiều nay vừa lên máy bay đi rồi.”

“Điểm đến?”

“Dubai.”

“Phái người theo dõi Đường Kiều.” Cũng có khả năng là Đường Kiều muốn giúp Tô Mặc thoát khỏi Trần Uyên nên mới bày kế.

“Tổ trưởng, còn một người tôi không biết có nên nhắc hay không, người mà trước đó anh vẫn luôn giữ liên lạc, Tô Mặc, hẳn hiện tại ở bên cạnh Đường Kiều, hơn nữa hẳn cũng là người của Tô gia, đồng nghiệp bên chúng ta còn phát hiện đạo này hẳn thường đi chung với Trần Dư.” Harvey sờ sờ chóp mũi, hẳn tuy mừng cho lão đại bắt đầu hẹn hò với một người, bất quá chuyện này phải nhắc một chút.

“Tô Mặc bối cảnh rất trong sạch.” Diệp Tử Ngộ ngồi trên sofa, lo lắng hỏi, “Vẫn không có tin tức của Tô Mặc?”

Harvey lắc đầu: “Đây cũng là một điểm kỳ quái, Tô Mặc không theo Đường Kiều rời khỏi Hong Kong.”

“Tổ trưởng, có lẽ tôi đã nghĩ nhiều, Tô Mặc hẳn chỉ là một người vô tội.” Harvey cũng cảm thấy mình nhảy cảm thái quá, tư liệu bối cảnh của Tô Mặc bọn họ đã sớm tra xét kỹ càng, tuy là người của Tô gia nhưng không hề nhúng tay vào chuyện của Tô Gia, đừng nói nhúng tay, ở thành phố A Tô Mặc còn là một đứa con riêng bị hắt hủi.

Tô Mặc bối cảnh cực kỳ đơn thuần, thậm chí còn thành tích tốt đẹp quyên trợ giúp đỡ trẻ em nghèo đến trường, nhưng một giáo sư đại học bình thường đột nhiên trở thành miếng mồi ngon để mấy lão đại tranh giành ẩu đả, thật đúng là chuyện lạ khiến người khó tránh hiểu kỳ.

Harvey nghĩ, có lẽ hẳn nên đi giảm béo một chút, không thể hấp dẫn đàn ông thì kiểu nữ chắc ít nhất cũng được vài ngàn, chỉ khổ thân cho tổ trưởng nhà mình, khó khăn lắm mới có hảo cảm với một người, đối phương lại bị mấy đại gia cướp mất.

“Tổ trưởng, anh thích vị Tô Mặc Tô tiên sinh đó sao?” Ngoài công sự ra, cấp dưới thỉnh thoảng cũng quan tâm tới đời sống tình cảm của sếp.

Kỳ thực khi hay tin Tô Bạch tử nạn Harvey rất cao hứng, ít nhất tổ trưởng của bọn họ được giải thoát rồi, không cần mỗi ngày phải chạy rong đuổi theo “Ngọc Diện Diêm La” kia nữa.

Diệp Tử Ngộ ngẩn người, sau đó lạnh lùng liếc hẳn: “Harvey, không có chuyện gì làm thì đi theo dõi Đường Kiêu đi.”

Harvey lập tức bật dậy, bày tư thế chào tiêu chuẩn trong quân đội: “Harvey nhất định theo dõi sát sao tình địch của tổ trưởng! Xin tổ trưởng yên tâm!” Nói xong nhanh như chớp bỏ chạy.

Diệp Tử Ngộ thoáng đỏ mặt, tình địch? Thích?

Không biết có phải thích hay không, nhưng khẳng định là không ghét.

Đây là chương cuối cùng trong chính văn vợ chồng em Trần Dư xuất hiện, cho nên kỳ tới sẽ là phiên ngoại về Trần Tổng hai người ^__^

42. Chương 42

“Lúc anh qua đường có phải cũng vì lo bị xe đụng nên đứng ngốc một chỗ?” Tô Gia lạnh lùng liếc nhìn siêu cấp bảo mẫu đột nhiên xuất hiện bên người Đường Kiêu, “Edward, anh cứ cột hẳn Đường Kiêu vào giường mình thì hẳn sẽ an toàn.”

Nước Đức, Berlin.

Trong một văn phòng tư nhân bề ngoài thoạt nhìn chẳng mấy thu hút, các nhân vật quan trọng thuộc phân bộ Tây Âu của tổ chức lính đánh thuê T đang ngồi vây quanh bàn dài, người nào người nấy lưng thẳng như binh lính đang bị lãnh đạo cấp cao kiểm duyệt, không dám lơ ra nửa điểm thần thái lơ lửng.

Đường Kiêu ngồi ngay ghế đầu não, ánh mắt lợi hại quét một vòng qua các VIP tham dự hội nghị, chủ động lên tiếng: “Có lẽ các vị đang ngồi đây đã nhận được tin tức từ tổng bộ, nhiệm vụ lần này đạt tới cấp S, phải giúp di chúc Tô Bạch định ra được thực hiện, phạm vi thế lực của Tô gia chủ yếu ở Tây Âu, đây cũng là mục đích ta triệu tập các vị, trong quá trình nhiệm vụ cần mọi người tận lực hỗ trợ, nếu có bất cứ nghi vấn nào, vui lòng đưa ra ngay lập tức.”

“Tô gia Tây Âu thế lực khổng lồ, còn tổ chức chỉ mới đứng vững ở đây, nếu chúng ta tùy tiện chống lại Tô gia liệu có quá nguy hiểm?” Bộ trưởng phân bộ Tây Âu Mason bày tỏ mối lo ngại của mình.

“Cần phân cho rõ, chúng ta không phải đối phó Tô gia, mà là kẻ soán vị Trần Uyên.” Bí thư trưởng đến từ tổng bộ Edward lạnh lùng mở miệng, hẳn có mái tóc vàng óng thuần túy, cặp mắt mèo xanh biếc, bề ngoài hào hoa phong nhã như quý ông, nhưng cử tọa đều biết người này là trợ thủ đắc lực nhất bên cạnh T, tổ chức có thể tiến vào Tây Âu cũng toàn nhờ Edward liên hệ với các gia tộc lớn và các quốc gia vùng này, cũng một thân bối cảnh phức tạp.

Đường Kiêu ngón trở gõ gõ mặt bàn, tản mát khí thế lãnh ngạnh cao ngạo: “Edward.”

“Nhiệm vụ bảo đảm thực thi di chúc của Tô Bạch tất nhiên tràn đầy mạo hiểm, nhưng ngược lại, một khi nhiệm vụ thành công chúng ta sẽ được Tô Gia toàn lực ủng hộ, điều này mang đến lợi thế rất lớn cho công cuộc khai thác thị trường châu Âu của chúng ta.”

“Nếu vì e ngại nguy hiểm mà không dám tiến tới, tổ chức lính đánh thuê cần gì phải tồn tại?” Đường Kiêu lạnh lùng đảo mắt qua những kẻ theo phái bàng quan và đảng bảo thủ, đây xem như hẳn công khai cảnh cáo, đừng nuôi ý đồ khiêu chiến lòng nhẫn nại của T quyền uy, bằng không người chỉ có nước cuốn gói.

“Xin thủ lĩnh yên tâm, chúng tôi sẽ toàn lực chi viện tổng bộ.” Thái độ của Mason đã đại biểu cho quyết ý của phân bộ Tây Âu đối với nhiệm vụ lần này.

Hội nghị kết thúc, bộ trưởng phân bộ Tây Âu Mason phụ trách tiếp đãi Đường Kiều, Edward cũng đi theo. Ngón tay ấn trên khóa vân tay, thông qua giám định, cửa phòng tự mở.

Đường Kiều nhanh nhẹn bước vào, Edward theo sau liền khóa trái cửa lại, Mason đáng thương ăn canh bẻ môn, biết lãnh đạo cấp cao có chuyện riêng tư, hẩn thức thời lui xuống.

“T, là một đồng đội đáng tin cậy kiêm người bạn thân nhất của cậu, tôi không biết cậu từ khi nào tiếp nhận nhiệm vụ từ người cầm quyền tiền nhiệm của Tô gia.” Rất hiển nhiên, Edward lúc này tâm tình tuyệt không tốt, cho dù ở hội nghị hẩn đã đứng về phía Đường Kiều.

“Đây là một nhiệm vụ đặc biệt.” Chung quy không thể nói với đối phương rằng thật ra Tô Bạch không chết, chỉ là linh hồn chuyển hoá đến thân thể Tô Mặc, Edward nhất định sẽ nghĩ hẩn lên cơn động kinh, sau đó hẩn nhất định sẽ bị Edward phiền đến chết, Edward cái gì cũng tốt, ngặt nỗi có chút tính cách “bà quản gia”.

“Người của Tô gia là một lũ điên.”

“Nhiệm vụ không có độ thách thức tôi không tiếp.”

“Cậu ở Hong Kong một thời gian không ngắn.” Edward nhìn chằm chằm bóng lưng Đường Kiều. Hẩn đã đích thân giám định bút tích của Tô Bạch trên hợp đồng nhiệm vụ và cả di chúc, quả thật là chính tay Tô Bạch viết, nhưng trước giờ T chưa từng giấu hẩn bất cứ chuyện gì.

“Con chip tôi đã tiêu hủy, nhưng đừng hỏi tôi làm sao lấy lại được.” Đường Kiều ngồi xuống sô pha.

Edward đi qua: “Thân là một trong những người chấp hành nhiệm vụ, khi nào tôi mới được gặp nhân vật trung tâm của nhiệm vụ lần này?”

“Sẽ nhanh thôi.” Đường Kiều câu khéo môi mỉm cười.

Đích xác rất nhanh, sáng sớm hôm sau khi Edward báo cáo với Đường Kiều là thể thân của Đường Kiều ở Dubai bị phục kích trên xe, hẩn nhìn thấy người thừa kế của Tô Bạch trong truyền thuyết, Tô Mặc, cùng với Đường Tập bản mặt cực thối kéo theo hành lý.

Tại sân bay, Đường Kiều ngay sau khi Tô Bạch xuống máy bay lập tức nghênh đón, nụ cười rạng rỡ trên mặt hẩn làm Edward có chút耿耿.

“Chuyến đi có thuận lợi không, nữ vương của ta?” Gặp lại người ngày nhớ đêm mong liền dễ khiến tâm tình khoái trá, mà hể tâm tình khoái trá liền dễ phát biểu linh tinh.

“Phi thường thuận lợi.” Tô Gia cũng nhanh nhẹn đi tới giang rộng vòng tay, giây phút hai người sắp ôm nhau, Edward trợn mắt há mồm, bởi vì Tô Gia bỗng dưng thu lại nụ cười vung nắm đấm thụi một quyền vào bụng Đường Kiều.

“Lão đại, xử hẩn!” Mấy ngày qua bị nô dịch, đồng chí Tập ở đằng sau kéo hành lý ra sức la hét, đối lấy không phải Đường Kiều thật sự đánh Tô Bạch, mà là kết cục thảm thống biểu ca thân ái của hẩn ngay cả liếc cũng không thèm liếc hẩn một cái.

Không ngồi ô tô, bốn người trực tiếp lên máy bay trực thăng về trụ sở.

Đường Tập kéo Edward ngồi riêng, vừa lên trực thăng liền bắt đầu lãnh lớt kể khổ.

“Edward anh thấy chưa? Tên họ Tô đó, hẩn là ác ma chính hiệu, một ác ma thập phần ác ôn, anh không biết mấy ngày nay hẩn hành hạ tôi thế nào đâu, tôi đường đường là bộ trưởng phân bộ đồng nam của tổ chức, Đường Tập Đường đại thiếu anh tuần tiêu sái bánh trai, hẩn cư nhiên xem tôi như nô lệ sai vật!” Đường Tập siết chặt nắm đấm, hung hăng nghiêng răng nghiêng lợi, “Nếu không tại hẩn là nhân vật trung tâm của nhiệm vụ lần này, em đã một quyền đánh chết hẩn từ lâu rồi.”

“Tôi có xem qua tư liệu về Tô Mặc, hẩn không giống như tôi tưởng tượng, có thể chế phục được cậu, Tô Mặc hoàn toàn có tư cách trở thành người thừa kế Tô gia.”

“Này sao có thể gọi là chế phục, căn bản là thừa nước đục thả câu.” Đường Táp sờ sờ mũi, không tiện kể ra chuyện đáng xấu hổ của mình, không được, hấn sớm muộn cũng phải trộm về đồng ảnh loạn thất bát tao kia từ tay Tô Mặc!

“Tô tiên sinh thân với T lắm sao?” Một quyền của Tô Gia để lại ấn tượng khá sâu với Edward, đương nhiên không phải ấn tượng tốt.

“Ha, xem ra lão đại vẫn chưa nói với anh, Edward, anh có rảnh thì tìm giúp lão đại vài cô em xinh đẹp, hoặc là vài gã đàn ông ẻo lả cũng được, lão đại trông vắng tịch tịch quá lâu nên mới phải lòng ác ma Tô Mặc bề ngoài thánh thiện nội tâm gian tà đó.” Đường Táp hàm răng đều nghiêng đến sắp gãy.

“T thỉnh thoảng cũng hay lên giường với đối tượng của nhiệm vụ.” Edward khẽ nhú mày, câu này nghe cứ như hấn đang tự tìm một lời biện hộ thay T.

“Cho tôi xin đi Edward, anh theo lão đại cũng không phải một hai năm, có bao giờ gặp qua anh ấy cam tâm tình nguyện bị người nện một quyền còn một đường cười nịnh nọt không? Ai, lão đại nhất định điên rồi, không, liệu có phải do họ Tô đó bỏ bùa chú ma thuật gì mới biến lão đại thành bộ dạng thê nô như hiện tại?”

Bên cạnh Đường Táp không ngừng lải nhải, Edward đeo tai nghe, xuyên qua cửa sổ nhìn một chiếc trực thăng khác ở xa xa.

“Cứ đám ban này cũng thật dùng sức, ta đã cảm nhận đầy đủ nhiệt tình của người.”

“Đẹp mấy chiêu tán tỉnh đàn bà của người đi, ta nghe nói người ở Dubai bị ám sát, thế sao bây giờ còn hoạt bát chạy nhảy.” Tô Gia ngồi chéo chân, khoanh tay trước ngực liếc mắt từ trên xuống dưới nhìn ai kia thả dè ở bên cạnh.

“Trước khi chưa chạm tới trái tim người ta sẽ cố gắng sống sót.” Đường Kiêu cười khê, “Trần Uyên muốn giết ta cũng đâu dễ như vậy.”

“Đừng nói người lại kích thích hấn chứ?” Tô Gia nhướn mày, theo y biết Trần Uyên không phải không biết nhẫn nhịn, bằng không đã không ngủ đông nhiều năm cuối cùng cắn y một phát.

Đường Kiêu mím môi nhìn những công trình kiến trúc ngoài cửa sổ càng lúc càng gần: “Ta chỉ cho hấn biết một sự thật.”

Đêm nọ, Đường Kiêu tra được sổ của Trần Uyên liền nhấn qua một tin: Tô Gia mà người yêu nhất hiện đã là người của ta, rất tiếc phải nói với người, ta muốn kết thúc hợp tác giữa chúng ta, bởi vì giờ đây lòng ta đã bị hấn nắm giữ.

Hoàn toàn là khiêu khích trắng trợn giữa tình địch.

Tô Bạch ném cho Đường Kiêu một ánh mắt ‘người thật ấu trĩ’.

.....

.....

Theo trình tự bình thường, sau khi Đường Kiêu tự mình tiếp nhận một nhiệm vụ, thân là bí thư trưởng tổ chức, Edward sẽ tiếp xúc đối tượng của nhiệm vụ trong một khoảng thời gian không ngắn, lần này cuộc tiếp xúc tiến hành không mấy thuận lợi.

“Đúng như Đường Kiêu nói với anh, tôi là người thừa kế duy nhất được thừa nhận trên di chúc của Tô Bạch, việc các người phải làm chính là bảo vệ sự an toàn cho tôi.” Ngồi máy bay rất mệt, Tô Gia hiện giờ cần nghỉ ngơi khôi phục tinh thần và thể lực để tranh đấu với nhiều người hơn, y nằm trên một chiếc giường thấp hoa lệ, bên cạnh là nhân viên mát xa chuyên nghiệp phục vụ.

“Tô Bạch đã chết, hiện tại Tô gia nằm dưới sự khống chế của Trần Uyên, anh chẳng có gì liên can vào chúng tôi giúp anh giành Tô gia, tôi nói cho anh biết, đây là chuyện không thể.”

Tô Gia liếc Edward, sắc bén nói: “Ba đời tổ tông nhà anh đều là quý tộc Anh quốc, gia tộc còn từng được nữ hoàng thừa nhận, phần lớn những hưởng phát triển của T ở Tây Âu nhờ anh ra mặt trải thảm, nhưng

tác dụng của anh cũng chỉ là lót đường mà thôi, muốn hỗ trợ T chân chính đứng vững ở Tây Âu lại không phải do một gia tộc định đoạt. Nghe đây, đừng nói như thể ta chỉ chiếm tiện nghi của các người, tổ chức T căn cơ ở châu Á, còn nơi này là châu Âu, là con cháu của ta, lợi thế ta cho các người trong tương lai tuyệt đối nhiều hơn các người tưởng.”

“Giờ thì đừng phiền ta nữa, ta muốn nghỉ ngơi.” Tô Gia không chút khách khí chỉ cửa phòng, “Nói với Đường Kiêu, bảo hắn sáu tiếng sau hãy tìm ta.”

Edward đen mặt đứng dậy bỏ đi, bước chân nện xuống sàn mạnh đến có thể thủng gạch, nam nhân đó sao có thể dùng khẩu khí lớn lối nói chuyện với mình, thậm chí ra lệnh T sáu giờ sau đi tìm hắn?

“Hắn rất khó giao tiếp.” Edward tìm đến Đường Kiêu.

“Hắn chỉ là ngồi máy bay lâu nên hơi mệt, hề mệt liền nổi cáu.” Đường Kiêu ngược lại thấy không sao, hắn xoe xoe điệu xỉ gà nghi ngút khói trong tay, “Tôi đã nói rồi, lần này có thể bỏ qua giai đoạn tiếp xúc đối tượng của nhiệm vụ.”

“Nhiệm vụ lần này vô cùng quan trọng với tổ chức.”

“Edward, thả lỏng nào, còn nữa — tin tưởng hắn.” Đường Kiêu bước tới một tay vỗ vai Edward, “Hắn tuyệt đối đáng tin nhiệm hơn cậu nghĩ.”

“Một giáo sư đại học ư?” Edward hừ ra một câu.

“Cậu có thành kiến với hắn, Edward.” Đường Kiêu nhún mày, vẻ mặt không vui.

“Xin lỗi, tôi sẽ dùng thái độ công việc đối đãi hắn.” Có lẽ Đường Táp nói đúng, mình nên sắp xếp một ít hoạt động nghiệp dư cho T.

Do nhiệm vụ khẩn cấp, trong khoảng thời gian ngắn Edward không thể nào lên lịch hoạt động nghiệp dư cho Đường Kiêu, dưới sự chủ trì của Đường Kiêu nhóm người tiến hành một buổi thảo luận ngắn gọn. Sự thật chứng minh Đường Kiêu nói không sai, sự tìm hiểu về Tô Bạch của họ đều quá ít, một giảng viên đại học bình thường sẽ không biết được nhiều chuyện của Tô gia như vậy, thậm chí còn bao gồm cả địa điểm triệu tập hội nghị thường quý cùng cách thức vào nơi đó mà Tô gia vẫn luôn bảo mật với giới bên ngoài.

“Khoan đã, tôi muốn kháng nghị!” Thảo luận tiến hành được một nửa, Đường Táp giơ cao tay phải, “Lão đại, hồi ở Hong Kong anh căn bản không nói qua với em, ngày đó Trần Dư và Tổng Sở Văn chỉ là đóng kịch, còn nữa, lão đại anh từ lúc nào có qua lại với Tổng Sở Văn?”

“Cho cậu biết rồi, với tính cách của cậu rất dễ bại lộ.” Đường Kiêu không khách khí nói thẳng, về phần Tổng Sở Văn, người âm thầm qua lại với gia hỏa đó cũng không phải là hắn.

Đường Táp gục đầu ủ rũ bảo trì trầm mặc.

“Trần Uyên ít nhất phải nửa tháng nữa mới có thể thoát vòng vây cảnh sát ở Hong Kong, còn hội nghị thường quý của Tô gia sẽ cử hành vào sáu ngày sau, trong sáu ngày này, các vị phải giúp tôi đột phá một người.” Đẩy Ipad tới chính giữa bàn, Tô Bạch chỉ vào gã béo trên màn hình, “Hắn có thể dẫn chúng ta vào hội nghị thường quý của Tô gia.”

Edward nhìn thoáng qua: “Tô Khải Trình, cháu họ của Tô Bạch, thích nhất là tiền và cờ bạc, phụ trách quản lý sông bài của Tô gia ở Anh Pháp Đức, tôi sẽ đi thăm dò hành tung của hắn.”

“Không cần thăm dò, hàng năm vào thời điểm này hắn đều đến sông bạc ở Berlin nghỉ ngơi một trận.” Tô Gia đứng lên, nhìn quanh một vòng, “Đêm nay xuất phát.”

Điểm thành công nhất của Tô gia ở châu Âu chính là hắc bạch ăn thông, điều này được thể hiện rõ ràng đây đủ khi Tô Khải Trình có thể mở một sông bạc ngầm (dưới lòng đất) hợp pháp trước luật thẩm hạch sông bạc cực kỳ khắt khe ở Berlin, sông bạc này tên là “Thiên Đường Berlin”.

Nhân viên nhà nước ở Đức vào sông bạc là hủy hoại tiền đồ, bất quá tiền đề là họ vào những sông bạc mà người khác nhìn thấy được, còn đến với Thiên Đường Berlin thì không cần bàn khoản về điều này. Thiên Đường Berlin nhờ tính bảo mật cực tốt cùng loại hình phục vụ đa dạng mà hấp dẫn đông đảo khách quý từ mọi miền, trong đó hơn phân nửa toàn là quan chức chính phủ các quốc gia. Thành thử nơi này không cho

phép mang theo bất cứ vũ khí gì, hơn nữa còn thực thi chế độ hội viên, ai biết được bạn có phải là sát thủ trà trộn vào đây nhắm ngay một chính khách nào đó nã một phát súng.

Bất quá mỗi hội viên có thể dẫn theo một người bạn vào sòng bạc.

Tô Gia đã sớm nhờ Simon chuẩn bị thẻ hội viên, chỗ y đã có một đồng, nhưng khi y phát hiện Đường Kiêu cũng lấy được thẻ hội viên, Tô Gia liền không khỏi nhíu mày: “Sau này trở về ta phải dặn chúng chế định lại thẻ hội viên một lần nữa, rủi như các người nhận nhiệm vụ nào đó vào sòng bạc ám sát quan chức chính phủ, ta sẽ phải đối mặt với hàng loạt rắc rối.”

“Sao ta lại mang phiền phức đến cho người?” Đường Kiêu thập phần vô tội nói.

Thay quần áo thể diện, cuối cùng quyết định do Tô Bạch, Đường Kiêu và Đường Tạp cùng nhau vào sòng bạc.

“Không được, việc này quá nguy hiểm.” Edward không yên tâm Đường Kiêu.

“Lúc anh qua đường có phải cũng vì lo bị xe đụng nên đứng ngốc một chỗ?” Tô Gia lạnh lùng liếc nhìn siêu cấp bảo mẫu đột nhiên xuất hiện bên người Đường Kiêu, “Edward, anh cứ cột hần Đường Kiêu vào giường mình thì hần sẽ an toàn.”

“Anh.....”

Đường Kiêu lại tỏ vẻ thập phần hưởng thụ: “Ta có thể lý giải đây là người đang ghen không?”

“Ta không ngại người cả ngày ý dâm ảo tưởng.”

Cuối cùng Tô Bạch Đường Kiêu cùng Đường Tạp qua được ải giám định thẻ hội viên tiến vào Thiên Đường Berlin, thẻ hội viên trong tay Tô Gia rõ ràng đẳng cấp cao hơn thẻ Đường Kiêu lấy được, bộ ba trực tiếp theo lối đi dành cho khách VIP vào sòng bạc, không cần soát người.

43. Chương 43

“Em yêu, anh còn tưởng chúng ta đã là người một nhà.” Bắt đầu buồn nôn.

“Anh em ruột cũng phải tính sổ.” Đại phá phong cảnh.

“Không cần soát người cũng có thể đi lối dành cho khách VIP vào Thiên Đường Berlin, Tô lão sư, anh mò đâu ra thẻ VIP thế?” Trải qua một loạt đả kích, hiện tại Đường Tạp ở trước mặt Tô Bạch đã thu liễm hơn nhiều, hần dứt hai tay vào túi quần tràn đầy hoài nghi nhìn nam nhân thần sắc tự nhiên bên cạnh.

Tô Mặc cư nhiên là người thừa kế do Tô Gia chỉ định, ban đầu biết được tin này từ miệng Đường Kiêu hần cũng chấn kinh giấy lát, dù sao Tô Mặc bối cảnh trong sạch đến chịu không nổi, nhưng sau vô số lần tiếp xúc ở Hong Kong cùng với gã hỗn đản thần bí đánh hần ngất xỉu trên du thuyền, xem ra, Tô Mặc hiển nhiên là một gia hỏa giả nai ăn thịt cọp.

“Sân nghiệp của Tô gia chính là sân nghiệp của ta, ta có thẻ VIP là chuyện bình thường.” Tô Gia cười nhạt, quay đầu nhìn Đường Kiêu, “Đồ thuật của người thế nào?”

“Tuy không đặc biệt hứng thú với cờ bạc, nhưng kỹ năng tuyệt đối đủ chuẩn.”

“Vậy lát nữa Tô Khải Trình giao cho người.”

“Nơi này là địa bàn của hần, người chắc chắn hần sẽ không gỡ ngón bịp bợm?” Đường Kiêu tin tưởng vào đồ thuật của mình nhưng hoài nghi liệu có dấu lại chủ nhà gian lận hay không, nếu là bình thường hần có thể tùy ý thả cửa, nhưng lần này bọn họ thân mang nhiệm vụ không thể xằng bậy.

“Tô tiểu trư thích nhất hai thứ, một là kiếm tiền một là cờ bạc, đối với một con bạc chân chính mà nói, gian lận là hành vi đáng hổ thẹn, cứ việc thắng tiền hần, bất quá nhớ cho kỹ, tiền thắng coi như thù lao nhiệm vụ ta trả cho người.” Tô Gia cũng không khăng khải đến mức cho người ngoài thắng tiền của Tô gia.

“Em yêu, anh còn tưởng chúng ta đã là người một nhà.” Bắt đầu buồn nôn.

“Anh em ruột cũng phải tính sổ.” Đại phá phong cảnh.

“Được rồi, vậy lát nữa ta phải nỗ lực một chút.”

Trong Thiên Đường Berlin các bàn casino cách nhau một khoảng rất xa, nhằm mang đến cho khách tính riêng tư nhất định. Giống như một khách sạn có phòng thường và phòng tổng thống, trong sòng bạc cũng có đại sảnh dành cho khách thường cùng với khu vực chuyên thuộc chỉ có khách VIP mới được tới.

Đều có thẻ VIP trong tay, bộ ba Đường Kiêu được nhân viên sòng bạc cung kính mời vào khu vực khách VIP, Tô Gia biểu đạt ý nguyện muốn chơi một ván với ông chủ Tô Khải Trình, nhân viên sau khi xem qua thẻ VIP đặc biệt trong tay y bèn bảo họ chờ một lát, không bao lâu liền mang về tin tức.

“Tô tiên sinh mời các vị vào, vui lòng đi theo tôi.”

Đó là một gian phòng cực rộng, trang hoàng xa hoa sắc mùi nhà giàu mới nổi, một chiếc bàn casino đặt chính giữa phòng, quanh bàn ngồi rải rác vài người, Tô Khải Trình một người Hoa ngồi giữa đám Tây thập phần dễ nhận thấy, lúc Đường Kiêu nhìn đến Tô Khải Trình, hần đột nhiên liên tưởng tới Tô Mặc mập mạp trước kia, chắc, khá giống đấy nhỉ.

Mái tóc đen ngắn, bộ dáng trắng trắng tròn tròn như đại bạch màn thầu, sống an nhàn sung sướng khiến Tô Khải Trình khí sắc rất tốt, trong trắng lộ hồng, vây quanh hần là đàn mỹ nữ đủ màu da, điều thú vị là cô nào cô nấy đều thuộc hình mẫu đầy đặn, hần đại khái vừa mới thắng một ván bài, hiển nhiên phần khởi ra mặt.

“Thật xin lỗi các vị, khách quý của tôi đến rồi.” Nhìn đám người Tô Bạch, Tô Khải Trình buông bài đứng lên, lúc ngồi không thấy bao nhiêu lớn, ai ngờ hần đứng lên tầm vóc phi thường đồ sộ, Đường Kiêu rút lại đánh giá trước đó về Tô Khải Trình, không phải đại bạch màn thầu mà là một con gấu bắc cực.

Những người khách ngồi sẵn bên bàn không hề tỏ vẻ bất mãn bỏ đi, từ hành động lặng lẽ lau mồ hôi của bọn họ cho thấy rõ ràng là thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn đám người Đường Kiêu lộ ra một chút đồng cảm thương hại.

“Ba vị mời ngồi, lên một lượt? Chơi bài gì?” Tô Khải Trình ngoài cười trong không cười quan sát ba người trước mặt, sở hữu thẻ VIP thường có hai loại, một loại là nhân vật tai to mặt lớn ở hắc bạch đạo, còn một loại là người có quan hệ không đơn giản với Tô gia, mà trùng hợp là thẻ VIP loại thứ hai chỉ có đương gia của Tô gia mới có quyền phân phát.

Thẻ VIP trong tay Tô Gia hiển nhiên thuộc loại thứ hai.

Đường Tập giơ tay biểu thị bàng quan, Tô Bạch cũng không có hứng thú cờ bạc.

“Xì dách đi.” Cuối cùng chỉ còn lại Đường Kiêu, hần ngồi xuống đối diện Tô Khải Trình.

“Được, vậy chơi xì dách.” Tô Khải Trình búng tay tách một cái, dealer bắt đầu chia bài.

“Không biết các vị xưng hô thế nào?” Tô Khải Trình mở bài nhìn thoáng qua, một lá J và một lá 7.

Đường Kiêu không lật bài: “Đường Kiêu.”

Tô Khải Trình ra hiệu cho dealer tiếp tục chia bài, hần nghiêng ngẫm nhìn nam nhân đối diện, hai mắt đột nhiên phát sáng: “A, thảo nào tôi cứ nhớ loáng thoáng từng gặp anh ở đâu rồi, thì ra là đại phú hào Á châu, Đường tổng, hình như chúng ta đã quên đặt tiền cược cho ván bài.”

“Mười triệu.”

“Đô la Mỹ?”

“Đương nhiên không phải Việt Nam đồng.” Đường Kiêu phát tay, Đường Tập đưa lên đồng thẻ vừa mới đổi ở sòng bạc, tổng cộng một trăm triệu đô la.

Hần đẩy vào một chồng thẻ mười triệu: “Tôi yêu cầu mở bài.”

“Ha ha, ngại quá, một con J, một con 7 với một con 3, tôi hai mươi điểm, anh cũng hai mươi điểm, đáng tiếc tôi là nhà cái, Đường tổng khởi đầu vận khí không tốt a.” Gấu bắc cực cười đến thịt trên mặt rung rinh, không khách khí đứng lên gom hết số thẻ bốn mươi triệu về phía mình, khước mắt liếc sang Tô Bạch ngồi một bên im lặng không nói lời nào, đúng lúc đối phương cũng nhìn hần, khước miệng hơi câu lên cười nhạt làm Tô Khải Trình hoảng đến thiếu chút nữa úp sấp xuống bàn.

“Ha ha, ha ha, trượt chân.” Tô Khải Trình cười gượng hai tiếng, lấy khăn giấy bắt đầu lau mồ hôi lạnh trên trán.

Sự thật chứng minh, khởi đầu tốt đẹp không nhất định có thể duy trì thắng lợi đến phút cuối, ba ván kế tiếp Tô Khải Trình vận khí cực “hên” ăn liền ba cây quắc, quắc đến trên khuôn mặt nức ních của hần bắt đầu điên cuồng toát mồ hôi lạnh.

“Ngại quá, tôi lại thắng nữa.” Ván thứ tư, Đường Kiêu vừa lật bài chính là xì dách.

Tô Khải Trình rõ ràng có chút mất tập trung, thỉnh thoảng lên nhìn Tô Bạch, vừa tiếp xúc tầm mắt đối phương liền như thỏ con giật thót lập tức quay đầu.

“Tô Bé Bự, ta có đáng sợ thế sao?” Uống một hợp dịch thể màu vàng sáng sánh trong ly, Tô Gia điềm nhiên mở miệng.

“Anh, anh vừa gọi tôi là gì?” Tô Khải Trình thiếu chút nữa quăng luôn bài trong tay, hần gắt gao nhìn Tô Bạch một hồi, sau đó phất tay bảo đám mỹ nữ đầy đặn bên cạnh lui ra.

“Các người không phải tới đánh bài, là ai sai các người tới?” Gã béo sắc mặt lạnh đi, thoát nhìn là có ý đồ làm cho mình trông uy nghiêm một chút, bất quá câu tiếp theo của Tô Bạch triệt để đập nát chút uy nghiêm hần vất vả lắm mới tạo nên.

“Tô Bé Bự, gặp tứ thúc người cũng không chào một tiếng?” (dịch “chú tư” nghe vừa già vừa lú vừa không oai~~)

Đường Táp trở mắt nhìn Tô Khải Trình lại nhìn Tô Bạch, thế này con mẹ nó là thế nào? Gì mà tứ thúc?

Kỳ thực Tô Khải Trình trong lòng cũng đang hồ hết: Thế này con mẹ nó là thế nào?!? Nam nhân kia sao ngữ khí lại giống tứ thúc hần như vậy! Còn biết tứ thúc hần bình thường thích gọi hần là “Tô Bé Bự”!

“Nói vậy, anh sao có thể là tứ thúc của tôi!”

Tô Gia đứng lên đi tới hướng Tô Khải Trình, vài gã vệ sĩ đứng ở góc phòng lần lượt giơ súng chĩa ngay nam nhân, Đường Kiêu nguy hiểm nheo mắt lại.

“Đùa với người thôi, đừng kích động như vậy, thả lỏng nào.” Tô Bạch nhẹ nhàng cười trấn an, chỉ vào đám vệ sĩ trong phòng, “Bảo đàn chó nhà người cút hết đi, chúng ta nói chuyện riêng, chịu không?”

“Trò đùa này một chút cũng không buồn cười, tôi dựa vào đâu phải nói chuyện với các anh?”

“Khoan đã, tôi mạn phép tự giới thiệu trước.” Đường Táp giơ tay, tiêu sái kéo kéo cổ áo, “Đường Táp, bộ trưởng phân bộ Đông Nam Á của tổ chức lính đánh thuê T.”

Tô Khải Trình cau mày, hần trầm mặc khoát tay cho thủ hạ thu súng lui ra.

“Các anh là người của T?” Tô Khải Trình nhìn về phía Tô Bạch, trong mắt tràn ngập không dám tin, “Anh chính là người nổi nghiệp do tứ thúc tôi chỉ định?”

“Lần này nhiệm vụ do tôi toàn quyền phụ trách.” Đường Kiêu bước qua đem tư liệu đã chuẩn bị sẵn đưa tới trước mặt Tô Khải Trình, tặng kèm một nụ cười thành thực mê người, “Tô Gia từng nói, nhiệm vụ này nếu cần ai hiệp trợ hoàn thành, Tô Khải Trình tiên sinh sẽ là người đáng tin cậy nhất.”

Tô Mập Mập cúi đầu xem tư liệu, lại ngẩng đầu nhìn Đường Kiêu: “Tứ thúc..... Tứ thúc nói như vậy thật sao?”

“Không sai, ngài ấy nói anh là đứa cháu ngài ấy yêu thương nhất.” Đường Kiêu liếc sang Tô Bạch bên cạnh, đối phương giảo hoạt nháy mắt với hần.

“Tứ thúc, hu hu..... Tứ..... Tứ thúc của ta.....” Không hề báo động trước, Tô Khải Trình đột nhiên òa lên khóc, bàn tay trắng trẻo núng nính một bên lau nước mắt, một bên sụt sịt nói, “Người sao có thể ra đi như vậy, tuy rằng người luôn chê ta béo đến sắp thành gấu Bắc Cực, còn thích dùng chân đạp lên bụng ta, lấy tẩu thuốc gỗ đầu ta, véo má ta.....”

Tô Khải Trình bắt đầu ai điếu, bất quá nghe thể nào cũng giống như đang tố giác Tô Bạch trước kia “ngược đãi” hắn.

Tô Gia âm thầm nghiêng răng, ai bảo người mập thành bộ dạng này, cái bụng mềm như bột nhào, làm ta mỗi lần nhìn đều muốn co chân đạp một phát.

“Tô Gia, hóa ra người thích loại hình này.” Đường Kiều ghé bên tai nam nhân cười trêu một câu.

Tô Bạch cũng cười, nhắc chân giẫm lên chân Đường Kiều, thuận tiện hung hăng nghiêng hai cái: “Người không nói đâu ai nghĩ người câm.”

Đường Táp đứng kế Tô Khải Trình, rút một tờ khăn giấy đưa qua, con gấu Bắc Cực cỡ voi này sao thích khóc nhè thế không biết?

“Tôi tin các anh, tứ thúc âm hiểm xảo trá như vậy (bé bự cũng gan quá nhỉ =))) không lý nào không để lại hậu chiêu đối phó tên khốn Trần Uyên kia,” Nhận khăn giấy cất lực hỉ nước mũi, Tô Khải Trình hai mắt hoe hoe đỏ quan sát Tô Bạch trong lớp vỏ Tô Mặc, thật thà nói, “Khó trách tứ thúc lại chọn anh làm người thừa kế, anh rất giống tứ thúc.”

Tô Khải Trình bên này thuận lợi ngoài dự liệu, thảo nào Tô Bạch ngay từ đầu liền quyết định tập hợp ở Berlin, thì ra là đã sớm nhắm chuẩn lỗ hổng Tô Khải Trình này.

Trên đường về, ba người ngồi trên Cadillac dài, Đường Táp lặng lẽ nhích lại gần Tô Bạch nhìn nam nhân từ trên xuống dưới.

“Anh..... không phải Tô Bạch thật chứ?” Hắn lí nhí hỏi một câu.

Đường Kiều đang hút xì gà suýt nữa bị sặc, không phải hoảng sợ, mà là ngỡ ngàng, Đường Táp khét tiếng chậm tiêu rồi cuộc cũng phát hiện Tô Mặc có điểm khác lạ? Thật hiếm thấy, biểu đệ nhà hắn cuối cùng trưởng thành rồi.

Tô Gia quay sang ôn nhu mỉm cười với Đường Táp: “Nếu ta nói phải thì sao?”

Đường Táp vội lùi lại, hai tay bịt mắt gục đầu: “Tôi đã sớm nghe đồn người của Tô gia toàn điên điên, bây giờ xem ra là sự thật, đừng tưởng anh được Tô Bạch ngầm huấn luyện qua thì có thể gạt được tôi, kể chuyện ma chắc!”

Được rồi, Đường Kiều nghĩ quá nhiều, biểu đệ của hắn vẫn rất chậm tiêu.

44. Chương 44

“Cảm phiền tự trọng!” Edward trưởng đỏ cả mặt.

“Ha ha, nói với Đường Kiều, tám giờ tối nay tôi ở điểm hẹn đợi hắn.” Cười to mấy tiếng, nam nhân ác liệt xoay người rời đi, Tô Khải Trình Tô Ngụ cùng một đoàn vệ sĩ sắp hàng theo sau.

Như một công ty chính quy, Tô gia hàng năm đều tiến hành rất nhiều hội nghị, thường quý, thường bán niên, thường niên. Trước kia Tô Bạch ghét cay ghét đắng mấy hội nghị dài dòng lại nhàm chán này, thân là chủ môn Tô gia y không thể không nghe báo cáo từ đám thuộc hạ từ đầu đến cuối, thỉnh thoảng còn phải giả vờ khích lệ đôi câu.

Hội nghị quý hai của Tô gia diễn ra tại một lâu đài cổ ở một thị trấn nhỏ của Anh quốc, đúng giờ bắt đầu, bất quá khác với mọi năm là năm nay có người vắng họp.

Sản nghiệp của Tô gia trải rộng khắp các ngành, buổi đầu còn thực thi chế độ gia tộc, đến thời ông nội của Tô Bạch do hưởng ứng thị trường kinh tế bùng nổ dẫn tới phát triển chế độ công ty xí nghiệp, hiện nay Tô gia ngoài chọn ra những người có năng lực trong gia tộc cũng sẽ trọng dụng người ngoài, Trần Uyên chính là ví dụ điển hình nhất.

Các nhân vật quan trọng của Tô gia đã tề tụ quanh bàn dài hình bầu dục, nhưng vị trí thủ lĩnh vẫn bỏ trống, ngoài ghế lãnh đạo còn một ghế sát bên phải cũng không người.

“Trần Uyên không đến thì thôi, Tô Khải Trình thế nào còn chưa tới?” Vị trí bên trái gần ghế lãnh đạo nhất là một cô gái trẻ xinh đẹp ngoài hai mươi, bàn tay với móng tay sơn đỏ nhẹ nhàng vuốt mái tóc xoăn lộn lẫy.

Đối diện nàng là một phụ nữ trung niên có chút yêu dã, bên cạnh một chàng trai châu Âu tuần tú đang quỳ gối bóp chân cho người đàn bà kia, bà ta cười lạnh hai tiếng, bàn tay bảo dưỡng cực tốt khẽ vuốt mái tóc nâu hơi quăn của chàng trai, cặp môi đỏ mọng hé mở: “Tiểu Ngụ, con xem hội nghị làm sao bắt đầu được đây, Trần Uyên bị Diệp Tử Ngộ cầm chân ở Hong Kong phải qua vài ngày nữa mới có thể trở về, hiện tại chỉ còn mấy người chúng ta.”

“Dì Hồng, hội nghị của Tô gia chẳng lẽ không có tên họ Trần đó thì không thể bắt đầu?” Cô gái trẻ tên Tô Ngụ, là cháu của Tô Bạch, bố mẹ nàng lúc nhỏ ngoài ý muốn qua đời, sau đó hầu như do Tô Bạch một tay giáo dưỡng, bởi vì cực kỳ yêu thích đồ cổ, nên chủ yếu quản lý kinh doanh đồ cổ ở Tô gia, cũng có dính dáng tới buôn lậu.

Tô Ngụ liếc nhìn gã trai bao bên cạnh người đàn bà đối diện, cười lạnh một tiếng: “Nhà họ Tô này từ lúc bị họ Trần đó tiếp quản đã đủ loạn rồi, bây giờ quy củ Tô Gia đặt ra cũng có người công khai vi phạm.”

“Tô Gia cũng đã qua đời, chúng ta nên nhìn tới tương lai chứ, Tiểu Ngụ, những người ngồi đây không phải chỉ có họ Tô chúng ta, con nói thế là không được.” Tô Hồng cố ý xuyên tạc lời của đối phương.

Hai người đàn bà dì một câu cháu một câu cứ vậy xỉa xối nhau, đối mặt hai phụ nữ cường hãn nhất Tô gia này, để tránh bị cuốn vào vòng chiến những người khác đều không hện mà cùng bảo trì trầm mặc, cũng may tiết mục đấu đá của hai nàng không kéo dài bao lâu thì bị đám người đột nhiên xâm nhập cắt ngang.

Tô Ngụ quắc mắt thấy thân hình vĩ đại trắng trẻo nào đó, liền mắng sa sả: “Tô Khải Trình, tôi còn tưởng chú chết trên bàn casino rồi chứ.”

“Chị Ngụ đã ở đây, Khải Trình sao dám không tới, cho dù bò cũng phải bò tới thăm chị a.” Tô Khải Trình cao lớn mập mạp cười ha hả tiêu sái bước vào, thịt trên người rung rinh rung rinh, chào Tô Ngụ xong nhìn về phía người đàn bà quyền lực khác, hơi khom lưng, cười đến thịt trên mặt xếp lớp xếp lớp lên nhau, “Ai nha, dì Hồng quả là càng ngày càng trẻ trung quyến rũ.”

Tô Hồng hừ một tiếng, mắt phượng trừng Tô Khải Trình: “Tô Khải Trình, đây là hội nghị tư nhân của Tô gia, người dẫn một đám loạn thất bát tao tới làm gì!”

Tô Khải Trình đứng qua một bên, thanh âm lãnh lút như giọng nam cao, vênh mặt nói: “Xin trân trọng giới thiệu, Tô Mặc, người thừa kế do Tô Gia chỉ định.”

Tô Bạch cùng với đám người Edward theo sát Tô Khải Trình đi vào phòng hội nghị, các thành viên Tô gia nhất thời bàn tán xôn xao, chuyện tổ chức lính đánh thuê T tuyên bố thực hiện di chúc sinh tiền của Tô Gia đã sớm lan truyền náo nhiệt, không ngờ hôm nay thật sự tìm tới cửa, liên tưởng đến Trần Uyên đột nhiên bị giữ chân ở Hương Cảng, toàn bộ sự tình khó tránh khiến người suy nghĩ sâu xa.

“Gì cơ, Tô Khải Trình tiểu tử người ngoài biết đánh bài hóa ra còn biết đánh cược tương lai? Để ta xem Tô Mặc này một chút, chắc chắn, tướng mạo đích thực có vài phần giống Tô Gia, nhưng chỉ có thể đã muốn ngồi vào chiếc ghế đó?” Ngón tay chỉ vị trí thủ lĩnh, Tô Hồng khinh thường hách một tiếng, nhưng đôi mắt phượng sắc sảo thủy chung quét lên quét xuống trên người Tô Bạch.

Phương diện đầu khẩu Tô Khải Trình rất không sở trường, hơn nữa đối phương còn là một trong hai người đàn bà đáng sợ nhất nhì gia tộc, hần nhảy sang bên cạnh nỗ lực ẩn giấu thân hình đồ sộ của mình, hành động này nháy mắt làm bại lộ đám người Tô Bạch.

Tô Gia mỉm cười, như tản bộ trên sân vắng thong thả đi tới ghế lãnh đạo ở đầu bàn hội nghị, hoàn toàn phớt lờ đủ loại ánh mắt đánh giá, hiếu kì, hoài nghi của cử tọa.

“Tiểu Hồng cô mồm miệng vẫn độc địa thế là sao, ta dạy rồi, làm đàn bà con gái thì nên thực nữ một tí, bằng không ở giá cả đời.” Tô Gia khoan thai phun ra một câu.

“Người nói vậy ư?” Vô bàn thật mạnh, Tô Hồng trợn mắt nhìn Tô Bạch, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, kẻ này cứ nhiên dăm sỉ nhục mình trước mặt mọi người.

“Đừng nóng giận, đây chẳng qua là Tô Gia từng nói với tôi, tôi chỉ rập khuôn nguyên văn mà thôi.” Nhìn ghế thủ lĩnh, Tô Gia vươn tay phẩy phẩy tay vịn của ghế, thở dài, “Chư vị cũng không cần quá khẩn trương, Tô mỗi hôm nay tới đây chỉ là ứng với lời dặn lúc trước của Tô Gia, giới thiệu với các vị đang ngồi một chút.”

Tô Gia quay sang nhìn người đàn ông đứng bên cạnh: “Edward, bí thư trưởng đến từ tổng bộ tổ chức T, tên tuổi anh ta có lẽ các vị cũng không xa lạ, hoặc nếu ai không biết có thể đi tìm chính phủ Anh uống chén trà.”

Edward liếc Tô Bạch, câu này không buồn cười chút nào.

Hắn tiến lên tự giới thiệu trước, sau đó phân tích một loạt sự tình, phân phát bản sao tư liệu cho các thành viên đang ngồi, bao gồm cả di chúc trong đó, tường tận trình bày ý nguyện Tô Bạch qua đời muốn để Tô Mặc thừa kế Tô gia.

“Bút tích của Tô Gia trong đó đã được chuyên gia giám định, các vị nếu không yên tâm có thể tự mình đi xác nhận lại.” Edward nhìn lướt qua mọi người.

“Không cần, tôi quen thuộc chữ viết của Tô Gia, trên giấy tờ quả thật đều do Tô Gia ký.” Khép lại tập tư liệu dày cộm trước mặt, Tô Ngụ đã khẳng định là bút tích của Tô Gia, những người khác cũng không tỏ thái độ hoài nghi nữa.

“Chỉ bằng một phần tư liệu hợp đồng với di chúc, chúng tôi làm sao có thể dễ dàng tin anh có tư cách kế vị chương môn nhân Tô gia?” Di Hồng đưa ra nghi vấn của mình, không ít thành viên cũng gật đầu phụ họa.

“Không cần các người tin.” Tô Bạch một câu khiến lòng người hoang mang.

Y nhìn khắp một vòng, tiếp tục nói: “Các vị đang ngồi đây hẳn đều biết, muốn làm chương môn nhân Tô gia trong tay phải có hai thứ, một là ‘Trùng phạt’, còn một là ‘Quyền lực’.”

“Đúng, anh nói không sai, hai thứ này vẫn luôn do Tô Gia cất giữ, nếu anh thật sự là người thừa kế được Tô Gia chỉ định thì trong tay nhất định cũng có ‘Trùng phạt’ và ‘Quyền lực’.” Tô Ngụ rót cuộc mở miệng, chương môn nhân Tô gia phải sở hữu hai thứ này, trong đó “Trùng phạt” là một chiếc nhẫn màu đen, người đeo nó trực tiếp nghe lệnh người cầm quyền có thể giết chết bất cứ kẻ nào, còn “Quyền lực” lại là vật gia truyền của Tô gia, một chiếc nhẫn thuần trắng.

Tô Bạch không đáp, y chỉ ngồi xuống ghế thủ lĩnh, tay phải đặt lên bàn nhẹ nhàng gõ mặt bàn, trên ngón trỏ là một chiếc nhẫn thuần trắng, tiếng gõ kia từng nhịp từng nhịp thanh thúy như đang gõ lên ngực mỗi người ở đây, họ gắt gao dán mắt vào “Quyền lực” trên tay Tô Bạch.

Có chiếc nhẫn “Quyền lực” trong gia tộc cũng giống như hoàng đế có ngọc tỷ, mọi người cho dù hoài nghi lai lịch của Tô Mặc thế nào cũng không dám hoài nghi quyền uy của “Quyền lực”, huống chi Tô Khải Trình đã đứng sau lưng Tô Bạch, Tô Ngụ cũng thái độ mập mờ.

Tô Gia lại điềm nhiên mở miệng: “Trần Uyên vẫn chưa tìm được chiếc nhẫn ‘Quyền lực’, hẳn không phải người thừa kế Tô gia, chỉ là một tên phản đồ phải diệt trừ, Tô Gia đã sớm đoán được Trần Uyên có ý phản nghịch, nhưng vẫn niệm tình Trần Uyên dù sao cũng là đứa trẻ mà ngài ấy tự tay dìu dắt, thủy chung không nỡ hạ thủ, nếu tương lai có một ngày bất hạnh ra đi, sẽ do ta đến kế thừa Tô Gia, trừng trị phản đồ của Tô gia.”

Di Hồng mấp má đôi môi, ngữ khí đã ôn hòa hơn trước: “Vẫn còn ‘Trùng phạt’ đâu?”

“Quy củ của Tô gia, trong hội nghị không được có kẻ vô phận sự xuất hiện.” Ngả người ra sau dựa vào ghế bành mềm mại, nam nhân hai chân bắt chéo, một tay tùy ý đặt trên đầu gối, ngón trỏ đeo nhẫn bạch kim

hơn nhếch lên.

“Pặc –” Một tiếng súng giảm thanh trầm đục, gã trai bao bên cạnh Tô Hồng giật bắn người rồi gục ngã, nữ nhân khoe miệng thoáng run rẩy, một cước đá văng thi thể đầm máu, sắc mặt cực khó coi.

“Trùng phạt, tiêu diệt tất cả những kẻ phản bội gia tộc.” Tô Bạch cười nhạt, hai tay giang rộng hai bên bàn, hất cằm, “Các vị, còn có dị nghị hay nghi vấn gì nữa không?”

Tô Khải Trình đứng bên cạnh cất lực chà xát đôi tay mượt mồ hôi lạnh, nhích lại gần Edward nhỏ giọng cảm khái: “Rõ ràng là mỹ nam, nhưng cười lên lại ẩn chứa ý vị làm người ta sởn tóc gáy, quả thật y hệt Tô Gia!”

Edward hơi cau mày, miễn bình luận.

Kế tiếp tại hội nghị, vài thành viên quan trọng của Tô gia ban đầu bảo trì trầm mặc lần lượt đứng lên thừa nhận thân phận người thừa kế gia tộc của “Tô Mặc”, Tô Bạch chỉ giữ lại Tô Khải Trình, còn người ngoài như Edward chỉ có thể bị mời đi ra chờ hội nghị thường quý của Tô gia kết thúc.

Hội nghị đại khái hoàn thành vào nửa giờ sau, Tô Bạch tạm thời bình định Tô gia, tuy rằng chỉ là bề ngoài nhưng như vậy cũng đủ rồi, phạm chuyện gì cũng phải chậm rãi từng bước một, dục tốc ắt bất đạt.

Edward chặn đầu Tô Bạch đi ra trước, lạnh mặt nói: “Tôi không biết bên cạnh anh còn mang theo một cao thủ bắn tỉa.”

Chẳng lẽ ta phải lật hết vương bài của mình cho người xem? Đối với vị bí thư tổng bộ hay cần nhân lái nhãi này, Tô Bạch chỉ lắc lắc ngón tay trước mặt hắn, cười khê: “Nhiệm vụ của anh chỉ là làm những gì Đường Kiêu bảo anh làm, những gì không nên biết, không nên làm, thì không cần đề cập tới.”

Tô Gia dừng một lát, nắm cầm Edward, đối phương lùi ra sau một bước y lại sấn tới một bước ôm eo đối phương, ánh mắt ngả ngón: “Thật ra so với Đường Kiêu, tôi thích loại tiểu mỹ nhân trắng trẻo nõn nà như anh hơn.”

“Cảm phiền tự trọng!” Edward trưởng đồ cả mặt.

“Ha ha, nói với Đường Kiêu, tám giờ tối nay tôi ở điểm hẹn đợi hắn.” Cười to mấy tiếng, nam nhân ác liệt xoay người rời đi, Tô Khải Trình Tô Ngụ cùng một đoàn vệ sĩ sắp hàng theo sau.

[Giải thích một chút về vấn đề Tô Gia không đeo chiếc nhẫn đen: Chiếc nhẫn ‘Trùng phạt’ tuy thuộc sở hữu của người cầm quyền, nhưng như đã nói ở trên, nó sẽ được trao cho thủ hạ đắc ý, tức là thủ hạ nhận được chiếc nhẫn đó sẽ trở thành cổ máy giết người của người cầm quyền. Cho nên “cao thủ bắn tỉa” đã kết liễu tiểu tình nhân của Tô Hồng mà Edward “khieu nại” không cần nghi ngờ chính là Simon.D, cũng là người được Tô Gia trao chiếc nhẫn ‘Trùng phạt’]

.....

.....

Xuống lầu, Tô Bạch dẫn đầu ngồi vào trong xe.

Tô Khải Trình vừa định vào theo lại bị người tóm gáy lôi ra, Tô Ngụ không khách khí một cước đá Tô Bé Bự, chỉ hướng chiếc xe sau: “Cút đi, ta không ngồi chung xe với gấu.”

Tô Bé Bự suýt nữa nện mông xuống đất, Tô Ngụ đã sớm giậm đôi giày cao gót để đỡ bước lên xe, cửa xe tuyệt tình đóng lại, hắn chỉ đành xoa xoa chỗ bị đá đau ủy khuất chạy đến xe sau.

“Tháng trước tôi vừa nhận được thư từ Tô Gia, là anh gửi?” Nơi này không có người khác, Tô Ngụ mở miệng đi thẳng vào vấn đề, khi đó tin dữ của Tô Gia đến quá đột ngột, một kế hoạch dù hoàn mỹ tới đâu chỉ cần mất đi tâm điểm chấp hành liền có thể thất bại trong nháy mắt, mà kế hoạch đó chỉ có ít ỏi vài người biết mà thôi.

Bọn họ có phương thức đặc biệt để liên lạc nhau, kế hoạch sơ bộ là Tô Gia thừa lúc bị Trần Uyên giam lỏng nhờ phe Tô Ngụ đồng thời điều tra phần tử chia rẽ phản bội gia tộc, bước cuối cùng, là Tô Gia lên máy bay bay đi Trung Quốc, phối hợp tóm gọn Trần Uyên, sau đó giết những phần đồ liên can.

Nghiệt ngã thay, máy bay gặp sự cố, Tô Bạch tử nạn.

Nhưng vào tháng trước, Tô Ngụ lại nhận được liên lạc từ Tô Gia, mọi chuyện như hôm nay chứng kiến.

Tựa đầu vào lưng ghế, Tô Gia nhắm mắt, thoát nhìn thập phần thanh thản, rốt cuộc lại được quay về, quay về vị trí vốn nên thuộc về y, loại cảm giác ngồi cao hơn người khác thật tuyệt, đúng không nào?

Y ung dung mở miệng: “Tô Ngụ, nên nhớ thân phận của cô.”

Tô Ngụ thoáng nhú mày, sau đó môi đỏ câu lên, ý cười mang theo vài phần chua xót: “Cách nói chuyện của anh giống hệt tứ thúc, ban nãy ở hội nghị tôi còn tưởng anh chỉ giả vờ khí thế thôi, không ngờ tới lúc này cũng vẫn như vậy. Người ngoài đều nói tứ thúc tôi là một nam nhân tàn nhẫn vô tình, nhưng kỳ thực thúc ấy rất tốt với những người thân cận.”

Cô gái nhìn ra ngoài cửa sổ, tựa hồ chìm vào hồi ức xa xăm, trong trí nhớ của nàng, Tô Gia là một trưởng bối luôn biết dỗ nàng vui vẻ, bất cứ ai, cho dù đứng cao tới đâu cũng vẫn là một con người có tình thân.

Tô Bạch thật sâu nhìn đứa cháu gái này của y, nói: “Tô Gia nếu nghe được lời này của cô, sẽ rất đẹp lòng.”

Tô Ngụ đột nhiên vươn tay ôm Tô Bạch, trong ngực y truyền đến tiếng nữ nhân từng trận nghẹn ngào: “Tôi biết người nhất định sẽ không bỏ rơi chúng tôi, người là Ngọc Diễm La, sao có thể chết được? Tứ thúc của tôi sao có thể chết được, người là người duy nhất thương tôi.....”

Tô Gia cúi đầu nhìn đứa cháu gái nhào vào lòng y khóc đến bù lu bù loa, y nhin không được mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ lưng Tô Ngụ, nhớ hồi nhỏ mỗi lần con bé ủy khuất y lại dỗ dành, chỉ từ ái, im lặng như thế.

Ánh mắt y xuyên qua cửa sổ nhìn cảnh vật vùn vụt lướt qua bên ngoài xe, thanh âm trầm thấp mà nhu hòa: “Cho nên ta đã trở lại, cháu gái, tứ thúc của con đã trở lại.”

Tô Ngụ thật mạnh ngẩng đầu chăm chú nhìn nam nhân, khuôn mặt xinh đẹp bị nước mắt lấm lem thành mặt mèo.

Nhẹ nhàng véo cằm cháu gái, Tô Gia cúi người ghé bên tai Tô Ngụ nhẹ giọng nói một câu.

Xe nhanh chóng đi qua ngã tư đường, một chốn đô thị huyền ảo.

45. Chương 45

Khi hoàng hôn đỏ thẫm như máu giã dựa chìm dần sau núi xa, phía chân trời trát một lớp sơn đen dày đặc, trong bóng tối Hong Kong vẫn đèn hoa rực rỡ, bên dưới lớp vỏ phồn vinh chẳng qua chỉ là những tòa nhà bê tông cốt thép lạnh lẽo, một đám người cô đơn không bờ bến tìm kiếm nguồn an ủi, để rồi sau khi đã thỏa mãn càng thêm sợ trống vắng hư vô.

Tịch tịch, như một con virus không ngừng gặm nhấm trái tim, cảm giác bất lực từ ngực trái lan tràn khắp từng tấc trong cơ thể.

Một đôi tay mang găng tay trắng chậm rãi áp lên cửa kính thủy tinh, trước mắt thành thị một mảnh đèn điện chói lóa, nhưng ánh sáng kia lại không hề có độ ấm, băng lãnh đến thấu xương.

“Trần tổng, hội nghị thường quý đã qua một tuần, tình hình bên đó hơi phức tạp, chúng ta không lập tức trở về sao?” Thuộc hạ đứng đằng xa nhìn bóng dáng cô ngạo của nam nhân bên cửa sổ, cẩn cẩn dục dục thấp giọng nói. Rắc rối phía Diệp Tử Ngộ đã giải quyết xong, Hong Kong này rốt cuộc không trói chân bọn họ được nữa.

“Tô gia vốn dĩ là của ngài ấy.” Thanh âm trầm thấp chậm rãi truyền đến, Trần Uyên nhìn phương xa trời nước một màu đen đặc như mực, đáy mắt u ám, “Về châu Âu, nước Pháp.”

Từ nay trở đi không còn Trần Uyên của Tô gia nữa.

.....

.....

“Kể từ hôm nay, Tô gia xóa sổ cái tên Trần Uyên này.”

Mái tóc đen nhánh chải hất ra sau đầu, bên dưới vầng trán trơn mịn là hàng mày lãnh tuấn như kiếm không nộ tự uy, phối với ngũ quan như họa, khí thế cường hãn khiến người không dám nhìn thẳng.

Chiếc nhẫn bạch kim trên ngón trỏ tay phải dưới ánh nắng lóe lên quang mang chói mắt, nam nhân ngồi trên chủ vị dùng một câu như vậy kết thúc hội nghị quý hai của Tô gia.

Quan mới nhậm chức ba bó đuốc (*), Tô Bạch thân là một thủ lĩnh đường đột từ trên trời giáng xuống khó tránh vấp phải sự bài xích đến từ một bộ phận trong gia tộc mình, bó đuốc đầu tiên làm thịt tiểu tình nhân bên cạnh nguyên lão Tô gia Tô Hồng; bó đuốc thứ hai vạch mặt Trần Uyên là phản đồ gia tộc, thể nhớ trong hộp đen trên máy bay gặp nạn được công bố, Tô Bạch dứt khoát đá Trần Uyên ra khỏi Tô gia; về phần bó đuốc thứ ba, bùng cháy trong tay Tô Ngụ Tô Khải Trình, những tâm phúc của Tô Bạch.

[(*) Tân quan thượng nhiệm tam bả hỏa: Quan mới trong công việc như ba bó đuốc. Câu này xuất phát từ điển tích Gia Cát Lượng khi lên làm quân sư cho Lưu Bị đã ba lần dùng hỏa công thắng địch. Lần thứ nhất hỏa thiêu Bắc Vọng, làm mười vạn tinh binh của Hạ Hầu Đôn thiệt hại nặng nề. Lần thứ hai hỏa thiêu Tân Dã, Tào Nhân phải bỏ chạy, binh lính bị diệt sạch. Lần thứ ba hỏa thiêu Xích Bích, đánh bại trăm vạn đại quân Tào trên chiến thuyền. Trong truyện Tô Gia vừa trở lại ngôi vị liên ra ba đòn phủ đầu thị uy.]

Ngày thứ bảy sau khi Tô Bạch trở lại Tô gia, một bộ phận người của Tô gia đột nhiên toàn thể ly khai Tô Gia chạy sang nước Pháp, bộ phận này lúc trước đầu quân cho Trần Uyên, Trần Uyên đã không có ý định quay về Tô gia tranh chấp với Tô Bạch, sau khi từ Hong Kong trở lại châu Âu liền trực tiếp lập môn hộ khác tại Pháp, đám người vốn theo phe Trần Uyên thấy lão đại đi rồi, tự biết ở lại sớm muộn gì cũng bị đương gia tân nhiệm áp dụng chiến thuật “giết gà dọa khỉ” nên phần lớn đều di cư.

Về phần những kẻ không chạy, cũng thật sự dễ cho Tô Gia giết gà dọa khỉ.

Đường Kiêu phát hiện, bây giờ muốn gặp nam nhân họ Tô tên Bạch kia thật sự càng ngày càng khó khăn.

Ngày đầu tiên tới Anh quốc, Tô Gia còn có thể nhờ Edward chuyển lời: Đêm nay tám giờ ở đâu gặp mặt dùng bữa. Trên bàn ăn chỉ nói việc công không nói tình cảm, ngày mai người nhận nhiệm vụ giúp ta điều tra ai ai ai đáng ngờ, ngày một người phái sát thủ giúp ta diệt trừ ai ai ai ăn cây táo rào cây sung, ngày kia ta sẽ giới thiệu với người mối kinh doanh nào đó của Tô gia, mọi người hợp tác vui vẻ, tóm lại toàn là những chuyện đại loại như thế.

Sau khi hội nghị quý hai kết thúc, các thành viên Tô gia mạnh ai nấy về địa bàn của mình, tận mắt chứng kiến tân chủ môn liên tục giờ độc chiêu bèn cuống cuồng về nhà làm tròn bốn phận, cấp trên muốn đấu sao cứ đấu, miễn đừng đem khói lửa chiến tranh bén tới bọn họ là được.

Về phần Tô Gia nay đã trở lại bảo tọa Tô gia, nam nhân đó tuy không đến nỗi qua cầu rút ván, nhưng cũng không nói tiếng nào đã dọn về dinh thự của Tô gia, một cánh cổng lớn liền ngăn Đường Kiêu ở bên ngoài, mỗi lần đến hẹn gặp mặt đều bị lạnh lùng hồi đáp: Tô Gia đang bận, không thể tiếp khách.

Chuyện đến nước này, Đường Kiêu đột nhiên có chút hoài niệm dĩ vãng khi Tô Gia vẫn chỉ là Tô Mặc, lúc ấy bên cạnh Tô Gia không có cô em nóng bỏng Tô Ngụ, không có gấu Bắc Cực Tô Khải Trình, cũng không có kim cương hộ pháp tùy thời tùy chỗ có thể lấy mạng người như “Trùng phạt”. Vì tương lai ngắc đầu, Tô Gia khi đó còn ẩn nhẫn không bộc phát, mà Đường Kiêu thì bằng hoàng tiếc nuôi mình cư nhiên bỏ lỡ một quãng thời gian tốt đẹp như vậy, có thể dễ dàng trên chọc Tô Gia.

Qua nửa tháng, Đường Kiêu không chịu đựng được nữa, hần rột cục trở thành người ngoài đầu tiên được phép đặt chân vào dinh thự Tô gia từ sau khi Tô Gia một lần nữa lên nắm quyền.

Đường Kiêu chỉ dẫn theo hai người, một là Đường Táp, một là Edward.

Tô Bạch chung quy vẫn nhớ tới kẻ đồng mưu Đường Kiêu này, ba người lúc vào dinh thự như ẩn cư mà xa hoa lại trần ngập phong cách cổ điển của Tô gia được đặc cách lược bớt trình tự soát người dọc đường. Rảo bước trong biệt viện Tô gia có thể so với vương phủ của Hòa Thân, người xúc động mạnh nhất không phải Đường Kiêu mà là Đường Táp. Đồng chí Táp vẫn một thân phục trang thời thượng nóng mắt, bất quá gần đây hắn đã bỏ da báo chuyển sang mê ngựa vằn, chiếc áo hoa vằn ngựa vằn đen trắng quần quai giữa dinh thự cổ kính của Tô gia có vẻ đặc biệt ăn ảnh.

“Nơi này con mẹ nó còn khoa trương hơn cả trong phim, một tiểu đệ hắc đạo cho dù nhiệt huyết lẫn xả nhất cũng mất mười mấy năm mới có thể bò lên tới ghế đại ca một bang phái nho nhỏ, còn Tô Mặc hoàn toàn là ngoại lệ, không đầy nửa năm đã từ một phần tử béo tròn thất tình tự sát trí thức đại học, vừa xoay người đến với vòng tay hắc đạo, dùng một phát nghiệm nhiên thành lão đại Tô gia!” Đến giờ Đường Táp vẫn khó tiêu hóa sự thật Tô Mặc đảo mắt liền thành đại gia châu Âu.

Hắn ngày suy đêm nghĩ, rốt cuộc rút ra một kết luận: “Lão đại, giờ em đã hiểu tại sao năm đó anh chĩa súng ép em đi học rồi, người có học quả nhiên khác hẳn, mấy tiểu đệ hắc đạo không bằng không cấp làm sao địch lại giáo sư đại học một bụng tà ác.”

“Vậy cậu còn không mau trở về học tập thêm.” Đường Kiêu phì cười, nước Anh này hắn đã tới không ít lần, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên hắn được vào dinh thự Tô gia, từng viên gạch từng mảnh ngói đều thấm đượm hơi thở cổ kính nồng hậu, liên tưởng đến nam nhân luôn sĩ diện kia đích thực rất tương xứng.

Đường Táp toét miệng cười, dị thường tự tin nói: “Em ngày nào cũng đọc sách!”

“Sách vàng.” Edward bồi thêm một câu. (sách vàng là râm thư

)

“Sách vàng cũng là sách, các anh không nên kỳ thị, nếu đại học chịu mở khóa nghiên cứu thân thể con người, em chắc chắn là giáo sư số một!” Đường Táp cười hắc hắc, hắn dáo dác ngó nghiêng, lại cảm thán, “Bất quá Tô gia này thật không hổ là gia tộc lớn ở châu Âu, một tòa nhà thôi cũng đã hoành tráng như vậy.”

Đi theo người của Tô gia một lát, Đường Kiêu cuối cùng nhìn thấy vị gia “trở mặt không quen” kia, trong dinh thự có một hồ nước, bên bờ hồ bắt một chiếc cầu nối đến tâm hồ, ngay tâm hồ là một ngôi đình gỗ đơn giản bốn phía không vách, vị gia nọ đang nằm trên một chiếc giường mềm bằng gỗ trầm hương, chung quanh vây ba người.

Mùa hè ở Anh, thời tiết vẫn oi bức lợi hại.

Tô Bạch nằm nghiêng trên giường, tay phải ngón trỏ vẫn đeo “Quyền lực” của Tô gia, tay trái ôm tẩu thuốc thỉnh thoảng hút một hơi, dừng thấy y luôn luôn tẩu thuốc không rời tay, thật ra thời gian hút thuốc chân chính lại ít đến đáng thương, từ năm ba mươi chín tuổi bị Lâm Phạm bắn trúng phổi đã buộc phải giảm thiểu hút thuốc, hiện nay cho dù sở hữu thân thể khỏe mạnh, cũng không còn giống thời trai trẻ cuồng nhiệt uống rượu cuồng nhiệt hút thuốc, tẩu thuốc cầm trong tay chỉ là thói quen mà thôi.

Bỏ thuốc bỏ rượu không khó, chỉ khó lòng từ bỏ thói quen.

“Đường tổng đến rồi, mau mời ngồi.” Một thân áo dài quần dài tơ lụa trắng, Tô Gia xa xa nhìn thấy đám người Đường Kiêu đi trên cầu gỗ thông tới đình giữa hồ liền vẫy tay với họ như vẫy cún.

Nam nhân có thói quen chân trần tùy ý thả lên giường, dưới giường đặt ngay ngắn một đôi giày vải trắng thêu mây bạc mang điềm lạnh, người quen nhìn thế giới hắc ám luôn dành một loại ưu ái đặc biệt cho màu trắng, dù hôm nay trở thành Tô Mặc y cũng sẽ không thay bằng một đôi giày đen. (mặc = mực = màu đen, tóm lại từ tên lẫn con người của Tô Mặc và Tô Bạch đều cực kỳ tương phản)

“Hi, Tô lão sư, càng ngày càng quý phái nha.” Đường Táp từ sau lưng biểu ca lộ đầu ra, hắn nhìn Tô Bạch một cái, âm thầm lú lười, xem tư thế đó đi, không biết còn tưởng đang đóng phim, mà là thời dân quốc.

“Cậu hề mở miệng là vô duyên, nói thêm câu nào nữa, ngày mai tôi cho báo chí giật tít đồng ảnh khỏa thân cực bồng mốt của Đường đại thiếu.” Cười khê một tiếng, Tô Bạch hơn phân nửa là trêu ghẹo.

Đường Táp lập tức nhảy dựng: “Mau trả ảnh lại cho tôi!”

“Được thôi, cứ làm như tôi nói với cậu trước đó, đánh thắng hắn tôi sẽ trả ảnh cho cậu, hoặc là cậu để hắn thượng cậu một lần.” Tô Gia liếc sang bên cạnh, thanh niên ngoại quốc tóc vàng này giờ vẫn đứng sau lưng bóp vai cho y liền bước ra.

“Cái rắm, Đường Táp Đường đại thiếu ta không hứng thú với đàn ông, cho dù chơi với nam nhân cũng chỉ có ta ở trên!” Xắn tay áo, Đường Táp phản nộ trở mũi Simon, “Lên đi, lần trước bị anh đánh lén không tính, lần này chúng ta đấu một trận đàng hoàng phân thắng bại!”

Khuôn mặt bình tĩnh của Simon rốt cuộc cũng hơi động dung, bên người truyền đến mệnh lệnh của Tô Gia: “Đừng đánh mặt Đường đại thiếu, cứ việc đánh mông hắn được rồi.”

Đường Tập âm ỉ theo Simon ra khỏi đình giữa hồ, một núi lửa một núi băng, đi chung trái lại rất thú vị. Tô Ngụ ngồi bên phải Tô Bạch giữa móng tay, cặp mắt phượng di truyền bao thế hệ của Tô gia dán vào người Đường Kiêu cao to anh tuấn, đôi môi đỏ mọng giương lên, vừa định mở miệng đã bị gấu bắc cực ở bên trái Tô Gia đoạt tiên cơ.

“Đường tổng, khi nào rảnh chúng ta lại đánh một ván, lần trước không tính, tôi bị mắt dao của Tô Gia tước hết khí lực, cho nên ván bài đó mới..... Ày da!” Tô Khải Trình bị đế giày cao mười hai phân của Tô Ngụ hung hăng giẫm một phát.

“Tô Khải Trình, chú có phiền không, cầm miệng cho tôi!”

“Gia, chị ấy lại đánh Khải Trình!” Cãi không lại đánh cũng không lại bà chị dữ dằn này, Tô Bé Bự vội cầu cứu đại phạt bên cạnh.

“Đủ rồi hai đứa các ngươi, trước mặt người khác cũng không biết thu liễm một chút.” Tô Gia đuổi chân đạp lên cái bụng mềm mềm của Tô Khải Trình, xúc cảm thật tốt, y như bông.

“Dẫn Edward đi dạo, ta muốn nói chuyện riêng với Đường tổng.”

Lĩnh mệnh lệnh, Tô Ngụ bước qua quãng vai Edward: “Đi thôi, còn lưu luyến nhìn lão đại nhà anh làm gì? Không thấy lão đại nhà anh từ lúc vào đây tới giờ cặp mắt liền chết dính trên người gia nhà tôi sao, cứ như sói như hổ.”

Edward nhú mày nhìn Đường Kiêu bên cạnh, đối phương mỉm cười với hắn: “Đi đi.”

Đáy mắt lóe lên một tia thất vọng, Edward bị Tô Khải Trình tận lực lôi ra, Tô Ngụ theo sau, trước khi đi còn quay đầu thâm thúy nhìn đình tâm hồ một cái, tứ thúc nhà mình thật đúng là không thay đổi chút nào, đào hoa vẫn gieo rắc đến lợi hại.

46. Chương 46

... Đường Kiêu nhìn sơ qua, có chút ghen tuông nói, “Ta nhớ mấy ngày nay hôm nào ta cũng phái người tặng hoa cho người, người đẹp đâu cả rồi?”

“Tuyệt đối không phải thùng rác.” Tô Bạch tùy tay ném bó hoa kia vào vườn hoa.

Gió mát từ từ thổi nhả cả mặt hồ xanh biếc vốn phẳng lặng, Tô Bạch thỉnh thoảng bốc một nắm thức ăn cho cá ném xuống nước, đàn cá đủ màu bơi lượn trong đó há miệng đón mồi, phe phẩy chiếc đuôi sắc sảo như đang tranh sủng trước người cho chúng ăn.

“Tô Gia, cách biệt ba hôm, phải nhìn bằng cặp mắt khác.” (*) Trong đình chỉ còn lại hai nam nhân, Đường Kiêu tay dứt vào túi quần đứng bên giường, khoe miệng mang ý cười nhàn nhạt, trong cặp mắt ẩn một tia u lam phản chiếu ra hình ảnh vị gia kia đang nhàn nhã trước mặt hắn.

[(*) Sĩ biệt tam nhật, quát mục tương đãi: Ba ngày không gặp mặt một kẻ sĩ thì khi gặp lại, nên biết trọng đãi hơn mọi hôm, vì họ có thể tiến bộ khác trước nhiều rồi. Đại khái là Đường lão đại đang trêu Tô Gia hóa rồng quá nhanh]

“Đường tổng mới khiến người phải thay đổi cách nhìn, vài ngày không gặp đã bắt đầu văn vẻ.” Khẽ mỉm cười, Tô Gia cầm lấy khăn mềm ở một bên lau bàn tay đã chạm qua thức ăn cho cá.

“Khoảng cách tính từ lần gặp mặt trước của chúng ta hẳn là mười sáu ngày lẻ ba giờ.” Đường Kiêu nhìn đồng hồ trên cổ tay trái, “Bốn mươi ba phút.”

Tô Gia dời vị trí hai chân, tay trái cầm tẩu thuốc chỉ chỉ bên cạnh: “Ngồi đi Đường tổng, người đứng không mỏi, nhưng ta phải ngẩng đầu nhìn người đến phát mệt.”

“Ta không biết giữa chúng ta từ lúc nào trở nên khách khí như vậy, Tô Bạch, người cố ý tránh mặt ta.” Đường Kiêu lập tức ngồi xuống giường, giường tuy rộng, nhưng nhét hai người đàn ông liền có vẻ hơi chật chội.

Hắn trừng mắt sáng quắc nhìn chằm chằm nam nhân thủy chung giữ bộ dáng vân đạm phong khinh, tay phải lặng lẽ vuốt cổ chân Tô Bạch, xúc cảm mát lạnh mịn màng lan khắp lòng bàn tay, gió thổi qua, mặt nước trong tách trà trên bàn thoáng gợn sóng.

“Đường tổng nói thế là sao? Người nhưng là người ngoài đầu tiên được đặt chân vào biệt viện Tô gia từ sau khi ta trở lại.” Cổ chân phải bị nắm cũng không rút về, Tô Gia thuận thế duỗi ra phía trước đập trúng cơ bụng rắn chắc của Đường Kiêu, băng quơ trêu chọc như không như có, trong đôi mắt phượng hơi xé một mảnh ba quang liễm diễm.

Tô Bạch hơi nhòai nửa thân trên, tay phải nâng chiếc cầm góc cạnh nam tính của đối phương, ghé sát Đường Kiêu buông ra một câu nói trầm thấp âm áp: “Ta cũng không biết, chúng ta từng thân mật qua hồi nào.”

“Ta còn nghĩ với người ta không phải người ngoài.” Bắt lấy bàn chân không an phận của Tô Gia, Đường Kiêu đẩy mắt một mảnh âm u, “Nếu người muốn thoát khỏi ta, thì ta càng không thể để người toại nguyện.”

“Chắc chắn chắc, Đường tổng đừng nói bị ta lạnh nhạt vài ngày liền hiểu lầm Tô Bạch ta là một kẻ qua cầu rút ván chứ? Ta là hạng người đó sao? Mấy hôm trước tại ta quá bận rộn, ngoan, đừng giận nữa.” Cười khê một tiếng, Tô Bạch lại nằm xuống giường, gan bàn chân bị Đường Kiêu nắm hơi nhột, y cựa quậy ngón chân, vị trí cọ sát trùng hợp là khu vực Đường Kiêu khó bề kháng cự nhất.

“Giọng điệu này của người nghe cứ như đang dỗ cún.” Thanh âm thấp đi vài phần.

“Ha ha, ta sao dám bắt Đường tổng làm cún của ta?” Đột nhiên tăng thêm khí lực, cựa mạnh vào chỗ ấy của Đường Kiêu mấy cái, mà thần sắc vẫn nhất phái bình tĩnh tự nhiên.

Cả người ngả về phía trước, Đường Kiêu dùng ánh mắt chăm chú vuốt ve khuôn mặt nam nhân, đôi môi nhẹ nhàng ấn lên mu bàn tay đặt trên đầu gối của Tô Bạch: “Người đây là châm lửa.”

“Vậy người cũng đừng nổi lửa, sơ sẩy một chút thôi sẽ đốt mình thành tro bụi.” Đầu gối co lại đẩy Đường Kiêu ra, Tô Gia cầm tẩu thuốc chỉ chỉ đôi giày bên giường, “Đường Kiêu, đi dạo một vòng.”

Hiện tại Tô Gia tuyệt không để chọc, tuy chỉ mới ngồi lại ngại vị không lâu, nhưng dưới thân xác khác là cùng một con người, chỉ cần Tô Bạch không nguyện ý, Đường Kiêu hẳn vĩnh viễn đừng mong có thể quang minh chính đại vào dinh thự Tô gia, đương nhiên, leo tường đột nhập thì không tính.

“Để ta cống hiến phục vụ ngài.” Đường Kiêu khom lưng, cầm lấy giày mang vào cho nam nhân, ngón tay còn hữu ý vô ý xoa xoa bóp bóp gan bàn chân mát cá chân, Tô Gia bây giờ không phải nói ôm là ôm được, nhưng ít ra có thể ăn vụng chút đậu hũ.

Tô Bạch cũng không để bụng mấy động tác nhỏ này của Đường Kiêu, xuống giường liền dẫn Đường tổng tham quan biệt viện, đi không bao lâu lại có một tên đầy tớ chạy tới, trong tay ôm một bó hoa cúc tươi, Tô Gia nhận hoa bảo hạ nhân lui, y từ trong bó hoa mò ra một tấm bưu thiếp, trên đó ghi một bài thơ nhỏ:

Khoảng cách xa nhất trên thế giới

Không phải không thể nói yêu người

Mà là nhớ người đến quặn đau

Nhưng chỉ đành thật sâu chôn giấu

— phi thường tưởng niệm ngài, Trần Uyên

“Xem đi, có người còn học đòi văn vẻ hơn ta, ta dám cá lúc hắn ở bên người ngay cả một câu thơ tình cũng ngâm không được, bây giờ cách biên giới lại bày trò không vận hoa tươi tặng kèm thơ tình,” Đường Kiêu nhìn sơ qua, có chút ghen tuông nói, “Ta nhớ mấy ngày nay hôm nào ta cũng phái người tặng hoa cho người, người đẹp đâu cả rồi?”

“Tuyệt đối không phải thùng rác.” Tô Bạch tùy tay ném bó hoa kia vào vườn hoa.

“Xem ra là vườn hoa.” Đường Kiều thâm thụ đả kích cảm thán, “Ta vẫn ngỡ trong lòng người ta ít nhất cũng đặc biệt hơn người.”

“Trong lòng ta kẻ nào từng lên giường với ta đều đặc biệt.”

“Câu này của người thật sự đã tổn thương trái tim ta.”

Tô Gia thần thái phi dương, vươn tay chạm ngực Đường Kiều: “Còn đau không?”

“Hôn một cái tuyệt đối liền hết đau.”

“Cho người chín tắc còn đòi thêm một tắc, người muốn cả thước.” Ôn nhu vuốt ve đổi thành nắm đầm nện tới, Tô Gia cười khê một tiếng xoay người vào nhà, đầy tớ trong phòng khách đều tự giác khom lưng lui ra.

Lên lầu rẽ phải, Tô Bạch vừa đi vừa nói: “Trần Uyên đã dẫn theo một đám phản đồ họ Tô rời Anh quốc, sẵn tiện tha luôn một ít mối làm ăn vốn của Tô gia, ta đếm tới đếm lui, hiện tại người đáng tin cậy nhất chỉ có người.”

Đến cửa thư phòng nhấn mật mã cộng thêm kiểm nghiệm vân tay vừa mới thay trước đó không lâu, Tô Gia vặn khóa bước vào, Đường Kiều theo sát sau lưng, hẩn nhìn nam nhân ngồi xuống ghế mềm gần cửa sổ, mặc kệ câu này của Tô Bạch rốt cuộc có bao nhiêu phần chân tình, chung quy nghe vẫn rất xuôi tai.

“Ta sẵn lòng tình nguyện nhận nhiệm vụ ám sát Trần Uyên.”

Tẩu thuốc ngậm trong miệng nhẹ hút một hơi, Tô Bạch ngược mắt nhìn Đường Kiều đang đi tới, cười nói: “Hắn là người của ta, chỉ có ta mới được quyền xử hắn, huống chi người cho rằng Tây Âu này chỉ có mỗi Tô gia thôi sao? Tường thành kiên cố nhất thiên hạ không phải bị người ngoài đập hư, mà do thói nát từ bên trong mới sụp đổ, hiện tại Tô gia còn tiếp tục đấu đá với Trần Uyên thì chỉ tiện nghi cho người ngoài.”

Biết ngay là vị gia trùng chương đại quyền này sẽ không vô duyên vô cớ tìm hắn, Đường Kiều kéo ghế đến sát bên nam nhân mới ngồi xuống.

Tô Gia cực kỳ tự nhiên gác tay lên đùi Đường Kiều, trên mặt thêm vài phần ưu sầu nói tiếp: “Cho dù bây giờ có người chống lưng cho ta, nhưng có thể chống đến chừng nào? Thứ ta muốn là một Tô gia hoàn toàn chinh chinh, vững vàng cường đại, ngày nào chưa có được Tô gia chắc chắn trong tay, ngày đó ta vẫn chưa an tâm. Đường Kiều, người là người duy nhất biết bí mật của ta, một đường đồng hành cùng ta từ thành phố A đến Hương Cảng rồi giờ là London, người ta có thể tin, có thể dựa dẫm, cũng chỉ có người.”

Một phen bộc lộ xuất phát từ tâm can thật sự khiến người khó duy trì lãnh tĩnh, Đường Kiều nắm lấy bàn tay nam nhân đặt trên đùi mình, mặc kệ hôm nay lời này là thật hay giả, có thể nói ra từ miệng Tô Gia, có thể chính tai nghe thấy, hắn đã mãn nguyện lắm rồi. Bất luận thế nào, kể từ ngày đầu tiên si mê nam nhân này Đường Kiều liền biết, cái giá hắn trả không nhất định có thể đổi lấy phần tình cảm tương đồng từ Tô Bạch, nhưng ít ra hiện giờ hắn xác thực đã chiếm được một địa vị trong lòng Tô Gia.

“Ta sẽ không cô phụ tín nhiệm của người.” Nhìn thẳng vào hai mắt nam nhân, Đường Kiều mỗi một chữ cũng xuất phát từ phế phũ.

Ánh mắt chân thành nghiêm túc này lực xung kích quá mạnh, Tô Gia nhin không được buông tẩu thuốc vươn tay bịt mắt đối phương, nghiêng người nhẹ nhàng dâng một nụ hôn lên môi Đường Kiều: “Cuối tuần là tang lễ của Tô Bạch, mấy ngày này người ở chỗ ta đi.”

“Bây giờ nơi đây chẳng những hết đau, mà còn rất ngọt.” Nắm tay nam nhân áp vào ngực mình, hắn biết đời này trốn không thoát khỏi lòng bàn tay Tô Bạch.

.....

.....

Cảm giác tham dự tang lễ của chính mình thế nào?

Với Tô Bạch mà nói, cảm giác này kỳ thực không tệ, ít nhất y thích bố trí lễ tang của mình ra sao thì làm thế đó, cái gì lừa tình toàn bộ dẹp qua một bên, lược bớt một đồng ca công tụng đức, đám tang càng đơn giản càng khỏe, phóng chừng trên đời này người có thể tự cử hành tang lễ cho mình cũng không nhiều.

Điểm tốt nhất là gì?

Y có thể đứng một bên kiến chứng rõ ràng ai vì “cái chết” của y mà nhỏ vài giọt nước mắt, ai diện vô biểu tình từ đầu buổi tới cuối buổi, hoặc là ai còn có tâm trạng cười nói với người kế bên.

Hết thấy mọi thứ, thông thấu lại chân thực phơi bày trước mắt mình.

Người cầm quyền tiền nhiệm của Tô gia sau mấy tháng “mất tích”, “không rõ sống chết” rốt cuộc cũng lá rụng về cội nhờ đám tang này, đây là một hồi tang lễ, còn là một phương thức truyền đạt tin tức ra bên ngoài, từ nay về sau chức vụ quản Tô gia không còn là “Tô Bạch”, cũng chẳng phải Trần Uyên, mà là một nam nhân tên Tô Mặc.

Khi các gia tộc lớn cùng những kẻ quyền thế ở cả hắc bạch lưỡng đạo Tây Âu nhận được thiệp mời từ Tô gia, không ai trong số họ ngờ được trận nội loạn này của Tô gia lại kết thúc chóng vánh như vậy, hơn nữa cuối cùng lại do một nam nhân bối cảnh trong sạch đến khó chịu, trước giờ không có bất kỳ điểm sáng nào ngồi lên bảo tọa của Tô gia.

Tô Bạch mỗi lần nghĩ đến tâm tình kỳ diệu của “đám bạn già” của y sau khi không ngừng dò la tin tức tư liệu về Tô Mặc, kết quả lại phát hiện Tô Mặc chỉ là một đứa con riêng, một giáo sư đại học bình thường, y liền thấy thật sung sướng, cảm giác giống như bọn ngu xuẩn đó đều bị y chơi khăm.

Mà khi những đại lão gia cùng thời với y từng người từng người lục tục rút khỏi cuộc chơi, Tô Bạch y vẫn hiên ngang đứng trên đỉnh cao quyền lực.

“Sao ta cứ cảm thấy người thật vui vẻ?” Đường Kiều từ đầu đến cuối đứng bên cạnh Tô Gia, Tô Bạch hôm nay thập phần nỗ lực chính mình, thay một thân hắc y trang trọng, hai người sống vai nhau nghiêm nhiên trở thành tâm điểm chú ý của toàn cảnh lễ truy điệu.

Một bộ phận đang âm thầm quan sát vị lão đại đương nhiệm có ba bốn phần phong thái giống đương gia tiền nhiệm của Tô gia này, một bộ phận lại phỏng đoán Đường Kiều đứng gần Tô Mặc nhất đảm nhận vai trò gì trong sự kiện lần này của Tô gia.

“Người hiện tại đứng chung với ta khác nào nhảy vào hổ lửa Tô gia.” Trong khi khách mời quan sát y, Tô Gia cũng âm thầm đánh giá từng người đến dự lễ truy điệu, hắc đạo bạch đạo, hôm nay còn bao nhiêu người đáng để Tô gia hợp tác, hoặc có ai y phải tranh thủ chiêu mộ sang phe mình.

Từ tình hình trước mắt xem ra, cho dù Trần Uyên mang theo một đồng người của Tô gia, phần lớn hắc đạo vẫn lựa chọn tiếp tục hợp tác với Tô gia cây to rễ sâu, Tô Bạch âm thầm hạ quyết định, sau này phải phái bọn Tô Khải Trình đi gặp các lão đồng nghiệp này tâm sự, uống rượu, tiêm chút thuốc an thần.

Điều duy nhất khiến Tô Bạch lo ngại là, hình cảnh quốc tế bên châu Âu vẫn chưa xuất hiện nhân vật nặng ký nào, nghe nói cha nuôi của Diệp Tử Ngộ gần đây sinh bệnh, không biết còn có thể chống chọi đến bao giờ, hoặc giả có dự định nâng đỡ Diệp Tử Ngộ lên chức.

Vạn nhất sau này Interpol thật sự để Diệp Tử Ngộ đăng quang, vậy y phải tốn một phen công phu mới được.

“Ở đâu có người, cho dù là địa ngục ta cũng sẽ nhảy vào.” Đường Kiều vừa nói xong, bầu không khí lễ truy điệu đột nhiên trở nên ngưng đọng, một thanh niên đeo kính đen dáng người cao ráo trầm mặc bước tới, những người xung quanh đều ném cho thanh niên những ánh mắt hoặc là tò mò, hoặc là nghi hoặc, hoặc là hứng thú.

Thấy chưa! Thối đời sao mà bạc bẽo, đến lễ truy điệu chẳng có mấy ai thật lòng phúng điếu cho y, toàn một đám không mua vé vào cửa đã ào tới chờ xem kịch vui.

“Ta tưởng người đến sẽ là Hasson, chứ không phải con nuôi của ông ta.” Nhìn thanh niên dần tới gần linh đường, Đường Kiều hai mắt nhắm lại, hạ giọng nói, “Đây coi như động thái của bạch đạo, xem ra kể từ nay Diệp Tử Ngộ sẽ trở thành đối tượng nịnh bợ của các đại gia tộc Tây Âu.”

“Nhưng hẳn là một thằng nhóc quật cường mềm cứng đều không ăn.” Tô Gia thở dài, thần vận mệnh quả thật trêu người, đến nước này y đã không thể không tiếp tục đối đầu với Diệp Tử Ngộ.

Đường Kiều bày tỏ mối quan ngại của mình: “Diệp Tử Ngộ ‘coi trọng’ Tô gia, nhân dân toàn thế giới đều biết, người nghĩ hiện tại nơi này có bao nhiêu người chờ xem vị chương môn tân nhiệm như người bị hạ bệ?”

“Diệp Tử Ngộ chỉ là có chút hiểu lầm với Tô Bạch mà thôi, bắt quá.....” Tô Gia liếc nhìn tấm ảnh trắng đen của mình trên linh đường, khoe miệng cong lên, “Đều đã qua rồi.”

Tô Bạch đã “chết”, bây giờ đang sống là Tô Mặc, một người có quan hệ khá tốt với Diệp Tử Ngộ, nếu bọn ngu xuẩn này muốn chờ xem kịch vui Tô gia bị mất mặt, vậy đến cuối cùng kẻ bị mất mặt chỉ có họ, ngoại trừ biết hơn hử khi người gặp họa ra cái gì cũng vô dụng.

Diệp Tử Ngộ đi tới linh đường, diện vô biểu tình gỡ mắt kính, khom lưng trước quan tài viên trắng đen bên trong đã bỏ vào một bộ đồ “sinh tiền” của Tô Bạch, sau đó lại tới trước mặt gia quyến như Tô Bạch Tô Ngộ.

Lúc nhìn đến Tô Bạch, Diệp Tử Ngộ không có bất cứ thái độ gì đặc biệt, nhưng đứng mặt đối mặt như vậy, Tô Gia vẫn thấy được trong mắt Diệp Tử Ngộ chợt lóe lên một tia kinh ngạc cùng với – quan tâm?

Đứa trẻ này thật đáng mến.

Sau khi gia quyến đáp lễ, Tô Gia đột nhiên vượt lên trước mọi người bắt tay Diệp Tử Ngộ, y phảng phất vô cảm với hàng loạt ánh mắt từ bốn phương tám hướng tập trung lại trong khoảnh khắc này, đôi đồng tử đen thuần như mực chỉ chăm chú nhìn chàng trai trước mặt: “Tô Gia ra đi quá đột ngột, tôi nghĩ ngài ấy nhất định có rất nhiều điều chưa kịp nói với cậu.”

Diệp Tử Ngộ cực kỳ thông minh đã hiểu được Tô Gia ý tại ngôn ngoại, thanh âm ôn hòa: “Vậy tôi mạn phép ở lại đây một lát.”

Xem đi, thành công rồi.

Tô Bạch mỉm cười vỗ vỗ mu bàn tay Diệp Tử Ngộ, Đường Kiều lập tức phân phó người hầu mời Diệp Tử Ngộ ngồi ở một bên nghỉ ngơi, hai nam nhân ánh mắt giao chiến giữa không trung, mùi khói súng vô hình thoáng chốc tràn ngập linh đường.

Mà đúng lúc này lại nổ thêm một quả bom lớn hơn nữa, bên ngoài đột nhiên một trận rối loạn, Tô Bạch mơ hồ nghe thấy ai đó nhắc tới tên một người — Trần Uyên.

Tang lễ của Tô Gia, cho dù là giả, Trần Uyên sao có thể vắng mặt?

Ngại quá, đáng lẽ up hồi tối qua, nhưng bận tới khuya buồn ngủ chịu hết nổi nên để tới giờ mới đăng ^^
Gia mỗi lần chơi xấu đều khả ái thế sao, há há.

47. Chương 47

“Đừng phá hoại tình cảm giữa chúng tôi, hiện tại chúng tôi đang rất ân ái.” Tô Gia điềm đạm mỉm cười, câu này của y lực sát thương còn ghê gớm hơn cả một viên đạn, giết một người là chuyện trong một giây, kiểu đó quá ngắn, không đủ cho y đùa.

“Tô Bé Bự, bên ngoài ồn ào gì thế?” Tô Gia tùy tiện bắt một người hỏi.

Tô Khải Trình mặt bánh bao một trận méo xệch, tại sao người bị hỏi cứ phải là mình! Bé Bự xê dịch thân hình gấu bắc cực tới hướng Tô Gia, lí nhí như muỗi: “Gia, Trần Uyên đến.”

“Nga, hần tới rồi.” Thản nhiên nói một câu.

Tô Ngộ một cước đá văng Tô Bé Bự mãi ấp a ấp úng, sấn đến bên cạnh nam nhân: “Đang ở ngoài cổng, bảo vệ ngăn không cho vào, Tô Gia, cho hần vào không?”

Tang lễ đang êm thấm, các đại nhân vật ở hắc bạch lưỡng đạo đều mở to mắt nhìn, làm lớn chuyện thì không hay.

“Bảo người cho hẩn vào đi.” Tô Bạch ta không hẹp hòi đến mức ngay cả đám tang cũng không cho Trần Uyên dự.

Tô Ngụ tự mình lĩnh mệnh đi ra.

Đường Kiều trầm mặt đứng một bên, trước có Diệp Tử Ngộ, sau có Trần Uyên, tang lễ này biến thành nơi oan gia tề tụ, đã vậy kể nên đoạn tuyệt quan hệ thì vẫn vương không dứt, kể nên trừng mắt trả thù thì liếc mắt đưa tình.

“Người nói xem một màn thế này có thú vị không, phản đồ Trần Uyên đến lễ truy điệu của Tô Gia, đột nhiên bay ra một viên đạn trúng ngay tim hẩn, phản đồ máu rửa linh đường, Tô Gia đại thù được trả.”

“Ta nhớ lúc trước người với Trần Uyên còn hợp tác mở công ty giải trí, gần đây định đầu tư làm phim xã hội đen à? Kịch bản lố lăng như vậy người cũng nghĩ ra được.” Ngay đám tang đi giết Trần Uyên, người trong giới sẽ nhìn Tô gia bọn họ thế nào, khoan bàn vấn đề này, Trần Uyên nếu thật sự dễ dàng bị xử lý như vậy đã không là đệ tử do một tay y dạy dỗ.

Tô Gia nheo mắt, y sâu sắc và đầy đủ cảm nhận được mùi dấm chua lành lạnh bốc ra từ ‘đại điều’ bên người. (chữ Kiều trong tên của Đường lão đại là Kiều trong kiều hùng, còn là tên của một loài chim, cho nên anh í được Tô Gia đặt nickname là Đường “đại điều” => ‘trym’ bị, danh xứng với thực nha =|||))

“Đáng tiếc người đã nói Trần Uyên phải để đích thân người đối phó, bằng không cho dù mạo hiểm bị gô cổ vào cục cảnh sát uống trà ta cũng vui về ý thay người cho hẩn một viên đạn.” Đối với lời dặn của Tô Bạch, Đường Kiều không khỏi âm thầm bất mãn, nam nhân này có thể thẳng tay trả đũa kẻ phản bội Tiểu Hải không chút lưu tình, nhưng đến lượt Trần Uyên lại khó tránh có một phần do dự.

Là bởi vì Trần Uyên trước giờ chưa từng thật sự phản bội Tô Gia, không muốn lấy mạng y? Hay là, do một loại tình tự khó hiểu nào đó?

Vô luận là nguyên nhân gì, đều không phải thứ Đường Kiều muốn nghĩ đến.

Tô Ngụ nhanh chóng quay lại, không lâu sau một nam nhân khí chất lãnh ngạnh nghiêm nghị cũng bước vào linh đường. Trần Uyên một thân đen tuyền, ngay cả găng tay trắng tiêu chuẩn thường ngày cũng đổi thành màu đen, không đeo kính đen, mỗi bước trên sàn đều mang một cỗ vị đạo vững vàng.

Bước chân kiên định mà trầm ổn rơi trên sàn nhà bằng đá cẩm thạch, vô số ánh mắt tập trung vào nam nhân trẻ tuổi từng khổng chế Tô gia hơn một năm này, tầm mắt của Trần Uyên từ lúc đến đây đã dán chặt vào tấm ảnh trắng đen trên linh đường, không hề rời khỏi dù chỉ nửa giây.

Trần Uyên đứng ngay ngắn, khom lưng chín mươi độ, nguyên bản còn có tiết mục dâng hương, bất quá Tô Gia không thích cảm giác trong nhà một mảnh “chướng khí mù mịt” nên hủy bỏ.

Từ đầu đến cuối, Tô Gia đều đứng một bên lặng lẽ quan sát đệ tử tâm đắc nhất của y. Trần Uyên mấy ngày nay có lẽ quá bận rộn, vành mắt nhàn nhạt quảng xanh, sắc mặt cũng không tốt lắm, vàng vọt như gan bất ổn, chỉ có cặp mắt vẫn như cũ đen mà sáng, đúng như tên hẩn, thăm thẳm tựa vực sâu.

“Tô Gia.” Trần Uyên đi tới trước mặt nam nhân, cúi đầu gọi một tiếng, thanh âm khàn khàn trầm thấp, rõ ràng chỉ là hai chữ giản giản đơn đơn, thế mà hẩn lại niệm ra một cảm xúc phức tạp “yêu người tại tâm khó mở miệng, vô văn tương tự khó tỏ bày”. (thầy u oi, anh Uyên thật có máu văn nghệ =0=|||)

“Bái rồi còn không mau đi đi, chờ ta cho người ăn đạn?” Cũng may ngữ điệu mang ý vị thâm tình này Tô Bạch đã nghe quá nhiều, không đến nỗi một thân da gà da vịt, trái lại đại điều họ Đường nào đó ở bên cạnh sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Trần Uyên cứ thế nhìn Tô Bạch, chuyên chú, nồng nàn, đáy mắt như hồ sâu dấy lên một tia cuồng nhiệt cố kiềm nén, Tô Gia thật sự chịu không nổi Trần Uyên nhìn mình như vậy, hại y cảm thấy mình giống như một khúc xương thơm ngào ngạt còn dính thịt rã rạc.

Vung tay lên, dứt khoát tát xuống.

Đầu nghiêng một bên, Trần Uyên ôm má bị đánh, biểu tình trên mặt thoáng dao động, không phải nổi điên, cũng chẳng phải nổi đóa, mà là âm thầm vui mừng.

“Trần Uyên, vẫn thích bị Tô Gia đánh vậy sao? Bây giờ không xử ngươi, ngươi liền tưởng bọn ta không dám? Nếu không tại hôm nay không thích hợp đổ máu, ngươi đã no đòn. Mau về đi, nói không chừng khách sạn của ngươi lại bị đặt bom, cho ngươi một chết.” Tô Ngụ ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng, ngay lúc nàng chuẩn bị tiến lên chắn trước mặt Tô Gia, lại bị người nhanh chân giành chỗ.

Đường Kiêu ngoài mặt mỉm cười, dáng vẻ lịch lãm, chỉ là lời từ miệng hắn phun ra không được văn nhả cho lắm.

“Nhìn cái gì, không phải của anh nhìn lâu cỡ nào cũng không phải của anh, Trần tổng, chẳng lẽ tin nhắn lần trước tôi gửi anh chưa xem qua?” Tranh đoạt tình nhân không phải tác phong của Đường Kiêu, nhưng bảo hắn đứng một bên trơ mắt nhìn gã đàn ông khác dùng ánh mắt như muốn ăn tươi mà sàm sỡ Tô Bạch, hắn làm không được.

“Ngươi còn sống.” Trần Uyên cuối cùng cũng dời mắt khỏi Tô Gia thần tình đậm nhạt.

Đường Kiêu nhún vai, mím cặp môi mỏng: “Đời còn đẹp biết bao, tôi đâu nỡ chết.”

“Chết hay không, không phải chỉ dựa vào ý nguyện của một người là có thể khống chế.” Này coi như uy hiếp hay cảnh cáo ngay mặt?

“Vậy phải xem anh có bản lĩnh đó không đã.” Cười khẩy ngênh tiếp lời khiêu khích của Trần Uyên.

“Đường Kiêu, ngươi tưởng ngươi là ai? Tô Gia kỳ thực khinh thường ngươi.” Trần Uyên khoe miệng câu lên, hiển lộ châm chọc.

Đường Kiêu trong mắt phụt ra một cỗ hung ác, trên mặt cười lạnh, đang định phản kích, Tô Gia đã nín tay Đường Kiêu kéo sang một bên, gia hỏa nào cũng xem y là tuyệt thế mỹ nữ hay là giai lệ vạn nhân mê cần được bảo hộ? Thời khắc dầu sôi lửa bỏng còn phải để y ra mặt, nếu cứ mặc cho hai tên nhãi này cạnh khỏe nhau nữa thì biết bao giờ mới được yên, đường đường đều là dân hắc đạo, đừng làm như phim thần tượng nham nhở lúc tám giờ trên truyền hình.

“Đừng phá hoại tình cảm giữa chúng tôi, hiện tại chúng tôi đang rất ân ái.” Tô Gia điềm đạm mỉm cười, câu này của y lực sát thương còn ghê gớm hơn cả một viên đạn, giết một người là chuyện trong một giây, kiểu đó quá ngắn, không đủ cho y đùa.

Con người y không phải lòng dạ hẹp hòi, chỉ là có thù tất báo mà thôi.

Trần Uyên sắc mặt khê biến, cuối cùng lui một bước, thật sâu cúi đầu trước Tô Gia: “Được nhìn thấy ngài thật tốt.”

Sau này, cũng muốn luôn luôn được nhìn thấy ngài.

Trần Uyên trên khuôn mặt lãnh khốc sáng lên một nụ cười nhu hòa, thâm tình nhìn Tô Bạch lần cuối trong ngày mới xoay người bỏ đi. Người này đến nhanh đi cũng nhanh, chuyện phát sinh chỉ trong vài phút ngắn ngủi nhưng cũng đủ để mọi người ở đây hồi vị thật lâu, mà điều khiến quần chúng sâu sắc linh hội là, vị tân chủồng môn này của Tô gia xem ra tuyệt không phải một người dễ đối phó.

Tô Bạch liếc mắt với Tô Ngụ ở một bên, cô cháu gái liền đi theo ra ngoài.

“Vừa rồi có phải ta đặc biệt ấu trĩ?” Trước mặt tình địch khoe khoang khiến Đường Kiêu tâm tình cực tốt, mặt mày sáng láng như quả táo đỏ khí sắc đẹp đến nguy, nhất thời mị lực ào ào thăng cấp.

“Ta thấy ngươi bây giờ cũng rất ấu trĩ.” Nhớ ban đầu ở thành phố A gặp Đường Kiêu, nam nhân này rõ ràng chính là hình mẫu sâu thâm khôn lường, còn hiện tại? Tô Bạch đã triệt để lần mò thấu đáo đối phương, đàn ông người nào cũng như trẻ con, phải dụ phải dỗ, cho hắn chút ngon chút ngọt hắn liền ngoan ngoãn.

Ta trở nên ấu trĩ cũng là tại ngươi thôi, Đường Kiêu cười thâm.

“Câu nói lúc này, ta có thể lý giải là ngươi không chỉ vì muốn đả kích Trần Uyên?” Họ Đường nào đó ánh mắt chân thành lại ảm áp, nếu nói ánh mắt của Trần Uyên nồng cháy không chút che giấu như thái dương mùa hè, thì Đường Kiêu chính là mặt trời ngày đông, vừa lạnh liệt, nhưng cũng thật ôn nhu.

“Ta đi nói chuyện với Diệp Tử Ngộ.” Tô Gia quay lưng, ngay lúc Đường Kiêu chuẩn bị làm quen với loại thất vọng nhàn nhạt này, nam nhân kia lại bổ sung nửa câu sau, “Tối nay tối mát xa lưng cho ta.”

.....

.....

“Bé Bự, đợi lát nữa phải biểu hiện cho tốt, bằng không sang năm hoa hồng xén bớt của ngươi hai phần.”

Tô Khải Trình méo mặt.

“Đừng làm ra vẻ như cha chết, cười lên nào.” Đi tới hành lang dài, Tô Gia một cước đá ngay mông chàng béo bên cạnh, “Còn nữa, thẳng lưng lên cho ta, tưởng tượng ngươi hiện tại mới là gia chân chính, ta chỉ là bù nhìn.”

Có bù nhìn bị khống chế nào đá đít gia như vậy không? Tô Bé Bự âm thầm gạt nước mắt, hấn lưng eo thẳng tắp trên mặt hết khổ ha ha mấy tiếng, như vậy thoát nhìn cũng có vài phần khí độ.

Trước khi Trần Uyên vào Diệp Tử Ngộ đã sớm được an bài tới phòng tiếp khách, đến trước cửa, Tô Gia nhìn cửa kính phản quang một bên tùy ý vò vò mái tóc đã chải gọn gàng, đổi sang thần tình ủ dột, nhất thời từ một vị gia cường hãn thành một nam tử vài phần ẩn nhẫn vài phần bất đắc dĩ, phối với khuôn mặt tuyệt nhiên vô hại này của Tô Mặc, hoàn hảo!

Tô Bạch đẩy cửa vào, thanh niên trẻ tuổi đang đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài, nghe thấy động tĩnh lập tức xoay người, nụ cười trên mặt khi đường nhìn tiếp xúc chàng mập bên cạnh Tô Gia liền đông lại thành băng.

Tô Khải Trình âm thầm kêu khổ, Diệp Tử Ngộ anh nhìn chăm chăm tôi làm gì, bình thường người bị ăn hiếp là tôi chứ không phải Tô Mặc a.

“Khải Trình anh ra ngoài đi, tôi có chuyện muốn nói riêng với Diệp cảnh quan.” Tô Gia thái độ dịu dàng làm Tô Bé Bự nuốt lệ vào tim.

Tô Bé Bự thập phần làm tròn bổn phận mặt ngầu đứng một bên, hết nhìn Tô Bạch lại nhìn Diệp Tử Ngộ, ánh mắt như dao, cuối cùng lộ vài phần không cam lòng xoay người đi ra: “Tô Gia, tôi ở ngay bên ngoài, có việc gọi tôi một tiếng.”

Cửa phòng mở rồi khép, mãi đến khi trong phòng tiếp khách chỉ còn lại Diệp Tử Ngộ và Tô Bạch, Tô Gia mới làm ra vẻ như trút được gánh nặng chậm rãi ngồi xuống ghế.

“Tô lão sư, theo em đi đi, đừng vướng vào những kẻ này.” Diệp Tử Ngộ bước qua, đặt tay lên gối nam nhân, “Thầy hãy tin tưởng em, có em ở đây bọn họ sẽ không động đến thầy.”

“Bây giờ tôi như vậy làm sao đi? Cậu cũng thấy đấy, một Đường Kiêu, một Tô gia, một Trần Uyên.....” Tô Bạch nhìn thanh niên trước mặt lộ ra thần tình thân thiết, vươn tay vịn vai đối phương, thườn thượt thở dài, “Diệp tử, tôi biết cậu muốn giúp tôi, nhưng hiện tại tôi đã sa vào vũng lầy này, cho dù có thoát ra trên người cũng không còn sạch sẽ, cậu có thể bảo vệ tôi nhất thời, nhưng liệu có thể bảo vệ tôi cả đời?”

“Tô Mặc.....”

“Diệp tử, cậu là hình ảnh quốc tế, tôi biết cậu rất lợi hại, nhưng một mình cậu làm sao đối phó được nhiều người như vậy, tôi cũng không muốn nhìn cậu còn trẻ thế này đã bị cuốn vào vòng xoáy, hưởng chi..... Thật ra Đường Kiêu đối đãi tôi cũng không tệ.”

“Nếu em sợ bị cuốn vào vòng xoáy tranh đấu của Tô gia, năm đó đã không một mực truy nã lão già Tô Bạch rong ruổi khắp thế giới, Tô lão sư, thầy cho rằng Đường Kiêu thật lòng đối đãi thầy sao? Chẳng lẽ thầy đã quên lúc trước ở thành phố A bị kẻ xấu tổn thương, đám người làm của này đều không thể tin, trong mắt bọn chúng chỉ có lợi ích! Một khi cảm thấy thầy hết giá trị lợi dụng sẽ không ngó ngang tới thầy nữa!” Diệp Tử Ngộ vừa nói xong liền hối hận, quả nhiên, hấn ngẩng đầu thấy Tô Bạch sắc mặt có chút khó coi.

“Tô lão sư, em.....” Diệp Tử Ngộ bối rối.

“Trong mắt cậu có phải tôi rất ngây thơ, rất khờ dại, còn rất ngu xuẩn?” Tiểu tử thôi! Lại nói ta là lão già, Tô Gia áp chế xung động một cước đập đập mặt Diệp Tử Ngộ, chua chát cười nói, “Các người toàn là đại

nhân vật có quyền có thể, còn tôi có cái gì? Tôi chẳng qua chỉ là một tiểu nhân vật không có chỗ dựa, một gã đồng tính bị người đời phỉ nhổ, một thằng già bị lừa qua gạt lại không ai thương.”

“Em sai rồi, Tô Mặc, thầy đừng nói mình như vậy.” Đột nhiên đau lòng, Diệp Tử Ngộ nhin không được vươn tay ôm lấy nam nhân, “Thầy tốt thế này sao lại không ai yêu thầy, em, em.....”

Diệp Tử Ngộ thiếu chút nữa bị câu nói sắp bật ra khỏi miệng mình dọa cho hoảng sợ, hắn vừa rồi định nói “em thích thầy” sao?

“Diệp tử cậu không cần an ủi tôi, cậu chỉ nói sự thật thôi, nhưng tôi thật sự cũng có nỗi khổ, không thể rời Tô gia.” Không hiểu sao Diệp Tử Ngộ bỗng dưng ôm quá chặt, Tô Bạch sắp nghẹt thở, y nhẹ nhàng vỗ lưng thanh niên, “Mấy tháng qua tôi đã sống một cuộc sống hoàn toàn khác với dĩ vãng, trải nghiệm những chuyện tôi tưởng chừng không thể, Diệp tử, tôi đã nghĩ rất nhiều, tôi không muốn tiếp tục bị gạt, bị khống chế, không muốn quay lại những ngày tháng luôn phải thấp thỏm lo âu bị người truy đuổi nữa.”

“Tô Mặc, ý thầy là thầy không muốn bị thao túng, không muốn làm bù nhìn, mà muốn trở thành người cầm quyền chân chính của Tô gia?” Cũng may Diệp Tử Ngộ tuy rằng suýt bị dọa hết hồn bởi xúc động của mình ban nãy, nhưng đầu óc hắn vẫn tỉnh táo.

“Phải, nếu tôi đã được đẩy lên vị trí này, tại sao không ném thử tư vị tự mình nắm giữ vận mệnh của mình?” Đáng tiếc đang trong tư thế bị ôm, bằng không Tô Bạch có thể xem thần thái biểu tình lúc này của Diệp Tử Ngộ.

“Thầy muốn em giúp thầy?” Chậm rãi buông lỏng hai tay ôm nam nhân, Diệp Tử Ngộ hơi nhíu mày, “Tô Mặc, đây là ý định của bản thân thầy hay là người khác bảo thầy làm như vậy?”

Quả nhiên không phải một tiểu tử có thể tùy tiện qua mặt, cũng may Tô Bạch tuyệt không vọng tưởng y chỉ cần một lần liền thu phục được Diệp Tử Ngộ.

“Diệp tử, cậu không tin tôi đúng không? Trong mắt cậu tôi đại khái vẫn là lão nam nhân ngờ nghệch dễ bị lừa đúng không, ha ha —” Tô Gia đứng dậy khỏi ghế, tuy đang cười, lại nòng đơm một cổ bí ai.

“Tôi chỉ là..... Không biết nên tìm ai, còn ai đáng để tin nhiệm, còn ai không gạt tôi, còn ai nguyện ý tin tưởng tôi giúp đỡ tôi, xem ra cậu nói đúng, tôi và những người quyền lực như các cậu đích thực không cùng một thế giới.”

“Tô Mặc!” Diệp Tử Ngộ đứng lên vươn tay định níu kéo nam nhân.

Tô Bạch lui ra sau né tránh, ánh mắt đậm mạc chăm chú nhìn đối phương: “Diệp tử cậu có hiểu không? Tôi cũng là một người đàn ông, tôi muốn có một cuộc sống do chính mình điều khiển, chứ không phải cả đời được bảo hộ.”

“Trong tay tôi tuy không có thực quyền nhưng suy cho cùng vẫn là đương gia trên danh nghĩa của Tô gia, cậu có rảnh nhớ đến thăm tôi, tôi sẽ rất vui. Về phần những lời hôm nay, cậu cứ coi như tôi chưa nói gì cả.” Xoay người, Tô Bạch trực tiếp đi tới cửa.

48. Chương 48

“Người còn đem theo cả tinh dầu?” Thân thể được nhẹ nhàng đặt trên chiếc giường đen rộng lớn, Tô Gia ngồi dựa vào đầu giường liếc nhìn lọ pha lê tinh mỹ trong tay ai kia, ngay lúc Đường Kiều ý đồ áp đảo y một cước đá tới, đối phương vững vàng bắt lấy chân y, cúi đầu hôn xuống.

Để biểu đạt lòng tín nhiệm đối với Đường Kiều, Tô Bạch cho phép Đường Kiều tùy ý đi lại trong dinh thự Tô gia, đương nhiên chỉ đặc cách một mình Đường Kiều, Đường Táp thì không được, bất quá gần đây Đường Táp cũng không thường xuất hiện ở biệt viện Tô gia. Đường Kiều mấy lần tìm Đường Táp, đối phương đều ấp úng không nói ra địa danh, may là Đường Táp còn đang trong kỳ nghỉ sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Đường Kiều cũng mặc cho gã biểu đệ không chịu cô đơn này của hắn lang thang ở London tìm kiếm điểm ngộ.

Sau bữa tối ở trong phòng xử lý công vụ xong, Đường Kiêu chuẩn bị đến hẹn đi tìm Tô Bạch.

“T, tôi lấy tư cách tổng bí thư tổ chức nhắc nhở cậu, ngoài là Đường Kiêu cậu còn là chỉ huy tối cao của tổ chức, mỗi một lời nói mỗi một hành động mỗi một quyết định của cậu đều ảnh hưởng đến vận mệnh của các anh em trong tổ chức.” Vào phòng báo cáo công tác, Edward thu thập văn kiện, lạnh mặt nói, “Hợp tác với Tô gia quả thật mang lại lợi ích rất lớn cho chúng ta, nhưng cũng có thể dẫn tới nguy hiểm khôn lường.”

“Tôi tin tưởng cậu, từ đầu đến giờ đều luôn thập phần tin tưởng cậu.” Edward tạm ngừng chốc lát, xoay người đi ra cửa phòng, “Tôi biết cậu không phải loại người vì tình cảm cá nhân mà ảnh hưởng công việc.”

“Edward, cậu có thể tiếp tục tin tưởng tôi.”

“Tôi sẽ luôn như vậy.” Edward quay đầu mỉm cười nhìn Đường Kiêu, bóng dáng rất nhanh biến mất sau cánh cửa.

Trước Đường Kiêu, hắn còn có một thân phận mật danh T, nhưng bất luận là Đường Kiêu hay là T đều hiểu rõ mình đang làm gì và muốn gì, hắn đích xác không phải một gã đàn ông chỉ biết dựa vào trực giác cùng xúc động cảm tính mà ra quyết định làm việc, nhưng đồng thời hắn cũng không phải một kẻ cúi đầu trước nguy cơ hoặc khó khăn.

Còn bây giờ, hắn phải mang một lọ tinh dầu đi mất xa cho vị gia nào đó.

Từ phòng Đường Kiêu đến phòng ngủ chính của chủ nhân Tô gia khoảng cách không xa cũng chẳng gần, phải thông qua ba lớp trong ba lớp ngoài bảo an phòng hộ, còn có khóa vân tay, khóa mật mã, quét đồng tử.....

May thay, trước kia khi chưa tới dinh thự Tô gia bản thân Đường Kiêu cũng từng ném trái mùi vị được tầng tầng bảo hộ này.

“Ta hy vọng không để người chờ quá lâu.” Đẩy cửa phòng ngủ của chủ nhân Tô gia, Đường Kiêu trầm ổn cất bước tiến vào.

Phòng của Tô Bạch không tràn ngập phong vị cổ điển như người ngoài tưởng tượng, thiết kế nội thất thập phần đơn giản mà phóng khoáng, gần cửa sổ là một chiếc sofa lớn hình tròn, sofa bị bao vây ba mặt, một mặt là cửa sổ, hai mặt còn lại là giá gỗ chất đầy sách.

Tô Bạch có vẻ vừa tắm xong, y mặc áo ngủ rộng rãi dựa trên sofa tròn, trong tay cầm một quyển sách tiếng Đức, bên cạnh là ly cà phê đã uống một nửa, gạt tàn, còn có di động.

Trên thực tế, suốt mấy ngày nay ở Tô gia đây mới là lần đầu Đường Kiêu bước vào phòng Tô Bạch.

“Quyển sách này hôm nay có người đưa cho ta, người cũng xem xem.” Tô Gia ngẩng đầu nhìn Đường Kiêu, khẽ nhích sang bên cạnh ra hiệu đối phương ngồi xuống.

Đường Kiêu phốc lên sofa ngồi sát bên Tô Bạch, hắn nghiêng đầu liếc sơ quyển sách trong tay Tô Gia, trên một trang có người dùng mực đỏ viết vài chữ.

“Lawrence?” Cặp mắt hơi nheo lại, Đường Kiêu thập phần tự giác một tay mò tới hông nam nhân, ngoài mặt trấn định giảng giải, “Cái tên này là một tên tiếng Anh bình thường thập phần phổ biến, nhưng nếu có người đưa cho người quyển sách này, trong sách lại ghi tên này, ta chỉ có thể nghĩ đến một gia tộc, Lawrence, đến từ nước Mỹ.”

“Lawrence buôn thuốc phiện?” Tô Bạch nhướn mày, Tô gia tuy trước giờ không dính tới buôn lậu ma túy nhưng thân là người trong giới cũng nghe qua không ít tên tuổi các trùm ma túy.

Gia tộc Lawrence chỉ mới làm giàu từ đời trước, nước Mỹ vào thời chiến tranh Việt Nam Lawrence cha phát hiện nhu cầu thuốc phiện của quân đội tuyệt không nhỏ, mở vàng đầu tiên của ông ta là buôn bán thuốc phiện cho đại binh Mỹ chiến đấu ở Việt Nam, sau đó hợp tác với cả quân đội Mỹ, thông qua vận chuyển chất cấm giấu trong thi thể lính Mỹ tử trận trong chiến tranh Việt Nam đưa về cố quốc mà phát tài.

Đến thời Lawrence con, gia tộc Lawrence đã là trùm ma túy không thể xem thường trên lãnh thổ Mỹ.

“Quyển sách này là ai đưa cho người?” Đường Kiêu ôm sách qua tùy ý lật xem, nguyên cuốn sách tựa hồ chỉ có một trang trong đó bị viết chữ, mấy chỗ khác nhìn không ra có điểm gì đặc biệt, Đường Kiêu lật lại trang viết chữ “Lawrence” tỉ mỉ đọc, chỉ là vài dòng giới thiệu thiên nga.

“Một đứa nhóc ở tang lễ, nó chỉ nói là có người nhờ nó đưa cho ta quyển sách này.” Về phần kẻ đứng sau màn là ai, tại sao phải đưa quyển sách này cho y, chữ Lawrence trong sách lại có ý gì, những vấn đề này Tô Bạch không biết cũng không rõ.

“Xem ra có người muốn đùa với người.” Đường Kiêu khép sách dẹp qua một bên, xoay người bán quỳ trước mặt Tô Bạch, “Trong đầu người định danh sách nào chưa?”

“Người muốn giết ta có thể xếp một hàng vòng quanh địa cầu.” Vươn tay ôm cổ Đường Kiêu, Tô Gia cười nhạt một tiếng, dùng sức đẩy hấn ngã xuống sofa mềm mại, vị trí của hai nam nhân nháy mắt biến đổi, một tay tỳ vai Đường Kiêu, Tô Bạch tách chân ngồi cười lên bụng đối phương.

“Trong sách có phát hiện manh mối gì khác không?” Tay kia chậm rãi từ trên vai Đường Kiêu trượt xuống, bắt đầu cởi cúc áo sơ mi của nam nhân, động tác thông thả mà ưu nhã, khuôn mặt bình tĩnh nhìn không ra một tia biểu tình, phẳng lặng như mặt hồ lam sẫm dưới bầu trời đêm.

“Tiếng Đức, thiên nga, Lawrence.” Thanh âm khàn đặc như có kim loại ma sát, hai tay lần tới đôi chân dưới lớp áo ngủ của Tô Bạch đang cười trên người hấn, bắt đầu từ mắt cá chân, từng phân từng phân vuốt dọc theo bắp chân thon dài mịn màng, nhẹ nhàng xoa bóp da thịt giàu tính đàn hồi trên bắp chân đối phương.

“Ân, tiếp tục.” Hôm nay ở lễ truy điệu đứng hơn nửa ngày trời, bắp chân y cũng mỏi muốn chết.

Cúc áo đã cởi đến nút cuối, Tô Gia hai tay phủ lên ngực Đường Kiêu, dưới lòng bàn tay là thân thể cường tráng chỉ thuộc về đẳng mày râu, không có nửa điểm mềm mại của phái yếu, nơi bàn tay chạm đến đều là cơ thịt rắn rỏi như ẩn chứa sức mạnh hủy diệt.

Đường Kiêu là một nam nhân có cơ bắp, cũng may Tô Bạch không khó tiếp thu loại hình vạm vỡ này, trái lại, những múi bụng bắt mắt phân bố đồng đều trên người Đường Kiêu quả thật làm Tô Gia có chút ganh tị, trong mắt đàn ông đây hiển nhiên là một “vẻ đẹp”, cũng như phụ nữ thường thích làn da trắng nõn nà.

Từ sau khi rời thành phố A, Tô Gia tuy đã giảm béo thành công nhưng bởi vì quá nhiều sự vụ quán thân nên không có thời gian đi rèn luyện, trên người cũng có tí cơ bắp, nhưng so với Đường Kiêu vẫn còn kém xa.

“Nước Đức, Munich.” Hồ hấp càng lúc càng nặng nề, Đường Kiêu hai tay càn quấy luồn vào bên dưới áo ngủ của nam nhân, lối mơn trớn cực có kỹ xảo như thổi lửa vào không khí xung quanh họ, khiến nó trở nên bức rức mà cháy bỏng.

“Là sao?” Không khá hơn Đường Kiêu bao nhiêu, thân thể Tô Bạch cũng bắt đầu nóng lên, khi đôi bàn tay rải rác vết chai của hấn hết lần này đến lần khác chạm ngòi nổ trên người y, đoạn ký ức chôn sâu trong nội tâm bắt đầu lan tràn, như thủy triều ập tới bao phủ khắp toàn thân.

Điên cuồng trong xe. Một màn kia như lồng đèn kéo quân lấy tốc độ chóng mặt xoay vòng trong đầu Tô Bạch, sức nóng quen thuộc thiêu đốt khối thân thể đặc biệt nhạy cảm này, như ác ma đến từ địa ngục không ngừng ghé bên tai y buông ra những lời cám dỗ, thực tủy tri vị (tạm hiểu như ăn được ăn quen), thật sự cũng có chút hoài niệm khoảnh khắc vong tình bút phá hết thủy ỷ.

“Ai biết, mặc kệ là trùm ma túy hay là trò đùa chết tiệt gì, bây giờ chỉ cần nhìn ta thôi, ta muốn thấy hình ảnh mình trong mắt người, đêm nay đừng nghĩ tới mấy trò đánh đổ đáng ghét đó nữa.”

Tô Bạch cúi đầu hôn trán Đường Kiêu, thanh âm êm ái: “Vậy lưu lại vấn đề cho ngày mai, ta không thích mát xa trên sofa.”

Còn gì đơn giản hơn thế?

Họ Đường nào đó tiện đà hai tay ôm hông nam nhân nhấc cả người lên, trước khi rời sofa không quên thò ra một tay lấy lọ tinh dầu mát xa mà hấn mang đến.

“Người còn đem theo cả tinh dầu?” Thân thể được nhẹ nhàng đặt trên chiếc giường đen rộng lớn, Tô Gia ngồi dựa vào đầu giường liếc nhìn lọ pha lê tinh mỹ trong tay ai kia, ngay lúc Đường Kiêu ý đồ áp đảo y

một cước đá tới, đối phương vững vàng bắt lấy chân y, cúi đầu hôn xuống.

“Bị mê chân à?” Thế nào toàn thích hôn chân ta?

“Chỉ mê của người thôi.” Men theo mu bàn chân hôn dọc lên trên, nồng nhiệt liếm mát, nâng niu mà ản nhẩn, kiềm nén lại bởi hồi, kỹ thuật của Đường Kiêu có thể xưng là bậc thầy, dưới màn lấy lòng phí tâm phí sức này của hắn, chút rung động nào đó chôn sâu trong thân thể Tô Bạch bị một sợi dây vô hình khiến dẫn ra.

“Người khiến ta cảm thấy..... mình giống như một bàn mỹ thực.” Hít một hơi khí lạnh, Tô Gia thân thể dần dần trầm xuống, nếu bảo y giống Đường Kiêu đi hầu hạ người khác như vậy y thà dẹp luôn chuyện ân ái này, nhưng nếu là bên hưởng thụ, y không thể không thừa nhận, thật ra cảm giác cũng không tệ lắm.

“Tối nay ta có thể qua đêm ở chỗ người không?” Chống tay ngồi lên, tùy tiện hai ba phát liền cởi quần áo.

“Tuy ta không có thói quen đồng sàng cộng chăn với người khác, nhưng đêm nay có thể phá lệ.” Dáng vẻ dương dương tự đắc chờ được phục vụ của Tô Gia, ngược lại khiến Đường Kiêu nảy sinh một loại ảo giác, giống như hắn mới là người bị phiêu.

Bất quá thế thì đã sao?

Cởi đi chướng ngại vật cuối cùng trên người cả hai, Đường Kiêu vươn tay tắt đèn bàn, trong phòng nhất thời một mảnh tối om chỉ còn lại tiếng cọ xát sột soạt của hai thân thể.

Bò được lên giường Tô Gia đã hay lắm rồi, cho nên đừng trông mong xong việc nam nhân kia sẽ nguyện ý nhúc nhích một ngón tay, cũng may Đường Kiêu đối với phận sự hầu hạ vị gia này luôn sẵn lòng vui vẻ.

Hậu chiến bệ Tô Bạch lưỡi biếng không muốn động thân vào phòng tắm thay đổi phương thanh lý sạch sẽ, Đường Kiêu một bên xoa eo cho nam nhân, một bên lẩm lẩm hôn lên lưng Tô Bạch: “Hôm nay thương lượng với Diệp Tử Ngộ thế nào?”

“Lòng phòng bị vẫn còn, nên phải tiến từng bước một.” Khuỷu tay thúc ngược ra sau nam nhân đang dán vào lưng y, “Đừng hôn nữa, ta hơi đói, gọi điện thoại bảo dưới bếp đưa đồ ăn lên đây.”

“Tại sao nhất định phải là Diệp Tử Ngộ?” Từ trong nước bể người lên phủ khăn lông, Đường Kiêu ôm nam nhân ra khỏi phòng tắm đi về hướng phòng ngủ, phe bạch đạo ở châu Âu không chỉ có mỗi tổ chức hình cảnh quốc tế mới có thể hợp tác.

“Hắn là lựa chọn tốt nhất.” Tô Bạch hí mắt tựa vào ngực Đường Kiêu, “Cũng bởi vì hiện giờ vẫn chưa có bất cứ gia tộc nào đạt được tín nhiệm của hắn, mà hắn cũng không phải loại người vì lợi ích cá nhân phản bội đồng bạn.”

Nhẹ nhàng thả Tô Bạch xuống giường, Đường Kiêu cúi xuống kề sát nam nhân: “Ta cũng sẽ không phản bội người.”

“Ta biết người không như thế.” Nắm lấy chiếc cảm kiên nghị của Đường Kiêu, Tô Gia rướn người hôn phớt lên môi đối phương, nhanh như chuồn chuồn lướt nước.

49. Chương 49

Đội Tô Bạch lần thứ hai tỉnh giấc thì đã bảy giờ rưỡi, Đường Kiêu suy nghĩ thật lâu nên làm thế nào đánh thức Tô Gia, cuối cùng vào lúc bảy giờ hai mươi chín hắn nhẹ nhàng véo chóp mũi nam nhân, lại chọt một cái lên môi đối phương, không đến nửa phút sau vị gia kia liền một chương vở vai hắn.

Thời gian đại khái là bốn năm giờ sáng, ngoài cửa sổ vẫn một mảnh tối đen, Đường Kiêu choàng tỉnh, không phải bởi vì mỹ mộng đột nhiên thành ác mộng, cũng không phải bỗng dưng mất ngủ, mà là bên cạnh có một người gác chân lên hắn, nhờ tính cảnh giác do tôi luyện lâu dài tích lũy ra, Đường lão đại vốn ngủ say phút chốc liền mở mắt.

Trong bóng tối hắc vẫn có thể dễ dàng phác họa đường nét của nam nhân bên người. Dù hắc cũng như Tô Gia, từng trải nghiệm kỳ sự linh hồn xuất khiếu, nhưng tại sao ngay từ đầu đã hoài nghi Tô Mặc không phải Tô Mặc mà là Tô Bạch?

Lần đầu tiên nhìn thấy Tô Mặc là ở trên du thuyền, gã béo yếu đuối lại có chút hèn mọn kia tuyệt không để lại cho hắc quá nhiều ấn tượng, mà lần thứ hai nhìn thấy “Tô Mặc”, Đường Kiêu trong khoảnh khắc nghênh tiếp tầm mắt của đối phương đã chấn động, hết như khu vực thần bí riêng tư tầng tầng phòng vệ bất khả xâm phạm của hắc bị người hung hăng đánh một quyền, kể từ đó trọng thương hết thuốc chữa.

Hô hấp bình ổn mà chậm rãi của Tô Bạch cực có quy luật phả vào cổ Đường Kiêu, hơi thở này trong đêm se lạnh càng có vẻ đặc biệt nóng rực, từng chút từng chút một từ biểu bì da thấm thấu vào sâu trong yết hầu hắc, có cảm giác da trên cánh tay cũng sờn lên một đám gai ốc nhỏ, tê dại tận đáy lòng.

Trước khi bạn chưa chân chính yêu một người, bạn không bao giờ biết được thì ra mình cũng sẽ yêu sâu đậm đến thế, có thể mặc kệ tất cả, có thể phần đầu quên mình.

Đường Kiêu khẽ nghiêng người, trong bóng tối, lẳng lặng, tĩnh tể, lại thâm trầm chăm chú nhìn nam nhân nằm sát bên hắc. Tô Bạch ngủ rất say, mấy ngày nay đại khái bận đến nguy rồi, sự tình ở Tô gia thoát nhìn đơn giản, nhưng xử lý từng vụ từng vụ lại cực kỳ hao tâm tổn sức, Đường Kiêu không phải tức giận vì gần nửa tháng qua Tô Bạch xa lánh mình, hắc chỉ là nôn nóng bất an tại sao Tô Bạch không muốn để hắc hỗ trợ những việc mệt nhọc đó.

Có lẽ cả hai thật sự cần thời gian từ từ thích nghi, bất luận là Đường Kiêu khát vọng chia sẻ mọi điều với Tô Bạch, hay là Tô Gia đã quen không chế mọi thứ một mình gánh vác tất cả.

Không tài nào ngủ lại được, Đường Kiêu cứ như vậy nhìn Tô Bạch, mãi đến tia nắng đầu tiên của buổi bình minh theo khe hở giữa rèm cửa tà tà chiếu vào phòng, cũng không lâu sau, Đường Kiêu liền cảm thấy người đang gắt gao rúc trong ngực hắc có dấu hiệu tỉnh dậy.

“Mấy giờ rồi?” Còn chưa mở mắt, Tô Gia đã khàn giọng mở miệng, cánh tay vắt ngang hông Đường Kiêu, dùng sức cọ cọ trên người nam nhân.

Đường Kiêu quay đầu nhìn đồng hồ treo tường: “Bảy giờ mười, muốn ngủ thêm một lát không?”

“Àn.” Mơ mơ màng màng lên tiếng, Tô Gia bắt lấy vai Đường Kiêu trở mình một phen, cả người liền úp sấp trên họ Đường nào đó, còn không quên hạ lệnh, “Hai mươi phút nữa gọi ta dậy.”

Đường Kiêu nhất thời hết nói, gia thân ái của ta, mới sáng sớm có cần khiêu khích một người đàn ông bình thường đang độ tráng niên như vậy không a?

Đợi Tô Bạch lần thứ hai tỉnh giấc thì đã bảy giờ rưỡi, Đường Kiêu suy nghĩ thật lâu nên làm thế nào đánh thức Tô Gia, cuối cùng vào lúc bảy giờ hai mươi chín hắc nhẹ nhàng véo chóp mũi nam nhân, lại chọt một cái lên môi đối phương, không đến nửa phút sau vị gia kia liền một chương vỗ vai hắc.

“Cách đánh thức người khác này không hay chút nào.” Nam nhân mới ngủ dậy hơi cau có trừng Đường Kiêu đang đảm đương vai trò đệm thịt dưới thân.

“Lần sau ta sẽ tiếp tục cải tiến.” Đường Kiêu tươi cười vòng tay ôm eo Tô Bạch, “Có muốn tắm rửa không?”

“Chưa đánh răng đừng hôn ta.” Tô Gia nhăn nhó hầm hừ, Đường Kiêu không chê bai y thì thôi, y còn ghét bỏ người ta.

Đợi hai người thần thanh khí爽 ra khỏi phòng tắm đã là chuyện sau tám giờ rưỡi, theo thường lệ, Tô Gia buổi sáng luôn vận động vẫn như cũ được Đường Kiêu bế ra.

“Hôm nay ta không ra ngoài, người về phòng thay đồ rồi lại đây tìm ta, sẵn tiện dẫn đầu bếp làm vài món thanh đạm.” Tắm rửa xong triệt để tỉnh táo lại từ trạng thái mơ ngủ, vị gia kia lại bày tư thái biếng nhác hôm nay muốn dành cả ngày ở trên giường, cũng may Đường Kiêu không ngại thơ đến mức vọng tưởng Tô Gia đang ám chỉ ái muội gì đó, theo hiểu biết của hắc về Tô Bạch, ngoại trừ buổi tối thỉnh thoảng ra ngoài phóng túng, ban ngày phần lớn thời gian Tô Bạch chỉ thích ở trên giường nghiêm túc bàn luận công sự.

“Ta sẽ quay lại ngay.” Đường Kiêu nhặt lên quần áo rơi dưới sàn ngày hôm qua từng lớp từng lớp mặc vào.

Tựa vào đầu giường, Tô Bạch chống cằm quan sát thân hình đối phương, cười trêu: “Đường Kiêu Đường Kiêu... Cái tên này quả thật rất hợp với ngươi a, đồng chí Đại Điều.”

Đường Đại Điều thiếu chút nữa đứng không vững bởi lời đùa mang tình sắc của Tô Gia, hần mặc quần xong trở về ngồi bên giường: “Tô Gia không chê là tốt rồi.”

“Khen ngươi hai câu liền vênh váo.” Tầm mắt phiêu tới chỗ nào đó đang phồng lên của Đường Đại Điều, Tô Gia ác liệt duỗi chân qua không nhẹ không nặng đập một cái, “Đến mùa động dục?”

“Chỉ cần nhìn ngươi, mỗi một phút đều là mùa động dục.” Đừng quên Đường Kiêu ngoài bí danh Đường Đại Điều còn có mật danh “Viên đạn bạc đường”.

“Phát tình với tay trái của ngươi ấy.” Tô Gia cũng lười tán tỉnh Đường Kiêu, một cước ngay ngực đẩy hần ra, “Nhanh đi, nói nhảm nhiều quá.”

Đường Kiêu bật cười quay lưng đi, ngoài cửa phòng Tô Gia đang đứng một người, tóc vàng mắt lam, không biết đến từ lúc nào và đứng đó bao lâu, đối với sự xuất hiện của Đường Kiêu, người nọ cũng chỉ diện vô biểu tình nhìn thoáng qua, rồi nghiêng đầu gõ nhẹ lên cửa.

Đường Kiêu men theo lối cũ về phòng ngủ của mình, ban nãy người đó có lẽ chính là Simon.D trong truyền thuyết, Tô Gia của hần huấn luyện đệ tử cũng thật lợi hại, tuy rằng có Trần Uyên cản ngược một phát, nhưng cũng không thiếu những nhân vật khó nhằn như Simon hay Tô Ngụ.

Quả nhiên tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, bây giờ phỏng chừng cho dù Tô Gia hắt hơi Đường Kiêu cũng sẽ cảm thấy đối phương sao mà đáng yêu quá đi.

Đẩy cửa vào phòng ngủ, mới đi được hai bước Đường Kiêu đột nhiên nhấc mí mắt, xoay người liền vung nắm đấm, lực đạo cực mạnh, khiến ai đó nấp sau cửa cuống quýt tiếp đòn phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

“Ầy daaa — Lão đại! Là em nè!”

Nửa giờ sau, Đường Kiêu đã thay y phục sạch sẽ, mà đồng chí Đường Tạp tự nhiên đang ngồi trên sô pha dùng rượu thuốc xoa bóp cổ tay đáng thương của mình, ngẩng đầu nhìn ông anh họ từ phòng thay đồ đi ra, cầu nhàu oán giận: “Đường lão đại, em thật hoài nghi anh là do người sắt biến thành.”

“Vậy cậu chắc là người kẹo.” Không khách khí đáp trả, Đường Kiêu ngồi xuống đối diện Đường Tạp.

“Chắc chắc chắc, coi vẻ mặt thần thanh khí爽 chưa kìa, mới sáng sớm không ở trong phòng mà chạy đi đâu vậy?” Đường Tạp cười hắc hắc, âm dương quái khí nói, “Lão đại, đời sống chán gối đủ đầy mỹ mãn nhỉ?”

“Cậu trở về là vì kỳ nghỉ kết thúc chuẩn bị tập trung cống hiến cho tổ chức sao?” Châm một điếu thuốc, Đường Kiêu thần nhiên phớt lờ lời trêu chọc của biểu đệ.

“Phải phải, có một nhân viên tốt như em lão đại đang cảm thấy siêu cấp hạnh phúc đúng không?” Con sâu lười nào đó cư nhiên thật sự có dự định trở về làm việc.

Đường Kiêu liếc nhìn người đối diện: “Cậu bị cái gì kích thích, thất tình?”

“Oa khá, lão đại, từ lúc nào anh cũng quan tâm tới đời sống tình cảm của nhân viên?” Giấu đầu lòi đuôi, Đường Tạp mất tự nhiên cúi đầu uống một hớp rượu.

“Ta trước giờ luôn là một ông chủ ân cần.” Hôm nay tâm tình tốt, Đường tổng cũng vui vẻ đùa giỡn với cấp dưới.

Bất quá Đường Tạp không có tâm trạng đó, hần bí xì trùng nam nhân đang trưng vẻ mặt “ta biết yêu rồi, ta thật mãn nguyện, ta là người hạnh phúc nhất nhất trên thế gian là lá la”, từng có một thời, hần thấy bên cạnh lão đại mỹ nhân như mây, từng có một thời, hần cho rằng loại người lãnh tình cứng mềm đều không ăn như Đường Kiêu cả đời này sẽ không yêu ai.

Giờ thì hay rồi, Đường Kiêu ôm được Tô Gia về, còn Đường Tạp hần gặp phải một gã băng sơn đáng sợ nhất trong lịch sử, tuy rằng hần cảm thấy gia hỏa Tô Mặc nên đổi tên thành Tô Ma mới đúng, nhưng Đường

Kiều dù sao cũng đã bò lên giường người ta, là lưỡng tình tương duyệt a! Là lão đại khẳng khẳng thích tuýp người như vậy.

Còn hấn? Anh tuần tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, nhưng mỹ nữ chẳng hấp dẫn được bao em đã đành, trở trêu thay còn bị một gã băng sơn tỏ tình một cách mạc danh kỳ diệu. Được rồi, đầu năm nay quá đẹp trai cũng là một cái tội, được phụ nữ si thì khỏi nói, được đàn ông mê coi như bình thường, Đường Tạp Đường đại thiếu hấn đây cũng không phải chưa từng được nam nhân theo đuổi. Nhưng tại sao vị băng sơn tóc vàng mắt xanh thoát nhìn có vẻ mắc chứng mặt than cứng nhắc như khúc gỗ đó, lời tỏ tình lại khủng bố trực tiếp khiến người đỡ không nổi?

“Tôi muốn thưởng anh.”

...

Một câu kinh đến Đường Tạp không sợ trời không sợ đất nháy mắt đại ra tại chỗ, qua hồi lâu mới phản ứng lại một quyền vung tới, khổ nhất chính là hấn đánh không lại gã băng sơn kia, mà băng sơn kia căn bản cũng không hiểu cái gì gọi là “nhường nhịn”.

Thượng ta? Thượng cái đầu người á!

Vì thế, Đường Tạp Đường đại thiếu rất không có cốt khí phá lệ kết thúc chuyến du lịch châu Âu trở về tìm việc mà làm.

“Mau phân nhiệm vụ cho em đi!” Mấy tấm ảnh chết tiệt đó hấn cũng không cần nữa, hiện giờ với hấn mà nói tốt nhất là có thể lập tức rời khỏi Anh quốc, rời khỏi châu Âu, vĩnh viễn đừng để hấn gặp lại tên băng sơn biến thái kia nữa.

Đường Kiêu bỗng dừng hai mắt sáng lên: “Đúng lúc có một nhiệm vụ ta cần người đi làm.”

“Nhiệm vụ gì? Cứ việc giao cho em, cam đoan mã đáo thành công!” Vỗ vỗ ngực, sắt son hứa hẹn.

“Giúp ta điều tra Munich nước Đức, lâu đài Thiên Nga Đen, gia tộc Lawrence của Mỹ, xem những điều này có liên hệ đặc biệt gì không, hề có tin tức phải báo ngay cho ta biết.” Đường Kiêu nhìn đồng hồ đứng dậy khỏi sofa, “A Tạp, cậu ở lại Tô gia nghỉ một ngày, đợi ngày mai lập tức xuất phát.”

“Rõ!” Rốt ráo lĩnh mệnh, Đường Tạp đảo mắt thấy Đường Kiêu muốn ra ngoài, vội hỏi, “Lão đại, lại đi tìm Tô Mặc?”

“Ân, có một số việc cần bàn.” Đường Kiêu đã đi tới cửa.

“Anh thích hấn thật sao?” Đường Tạp hỏi một vấn đề rất thiếu muối, nếu không thích Đường Kiêu đã không làm tới nước này.

“Không phải, là yêu.”

50. Chương 50

Tôi quen ăn ngay nói thật.” Simon tỏ vẻ không sao cả, hấn ngồi xuống đối diện Đường Tạp, thập phần tự nhiên cầm lấy ly bia của đối phương uống một hơi.

“Đó là bia của tôi!”

“Tôi không ngại.”

Nước Đức, Munich.

Đội ngũ điều hành xứ Bavaria rầm rộ từ xa đi tới, những ngã đường chen chúc du khách thập phương, các cô gái xinh đẹp trên đoàn xe vẫy tay hôn gió với người qua đường, một thanh niên Trung Quốc phục trang cực mốt một tay cầm ly bia Mass (nửa lít) một tay vẫy lại các kiều nữ tóc vàng xinh đẹp.

Đường Táp ngửa đầu rưới bia, lại huyết sáo với một cô nàng đầy đặn trên xe, nàng kia liền nhiệt tình thổi tới một nụ hôn gió, hân lập tức hòa mình theo âm nhạc xoay vòng tại chỗ.

Đến đây thật đúng dịp, vừa vặn tham dự lễ hội bia mỗi năm một lần ở Munich này, với một nam nhân nồng nhiệt yêu bia mà nói thật sự là quá tuyệt, Đường Táp tâm tình vui sướng tiêu sái bước vào một quán rượu nhỏ ven đường, hân hy vọng đồng đội hợp tác do Tô gia chỉ định cũng là một em gái nóng bỏng, như Tô Ngụ chẳng hạn, cô này rất khá.

Chéo chân, đeo kính đen cho có vẻ ngẫu ôm một ly Mass, Đường Táp theo kế hoạch chờ cộng tác viên của hân trong nhiệm vụ lần này, nếu là mỹ nữ hân sẽ làm một quý ông ga lăng, nếu là nam nhân, hân sẽ thị uy với đối phương ngay từ đầu, nhiệm vụ lần này phải theo ý hân, đừng mong Đường đại thiếu hân nghe lệnh một người của Tô gia.

Đang lúc Đường Táp mơ mộng Tô gia liệu có phái một “bà Táp” đến với hân hay không, một bóng người cao to đứng chắn trước bàn hân, mở miệng chính là tiếng Trung tiêu chuẩn: “Thiên vương cái địa hổ.”

“Bảo tháp trấn hà yêu!” Đường Táp theo phản xạ liền đọc ra ám hiệu ứng đối, sau đó ngẩng đầu nhìn rõ tướng mạo người tới, nhin không được phun hai chữ: “Ta thao!”

Simon đầu đội nón du khách tiêu chuẩn khê nhưn mảy, thanh tuyến bằng phẳng trước sau như một: “Này xem như đồng ý cho tôi thượng?”

“Thượng em gái người ấy!” Không nên trách Đường Táp, hân thật sự chịu hết nỗi phải vắng tục thô lỗ, gì mà bà Táp, gì mà Tô Ngụ, tùy tiện phái một gã nào tới cũng được, tại sao cổ tình phải là tên băng sơn đại biến thái này? Đường Táp nhất thời rất muốn ôm đầu phát điên.

“Tôi không có em gái.” Simon nghiêm trang trả lời.

“Đại ca, anh mỗi lần mở khúc dạo đầu có cần hung tàn vậy không?” Đường Táp đang nỗ lực giữ mình bình tĩnh, hân phải bình tĩnh mới cãi lại tên kia!

Nhưng mà...

Hân bình tĩnh không được!

“Tôi quen ăn ngay nói thật.” Simon tỏ vẻ không sao cả, hân ngồi xuống đối diện Đường Táp, thập phần tự nhiên cầm lấy ly bia của đối phương uống một hơi.

“Đó là bia của tôi!”

“Tôi không ngại.” Buông ly.

“Nhưng tôi ngại!” Trên đời này sao lại có người không nói lý lẽ đến thế.

“Vậy sao?” Ngữ khí hơi cao, sau đó Simon không có bất kỳ biểu thị gì nữa, nửa điểm dấu hiệu xin lỗi cũng không có.

“Tôi không chấp nhận, tôi kiên quyết không chấp nhận anh là cộng tác viên của tôi!” Đường Táp cảm thấy mình sắp điên rồi, hân từ bỏ kỳ nghỉ hưởng lương trở về tổ chức là vì cái gì? Vì để thoát khỏi đại băng sơn có thần kinh cơ mặt mất cân đối này, tại sao bây giờ lại bắt hân chạm trán gia hỏa âm hồn không tan đó!

“Anh chấp nhận hay không cũng không thay đổi được sự thật chúng ta phải hợp tác.” Simon có chút khó hiểu nhìn Đường Táp la lối om sòm, thật giống một con báo nhỏ đang xù lông, khoe môi hân hơi câu lên, “Tuy rằng không hiểu tại sao anh lại thống khổ như vậy, nhưng tôi vẫn thập phần cao hứng được gặp lại anh.”

“Nhưng gặp lại anh tôi một phần cũng không cao hứng!”

“Tâm tình của anh không thể thay đổi hiện thực, tại sao không tĩnh tâm xuống?” Đường Táp luôn có vẻ vội vàng nôn nóng, nhưng dường như chính đặc điểm này đã thu hút ánh mắt của Simon, có một loại xung động cường liệt muốn tiếp cận đối phương, kẻ sát thân thể đối phương.

Đường Táp vỗ bàn đứng lên, khí thế hùng hổ: “Anh nói đúng, tôi ở đây đôi co với anh căn bản là vô dụng!” Dứt lời, hân xoay người bỏ chạy đến một góc khá yên tĩnh trong quán rượu móc di động ra.

[A lô?] Điện thoại được tiếp, là giọng của Đường Kiều.

“Lão đại, em không biết đâu, em yêu cầu đổi người!”

Đối phương trầm mặc ba giây, mở miệng liền ngữ khí băng lãnh [A Tạt, trước nay cậu chưa từng làm lấy như bây giờ, đây là công việc, có hiểu không? Đây cũng là nhiệm vụ cậu tự mình nhận, đừng mè nheo kiêu thiếu nữ.]

Đường Tạt nhất thời cầm nín, hần do dự vài giây, ngữ khí dịu hơn vừa rồi: “Vây em xin tổ chức đổi cộng tác viên, em với gia hỏa đó hoàn toàn không hợp.”

[A Tạt, cậu biết hần là ai không?]

Băng sơn? Mặt than? Tâm thần? Biến thái?

“Người do Tô gia phái tới.” Bĩu môi, không dám nói thật lòng.

[Ta nhớ người cậu muốn hợp tác nhất, muốn so tài nhất, là Simon.D]

“Hả? Anh đừng nói với em hần chính là Simon nha!” Đường Tạt không tin, sao có thể trùng hợp đến vậy, huống chi Simon.D, một người giàu truyền kỳ như thế sao có thể là khối băng sơn cho được.

[Vấn đề này cậu có thể đi hỏi hần, nhớ cho rõ A Tạt, đừng lâm trận lùi bước, đừng làm mất mặt tổ chức, đúng rồi, Tô Mặc nhờ ta nói với cậu, bảo cậu đừng vương bận Simon, A Tạt, ta tin tưởng cậu.] Đường Kiều một câu triệt để phá vỡ tâm lý phòng tuyến của Đường Tạt, với một người đàn ông có lòng hiếu thắng quá mạnh mẽ mà nói, tự động rời khỏi cuộc chơi chính là một sự sỉ nhục, nhưng hần hiện tại đang làm gì?

“Chết tiệt, lão tử mới không sợ người!” Đường Tạt cúp máy xoay người hiên ngang bước về, khi tầm mắt hần chạm đến thanh niên Anh quốc ngồi nghiêm chỉnh trước bàn, trong đầu hần lại bắt đầu vô hạn tuần hoàn lời nói của Đường Kiều.

Chẳng lẽ, là Simon thật sao?

Đáng tiếc Simon không hề cho Đường Tạt cơ hội xác định, đối phương đứng lên, bia trên bàn đã bị uống sạch sẽ.

“Đi, nhiệm vụ.” Một câu dứt khoát lưu loát.

Đường Tạt hát hàm: “Đi thì đi!” Hần mới không bị đại mặt than này lấn át.

Bắt quá bắt đầu nhiệm vụ ngay bây giờ? Đường Tạt theo sau Simon khoảng cách một bước, bụng đầy nghi hoặc, muốn hỏi ra miệng lại cảm thấy như thế sẽ khiến mình có vẻ ngu ngốc, kết quả hần suốt dọc đường không nói không rằng theo Simon lên xe thẳng tiến đích đến, hành trình hơn hai giờ, tin nổi không? Bọn họ cư nhiên không nói với nhau một câu!

Này với Đường Tạt xưa nay thích náo nhiệt mà nói chính là hành trình im lặng nhất trong đời, hần khoanh tay trước ngực lâu lâu lại trộm liếc nam nhân đang lái xe bên cạnh, không thể không thừa nhận tướng mạo Simon thuộc loại hình được phụ nữ hoan nghênh, tóc vàng mắt xanh, toàn thân tản mát một cỗ lãnh khí, bắt quá mị lực thôi mà, Đường đại thiếu hần tự nhận đệ nhị có ai dám xưng đệ nhất.

Sau hơn hai giờ ngồi xe, bọn họ tới lâu đài Thiên Nga Đen.

Cho dù lúc này Munich đang tiến hành lễ hội bia, là một thắng cảnh nổi tiếng của Đức, lâu đài Thiên Nga Đen vẫn có không ít du khách, nhất là một đám đồng bào tóc đen da vàng còn chiếm tỷ lệ lớn, Đường Tạt ngồi trong xe nhìn đội ngũ xếp hàng chờ mua vé vào lâu đài, cảm thấy có chút đau gan.

“Anh làm việc luôn ầu tả như vậy à? Báo trước với tôi một tiếng tôi còn có thể lấy vé vào cổng.” Bắt hần ngoan ngoãn xếp hàng? Dẹp đi!

Simon từ trong túi áo móc ra một tấm vé đưa cho Đường Tạt, Đường đại thiếu tuy có chút cảm giác thất bại nhưng vẫn nhận lấy, đoạn vươn tay đẩy cửa phát hiện cửa xe còn khóa, hần quay đầu định bảo đối phương mở cửa, lại bắt gặp Simon lấy ra một lớp gì đó tương tự mặt nạ da người dán lên mặt, công nghệ cao hết như đồ thật, quả thực y khuôn Mission Impossible, Simon sau khi đội vào triệt để từ một thanh niên châu Âu anh tuấn biến thành một người Ý trung niên hói đầu.

“Lợi hại quá!” Nhị không được ca ngợi một câu, Đường đại thiếu hai mắt sáng rực, xòe tay, “Của tôi đâu?”

“Anh không có chuẩn bị?”

Đường Táp nhất thời trên mặt sượng sùng, kiên cường cãi bướng: “Xưa nay tôi không chơi mấy trò thần thần bí bí này.”

“Muốn làm mặt nạ cần đem khuôn mặt của anh và đối tượng mô phỏng scan 3D trước.” Simon diện vô biểu tình nói.

Tóm lại là không có mặt nạ cho ta chứ gì, Đường Táp bĩu môi: “Không có thì thôi, tôi còn chê nó chướng mắt.” Không được, quay về phải góp ý lão đại trang bị thêm chút đồ chơi công nghệ cao, không thể để mặt trước dân nghiệp dư a.

Simon từ trong túi đen lấy ra một mái tóc dài của phụ nữ: “Anh có thể dùng thứ này.”

Đường Táp suyễn một hơi thiếu chút nữa té xỉu, trợn trắng mắt, trừng trừng người Trung Quốc bọn ta dễ bắt nạt: “Lão tử có chỗ nào giống đàn bà!”

“Tôi cũng đâu giống người Ý trung niên.” Tuy không rõ tại sao đối phương lại đột nhiên nổi giận, Simon vẫn nhún vai cắt mái tóc giả, à, đúng rồi, Tô Gia dặn đi chung với Đường Táp phải nói nhiều, tại người này năng lực lý giải hữu hạn, trước mắt vẫn chưa thể đạt tới trình độ tâm linh tương thông.

Vì vậy Simon tiếp tục nói: “Tôi tra được người của gia tộc Lawrence gần đây đã đến Đức, đợi lát nữa vào trong chú ý quan sát nhân vật khả nghi.”

.....

.....

“A Táp và Simon hành động chung hình như cũng không tệ.” Đường Kiêu buông điện thoại ngồi xuống bên cạnh vị gia nào đó, hai tay từ sau lưng ôm eo đối phương.

Tô Gia uống một hớp trà chiều mỹ mãn, cả người dựa vào lòng Đường Kiêu: “Không ngờ người còn là một cao thủ vi tính.”

“So với cao thủ chân chính ta chỉ tạm tính là nghiệp dư, nhưng phương diện truy tra hướng chảy của tài chính, coi như đủ chuẩn để xử lý.” Vươn tay kéo máy tính qua, Đường Kiêu chỉ vào số liệu trên màn hình, “Hướng chảy tài chính của Tô gia trong thời gian gần đây nhìn bề ngoài có vẻ không có vấn đề.”

“Bề ngoài?” Tô Gia nheo mắt lại.

“Nơi này có người động tay động chân, ta nghĩ, nghi ngờ của người có thể là chính xác, Tô gia có người giả trò sau lưng người, một tài khoản ở đây có một nguồn tiền lưu động bất thường, thông qua dấu vết, ta phát hiện là gia tộc Lawrence từ Mỹ chuyển kiều hối vào tài khoản này.”

Bởi vì hoài nghi người trong Tô gia có vấn đề, Tô Bạch mới nhờ đến Đường Kiêu, kết quả vừa tra liền ra vấn đề thật.

Đường Kiêu nhíu mày: “Riêng người nhờ đứa trẻ đưa quyển sách kia cho người ở tang lễ vẫn chưa tra được, đối phương hiển nhiên là một cao thủ che giấu hành tung theo dõi ngược lại, thậm chí còn thập phần quen thuộc Tô gia, tại sao hắn muốn chúng ta biết chuyện Lawrence?”

“Mặc kệ hắn là ai, xuất phát từ mục đích gì, kết quả cuối cùng chỉ có thất bại.” Tô Bạch câu khước miệng, “Phỏng chừng tới nay Simon sẽ truyền đến tin tức.”

“Ta vẫn luôn hiếu kỳ tại sao trước kia Simon không giết người, nghĩ thế nào cũng không ngờ được, hắn cư nhiên là người của người.” Nhắc tới người này, Đường Kiêu không khỏi có chút cảm thán.

“Còn nhớ lúc ở thành phố A ta nói gì với người không? Ta đời này thu dưỡng ba đứa trẻ, Trần Uyên là đứa đầu tiên, Simon là đứa thứ hai, Tiểu Hải là đứa thứ ba.” Lại dựa vào bờ ngực rộng của đối phương, Tô Bạch đậm đậm nói, “Bất luận người có tin hay không, ta đều có cảm tình với chúng.”

“Ta không thích nghe người nhắc tới Trần Uyên.” Cúi xuống hôn môi nam nhân, hắn không muốn cho Tô Bạch biết, hắn đang ghen tị Trần Uyên, ghen tị gia hỏa kia từng có được mỗi phút mỗi giây, mỗi một hồi ức quý giá bên Tô Bạch, ghen tị cả phân lượng Trần Uyên chiếm cứ trong dĩ vãng của Tô Gia.

Từ nay về sau, hãy để ta lấp đầy tương lai của người.

51. Chương 51

Đường Táp hoang mang mở to hai mắt, Simon ánh mắt bình tĩnh, như biển cả, không cần sóng bạc vẫn có thể triệt để lay động tâm linh người khác.

“Anh yêu em.” Ấn chặt gáy đối phương, Simon hôn xuống.

“A!”

Giữa dòng người nườm nượp trong lâu đài Thiên Nga Đen thoạt nhìn như lang thang vô mục đích, Simon thật sự đang nguy trang, còn Đường Táp thật sự xem mình là du khách, khi thì chỉ vào một bức tranh sơn dầu bình phẩm từ đầu đến chân, khi thì khinh khỉnh hừ mũi với kiệt tác nào đó, nam nhân có vẻ không để nhiệm vụ trong mắt này lại đồng thời cùng Simon phát hiện vài kẻ khả nghi.

Ngay lúc liếc nhau, Đường Táp đột nhiên có ảo giác như bị điện giật, áp chế chút cảm xúc kỳ lạ trong lòng, hai người trước đây chưa từng hợp tác giờ lại cực ăn ý không nhanh không chậm theo dõi đối tượng.

Đó là một cậu trai châu Âu khá đẹp, từ lúc đi vào Thiên Nga Đen hắn vốn chẳng ngó ngang gì tới vật phẩm trang hoàng trong lâu đài, ánh mắt đảo dác chung quanh càng giống như đang tìm ai đó, rốt cuộc tại một nơi trong lâu đài, tiểu tử xinh xắn kia hữu ý vô ý lướt sát vai một quý bà.

Đường Táp đang chuẩn bị tiếp tục bám theo, Simon một phen kéo hắn lại.

Gì đây?! Mắt dao bay qua.

Simon động tác thông thả một tay ôm eo nam nhân, Đường Táp nhất thời hai mày dựng lên, trước khi hắn phát hỏa, Simon ghé bên tai hắn thì thầm: “Nhìn tôi, bọn họ đang nhìn bên này.”

Thân thể nháy mắt cứng đờ, xem ra độ cảnh giác của đối tượng vượt quá dự liệu, Đường Táp hạ giọng hỏi: “Làm sao bây giờ?” Vạn nhất bị đối tượng phát hiện, mình bại lộ là chuyện nhỏ, ảnh hưởng đến nhiệm vụ thì hỏng bét.

“Ôm tôi.”

“Cái gì?!” Thiếu chút nữa mất kiểm soát thanh âm, nhưng vừa đối diện ánh mắt nghiêm túc của Simon, Đường Táp bỗng dừng lại có cảm giác thất bại, Simon chỉ đang chấp hành nhiệm vụ, còn hắn ở đây không được tự nhiên cái gì!

Không phải chỉ là ôm dần ông thôi sao? Đường đại thiếu cần ràng vòng tay ôm Simon, hậu quả của nhất thời khấn trương chính là dùng sức quá mức, lớp mặt nạ lạnh lẽo trên mặt Simon nháy mắt rách ra một khe hẹp, cách lớp áo không dày, là bờ ngực dán sát nhau, thân thể đối phương như đang bốc lửa, nóng bỏng đến vi diệu.

Tâm viên ý mã phút chốc bị ngang ngạnh kéo trở về, Simon không để ý tới ánh mắt hoặc kinh ngạc hoặc tò mò phóng ra từ du khách bốn phía, hắn chỉ chuyên chú nhìn nam nhân như lửa trước mặt.

“Em là thái dương, là ánh sáng, là hơi ấm của anh, đừng rời xa anh.” Ngữ điệu có chút khô khan nhưng từng chữ từng chữ đều phát âm rõ ràng, tiếng nói không lớn nhưng cũng đủ cho những ai ở gần đó nghe được.

Đường Táp hoang mang mở to hai mắt, Simon ánh mắt bình tĩnh, như biển cả, không cần sóng bạc vẫn có thể triệt để lay động tâm linh người khác.

“Anh yêu em.” Ấn chặt gáy đối phương, Simon hôn xuống.

“A!” Hấn tuyệt đối không phải cố ý hé miệng.

Ê, mau đem đầu lưỡi chết tiệt của anh cút đi!

Kháo, thằng nào vỗ tay, loại chuyện này có gì đáng hưng phấn, toàn một đám thích xem phim miễn phí.

Này này này, anh đủ chưa! Được lắm, đừng tưởng tôi sẽ cam bái hạ phong, cho anh ném thử cái gì là nộ hôn kiểu Pháp chân chính!

Một phen cưỡng hôn cơ hồ cuốn mất nửa cái mạng của Đường Tạp, đây tuyệt đối là nộ hôn chỉ thuộc về giữa đàn ông với nhau, đều không muốn khuất phục mà cực hạn khiêu khích nhau, môi lưỡi giao tranh chỉ càng thiêu đốt kích phát nội tâm dục vọng, ngọn lửa hừng hực vừa châm liền cháy, cháy lan tràn không thể ngăn cản, mãi đến cuối cùng bởi vì nghẹt thở mới không thể không tách ra, Đường Tạp nhịn không được vàng tục.

“Ta tha!” Hấn trừng mắt nhìn tay gà mờ vẫn diện vô biểu tình nhưng đã có chút thở dốc như hấn, “Anh...”

Simon cư nhiên có phản ứng với hấn! Càng oái oăm là hấn cũng suýt có phản ứng luôn! Hấn cư nhiên có phản ứng vì hôn môi một nam nhân!

Trên trời giáng xuống một tia chớp, hung hăng đánh cho Đường Tạp yêu cỡ ngực E cháy sém như than.

Simon ngụy trang thành ông chú trung niên hói đầu, chớp chớp mắt nói: “Hương vị không tệ, tôi thích hôn môi anh, xem đi, thật ra anh cũng đâu ghét hôn môi tôi, lần sau lên giường nhé.”

“Hỗn đản, tôi cảnh cáo anh, anh nói thêm câu nào nữa tôi sẽ nện anh như tử.” Đường Tạp nhìn xung quanh, đám người đã tản bót, đại khái chắc là đỡ không nổi nộ hôn kiểu Pháp nồng nhiệt giữa một ông đầu hói và một chàng đẹp trai chềnh lênh nhau một trời một vực, ngay cả hai người bọn họ theo dõi cũng đã biệt tích.

Để mất dấu đối tượng, đều là lỗi của Simon.

“Anh đánh không lại tôi.” Một câu rành mạch, thiếu chút nữa hại Đường đại thiếu tức hộc máu.

Simon không cho Đường Tạp cơ hội phản kháng, hấn ra hiệu đối phương theo hấn rời đi, Đường Tạp hừ lạnh: “Người cũng lạc mất rồi, làm sao đây?”

“Không, nhiệm vụ đã hoàn thành.” Giật giật cúc áo trên y phục, nếu dùng kính lúp xem có thể phát hiện đó không phải cúc áo mà là máy ảnh siêu cấp mini.

“Hả?” Ai kia vẫn chưa hiểu đầu cua tai nheo.

“Thằng nhóc ban nãy là tiểu tình nhân của Lawrence con, còn người đàn bà nọ là Tô Hồng của Tô gia.”

Trở vào trong xe, Simon bảo Đường Tạp lái, hấn ngồi ghế phụ lái gỡ xuống mặt nạ chân không trên mặt, một bên dùng điện thoại gửi hình ảnh lẫn đoạn ghi hình cho Tô Gia ở Anh quốc xa xôi.

“Vây giờ chúng ta quay về?” Đường Tạp ngoan ngoãn lái xe, trong lòng có chút không cam tâm, càng nhiều là thất vọng, quả thực, so với Simon năng lực khổng lồ chế tin tức mười phần lại phản ứng cực nhạy khi lâm trận, hấn còn kém quá xa.

“Không, ở lại Đức, điều tra Lawrence.” Simon dừng một lát, lại mở miệng, “Tâm trạng anh không được tốt lắm.” Trực tiếp là một câu trần thuật.

“Tôi cần anh trả lời tôi một vấn đề.”

“Ok.”

“Anh..... Có phải là Simon không.....” Lời nói như muốn bật ra khỏi cổ họng, đủ loại khẩn trương bất an xen lẫn chút hưng phấn khó tả.

“Simon.D? Phải.” Simon nhìn chằm chằm con đường thẳng tắp phía trước, không hiểu tại sao mình lại chủ động thẳng thắn khai nhận thân phận sát thủ của mình với nam nhân này, tại sao nhỉ? Chỉ bởi vì từ trong câu hỏi của đối phương nghe ra được ngữ khí mang theo thăm dò cùng khẩn trương hưng phấn, liền cấp thiết muốn nói cho đối phương biết chẳng?

Phải, tôi là Simon.D.

Sau đó thì sao? Chờ đợi gia hỏa hoạt bát lại nóng nảy này sẽ vì thế mà tình nguyện cho mình thương?

Simon đột nhiên có chút buồn bực, hiếm thấy là, Đường Tạp nhất thời cũng lâm vào trầm mặc.

“Mình cứ nhiên được Simon.D đỉnh đỉnh đại danh tử tình!” Hồi lâu, Đường Tạp mới nghen ra một câu như vậy.

“Này, sao anh lại muốn thương tôi?” Hắn xoay qua nhìn đại mặt than bên cạnh.

“Tôi muốn em.” Đây là một loại trực giác, mãnh liệt như một viên đạn xuyên thẳng qua ngực, Simon quay sang Đường Tạp, từng câu từng chữ, đặc biệt trang trọng, “Đường Tạp, tôi muốn em, chỉ muốn mỗi em.” (xem ra Simon quyết tâm muốn làm bà Tạp ~~)

.....

.....

Trên màn hình rất nhanh chiếu xong đoạn video ngắn, tiểu tình nhân của đương gia đương nhiệm gia tộc Lawrence và Tô Hồng trong pha quay chậm được nhìn thấy rõ ràng, hai người tựa hồ đang nhỏ to gì đó.

“Các vị thấy thế nào?” Tô Bạch ngồi trên ghế trung ương, một chân gác lên chân kia, tay cầm một tách trà nhẹ nhàng thổi thổi lá trà trên mặt nước.

“Dì Hồng trước kia luôn bất hòa với Tô Bạch Tô Gia, năm đó động thái của Trần Uyên bà ta cũng phát hiện, nhưng vẫn không lên tiếng, hiện tại ngài lại như quan tư lệnh từ trời giáng xuống, dì Hồng không phục cũng là đương nhiên.” Tô Ngụ có chút nắm chắc nói, “Quy củ Tô gia không cho dính tới ma túy, dì Hồng lại tiếp xúc với người nhà Lawrence, còn có tại sao gia tộc Lawrence chuyển tiền vào tài khoản của bà ta, tôi nghĩ chuyện này đã quá rõ ràng.”

Tô Khải Trình tay chống trán ghé trên bàn, mày nhíu thật sâu: “Dì Hồng dù sao cũng là nguyên lão của Tô gia, chắc sẽ không thật sự làm ra chuyện phản bội Tô gia.”

“Cái rắm! Hồi trước tứ thúc bị Trần Uyên giam cầm lấy danh nghĩa dưỡng bệnh, con mắt có tật nào của chú thấy Tô Hồng đứng ra nói một tiếng.” Tô Ngụ lập tức phóng cho Tô Bé Bự cặp mắt đao lợi hại.

Bị thọc một đao Tô Bé Bự ử dột cúi đầu, trong miệng lầm bầm: “Nhưng cả sự tình cứ kỳ kỳ quái quái thế nào ấy, tôi cảm thấy người đứng sau màn đưa tin mới càng đáng sợ.”

“Tô Bé Bự nói rất đúng, chuyện dì Hồng Tiểu Ngụ cô cứ phái người âm thầm theo dõi, về phần kẻ âm thầm đưa tin cho chúng ta, ta sẽ dò la, trước khi chưa làm rõ mọi việc đừng hành động thiếu suy nghĩ.” Tô Gia phát tay bảo mọi người lui ra, đám thuộc hạ nhận nhiệm vụ cũng không tiếp tục ở lại.

Trong thời gian Tô Bạch chờ đợi thêm tin tức, Tô gia lại đón tiếp một vị khách.

Tô Gia không biết có nên thấy may mắn vì mấy ngày nay Đường Kiêu ra ngoài làm việc hay không, lúc Diệp Tử Ngộ ghé thăm Tô Gia Đường Kiêu không ở đó, tránh cho hai người chạm mặt. Y không phải một tên ngốc, ít nhất trải qua kinh nghiệm Trần Uyên và Đường Kiêu y cũng biết mình có chút mị lực, mơ hồ phát giác Diệp Tử Ngộ có hảo cảm với mình. (tâm lý này của gia cứ như sợ bị Đường Đường bắt gian tại trận =)))

Này có tính là lợi dụng không?

Y không phủ nhận, tung cánh ô liu cho Diệp Tử Ngộ có tồn vài mục đích, nhưng y cũng không cho rằng người thừa kế một gia tộc vĩ đại kiệt xuất trong hắc bạch lưỡng đạo lại bởi vì một người có chút hảo cảm với mình, mà bất chấp tất cả chèo kéo đối phương hợp tác.

Chỉ ít trong mắt y, Diệp Tử Ngộ không phải loại người dễ dàng mất hết lý trí như vậy, cũng sẽ không giống Đường Kiêu đã biết thân phận thật của y còn một mực lưu lại bên cạnh y.

Vậy với Đường Kiêu thì sao? Y mang tâm tình gì khi để nam nhân đó hết lần này đến lần khác lên giường mình, tại sao lại cho phép đối phương ở lại Tô gia, ở lại bên cạnh y?

Đại khái là, nam nhân đó mang đến y cảm giác an toàn chẳng?

Đường Kiêu, cho y sự ổn định bình tĩnh.

Nhưng như vậy rốt cuộc là tốt hay xấu? Có lẽ ngay cả bản thân Tô Gia cũng không rõ, vấn đề tình cảm với y mà nói quá rắc rối quá phức tạp.

“Tô lão sư?” Một thân trang phục quý tộc Anh quốc tiêu chuẩn, mang hai dòng máu Trung Anh, Diệp Tử Ngộ hôm nay trông đặc biệt cao ráo tuấn lãng, hơi thở của tuổi trẻ quả thực đã bức cho Tô Gia run bắn cả người, hoài niệm tháng ngày thanh xuân bồng bồng phần chần đã cách y rất xa.

“A, xin lỗi, vừa rồi có chút thất thần.” Trong hoa viên, Tô Gia thay một bộ y phục bình thường mà đàn ông ngoài ba mươi sẽ mặc, đồ mặc nhà cao cấp, chứ không phải bộ trường sam Tôn Trung Sơn đặc biệt sĩ diện kia.

Y mỉm cười, buông tách trà trong tay, quãng thời gian gần đây đã hạn chế uống rượu.

“Tô lão sư, bận rộn đến vậy cũng nên chú ý nghỉ ngơi một chút.” Diệp Tử Ngộ ngồi bên cạnh nam nhân, họ cách nhau không tính là quá xa, cho nên hẳn có thể thấy rõ vẻ mệt mỏi khó phát hiện trên mặt Tô Bạch cùng một quãng xanh nhàn nhạt dưới mắt.

Tô Gia chỉ cười khẽ, đáp lại lễ độ mà khách sáo: “Ân, tôi biết, cảm ơn.”

Diệp Tử Ngộ tựa hồ bị sự xa cách của đối phương đả kích, trên mặt chợt lộ vẻ mất mát, hẳn từ tổn mở miệng: “Thật ra hôm nay tới là muốn báo cho thầy một việc, em biết Tô gia xưa nay không dính tới ma túy, cũng biết Tô lão sư tuyệt đối sẽ không vướng vào chất độc thương thiên hại lý này, nhưng chuyện Tô gia có người hợp tác với trùm ma túy đã bị Interpol phát giác.”

Tô Bạch sắc mặt lạnh dần.

“Người đó là Tô Hồng, chuyện này..... em đã thay thầy ngăn cản trước, Tô lão sư nếu xử lý không được, em có thể ra mặt.” Diệp Tử Ngộ lời này coi như đã biến tướng thành thỏa hiệp.

Nước quá trong ắt không có cá, hắc đạo lẫn bạch đạo trên thế giới này cũng không có tồn tại tuyệt đối đối lập, tổ chức hình cảnh quốc tế chung quy vẫn phải tiếp xúc ít nhiều với một vài gia tộc hắc đạo, Diệp Tử Ngộ lựa chọn Tô Gia cũng khó có thể chê trách, dù sao vị đương gia tiền nhiệm của Tô gia đã ra đi gần một năm rồi.

So với đám người cầm quyền các gia tộc hắc đạo khác, hẳn nguyện ý tin tưởng Tô Mặc.

“Không cần, chuyện của Tô gia vẫn nên giao cho Tô gia, bất luận thế nào, tôi cũng sẽ duy trì gia quy Tô gia không dính tới ma túy, đối với kẻ làm trái gia quy, cũng nhất định nghiêm trị không tha.” Tô Gia trong lòng mơ hồ khó chịu, nói gì thì cũng là thân nhân của mình, ít nhiều vẫn có chút cảm thán.

“Diệp tử, tại sao lại nói cho tôi biết chuyện này?” Ngắc đầu nhìn thanh niên trẻ bên cạnh, dù có vài đáp án đã biết trước cũng không cản trở y hỏi ra miệng.

“Bởi vì em tin tưởng thầy, thế giới này không có đen tuyệt đối cũng không có trắng tuyệt đối, em hy vọng giữa trắng và đen có thể duy trì một thế cân bằng, em biết Tô lão sư không giống những kẻ chỉ biết đến lợi ích kia.” Diệp Tử Ngộ đôi mắt dán chặt vào đối phương, dường như muốn nhìn thấu đáy lòng Tô Bạch.

“Tôi sẽ không để cậu thất vọng.” Câu này tuyệt đối xuất phát từ chân tâm.

Tô Gia nắm tay Diệp Tử Ngộ, nhìn chàng trai dương quang sáng lạn này, y lại nghĩ đến Lâm Phàm, y thủy chung áy náy về Lâm Phàm quá cố, nếu lúc trước y có thể nhẫn tâm hơn, tự tay bắn chết Lâm Phàm, thì đã không khiến đứa trẻ kia trong những ngày cuối đời phải chịu sự tra tấn tàn khốc hắc ám nhất.

Tiếc nuối có lẽ là một vẻ đẹp mang tính bi kịch. Nhưng y thà rằng chưa từng tồn tại loại vẻ đẹp này.

Tô Bạch siết tay thật chặt, Diệp Tử Ngộ bắt đầu khản trương đến vã mồ hôi, nhịp tim không hiểu sao cũng tăng tốc, hẳn có thể cảm nhận được sự chân thành từ trong mắt đối phương, nhưng chỉ là chân thành xuất phát từ phé phủ, không có nửa điểm liên quan tới tình yêu.

“Cần cứ theo tin tức của tay trong, bọn họ sẽ tiến hành giao dịch vào thứ bảy này ở Munich Đức.” Không biết nói gì hơn, Diệp Tử Ngộ chỉ có thể vụng về phun ra một câu công sự.

Tô Gia quả nhiên chú ý câu này mà buông Diệp Tử Ngộ, y nhẹ nhàng hít vào một hơi, mỉm cười nói: “Cám ơn cậu, Diệp tử.”

“Tô Mặc, nhất định phải cẩn thận.”

52. Chương 52

Còn muốn gì nữa? Tiểu tử thói định chơi trò lạt mềm buộc chặt với gia à!

Tô Bạch âm thầm cười lạnh: “Còn muốn thượng ta?”

[Gia, người quả nhiên hiểu ta, ta yêu người chết mất!] Đêm khuya tịch mịch, càng thêm khát khao.

Mới xa nhau vài ngày đã buồn nôn đến rối tinh rối mù, đoạn ghi âm cuộc gọi của hai lão đại này phỏng chừng đủ làm một đồng tiểu thanh niên đỏ mặt xấu hổ.

Nước Đức, Munich.

“Hắn đâu?” Lawrence con đẩy cửa bước vào, trong phòng khách chỉ có một thanh niên xinh đẹp đang ngồi chơi PSP.

Đúng lúc màn hình hiển thị dòng chữ “Game over”, thanh niên nhún vai, cặp chân dài gác trên bàn, có chút hờn dỗi mở miệng nói: “Còn có thể ở đâu, cả ngày rúc trong phòng như con chuột già không dám ra ngoài sáng, anh yêu, chừng nào chúng ta mới về Mỹ, tháng sau có chuyến lưu diễn của Rihanna, em không muốn bỏ lỡ.”

“Công vụ đã bàn xong, ngày mai chúng ta trở về.” Lawrence con đi qua trêu mếu vuốt mái tóc mềm mại của tình nhân, hạ một nụ hôn lên trán đối phương, “Anh biết em ghét hắn, nhưng tuyệt đối đừng so đo với hắn, hiện giờ hắn rất quan trọng với anh.”

Thanh niên nhú mày, mang theo chút ghen tuông hừ lạnh: “Lawrence, đừng nói là anh thích tên điên đó chứ?”

“Ha ha, khẩu vị của anh đâu có nặng dữ vậy, đi thích một gã đàn ông đã dao kéo còn tàn phế.” Lawrence con bật cười, tay chân không an phận sờ soạng khắp người thanh niên, “Em cũng nói đấy thôi, hưởng chi hắn bị điên, bất quá cho dù như thế, hắn vẫn là một tên điên thông minh hữu dụng.”

Thanh niên không phản bác lời người yêu, hình như gã dao kéo đó tương đối thông thạo về phương diện IT với truy tung phản truy tung.

“Hai ngày nữa giao dịch với Tô Hồng anh không đi sao?” Thanh niên không kháng cự nam nhân sàm sỡ, ngược lại bị khiêu khích đến có chút thờ dốt, càng ra sức cọ qua cọ lại trên người Lawrence.

“Buồn ma túy với Tô gia khá nguy hiểm, chuyện này giao cho tên điên đó là được rồi.” Lawrence con bắt đầu cời đồ tình nhân, tuy rằng không biết tại sao Tô gia xưa nay kiên trì không vướng vào nha phiến giờ lại chịu hợp tác với mình, bất quá an toàn là trên hết, hắn không ngu đến mức đích thân tới địa điểm giao dịch, tiền nhiều cỡ nào cũng không quý giá bằng sinh mệnh.

Sự kiện Tô gia đổi chủ gần đây lan truyền khắp các gia tộc ồn ào huyền ảo, nếu không phải Tô Hồng là nguyên lão từ thế hệ trước của Tô gia, hắn cũng sẽ không dễ nhúng chân vào vũng nước đục này.

.....

.....

“Ba ngày sau, bốn giờ chiều, Munich Đức.” Mỗi một câu xuất phát từ miệng Tô Gia đều tràn ngập khí phách, mỗi một chữ đều đập mạnh vào ngực những người đang ngồi, Tô Hồng ở sau lưng Tô Bạch ngắm

ngầm giao dịch thuốc phiện với gia tộc Lawrence đã là sự thật rành rành, hiện tại mọi người phải đối mặt là, đương gia tân nhiệm của Tô gia sẽ xử lý vụ này thế nào.

Tô Hồng thuộc thế hệ trước của Tô gia, nói chính xác hơn, dì Hồng trước mắt là người có bối phận lớn nhất trong số những người nắm giữ quyền thế ở Tô gia, vốn là em họ của Tô Bạch, trước kia Tô Bạch còn “tại thế” Tô Hồng thích đối nghịch mọi bề với Tô Gia, chỉ là lúc ấy không có làm ra chuyện gì quá đáng, Tô Gia cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Nhưng hiện tại tình huống đã khác, Tô Hồng vi phạm gia quy, còn là hành động công khai đối nghịch đại đương gia sau khi Tô Mặc vừa mới thượng vị.

Trừng phạt là tất yếu, nhưng phải làm thế nào?

Tô Gia nhìn quanh một vòng, hạ quyết định: “Tiểu Ngụ dẫn người đi trước, giảng hòa được thì giảng hòa, không được thì khử, mặc kệ là người của Tô Hồng hay người của Lawrence, cô biết rõ nên làm gì, Tô gia chúng ta chưa từng sợ kẻ nào, về phần Tô Hồng, ta muốn người sống.”

“Chuyện này tôi sẽ an bài, gia cứ việc yên tâm.” Tô Ngụ sốt sắng nhận lệnh, “Dám ngang nhiên vi phạm gia quy, Tô Ngụ này tuyệt không bỏ qua.”

Tô Gia gật đầu khen ngợi, nâng tẩu thuốc bạch ngọc nhẹ nhàng hút một hơi, nhàn nhã phả ra một làn khói trắng: “Đến lúc đó ta cũng đi.”

“Gia, quá nguy hiểm.” Tô Ngụ nhíu mày, nàng không muốn mất tứ thúc thêm lần nữa, cho dù chỉ là một chút nguy cơ cũng không nguyện để nam nhân trước mặt mạo hiểm.

“Không sao, ta chờ bên ngoài.” Trong ngữ khí đã mang ý vị không cho cự tuyệt, Tô Ngụ chỉ có thể gật đầu nghe theo, đến chừng đó nàng tự nhiên sẽ phái người nghiêm ngặt bảo vệ Tô Bạch.

Mọi người rời thư phòng, còn một mình Tô Bạch dựa vào lưng ghế chậm rãi nhắm mắt lại, Tô Hồng có thành kiến với y, trước kia đối nghịch y khắp nơi, nhưng không ngờ y chết một lần rồi trở về, ả đàn bà ngu xuẩn đó vẫn tiếp tục ngu xuẩn.

“Hận ta đến vậy sao?” Ngay cả người thừa kế do “Tô Bạch” chỉ định cũng bị hận lây, này chính là cái gọi là ghét nhau ghét cả tông chi họ hàng?

Nhưng Tô Gia một điểm cũng cười không nổi, trên đời này bị thương nhất không gì hơn huynh đệ tương tàn.

“Reng reng reng –” Điện thoại trong thư phòng đột ngột vang lên, người biết số này không nhiều, Tô Bạch nhìn đồng hồ, hầu như không cần nghĩ cũng biết là ai gọi tới.

Chuông điện thoại vang năm tiếng, Tô Gia mới không nhanh không chậm nhấc máy.

“Đường Kiều, người rảnh lắm hả?” Ngữ điệu ghét bỏ, nhưng nói xong khoe miệng lại không tự chủ được cong lên.

[Không, ta bận muốn chết.] Bận nhớ người, hễ có thời gian liền gọi đến người, cho dù chỉ được nghe giọng của người một chút thôi cũng đã mãn nguyện.

“Vậy người còn cách vài giờ lại đánh điện cho ta, lúc này ở Trung Quốc là nửa đêm đúng không? Thế nào, mới uống rượu xã giao về?” Hoàn toàn là ngữ khí thăm vấn mà ngay cả chính Tô Bạch cũng không tự phát giác.

[Vừa nhắn tin hỏi Tô Bé Bự, hẳn nói các người đang họp, ta đâu dám quấy rầy, đành phải đợi cuộc họp kết thúc mới gọi cho người.] Đại Đế nào đó ở bên kia đại dương cười tươi rói, Tô Gia mỗi lần tiếp điện thoại đều phải oán giận châm chọc hẳn một phen, nhưng không lần nào không bắt máy.

Lúc này Tô Khải Trình vẫn chưa biết hẳn đã bị hảo huynh đệ Đường Kiều bán đứng, còn bán đến triệt triệt để để.

“Người cũng thân thiết với người của ta quá nhỉ.” Khó trách ban nãy cái đầu bánh bao của Tô Bé Bự cứ cúi gằm, dám chơi di động trong giờ họp, đợi đấy ta đập chết người!

[Ta không phải cũng là người của người sao? Người không được ăn sạch sẽ rồi phải xông đá ta đi.] Vì tương lai người một nhà hòa thuận chung sống, ta luôn khổ tâm cầu kết a.

“Một thân cơ bắp của người ta không thêm đá, chỉ tổ đau chân.” Nói vậy nói bạ, không biết rốt cuộc là ai ăn ai.

Nghĩ đến đây, Đường Kiêu đã rời Anh quốc vài hôm rồi, Tô Bạch nhẹ nhàng kéo cổ áo, đại điều thổi đó cũng không chịu về sớm một chút, hại y mấy ngày qua không có ai làm ấm giường, thợ mát xa do Tô Bé Bị điều đến cũng không có tay nghề giỏi như Đường Kiêu.

[Vậy đừng đá, người đau chân ta sẽ đau lòng, Tô Bạch, bây giờ ta đặc biệt nhớ người, nhất là mỗi tối chỉ mình ta cô đơn, muốn ôm chân người vào ngực sưởi ấm cho người, muốn hôn người, muốn nhìn người, còn muốn.....] Đoạn sau, Đường Kiêu dùng chất giọng khàn khàn trầm thấp thấp phần từ tính của mình gieo cho người vô hạn mơ màng.

Còn muốn gì nữa? Tiểu tử thói định chơi trò lạt mềm buộc chặt với gia à!

Tô Bạch âm thầm cười lạnh: “Còn muốn thưởng ta?”

[Gia, người quả nhiên hiểu ta, ta yêu người chết mất!] Đêm khuya tịch mịch, càng thêm khát khao.

Mới xa nhau vài ngày đã buồn nôn đến rối tinh rối mù, đoạn ghi âm cuộc gọi của hai lão đại này phỏng chừng đủ làm một đồng tiểu thanh niên đỏ mặt xấu hổ.

“Muốn biết bây giờ ta đang làm gì không?” Thanh âm thấp đi vài phần.

[Muốn.....] Một câu ngắn ngủi lại khơi dậy bức bối trong lòng.

“Thư phòng hơi nóng, ta đang cởi đồ.” Bắt đầu tháo cúc áo.

[Có phải là bộ đồ bằng sa tanh dính cúc vải kia không? Ta nghe thấy tiếng người mở nút, cho ta nhìn người đi] Bắt đầu vô hạn tưởng tượng, trong ngực ngứa ngáy khó nhịn như có cả ngàn con kiến đang bò.

Không trả lời đối phương, Tô Gia đứng lên đi tới một mặt tủ sách trong thư phòng, vươn tay ấn một ngăn sách, nguyên mặt tủ sách liền lùi vào bên trong, đằng sau là một con đường ngầm nhỏ hẹp lấp đèn sáng trưng.

“Ta về phòng rồi, chuẩn bị tắm rửa.” Đi một hồi, Tô Gia đã trở về phòng ngủ của mình.

[Tô Bạch, đừng dày vò ta nữa,] Ngồi trong phòng khách một mảnh tối om, ai kia từ từ với tay vào quần, từ sau năm mươi sáu tuổi, Đường Kiêu ngoại trừ lần đó tự xử trước mặt Tô Bạch đã không có cơ hội làm loại chuyện này.

“Người mới nói muốn nhìn thấy ta mà?” Đẩy cửa phòng tắm, ngồi xuống bên bồn tắm lớn cố ý mở nước thật mạnh, tiếng nước ào ạt chảy xuống giỡn già truyền sang đầu bên kia điện thoại.

[Ha ha..... Giờ không muốn nữa] Nhìn được ăn không được, đêm khuya cô đơn, nỗi nhớ quay cuồng, này quả thực là lấy mạng Đường Kiêu chứ chẳng chơi.

“Chắc chắc chắc, sao lại nói thế, gia ta xưa nay ôn nhu chu đáo, người muốn nhìn thấy ta, ta cũng muốn nhìn thấy người, lưỡng tình tương duyệt a.” Ấn nút video call, Tô Gia đặt điện thoại lên bồn rửa mặt, ông kính đối diện bồn tắm.

Trong lòng tự nhủ là đừng nhìn, nhưng khi trên màn hình nhảy ra hai chữ “chấp nhận”, Đường Kiêu liền triệt để lãng quên hai chữ “từ chối” bên cạnh, ngón tay như bị ma nhập rê đến chỗ “chấp nhận”.

Cuộc gọi vừa chuyển, đập vào mắt Đường Kiêu chính là khuôn mặt phóng đại của Tô Gia, cặp mắt phượng tà mị kia nhẹ nhàng chớp chớp, tim hắn liền nhảy trật một nhịp, nhìn ngũ quan ưu mỹ phóng đại đến quá phàm trên màn hình, trong đầu hắn tự nhiên lập tức hiện lên hai chữ “khả ái”.

“Sao lại tối thui thế này, bật đèn lên coi, giả ma cà rồng hay gì mà không ưa ánh sáng?” Hai tay tỳ trên bồn rửa mặt, Tô Gia kẻ sát màn hình nghiêng đầu nhìn trái nhìn phải nửa ngày mới phát giác hóa ra không phải di động của y bị hỏng, mà là bên kia Đường Kiêu căn bản không bật đèn.

Màn hình tối đen đột nhiên sáng lên, cùng với ống kính lay động qua lại, Tô Bạch rốt cuộc cũng thấy được đồng chí Đại Điều, vẫn là khuôn mặt anh tuấn như đao khắc kia, đã lâu không gặp, quả thật có cảm giác mặt danh kỳ diệu thân thiết.

[Tô Gia, muốn xem múa thoát y không?] Nam nhân họ Đường đã về tới phòng ngủ, ngồi dựa vào đầu giường ôm di động cười ngố. (=0= Đường lão đại!!! Van anh giữ lại chút hình tượng!!!)

“Mồm miệng của người cũng sắp vượt cả Đường Táp rồi.” Không biết đồ đệ nhà mình có lừa A Táp tới tay chưa, cơ hội tốt nhất mình đã tạo cho nó, Simon còn không thượng được Đường Táp, sau này y phải cho tiểu kim mao này hai bạt tai.

Nước trong bồn tắm đã đầy, Tô Bạch cũng mặc kệ Đường Kiêu, quay lưng bắt đầu cởi đồ, hôm nay hiếm khi lại mặc Âu phục, áo vest đã cởi nút tùy tay ném sang một bên, ngay sau đó là rút dây nịt, tiếng kéo khóa quần thanh thúy đâm cho trái tim ai kia chỉ có thể nhìn không thể chạm tới một trận căng thẳng, tham lam nhìn đôi chân dài xuất hiện trên màn hình.

“Sao không nói nữa?” Vẫn quay lưng lại, cởi xong quần ngoài, nam nhân ác liệt một tay câu lấy mép quần lột kéo xuống, vừa khom người, đào nguyên gì đó liền lộ hàng trước mắt Đường Kiêu.

[Tô Bạch, người muốn mưu sát ta?] Tại sao từ thành phố A đến London bay thẳng cũng phải mất những mười mấy giờ còn thêm vài phút, tại sao sáu tiếng đồng hồ sau hẳn phải đi đàm phán hợp đồng, Đường Kiêu nắm chặt drap giường dưới thân, xúc cảm trơn mịn trong lòng bàn tay lại khiến hẳn nhớ tới làn da của nam nhân ác liệt bên kia đại dương.

Hắn nhịn không được hít sâu một hơi, vị gia nọ nửa thân dưới đã xích lõa lúc này chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, cởi sạch toàn bộ còn đỡ hơn hiện giờ, thoát ẩn thoát hiện càng câu dẫn lòng người nhộn nhạo.

Nhưng Tô Gia sao chịu cho hắn toại nguyện? Nam nhân này rõ ràng là cố ý đùa bỡn hắn.

“Đường tổng, người tốt xấu gì cũng là người có uy tín danh dự, nói chuyện phải có chứng cứ đàng hoàng, hai ta quan hệ tốt như vậy, sao ta lại muốn giết người?” Một chân bước vào bồn, một bên cởi nút áo sơ mi, món đồ cuối cùng rơi xuống, đồng thời y cũng vừa vặn ngồi trong bồn tắm, chỉ để lộ phần cổ thon thon trắng nõn và một tấm lưng mịn màng.

Y chính là cố tình trêu chọc Đường Kiêu, càng khiêu khích đối phương khó chịu, trong lòng y càng sáng khoái, ai bảo Tô Gia là một người thù dai làm chi, lúc trước Đường Kiêu ở thành phố A cũng ức hiếp y không ít.

Tô Bạch ngâm mình một lát, đột nhiên phát hiện từ di động truyền ra vài âm thanh kỳ quái, chờ y nghe rõ rồi quả thật thiếu chút nữa vắng tục.

[Ân –] Tiếng rên khe khẽ thuần nam tính đứt quãng phiêu vào tai Tô Gia, giống như một đốm lửa nhỏ chui vào thân thể đã lâu không ngọc lộ, hiệu quả còn mãnh liệt hơn bất cứ loại mê hồn hương nào.

“Đường tổng, nửa đêm nửa hôm đừng ngược đãi tay trái của người.” Còn nhớ lần nọ ở trên giường Đường Kiêu cũng dùng tay kia, thật hết nói, trí nhớ lại ghi khắc quá sâu, dám thủ dâm trước mặt Tô Bạch cũng chỉ có họ Đường nào đó da mặt dày hơn cả tường thành còn liều mạng bám riết không buông.

[Ta nhớ người, Tô Bạch.....] Hai chữ cuối ngân dài đến đặc biệt dụng tình, có thể vắt ra một vũng xuân thủy.

Tô Gia hắt nước trong bồn tắm, nghiêng răng hừ lạnh: “Người muốn thượng ta thì có.”

[Nhớ người, cũng muốn thượng người, chẳng lẽ người không nhớ ta sao?] Trắng trợn thẳng thừng luôn là nét đặc sắc của Đường tổng, mà lúc nói chuyện cũng không gây trở ngại cho động tác bên tay trái, thanh âm xuyên qua di động truyền ra, ngược lại mang một loại ảo giác như hương vị tình dục đang bành trướng.

Tô Bạch không hiểu sao yết hầu chợt khô nóng: “Người toàn thân cứng ngắt có gì đáng nhớ, lát nữa ta đi tìm một nhóc con xinh đẹp tươi non làm ấm giường.”

[Thật khiến ta đau lòng mà, không thể đợi ta về sao? Cam đoan một tuần bảy ngày bảy đêm đều cho người ăn no lại thỏa mãn] Chữ “mãn” cuối cùng ngữ khí hết sức nhấn mạnh, nhưng nếu Tô Bạch thực sự đi tìm

người khác, Đường Kiều cùng lắm quay lại khử tiểu tử kia trước, rồi lên giường hảo hảo “giáo huấn” Tô Gia của hắn.

“Người chạy bằng mô tô điện chắc?” Lời vừa thốt ra Tô Gia liền cảm thấy có chút không đúng, xong đời! Nói chuyện với Đường Kiều riết rồi cũng bị hắn truyền nhiễm luôn.

[Ha ha, với người ta chính là động cơ vĩnh cửu.]

“Chết đi!” Nhịn không được bật cười, nụ cười không mang theo dự vọng, Tô Bạch vốc nước tát tát lên mặt, ngâm đã liền ra khỏi bồn tắm, lần này là ngay chính diện ống kính di động, đáng tiếc không đợi Đường Kiều ngấm đủ, Tô Gia đã tắt video call.

“Ngủ đây, phiền chết được.” Ngạo kiều hừ một tiếng, ngắt kết nối.

Xa xa ở thành phố A họ Đường kia đổi diện màn hình vừa kết thúc video call cười gian một trận, lắm bầm: “May quá, ghi hình lại hết rồi.”

Sau này đi xa khỏi sợ buồn nữa, có thể mỗi ngày “ôn tập hoài niệm”.

53. Chương 53

Vốn theo mạch phát triển của sự tình là Đường Kiều xuống nước trước, nhưng đến vấn đề Tô Bạch muốn đích thân đi Munich hai người lại cãi tiếp, Đường Kiều lo ngại có mờ ám không cho y đi, Tô Bạch giận đối phương xem mình như đàn bà, lời qua tiếng lại rốt cuộc thành tình thế giằng co như hiện tại.

Rạng sáng ngày Tô Hồng hẹn giao dịch với Lawrence con, đoàn người do Tô Gia thống lĩnh ngồi máy bay tư nhân tới Munich Đức, thời tiết tháng chín se lạnh, Tô Bạch mặc vest xám đúng tiêu chuẩn quý ông lịch lãm, tóc chải gọn gàng, đôi mắt trầm liêm lộ ra khí thế bức người, sắc mặt dị thường thanh lãnh.

Mọi việc đều tiến hành theo kế hoạch, chỉ là khi y vừa xuống máy bay ngồi vào xe hơi, di động lại kêu vang, là điện thoại của Đường Kiều, y tùy ý liếc một cái liền ấn nút bận.

Tô Khải Trình và Tô Ngụ chia nhau ngồi hai bên nam nhân, bên Đức này Tô Bé Bự tương đối quen thuộc, Tô Gia đến đây hẳn tự nhiên phải tùy thời thấp tùng, từ hôm qua tới giờ, hắn đã thấy di động của Tô Bạch réo rất nhiều lần, nhưng hầu như lần nào cũng bị nam nhân cự tuyệt.

Tại sao không dứt khoát tắt máy luôn cho rồi? Tô Bé Bự trộm nghĩ, đại khái lại cãi nhau với Đường Kiều chẳng?

Nghĩ vậy, Tô Khải Trình bắt đầu sùng bái Đường Kiều, lợi hại thật, cứ nhiên dám đấu khẩu với Tô Gia, đối lại là hắn đừng nói đấu khẩu, một ánh mắt của Tô Gia thôi cũng đủ làm hai chân hắn bủn rủn không dám nhiều lời.

Trong xe trầm mặc, di động cứ cách một phút lại réo lên một hồi, còn khủng bố hơn cả tử thần đòi mạng. Tô Ngụ cặm cùi soi móng tay, Tô Khải Trình ầm đầu nhin không được phun ra một câu: “Tô Gia, có điện thoại.”

Vô nghĩa, di động reo đương nhiên có điện thoại, ở đây ai không có lỗi tai? Tô Ngụ khinh bỉ liếc Tô Bé Bự, nhưng trong lòng thầm thở phào, cuối cùng cũng có người không sợ chết đứng ra nói một câu, Đường Kiều đó lá gan đủ lớn, nhưng nòng biết, Tô Gia nếu thật sự muốn cắt đứt liên lạc với nam nhân này, thì đã tắt máy từ lâu.

Trong khi Tô Khải Trình đang toát mồ hôi lạnh chờ bị đá, tiếng chuông điện cuồng đột nhiên ngưng bật, hắn nghiêng đầu lên nhìn, Tô Gia cứ nhiên tiếp điện thoại, nhưng ngay sau đó hắn thà rằng Tô Gia không tiếp.

“Họ Đường kia, người đừng tưởng lên giường ta vài lần liền tự tin có thể ra lệnh với ta, chuyện của Tô gia không đến lượt người quản!”

[Ta chưa từng nghĩ sẽ ra lệnh với người, nhúng tay vào chuyện của Tô gia là ta không đúng, nhưng trước đó là ai nói rất tin nhiệm ta? Sự thể trọng đại như vậy sao lại giấu ta?]

“Thế nào? Tô Bạch ta làm việc còn phải bẩm báo với người từng cái từng cái?” Đừng mong người đang nổi giận có thể nói ra lời gì lọt tai, ai nấy đều như dao nhọn, ngoài công kích chỉ có công kích, hiện tại Tô Bạch cũng sẽ không thẳng thắn thú nhận kỳ thực đêm đó y vốn định nói cho Đường Kiều, nhưng hai người tán tỉnh một hồi liền quên mất.

[Tô Bạch, người biết ta không phải có ý này] Đường Kiều ngữ khí có chút mệt mỏi.

“Ban nãy ta nói gì người quên hết rồi phải không? Vậy ta lặp lại lần nữa, người rút xéo cho ta, rút càng xa càng tốt, bây giờ ta không muốn nghe thấy giọng người!” Cũng may còn sót lại một phần lý trí, chuyện cả hai nên làm lúc này là giữ bình tĩnh, Tô Gia quả quyết cúp máy.

Tô Ngụ làm như không có việc gì tiếp tục cúi đầu ngắm móng tay, trong lòng một trận khoái trá, Đường Kiều đúng là tự tin hẳn có thể được lòng Tô Gia, tốt nhất cứ triệt để chọc giận Tô Gia, nhất đao lưỡng đoạn, cho họ Đường đó biến thật xa, đừng quấy rầy tứ thức của nàng nữa, bọn đàn ông toàn là những gã đốn mạt.

Tô Bé Bự bị ngữ khí dữ dội của Tô Gia dọa cho ngồi cứng ngắc, bắt chước Tô Ngụ vờ như không nghe thấy gì cả, bất quá khi Tô Gia nổi xung không chỗ phát tiết thì thân mình gấu bực cực mềm nhão của hắn hiển nhiên chính là công cụ tốt nhất để trút giận.

Tô Gia cầm di động trực tiếp ném xuống, đang định tự giẫm nát, lại đổi ý tròng Tô Khải Trình ở một bên: “Còn chờ ra đó!”

“A?” Tô Bé Bự chẳng hiểu đầu cua tai nheo.

“Giẫm!” Tô Gia một cước đạp hắn.

“Dạ dạ.” Bị Tô Gia đá, Tô Khải Trình chỉ có thể trút giận lên điện thoại, đều tại Đường Kiều thói nhà người, hại ta bị Tô Gia mắng còn trúng một cước.

Trơ mắt nhìn di động bị chân voi của Tô Bé Bự chà đạp đến không ra hình thù, Tô Gia cuối cùng hít sâu một hơi lãnh tĩnh trở lại, nhắm mắt ngả lưng vào ghế, tay phải nhẹ nhàng bấm huyết Hợp Cốc trên tay trái.

Sự tình phải kể từ hai ngày trước, hôm đó hộp xong rõ ràng còn thông qua video call bông đùa với nhau, hai người sang hôm sau liền cãi vã, nguyên nhân không lớn không nhỏ, Đường Kiều theo nguồn tin bí mật biết Tô Gia sắp đi Đức, Tô Bạch giận Đường Kiều vượt quá giới hạn nhúng tay vào việc của Tô gia, Tô Bạch quen thói bá đạo há dung thứ một người ngoài cư nhiên thám thính ra chuyện riêng của Tô gia, lập tức bất hòa với Đường Kiều.

Đường Kiều nhẫn nại giải thích, khổ nỗi Tô Gia không chịu nghe hắn, chuyện làm cũng đã làm rồi, y chỉ còn nước nhìn Đường Kiều nhúng tay vào Tô gia, về phần nguyên nhân, cho dù biết thì đã sao, y vẫn không tha được Đường Kiều vượt ranh giới, hề kích động liền dễ ăn nói thiếu suy nghĩ, kết quả Tô Bạch nhanh miệng khó tránh phun ra mấy câu tổn thương lòng người, nam nhân này cao ngạo lại thêm cái tôi quá lớn, nếu đã không cảm thấy mình sai chỗ nào, tự nhiên cũng không tồn động thái cúi đầu xin lỗi.

Vốn theo mạch phát triển của sự tình là Đường Kiều xuống nước trước, nhưng đến vấn đề Tô Bạch muốn đích thân đi Munich hai người lại cãi tiếp, Đường Kiều lo ngại có mờ ám không cho y đi, Tô Bạch giận đối phương xem mình như đàn bà, lời qua tiếng lại rốt cuộc thành tình thế giằng co như hiện tại.

“Gia, đến rồi.” Tô Ngụ khẽ gọi một tiếng.

“Àn.” Chậm rãi mở mắt, Tô Bạch trước khi xuống xe thoáng liếc chiếc điện thoại đã hư hoại hoàn toàn trong xe, do dự vài giây cuối cùng vẫn xoay người rời đi.

Có bao nhiêu vấn đề, cũng phải gác lại sang ngày mai gặp mặt nhau giải thích rõ ràng.

.....

.....

Trung Quốc, sân bay thành phố A.

“Lão đại, là điện thoại của Edward.” A Phong bước nhanh hơn đuổi theo nam nhân phía trước, đáy lòng nghi hoặc trùng trùng, mấy ngày nay không biết lão đại bị sao, vấn đề bình thường mất nửa tháng mới có thể lo xong Đường Kiêu lại xử lý trong vòng một ngày một đêm, bên này vừa mới giải quyết rắc rối ở phân bộ Nam Á của tổ chức, không nghỉ ngơi nửa buổi đã lập tức đặt vé máy bay đi Đức, người sắt cũng chịu không nổi.

“Cúp máy.” Hai chữ ngắn gọn lại thấu ra ý vị âm lãnh, A Phong ngoan ngoãn ngậm miệng không dám hỏi thêm, tuy không biết phía bên Đức đã xảy ra chuyện gì, nhưng dáng vẻ khẩn cấp của lão đại hẳn lần đầu tiên nhìn thấy, lúc trước biết tin Simon.D nắm giữ mạnh mẽ thân phận thật của Đường Kiêu, hẳn cũng chưa từng thấy lão đại sốt ruột như vậy.

Vô luận T ra quyết định thế nào, trên dưới tổ chức đều phải nghiêm chỉnh chấp hành, đây đã là chân lý bất biến trong lòng mọi người, cũng là điều đầu tiên mỗi thành viên cần biết khi gia nhập tổ chức.

Lái xe có thể chạy siêu tốc, nhưng máy bay từ châu Á sang châu Âu không thể nào tăng tốc nửa phần, nhanh nhất cũng phải mười mấy giờ sau mới tới được Munich, cho dù tới rồi trực tiếp ngồi trực thăng cũng mất thêm nửa giờ mới tới được đích đến, Đường Kiêu không dám nghỉ trong mười mấy tiếng đồng hồ đó có thể xảy ra chuyện gì, nhưng không thể không nghĩ mỗi một phương án giải quyết sau khi chuyện đã xảy ra.

Hắn ước gì bay đến Munich ngay bây giờ, nếu có thể, hẳn càng muốn hung hăng hôn vị gia cứng đầu khiến hắn vừa yêu vừa hận lại không làm gì được kia, hắn muốn ngăn chặn cái miệng không ngừng phun ra những lời chọc giận người khác của nam nhân ác liệt đó, cắn nát môi Tô Bạch để nếm vị máu nóng của đối phương, chỉ có nhắm nháp hương vị nồng đậm đó mới có thể khiến hắn an tâm.

“A Phong, có tin gì chưa?” Mấy ngày nay ngoài giải quyết xung đột giữa phân bộ châu Á với các quốc gia phía nam lục địa, Đường Kiêu vẫn không quên điều tra gia tộc Lawrence, chính vì thu được một ít tin tức về gia tộc Lawrence mới làm hắn mất kiểm soát cãi vã với Tô Bạch.

Hắn đã sớm biết người hắn yêu chẳng những ngoan cường, hơn nữa cũng do phần ngoan cường này mới sinh ra tính cách hung hãn kiệt ngạo không cho người khác chỉ huy, nhưng mạnh mẽ đến đâu cũng chỉ là một con người, chỉ cần là con người ắt có nhược điểm, hắn không phải không tin tưởng Tô Bạch, nhưng khi đã quá quan tâm một người, cho dù đối phương trong mắt người khác là ác ma đáng sợ, trong mắt hắn cũng chỉ là một đứa trẻ yếu đuối.

“Phía Mỹ đã có tin mới, gia tộc Lawrence một thời gian trước đã thành công lợi dụng mạng xã hội che giấu việc chuyển khoản vài lô hàng đen, có người nói Lawrence con gần đây được một kẻ thần bí giúp đỡ, bộ tin tức đang toàn lực điều tra kẻ thần bí này, bất quá đáng kinh ngạc là năng lực phản truy tung của kẻ đó phi thường tốt, cho nên trước mắt chúng ta chỉ biết hắn trước sau từng đến Hong Kong và Hàn Quốc.” A Phong tường tận bẩm báo.

Đường Kiêu lạnh lùng nhìn dòng người cùng kiến trúc nhỏ dần ngoài cửa sổ, trong đồng tử hơi nhiễm lam quang lóe lên một tia âm ngoan, mặc kệ đối thủ là ai hắn cũng sẽ khiến những kẻ này phải trả giá đắt.

T xưa nay không phải nhân vật dễ chọc.

“Đúng rồi lão đại, vừa rồi lúc lên máy bay bộ tin tức lại truyền tin đến, hiện tại đã làm sáng tỏ mâu thuẫn giữa phân bộ châu Á với vài quốc gia Nam Á là ai một tay sắp đặt, bề ngoài có vẻ là những phần tử vũ trang phi pháp ở địa phương nổi loạn từ nội bộ, nhưng chúng ta đã điều tra ra thế lực sau lưng xúi giục đám phần tử vũ trang này đến từ Dubai, mà khoản tiền bên Dubai viện trợ cho phần tử vũ trang phi pháp lại đến từ một gia tộc hắc bang châu Âu.” A Phong nói, “Gia tộc hắc bang này thâm cư tại Pháp, gần đây có qua lại mật thiết với Trần Uyên đã tách khỏi Tô gia.”

Trần Uyên?

Nghe đến hai chữ này Đường Kiêu hầu như bóp nát cái ly trong tay, hắn hít sâu một hơi chậm rãi đặt ly lên khay. Khá lắm, xem ra mấy ngày nay Trần Uyên bề ngoài bận rộn thu dọn tàn cuộc sau lưng vẫn không quên giăng bày chờ bọn họ, Tô Bạch một lòng vì Tô gia, còn những kẻ được Tô Bạch nuôi lớn lại toàn dăm sau lưng.

Nháo nửa ngày trời, Trần Uyên là cố ý dụ hấn xa Tô Gia, Đường Kiêu căn bản không cần nghĩ cũng đoán được con sói đó ôm tâm tư gì.

“A Phong, mau liên hệ với Tô gia, bất luận phải dùng biện pháp gì.” Đường Kiêu đáy lòng trỗi lên một dự cảm bất lành, hấn tin tưởng năng lực của Tô Bạch, nhưng thế giới này không phải chỉ dựa vào sức của một người liền có thể thắng lợi như trong truyện tranh siêu nhân của Mỹ.

Ba giờ sau bộ tin tức lại truyền tin, đã liên hệ được tổng bộ Tô gia, nhưng không thể liên lạc với đám người Tô Bạch ở Munich, tín hiệu phát ra toàn bộ bị chặn.

Bảy giờ ba mươi bảy phút, rốt cuộc cũng thành công liên hệ người của Tô gia tại Đức, lúc này ở Đức đã qua bốn giờ chiều, giao dịch giữa Tô Hồng và Lawrence bị Tô Gia xung phá tại trận, hai bên diễn ra cuộc đấu súng quy mô nhỏ, giữa chừng sinh biến, Tô Hồng bị người phe Lawrence bắt cóc, Tô Bạch đáp ứng yêu cầu của đối phương tiến hành đàm phán.

Máy bay bay được tám giờ, bên kia Tô Bạch tự nguyện lấy mình trao đổi Tô Hồng.

Mười giờ bốn mươi lăm phút, mỗi một giây đều như ngồi trong chảo lửa, dai dẳng lại dày vò.

Haizz, chương trước còn tương ái chương này đã tương sát. Khụ, đáng lý post sớm hơn nhưng ăn giỗ linh đình quá dời tới giờ ^^ Mọi người ăn giỗ vui không?

54. Chương 54

“Vậy ư? Người định làm cách nào bồi nhọ ta?” Không chút khẩn trương, Tô Bạch lạnh lùng liếc nhìn những kẻ bên cạnh bắt đầu mở máy ảnh.

“Ta nghĩ cả rồi, mỗi ngày đều nghĩ, đàn ông trên đảo sẽ xếp hàng chờ cường người, Tô Gia người không phải thích chó lắm sao? Ta còn tốt bụng mang đến vài con...”

Trầm mặc, tùy ý lan truyền như virus, bầu không khí áp lực ép cho mỗi thành viên ngồi đây đều có chút ngột thở, Tô Bé Bự sau lưng bắt đầu toát mồ hôi, rất muốn gọi người mở máy lạnh trong phòng, bất quá hiện tại hấn thà chết ngạt cũng không nguyện trở thành người đầu tiên phát biểu.

“Cho nên, các người cứ thế trơ mắt nhìn bọn chúng mang theo Tô Gia lên trực thăng bay mất?” Thanh âm trầm thấp như vọng từ vực sâu, Đường Kiêu âm u quét mắt khắp một vòng những người đang ngồi.

A Phong thầm rùng mình, hấn theo lão đại một thời gian không ngắn, Đường Kiêu lúc càng tức giận thường biểu hiện càng lãnh tĩnh, xem ra lão đại hấn sắp bạo phát rồi.

“Đã phái người theo dõi.” Tô Ngụ ngồi ở ghế bên trái Đường Kiêu, trong đôi mắt vạn phần sắc bén ngày nào giờ phút này đã ảm đạm, thiếu vài phần thần thái, thay vào đó là một phần lo lắng nặng nề.

“Sau đó mất dấu.” Đường Kiêu ngữ khí mỉa mai.

Hai tay khoanh trước ngực khẽ run lên, Tô Ngụ đột nhiên ngẩng đầu nhìn chằm chằm nam nhân: “Đường Kiêu, Tô Gia mất tích anh ở đây nói mát cái gì, anh có tư cách chỉ trích chúng tôi sao?”

“Cô nói đúng, tôi không có tư cách chỉ trích cô.” Hấn lướt qua mọi người một mạch đi tới hướng một phụ nữ trung niên ngồi ở góc trong cùng, đến khi cách đó một bước mới dừng lại, “Nghe đây, ta mặc kệ bà vì lý do quỷ quái gì mà phản bội Tô Bạch, cũng mặc kệ hấn tại sao lại nguyện ý lấy bản thân mình đánh đổi sự an toàn cho bà, nếu hấn chịu nửa điểm tổn thương, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bà.”

Tô Hồng sắc mặt có chút tiêu tụy, ngẩng đầu nhìn Đường Kiêu, cười châm chọc: “Người vừa nói cái gì? Bọn họ điên, ngay cả người cũng điên luôn? Hấn là Tô Mặc, Tô Bạch đã chết lâu rồi.”

Đường Kiêu chỉ cười nhạt, nhưng nụ cười này lại khiến người không rét mà run.

“Hắn là Tô Mặc hay Tô Bạch, bà sống ở Tô gia mấy chục năm chẳng lẽ còn nhận không ra?” Hắn khom lưng kể bên tai nữ nhân, “Ta biết bà luôn canh cánh trong lòng vì Tô Bạch giết cha mẹ bà năm xưa, nhưng nếu cha mẹ bà không phản bội Tô gia, đã không rơi vào kết cục đó, cho nên Tô Bạch chết bà vui lắm phải không? Hay là muốn toàn bộ Tô gia chôn cùng với cha mẹ bà? Tô Hồng, bà đúng là một người đàn bà tội nghiệp đáng thương hại.”

Khóe miệng treo một tia cười lạnh, nữ nhân hung hăng trừng Đường Kiều: “Người biết cũng nhiều thật đấy, để ta nói rõ với người, mặc kệ hắn là Tô Mặc hay Tô Bạch, bất cứ chuyện gì cũng không thể khiến ta nguôi hận kẻ đã giết chết cha mẹ ta, cho dù trong mắt người khác cha mẹ ta có làm chuyện thương thiên hại lý, họ vẫn là người ta yêu kính nhất.”

Tô Hồng “phách” một tiếng từ trên ghế bật dậy, lạnh lùng nhìn mọi người: “Hôm nay là ta phản bội Tô gia, ta biết các người trong lòng đều hận ta, ước gì đem ta thiên đao vạn quả, nhưng Tô Hồng ta ở đây nói một câu, sau này các người muốn trừng phạt ta thế nào cũng không sao, nhưng trước khi được kẻ đó cứu, Tô Hồng ta chưa từng nợ ân tình gì của Tô gia!”

Liếc Đường Kiều ở một bên, Tô Hồng thẳng lưng nên bước đi ra ngoài, giày cao gót giẫm trên nền gạch “cộp cộp” vang dội, bất luận là Tô Hồng hay Tô Bạch, thế hệ này của Tô gia tựa hồ trong cốt cách đều mang theo một cỗ cứng cỏi ngoan cường.

“Bây giờ chỉ còn lại mấy người chúng ta, Tô Ngụ, cô còn không định nói thật?”

“Tôi không tín nhiệm anh.” Tô Ngụ trầm mặc một lát, cuối cùng vẫn mở miệng, “Nhưng đến nước này tôi không thể không tin anh, trên người Tô Gia có trang bị bộ đàm từ xa, ngài ấy muốn lấy thân phạm hiểm tự mình vạch mặt phản đồ sau lưng.”

Ánh mắt biến ảo bất định của Tô Ngụ đã bán đứng nàng, bởi vì là mệnh lệnh của Tô Bạch nàng không thể không phục tùng, nhưng cũng khó bề ức chế tâm lý sợ hãi.

Nghe đến đây, Đường Kiều chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, tại sao giới bên ngoài luôn nói người nhà họ Tô toàn thể bị điên, hẳn hiện tại coi như tận mắt chứng kiến, có một đương gia không bình thường như Tô Bạch, mới dạy ra một đám tiểu bối đều noi theo gương điên sau này, vì mục tiêu diệt sạch phản đồ, thân là người cầm quyền cứ nhiên tự nạp mình vào hang cọp.

Hắn sớm muộn cũng có ngày mắc bệnh tim, tuyệt đối là nhờ công lao của Tô Gia.

.....

.....

Cảm giác bị chụp thuốc mê rất không tốt, nhất là lúc được hiệu tan dần tỉnh táo trở lại, đầu óc như quả dưa hấu bị chùy sắt đập nát, từng trận phát đau, cực kỳ khó chịu.

Điều duy nhất đáng để ăn mừng chính là y đang bị trói trên một chiếc giường sạch sẽ mềm mại, không phải hầm ngầm tối tăm đầy gián, cũng không phải một ngôi nhà hoang hời thối ở ngoại ô.

Tô Bạch cố sức nhắm chặt mắt, qua vài giây mới mở ra lần nữa, y quan sát căn phòng giam giữ mình, tùy ý đảo mắt, góc tường có bố trí camera, từ lối trang hoàng trong phòng xem ra y hẳn vẫn còn ở châu Âu, gió ngoài cửa sổ thổi vào mang theo mùi cá nhàn nhạt, còn lẫn chút vị mặn, với kinh nghiệm từng bị Trần Uyên giam lỏng trên cô đảo một năm, có lẽ y lại đang ở trên một hòn đảo nhỏ.

Kết hợp thời gian trúng thuốc mê cùng với những quốc gia láng giềng nước Đức suy ra, đây là một hòn đảo của Pháp.

Y dựa lưng vào đầu giường thử ngồi dậy, ngoại trừ hai tay bị còng vào hai bên giường những bộ phận khác của y đều có thể tự do hoạt động, đám người đó hình như chỉ tùy tiện ném y lên giường, giày cũng chưa cởi, y giật giật cổ tay, hơi tê nhưng không đau lắm, hẳn là chỉ mới bị chuyển đến nơi này.

Trong khoảng thời gian y hôn mê, Tô Ngụ bọn họ có lẽ đã tận lực thu hẹp phạm vi tìm kiếm, về phần Đường Kiều..... gia hỏa kia liệu có điên tiết vì mình hạ quyết định này? Tuy trước đó không lâu vừa cãi nhau một trận, nhưng cơn giận đến nhanh đi cũng nhanh, y sẽ chứng minh cho Đường Kiều xem, Tô Bạch tuyệt không cần người khác phải nâng niu che chở trong lòng bàn tay.

Lúc này cửa phòng mở ra, ba gã mặc Âu phục lục tục đi vào, thuần một màu nghiệp dư, cũng đều là vệ sĩ túc trực khi Tô Hồng và người của Lawrence con giao dịch ở Munich.

Ánh mắt thần nhiên lướt qua một trong ba vệ sĩ, mục quang nhìn của Tô Bạch rớt cuộc rơi trên thanh niên ngồi xe lăn vào sau cùng, y nhìn không được câu khoe môi, lạnh lùng mà tràn ngập giễu cợt: “Tiểu Hải, người nhìn lại bộ dạng người không ra người ma không ra ma của người bây giờ xem, còn không bằng lúc trước để Trần Uyên thật sự một phát bắn chết.”

“Trần ca từng hứa, sẽ không nghe lệnh người giết ta.” Vẫn là giọng nói cũ, nhưng diện mạo đã không còn là Tiểu Hải hồi ở Hong Kong, khuôn mặt vốn coi như tuần tú hiện tại thay đổi hoàn toàn, trên mặt toàn là dấu vết chỉnh sửa động qua dao kéo, thế giới vẫn chưa có công nghệ cao đến mức có thể phục chế khuôn mặt một người triệt triệt để để thành khuôn mặt một người khác.

“Phải rồi, hần chỉ phế chân người thôi.” Liếc nhìn đôi chân tàn phế của thanh niên, Tô Gia cười nhạo một tiếng.

Tiểu Hải tự đẩy xe lăn chậm rãi tiếp cận nam nhân, tới khoảng cách chừng sáu bảy bước thì dừng lại, hần vênh cằm cười nói: “Ta biết Tô Gia người giỏi nhất là tung mấy câu nhiều loạn nhân tâm, nhưng lòng ta kiên định, ngay từ lần đầu tiên gặp Trần ca ta liền biết, trên đời này người có thể khiến ta yêu chỉ có anh ấy, người nói gì ta cũng sẽ không nghe.”

“Ta có nói gì đâu nào, ta cũng cảm thấy người và Trần Uyên quả thực là một cặp trời sinh đất dưỡng, một điền một biến thái, một nghiệp chương một thấp hèn, chắc chắn, các người không thành đôi thì thật đáng tiếc.”

Tô Bạch hận không thể bóp chết Trần Uyên, ở Hong Kong còn cố ý diễn trò cho y xem, cũng đủ bi tình, không phải nói là đem vứt xuống biển sao, thế nào giờ lại hồi sinh, còn biến thành bộ dạng khiến người ghê tởm.

“Tất nhiên rồi, Trần ca cuối cùng vẫn thích ta,” Hần cười khanh khách vuốt ve khuôn mặt hoàn toàn biến dạng của mình, ánh mắt phiêu hướng Tô Bạch, “Trần ca si mê Tô Gia, ta liền đổi sang diện mạo của Tô Gia, người xem, bây giờ có phải ta còn giống Tô Gia hơn người?” Khuôn mặt Tiểu Hải chiếu theo khuôn mặt Tô Bạch lúc chưa “chết” mà phục chế một lần, chỉ là giải phẫu có vẻ quá gấp gáp, dấu vết dao kéo bại lộ rõ rệt.

Bất Tô Bạch thừa nhận khuôn mặt Tiểu Hải đang mang kia là y, Tô Gia thà chết cũng không chịu, sơn trại vĩnh viễn đều bốc mùi sơn trại, Tiểu Hải điên thật rồi.

“Trần ca thích người chỉ vì người hơi giống Tô Gia mà thôi, bây giờ ta mới là Tô Gia, người không phải.” Ngay cả nói năng cũng hàm hồ.

Tô Bạch xoay xoay cổ tay, công inox theo động tác của y phát ra vài tiếng vang nhỏ.

Tiểu Hải không quá chú ý tới, hần còn đang đắm chìm trong niềm hạnh phúc “Trần Uyên sẽ thích mình”: “Trước mắt chỉ có hai chúng ta giống Tô Gia, Trần ca chê ta bẩn, nhưng bẩn thì sao? Nếu ta là màu xám, vậy chỉ cần bôi đen cả thế giới, ta sẽ trở nên trắng nhất.”

Hần thông thả ngẩng đầu, nở một nụ cười vừa tàn nhẫn vừa ngoan tuyệt, thanh âm trầm thấp thấu ra một cổ bệnh hoạn: “Cho nên, chỉ cần người bẩn hơn ta, ta liền sạch sẽ, chỉ cần người tay chân tàn phế, ta chính là người trọn vẹn hơn, ha ha.....”

Kẻ này đã triệt để hết thuốc chữa, dù sao cũng là đứa trẻ mình từng nuôi dưỡng nhiều năm, so với phải nhìn Tiểu Hải lâm vào nông nổi vừa điên vừa hèn như bây giờ, y thà một phát súng kết liễu hần.

“Nỗi bi ai lớn nhất của người chính là yêu lầm người.” Tô Gia đạm mạc nhìn Tiểu Hải, y cả đời đều không hiểu tại sao một người lại có thể yêu một người khác đến cảnh giới đánh mất bản thân, từ bỏ mọi thứ.

“Ta nói rồi, ta sẽ không nghe lời người.” Giờ một tay lên, Tiểu Hải mỉm cười, “Hay là chúng ta bắt đầu vấy bẩn người trước, màn này quý giá như vậy phải dùng mấy ảnh quay lại, ta sẽ cho Trần ca xem, còn cho toàn thể giới xem, để người người đều biết người rất dơ rất bẩn.”

“Vậy ư? Người định làm cách nào bôi nhọ ta?” Không chút khấn trương, Tô Bạch lạnh lùng liếc nhìn những kẻ bên cạnh bắt đầu mở máy ảnh.

“Ta nghĩ cả rồi, mỗi ngày đều nghĩ, đàn ông trên đảo sẽ xếp hàng chờ cưỡng người, Tô Gia người không phải thích chó lắm sao? Ta còn tốt bụng mang đến vài con...” Tiểu Hải nói thôi cũng đủ khiến Tô Bạch nôn khan một trận.

“Để dành chính người dùng đi, ta chỉ thích chó ngoan, không thích loại bị bệnh dại cắn bừa như người.” Ước tính thời gian, Tô Ngụ bọn họ có lẽ cũng sắp đến, Tô Bạch trên mặt giữ nụ cười ôn hòa, nhìn sang một trong những gã vệ sĩ đứng gần đó, “Ta xưa nay trí nhớ không tệ, cứ cảm thấy giống như gặp người ở đâu rồi, tên Glide đúng không?”

Tiểu Hải nhú mày, sau đó phá lên cười: “Tô Gia không kịp đợi được người thượng? Chỗ ta nhiều thuốc lắm, có thể thử từng loại từng loại.”

“Chủ nhân nhà người sai người đến đây xem kịch vui?” Không đếm xỉa tới Tiểu Hải, Tô Bạch một mực nhìn gã vệ sĩ mắt xanh.

Gã vệ sĩ làm như không nghe không thấy, từ bàn bên lấy ra một ống tiêm, Tiểu Hải cười nói: “Tô Gia, bọn họ chỉ nghe lời ta.” Ngay lúc hắn vừa nói xong, kim tiêm liền đâm vào sau gáy hắn, dung dịch thuốc bị bơm hết vào.

Trước mắt Tiểu Hải đột nhiên một mảnh mơ hồ, dường như thoáng chốc bừng tỉnh đại ngộ, khoe miệng câu lên một nụ cười thê thảm, trái tim từng hồi quặn thắt.

“Tô Gia, nói với Trần ca, ta yêu anh ấy.....” Hai mắt từ từ khép lại.

Có những người luôn như vậy, rõ ràng ngay từ đầu đã biết kết cục cuối cùng, cho dù là con đường chết vẫn không lùi bước tiếp tục dẫn thân, được ban một chút hy vọng hư ảo liền phấn đấu quên mình xung phong tiến tới, nào hay càng đi chỉ càng kề cận vực thẳm tử vong.

Giải thoát rồi, cũng tốt.

Tô Bạch lẳng lặng nhìn Tiểu Hải nhắm mắt, đưa trể thân thể tàn phá tâm linh xiêu vẹo này, chỉ có một trái tim dành cho tình yêu là vĩnh viễn thuần túy.

Không nhìn nạn nhân đã mất hô hấp, y quay sang xem xét hai gã vệ sĩ đã bị Glide xử lý nằm đo đất, từ lúc ở Munich y đã sớm phát hiện gã mắt xanh này, cho dù chỉ gặp qua một lần ở Hong Kong, y vẫn nhớ rõ Glide chính là lính gác bên cạnh Trần Uyên.

Khi đó y cũng từng nghĩ, Glide làm con chó trung thành cho Trần Uyên, phải diệt.

“Tiểu Hải là do Trần Uyên cố ý đưa sang Mỹ đúng không?” Tô Bạch lạnh lùng nhìn người đàn ông trầm mặc một lần nữa thay kim tiêm đi tới chỗ y.

“Trần tổng đang ở cảng đợi ngài, đặc tội.” Glide diện vô biểu tình, đến gần liền đâm kim tiêm vào mạch máu Tô Bạch.

Tô Gia cúi đầu, đáy mắt một mảnh u tối, một giây sau khi đối phương cắm kim tiêm vào gáy y, Tô Bạch đột nhiên một cước hung hăng đá hạ bộ của Glide, đồng thời rút tay khỏi còng bắt dậy rút kim chọc thẳng ngay mắt đối phương, Glide thảm thối lớn một tiếng bắt lấy vai Tô Bạch, Tô Gia nhanh nhẹn rút khẩu vát súng bên hông hắn.

“Păng păng –” hai tiếng, Glide bị phần tấ thở.

Dùng sức gỡ bàn tay Glide vẫn còn bấu chặt vai mình, Tô Gia từ trên giường nhảy xuống, lúc tiếp đất đầu hơi choáng váng, vừa rồi ít nhiều cũng đã bị tiêm một lượng thuốc mê, y nhắm nghiền mắt rồi mở lại, nhờ ý chí kiên cường, Tô Gia không dễ dàng gục ngã.

Nhặt súng dưới đất cầm trong tay, Tô Bạch xoay người chạy khỏi phòng.

Có thể đào tạo ra một lớp đệ tử giỏi, tự nhiên không phải nhân vật ăn chay, Tô Gia chỉ là không thích làm những chuyện máu tanh, không có nghĩa y không giết người.

“Tiểu Ngụ.” Y nhẹ nhàng chạm vào tai nghe bộ đàm giấu sau vành tai.

Đáp lại y không phải Tô Ngụ, mà là một giọng nam, nôm nóng bất an: “Mau nói cho ta biết người hiện giờ không sao!”

Là Đường Kiều, có chút bất ngờ, cũng không hẳn bất ngờ đến thế.

Tô Gia một bên cầm súng men theo hành lang quan sát bốn phía, một bên thấp giọng hỏi: “Nói như vậy có ích gì?”

Cách đó không xa vang lên vài tiếng súng, một thanh niên tóc vàng mắt lam lãnh tuấn và một chàng trai đen toàn tập bị lôi kéo chạy tới chỗ y.

“Đây không phải tiết mục công chúa giải cứu hoàng tử, người cứ ngoan ngoãn ở lại lâu đài đợi ta.” Tô Bạch trực tiếp cắt đứt liên lạc.

55. Chương 55

Tô Gia đứng cách họ không xa thật muốn trợn trắng mắt, lũ nhóc này thời khắc dầu sôi lửa bỏng cũng không quên hôn hít tán tỉnh, hoàn toàn quên mất còn mình ở bên đây, quả nhiên con trai nuôi lớn như bát nước tát ra ngoài, Simon bé bỏng của y cũng bị tiểu hồ ly A Tập câu mất.

Đường Tập phát giác, từ sau khi quen biết Tô Mặc cuộc đời hắn bắt đầu tràn ngập kích thích cùng vô tận điên rồ trong mỗi phút mỗi giây, mọi trải nghiệm hồi ở Hong Kong đều khác xa hiện tại.

Tin nổi không, hắn cư nhiên đang kể vai tác chiến với Simon.D huyền thoại! Ít ra vào năm ngoái hiện thực này vẫn chỉ là ước nguyện trong sinh nhật hắn. Điều duy nhất khiến Đường Tập buồn bực là, so với kẻ vai tác chiến, vị Simon đại hiệp ấy có vẻ càng hy vọng lên giường với hắn hơn.

Thần tượng trong lòng mình thích mình?

Yeah, quá tuyệt!

Thần tượng là một nam nhân, lại muốn thượng mình vốn cũng là đàn ông?

Kháo! Người nói xem?

Không gì làm Đường đại thiếu tâm phiền ý loạn hơn chuyện này, bất quá hôm nay thì khác, hắn theo Simon lén lút tới tiểu đảo, tận mắt chứng kiến siêu cấp đặc công lừng danh quốc tế làm sao thu hoạch được tư liệu về tiểu đảo, làm sao mỗi bước giết một người đột nhập ngôi biệt thự được bảo hộ nghiêm ngặt trên đảo, rồi làm sao thần tốc cài bom.

Thế nào là siêu cấp đặc công chân chính? Simon chính là siêu cấp đặc công chân chính!

Đường Tập hiện tại nhìn cả người Simon cũng chỉ thấy được một chữ — Bảnh!

Păng păng —

Tô Bạch nhắm đàng xa nã hai phát, sau đó co chân đá Đường Tập, “Giờ không phải là lúc mê trai.”

Mông bị đập một cước, Đường Tập quay lại tròng Tô Bạch, bất quá khí thế cũng không có bao nhiêu hung hãn, nếu nói được kể vai tác chiến với thần tượng Simon khiến hắn lảng lảng, như vậy khi hắn tận mắt chứng kiến người tự xưng là giáo sư đại học tay cầm súng ống, mắt bắn hàn quang băng lãnh, thập phần tàn nhẫn một phát giải quyết một địch thủ, Đường Tập mới thật sự giật mình.

Hắn tới giờ mới biết Tô Mặc cư nhiên là một nhân vật đáng gờm như vậy, hoàn hồn lại, hắn liên tục xuýt xoa, quả nhiên con người không thể chỉ nhìn bề ngoài mà phán xét. Hắn bỗng dưng nhớ tới biểu ca thân mến của mình, rốt cuộc đã hiểu tại sao Đường Kiều lại yêu Tô Mặc yêu đến chết đi sống lại, người có thể chế ngự T tự nhiên không phải hạng tầm thường.

Ba người từ trong biệt thự đột phá vòng vây thoát ra, Simon lúc vào biệt thự đã sớm cài bom hẹn giờ ven đường, bọn họ chạy không bao lâu, phía sau biệt thự liền ầm một tiếng dữ dội, tiếng nổ này khẳng định hấp dẫn không ít người trên đảo.

Simon trước đó đã tra rõ địa điểm đóng quân của các thế lực trên đảo, đám người Tô Ngụ và Đường Kiêu đang từ phía bắc chạy tới, phe Trần Uyên đã sớm đợi sẵn ở phía đông, đáng tiếc con cún nhỏ Glide của Trần Uyên bất hạnh bị Tô Gia làm thịt, Trần Uyên rất nhanh sẽ cảm thấy sự tình không ổn phải thêm người.

Ngón tay giờ ra sau vành tai gõ nhẹ một cái, bộ đàm đúng lúc tiếp thông, lần này thanh âm vang lên trong tai nghe không còn là của nam nhân kia nữa.

“Tứ thúc, người không sao chứ?” Là Tô Ngụ.

Gạt đi chút thất vọng nho nhỏ dâng lên trong lòng, Tô Bạch trầm giọng nói: “Ta không sao, các người tìm được Trần Uyên chưa?”

“Đã chạm trán giữa đường, vì lo cho sự an toàn của tứ thúc con dẫn vài người men theo bờ nam đảo chạy tới, còn Đường Kiêu đốc lĩnh đám người kia chính diện đối kháng Trần Uyên, hỏa lực tương đương, nếu muốn xử lý Trần Uyên ngay trên đảo có lẽ hơi khó, trước mắt xem ra bảo đảm an toàn cho tứ thúc quan trọng hơn.” Tô Ngụ có chút thở hổn hển, dường như đang vừa chạy vừa nói chuyện với Tô Bạch.

“Ta biết rồi, có tin gì liên lạc sau.”

Muốn giải quyết Trần Uyên ngay trên đảo quả nhiên hơi khó? Tô Gia đột nhiên hối hận, lúc trước có gì lại bồi dưỡng ra Trần Uyên ưu tú đến thế.

Phía nam đảo là một cánh rừng rậm rạp, nơi này dễ ẩn thân cũng dễ bị phục kích, lúc Simon vừa đến đã thám thính qua một lần, cánh rừng này không có bất cứ mai phục nào, Tiểu Hải tuy dựa hơi gia tộc Lawrence, nhưng Lawrence con không đại đến mức dâng một đồng lực lượng vũ trang cho một tên điên mượn, Tiểu Hải lần mấy gã cận vệ theo biệt thự nổ tung mà hóa kiếp đầu thai.

Biến cố thường phát sinh trong nháy mắt, nhờ độ nhạy bén cực cao của một điệp viên đối với nguy hiểm, Simon đột nhiên khom lưng xông tới ôm Tô Bạch, hai người ngã xuống gần một gốc cây thấp bé, bên cạnh vang lên một tràng tiếng súng, Simon đáy lòng phát lạnh, căng mắt nhìn về phía nam nhân còn lại.

“Kháo! Lúc đến đây vẫn chưa có bọn khốn này!” Mắng to một tiếng, Đường Tịch ngã xuống một bên khác cách hai người Tô Bạch chừng ba bốn thước, hắc vận không may mắn như Simon và Tô Bạch, cho dù ngay phát súng đầu tiên đã né tránh, nhưng trên vai vẫn trúng một viên đạn, đau đến hắc rất muốn chửi mẹ kiếp.

Tô Bạch ở dưới đất nhanh nhẹn lăn mấy vòng ra sau một thân cây cách y gần nhất, nhắm hướng phát ra tiếng súng bắn vài hồi, ngoài ban đầu đối phương đánh lén, hiện giờ hai bên vị trí ngang nhau, người trốn trong bụi rậm kẻ ẩn sau thân cây, muốn xử lý nhau đều không dễ.

“Simon, đi xem A Tịch.” Tô Gia cau mày, trong tình huống địch thủ tập kích đột ngột vừa rồi, Simon chỉ có thể bảo vệ một người, thói quen nhiều năm qua khiến Simon theo bản năng lựa chọn Tô Bạch, còn Đường Tịch đành phải bất hạnh ăn một viên đạn.

Nếu ban nãy không nhờ bản thân Đường Tịch tốc độ coi như nhanh, e rằng đã sớm bị bắn thành tổ ong vò vẽ.

Sau khi liên tục mất đi Tiểu Hải và Trần Uyên, Simon đã là đứa con nuôi cuối cùng sót lại, Tô Bạch không muốn mất cả Simon. Tiểu Hải phản bội khiến Tô Gia không thể không ngấm lại phương thức giáo dục của mình có vấn đề gì, y chỉ cho bọn trẻ phú quý về vật chất cùng đủ loại hình huấn luyện, nhưng quên cõi lòng với chúng, tìm hiểu thứ mà bọn trẻ chân chính muốn có.

Bây giờ sửa đổi vẫn còn kịp, phải không?

“Lão sư.” Simon rõ ràng mang theo lo lắng nhìn Tô Bạch, thời điểm này hắc nên toàn tâm bảo vệ lão sư, hắc hiểu, và cũng sâu sắc biết thế, nhưng hiện tại về mặt hắc đã không còn trấn định như trước nữa, trong cặp mắt xanh biển xinh đẹp tích tụ bao hoang mang nôn nóng không thể xóa nhòa, trong đầu như có một giọng nói không ngừng thì thầm vào tai hắc: Người đó bị thương, người đó bị thương rồi.....

Lần đầu tiên, hắn không giống như dĩ vãng trong lòng chỉ lo cho sự an toàn của sư phụ.

“Đi đi, đừng để gia hỏa Tạt vương tay vương chân.”

Simon không do dự nữa, thừa dịp Tô Bạch thay hắn yểm trợ nhanh chóng xoay người vọt đến bên Đường Tạt.

“Anh qua đây làm gì?” Đường Tạt trừng mắt nhìn mái tóc vàng đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, vừa rồi sự lựa chọn của Simon hắn có thể hiểu, người Simon phải bảo vệ là Tô Mặc, hắn trúng đạn chỉ nên tự trách mình tài không bằng người, về phần chút khó chịu trong lòng hắn đã sớm hung hăng giẫm nát.

Hắn mới không thương cảm, một chút cũng không.

“Không để em vương tay vương chân.” Simon nhìn đầu vai đầm máu của Đường Tạt, cau mày xé một mảnh áo trên người băng bó đơn giản cho đối phương, Đường Tạt cắn răng chịu đựng.

“Lão tử mới không phải vương bận!” Như để chứng tỏ bản lĩnh, Đường Tạt dùng một tay không bị thương giờ súng bắn ra sau vài phát, có một người hét thảm một tiếng ngã xuống, hắn vênh vào hất cằm, khiêu khích nói, “Thế nào?”

Simon trong mắt lóe lên một tia sáng, đột nhiên thấu qua chột một cái lên môi nam nhân, sau đó cảm khái trong khi Đường Tạt đang hóa đá: “Anh thích lắm.”

“Hỗn đản!” Tức giận đến phát điên, thật muốn lấy súng gõ đầu Simon.

“Để dành khí lực.” Một tay ôm eo nam nhân, Simon một tay cầm súng tinh chuẩn nhắm phía sau bắn mấy phát.

Tô Gia đứng cách họ không xa thật muốn trợn trắng mắt, lũ nhóc này thời khắc dầu sôi lửa bỏng cũng không quên hôn hít tán tỉnh, hoàn toàn quên mất còn mình ở bên đây, quả nhiên con trai nuôi lớn như bát nước tát ra ngoài, Simon bé bỏng của y cũng bị tiểu hồ ly A Tạt câu mất.

Nhìn Đường Tạt y lại nhớ đến Đường Kiêu, phải chăng những tên họ Đường đều là khắc tinh của Tô gia bọn họ? Tô Gia nhất thời một cổ khí nghẹn ngay ngực, nhắm hướng kẻ thù hung hăng xả súng, địch thủ mai phục trong rừng nhanh chóng bị Tô Bạch và Simon liên thủ xử lý chỉ còn vài mảnh.

“Chúng ta phải nhanh lên, bằng không tiểu ‘sweetheart’ của ngươi sẽ chảy cạn máu.” Tô Bạch nhìn liệt sĩ bị thương nào đó đang dựa vào lòng Simon, hai hàng mày không khỏi nhíu chặt, y tin tưởng năng lực truy tra của Simon, cảng phía nam có lẽ là nơi phòng bị lơ lửng nhất trên đảo, giờ cư nhiên nhảy ra một đám địch thủ không biết tên, họ rõ ràng đã không thể đi hướng nam được nữa.

Hoặc là chờ bọn Tô Ngụ chạy tới, hoặc là tự trở về.

“Ê! Ai là tiểu sweetheart!” Đường đại thiếu sắc mặt bắt đầu tái nhợt vẫn không quên đáp trả hai câu với lão đối thủ.

Tô Gia cười tủm tỉm nhìn bên vai bị máu thấm ướt của Đường Tạt: “Đám người đó nên nã súng ngay mồm cậu mới phải. Simon, dẫn hắn đi tìm bọn Tô Ngụ, Tiểu Ngụ có lẽ sắp tới rồi.”

Simon nghe ra Tô Bạch ý tại ngôn ngoại, nói: “Ta ở lại đối phó đám người này, lão sư với A Tạt đi đi.”

“Mấy tên trộm vặt ta vẫn dư sức đối phó.” Chỉ cần một chút thời gian, bất quá Đường Tạt đợi không được, gia hỏa này dù sao cũng là biểu đệ của Đường Kiêu, còn là người khiến Simon khó khăn lắm mới động lòng, không thể tùy tiện tiện liên bỏ mạng.

Thấy Simon vẫn do dự, Tô Gia lạnh lùng quát: “Còn không mau lên, ta chỉ biết giết người không biết chăm sóc thương binh.” Đây coi như một câu nói thật.

“Vâng.” Simon không giỏi cãi nhai dư thừa, hắn tức tốc công Đường Tạt đã mất máu quá nhiều, hiện tại là thời điểm giành giật từng giây.

“Này, anh ngàn vạn lần đừng để bị thương đó, bằng không biểu ca sẽ giết tôi!” Nặng nề thở dốc, Đường đại thiếu âm thầm cắn răng, cảm thấy thật thất bại, hắn cư nhiên cũng có ngày trở thành vương bận cho người khác.

Dưới sự yểm hộ của Tô Bạch, Simon rất nhanh công Đường Táp chạy về hướng bắc, vài địch nhân ý đồ đuổi theo, nhưng dưới đợt công kích chuẩn từng phát một của Tô Gia, chẳng những không thành công ngược lại còn tổn thất thêm vài mạng, chỉ còn đôi ba con mèo.

Bên cạnh không ngừng có đồng bọn gục ngã mang đến áp lực khiến người trở nên nóng nảy mạnh động, Tô Bạch đủ kiên nhẫn để đối phó mấy con mèo rõ ràng đã rất bất an này, hai người Đường Táp đi hơn mười phút, y cũng thuận lợi giải quyết số kẻ địch còn lại, nhắm ngay ngực một tên còn chút hơi tàn bổ thêm một phát, y xác định những người này đã triệt để tắt thở.

Bọn này không giống người của Trần Uyên, càng không phải người bên phe Đường Kiêu, mà Tiểu Hải cũng không có nhiều con chó nguyện ý bán mạng như vậy.

Tô Gia quan sát đồng thi thể dọc ngang dưới đất, không giống người châu Âu, mà giống người Mỹ hơn, chẳng lẽ thật sự là Simon tính sót người bên cạnh Tiểu Hải?

Ngay lúc y đang tập trung suy nghĩ, bộ đàm siêu vi dán sau tai đột nhiên vang lên tiếng Tô Ngụ lo lắng không thôi: “Tứ thúc, có cảnh sát!”

Cảnh sát? Trong tích tắc Tô Bạch hiểu ra được gì đó, đáng tiếc vẫn chậm một bước.

“Tô lão sư, tay súng quả là lợi hại.”

Tô Gia quay đầu nhìn, bảy tám người mặc đồng phục cảnh sát đang chia súng vào y, Diệp Tử Ngộ đứng chính giữa.

Nếu Simon bọn họ đi chậm chút nữa thì bị bắt rồi, may quá!

“Diệp tử.” Y mỉm cười, buông súng trong tay.

56. Chương 56

“Anh là người thừa kế do Tô Bạch chỉ định, tại sao?”

“Tôi cũng muốn hỏi ngài ấy.” Không thể nói với đối phương, thật ra ta chính là Tô Bạch

Có lẽ tiểu bạch thổ thời nay đều mang một trái tim màu đen, Tô Bạch cũng không thật sự tự mình đa tình cho rằng Diệp Tử Ngộ sẽ bị đả động bởi dăm ba câu nói của y, vì vậy tuy Diệp tử chủ động báo tin Tô Hồng và Lawrence con giao dịch, y vẫn phái người âm thầm bám gót đối phương. Sau đó vô tình phát hiện con chó Glide luôn ở cạnh Trần Uyên, bất cẩn bị bắt cóc đến tận đây, lại bất cẩn gặp phải Diệp Tử Ngộ.

Nếu y nhớ không lầm, tin tức do thám tử theo dõi Diệp Tử Ngộ hồi báo là, vị hình cảnh quốc tế đang đứng trước mặt y hiện tại nên ở Mỹ điều tra một đường dây buôn lậu mới đúng.

Bộ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau, chiêu này thật không tồi.

Buông súng, Tô Gia chậm rãi giơ tay lên, thoát nhìn như đầu hàng, nhưng khi tay đưa tới ngang tai y nhanh chóng ấn bộ đàm, thấp giọng nói hai chữ: “Rút lui!”

Ngay trong tích tắc y liền nghe thấy tiếng lên đạn, trước mặt cảnh sát dám truyền lệnh cho thủ hạ, quả là có gan khiêu khích.

“Tất cả bỏ súng!” Súng đã lên đạn chỉ cần khinh suất chút thôi cũng đủ dẫn tới nguy hiểm chết người, Diệp Tử Ngộ nháy mắt tìm bật tới cổ họng, hấn không rõ mình mang tâm trạng gì bước nhanh qua đó vươn tay gỡ xuống bộ đàm dán sau tai Tô Bạch, đôi mắt nâu trong trẻo ẩn chứa chút tình tố không biết tên.

Tức tốc lấy còng khóa hai tay Tô Bạch, Diệp Tử Ngộ cau mày kéo cánh tay nam nhân, hạ lệnh với những người bên cạnh: “Đi.”

Những người kia đều đi rất nhanh, còn Tô Bạch cứ thế bị Diệp Tử Ngộ lôi đi, đối phương ngoài mấy câu ban nãy ra cũng không nói gì nữa.

Diệp Tử Ngộ đi một hồi đột nhiên phát hiện Tô Bạch càng đi càng chậm, gần như mặc hần tha tới phía trước, cho dù lúc này hần không muốn cũng không biết nói gì, nhưng vẫn không thể không dừng lại, Tô Bạch sắc mặt không tốt lắm.

“Tôi đi không nổi.” Diệp Tử Ngộ vừa dừng chân, nam nhân liền dứt khoát ngồi xuống đất, thái độ rành rành là người dừng hòng bắt ta đi thêm bước nào nữa.

“Đứng lên.” Nếu là bình thường, Diệp Tử Ngộ đã sớm mặc kệ phạm nhân có nguyên ý hay không túm áo xách lên đấm hai quyền, bất quá hiện tại hần chỉ có thể không mẫn không nhạt phun ra hai chữ như vậy.

“Cứng đầu này!” Một viên cảnh sát bên cạnh xông tới co chân định đá Tô Bạch, Tô Gia vẫn duy trì bộ dáng sừng sững bất động.

Trước khi chân của viên cảnh sát kia ân cần hỏi thăm Tô Bạch, Diệp Tử Ngộ đã lạnh lùng quát một tiếng: “Tôi có cho anh đánh người sao?”

“Xin lỗi, tổ trưởng.” Viên cảnh sát ngượng ngùng thu cước, không có nửa điểm không phục.

Tô Bạch đều ghi vào mắt, trong lòng dâng lên chút tán thưởng, Diệp tử quả giáo thuộc hạ rất tốt, thực tế xem ra đám cấp dưới đều xuất phát từ nội tâm kính nể phục tùng Diệp tử, bất luận hần hạ mệnh lệnh gì cũng không chút do dự chấp hành. Y một mặt thưởng thức tài hoa của Diệp Tử Ngộ, một mặt lại có điểm phiền não, người này nếu không thể hợp tác, đã đang và sẽ là tiếc nuối lớn nhất của y, mà nếu thành địch thủ, y lại phải đau đầu như lúc trước.

Trong quá khứ khi chưa “chết”, Diệp tử đã gieo cho y không ít rắc rối.

“Anh làm sao vậy?” Diệp Tử Ngộ cuối cùng vẫn ngồi xuống.

“Thuốc mê.” Tô Bạch nghiêng đầu, vừa rồi sở dĩ không có cảm giác là vì thứ nhất ý chí y đủ kiên cường, thứ hai vào thời điểm chiến đấu tinh thần tập trung cao độ nên át đi một loạt phản ứng do thuốc mê mang đến, hiện tại tinh thần thả lỏng được tính liền xông lên.

Diệp Tử Ngộ quả nhiên phát hiện một vết tiêm nho nhỏ ở bên trái cổ nam nhân, hần không nói không rằng kéo hai tay Tô Bạch quàng qua cổ mình, hai tay ôm đùi đối phương trực tiếp xông lên.

Mọi chuyện sau đó Tô Bạch cũng không rõ, Diệp tử tuy thoát nhìn có vẻ cao gầy, nhưng vai lưng thập phần dày rộng, dựa vào cũng không cảm thấy không thoải mái, được tính bắt đầu lan tràn, y rất nhanh lâm vào hôn mê.

Tô Ngộ bọn họ hần đã rút lui, tiểu tử Trần Uyên giáo hoạt phỏng chừng cũng chạy mất, Đường Kiêu nếu đã mang tên Đường Kiêu, nhất định cũng biến thành một con chim bay đi rồi.

Đúng là mất mặt, tuy đã trừ khử được phản đồ Tiểu Hải nhưng đồng thời cũng rơi vào bẫy của Diệp Tử Ngộ, Tô Bạch có chút buồn bực, y cảm thấy gần đây toàn gặp chuyện không hài lòng, đặc biệt là lần này cư nhiên mất mặt trước Đường Kiêu, gia hỏa Đại Điếu nếu dám cười nhạo y thì dừng hòng động tới một ngón tay y nữa.

Đội Tô Bạch lần thứ hai tỉnh lại, cảm giác mềm nhũn vô lực trên thân thể thôi thúc y ở trong lòng hung hăng nguyện rửa Trần Uyên một phen, sở thích lạm dụng thuốc mê này của Trần Uyên quả thực khiến y căm thù tận xương tủy.

“Nước.” Tay ôm trán, vừa mới tỉnh lại Tô Gia theo bản năng như ngày thường muốn gì liền mở miệng ra lệnh, hoàn toàn quên mất y hiện tại mang thân phận phạm nhân.

Nói xong Tô Gia lại bắt đầu âm thầm chế giễu mình, giờ này còn ai bụng nước cho y, bất quá chưa đầy vài giây y liền nhìn thấy Diệp Tử Ngộ mặc sơ mi quần bò cầm ly nước đứng bên giường.

“Là một ít thuốc mê, lúc mới tỉnh lại sẽ cảm thấy toàn thân mất sức, khát nước chóng mặt, đại khái nửa giờ sau sẽ khôi phục.” Ly nước đặt ở đầu giường, Diệp Tử Ngộ diện vô biểu tình khom lưng một tay ôm eo một tay nâng đầu nam nhân ôm người lên đỡ đối phương tựa vào đầu giường.

“Cám ơn.” Tô Bạch tùy ý quét mắt quan sát nơi “giám giữ” y, bày trí xa hoa, giường lớn mềm mại, đài ngọ dành cho phạm nhân của tổ chức hình cảnh quốc tế coi như không tồn, bất quá gian phòng này có vẻ kỳ quái, thỉnh thoảng lại lung lay một chút.

Diệp Tử Ngộ đưa ly nước tới trước mặt nam nhân, khí lực tự uống nước Tô Bạch vẫn còn, y nhận ly giữa đầu thông thả uống cạn, dừng hy vọng y mở miệng trước, dịch bất động ta cũng bất động, chung quy sẽ có một người chịu hết nỗi phải xuống nước trước thôi.

Hiển nhiên người chịu hết nỗi trước là gừng non Diệp tử.

“Tôi đã tra qua tờ di chúc đó của Tô Bạch, bút tích không phải người khác giả mạo.” Đưa nước cho Tô Bạch, hần liền quay lưng về phía nam nhân ngồi bên giường, hai mắt nhìn mặt sàn trải thảm Trung Đông phong tình, ngữ khí chắc chắn, “Anh là người thừa kế do Tô Bạch chỉ định, tại sao?”

“Tôi cũng muốn hỏi ngài ấy.” Không thể nói với đối phương, thật ra ta chính là Tô Bạch.

“Lần đầu tiên tôi gặp anh là ở trên du thuyền của Đường Kiều, anh tuyệt vọng nhảy xuống biển, sau đó mỗi lần gặp nhau, anh đều cho tôi thấy một bộ mặt khác, biết tại sao tôi bắt được anh không?” Phen này hần không đợi Tô Bạch trả lời liền tự động nói tiếp, thanh âm đượm chút ưu sầu.

“Tôi nghiên cứu Tô Bạch suốt ba năm qua, chiêu số mà lão hồ ly đó thường dùng khi đối phó địch thủ, thói quen lẫn sở thích, khẩu vị của hần với đồ ăn, ưa chuộng quần áo hiệu gì, mang cỡ giày nào, thậm chí là mỗi sáng mấy giờ dậy, những điều này tôi đều nắm rõ trong lòng bàn tay.” Diệp Tử Ngộ khoe miệng đột nhiên nhẹ nhàng cong lên, “Kỳ thực có vài điểm anh và hần thật sự rất giống, thậm chí ngay cả tư thế nổ súng giết người cũng như khuôn đúc ra, tôi có thể bắt được anh chẳng qua là nhờ dựa theo thói quen của Tô Bạch.”

“Người đó mỗi khi muốn làm việc gì thường dùng một việc khác để che đậy đánh lạc hướng.” Mỉm cười như đang tự giễu, Diệp Tử Ngộ quay lại lấy cái ly không trong tay Tô Bạch, chu đáo hỏi, “Uống nữa không?”

Tô Bạch lắc đầu, lúc này y phải làm một lựa chọn, hoặc là thẳng thắn khai nhận, hoặc là giả vờ hồ đồ đến cùng.

“Thật ra, ngay cả khoảng thời gian tôi và Lâm Phàm yêu nhau, tôi cũng chưa từng tỉ mỉ tìm hiểu cậu ấy như vậy, ngoại trừ biết Lâm Phàm thích hát mấy vở kịch tôi nghe không hiểu, những gì tôi biết về cậu ấy cũng không nhiều,” Thuận thế leo hần lên giường ngồi bên cạnh nam nhân, Diệp Tử Ngộ cười nhạt nhìn đèn treo trên trần phòng, hồi ức về mối tình đầu của hần, “Đôi khi tôi cứ nghĩ mãi, tôi rốt cuộc là vì cái gì mà một mực bám theo Tô Bạch không tha.”

“Rõ ràng biết hung thủ thực sự sát hại Lâm Phàm là Trần Uyên, tại sao cậu vẫn truy đuổi Tô Bạch?” Đây là một nghi vấn luôn canh cánh trong lòng y, nếu Diệp tử đã nhắc tới đề tài này, y liền dứt khoát hỏi luôn thế.

“Tại sao ư? Tôi cũng không biết tại sao nữa.....” Dường như, điều đó đã trở thành một thói quen.

Chính Diệp Tử Ngộ cũng không muốn thừa nhận, khi hần hay tin Tô Gia qua đời vì sự cố máy bay, trong lòng cư nhiên có chút trống trải lạc lõng, cho nên sau đó hần quyết điều tra nguyên nhân ngọn nguồn của tai nạn, do thể nhớ trong hộp đen bị Simon trộm đi mà đến Hong Kong, cuối cùng lại gặp được Tô Mặc.

“Diệp tử, tại sao kể chuyện này với tôi?”

“Anh có rất nhiều thói quen giống Tô Bạch.” Đôi mắt nâu trong veo như được gột rửa trong nước suối kia lẳng lặng chăm chú nhìn Tô Gia, không có dồn dập bức người, cũng không có tra khảo thăm vấn, chân thành đến mức khiến người dễ sinh mặc cảm tội lỗi.

Tô Gia đời này vu khống không ít người, xét tình huống gần đây thì có Đường Kiều thay y gánh cả thúng tiếng xấu, không biết bây giờ có tính là báo ứng chăng, thật không ngờ có một ngày y cũng phải đổ tội cho bản thân mình, y đã chết qua một lần đáng thương biết mấy, những người này không thể buông tha y sao?

“Hồi tôi còn nhỏ từng đến tổng hành dinh của Tô gia một lần, cậu đã quen thuộc Tô Bạch như vậy hần cũng nhận thấy tôi với ngài ấy tương mạo có ba phần giống nhau, kể từ đó tôi được bí mật huấn luyện một thời gian, thói quen sinh hoạt, bắn súng, giết người, mưu kế..... Chúng tôi càng lúc càng giống, nếu có một ngày

Tô Gia cần, tôi sẽ trở thành thể thân cho ngài ấy.” Thật ra y cũng từng nghiêm túc nghĩ đến chuyện này, bất quá khi đó tựa hồ đang bận việc khác, vừa quay đầu liền quên luôn Tô Mặc.

“Không ai muốn trở thành thể thân cho một người khác, chuyện sau đó cậu đều biết cả rồi.” Lời không thể thổ lộ hết, phần còn lại để Diệp tử từ từ động não đi.

“Tại sao lúc trước không nói với tôi?”

“Cậu không phải cũng có chuyện giấu diếm tôi sao?” Cười khê một tiếng, Tô Gia há có thể không ghi thù lần này Diệp tử đã gài y vào tròng.

Không có bất cứ giải thích nào, Diệp Tử Ngộ từ bên giường đứng lên: “Tô Mặc, anh cứ nghỉ ngơi một lát, tôi nhờ người mang đồ ăn tới cho anh.”

“Cậu không tổng tôi vào cục cảnh sát?” Từ lúc tỉnh lại đến giờ mới phát giác mình đang ở trên máy bay, cũng không biết là bay đi đâu, nước Pháp là đại bản doanh của Interpol, gia tộc bên ngoại của Diệp Tử Ngộ ở Pháp thế lực không nhỏ, có thể nói ở Pháp muốn động tới người mà Diệp Tử Ngộ đã có ý định cất giấu quả thực chính là tự tìm chỗ chết.

“Thầy thừa biết em sẽ không làm thế.” Diệp Tử Ngộ mỉm cười, “Trong thời gian này phải phiền Tô lão sư tạm thời ở chung với em, nếu đã muốn hợp tác, vậy chúng ta cũng nên từ từ tìm hiểu nhau một chút.”

Tô Gia thật không biết nên nói gì cho phải.

“Chúng ta sắp đi đâu?” Ít nhất cũng phải cho y biết đích đến.

“Trung Đông.”

57. Chương 57

Hai tay trượt xuống lưng nam nhân, Diệp tử cảm giác tay mình không chịu khống chế bắt đầu ngao du tới những nơi không nên tới, bên tai bắt chợt vang lên thanh âm thức tỉnh hẳn.

“Đường Kiêu, đừng sờ loạn.....” Ai kia mơ mơ màng màng buông ra một câu.

Khu vực Trung Đông từ xưa loạn đến nay, không có thời kì nào yên ổn, tôn giáo cũng vậy, dầu mỡ cũng vậy, chủng tộc cũng vậy, bất cứ vấn đề gì cũng có thể gieo sóng gió ở địa phương này vài thập niên, khai thác dầu mỏ khiến không ít quốc gia Trung Đông phát lên trong một đêm, nhưng dầu mỏ vốn hữu hạn, hơn nữa nói không chừng một ngày nào đó một loại tài nguyên mới có thể thay thế dầu mỏ được phát hiện, vùng đất này phỏng chừng lại phải lâm vào hỗn loạn càng rắc rối hơn.

Bất quá nhìn từ góc độ thương nhân, khu vực này trái lại đã mang đến không ít tiền cho Tô gia, Trung Đông đầy rẫy phần tử vũ trang, hầu như mỗi ngày đều có vài cuộc xung đột đấu súng lớn nhỏ. Là một đầu mồi buôn lậu vũ khí, Trung Đông từ các hoàng thất quốc gia giàu có dầu chảy tứ xứ cho tới những phần tử vũ trang đánh du kích khắp nơi đều là khách hàng thân thiết của Tô gia.

Nói thì nói vậy, nhưng Tô Gia không nguyện đến Trung Đông chút nào, châu Âu xinh đẹp không ở, ai lại thích tới nơi này hóng mát.

Hình cảnh quốc tế đến Trung Đông không gì ngoài hai vụ sau; một là các loại buôn lậu, thông thường nhất là buôn lậu vũ khí và buôn lậu danh họa tranh phẩm; hai là tróc nã phần tử khủng bố. Căn cứ vào những sự tình phát sinh gần đây ở Trung Đông, khả năng thứ hai cao hơn, bằng không Diệp Tử Ngộ cũng không đích thân xuất động.

Máy bay hạ cánh, Tô Gia lại cùng đám người Diệp Tử Ngộ chuyển sang trực thăng đến cung điện của hoàng tộc nước L, quả là trùng hợp, bởi vì trước kia y cũng từng tới đây, cho nên y biết cung điện này là cung Hamlin, một trong những khu nghỉ dưỡng được các hoàng thất vương quốc L ưa chuộng nhất.

Trực thăng vừa đáp xuống, chủ nhân cung Hamlin đã suất lĩnh một đoàn bộ hạ ăn mặc kiêu Hôi giáo chính cổng đích thân nghênh đón bọn họ, xem ra lần này là hoàng thất có việc cần nhờ, nếu không đã không cần tự mình nghênh đón.

“Diệp cảnh quan, hoan nghênh anh đến đây.” Hoàng thân nọ thoạt nhìn không đến ba mươi tuổi, đôi mắt to sáng đặc trưng của dân ông Trung Đông, hàng mi vừa cong vừa dày đến mức có thể đi quay quảng cáo cho mascara, từ hai bên quai hàm đến cằm đều là râu rậm được tỉa cực khéo, đặc điểm điển hình của dân Ả Rập.

“Ali điện hạ.” Xuất thân gia đình quý tộc, Diệp Tử Ngộ cúi chào đúng tiêu chuẩn đạo Hồi với hoàng tử Ali, Tô Bạch đi theo bên cạnh cũng hành lễ có bài có bản.

Mỗi địa phương đều có truyền thống tập tục riêng, bạn không thể thay đổi chỉ có thể thích ứng, mà đây cũng đồng thời thể hiện mình có tri thức có giáo dục, đặc biệt ở trong cái gọi là xã hội thượng lưu này, người càng có thân phận tôn quý lại càng chú trọng lễ tiết, Tô Bạch tuy không phải một người đặc biệt ngoan cố bảo thủ, nhưng cũng nhận định điểm này là một phần không thể thiếu trong giới thượng lưu.

Đơn giản trao đổi một lát, hoàng tử Ali tự mình dẫn đoàn người Diệp Tử Ngộ vào cung Hamlin, công trình kiến trúc vừa đậm chất Ả Rập phong tình lại phô bày đầy đủ nét đặc sắc của loại quốc gia phát tài nhờ dầu mỏ không chỗ tiêu tiền này, trên vách tường dát vàng khảm từng viên từng viên đá quý to đùng lấp lánh, phóng mắt nhìn khắp cung điện chẳng có gì khiến người cảm nhận được vẻ đẹp của nghệ thuật, trái lại hương vị của tiền thì thập phần nồng nàn, tùy tiện khoét một góc tường cũng đủ cho người thường no ấm cả đời.

Tới Trung Đông nhiều lần, Tô Bạch đã sớm không lạ lẫm với gu thẩm mỹ “độc đáo” của nơi đây, ngược lại vài anh hình cảnh theo Diệp Tử Ngộ lần đầu đi Trung Đông phá án trong mắt đều lộ vẻ kinh ngạc, mỗi khi bọn họ đi qua, nô bộc trong cung đồng loạt quỳ xuống cúi đầu hành lễ, nếu không phải trên người còn mặc trang phục hiện đại, cung điện Hamlin đích thực sẽ mang tới một loại ảo giác như xuyên về thời chế độ chiếm nô.

“Mời ngồi.” Đến phòng khách cũng xa hoa vô hạn, hoàng tử Ali ngồi xuống trước, tùy tùng có trật tự đứng túc trực bên cạnh.

Diệp Tử Ngộ không lập tức ngồi xuống, hần quay sang nhìn Tô Bạch, sau đó chỉ vị trí kế bên mình, đối phương tự nhiên không khách khí ngồi xuống, mơ tưởng y giống như đây tớ hoặc cấp dưới đứng hầu bên cạnh? Miễn đi, từ sau khi khôi phục thân phận đại đương gia, Tô Gia liền không có ý định ủy khuất chính mình thêm một phân một hào nào nữa.

Tô Bạch ngồi rồi Diệp Tử Ngộ mới ngồi xuống bên cạnh, hoàng tử Ali này giờ vẫn không mấy chú ý tới Tô Bạch lúc này mới đặt mắt lên người nam tử châu Á nho nhã kia.

“Vị này là đồng nghiệp của anh?” Hoàng tử Ali phát một tràng tiếng Anh lưu loát.

“Không phải.” Diệp Tử Ngộ lập tức phủ nhận.

“Diệp cảnh quan, tôi nghĩ sự việc lần này là bí mật trọng đại.”

“Anh ấy là chuyên viên tôi mời đến.” Ngắn gọn một câu, lại mang theo một cỗ ý vị không cho cự tuyệt.

Hoàng tử Ali cũng không đòi co quá lâu, bọn họ đã sớm nghe qua tác phong làm việc của vị Diệp cảnh quan này, muốn làm hần thay đổi ý định là phi thường khó, mà bọn họ cũng tin vào ý thức chuyên nghiệp của Diệp Tử Ngộ, sẽ không vô duyên vô cớ dẫn theo một gã vô danh tới Trung Đông, còn vị tiên sinh không biết tên kia có thể là một người thân phận phức tạp, phức tạp đến mức bọn họ trước đó cũng không biết có một nhân vật như vậy theo Diệp Tử Ngộ đi Trung Đông.

“Diệp tiên sinh, đây là uy hiếp tử vong mấy hôm trước chúng tôi vừa nhận được.” Trên mặt mang vài phần mệt mỏi, hoàng tử Ali ra hiệu cho tùy tùng bên cạnh đưa thư tín đến tay Diệp Tử Ngộ.

Diệp Tử Ngộ chỉ tùy ý nhìn sơ qua, diện vô biểu tình ngẩng đầu hỏi: “Vật kèm theo đâu?”

Hoàng tử Ali lại phát tay, tùy tùng ôm thêm một cái rương nhỏ tới trước mặt Diệp Tử Ngộ.

“Ồ bên trong, thứ đáng sợ đó tôi không muốn nhìn thấy nữa, hãy thông cảm cho sự thất lễ của tôi.” Hoàng tử Ali ủ rũ đứng lên, khách sáo với Diệp Tử Ngộ vài câu liền thoái lui.

Tuy vừa xuống máy bay nhưng Diệp Tử Ngộ vẫn không muốn nghỉ ngơi ở cung Hamlin, cầm thư tín và rương, nhờ tùy tùng dẫn đường một lần nữa lên trực thăng, lần này địa điểm dừng chân là sân thượng của một khách sạn Á Rập xa hoa, xem ra đài ngộ dành cho hình cảnh quốc tế rất tốt.

Tô Bạch hiện giờ cũng không biết mình mang thân phận gì, Diệp Tử Ngộ tựa hồ không có ý định đưa y ra tòa, cho dù bị buộc phải ở lại bên cạnh Diệp tử, đối phương cũng không có lấy còng tay khóa y. Y không muốn bị cuốn vào hoàng thất phân tranh ở Trung Đông, nhưng Diệp tử hiển nhiên không dễ dàng thả y đi, mà y lại không thể đào tẩu, không phải trốn không thoát, chỉ là trốn rồi về sau sẽ thật sự phải trở mặt với Diệp Tử Ngộ.

Y luyến tiếc Diệp Tử Ngộ — khụ, chính xác là thế lực đằng sau Diệp tử.

Bỏ đi, lần này xuất hành coi như cái giá phải trả để du lịch cộng thêm lung lạc Diệp Tử Ngộ.

Từ sân thượng trực tiếp vào thang máy xuống tầng trệt, hai người một phòng, không có gì bất ngờ, Diệp Tử Ngộ ở chung với Tô Bạch. Tô Gia tuy không thích chia phòng với người khác, nhưng trong tình huống bất khả kháng, y tình nguyện ở chung với Diệp Tử Ngộ thân quen, vẫn tốt hơn mấy vị cảnh quan còn lại luôn xem y là phần tử khủng bố thời thời khắc khắc canh chừng.

Gian phòng thập phần rộng rãi, không biết có phải để tiện giám sát y hay không, hai cái giường đặt chung trong một gian, chỉ cách nhau không đến một thước, Tô Gia đầu tiên đánh giá phòng tắm, không tệ, phòng tắm hứng sáng cực tốt, chính giữa bố trí một bồn tắm lớn có công năng mát xa, trên vách còn treo một chiếc TV LCD siêu mỏng.

Trải qua hỗn chiến trên đảo ở Pháp, lại thêm chuyến lữ hành đường dài trên không, hiện tại chuyện y muốn làm nhất chính là ngâm nước ấm tắm một trận, sau đó hưởng thụ một liệu trình mát xa.

“Muốn tắm trước?” Đằng sau vang lên giọng nam trẻ tuổi.

Diệp Tử Ngộ đứng ngay cửa nhìn họ Tô nào đó đang tuần tra phòng tắm, họ Tô hỏi: “Diệp tử, cậu biết mát xa không?”

“Àn, biết chút ít, ở nhà thường bóp vai cho bà nội.” Diệp Tử Ngộ vẫn chưa nghĩ đến mình sẽ mát xa cho Tô Bạch, trong khách sạn đầy đủ tiện nghi cũng đầy đủ loại hình phục vụ, tùy tiện gọi một cú điện thoại liền có thợ mát xa chuyên nghiệp tự mình tới cửa, đáng tiếc Tô Gia có chút khiết phích, không thích bị người lạ sờ soạng vuốt ve.

Lúc không có Đường Kiều, Diệp Tử Ngộ cũng tạm chấp nhận, duyệt!

Một giờ sau, Diệp Tử Ngộ nghẹn đỏ cả mặt quỳ bên giường, lòng bàn tay hứng tinh dầu ra sức chà xát, do dự một lát mới vươn tới chỗ nam nhân đang nằm úp mặt trên giường.

Vừa tắm xong, trên người nam nhân còn lưu lại mùi sữa tắm thơm ngát, mái tóc đen hơi ướt vén sau tai càng làm nổi bật vành tai bạch ngọc, dưới ánh đèn có cảm giác như pha lê bán trong suốt, khiến người nhìn không được muốn chạm vào, Diệp tử nỗ lực dời tầm mắt của mình khỏi đôi tai xinh đẹp kia, hai tay nhẹ nhàng đáp lên vai Tô Bạch bắt đầu xoa ấn.

Tinh dầu ấm áp trong lòng bàn tay tác động trên làn da trắng mịn nhất thời sinh ra một loại phản ứng hoá học kỳ diệu, đến nỗi mỗi lần vuốt ve đều khiến Diệp Tử Ngộ hưng phấn đến có chút run tay.

Vì để tiện mát xa, áo choàng tắm của Tô Bạch bị kéo tụt xuống vùng eo, nguyên tấm lưng trần ưu mỹ mà không mất đường cong nam tính cứ thế đập vào mắt Diệp tử, giống như có một ngọn lửa hùng hực luồn vào cơ thể hắn, thiêu đốt đến ngực hắn phát đau, nhịp tim tăng tốc mặc danh kỳ diệu, trong đầu một mảnh trống rỗng, quên mất mình thế nào chịu mát xa cho Tô Bạch, quên mất mình thế nào nhìn đối phương kéo áo tắm xuống tận eo nằm lên giường.

Thời gian dường như dừng lại, hoặc giả chỉ trôi cực thong thả, ngưng trệ mà giằng co, ánh đèn ấm áp soi khắp bốn phía, trong không khí thoang thoang mùi hương, hắn nhẹ nhàng ấn vai nam nhân, Tô Bạch nhắm

mắt thoát nhìn như đang ngủ, hàng my cong dài rợp nên một mảnh bóng tối dưới vành mắt, không còn cặp mắt sắc sảo như một thanh bảo kiếm, Tô Bạch cả người đột nhiên liền có vẻ yếu đuối hẳn.

Hai tay trượt xuống lưng nam nhân, Diệp tử cảm giác tay mình không chịu khống chế bắt đầu ngao du tới những nơi không nên tới, bên tai bắt chợt vang lên thanh âm thức tỉnh hẳn.

“Đường Kiều, đừng sờ loạn……” Ai kia mơ mơ màng màng buông ra một câu.

Động tác trên tay bỗng dừng cứng đờ, Diệp Tử Ngộ dừng một lát, thu tay, dùng khăn lau đi tinh dầu dư trên lưng nam nhân, kéo áo choàng tẩm lên lại, sợ Tô Bạch nằm sắp ngủ không thoải mái, lại nhẹ nhàng xoay người y, chuyển thành tư thế nằm nghiêng.

Trở về giường mình, hắn quay đầu nhìn nam nhân cách hắn không xa, trong mắt là một ít vị đạo mê muội mà do dự, hồi lâu, Diệp Tử Ngộ vươn tay tắt đèn, trong phòng một mảnh tối đen yên tĩnh.

Trên chiếc giường bên cạnh hắn, nam nhân vốn đang chớp mắt lại chậm rãi mở mắt, đáy mắt một mảnh thâm trầm.

58. Chương 58

“Vấn thích.” Không chút do dự trả lời.

Tô Gia thần nhiên mỉm cười, không tiếp chuyện.

“Thầy không tin? Em có thể thề.” Lập tức giơ tay phải lên.

Sáng hôm sau đại khái hơn sáu giờ Tô Bạch đã tỉnh, theo đồng hồ sinh học của y thường thì đúng bảy giờ mười phút rời giường, cho dù có lệch múi giờ cũng không lệch quá xa, sở dĩ dậy sớm như vậy hoàn toàn là bị Diệp Tử Ngộ đánh thức, cho dù đối phương động tác đã rất khẽ, nhưng với một nam nhân cảnh giác cao độ mà nói đã đủ kéo y ra khỏi mộng.

Cho nên y ghét ở chung một phòng, ngủ chung một giường với người khác.

Nói thì nói vậy thôi, bất quá Tô Gia vài lần đồng sàng cộng chẩm với Đường Kiều cũng không thấy có vấn đề gì. Thanh niên bảy giờ như Diệp tử luôn hiếu động, không biết quan tâm người khác chút nào.

Diệp Tử Ngộ đi rồi nam nhân lại mông lung thiếp đi, lần thứ hai tỉnh lại đã gần chín giờ.

Xỏ dép lê, khoác áo ngủ, đánh răng rửa mặt xong Tô Gia rời phòng ngủ, vừa đến phòng khách liền nhìn thấy Diệp Tử Ngộ đang ngồi trên sofa thảo luận gì đó với vài cấp dưới, có lẽ là vụ án hôm qua hoàng tử Ali ủy thác.

“Các người cứ tiếp tục.” Tô Gia phi thường tự giác nói một câu, sau đó nhắc điện thoại gọi một phần điểm tâm trong khách sạn.

Đương nhiên, với tính cách của Tô Gia khẳng định chỉ lo gọi một phần cho mình, trông mong y phục vụ đại chúng còn không bằng đợi heo nái biết bay.

Mọi người vốn đang bàn bạc làm sao cứu con tin, bởi vì sự xuất hiện đột ngột của Tô Bạch mà tạm dừng một lát, Diệp Tử Ngộ trừng Harvey cứ nhìn chằm chằm Tô Bạch, cao giọng nhắc nhở: “Harvey, mời anh trình bày cách nghĩ của anh về vụ án này.”

Lặng lẽ thu hồi tầm mắt khỏi họ Tô kia, Harvey chỉ có thể đau khổ ghen một bụng tò mò bát quái, hắn mới từ Dubai vội vàng tới đây sáng nay, trước đó hoàn toàn không biết Tô Bạch cũng ở nơi này, trong đám thuộc hạ chỉ có hắn biết tổ trưởng nhà hắn đặc biệt có hảo cảm với vị Tô lão sư nọ, tuy rằng sau đó Tô lão sư mặc danh kỳ diệu một bước lên ngôi trở thành người cầm quyền Tô gia hại hắn muốn rút cầm xuống đất, liên tục cảm khái tổ trưởng nhà mình quả là lợi hại, cứ nhiên nhìn trúng một nam nhân có tiềm lực đến thế.

Liên hệ với tình hình vừa rồi Tô Bạch mặc áo ngủ từ trong phòng của Diệp Tử Ngộ đi ra, Harvey trong lòng đã thầm lặng ôn lại câu thành ngữ Trung Quốc mà hắn mới học được — Kim! Ốc! Tàng! Kiêu! (nhà vàng tàng mỹ nhân =)))

Tổ trưởng của bọn họ cư nhiên cất giấu tộc trưởng của một đại gia tộc hắc đạo Tây Âu, giờ phút này, cho dù dùng “một vụn con alpaca (1) gào thét chạy qua cõi lòng” để hình dung tâm tình hắn cũng không đủ.

“Khụ, tổ trưởng, tôi nghĩ chúng ta có thể phái một đội tiên phong giải cứu em trai của hoàng tử Ali trước, cứu được người rồi mới tập trung hỏa lực bắn tan xác tên khốn Zayed!” Tổ phó Harvey bị điểm danh chỉ đành ngoan ngoãn trả lời.

Tô Bạch vô cùng tự giác không rời khỏi phòng khách, dù sao phòng khách cũng rất rộng, y tùy ý chọn một vị trí thoải mái ngồi xuống xem báo, sẵn tiện nghe ngóng bọn Diệp Tử Ngộ đang bàn chuyện gì, khi cái tên “Zayed” kia phát ra từ miệng Harvey y đại khái liền hiểu được vài phần, nếu không phải em trai của hoàng tử Ali bị Zayed bắt cóc, có lẽ hoàng thất đã không nguyện ý giao chuyện xấu nhà mình cho tổ chức hình cảnh quốc tế xử lí.

Zayed vốn có thể coi là thành viên của hoàng gia, cha hắn là em của tù trưởng đương nhiệm, còn mẹ là gái bán hoa, xuất thân như vậy đã đủ cho hắn cả đời không thể thấy mặt trời, cũng may cha hắn xem như có lương tâm, đưa hắn ra nước ngoài nuôi dưỡng, hai cha con họ quan hệ khá tốt, đáng tiếc sau đó do một số vấn đề chính trị, cha của Zayed bất hạnh trở thành vật hi sinh, Zayed mất đi phụ thân từ đó bước trên con đường đối địch với hoàng thất.

Chuyện này vốn đã lan truyền trong giới, các loại danh hiệu như phần tử vũ trang phi pháp, tàng trữ vũ khí, buôn lậu dầu mỏ vân vân biến Zayed thành một cái đinh thời thời khắc khắc đâm nhức mắt hoàng thất, bất quá Tô Gia càng thích dùng cụm từ “quả bom không hẹn giờ” để hình dung tên điên này hơn, kiếm tiền đồng thời không quên gieo rắc rối cho hoàng thất quả thực chính là châm ngôn sống của Zayed.

Hoàng gia Ả Rập vẫn luôn ảo tưởng họ có thể thu phục được Zayed, nhưng theo tình hình hiện tại xem ra, rõ ràng là Zayed hại hoàng thất sứt đầu mẻ trán.

Điểm tâm của Tô Gia đúng giờ đưa tới, mà lúc này hội nghị nho nhỏ của đám người Diệp Tử Ngộ cũng coi như kết thúc.

“Tôi không quấy rầy các người chứ?” Nhắm nháp bữa sáng ngon lành, Tô Bạch “áy náy” nhìn thanh niên đang đi đến chỗ y, vấn đề như vậy bảo người ta làm sao trả lời.

“Không có.” Diệp Tử Ngộ ngồi xuống đối diện, mỉm cười nhìn nam nhân đang ăn điểm tâm. Từ lần đầu gặp mặt hắn đã thích ngắm dáng vẻ Tô Bạch ăn uống, môi hơi hé mở, lúc nhai hai má hơi phồng lên, toàn bộ quá trình đều thập phần im lặng mà ung dung, do xuất thân gia đình nên hắn đã xem qua rất nhiều kẻ tự xưng là quý tộc dùng bữa, nhưng không ai khiến hắn cảm thấy có tướng ăn đẹp như Tô Bạch.

Tuy rằng Tô Gia trong tình huống bị người khác nhìn chăm chăm vẫn có thể an tâm ăn xong một bữa sáng, nhưng điều đó cũng không chứng tỏ y thích cảm giác này.

“Muốn ăn thì tự gọi một phần, cho dù cậu nhìn miệng tôi, tôi cũng sẽ không chia cho cậu một nửa.”

“Tô Mặc, em có thể gọi thầy như thế không?” Hai mắt long lanh như một con cún nhỏ.

Miệng nhai đồ ăn, nam nhân gật đầu, dù sao trước đó Diệp Tử Ngộ cũng từng gọi như vậy, đúng rồi, gia hỏa này còn thường xuyên nói y là lão già!

“Tô Mặc.” Ôn nhu gọi một tiếng.

“Àn.”

“Tô Mặc.....” Gọi thêm tiếng nữa.

Tô Bạch ngẩng đầu nhìn thanh niên bất hạnh mắc phải “chứng lặp lại máy móc”: “Có cần tôi kêu bác sĩ cho cậu không?”

Diệp Tử Ngộ hai tay bịt miệng, mãi đến khi Tô Gia ăn xong dùng khăn giấy tao nhũ lau miệng mới lại lên tiếng: “No chưa? Muốn gọi thêm một phần không, em lúc nào cũng ăn hai phần.”

“Tôi không muốn phải giảm béo lần nữa.” Hồi tưởng về những ngày tháng đó cũng đủ vất vả, từng ngăn từng ngăn mỡ trên bụng quả thực cứ như ác mộng, người qua ba mươi tuổi sự trao đổi chất sẽ trở nên chậm đi, y không giống Diệp Tử Ngộ vừa trẻ tuổi vừa hiểu động, chỉ có thể khống chế ăn uống.

“Ha ha, Tô Mặc, thật ra thầy lúc đó cũng rất khả ái, cả người trắng trẻo khuôn mặt lại phúng phính như bánh bao, cho dù thầy mập lên em cũng thích.” Vị hình cảnh quốc tế ban này còn giữ thần thái nghiêm nghị tham thảo vụ án giờ lại như một cậu nhóc tươi cười xán lạn.

Tô Gia nheo mắt: “Chờ sau này tôi trở nên vừa già vừa béo, xem cậu có còn cảm thấy tôi đẹp, còn thích tôi nữa không?”

“Vẫn thích.” Không chút do dự trả lời.

Tô Gia thản nhiên mỉm cười, không tiếp chuyện.

“Thầy không tin? Em có thể thử.” Lập tức giơ tay phải lên.

“Được rồi.” Nam nhân ngăn Diệp Tử Ngộ, cần phải thử thốt mới có thể khiến người tin tưởng thì bản thân kẻ đó vốn chẳng đáng tin, mà y trước giờ cũng không tin vào tình yêu vô tư gì đó, thiên trường địa cửu gì đó, nếu y vẫn là Tô Mặc của quá khứ không phải Tô Bạch của hiện tại, liệu Diệp Tử Ngộ có còn thích y?

Cho nên chữ “thích” này, nghe xong rồi bỏ qua, phạm mọi chuyện đều không nên tin là thật.

Đề tài tán gẫu nhanh chóng bị Tô Gia lái sang hoàng tử Ali và Zayed, nói chuyện yêu đương với một tiểu tử chưa dứt sữa, y thả đầu tư hứng thú vào vụ án lần này Diệp Tử Ngộ tự mình xử lý.

“Ali có em trai du học ở Pháp đột nhiên mất tích, không lâu sau nhận được vài tấm ảnh và băng ghi hình do Zayed kí gửi, Zayed lợi dụng những thứ đó đòi không ít tiền, nhưng đến giờ hắn vẫn không có ý định thả em trai Aga của Ali, hoàng thất ban đầu muốn tự lực phái người giết Zayed cứu hoàng tử Aga, bất quá không thành công, ngược lại còn chọc giận Zayed.” Đã mang theo Tô Bạch bên cạnh, Diệp Tử Ngộ vốn không định giấu diếm vụ án này với nam nhân.

“Cho nên Zayed gửi tới hoàng thất uy hiếp tử vong?”

“Không sai.” Diệp Tử Ngộ nhìn chiếc rương nhỏ đặt trên bàn, “Chẳng những thế, tên khốn đó còn gửi cho hoàng thất ảnh chụp và băng ghi hình hắn xâm hại tình dục hoàng tử Aga, nơi này là thế giới Ả Rập, hơn nữa Aga và Zayed xem như họ hàng gần, nếu không tại Zayed uy hiếp công bố băng ghi hình kia, em đoán họ cũng đã không từ bỏ thể diện cầu hỗ trợ từ bên ngoài.”

Tô Bạch quả thực nhìn không được muốn cười ra tiếng, loại hành vi điên cuồng này ngược lại rất phù hợp với phong cách của Zayed.

“Các người định làm thế nào?”

“Nhiệm vụ hàng đầu là giải cứu Aga, kế tiếp là bắt Zayed.”

“Thật sao?” Y mới không tin.

Diệp Tử Ngộ rụt cổ cười cười: “Đây là câu trả lời với hoàng tử Ali, trên thực tế thì bắt Zayed là chính, Aga là phụ, hành động lần này em sẽ đích thân xuất mã.”

“Khi nào?” Tô Bạch đột nhiên có một loại dự cảm không tốt lắm, Diệp tử đừng nói sẽ khẳng khái lời mình theo chứ! Y ghét nhất là xông pha tiên tuyến do-it-yourself, nếu chuyện nào cũng phải đích thân xuất mã còn cần thuộc hạ để làm gì? Lão đại như vậy còn làm để làm gì! Y chỉ thích ngồi sau một đồng lá chắn thịt uống trà, nghe Tô Châu Bình đàn (2), đếm tiền, bày mưu tính kế, không có thói quen thân chinh ra trận đỡ đạn.

Con người có thể điên cuồng, có thể vì lợi ích tương lai mà trả một cái giá nhất định, nhưng tiền đề là không có nguy hiểm đến sinh mệnh, điều này với một nam nhân từng chết qua một lần mà nói, còn thấm thía hơn thế nữa.

“Nửa tháng sau. Trước đó Harvey sẽ dẫn người đi thăm dò tình huống.” Diệp tử nói xong Tô Gia liền yên tâm.

Về phần trong nửa tháng này Diệp Tử Ngộ muốn làm gì không phải chuyện Tô Bạch cần lo lắng, với thân phận và bối cảnh của Diệp tử, trừ phi chạy đến tiền tuyến tự mình đối mặt đạn pháo thuốc nổ của kẻ thù, thời gian còn lại chỉ cần không phải người chán sống bình thường sẽ không đi treu chọc vị thái tử gia này.

.....

.....

Diệp Tử Ngộ cũng không hạn chế tự do hành động của Tô Bạch, hai nam nhân tựa hồ đều có chút ngầm hiểu nhau, mỗi người một ý tưởng, nhưng bất luận thế nào, từ tình hình hiện tại xem ra quan hệ giữa Tô gia và Interpol cho dù không đạt đến cảnh giới lưng dựa lưng kề vai sát cánh, cũng đã tới trình độ có thể bắt tay trò chuyện.

So với lấy lợi ích làm cầu nối quan hệ, nhân tình thường bền vững hơn.

Tô Bạch đầu tiên đánh điện về Tô gia báo bình an, có Tô Ngụ cùng Tô Khải Trình đảm nhiệm, y vắng mặt một thời gian Tô gia cũng không gặp chuyện gì, Tô Hồng trái lại rất an phận, đại khái là không muốn nợ ân tình của Tô Bạch, người đàn bà đó gần đây cũng hỗ trợ xử lý sự vụ ở Tô gia, bắt quả Tô Ngụ thủy chung vẫn phải người theo dõi sát sao.

Gọi điện thoại, hỏi chuyện Tô gia, một loạt động tác này y đều làm trước mặt Diệp Tử Ngộ hoàn toàn không kiêng dè.

Y đến Trung Đông đã mấy ngày rồi? Giờ ngón tay đếm cũng hai ba hôm, Tiểu Ngụ hễ rảnh rỗi liền gọi tới, sau đó bị Tô Bạch ra lệnh cưỡng chế liền sửa thành gửi email, Tô Khải Trình cũng có liên hệ, Simon đương nhiên ngầm liên hệ, thậm chí ngay cả tiểu lưu manh miệng thối Đường Tạp cũng bắn một tin nhắn ngạo kiêu cảm ơn y.

Chỉ còn con đại điều nào đó phỏng chừng không biết sử dụng điện thoại, hoặc là không hiểu văn tự của nhân loại, đến bây giờ vẫn hoàn toàn bất vô âm tín. Chẳng lẽ do lông rụng sạch nên chết cớ rồi? Hiện tại chỉ mới mùa thu thôi mà, chẳng lẽ đã không chịu nổi cô đơn chạy đi tìm mùa xuân ấm áp khác?

Đường Kiêu chết tiệt, cứ nhiên dám không chủ động liên lạc mình!

Tựa vào sô pha ôm máy tính bảng, Tô Gia duyệt đọc thư tín gửi từ Tô Ngụ, trong thư thường có ba nội dung, thứ nhất đương nhiên là các đại sự liên quan đến Tô gia, xong phần báo cáo là thói quen thỉnh an của Tiểu Ngụ, cuối cùng chính là tường thuật họ Đường kia mỗi ngày đã làm những gì.

Sau khi Tô Bạch bị Diệp Tử Ngộ mang đi, Đường Kiêu có đến Tô gia thăm Đường Tạp bị thương, không hỏi gì đến tình hình của Tô Bạch liền rời Anh quốc. Bản tường thuật trong thư đương nhiên không chỉ có thế, Tô Ngụ thập phần tỉ mỉ ghi lại mỗi một lịch trình của Đường Kiêu sau khi rời nước Anh, nào là quay lại Trung Quốc xử lý công việc ở Hoàn Vũ Entertainment, nào là đích thân dự tiệc hoan nghênh một đạo diễn quốc tế gia nhập công ty, tại vũ hội mặt mày niềm nở thần thái sáng láng mỹ nữ vây quanh tiêu sái không thôi, hôm sau lại tự mình tuyên bố đạo diễn nổi tiếng kia chuẩn bị quay phim mới, cũng tức là hôm nay.

59. Chương 59

... Cũng may thể lực hần xưa nay không tệ, bằng không đổi lại là người khác phỏng chừng không tài nào thỏa mãn vị gia này.

Người khác? Đường Kiêu lập tức phải bay ý niệm kia, người khác chạm đến một ngón tay của Tô Gia thôi hần cũng sẽ chết chìm trong giẫm.

Ngoại trừ mấy ngày đầu thuộc hạ của Diệp Tử Ngộ ôm vài phần cảnh giác và địch ý với Tô Gia, sau đó thái độ của họ dù không tính là nhiệt tình nhưng cũng không liên quan tới địch ý, đừng thấy Diệp tử đòi khi khờ khạo khạo khạo mà lầm, có thể ngồi lên vị trí hiện tại không chỉ dựa vào bối cảnh phức tạp thâm hậu, còn nhờ năng lực nổi trội của bản thân hần.

Có Tô Bạch bên người, Diệp tử rất khảng khái hào phóng tự móc hầu bao mời các đồng nghiệp dọc đường cùng tạm trú trong khách sạn xa hoa, hình cảnh quốc tế tiền lương không thấp, nhưng cũng không cao đến mức có thể hưởng thụ phục vụ tôn quý mà không chút đau lòng, đại khái là vì lý do này, mọi người cũng không tiện làm khó dễ Tô Bạch.

Phòng của Diệp Tử Ngộ và Tô Bạch có thang máy riêng, trang bị cả quần gia, đầu bếp, tài xế và người hầu tư nhân. Nhằm mục đích khiến họ Tô kia được sinh hoạt thoải mái và đảm bảo vấn đề an toàn, ngoài cửa lúc nào cũng có hai gã vệ sĩ canh gác, về phần có tác dụng giám sát hay không Tô Bạch cũng không biết.

Giữa trưa Diệp tử lại ra ngoài, tuy rằng Diệp tử rất hy vọng Tô Bạch đi theo, bất quá rõ ràng là, Tô Gia không thích cuộc sống bôn ba tứ xứ, bèn mỉm cười tiễn bước Diệp tử, còn mình dưới sự hộ tống của vệ sĩ đi xuống phòng tập thể thao rèn luyện một chút, nghỉ ngơi chốc lát lại tới hồ bơi tư nhân, những khoản chi phí này đương nhiên tính riêng, y đương nhiên cũng không ngại cho Diệp Tử Ngộ nhận hóa đơn.

So với tiêu tiền mình, phung phí tiền người cảm giác luôn đặc biệt đặc biệt sướng khoái.

Vệ sĩ bị cưỡng chế không cho vào hồ bơi, Tô Gia chỉ mặc một chiếc quần bơi màu đen, hai chân vừa nhún lấy đà, thân hình giữa không trung vẽ nên một đường cong ưu mỹ, như tiên cá nhảy vào hồ nước trong vắt thấu đáy, làm bắn lên một loạt bọt nước. Ở dưới nước lặn một hồi, ngay lúc người bên ngoài âm thầm lo lắng liệu có xảy ra chuyện gì chẳng, nam nhân kia lại trôi lên mặt nước, cách nơi vừa nhảy xuống rất xa.

Hai tay từ hai bên má vuốt ra sau đầu, khuôn mặt được nước trong rửa qua dị thường sạch sẽ, không bị sợi tóc nào che khuất, ngũ quan thanh lãnh mà sắc sảo, đôi môi ướt át dưới ánh đèn nhu hòa thoát trông ngon miệng như thạch trái cây, nam nhân hít sâu một hơi lại lặn xuống nước, nhìn từ xa chỉ có thể thấy một thân ảnh mơ hồ nơi đáy nước, giống tiên cá, càng giống thủy yêu.

Bơi tới bơi lui mấy vòng, Tô Bạch mới chậm rãi ngoi lên mặt nước, không có trực tiếp về phòng tắm hay nằm ghé xếp ven hồ, y chỉ ghé bên thành hồ úp mặt vào cánh tay nhắm mắt nghỉ ngơi, ánh đèn ấm áp rọi lên tấm lưng trần nuột nà, từng giọt từng giọt nước từ đuôi tóc ướt sũng nhỏ xuống, hồn nhiên nô đùa tranh nhau liếm lưng nam nhân, có lẽ còn muốn tiếp tục chảy xuống phía dưới thêm chút nữa, bất quá cuối cùng chúng đều phải hòa vào bể nước, thầm lặng quần quýt quanh thân thể nam nhân.

Gần đây rèn luyện chẳng ra sao, thể lực giảm sút rõ rệt, mới bơi vài vòng đã thở hổn hển. Tô Gia không khỏi ảo não, đang chuẩn bị lên bờ uống ly nước nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục, trong nước đột nhiên có người bắt lấy chân y kéo toàn thân y xuống.

Tôm—

Nhất thời không kịp đề phòng, Tô Bạch bị ghìm xuống nước, y theo bản năng lập tức mở mắt, nắm đấm vung tới bóng đen trong nước, đáng chết, từ lúc nào có người lặn vào, lại còn phục kích ngay trong hồ bơi, y cư nhiên nửa điểm cũng không phát giác.

Trong lòng vang lên tiếng chuông cảnh báo, nam nhân nín thở ở trong nước triển đấu với đối phương. Người nọ hiển nhiên là một cao thủ, kinh nghiệm mười phần, trong nước nhìn không rõ diện mạo đối phương, chỉ là khoảnh khắc kẻ đánh lén kia một phát véo mông y, Tô Gia linh quang chợt lóe, lập tức nổi giận, nếu không phải đang ở dưới nước y thật muốn phóng thanh mắng xối xả.

Cuối cùng trước khi Tô Bạch thiếu oxy mà chết, kẻ tập kích ôm eo nam nhân bơi lên trên, theo bọt nước văng tứ tung, hai người bởi vì cận chiến mà dán sát nhau đồng thời trôi lên mặt nước.

Hô hấp chưa thông liền không tài nào nói chuyện, Tô Gia một tay phát tới mặt đối phương, một bên quát: “Đường.....” Chữ sau chưa kịp bật ra khỏi miệng.

Không hề né tránh, sững sững bất động trúng một cái tát, ai đó liền ấn gáy Tô Bạch phủ lên, dùng miệng mình gắp gao bịt miệng nam nhân. Như mãnh thú nguyên thủy nhất bá đạo cướp đoạt tất cả, đầu lưỡi như mũi kiếm bén nhọn cắm vào trong miệng Tô Gia, mang đến một nụ hôn sâu cuồng loạn như vũ bão.

Đường Kiều cảm thấy mình sắp điên rồi, hẳn đã bị Tô Bạch tàn nhẫn lại lãnh khốc này triệt để bức điên rồi! Trước giờ chưa từng có người hay vật gì mà hắn chiếm không được; nhưng giờ xuất hiện một thứ, hẳn có được lại căn bản không thể nắm chắc trong tay. Tô Bạch chính là như vậy, trước khi chưa chạm tới Tô

Bạch hân cũng biết rõ nam nhân này là loại thuốc phiện đáng sợ nhất trên đời, hấp dẫn trí mạng lại cường liệt nguy hiểm.

Còn không bằng ngay từ đầu chỉ ở xa xa mà nhìn mà ngắm, vẫn tốt hơn bây giờ đã triệt để nghiện, vĩnh viễn không thể buông bỏ.

Quả thật không cai được, có tức giận, có oán hận đến đâu, thấy đều tan biến không còn trong giây phút hân nhìn thấy nam nhân. Không có bất cứ ngôn ngữ nào có thể biểu đạt tâm tình phức tạp của hân lúc này, cả trái tim cũng đang run rẩy, chỉ nhìn thấy Tô Bạch thôi hân liền vô pháp áp chế cơn run, đáy lòng có một ngọn lửa đáng sợ mang tên dục vọng điên cuồng thiêu đốt, mãi đến khi cái tát kia chân chân thực thực đập bên má hân, hân lại muốn cười ra tiếng, đây mới là Tô Bạch Tô Gia mà hân quen thuộc. (Đường có tiềm năng M =.+)

Chậm rãi kéo giãn khoảng cách giữa hai người, Đường Kiêu tham lam nhìn người trước mặt, nghĩ thì nghĩ vậy thôi, chứ bảo hân từ bỏ nam nhân này? Đó là tuyệt đối không thể.

Nước, từ trên trán chảy xuống mi, treo lơ lửng sắp rơi, cuối cùng vỡ vụn ngay lúc nam nhân bỗng nhiên mở mắt.

Bị hôn đến thiếu chút nữa nghẹt thở, Tô Gia trừng mắt nhìn Đường Kiêu đột nhiên xuất hiện trước mặt, bờ ngực theo hô hấp mà kịch liệt phập phồng, phân không rõ là nhịp tim ai kích thích ai, ai trấn an ai, giữa một mảnh yên tĩnh, hai mắt y chuyên chú nhìn hân, hơi thở dần ổn định, nhịp tim dần vững vàng.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt má Tô Bạch, động tác cẩn thận như đang chạm vào một món đồ cổ tinh xảo dễ vỡ, Đường Kiêu đáy mắt u lam ánh lên ý cười nồng đậm, câu khoe môi: “Nhớ ta không?”

“Muốn giết người.” Ngón trở dùng sức ấn lên khuôn ngực rắn chắc của Đường Kiêu, chọt chọt, lại vẽ vòng tròn.

“Được chết trong tay người là giấc mộng của đời ta, địa điểm tốt nhất là trên giường.” Bàn tay không an phận luồn ra sau thắt lưng mềm dẻo của nam nhân mơn trớn, Đường Kiêu trên người còn mặc áo quần đầy đủ, như đang trình diễn ảo thuật từ trong nước mờ ra một lọ tinh dầu, cầm trong tay huơ huơ trước Tô Bạch, “Mùi dâu tây.”

Nếu không nhờ khuôn mặt điển trai đến quá phận của Đường Kiêu, động tác này đối lại là bất cứ người nào khác liền thành tiếp thị viên chính tông, bất quá hiện tại hân cũng coi như đang đi tiếp thị, tiếp thị bản thân hân.

Lẳng lẳng nhìn Đường Kiêu hồi lâu, Tô Gia ngả người dựa ra sau, hai tay giang rộng khoát lên thành hồ, hơi mím môi, khoe mắt ần ần ý cười.

Đã dâng tới cửa, không phiêu thì uống phí.

Nước trong hồ nhiệt độ ổn định, ngâm lâu cũng không thấy khó chịu, thỉnh thoảng có vài giọt nước theo động tác của hai nam nhân trong hồ mà bắn lên thành hồ.

Ngửa đầu hít nhẹ một hơi, hai tay Tô Gia như có như không vuốt ve tấm lưng rộng của Đường Kiêu, đột nhiên, nam nhân vẫn luôn ở dưới nước cánh tay dùng sức ôm Tô Bạch trôi lên mặt nước, giây trước còn ngâm trong nước giây sau Tô Gia đã được đẩy lên bờ ngồi, cặp chân trắng nõn thon dài hữu lực lại trong tư thế dạng ra.

Tư thế này xưa nay tuyệt không phải loại tư thế văn nhã gì, chỉ là phối với cặp mắt sắc muốn khống chế mọi thứ của Tô Bạch, lại thấu lộ vị đạo cấm dục không thể vấy bẩn.

Phun một ngụm nước sang bên cạnh, Đường Kiêu vẩy mạnh đầu, hai tay nắm mắt cá chân nam nhân, đoạn, cúi đầu, nhẹ nhàng ngâm lấy dục vọng của đối phương, đây gần như là khúc dạo đầu bắt buộc phải có mỗi lần họ chung giường.

Tùy tiện lên giường với người khác hân có thể trực tiếp vào đề, nhưng với vị gia này, không hầu hạ đối phương thư thái trước thì đừng hòng chạm đến một ngón tay của Tô Bạch, chỉ là khi đã yêu một người đến tận tâm can xương tủy, ngay cả quá trình hạ mình phục vụ đối phương cũng có vẻ đặc biệt tuyệt vời.

Đường Kiêu thích hình ảnh nam nhân thủy chung cao cao tại thượng này mất đi lý trí in lại trong đáy mắt mình, cho dù chỉ mất một tia lý trí thôi cũng đủ để hấn hoài niệm thật lâu, Tô Bạch lúc động tình vành tai sẽ ửng hồng, quang mang trong mắt cũng sẽ không còn lạnh lùng nghiêm cẩn như bình thường, mà phủ kín một lớp sương mong manh, cư nhiên tạo nên ảo giác y có vài phần yếu đuối.

Cũng chỉ là ảo giác.

Theo động tác thành thạo của Đường Kiêu, nam nhân hai chân giẫm lên vai đối phương, gan bàn chân nhấn nhụi thoát mạnh thoát nhẹ cọ cọ bờ vai, lồng ngực lấn cổ Đường Kiêu, nếu không nhờ Đường Kiêu kiên cường, hấn thậm chí tin rằng chỉ cần Tô Gia tùy tiện đập nhẹ ngực hấn hai phát, hấn cũng có thể lên đỉnh.

Có lẽ tương lai khi họ đều già nua chuyện ấy không làm nổi nữa, thử áp dụng cách này xem sao.

Nghĩ quá xa, ngay tại một khắc thả hồn của Đường Kiêu, Tô Bạch nhấp môi phát ra một tiếng rên ngắn ngủi mà kích tình, khoang miệng hấn lập tức tràn ngập hương vị của đối phương.

Cao trào qua đi thân thể như dây cung vừa tiến gót mũi tên nhọn, từng chút từng chút một thả lỏng, lần nào thả mãn xong thân thể cũng mềm nhũn như bùn, Tô Gia hai tay tì hai bên để mình từ từ nằm xuống, một bóng đen bóng đưng xuất hiện phía trên, y lười biếng ngược mắt: “Đừng đè lên người ta.”

Đường Kiêu sủng nịch mỉm cười, tư thế Tô Bạch không thích nhất là nằm trên giường bị hấn đè, tư thế thích nhất là ngồi trên người hấn, nhưng nam nhân này lại quá lười căn bản không chịu nhúc nhích gì cả, cũng may thể lực hấn xưa nay không tệ, bằng không đổi lại là người khác phỏng chừng không tài nào thỏa mãn vị gia này.

Người khác? Đường Kiêu lập tức phủi bay ý niệm kia, người khác chạm đến một ngón tay của Tô Gia thôi hấn cũng sẽ chết chìm trong giấc.

Cúi đầu, Đường Kiêu mân mê hôn môi ai đó đã mơ màng buồn ngủ không muốn động đây, bọn họ thích những nụ hôn sâu kịch liệt mang ý vị của chinh phục, cũng thích những nụ hôn nhẹ nhàng ôn nhu, hấn ngậm cả môi dưới của Tô Bạch, cứ như vậy đối phương sẽ không thể khép miệng lại, mà hấn còn có thể thỉnh thoảng trêu đùa đầu lưỡi của Tô Gia.

Thừa dịp Tô Bạch nằm bất động chưa khôi phục thể lực, Đường Kiêu vươn tay vợ lấy lọ tinh dầu mùi dâu tây ở một bên, tùy tiện trút nửa lọ vào lòng bàn tay, toàn bộ thoa loạn lên bụng nam nhân, bàn tay thấm tinh dầu dùng lực đạo thích hợp mát xa phần bụng cùng phía dưới của Tô Bạch, cảm giác thoải mái dẫn dụ nam nhân chủ động tách hai chân.

Ngoại trừ lần đầu Đường Kiêu nôn nóng cường ngạnh thượng Tô Bạch, những lần sau đó không phải thể lực cùng nào lực song hành, ý tưởng của Đường Kiêu chỉ đơn giản như vậy, hầu hạ cho Tô Bạch triệt triệt để để thoải mái, khiến nam nhân này không quên được sự ôn nhu chu đáo của mình.

Đã nói, con người có thể bỏ thuốc bỏ rượu, nhưng khó bỏ được thói quen.

Ngón tay trên cặp lông thập phần dần hồi liên tục xoa ấn, từng li từng tí từ ngoài vào trong, nhưng thủy chung chỉ bồi hồi bên huyết khẩu không chịu đi vào, mãi đến khi bị Tô Bạch đập một cước lên ngực, Đường Kiêu mới nhịn cười nấp một ngón tay, giống như vụn lửa nhỏ từ từ nấu cháo, từ hạt kê và nước trong ban đầu dần nồng nàn thành một mảnh tình dục quánh đặc.

“Nhanh lên.....” Có đôi khi sự ân cần thái quá của Đường Kiêu làm Tô Bạch nổi dóa.

Như để trấn an nam nhân đã mất kiên nhẫn, Đường Kiêu hai tay bế Tô Bạch kéo xuống nước một lần nữa, nương theo sức nổi của nước, hấn có thể thoải mái cố định hai chân nam nhân bên hông mình, mặt đối mặt nhìn nhau, hạ thân dưới nước lại gắt gao dung hợp.

Đây cũng là khoảng cách giữa họ, khi xa khi gần, thoát nhìn chặt chẽ tương liên nhưng thủy chung không thể chân chính trời buộc cùng một chỗ.

Trán nhẹ nhàng thiếp vào trán đối phương, Đường Kiêu nỉ non một câu: “Ta yêu người.....”

Theo sau vô số lần tổ tình bằng thanh âm trầm thấp gợi cảm, hấn ôm chặt thân thể nam nhân, đâm vào, bên tai vang lên tiếng Tô Bạch vì đau đón mà hít khí, chân thật mà hung mãnh.

Cõi mềm mại ấy đang gắt gao bao phủ hẳn, từng chút từng chút mở ra mặc cho hẳn xâm nhập mặc cho hẳn thảo phạt rong ruổi, nháy mắt, trong ngực bị một loại tình tố rót đầy đến sắp tràn ra, kìm lòng không đợi một lần lại một lần gọi tên người yêu: “Tô Bạch, Tô Bạch.....”

Nhục thể va chạm kéo theo rung động trên mặt nước, phách phách mấy hồi lại từng làn từng làn sóng đánh vào bờ hồ tung tóe vô số bọt nước, tiếng rên rỉ thở dốc trầm thấp tràn ngập trong không khí vẫn vương vô tận.

Trút bỏ quần áo, hai nam nhân như mãnh thú nguyên thủy đắm chìm trong khoái cảm do tình ái mang đến. Hung hăng lay động thân thể đối phương, Đường Kiêu sau khi chút ôn nhu ban đầu qua đi, triệt để bộc lộ dã tính của sói, dường như muốn vùi dập cho Tô Bạch tan vỡ, ra sức xỏ xuyên, mỗi một lần đều nhắm ngay điểm nhạy cảm nhất của nam nhân, vừa chuẩn vừa độc mà xung kích.

“A ư –” Kiệt lực thở dốc, dưới kích thích quá mạnh, Tô Gia nhịn không được nhíu mày, hai tay trả thù rạch ra mười vết đỏ dài ngoằn trên lưng Đường Kiêu, lý trí quả thực sắp bị Đường Kiêu đánh bay rồi.

Mà thứ Đường Kiêu muốn chính là hiệu quả này, hẳn muốn Tô Bạch hoàn toàn đắm chìm trong tình ái của hai người họ, chỉ có hai người họ, chỉ cần hai người họ.

Duy trì luật động chín cận một sâu tốc độ đều đều, tay hẳn lại mò tới tiểu Tô Bạch đã hơi ngẩng đầu, kích thích song song khiến nam nhân dần dần không thể khống chế chính mình, đứt quãng rên rỉ, tiếng rên êm tai mà động tình không ngừng phân tán theo khoe miệng, Đường Kiêu được cổ vũ càng thêm hăng hái, thừa thắng xông lên.

“Đủ rồi..... Dừng lại..... A..... Người, người là đồ.... Ần a!” Khoái cảm cực hạn rốt cuộc công phá phòng tuyến của Tô Gia.

Vương bát dẫn Đường Kiêu người chết chắc rồi!

Nhìn người trước mặt bị làm đến hồ đồ mất kiểm soát bản thân, Đường Kiêu trong lòng thầm đắc ý, lâu lâu cũng nên cho hẳn phiêu gia một lần chứ nhỉ.

60. Chương 60

Nam nhân mỉm cười bổ sung một câu, “Hợp tác kết thúc, Đường Kiêu.”

“Hợp tác? Ta với người trước giờ chỉ là quan hệ hợp tác thôi ư?”

Tô Gia đã quen với cảm giác bất cứ chuyện gì cũng nắm chắc trong tay, thỉnh thoảng mạo hiểm tuy cũng thú vị, nhưng thường chỉ được kiến lập trên nền tảng phòng bị nhất định, nói chung, y không thích mọi thứ vượt quá phạm vi an toàn của mình, thói quen này thậm chí kéo đến cả trên giường.

Y trước giờ không phải một gã đàn ông sa đoạ trong tình dục, cho dù có nhu cầu về phương diện này cũng toàn là sáng khoái xong liền đá văng người ta, càng chưa từng giống như hôm nay, triệt để mất kiểm soát mà rên rỉ, cứ như rằng bao nhiêu bộ mặt của y đều bại lộ trước Đường Kiêu, hẳn và y liên hệ chặt chẽ như thế, nhưng chặt chẽ quá mức ngược lại khiến người cảm thấy hoang mang.

Bọn họ ở hồ bơi làm một lần, sau đó lại đến phòng nghỉ bên cạnh làm một lần nữa, đợt cuối cùng kết thúc cả hai đều trong tình trạng tỉnh bì lực tận, Đường Kiêu nâng niu vỗ về nam nhân đang nằm nghỉ trong lòng mình, từ lần đầu tiếp xúc hẳn đã tỉ mỉ quan sát phản ứng của Tô Bạch, gắt gao ghi nhớ mỗi một động tác được đối phương yêu thích.

Tỷ như khởi đầu làm tình Tô Bạch thích được mơn trớn vành tai và cánh tay, xong chuyện lại thích được vuốt tóc và lưng, Đường Kiêu rất hăng hái đào bới từng bí mật nhỏ trên người Tô Gia, đào đến không biết mệt.

Nam nhân an an ổn ổn rúc vào ngực hẳn, còn hẳn tuy được toại nguyện phóng túng một phen thưởng thức mỹ vị của Tô Gia, nhưng cái giá phải trả cũng không nhỏ, trên lưng phỏng chừng đã bị cào chảy máu, ngực

cũng lưu không ít dấu răng, Đường Kiêu còn tưởng sau cao trào Tô Bạch sẽ hung hăng nện hấn một trận, nhưng thực tế cho tới giờ, ngoài lúc nãy mắng hấn vài câu Tô Gia không có động thái gì nữa.

Phải chăng vị gia này đã bắt đầu tiếp thu hấn?

Đàn ông sau khi được thỏa mãn luôn thích suy nghĩ miên man, Đường Kiêu tựa hồ cũng không ngoại lệ, mộng tưởng lớn nhất của hấn chính là một ngày nào đó nắm tay Tô Bạch, trước mặt Diệp Tử Ngộ và Trần Uyên cùng tất cả những kẻ áp ứ tâm tư bất lương với Tô Gia trình diễn một màn hôn môi nồng nhiệt, ban đầu còn ngĩ, nếu không thì một màn giường chiếu? Nhưng ngẫm lại cảm thấy không ổn, để đám gia hỏa kia nhìn thấy dáng vẻ động tình của người yêu hấn sẽ nhin không được nổ súng bữa bãi mất.

“Người vào đây bằng cách nào?” Thân thể xích lõa đã tắm rửa sạch sẽ, Tô Gia khê nhích người muốn ngồi dậy, Đường Kiêu tinh ý ngồi lên theo, thuận tiện đem bờ ngực và bả vai vạm vỡ của mình cho Tô Gia mượn làm gối dựa.

Thấy nam nhân nhìn sang bên cạnh, Đường Kiêu kéo ngắn tú đầu giường lấy thuốc với bật lửa đưa qua: “Biết người ở đây, khoan thành địa đạo cũng phải chui vào.” Thân là chỉ huy tối cao của một tổ chức lính đánh thuê khổng lồ, bản lĩnh của Đường Kiêu trên vài phương diện điệp vụ tuyệt không thua kém Simon, nhưng khác ở chỗ T rất hiếm khi đích thân làm nhiệm vụ.

Rút một điếu thuốc, Tô Gia khước miệng cong lên: “Thế à? Ta còn tưởng Đường tổng lúc này đáng lý đang bận bịu công việc ở Trung Quốc.”

“Công ty trùng hợp có một phim phải quay bối cảnh ở Dubai, ta thuận tiện tới đây.” Vừa nghe ra được nam nhân rõ ràng đã điều tra hành tung mấy ngày nay của mình, Đường Kiêu vui vẻ đến trong lòng suýt nữa khai hoa, ngoài mặt vẫn nỗ lực ghì xuống khước miệng đang không ngừng giương lên.

Hút được nửa điếu thuốc, Tô Gia cười nhạt hai tiếng xuống giường, lúc hai chân vừa chạm đất chỗ đó có chút ê buốt không thoải mái, Đường Kiêu kỹ thuật không tồi, làm đến máu lửa như vậy cũng không khiến y bị thương, nam nhân mím môi chậm chạp bước tới mở tủ quần áo, từ bên trong chọn ra vài bộ ướm thử lên người.

Tô Bạch đột nhiên trầm mặc nhất thời làm Đường Kiêu cảm thấy không thích hợp, hấn nhanh nhẹn nhảy xuống giường.

“Giận ta sao? Được rồi, ta nhận lỗi, ban nãy có hơi thái quá, nhưng người cũng biết đó là vì ta rất nhớ người, rất lo cho người.” Đường Kiêu đứng sau lưng nam nhân, đối phương đã mặc lại quần.

Một bên cài cúc áo, Tô Gia quay đầu dang một nụ cười hớp hồn: “Sao ta lại giận người, ta là người hẹp hòi đến thế? Huống chi người nói cũng đúng, nếu ta không quá khinh suất đã không bị Diệp Tử Ngộ bắt được.” Tiến tới trước mặt Đường Kiêu nhẹ nhàng vỗ vỗ má hấn, nụ cười bên môi tuy đẹp mê hoặc nhưng cũng mang đến dự cảm đại sự không ổn.

“Tô Bạch, ta thà người đánh ta mắng ta chứ đừng nói chuyện khách khí xa lạ như bây giờ.” Nhất thời nhúu chặt mày.

“Đường tổng, ta với người là loại quan hệ gì, sao dám đánh người mắng người?” Lướt qua người Đường Kiêu, Tô Gia cười lạnh một tiếng chuẩn bị ra ngoài.

“Ta xin lỗi, là ta sai, thật lòng xin lỗi.” Vội vàng bắt lấy cánh tay đối phương, Đường Kiêu lập tức phóng nhu thanh âm.

“Buông ra.” Một khắc trước ở trên giường còn là tình nhân ôn tồn ôm nhau, một khắc sau liền trở mặt lạnh nhạt, vẻ âm hàn trong mắt Tô Bạch như phiến băng cứng đăm nhức mắt Đường Kiêu.

“Người biết rõ, ta sẽ không buông tay người.” Đường Kiêu trái tim cũng bắt đầu tăng tốc mà nhảy, không phải khẩn trương, là bị Tô Bạch dọa sợ, bởi vì lần đầu tiếp xúc chính là lúc Tô Bạch đã mất hết quyền thế, cho dù sau đó một lần nữa chấp chương Tô gia nam nhân tựa hồ vẫn là Tô Bạch của ngày nào, tuy dễ nổi giận lại có chút bướng bỉnh, nhưng hai người thủy chung chưa từng chia ly.

Bất quá hấn làm sao dám quên, Tô Bạch cho đến bây giờ vẫn không là một người biết yêu.

“Vậy người cứ việc nín kéo,” Tô Gia cười nhạt nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, “Diệp tử có lẽ sắp về rồi, người không đi tức là muốn bị bắn thành tổ ong?”

“Theo ta về.”

“Ta với người không có bất cứ quan hệ gì cả.”

“Người nói cái gì?” Đường Kiêu hầu như nhin không được cất cao ngữ khí, hần hít sâu một hơi giữ mình bình tĩnh lại, nhưng câu kế tiếp của Tô Bạch một lần nữa đập nát lớp vỏ bình tĩnh mong manh của hắn.

“Ta và người, từ nay về sau không còn quan hệ gì nữa, ra khỏi cánh cửa này, chúng ta không là gì của nhau.” Nam nhân mỉm cười bổ sung một câu, “Hợp tác kết thúc, Đường Kiêu.”

“Hợp tác? Ta với người trước giờ chỉ là quan hệ hợp tác thôi ư? Tô Bạch, người từng nói ta là người người tín nhiệm nhất, cũng là người duy nhất người có thể tín nhiệm. Nếu người giận vì chuyện hôm nay ta làm, ta xin lỗi, thu lại những lời vừa rồi có được không?” Đường Kiêu quả thật sắp bạo nộ đến phát run, hần gắt gao dán mắt vào nam nhân thần tình hồ hững trước mặt, không dám tin những lời kia xuất phát từ miệng người vừa mới lên giường với mình.

Tô Bạch chỉ nhướn mày cười khê: “Ta đích thực từng nói vậy, bất quá thời điểm đó ta cần người, hiện tại ta đã không cần nữa.”

“Cứng à, cứng thật tàn nhẫn, chúng ta ban nãy vẫn còn ân ái nồng nàn.” Đường Kiêu nuôi hy vọng tìm ra chút dấu hiệu bông đùa từ trong đôi mắt đen sâu thẳm của đối phương, cho dù chỉ một chút thôi cũng được.

“Ha, vậy sao? Cứng ời, người lên giường với ta không chỉ có mình cứng.” Dùng sức hất tay Đường Kiêu, Tô Bạch xoa xoa cánh tay mình, vờ như không nhìn đến sắc mặt khó coi của Đường Kiêu, “Nghe thấy chưa, bên ngoài có người sắp vào, người có thể ở lại chờ Diệp Tử Ngộ bắt giữ, hoặc là cút ngay lập tức.”

Đường Kiêu đột nhiên cười lớn: “Ta không phải con chó của người, người tùy tiện gọi một tiếng là có thể ngàn dặm xa xôi chạy tới chỉ để xác nhận người an toàn.”

“Ta cũng đâu nói người là một con chó.” Tô Gia trực tiếp đi đến bên giường ngồi xuống, mối quan hệ lộn xộn phức tạp giữa y và Đường Kiêu cần được chỉnh lý lại.

Bên ngoài tiếng bước chân càng lúc càng dồn dập cũng càng gần, Đường Kiêu trở tay khóa cửa, nhìn xoáy vào nam nhân bên giường, đặc biệt bình tĩnh gần từng tiếng: “Tô Bạch, người nên nhớ kỹ những gì người nói hôm nay.”

Phanh –

Một tiếng vang thật mạnh, cửa phòng bị đập tung, Diệp Tử Ngộ tay cầm súng vọt vào, trong phòng nghỉ chỉ có một mình Tô Bạch lẳng lặng ngồi bên giường.

“Tô Mặc, không sao chứ?”

Sự trầm mặc quá phận của Tô Bạch khiến Diệp tử không dám lớn tiếng nói chuyện, cũng không dám chạm tới nam nhân, phòng nghỉ có một cửa sổ, cho dù nơi này là tầng bốn mươi tám, nhưng cánh cửa sổ kia đích thực đang mở, gió nóng từ bên ngoài ùa vào hất tung mái tóc đã khô của nam nhân.

“Tôi không sao.” Tô Bạch ngắn gọn phun ra ba chữ.

“Thầy chờ em một lát.” Diệp Tử Ngộ cầm súng dạo một vòng trong phòng, ngoài cửa sổ không có ai, nhưng từ tình huống vừa rồi xem ra trong phòng còn một người nữa.

Hắn đóng cửa sổ, trong phòng phảng phất mùi vị nhàn nhạt của tình dục, mặc kệ thế nào cũng đều khiến người khó bề phớt lờ, hần ngồi xuống bên cạnh Tô Bạch, đánh bạo ôm đối phương vào lòng: “Xin lỗi.”

Chuyện xảy ra hôm đó Diệp Tử Ngộ không dám hỏi, Tô Bạch cũng coi như không có gì xảy ra nói nói cười cười, muốn gì làm nấy, bất quá Diệp tử rất nhanh nhận được tin tức, vài bộ hạ của Đường Kiêu đã triệt để dọn ra khỏi Tô gia.

Ba ngày sau, Tô Bạch cùng tổ chức hình cảnh quốc tế bí mật đạt thành hiệp nghị hợp tác.

.....

.....

Cách khách sạn không xa chính là đại dương mênh mông, nơi này có một nhà hàng dưới biển vô cùng nổi tiếng, ngồi trong đó chẳng những được thưởng thức ẩm thực mới lạ còn có thể đồng thời ngắm phong cảnh tráng lệ nơi đáy biển, những rặng san hô tuyệt đẹp, những loài cá đủ màu bơi qua bơi lại bên cạnh người xem.

Diệp Tử Ngộ ăn mặc thập phần quý tộc, bất quá thanh niên này vốn đã là quý tộc, hẳn nâng ly hướng nam nhân ngồi đối diện, Tô Bạch cũng mỉm cười nâng ly theo.

Bất luận y là Tô Bạch Tô Mặc hay là Tô gì đó, tóm lại chuyến này ra ngoài thu hoạch rất nhiều, phần đồ Tiểu Hải đã đầu thai, Diệp Tử Ngộ cũng thành đối tượng hợp tác trước mắt, văn kiện một khi được ký tên, sau này Tô gia trên con đường buôn lậu nhất định nhận được đãi ngộ hình cảnh quốc tế mắt nhắm mắt mở, không cần nói toàn cầu, ít nhất ở những nơi có Interpol nhúng tay bọn họ đều sẽ được chiếu cố.

Bạch đạo vĩnh viễn không cách nào hủy diệt hoàn toàn hắc đạo, chế ngự nhau chính là luật bất thành văn.

Vì đạt được mục đích tối thượng, thỉnh thoảng tỏ ra yếu thế cũng không sao, cho nên ngay sau khi chấm dứt mối quan hệ hợp tác với Đường Kiều Tô Bạch không ngại chụp nguyên cái nồi đen to dùng lên đầu Đường tổng. (khụ, vụ không người ta c**ng gi*ng gia chắc luôn~~) Y biết gần đây Diệp Tử Ngộ không ngừng gây rắc rối cho Đường Kiều, bất quá gia hỏa kia hiển nhiên cũng không phải ăn chay trường, đại đa số thời gian đội Interpol dẫn người tới kiểm soát, Đường Kiều đã sớm cả người lẫn hàng chuồn mất dạng.

Cứ như vậy kết thúc, cũng không có gì không tốt.

Một tràng chuông đột nhiên giòn giã vang lên, bầu không khí im lặng nhất thời bị phá vỡ, Diệp Tử Ngộ áy náy nhìn Tô Bạch.

“Tiếp điện thoại đi, ngóng tôi làm gì.” Diệp tử vừa non nớt vừa mới mẻ, chung quy vẫn tốt hơn con đại điều thời nào đó, Tô Bạch nghiêng ly uống một hớp rượu vang.

Cũng không có gì phải kiêng dè, Diệp Tử Ngộ trực tiếp nghe điện thoại trước mặt Tô Bạch.

“Cái gì? Sao lại như vậy?” Câu đầu tiên chỉ thấy sắc mặt Diệp Tử Ngộ trở nên ngưng trọng.

“Được, tôi biết rồi.” Nhanh chóng cúp máy.

“Xảy ra chuyện gì?” Nam nhân hỏi.

Diệp tử uống hớp nước, lắc đầu: “Không có gì, phía Zayed có tin tức, ngày mai em qua đó, Tô Mặc, em sẽ phái người đưa thầy về nước Anh.”

“Hay là nói cụ thể cho tôi nghe xem, dù sao bây giờ chúng ta cũng là đối tác, bất quá nếu không tiện.....”

“Đương nhiên không có gì không tiện.” Diệp tử thở dài, sau đó liền đem chuyện trong điện thoại kể với nam nhân, “Lúc trước em phái Harvey đi giám sát Zayed, kết quả gia hỏa này không cẩn thận sập bẫy của đối tượng, vài hôm nữa sẽ có một buổi đấu giá, Zayed muốn đem bán Harvey.”

Đấu giá loại này tự nhiên không phải một buổi đấu giá công khai, nhất là đấu giá tiến hành ở một vài địa phương nào đó tại Trung Đông chỉ mở ra cho một ít khách hàng cố định, chẳng hạn như Tô gia, hoặc là gia tộc hắc đạo bên ngoài của Diệp Tử Ngộ, cho nên Diệp Tử Ngộ muốn biết buổi đấu giá kia tổ chức khi nào ở đâu cũng không quá khó khăn.

Dĩ vãng Tô Gia lâu lâu cũng đi xem mấy buổi đấu giá, nhưng nếu Diệp Tử Ngộ định vào trong đó nổ súng cứu người y tuyệt sẽ không nhúng tay, khổ nỗi kế tiếp Tô Ngộ lại gửi đến một tin nhắn khiến y không thể không đi.

Theo nguồn tin tiết lộ trước mắt, buổi đấu giá ngoài có Zayed rao bán tổ phó Harvey của Diệp Tử Ngộ, còn có Trần Uyên rao bán những bức ảnh tư mật của đương gia tiền nhiệm Tô gia.

61. Chương 61

“Không ai buộc tôi đi con đường này cả, Tô Bạch dù sao cũng là linh hồn của Tô gia, nếu tôi chỉ bàng quan đứng ngoài cuộc, cậu nghĩ người khác sẽ nhìn tôi thế nào?” Lần đầu tiên cảm thấy nói dối thì ra lại mệt mỏi như vậy, Diệp Tử Ngạo không hiểu cho y, còn ai có thể hiểu?

Đường Kiều ư?

Dựa vào sô pha, Đường Tập trọng thương vừa khỏi lại bị bắt uống sữa, nếu là bình thường hẳn khẳng định sẽ đánh một trận với Simon, mãi đến bị quật ngã mới chịu uống sữa, bất quá hôm nay hẳn đặc biệt ngoan, Simon vừa đưa ly sữa qua hẳn liền nhận lấy, đối phương cũng không nói chuyện, chỉ cầm di động không rõ đang làm gì trên đó.

“Này, anh muốn đi Trung Đông sao?” Hai chân gác lên bàn trà, tướng ngồi hoàn toàn không dính dáng tới hai chữ lịch sự, Đường Tập rốt cuộc chịu hết nổi mở miệng phá vỡ bầu không khí nặng nề, bảo hẳn làm một người ít nói không bằng một phát súng tiễn hẳn đi đầu thai còn thực tế hơn.

“Ân.” Câu trả lời đúng kiểu Simon, ngắn gọn, lưu loát, đáng ghét.

Cũng may Đường đại thiếu đã quen với phong cách giao tiếp của đối phương, hẳn “sột” một tiếng hút sữa: “Liên quan đến vụ đó?” Trần Uyên lá gan đủ to, đầu cũng đủ cứng, tung tin mình từng thượng Tô Gia thì thôi đi, cứ nhiên còn muốn công khai bán đấu giá ảnh tư mật của người đã khuất. Đừng nói những kẻ từng có thù oán hoặc có hợp tác với Tô Bạch, cho dù là Đường Tập chính tai đang nghe chuyện này cũng bị sốc một hồi, sau đó bắt đầu nảy sinh hứng thú nồng nhiệt với đồng ảnh đó, đơn thuần chỉ là vì hiếu kỳ.

Chỉ hai chữ “Tô Gia” này thôi, không biết sẽ hấp dẫn bao nhiêu người tự mình chạy tới Trung Đông xem kịch hay, kẻ thù của Tô gia khẳng định là đi công khai, còn đối tác của Tô gia phỏng chừng cũng sẽ âm thầm phái người đến giúp vui.

“Ân.” Thanh niên tóc vàng vẫn như cũ diện vô biểu tình.

Đường Tập biết Simon là do Tô Gia đào tạo, cũng biết Simon bởi vì đặc biệt trung thành với nam nhân đó mới có thể tuân theo di chúc nguyện ý trung thành với Tô Mặc hiện tại, Trần Uyên một chiêu này rõ ràng đã triệt để xé rách mặt mũi Tô Gia, Simon trong lòng có lẽ cũng không dễ chịu.

Kế tiếp hẳn lại nghĩ đến lão đại đương nhiệm của Tô gia, đồng chí Tô Mặc. Gia hỏa kia đúng là chúa qua cầu rút ván, nhờ sự hộ tống của T mới thuận lợi đăng ngôi cầm quyền Tô gia, kết quả còn chưa mặn nồng được một năm liền trở mặt quay đầu chơi với tổ chức hình cảnh quốc tế, ai, lão đại nhà hẳn đúng là khổ mạng, lúc trước còn vì Tô Mặc mà bao phen sống mái với Trần Uyên, ai, hẳn cũng thật khổ mạng a, nếu không tại cứu Tô Mặc hẳn đã không bị thương.

Nghĩ đến đây, Đường Tập lại cầm di động nhấn tin cho lão đại nhà mình, nội dung đại khái vẫn là mấy câu cũ rích “Đối phó hạng người như Tô Mặc không thể chỉ dùng sủng ái, sẽ sủng hẳn lên trời, khi nào cần lưu manh cứ lưu manh, lão đại, em ủng hộ anh! Thất tình cũng đâu có gì ghê gớm!”, hẳn vừa gửi đi chưa tới mấy giây đã nhận được hồi âm, Đường Tập thầm hưng phấn, lời giáo dục của hẳn rốt cuộc đã có hiệu quả rồi chăng?

Kết quả mở tin nhắn chỉ thấy:

[Du lịch công vụ, Trung Đông]

“A — Ta đòi nhân quyền! Ta là thương binh!” Lão đại anh là đồ hỗn đản trọng sắc khinh bạn!

Simon trừng Đường Tập một cái: “Thương thế em đã khỏi hẳn rồi mà?”

“Anh..... Anh không thể nói câu nào dễ nghe sao?!” Tức giận đến nhảy dựng trên sô pha, trở vào mũi kim mao mặt than.

Simon ánh mắt phiêu hướng khu vực dưới của Đường Tập, khóe miệng hơi cong: “Nơi đó còn chưa lành sao? Sắp một tuần rồi.....”

Ai kia lập tức đỏ mặt, thanh âm có thể so với giọng nam cao: “Câm miệng! Anh là đồ cầm thú mặt lạnh!”

Simon khinh bỉ liếc Đường Tạp: “Là em bảo anh ra sức một chút, nhanh lên một chút.”

Đường Tạp cật lực bịt lỗ tai, hắn không nghe thấy gì cả, toàn là ảo giác, là ảo giác! Nếu không phải cuốn gói khỏi Tô gia hắn đã không lưu lạc đầu đường xó chợ bị Simon nhặt được, rồi đã không ở chung, càng không mặc danh kỳ diệu lần lên giường.

A a a.....

Đều là lỗi của gia hỏa Tô Mặc, lão đại em ủng hộ anh bắt hắn, nhất định phải mỗi ngày đè cái tên đáng ghét đó lên giường một trăm lần a một trăm lần!

.....

.....

Một cỗ hàn khí lạnh buốt từ lòng bàn chân vọt thẳng đến ngực, chuẩn xác mà hung ác đâm vào lý trí xưa nay y luôn lấy làm kiêu ngạo, y nhìn tin nhắn Tô Ngụ gửi tới di động lần cuối, sau đó chọn thao tác xóa bỏ.

Không có mấy người biết năm ấy Tô Bạch bị Trần Uyên giam trên đảo làm gì, phần lớn đều nghĩ đây chẳng qua là kỹ xảo hiệp thiên tử lấy lệnh chư hầu của Trần Uyên mà thôi, nói thế nào cũng đâu ai tưởng tượng nổi. Mặc dù khi đó Tô Gia tuy đã qua bốn mươi bảo dưỡng vẫn rất tốt, nhưng Trần Uyên suy cho cùng cũng do Tô Gia một tay nuôi lớn, ai có thể ngờ được khoảng thời gian đó Trần Uyên cư nhiên nhiều lần cưỡng bạo đương gia của gia tộc họ Tô, Ngọc Diễm Diễm La đại nhân vật của hắc bạch lưỡng đạo.

Thậm chí đến Tô Ngụ và Tô Khải Trình thân cận nhất bên cạnh Tô Bạch đều hoàn toàn không biết chuyện này, cho dù đã trùng sinh y cũng không nguyện ý nói về vấn đề đó, Tô Ngụ bọn họ thông minh chưa từng dò hỏi nam nhân, thế nhưng hiện tại, quá khứ mà Tô Bạch không muốn đối mặt nhất cứ như vậy bị Trần Uyên tự tay xé mở, công bố đại chúng.

Không có người đàn ông bình thường nào thích bị cưỡng gian, cũng không có nam nhân quyền cao chức trọng nào nguyện ý trở mặt nhìn quá khứ nan kham của mình bị phơi bày.

Tiếp thu là một chuyện, bị người khác biết lại là một chuyện khác.

Cho dù trong mắt thiên hạ Tô Bạch đã chết từ năm trước, nhưng giờ đây, một nam nhân “qua đời” mà ngay cả an ổn và tôn nghiêm y đáng được hưởng cũng bị người ngang nhiên phá hủy.

Tô Bạch biết Trần Uyên từng điên cuồng biến thái chụp một ít ảnh của y, nhưng căn cứ vào dục vọng độc chiếm cùng với lòng ghen tị đáng sợ của Trần Uyên, y thủy chung không nghĩ Trần Uyên lại dám công bố đồng ảnh đó. Ban đầu khi nhận tin từ Tô Ngụ, chuyện Trần Uyên muốn bán đấu giá ảnh chụp của mình y còn có thể ít nhiều khống chế được tâm tình, nhưng sau đó Trần Uyên còn tuyên bố với giới bên ngoài rằng trong một năm kia bọn họ đã vài lần quan hệ, Tô Bạch quả thực muốn lập tức nổ súng bắn Trần Uyên thành cái sàng.

Bất luận chuyện này cuối cùng có được chứng thực hay không, lời đồn “đương gia tiền nhiệm của Tô gia Tô Bạch, bị chính thủ hạ của mình giam cầm cưỡng bạo suốt một năm” sẽ lan tràn như virus, điên cuồng truyền bá, đám lão đối thủ một thời của y sẽ vừa uống rượu vừa bình luận tin tức này, đoán già đoán non rằng nam nhân thủy chung cao ngạo như quân vương kia năm đó bị Trần Uyên áp dưới thân mà xuyên mà xỏ thế nào, y có thể tưởng tượng những gì trong miệng lũ khốn ấy phun ra tuyệt đối sẽ không phải thứ ngôn từ tao nhã, bọn hèn nhát ấy sẽ lấy y ra làm trò cười chế giễu mãi không biết chán.

Thường thì người ta không phải để ý chân tướng sự tình, mà là đề tài của lời gièm pha, một khi Tô gia hạ lệnh truy sát Trần Uyên, những kẻ hóng chuyện khẳng định sẽ lại ở sau lưng sung sướng khi người gặp họa nói một câu “Thấy chưa, tin đồn đó quả nhiên là thật, nếu không phải Tô Bạch thật sự bị Trần Uyên thao, người của Tô gia cũng sẽ không phát lệnh truy sát, ha ha, quý vị có tưởng tượng được không? Ngọc Diễm Diễm La cư nhiên cũng bị người nghịch mông”.

Tô Bạch sẽ vì lời đồn đáng chết này mà ngay cả “từ trần” rồi cũng không thể bình yên, vĩnh viễn vác trên lưng cái mác dơ bẩn bị người lăng nhục.

Cho dù năm đó bị Trần Uyên phản bội, cũng không khiến y oán hận tên phản đồ kia như bây giờ.

“Cứ đợi ở Tô gia, không có mệnh lệnh của ta bất luận kẻ nào cũng không được manh động.” Đánh điện thoại chỉ nói một câu liền cúp máy, Tô Bạch hít sâu một hơi, nhắm chặt mắt lại, y hiện tại không muốn nghe bất cứ lời an ủi nào có liên quan đến thương hại, cũng không cần bất cứ ai quan tâm, điều đó chỉ khiến y càng thêm buồn nôn.

Mãi cho đến trước lúc xuất phát, Diệp Tử Ngộ vẫn không mấy nguyện ý dẫn Tô Mặc đi theo dự buổi đấu giá.

“Tô Mặc, Trần Uyên rõ ràng là dùng chuyện này để dụ thầy tới.” Nửa câu còn lại Diệp tử không nói ra, thừa biết là cạm bẫy, tại sao còn cố chấp muốn đến?

“Vậy cậu cũng biết Zayed đem Harvey ra bán đấu giá, rõ ràng là một cái bẫy, sao cậu còn muốn nhảy vào?” Nam nhân mỉm cười vỗ vai Diệp tử, “Cậu cần phải đi, tôi cũng vậy.”

“Đó là bởi vì Harvey là tổ phó của em, còn Tô Bạch là ai? Chính hấn hại thầy đi theo con đường hiện tại.” Thành thật mà nói, khi hay tin Trần Uyên phát tán ảnh nóng Diệp Tử Ngộ cũng chấn kinh một hồi, nhưng nghĩ đến Tô Mặc, hấn liền bình tĩnh trở lại, may thay, người bị tổn hại không phải Tô Mặc.

Tô Gia há miệng vài giây, cuối cùng vẫn nói ra: “Không ai buộc tôi đi con đường này cả, Tô Bạch dù sao cũng là linh hồn của Tô gia, nếu tôi chỉ bàng quan đứng ngoài cuộc, cậu nghĩ người khác sẽ nhìn tôi thế nào?” Lần đầu tiên cảm thấy nói dối thì ra lại mệt mỏi như vậy, Diệp Tử Ngộ không hiểu cho y, còn ai có thể hiểu?

Đường Kiều ư? Tô Gia âm thầm cười khổ, gạt bỏ ý niệm, y đã quá mức ý lại nam nhân đó, điều này chẳng hay ho gì, chuyện của y y có thể tự mình xử lý.

Y vẫn là Tô Bạch Tô Gia, không cần bất cứ ai tội nghiệp hay quan tâm.

Lơ đãng trong phút chốc, Tô Bạch đột nhiên cảm giác được tay mình bị nắm chặt, y ngược mắt nghênh đón ánh nhìn Diệp Tử Ngộ, trong trẻo thấu triệt, chân thành mà cố chấp.

“Em sẽ không để thầy bị tổn thương.” Ngữ khí nghe như đang thề thốt.

“Cám ơn cậu, Diệp tử.” Thản nhiên mỉm cười.

“Tô Mặc, em có thể..... có thể hỏi thầy một chuyện không?” Diệp Tử Ngộ vẫn không buông tay nam nhân.

“Ân?”

“Thầy..... thầy..... em.....” Tổ trưởng hình cảnh quốc tế xưa nay xuất ngôn lưu loát tự nhiên nói lắp, cả khuôn mặt cũng nghẹn đến đỏ bừng.

Tô Gia nhin không được phì cười: “Cái gì mà thầy thầy em em, Diệp tử, cậu đỏ mặt rồi kìa.”

“Thầy có thích em không? Tô Mặc, em..... ý em là.....” Cẩn rằng một cái, Diệp Tử Ngộ trừng mắt phóng đại volume, chấn đến màng nhĩ của Tô Bạch có chút nhức, “Em thích thầy! Tô Mặc! Em thích thầy!”

“Ân, tôi cũng thích cậu.” So với nội dung tỏ tình của Diệp tử, độ lớn giọng của thanh niên càng khiến Tô Gia “khiếp sợ” hơn, nam nhân cười khẽ, vươn tay vỗ vỗ khuôn mặt còn đang đại ra của Diệp Tử Ngộ, bắt quá câu sau làm Diệp tử có xung động muốn khóc, “Cậu giống như con trai tôi vậy.”

“Tô Mặc.....” Nhìn thần tình vân đạm phong khinh của nam nhân, Diệp Tử Ngộ biểu thị đã bị nội thương, trong mắt Tô Mặc hấn cư nhiên chỉ là một đứa nhỏ, chẳng lẽ bởi vì hấn quá trẻ con? Hay là ấu trĩ?

Trẻ con, cũng đồng nghĩa không có cảm giác an toàn, hấn không mang đến cảm giác an toàn cho Tô Mặc.

“Em sẽ nỗ lực để mình trở nên cứng chạc.”

Tô Gia mỉm cười, thật ra trẻ con có gì không tốt? Thế giới của trẻ con đơn thuần hơn đơn giản hơn, cái gọi là cứng chạc tất nhiên phải trải giá bằng trải nghiệm đau đớn, bối cảnh và thân phận của Diệp Tử Ngộ đã định sẵn người thanh niên này sớm muộn cũng có ngày bị buộc phải không thể không trưởng thành.

Con thú nhỏ không trưởng thành cuối cùng sẽ bị xé xác nuốt chửng.

.....

.....

Trung Đông tháng chín oi bức vô cùng, cho dù sắp bước vào lãnh địa của tháng mười, nơi quỷ quái này vẫn nóng đến mức Tô Gia muốn giết người, nhất là trong tình huống gần đây tâm trạng y không được tốt.

Cho nên y không ưa vùng đất toàn cuồng phong bão cát này, dù bên dưới nó tích tụ đầy dầu mỡ và vàng sa khoáng, với y mà nói vẫn không thoải mái bằng ổ chó trong nhà ở châu Âu, lối so sánh này tuy hơi thô tục một tí, nhưng rất có hình tượng cụ thể miêu tả sự chán ghét của Tô Gia đối với Trung Đông.

Địa điểm tổ chức buổi đấu giá ẩn sâu trong sa mạc, đây là một khu vực hỗn loạn nhưng cực có trật tự, người khổng lồ nơi này đến từ một gia tộc lâu đời ở Trung Đông, được tôn xưng là Quân Gia Sa Mạc, nhưng Tô Bạch biết khổng lồ lực lượng thực sự của nơi này là một gia tộc hiền hách ở UAE, gia tộc đó chiếm giữ phần lớn hạn ngạch xuất khẩu dầu thô ở Trung Đông, vào thời đại mà bất luận làm gì cũng đều cần dầu mỡ, cho dù là tổng thống Mỹ đến đây cũng phải nể mặt gia tộc này vài phần.

Buổi đấu giá có một quy củ, mặc kệ bạn là hắc đạo bạch đạo hay là cầu vòng đạo gì đó, hễ vào nơi này thì không được mang theo súng ống đạn dược, đây đã là luật bất thành văn duy trì rất nhiều năm, nhưng chỉ cần ra khỏi khu vực của họ, mặc các bạn đấu đá thế nào họ cũng không quản tới, nếu cần nhặt xác thì phải trả thù lao.

Loại chuyện xung đột mâu thuẫn này trước giờ không hề thiếu địa điểm và thời gian, không ai lại dại dột vì ham đấu nhất thời đầu óc sung huyết đi đối nghịch với trùm dầu mỡ, điều này có nghĩa ở buổi đấu giá cơ bản không ai dám làm loạn, hết thấy đều tiến hành theo trình tự bình thường, buổi đấu giá ngoài những vật phẩm đấu giá của chính mình cũng cho phép người ngoài vào bán vật phẩm, bọn họ sẽ thu hoa hồng trung gian, từ người bán hàng, lẫn người mua hàng.

Nếu Trần Uyên thật sự muốn bán đấu giá đồng ảnh đó, y phải xuất tiền mua trở lại, tự mua ảnh của chính mình, nghĩ thế nào cũng khiến Tô Bạch cảm thấy vừa đáng cười lại đáng hận.

Khu vực diễn ra buổi đấu giá mang một cái tên khá thú vị: Thành Ác Ma.

Nơi này không có bãi đáp trực thăng hay máy bay, muốn vào thành Ác Ma trước hết phải tìm Quân Gia Sa Mạc xin vé vào cửa, lấy được vé rồi có thể nhờ người của Quân Gia Sa Mạc lái xe đưa vào thành Ác Ma, trong thành chẳng những không cho phép bất cứ ai mang theo vũ khí ngoại trừ người của Quân Gia Sa Mạc, mà còn không ủng hộ khách đến gây rối trật tự công cộng, một khi vi phạm quy củ của thành Ác Ma, người đó sẽ bị liệt vào sổ đen của Quân Gia Sa Mạc, không chỉ không được vào thành Ác Ma, thậm chí sau này có lẽ cũng đừng hòng đến Trung Đông kinh doanh mua bán gì nữa.

Mỗi một địa phương đều có quy củ riêng của nơi đó, nếu bạn không thể thay đổi, thì chỉ có thể thích nghi.

Từ bên ngoài lái xe vào thành Ác Ma đại khái mất nửa ngày, đảm bảo khách có thể trú ở khách sạn trong thành Ác Ma trước khi trời tối. Cho dù tòa thành không lớn lắm này đã không mở rộng đối ngoại còn heo hút sâu trong sa mạc, nhưng giai cấp quý tộc Trung Đông thập phần thiện ý phô trương tài lực của họ với phú hào đến từ các nơi trên thế giới, kiến trúc trong thành Ác Ma tuyệt không thua kém Dubai.

Cho nên điểm duy nhất được lòng Tô Gia chính là, cho dù ở một nơi khỉ không thèm ho cò không thèm gáy thế này, y vẫn có thể thỏa thích tắm rửa ngâm mình, tuy rằng nước ở đây còn đắt đỏ gấp mấy lần dầu mỡ.

Nhờ lòng hào phóng của hoàng tử Ali, lần này Tô Bạch và Diệp Tử Ngộ đến Thành Ác Ma mọi chi phí tiêu dùng lẫn vé vào cửa đều có người thay họ chuẩn bị sẵn, trong thành đầy đủ tiện nghi, sông bạc vũ trường cái gì cần có đều có. Do buổi sáng thường thường các vị phú hào còn đang ôm kiệu nữ ngủ say, buổi tối lại bận rộn xã giao vui chơi, nên đấu giá thường được cử hành vào trưa chiều.

Tô Bạch và Diệp Tử Ngộ đến thành Ác Ma lúc chạng vạng, ở khách sạn nghỉ ngơi một lát họ quyết định buổi tối đi tham gia tiệc đứng, nơi này không cho phép ấu dâm nhưng cũng không có điều luật cấm dò la tin tức.

62. Chương 62

I'm a slave for you

I cannot hold it I cannot control it

I'm a slave for you

I won't deny it, I'm not tryin to hide it...

Trong đại sảnh tráng lệ đường hoàng quanh quẩn tiếng hát ngọt ngào mà không mất chất khàn gợi cảm của Britney Spears, nơi này tuy không có công chúa nhạc Pop chân chính nhưng có hàng loạt gái nước ngoài phong tình xinh đẹp vờn eo lắc mông trên vũ đài ngay trung tâm đại sảnh, lớp voan mỏng màu đỏ trên người không che được thân hình bốc lửa, động tác hết sức khiêu khích thu hút sự chú ý của đám đàn ông.

Cho dù một bữa tiệc đứng ở đây phí dụng cao tới mười ngàn đô la, nhưng với những phú hào có thể vào thành Ác Ma cái giá đó căn bản chẳng là gì.

Nơi này là một địa ngục thật sự, xa hoa, hưởng lạc, dâm dục, không bị pháp luật và đạo đức trói buộc, phóng mắt nhìn chỉ thấy nhân tính tham lam trắng trợn, miễn là trả đủ tiền, hầu như có thể sở hữu tất cả những gì mình muốn.

Đôi khi hờ hang quá mức kỳ thực không hề mang đến mỹ cảm, giữa kiêu nữ trăm phần trăm thoát y và kiêu nữ tỷ bà che một nửa, Tô Gia cho rằng người sau mị lực lớn hơn một ít, cảm thú còn lông hay trụi lông cũng đều là cảm thú, nhưng cảm thú còn lông chung quy đỡ chướng mắt hơn.

Nhìn bọn nhà giàu mới nổi động tay động chân với các cô phục vụ xinh đẹp, thật sự hại người cảm thấy khẩu vị ăn uống cũng bay sạch sẽ.

Tô Gia nhìn đám người áo mũ chỉnh tề xung quanh, phần đông y đều quen biết, khoe môi y câu lên một tia cười lạnh, xem ra vật phẩm đấu giá của Trần Uyên sức hấp dẫn cũng khá lớn.

Ngửa đầu uống một ngụm rượu, Tô Bạch thoáng thấy Diệp tử đang đi về phía mình.

Diệp Tử Ngộ một thân Âu phục cao ráo tuấn lãng, chính khí đặc thù trên mặt dẫn tới không ít ánh mắt dò xét của các đại gia ở đây, giống như trong bầy sói đột nhiên nhảy ra một gã thợ săn, mọi người thể mà còn bình an vô sự, bầu không khí quý dị vô cùng.

Diệp tử tay cầm khay ăn, bên trên đều là những món Tô Bạch thích trong tư liệu của hắn, ban đầu chẳng qua chỉ phỏng đoán, sau đó thấy Tô Mặc không hề kén chọn đồ ăn hắn lấy về, hắn liền biết mình đoán đúng rồi, Tô Mặc ngay cả món khoái khẩu cũng giống Tô Bạch, à, bất quá vẫn có chút khác.

Tỷ như Diệp tử phát hiện Tô Mặc có vài lần sẫm soi sườn heo nướng, thịt ba chỉ nướng suốt hồi lâu, nhưng lần nào cũng kiên quyết quay đầu bỏ đi. Ha, quả nhiên vẫn còn sợ béo phì.

“Có tin mới.” Diệp tử phân đồ ăn xong, đẩy khay tôm hùm đã lột sẵn và một ít thịt bò đến trước mặt Tô Bạch.

“Tốt hay xấu?” Nam nhân uống một hớp vang trắng, rượu phải mua riêng, đám Trung Đông này thật biết kiếm tiền, rượu phục vụ trong tiệc đứng tuy phong phú đa dạng, nhưng không chai nào làm người ta nuốt nổi.

“Cả hai.” Diệp tử rất nỗ lực động não, “Người của Trần Uyên đã đến thành Ác Ma, bất quá tối nay hắn chưa tới, Zayed ngược lại sẽ xuất hiện trước.”

Tô Bạch không có hứng thú gì với Zayed, nghe xong hai chữ “Trần Uyên” khẩu vị y càng kém, tùy tiện ăn lót dạ liền chỉ lo uống rượu.

Tòa thành Ác Ma nổi tiếng với bán đấu giá đương nhiên không thể thiếu các tiết mục giúp vui cho buổi đấu giá, cho dù là tiệc đứng cũng vậy, nơi này có đủ loại hội đấu giá, ngoài buổi đấu giá quy mô lớn vào vài hôm sau, bình thường cũng có một số buổi đấu giá chuyên môn, chẳng hạn chuyên môn bán đồ cổ, vũ khí, vật phẩm của danh nhân, cũng có bán đấu giá động vật và người.

Sau màn biểu diễn vũ đạo của vũ đoàn tuần nam mỹ nữ ban đầu, phần tiếp theo của tiệc đứng sẽ là cử hành một buổi đấu giá chuyên về nô lệ, gã Zayed này thích nhất là mua bán nô lệ, hẳn xuất hiện trong tiệc đứng đêm nay cũng hợp tình hợp lý.

Âm nhạc đột nhiên ngưng bật, nam nam nữ nữ nguyên bản đang uốn éo ngay giữa đại sảnh cũng trật tự lui xuống, dưới ánh đèn mờ ảo, rất nhiều đại gia đang châu đầu ghé tai cũng tạm dừng huyền thuyên với nhau, tiết mục đặc biệt của đêm nay sắp bắt đầu.

Vị trí của Diệp Tử Ngộ và Tô Bạch không tốt cũng không xấu, cách vũ đài không quá gần cũng không quá xa, vừa vặn bị kèm ở giữa.

Một phụ nữ nước da bánh mật váy dài màu bạc lộng lẫy đi giày cao gót bước lên vũ đài, phối thêm mái tóc uốn retro quyến rũ, ánh đèn rải trên người cô ta, ánh đèn dây chuyền kim cương quanh cổ lấp lánh chói lóa.

“Kính thưa quý ông quý bà, hoan nghênh các vị đến thành Ác Ma.” Một lời dạo đầu thông thường đơn giản.

Trong suy nghĩ của Diệp Tử Ngộ, Tô Mặc mới lần đầu vào thành Ác Ma, cho nên hẳn rất chu đáo giải thích cho đối phương.

“Người đàn bà này tên là Sheva, chủ trì cố định của các buổi bán đấu giá ở thành Ác Ma, cô ta còn đem phim cấp ba của mình ra bán đấu giá, trước kia là gián điệp, từng buôn ma túy, hiện tại là tình nhân của một đại gia Trung Đông.”

Tô Bạch phối hợp gật đầu, phim cấp ba của Sheva y cũng có xem qua, bề ngoài thoát nhìn là một phụ nữ rất có khí chất quý phái, trên giường lại dị thường hung mãnh, khó trách có thể trói được trái tim của đại gia Trung Đông.

Vài gã đàn ông bên dưới huyết sáo trên Sheva, cô ta một bên dẫn chương trình một bên vén phần váy xẻ dọc đến eo, bên trong cứ nhiên trống trơn, toàn đại sảnh nhất thời một mảnh sói tru.

Tô Gia liếc sang Diệp Tử Ngộ, đối phương thập phần trấn định, y đột nhiên muốn trên thanh niên này.

“Diệp tử, lần đầu của cậu là lúc nào?”

Thanh niên vốn đang trấn định quả nhiên lập tức đỏ mặt, Diệp tử nhìn biểu tình bất quá của Tô Bạch, uống một hộp nước, lấy lại bình tĩnh, đáp: “Sinh nhật mười sáu tuổi.”

“Nữ nhân?”

“Àn.....”

“Vậy sau đó cậu thế nào lại thích nam nhân?” Về bối rối của Diệp tử làm tâm tình Tô Gia tốt lên một chút, y hỏi như vậy thuần túy là xuất phát từ lòng hiếu kỳ và quan tâm của trưởng bối dành cho hậu bối, tuy rằng hiếu kỳ chiếm tỉ lệ lớn hơn.

Diệp Tử Ngộ không giống y, bản thân Tô Bạch không cần nói dối vì Tô gia bọn họ con đàn cháu đống không lo thiếu người thừa kế, bất quá Diệp Tử Ngộ cha mất sớm, lại là con một, không lưu hương hỏa thì khó bề ăn nói.

“À ừm..... Em cũng từng mơ về phụ nữ.” Bọn họ sao lại bàn tới đề tài này? Diệp tử đột nhiên cảm thấy nóng bức, hẳn gọi một ly nước đá, bất quá tiếp xúc ánh mắt trên chốc của Tô Gia, hẳn nhất thời có loại cảm giác thất bại, không được, nếu hắn còn tiếp tục thẹn thùng như thế khẳng định sẽ bị Tô Mặc đóng mắc trẻ con không hiểu chuyện.

“Còn thầy?” Diệp cảnh quan quyết định quật khởi phản công.

“Tôi cái gì?” Vị gia kia bình chân như vại.

Hừ, còn muốn giả ngu? Diệp Tử Ngộ hai tay tỳ lên bàn, ánh mắt sáng rực: “Lần đầu tiên của thầy.”

“Lâu lắm rồi, để tôi nhớ lại đã.” Một tay chống cằm, Tô Bạch nhíu mày suy nghĩ giây lát, “Mười bốn mười lăm tuổi thì phải.” Ông nội bá đạo ghép vào, cô gái đó còn là một nữ sát thủ trong nhà, chiếu theo thói quen của y, đương nhiên là nằm trên giường chờ được hầu hạ.

“Sớm dữ vậy?!” Diệp tử đáng thương lại nảy sinh cảm giác thất bại, vẻ mặt không dám tin nhìn nam nhân, hồi lâu mới ý thức được mình phản ứng quá mạnh, cúi đầu ho nhẹ một tiếng, tiếp tục hỏi, “Còn sau đó, thế nào thích nam nhân?”

Tô Gia nhướn mày: “Cũng không phải thích nữ nhân hay nam nhân, chỉ cần thấy hợp nhãn là duyệt.”

“Vậy..... diện mạo ra sao mới hợp nhãn?” Hai mắt phát sáng.

Khỏe miệng câu lên, Tô Gia làm bộ trầm tư nửa ngày mới xa xăm mở miệng: “Không quá lực lưỡng cũng không quá gầy yếu, con người không được trầm uất, có khiếu hài hước, có lập trường chính kiến, thông minh, mặt mũi nhất định phải đẹp, tốt nhất có thể chủ động một tí, biết chiều chuộng hầu hạ ta.....” Nói đến một nửa, Tô Gia đột nhiên ngậm miệng.

Diệp tử gật đầu ghi nhớ, hẳn không tính là trầm uất nhưng cũng chẳng có bao nhiêu khiếu hài hước, điểm này phải cố gắng cải thiện.

Thanh nhiên chỉ lo nghiền ngẫm tiêu chuẩn của Tô Bạch, không chú ý tới sắc mặt kỳ quái nam nhân.

Lúc này buổi đấu giá đã bắt đầu, nô lệ bị bán không ai khác ngoài các tuấn nam mỹ nữ, có một số đặc biệt nhỏ tuổi, đầu năm nay nếu không phải có ham mê đặc thù thì chẳng mấy ai thích mằm non, đối với hạng người có thói luyện đồng, Tô Bạch thường đều ném cho ánh mắt khinh bỉ.

Sau khi một cô gái tóc vàng mắt xanh xinh đẹp bị thương nhân vũ khí Nga mang cái bụng như có bầu tám tháng mua đi, nhạc nền cũng thay đổi theo vật phẩm đấu giá, để hấp dẫn khách ra giá và nâng giá bán, hiệu ứng âm thanh ánh sáng xây dựng bầu không khí là chất xúc tác không thể thiếu.

Nhạc nền mới đổi cực đậm phong cách nước ngoài, giọng nữ êm ái trong uyển chuyển mang theo mê hoặc như hoa hồng, đèn trong sảnh cũng lấy màu đỏ sậm huyền ảo như sương mù làm chủ đạo, một khắc trước còn là chủ đề màu lam của biển, hiện tại đã đổi thành dị quốc phong tình ngập tràn hương vị sắc dục nồng liệt.

Nương theo âm nhạc, một nam nhân trẻ tuổi mặt bịt khăn lên đài, thân hình xinh đẹp chỉ dùng vài mảnh vải hoa văn Ai Cập che đi bộ phận mấu chốt, đôi chân thon dài dưới ánh đèn có vẻ thập phần dụ dỗ, kẻ viền mắt đặc biệt yêu kiều, nam nhân tùy ý múa trong tiếng nhạc, mấy động tác uốn éo độ khó cao đưa tới không ít tiếng huýt sáo từ những con quỷ già háo sắc.

“Giá khởi điểm hai trăm ngàn đô la.” Sheva đứng lúc ra giá.

Hai trăm ngàn? Tô Gia nhìn đối tượng quay cuồng vũ điệu hoang dã trên đài, y không có hứng thú với yêu nhân.

Bất quá hiển nhiên người thích loại hình này khá nhiều.

“Hai trăm năm mươi ngàn!” Lập tức có người ra giá.

“Ba trăm ngàn.” Một lão da trắng sắp vào quan tài nhưng tật háo sắc không bỏ.

Nam nhân trên đài lập tức dạng chân, bên trong mảnh vải cư nhiên là vườn không nhà trống, lập tức có người gân cổ ra giá.

“Năm trăm ngàn!”

Những người này phần lớn đã qua huấn luyện, rất biết làm cách nào để hầu hạ người khác trên giường, nhưng với một nô lệ chơi vài ngày rồi vứt mà nói năm trăm ngàn đã là quá hời.

“Năm trăm ngàn lần thứ nhất.” Sheva vẫn đang chờ mong có người tiếp tục nâng giá, mà cô ta cũng không bị thất vọng.

“Một triệu.” Tùy ý một tiếng vang lên từ cách đó không xa, cho dù đèn trong sảnh mờ ảo cũng không gây trở ngại mọi người nhìn rõ tướng mạo người kia, nam nhân một thân áo dài Ả Rập tiêu chuẩn, khăn trùm đầu kiểu Trung Đông, mỉm cười đi tới.

Diệp Tử Ngộ lập tức hạ giọng: “Là Zayed!”

Sau đó Diệp tử lại phát hiện bên cạnh Zayed còn có một người quen, vóc dáng cao ngất, khuôn mặt anh tuấn đến quá phận, ngũ quan thâm thúy như đao khắc toát ra một phần lãnh ngạo, ý cười không có độ ấm nơi khóe miệng càng khiến nam nhân trông có vẻ bất cần đời.

“Đường Kiêu cứ nhiên đi chung với Zayed.” Diệp Tử Ngộ quay qua nhìn Tô Bạch, đối phương diện vô biểu tình.

“Một triệu lần thứ nhất!” Zayed hét giá thật lâu vẫn không ai đáp lại, Sheva nhìn quanh bốn phía, xem ra phần lớn mọi người đều không có ý định tốn một triệu đô để mua một nô lệ.

Zayed và Đường Kiêu ngồi ở bàn gần vũ đài nhất, vài gã vệ sĩ lực lưỡng cũng ngồi xuống tại chỗ để không cản trở tầm nhìn của khách sau lưng, nơi này có quy định khách không được đứng.

“Một trăm vạn lần thứ ba! Ngài Zayed, mỹ nhân này là của ngài.” Sheva một chùy phán quyết.

Zayed cười to hai tiếng, câu ngón tay hướng mỹ nam yểu điệu kia, quay mặt sang Đường Kiêu: “Đường tổng, tiểu mỹ nhân này tặng anh, nhất định phải nhận đây.”

“Vinh hạnh cho tôi, cảm ơn điện hạ.” Nam nhân lãnh tuấn mỉm cười.

Mỹ nam yểu điệu đương nhiên nghe thấy lời của Zayed, lắc mông xuống vũ đài, hai mắt không ngừng phóng điện hướng Đường Kiêu, dời đi đến trước mặt Đường Kiêu và Zayed, hất ngã người ra sau, thân hình mềm dẻo lộn một vòng giữa không trung, hai chân tách ra cảnh sắc phơi bày không sót một điểm.

Đường Kiêu chỉ duy trì nụ cười nhạt trên môi, ánh mắt không hề dao động ngược lại khơi dậy lòng hiếu thắng của mỹ nam.

Các đại gia còn lại không mua được nô lệ cũng vui vẻ thưởng thức màn biểu diễn gọi cảm miễn phí, Sheva ra hiệu thủ hạ khoan lập tức đưa món hàng kế tiếp lên, tiết mục ngoài lề ngẫu nhiên cũng có thể khuấy động bầu không khí buổi đấu giá.

“Con mèo hoang bé bỏng này có vẻ rất thích anh.” Zayed ngồi bên cạnh trêu ghẹo.

“Lại đây nào.” Đường Kiêu nheo mắt ngoắc ngoắc ngón tay với mèo hoang, đối phương lập tức tới gần, cặp chân dài trắng muốt tách ra chậm rãi ngồi lên đùi nam nhân, còn không quên vịn hông kích dục.

Tô Bạch bảo phục vụ ở bên cạnh rót đầy ly rượu cho mình, xa xa lạnh lùng nhìn họ Đường nào đó thân mật tiếp xúc với mèo hoang.

Mèo hoang nọ kéo tay Đường Kiêu để đối phương ôm eo mình, chu môi như đòi hôn, Đường Kiêu sắc mặt thản nhiên liếc thoáng qua bàn của Tô Bạch, ánh mắt này ở góc độ của Tô Gia liền thành một loại khiêu khích.

Cười lạnh một tiếng, Tô Gia nghiêng ly rượu uống một ngụm, cũng không để ý vừa rồi phục vụ rót cho y không phải vang trắng.

Trong lúc Đường Kiêu nhìn bên Tô Bạch, mèo hoang đã chủ động hôn lên cánh môi mỏng nam nhân trẻ tuổi tuấn mỹ, so với đám đàn ông vừa già vừa xấu kia, nam nhân châu Á này quả thực chính là chủ nhân trong mộng của hắn.

Đường Kiêu hơi sững sốt, hai tay vòng bên hông mèo hoang đang định dùng sức đẩy ra, đột nhiên lại đổi ý, hạ quyết tâm, dứt khoát sửa thành một tay ấn đầu mèo hoang nồng nhiệt hôn môi đối phương.

Tô Bạch bắt giác siết chặt ly rượu trong tay, này tính là gì, biểu diễn cho ta xem?

Ha ha..... Đường Kiêu, người giỏi lắm!

Chính Tô Bạch cũng không hề phát hiện hai mắt mình đã không tự chủ được gắt gao dán vào hai người đang ôm hôn nhau ở cách đó không xa, y nâng ly định trút một hớp nữa, đột nhiên trước mặt đứng ra một người ngăn chặn tầm mắt y, cũng đúng lúc bỏ lỡ cảnh Đường Kiêu lập tức đẩy mèo hoang nhìn sang bên này.

Tô Gia theo bản năng ngẩng đầu, Diệp Tử Ngộ đang mím môi, hai mắt sáng rực chuyên chú nhìn y, không đợi y phản ứng, đối phương thành linh cúi người ôm đầu y, dốc sức hôn xuống.

63. Chương 63

Nhân nhả cầm lấy ly rượu trên bàn, đột nhiên ném về phía Diệp Tử Ngộ.

Nơi này chỉ nói không được ẩu đả, chứ không nói không được đập đồ, chiếu giá bồi thường là xong, Đường tổng không thiếu tiền, chỉ thiếu nơi trú ẩn.

Trên mặt không có vẻ gì kinh ngạc, lúc bị Diệp tử hôn, Tô Gia chỉ hơi nhấc mí mắt, ý niệm duy nhất toát ra trong đầu chính là, sự tình thế nào lại phát triển tới nước này?

Hôn môi y không chán ghét, nhưng trước mặt công chúng thì quá khó coi, cho dù là với Đường Kiêu, cũng khó coi chết đi được.

Đôi môi vẫn một mực khép chặt mặc Diệp tử liếm tới liếm lui, Tô Gia đổi ý hơi hé miệng, y vốn định cắn Diệp Tử Ngộ cho đối phương biết đau thuận thế đẩy ra, nhưng có nhiều chuyện thường không phải muốn làm thì làm, càng không dễ phát triển theo ý nguyện cá nhân.

Tô Gia hung hăng cắn Diệp tử một phát, đối phương bị đau hơi ngừng động tác, y liền hai tay bấu vai Diệp Tử Ngộ chuẩn bị đẩy ra, nhưng vừa vận sức lại phát hiện trên tay không có khí lực, Tô Gia đột nhiên có dự cảm bất hảo, loại vô lực bủn rủn tay chân này còn không phải là dấu hiệu tiền say rượu của mình sao?

Tên phục vụ chết tiệt, chai vang trắng đó những mấy trăm ngàn tệ! Tuy rằng là Diệp Tử Ngộ móc hầu bao.

Tô Gia đã không tài nào chứng thực phục vụ rót cho y rượu gì mà hại y uống rượu hỗn hợp, chỉ một giây lơ đãng, Diệp Tử Ngộ lại hôn tới, còn ăn gan hùm mật gấu cứ nhiên luôn đầu lưỡi vào trong.

Hai mắt nhắm lại, Tô Gia lúc này bị bịt miệng không mắng được ai, cắn cũng cắn không ra dấu, đầu lưỡi đẩy đi ngược lại bị Diệp tử thổi tha kia cuốn lấy, bây giờ đừng nói là co chân đá người, ngay cả khí lực siết nắm đấm y cũng không có.

Bộ dáng hiện tại của y thoát nhìn càng giống đang chủ động vịn vai Diệp tử đòi hôn sâu hơn nữa.

Nhãi ranh, toàn một đám nhãi ranh choai choai thích chiếm bậy tiện nghi! Tô Gia thịnh nộ dâng trào.

Diệp Tử Ngộ hôn đến mê muội, nửa điểm cũng không phát giác Tô Bạch đang trừng hắn, thỉnh thoảng mở mắt xem, chỉ thấy nam nhân híp cặp mắt phượng ướm át, ánh mắt mông lung sương mù như cự tuyệt lại như ngênh đón, làm lòng hắn kích động không thôi, càng thêm dụng lực dụng tình hôn lấy hôn để.

Nhưng bạn làm sao trông mong một người uống say còn có thể giữ ánh mắt tỉnh táo?

Hoặc là một thanh niên nhiệt huyết đột nhiên được hôn người mình yêu thầm đã lâu có thể giữ đầu óc lạnh tỉnh?

Người quen biết Diệp Tử Ngộ ở trong tiệc đứng không chỉ một hai nhân vật, phỏng chừng cũng không thiếu những kẻ từng bị vị hình cảnh quốc tế này phá hoại chuyện làm ăn. Trong ấn tượng của họ, Diệp Tử Ngộ là một phần tử mặt lạnh cấm dục, là chúa cứng mềm không ăn lại khó lòng nắm bắt, hôm nay trước mặt công chúng biểu diễn một màn hôn môi, nhất thời hấp dẫn ánh mắt không ít người.

Đồng tính đã thành trào lưu, xem đi, ngay cả hình cảnh quốc tế cũng hôn nam nhân, nhiệt tình phải biết, cứ như mấy năm trời chưa chạm tới ai.

“Chắc, tôi còn tưởng Diệp cảnh quan là một gã si tình, xem ra lời đồn đãi đều không đáng tin cậy, Tô Gia vừa qua đời vị Diệp cảnh quan này liền trao trái tim cho người khác. Đường tổng, anh có quen người đang hôn say sưa với Diệp cảnh quan không?” Nhấp một ít dịch thể màu vàng sáng sủa trong ly thủy tinh, Zayed vuốt vuốt hàm râu được tỉa tốt khéo léo trên cằm.

“Đương gia đương nhiệm của Tô gia, Tô Mặc.” Ngữ khí nghe có vẻ thập phần bình thản, nhưng bàn tay giấu trong tay áo đã sớm siết chặt thành quyền.

Zayed gật gù, ánh mắt trực xạ hai nam nhân đang ôm hôn nồng nhiệt: “Người bên hình cảnh quốc tế hình như bị trúng độc của Tô gia thì phải, năm đó tổng cục trưởng thưởng thức Tô Bạch ai không mù đều có thể nhìn ra, giờ tới con nuôi của ông ta cũng hôn người nhà họ Tô.”

Sờ sờ bộ râu vừa đen vừa cứng của mình, Zayed liên tục lắc đầu: “Mỹ nhân dịu dàng hàng hà sa số không thương, lại đi thích đám Tô gia vô tâm vô phế, tôi thấy bọn họ mới là phần tử khủng bố.”

Đường Kiều cười lạnh hai tiếng, lúc nhìn đến tay Tô Bạch đập lên vai Diệp Tử Ngộ, hai mắt hấn nguy hiểm nheo lại, đáy mắt u lam bắn hàn quang.

Nhàn nhã cầm lấy ly rượu trên bàn, đột nhiên ném về phía Diệp Tử Ngộ.

Nơi này chỉ nói không được ầu ẩu, chứ không nói không được đập đồ, chiếu giá bồi thường là xong, Đường tổng không thiếu tiền, chỉ thiếu nơi trút giận.

Một bụng lửa cháy đến sục sôi, không kích được Tô Gia ngược lại đi chọc bản thân mình tức chết.

Xoảng — Thủy tinh vỡ tan tành, rượu vàng rưới đầy đất.

Đường Kiều không hề cảnh báo liên tục kích khiến Diệp Tử Ngộ cũng không thể tiếp tục (cường) hôn Tô Bạch, lúc này Tô Gia đã đầu quay mòng mòng mắt ứa sao kim lim dim buồn ngủ, làm sao còn quản ai ai ai đập ly, ai ai ai trợn trừng nhìn nhau gương cung bặt kiếm.

“Diệp tử, về thôi.” Cố gắng giữ mình tỉnh táo để nói câu quan trọng nhất, Tô Gia không muốn vác thêm tiếng xấu giữa thanh thiên bạch nhật bị người ta hôn đến choáng váng, y chỉ là say thôi.

Vừa nghe ra giọng Tô Bạch không ổn, Diệp Tử Ngộ cũng tạm gác chiến tranh bằng mắt với Đường Kiều, cũng không đếm xỉa tới Zayed mục tiêu lần này, động tác nhanh nhẹn ôm eo nam nhân, hai người bề ngoài thoát nhìn chẳng qua là cử chỉ thân mật cùng nhau rời tiệc, căn bản không ai biết Tô Gia chỉ cần tinh thần vừa thả lỏng liền ngủ ngay lập tức.

Đường Kiều hai mắt nóng bỏng dán theo sau Tô Bạch, mãi đến khi đối phương ngay cả một bóng lưng cũng không để lại cho hấn mới chậm rãi thu hồi đường nhìn, con mèo hoang vừa rồi bị hấn đẩy ra thân thiết sát lại gần, hấn cũng không thêm ngó ngang tới, một phát gạt sang một bên, không có nửa phần thương hương tiếc ngọc.

Đừng nói một triệu, cho dù là nô lệ một trăm triệu đô la, trong mắt hấn cũng không bằng một sợi tóc của Tô Gia.

Zayed thấp giọng cười nói: “Đường tổng, khẩu vị nặng a.”

“Tôi thích rượu mạnh, không hứng thú với nước lọc hay nước ép trái cây.” Đường Kiều cười nhạt.

.....

.....

Tô Bạch là một người có tửu phẩm cực tốt, uống cùng một loại rượu thì ngàn ly không say, uống rượu hỗn thì đỏ mặt, không quậy không nôn, chỉ biết ngủ.

Vừa ra khỏi tiệc người đã gục, dọa cho Diệp Tử Ngộ một trận luống cuống, vội gọi một thuộc hạ từng học qua ngành y, đợi an ổn đặt người lên giường, Diệp Tử Ngộ mới biết hóa ra người ta chỉ là say rượu.

Phòng vẫn là phòng đôi, màn đêm yên tĩnh.

“Tô Mặc.” Đứng bên giường, Diệp Tử Ngộ có chút tiến thoái lưỡng nan, Tô Bạch trên người đỏ mồ hôi, cho dù không giúp y tắm rửa cũng nên giúp y thay quần áo rồi mới ngủ.

“Tô Mặc, tỉnh lại đi.” Nhẹ nhàng lay lay nam nhân trên giường ngủ còn li bì hơn uống thuốc ngủ.

Trở mình, Tô Gia theo bản năng một chương hắt tay Diệp tử: “zzzzz.....”

“.....”

Lực đạo khá mạnh, Diệp tử xoa xoa cánh tay trúng chương của Tô Bạch, mới đánh một cái đã đổ.

“Tô Mặc, dậy tắm rửa rồi ngủ tiếp.” Do không biết bản tính quen được hầu hạ Tô Bạch, Diệp cảnh quan tiếp tục lay gọi nam nhân.

“Ồn quá! Cút ngay!” Tô Gia đang trong mộng đẹp bị quấy rầy, một nam nhân tính tình vốn không tốt lúc ngủ tính tình chỉ càng tệ hơn, mắng một câu, tay với tới đầu giường tùy tiện mò mẫm, cũng mặc kệ vợ trúng cái gì liền ném về phía phát ra tạp âm.

Một cái gạt tàn thủy tinh rơi xuống lớp thảm dày, nếu mặt đất không trải thảm, gạt tàn có lẽ đã tan xác, cũng may Diệp Tử Ngộ động tác linh hoạt né tránh, bằng không hiện tại tới phiên hấn cần bác sĩ.

Kéo chăn trùm qua đầu, Tô Gia cuốn mình thành một khối chả giò, cả người chỉ lộ ra mái tóc đen nhánh phía trên cùng hai bàn chân phía dưới.

Bị Tô Gia dọa một trận, Diệp Tử Ngộ cũng không dám động tới nam nhân nữa, thử kéo kéo chân, đối phương liền từ chớp mũi hừ vài tiếng, hấn cuống quýt buông tay.

Giờ thì hay rồi, chẳng những không tắm được, ngay cả quần áo cũng không thể cởi.

Phiền nào gãi đầu, tầm mắt Diệp Tử Ngộ cuối cùng dừng lại trên đôi chân mang tất đen của nam nhân, không thể cởi đồ ít nhất cũng phải cởi tất.

Từ phòng tắm bùng ra một chậu nước ấm, Diệp tử bán quỳ trên thảm cởi tất cho nam nhân, khăn lông nhúng nước ấm vắt ráo mới cẩn cẩn dực dực lau lau lại ủ ủ hai bàn chân nọ, lần này được hầu hạ Tô Gia không nhắc chân đá người, trong chăn truyền ra tiếng hít thở ổn định đều đặn.

“Phù –” Thở phào nhẹ nhõm, Diệp tử cúi đầu nhúng khăn lần nữa, đang định lau tiếp, vừa ngẩng đầu, nam nhân đại khái là cảm thấy ngộp khó chịu nhúc nhích một chút, một bàn chân đập trúng ngay bên miệng Diệp Tử Ngộ, dường như không biết mình giẫm phải thứ gì đó mềm mềm, gan bàn chân lại nhột nhột, Tô Gia không hề tự giác, cọ thêm hai phát trên mặt thanh niên mới thu chân về, tiếp tục làm chả giò khô khô mà ngủ.

Giơ tay sờ bên má và khoe miệng bị đập qua, Diệp cảnh quan lần đầu tiên trong đời phát hiện thì ra bị người dùng chân đập cũng có thể không nổi giận, nhưng loại tâm tình muốn bị đập bị cọ thêm nữa, còn muốn hôn hôn mu bàn chân trắng nõn, ôm ôm gan bàn chân nhẵn nhụi kia là sao thế này?

Cật lực lắc đầu, bị ý niệm tà ác hạ lưu lại biến thái trong đầu hù bay cả hồn vía, Diệp tử bùng chậu nước rửa chân tháo chạy vào buồng tắm, vào rồi liền rúc trong đó hơn nửa tiếng đồng hồ, cũng không biết hấn làm gì bên trong, trở ra lập tức tắt đèn chui vào ổ chăn cos rùa đen rứt đầu, không dám nhìn Tô Gia đang ngủ say ở giường đối diện dù chỉ một cái.

Đêm nay có người ôm một bụng ghen tuông tức tối đến giữa khuya mới ngủ;

Đêm nay có người làm mộng xuân thấy một đôi chân trắng ngần, nửa đêm bị chính mình dọa tỉnh;

Đêm nay có người uống rượu hỗn hợp an an ổn ổn gói thành chả giò đánh một giấc tới sáng.

Hôm sau, cho dù say đồng hồ sinh học vẫn đúng giờ vang lên, Tô Gia đúng giờ thức dậy, vừa tỉnh lại còn có chút khó chịu, trên người rích rích, rõ ràng hôm qua trước khi ngủ không có tắm, chẳng những thế, quần áo cũng không thay liền bọc chăn mà ngủ.

Tô Gia liếc sang Diệp tử giường bên nửa đêm thao thức vừa mới ngủ lại không lâu, trong lòng càng buồn bực.

Tiểu tử ngươi hôm qua dám chiếm tiện nghi ta, buổi tối ngay cả chuyện hầu hạ ta tắm rửa thay đồ cũng không tự giác, lũ trẻ bây giờ đứa nào đứa nấy đều không biết ân cần, tự tư tự lợi, còn chờ ta đến hầu hạ ngươi chắc?

Tâm tình không tốt Tô Gia tắm rửa thay y phục, cũng không nói một tiếng với Diệp Tử Ngộ liền ra ngoài ăn điểm tâm.

Thành Ác Ma có một mặt ưu việt, tuy tụ tập không ít ác bá lưu manh và thổ phỉ trên thế giới, cũng có khả năng tùy tiện đi dạo một vòng liền chạm trán kinh địch của mình, tới chừng đó không cần lo lắng mình đơn độc đối phương đông người, nơi này quy định nghiêm ngặt, không ai nóng đầu xông tới hành hung.

Nói cách khác, thành Ác Ma trị an phi thường tốt.

Trong nhà ăn người dùng điểm tâm không nhiều, phần lớn hoặc còn rúc trong ổ chăn ôm mỹ nhân, hoặc phân phó đưa bữa sáng đến phòng.

Phục vụ ở nhà ăn rất thích cung cấp tin tức cho khách kiểm tiền bo, Tô Gia chọn một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống gọi một phần điểm tâm kiểu Âu đơn giản, món Trung ở đây vừa đắt lại khó nuốt, cái gì cũng có thể thêm cả cân đường trong đó.

Sau khi thanh toán bằng tiền mặt, nam nhân được đưa một tờ giấy viết tay đơn giản, chữ tiếng Anh ngoặc trên tờ giấy cũng đủ xấu.

Tùy tiện xem qua, buổi đấu giá quy mô lớn vốn định năm ngày sau cử hành do loại hình vật phẩm đấu giá có chút thay đổi, hàng của Trần Uyên và Zayed đều dời lên buổi đấu giá quy mô nhỏ vào ngày mốt.

Uống một hộp nước tinh khiết, y xé tờ giấy thành mảnh nhỏ.

Một cành hoa cúc tươi non được đặt lên bàn ăn, một hắc y nam nhân không nhận được bất cứ lời mời nào đã tự động ngồi xuống đối diện Tô Bạch, đôi găng tay trắng vô luận đến đâu đều đặc biệt bắt mắt.

“Tô Gia, chào buổi sáng.” Thanh âm lạnh lùng lộ ra vài phần ôn nhu.

“Vừa nhìn thấy người, khẩu vị gì của ta cũng bay mất.” Lấy khăn giấy lau miệng, Tô Bạch miễn cưỡng ngược mắt, hừ lạnh, “Lại là cúc đại, vừa nhìn liền ghê tởm, ghê tởm y như người.”

64. Chương 64

“Đường tổng có gì chỉ giáo?” Ra khỏi nhà ăn, Tô Bạch liền giảm tốc độ.

Đường Kiều bước nhanh đuổi theo: “Không nói một tiếng cảm ơn sao?”

“Đường tổng quả là thanh niên gương mẫu thích giúp người.”

Cúc đại là hoa đẹp, nhưng mỗi lần Trần Uyên tặng hoa kiểu này đều khiến y cảm thấy ghê tởm.

Ghét một người, mọi thứ của người đó cũng trở nên đáng ghét.

Tô Gia ghét thói quen mỗi lần tặng hoa đều tặng cúc đại của Trần Uyên, ghét hẳn ngoại trừ những khi ở cùng y lúc nào cũng mang găng tay trắng, càng ghét Trần Uyên luôn dùng ánh mắt ưu thương lại thâm tình nhìn y, cứ như y cự tuyệt phương thức theo đuổi dị dạng của hắn chính là phạm phải sai lầm tày trời.

“Ngài không thích sao?” Trần Uyên lẳng lặng nhìn Tô Bạch ném đi cành hoa trên bàn, ánh mắt hắn một chút cũng không thay đổi, vẫn như trước là nóng bỏng, khát vọng, lại chất chứa nồng đậm bi tình.

Ánh mắt ấy đủ phức tạp để dọa một đứa trẻ bật khóc.

“Ngài thích cái gì, nói cho ta biết đi có được không? Chỉ cần ngài muốn, thứ gì ta cũng có thể cho ngài.” Tầm mắt dần trượt xuống, dừng lại tại đôi tay tự nhiên đặt trên bàn của nam nhân, đốt khớp rõ ràng, trắng nõn xinh đẹp, mu bàn tay mơ hồ có thể thấy tĩnh mạch màu xanh nhạt.

Như thưởng thức một kiệt tác nghệ thuật, tay phải Trần Uyên chậm rãi vươn tới tay trái nam nhân.

Phập!

Một tiếng trầm đục, Tô Gia tay trái cầm nĩa bạc cắm lên mặt bàn, chỉ cách ngón tay của Trần Uyên nửa lòng, vài bảo vệ khu nhà ăn người Trung Đông liếc sang bên này, không thấy máu không sát phạt, liền quay đi.

“Ta muốn người chết, chết càng sớm càng tốt.” Trên mặt là nụ cười hòa ái, nhưng trong mắt nào có nửa điểm ý cười, băng lãnh như phủ một lớp sương.

“Thế gian này không có bất cứ ai yêu ngài như ta luôn yêu ngài.” Mi mắt rũ xuống, Trần Uyên thong thả thu tay, thanh âm cực thấp, “Ngài có thể đón nhận một kẻ quen biết chưa đến nửa năm, tại sao không chịu tiếp thu tình yêu ta một mực dành cho ngài?”

Đột nhiên ngừng đầu, hai mắt nhìn thẳng Tô Bạch: “Ta không hiểu!”

“Tiểu Hải cũng yêu người yêu đến bỏ cả mạng, sao người chỉ nhắm vào ta?” Nhoài người ra phía trước, tay phải cầm dao ăn nhẹ nhàng khơi cảm Trần Uyên, “Ta cũng không hiểu, hay là người giải thích cho ta hiểu đi?”

“Ta yêu ngài.” Trần Uyên muốn tới gần hơn nữa, dao ăn trong tay Tô Gia liền trượt xuống kề sát yết hầu hắn, chỉ cần dùng chút sức liền có thể cắt đứt động mạch cổ.

“Cho nên loan báo với toàn thế giới rằng ta bị người cường bạo?” Cười lạnh một tiếng.

“Hai người yêu nhau có quan hệ thể xác là bước thăng hoa trong tình cảm.” Trần Uyên vẻ mặt tự nhiên, giống như nói cho cả thế giới biết một năm đó không phải hắn giam lỏng Tô Bạch, mà là bọn họ chỉ mặn nồng bên nhau mà thôi.

“Hình đâu?” Thu dao về, Tô Gia mỉm cười cầm lên miếng thịt bò trên đĩa, con mắt chó nà của Trần Uyên nhìn thấy mình yêu hắn?

“Buổi đầu giá ngày mai.” Câu trả lời của Trần Uyên ngược lại có chút ngoài dự liệu của Tô Bạch.

Tô Gia nhướn mày, thân thể tựa vào lưng ghế: “Giết người một trăm lần cũng không đủ cho ta hả giận.”

Tầm mắt Trần Uyên lại rơi trên tay nam nhân: “Hôn một cái, ta sẽ rút khỏi buổi đầu giá ngày mai.”

“Rồi lần sau người có phải cũng định hôn môi ta, lần sau nữa liền lên tới giường?” Cầm ly nước tạt qua, không thể đánh người, vậy tát nước thì được?

“Cút!” Tô Bạch lạnh giọng.

Vài gã chân chó ở một bên rạo rực muốn xông lên, Trần Uyên bị tạt nước đầy mặt vẫn gơ tay ra hiệu vệ sĩ lui xuống, hai mắt nhìn chằm chằm nam nhân, vượn lười liếm liếm nước chảy đến bên miệng.

Tô Gia yêu mặt mũi thích sĩ diện không mấy am hiểu chữ tục, dưới tình huống không thể động thủ đánh người gặp phải một tên vô lại thật khiến y ghen ghét hết chỗ nói. Cho nên đôi khi vô lại chỉ có thể giao cho lưu manh mặt dày đối phó.

“Mới sáng sớm Trần tổng chưa rửa mặt đã vội vã ra ngoài?” Một nam nhân Âu phục phẳng phiu khoan thai đi tới đứng bên bàn, trên mặt mang theo nụ cười tiêu sái, trong tay kẹp điếu xì gà thượng hạng, sau lưng xếp một hàng vệ sĩ đồ đen kịt thể không thua gì phe Trần Uyên.

Ở thành Ác Ma không thể động thủ ẩu đả, vệ sĩ cũng chỉ là trang sức cho nở mày nở mặt thêm khí thêm thế, bất quá có còn hơn không.

“Vui lòng tránh ra, chỗ anh đang ngồi là của tôi.” Đường Kiêu phà ra một làn khói, dường như để phối hợp với ngữ điệu của hắn, đám hắc y nhân đằng sau nhất tề dang hai chân khoanh hai tay đứng thẳng tắp, loại tình cảnh chỉ có trong phim này làm Tô Gia hơi mím môi, liều mạng nhin xuống mới không cười ra tiếng.

“Đường Kiêu.” Trần Uyên đứng lên, bất quá hắn không hề có ý định nhường chỗ, hai mắt lạnh lùng nhìn cự đối tác trước kia, nếu ánh mắt có thể giết người phỏng chừng Đường Kiêu đã bị Trần Uyên tàn sát ít nhất cả vạn lần.

Loại tâm tình hâm mộ ghen tị oán hận này của Trần Uyên, Đường Kiêu rất hiểu.

Giả sử cũng có một gã đàn ông ôm gia, hôn gia, lên giường với gia như những gì hắn đã từng làm, có lẽ hắn sẽ lập tức đi mua bom nguyên tử làm tình địch nổ banh xác không chừa cả bà.

Đa tạ một đối thủ như Trần Uyên, thể thân do Đường Kiêu bồi dưỡng nhiều năm qua rốt cuộc cũng có đất dụng võ, hai bên đã ngầm ác đấu với nhau không biết bao nhiêu hồi, chỉ có gia hỏa Tô Bạch vô tâm vô phách này ở một bên hờn hờ xem kịch.

Nhưng ai bảo hần phải lòng vị gia vô tâm vô phế kia, nhắm mắt lại liền mong nhớ, mở mắt ra liền muốn đi tìm, Tô Bạch chính là độc dược, mà còn không có thuốc giải.

“Được thôi, Trần tổng thích ở đây cứ tự nhiên.” So với đối diện bản mặt quan tài của Trần Uyên, Đường Kiêu càng nguyện ý nhìn Tô Bạch hơn.

Nhìn Tô Gia, tâm tình tốt, bằng không hần sợ mình sẽ mất kiểm soát đập Trần Uyên một cước, vì buổi đấu giá ngày mai, hần không thể bị mời ra khỏi thành Ác Ma.

Tô Gia chịu không nổi loại tình huống cầu huyết hai thằng nhóc tranh giành lão tình nhân như y, đứng dậy bỏ đi, Đường Kiêu theo sát sau lưng, Trần Uyên theo được hai bước, nhúu mày dừng lại, đáy mắt bình tĩnh tối tăm.

“Tô Bạch.”

“Đường tổng có gì chỉ giáo?” Ra khỏi nhà ăn, Tô Bạch liền giảm tốc độ.

Đường Kiêu bước nhanh đuổi theo: “Không nói một tiếng cảm ơn sao?”

“Đường tổng quả là thanh niên gương mẫu thích giúp người.” Lời này nói đến không chút chân thành, từ miệng Tô Bạch càng lộ ra một cổ ý vị châm chọc khác.

“Đừng khách sáo.” Âm thầm quan sát Tô Gia, mặt mày sạch sẽ, cổ ngực cũng sạch sẽ, thần thanh khí爽, không giống đêm qua miệt mài lao lực quá độ.

Đường Kiêu trong mắt mơ hồ có ý cười, áp đảo được nam nhân này thật đúng là không có mấy ai.

“Tô Gia, ngày mai gặp.” Đường Kiêu thay đổi hần phong cách dĩ vãng, dứt khoát lưu loát bỏ lại một câu liền xoay người rời đi.

Đi đến sáng khoái như vậy ngược lại khiến Tô Bạch một phen sửng sốt, giống như con cún nhỏ trước kia vừa thấy mình liền xoắn xuýt vẫy đuôi mà giờ không bám lấy mình nữa, tuy tự nhủ rằng, con cún này mình mới không cần, nhưng trong lòng ít nhiều vẫn có chút cảm giác khó chịu kỳ lạ.

Quay đầu nhìn theo bóng lưng Đường Kiêu, Tô Gia khẽ hừ một tiếng, y đi không lâu lại gặp Diệp Tử Ngộ, thanh niên vừa tỉnh dậy phát hiện trong phòng chỉ có một mình bèn hối hả chạy ra ngoài.

Diệp tử vận khí không được tốt, vừa tới liền đụng phải Tô Bạch đang mặt lạnh, còn tưởng nam nhân giận hần chuyện hôn mê tối qua, nói cũng không dám nói lớn.

.....

.....

Thành Ác Ma mỗi tuần đều có một buổi đấu giá quy mô lớn, mỗi tháng một buổi đấu giá chuyên môn, thời gian còn lại là những buổi đấu giá thông thường cỡ nhỏ.

Buổi đấu giá chiều mai thuộc loại đấu giá thông thường, lần này vật phẩm toàn bộ do khách cung cấp, thành Ác Ma chỉ phụ trách chủ trì, giữ gìn trật tự cùng với vai trò trung gian.

Harvey đang rất tuyệt vọng, hần làm đội phó của Diệp Tử Ngộ đã hơn ba năm, trước đó làm hình cảnh quốc tế cũng bảy tám năm, có lần nào không oai phong lẫm liệt lao ra quát lớn một tiếng “Không được nhúc nhích!”, đám trùm buôn lậu ma túy hề gặp hần liền như chuột thấy mèo, thế mà giờ đây, hần cứ nhiên bị người ta đem bán.

Nhưng có lẽ chuyện này không phải nguyên nhân chân chính khiến hần tâm phiền ý loạn, hần phải báo với tổ trưởng đây là một cái bẫy, tên hoàng tử Aga đáng chết kia đã sớm bò lên giường của Zayed.

Harvey quả thực hận hoàng tử Aga thấu xương, đồ điểm thối! Cứ nhiên có người đi yêu điên cuồng một người bà con đã cưỡng bạo mình, kết quả lúc hần say sưa giải cứu tên hoàng tử dâm tiện kia lại bị đối phương tiêm một mũi, loại tình huống này hoàn toàn không phải Harvey cũng không phải Diệp Tử Ngộ có thể dự liệu, dù sao trước đó họ đều xem qua ảnh chụp và băng ghi hình Zayed gửi đến, thẩm trạng của hoàng tử Aga kia còn rõ ràng trước mắt, ngặt nỗi người ta vừa quay đầu liền phản bội.

“Món hàng kế tiếp do Zayed điện hạ cung cấp, hình cảnh quốc tế đến từ Anh, thể trạng cường tráng, thân hình rắn chắc, là tổ phó Harvey của Diệp Tử Ngộ tiên sinh.” Tiếng người chủ trì từ bên ngoài truyền đến, bắt đầu giới thiệu vật phẩm.

Hai tay bị trói sau lưng, Harvey trong cảnh tù túng cảm giác được cái lồng sắt giam mình đang bị đẩy đi, âm thanh ồn ào bên ngoài càng lúc càng rõ, đáng tiếc hàng đầu giá vì để tăng hứng thú của khách luôn được phủ một tấm vải đen, Harvey chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một tia sáng xuyên qua khe hở.

“Mở ra cho bọn ta xem nào.” Bên ngoài có người la lên.

Tấm vải đen bao phủ y lời xóc lên, cường độ ánh sáng tăng đột ngột đâm vào mắt làm Harvey phải nheo lại, trên người hắn chỉ mặc một cái quần dài, nửa thân trên để trần lộ ra cơ bắp vạm vỡ, phía dưới lại có người hò hét, ngôn ngữ thô tục không chịu nổi.

Khi một con mèo bị mất móng vuốt và răng nanh lọt vào hang ổ chuột, bạn có thể tưởng tượng bầy chuột từng bị mèo vờn này sẽ hưng phấn cỡ nào, Harvey không cần nghĩ cũng đoán ra được lũ đốn mạt kia khẳng định đang dẫn đo nên làm sao chơi hắn.

Cho hắn một khẩu súng đi, hắn thà tự giải quyết còn hơn lọt vào tay bọn rác rưởi.

“Giá khởi điểm, một triệu đô la.” Người chủ trì một câu làm hiện trường nhất thời sôi sục, có lộn không vậy? Một tên cảnh sát quèn cũng tới một triệu đô la?!

“Đây là giá khởi điểm do Zayed điện hạ quy định, người có lòng mời ra giá.” Người chủ trì giải thích.

Vừa xem hàng xong vài trùm ma túy vốn nóng lòng muốn thử nghe giá rồi lập tức ồ ồ, Harvey thì lập tức lên tinh thần, hắn đang ngồi trên chiếu, nhìn thấy tổ trưởng, tổ trưởng nhất định là tới cứu hắn.

Đáng tiếc bị bịt miệng, bằng không Harvey nhất định sẽ la lớn “Tổ trưởng tôi yêu anh!”, không đúng, phải nói là “Tổ trưởng cẩn thận, là bầy”.

“Một triệu năm trăm ngàn.” Diệp Tử Ngộ không phụ sự mong đợi của mọi người, giơ thẻ.

Hiện trường có không ít nhân vật đều biết mặt vị hình cảnh quốc tế anh tuấn trẻ tuổi này, lúc người chủ trì đưa ra giá khởi điểm của Harvey bọn họ cũng hiểu được, Zayed cố ý cho Diệp Tử Ngộ xuất huyết.

Tiền mua bán thuộc hạ không thể tính vào ngân sách công, Diệp Tử Ngộ phen này có lẽ sẽ bị một vỏ đau.

Không ai nguyện ý tham gia trận chiến giữa Zayed và Diệp Tử Ngộ, một đám bàng quan xem kịch hay, nhất thời cũng không ai ra giá tiếp.

“Một triệu năm trăm ngàn lần thứ nhất.”

“Hai triệu.” Có người giơ thẻ bài.

Tô Gia ngồi bên cạnh Diệp Tử Ngộ liếc sang phía Đường Kiều ngồi bên cạnh Zayed, Zayed đề xuất giá khởi điểm, Đường Kiều phụ trách nâng giá, bọn họ đoán chắc Diệp tử phải cứu Harvey về.

“Cứ tiếp tục như thế cậu sẽ phá sản.” Tô Gia tuyệt sẽ không quan tâm người khác phá sản hay không, nhưng tiền đề là người này không có quan hệ gì với y, nếu là đối thủ y còn có thể ở trong lòng a ha hai tiếng.

Bất quá dù sao Diệp tử hiện giờ cũng là đối tác của y, nói trắng ra là người bên phe Tô gia, theo tính chất bắt cầu, Zayed dốc toàn lực moi tiền Diệp Tử Ngộ cũng là đang tổn hại thể diện của Tô Bạch.

“Em phải cứu Harvey.” Diệp tử trừng mắt nhìn Đường Kiều đang cười tươi rói, nếu họ Đường đó mua được Harvey, Tô Mặc khẳng định sẽ đi tìm Đường Kiều đòi người, hắn tuyệt đối không thể để Tô Mặc lại rơi vào bẫy của con sói đó. (nói vậy! người ta là sói hời nào, là đại điếu!)

Trên thực tế Diệp Tử Ngộ đã nghĩ quá nhiều, Tô Gia sẽ không hảo tâm đến mức giúp hắn đòi người với Đường Kiều.

“Cậu ra giá một lần nữa.” Nam nhân nheo mắt cười ung dung đứng lên.

“Tô Mặc.” Diệp Tử Ngộ thần tình lo lắng.

“Giao cho tôi.” Thanh niên lúc kinh lúc sợ làm Tô Gia có chút đỡ không nổi, y không phải búp bê bằng bông, não cũng không phải bằng đậu hủ.

“Hai triệu năm trăm ngàn.” Vô pháp ngăn Tô Bạch, Diệp Tử Ngộ chỉ có thể giơ thẻ ra giá, bắt quá đôi mắt vẫn gắt gao theo sát nam nhân.

Tô Gia thông thả đi tới chỗ Đường Kiêu, một tay đè lại thẻ bài đối phương sắp giơ lên.

“Hai triệu năm trăm ngàn lần thứ nhất.”

“Người kiểm tay ta, ta còn có miệng.” Họ Đường vẻ mặt rất đáng đánh.

“Muốn ta hôn người à?” Cúi người, Tô Gia kề sát Đường Kiêu cười khê một tiếng, thanh âm ôn nhu đến khiến hắn thiếu chút nữa thả hồn.

“Hai triệu năm trăm ngàn lần thứ hai.”

“Ba.....” Đường Kiêu nói chưa thành câu, miệng đã bị bịt lại.

“Ta có hai tay.” Bụng ngón tay mềm mại nhẹ nhàng lướt trên môi Đường Kiêu, hai nam nhân tầm mắt kịch liệt va chạm giữa không trung, va chạm đến ngực cũng phát đau.

“Hai triệu năm trăm ngàn lần thứ ba, chúc mừng Diệp tiên sinh.” Một chùy định giá, giao dịch đạt thành.

“Đáng tiếc, mới có hai triệu rưỡi, tôi còn tưởng sẽ bán được chừng hai chục triệu.” Zayed vuốt râu tặc lưỡi tiếc hận.

Tô Bạch đã trở về, đến nhanh đi cũng nhanh, lưu lại độ ấm của đầu ngón tay trên môi thật lâu không phai.

Nhẹ nhàng sờ môi mình, Đường Kiêu cười nói: “Dù sao mục đích của anh cũng không phải ở chỗ này.”

Zayed nhiệt tình vẫy tay với Diệp Tử Ngộ cách đó không xa: “Tiền của Diệp gia, hốt được khoản nào hay khoản đó.”

Cổng vào chợ có chút rối loạn, Trần Uyên Âu phục giày da đen toàn tập, hai tay mang găng tay trắng diện vô biểu tình rảo bước lên sân đấu giá, một số người rất nhanh rời tai bàn tán.

“Là Trần Uyên, phản đồ của Tô gia.”

“Hắn thật sự muốn bán đấu giá đồng ảnh đó?”

Hiển nhiên tâm tư xem kịch hay của quần chúng đã đạt tới cao trào, Trần Uyên làm như không nghe không thấy, cho dù hôm qua mới bị Tô Gia miệt thị một phen, hôm nay hắn vẫn thoải mái tiêu sái đến gần Tô Bạch cung kính khom lưng trước nam nhân, trong tay ôm một bó hồng đỏ cực lớn quả thực chiếu mù mắt ai đó.

“Kịch cỡm.” Đường Kiêu khinh thường hừ lạnh.

65. Chương 65

Đường Kiêu khoe miệng lại hung hăng giật một phát.

Tô Gia sắc mặt cũng không tốt đến đâu.

Diệp Tử Ngộ nhăn nhó như ăn phải khổ qua.

Người mua có thể lựa chọn nhận hàng thanh toán tại chỗ, hoặc là tiến hành trao đổi với bên bán sau khi buổi đấu giá kết thúc, nếu sợ hàng mới mua còn nóng hổi vừa ra khỏi cửa đã bị cướp đoạt cũng có thể nhờ bên bán vận chuyển đến nơi mình muốn, bắt quá phí giao hàng là một khoản không nhỏ.

Harvey may mắn khi Diệp tử dứt khoát đưa chi phiếu chuộc lại tự do, từ trong lồng sắt nhào ra hắn liền như khỉ chuyền cành nhanh nhẩu chạy tới bên Diệp tử, dán vào tai tổ trưởng trần tình chuyện Zayed và Aga, Harvey hắn bị bắt tuyệt đối là ngoài ý muốn, không phải tại năng lực có hạn.

“Chúng ta chỉ cần chấp hành nhiệm vụ.” Diệp Tử Ngộ nói, Aga có thích Zayed hay không không liên quan tới hắn, Diệp Tử Ngộ chỉ phụ trách xử lý vụ án, không phải chuyên gia tình cảm.

“Tổ trưởng, vậy hai triệu rưỡi đó.....” Harvey cúi đầu đếm ngón tay, đem bán hắn cũng không được nhiều tiền như vậy, a, không đúng, hắn vừa mới bị bán!

Phải nói là, bán thân một lần nữa cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy.

“Hai triệu rưỡi, tiện nghi anh rồi.” Diệp tử trừng Harvey, “Sau này còn để xảy ra chuyện tôi sẽ bắt anh làm công cả đời, tiền lương một xu cũng không có.”

Hai triệu rưỡi thì hai triệu rưỡi, vẫn đỡ hơn làm nô lệ, Harvey cười ngó ngòi xỏm một bên, hắn biết ngay tổ trưởng nhà hắn người tốt tiền nhiều, sẽ không để hắn khổ sai miễn phí cả đời.

Đối thoại của hai người Tô Gia ở một bên lơ đãng nghe từ đầu đến cuối, nam nhân thoáng nhìn Đường Kiều và Zayed ngồi song song ở phía trước bên phải.

Sau Harvey, sàn đấu giá lại lục tục trình lên vài món hàng kỳ kỳ quái quái, có mấy gã keo kiệt đem nô lệ mới mua mấy hôm trước lên đài để bán lại khuyến mãi, thu hút nhiều người chú ý hơn cả vẫn là các loại vũ khí, bất quá cổ kị quy củ thành Ác Ma, vũ khí chỉ được tiến hành giao dịch khi đã ra khỏi thành.

“Vật phẩm đấu giá kế tiếp, là loạt ảnh do Trần Uyên tiên sinh cung cấp.” Người chủ trì thông minh không nói ra tên đối tượng trong ảnh, Tô gia hùng bá châu Âu, cũng có qua lại khá thân thiết với nhiều đại gia Trung Đông, ít nhất ở đây không ai chưa từng nghe đến danh xưng Tô Gia này, thậm chí còn có một số kẻ ôm lòng kính sợ với nam nhân lãnh khốc đa tài kia.

Thành Ác Ma tuy rằng cái gì cũng có thể đem ra bán, nhưng khi cần thiết, vuốt mặt cũng phải nể mũi.

Người chủ trì vừa dứt lời hiện trường liền dấy lên một trận xôn xao, Tô Gia đôi chân dài chéo nhau, hai tay tự nhiên gác trên tay vịn của ghế, vẻ mặt thoát nhìn cũng không có bao nhiêu biểu tình.

Diệp Tử Ngộ ngồi bên cạnh trộm liếc nam nhân, thấp giọng nói: “Em sẽ mua hết.”

“Chờ xem sao đã.” Tầm mắt lại phiêu qua Đường Kiều, Tô Gia khước miệng bất giác mang ý cười.

Sàn đấu giá thiết bị đầy đủ, máy chiếu 3000 lumens thêm màn hình HD, ảnh phóng ra tuyệt đối vừa to vừa rõ nét, dựa theo quy tắc đấu giá, loại vật phẩm dạng ảnh này không thể trình chiếu hết cho người ta xem chùa, cùng lắm chỉ tung một hai tấm cho người mua nhìn sơ, còn lại phải mua được loạt ảnh mới có thể xem trọn.

Quy tắc này đôi khi sẽ dẫn tới tình huống “có tiếng không có miếng”, chẳng hạn bạn mua ảnh khỏa thân của Marilyn Monroe, nhưng ngoại trừ mấy tấm hình nghệ thuật kiểu “tỳ bà che nửa người” do bên bán triển lãm, số còn lại đều là lừa tình, để tránh loại tình huống này, bên bán trước khi lên sàn phải công bố một số đặc tính của ảnh, nếu đến thời điểm giao dịch phát hiện ảnh có sai khác nghiêm trọng so với những gì bên bán đã miêu tả, bên mua có quyền yêu cầu bên bán bồi thường một khoản nhất định.

Bất luận thế nào, đối với tấm ảnh đầu tiên Trần Uyên tung ra, mọi người đều tràn ngập chờ mong, không xem không được.

Trần Uyên trước đó đã sớm niêm phong kho ảnh, thành Ác Ma cũng tự giác không mở niêm phong tiến hành kiểm duyệt, đấu giá loại này thường bán kèm cả phim, bất quá Trần Uyên hiển nhiên không có ý định đó, thứ hắn bán đều là thành phẩm, chỉ có ảnh, nửa mảnh phim cũng đừng mơ.

Điều này người chủ trì ngay từ đầu đã nói rõ, nhưng xảo diệu là không ai nhắc tới cấp độ của ảnh, Trần Uyên không nói, người chủ trì cũng không hỏi, nhưng hai từ “tư mật” và “Tô Gia” đã đủ hấp dẫn mắt người.

“Sau đây là vài tấm trong số đó, nếu các vị muốn toàn bộ năm trăm hai mươi tám ảnh, hoan nghênh ra giá.” Khi người chủ trì nói ra số lượng ảnh, Đường Kiều khước miệng rõ ràng run rẩy một hồi.

Có thể tung năm trăm hai mươi tám, cũng đồng nghĩa trên thực tế chỗ Trần Uyên không chỉ có năm trăm hai mươi tám này, theo tính cách quý dị của Trần Uyên, không ngừng chụp ảnh Tô Gia hắn có thể lý giải, Đường Kiều cũng đã nghĩ qua, nhưng hiện tại vừa liên tưởng đến con số này hắn quả thực muốn..... phát điên!

Năm trăm hai mươi? 520? Ta yêu người?

Đường Kiều kiểm nén xung động trợn trắng mắt, trong lòng thầm phun trào hai chữ: Ghê tởm.

Bởi vì ảnh đầu là tiêu chuẩn năm tắc, mấy tấm dùng để triển lãm đều sẽ được chiếu trên màn hình cho quan chúng xem.

Những kẻ trông ngóng ảnh nóng tư mật chân chính có lẽ phải thất vọng. Khi trên màn hình chiếu ra tấm ảnh đầu tiên Tô Gia hơi bĩu môi, Trần Uyên nếu thật sự dám đem khoe đồng hình y không mặc quần áo thì không phải là Trần Uyên mà y biết, bất quá con số năm trăm hai mươi, lúc nghe qua Tô Gia vẫn nhin không được lông mi tốc tốc run, Trần Uyên hấn chụp loạn thất bát tao gì!

Tấm thứ nhất này không dính dáng tới “tư mật”, nhưng vị đạo “tư nhân” ngược lại có một chút, ít nhất trên thế giới chẳng mấy ai có lá gan này, có thể chụp lại bộ dáng lúc ngủ của Ngọc Diện Diêm La.

Người trong ảnh mặc áo tơ lụa trắng hoa văn chìm cổ đứng nút tàu, không cởi một nút, kín kẽ hoàn hảo, một tay chống má nằm nghiêng trên ghế trúc trải đệm mềm, hai mắt nhắm nghiền tựa hồ đang ngủ, một nam nhân như vậy, ngay cả khi đang ngủ cũng không mang đến cảm giác lơ lửng.

Đường Kiều nhìn góc trong cùng bên trái tấm ảnh, theo hấn biết Tô Bạch ở nhà có thói quen để chân trần, ảnh chụp cắt rất đúng chỗ, cắt ngay mắt cá chân, Trần Uyên cũng thật lao tâm.

Không thấy điểm gì táo bạo, mọi người đối với tấm ảnh đầu tiên đều phản ứng thường thường.

“Giá khởi điểm năm triệu hai trăm ngàn.” Người chủ trì mở miệng báo giá.

“Năm triệu năm trăm ngàn!” Chỉ mỗi Diệp Tử Ngộ thanh âm to rõ hét giá, theo sau đó là một mảnh yên tĩnh.

Ảnh của mình bị lộ ra bán đương nhiên không thoải mái, nhưng không ai mua cũng khiến người khó chịu, tâm tình này mâu thuẫn đến lợi hại.

Người chủ trì không vội hô “Năm triệu năm trăm ngàn lần thứ hai thứ ba” gì đó, anh ta tung một bức khác do Trần Uyên cung cấp để triển lãm, nếu nói tấm đầu rất có hơi hướm của nghệ thuật, thì tấm tiếp theo lại rất có tính bùng nổ.

Đường Kiều khoe miệng lại hung hăng giật một phát.

Tô Gia sắc mặt cũng không tốt đến đâu.

Diệp Tử Ngộ nhăn nhó như ăn phải khổ qua.

Tấm thứ hai cũng không có lộ chỗ nào, trong ảnh Tô Gia vẫn mặc kín cổng cao tường, nhưng lần này bên trong không chỉ có một mình Tô Bạch, còn thêm một gã họ Trần tên Uyên.

Trong ảnh, Tô Gia nằm dưới bóng cây, tựa hồ cũng đang ngủ, nhưng thoát nhìn giống bị chuốc thuốc làm hôn mê hơn, Trần Uyên ngồi bên giường thâm tình ai uẩn ngắm nhìn nam nhân không có tri giác, một tay đặt trên đùi Tô Bạch, tư thế thân mật vô cùng, người không biết chuyện thấy vậy còn tưởng họ là một đôi.

Đường Kiều lúc này đã ngộ ra, Trần Uyên không phải bán ảnh tư mật chó má gì, rõ ràng là trả thù hấn trước kia gửi cho Trần Uyên ảnh hấn và Tô Bạch của hiện tại hôn môi.

Trần Uyên ước gì làm cho cả thế giới cảm thấy mình và Tô Bạch là một đôi, nên mới trưng ra “ảnh tình nhân” do chính hấn chế tạo.

Tấm thứ hai vô hình chung xác minh lời Trần Uyên nói trước đó “Ta và Tô Gia có quan hệ phi thường”, lần này ngoài Diệp Tử Ngộ, cũng có những người khác gơ thẻ bài ra giá.

Tô Gia trầm mặc không nói, ngón tay gõ gõ tay vịn ghế dựa, bó hoa vừa rồi Trần Uyên tặng y đã sớm bị giẫm nát thành rác.

Ngay sau đó là tấm thứ ba, trong ảnh Tô Bạch trước sau như một vẫn trong trạng thái “đang ngủ”, Trần Uyên cũng vẫn ở bên cạnh, lần này mãnh liệt hơn, không chỉ đặt tay lên đùi, cả môi cũng hôn.

Đường Kiều lập tức gơ thẻ, thanh âm trầm thấp nguy hiểm: “Mười triệu.”

Trần Uyên câu khoe miệng, tựa hồ tâm tình không tẻ, vẻ mặt kiêu thành thường thức “ảnh thân mật” của hân và Tô Bạch trên màn hình.

“Mười triệu lần thứ nhất.”

Diệp tử định giờ thể bài lại bị Tô Bạch ngăn cản, y thà loạt ảnh bị Đường Kiêu nhìn cũng không muốn bị những người khác xem.

Màn hình cứ nhiên tung tiếp tấm thứ tư, Trần Uyên hiển nhiên hạ quyết tâm không để Đường Kiêu được yên ổn.

Tấm này là ảnh giường chiếu thật sự, Tô Gia vẫn bộ dáng “đang ngủ” nằm trên chiếc giường rộng lớn, chân kéo đến cổ che chắn nghiêm ngặt, cũng không biết bên dưới có mặc quần áo hay không, ngược lại Trần Uyên bán ngồi bán nằm bên cạnh, để lộ nửa thân trên rắn chắc, khiến người miên man liên tưởng.

“Thao!” Đường Kiêu nhin không được văng tục một câu.

Có vài thứ, biết rõ là một chuyện, tận mắt nhìn thấy là một chuyện khác.

Quy củ thành Ác Ma áp đặt ở đây, trên người lại không có lấy một khẩu súng, Trần Uyên là nhắm vào điểm này mới cố ý tung hình cho hân tức chết, muốn phô trương đúng không?

Đường Kiêu thật mạnh bật dậy khỏi chỗ ngồi, lạnh lùng quét mắt khắp quan chúng, rất có khí thế điên cuồng “thằng nào dám nâng giá với ta, ngày mai ta giết cả nhà nó”.

Đại khái là ánh mắt kia quá đáng sợ, quan chúng lần lượt ngó lơ né tránh, con người tuy có lòng bát quái hiếu kỳ, nhưng vẫn chưa tới mức bán mạng chỉ để xem vài tấm ảnh.

Huống chi bỏ mười triệu mua mấy trăm tấm ảnh, tiền nhiều không chỗ tiêu là đây.

Còn gì uất ức hơn thế nữa, mất những mười triệu mua toàn là “ảnh chụp chung” của Trần Uyên và Tô Gia, Đường Kiêu phen này bị Trần Uyên trả thù đủ độc.

Tô Gia đáy mắt bình tĩnh đến tối tăm, ngay lúc người chủ trì hô lên “Mười triệu lần thứ ba” y đột nhiên đứng dậy, trước mắt bao người một lần nữa đi tới chỗ Đường Kiêu sắc mặt khó coi, một tay vịn vai đối phương, một tay nâng chiếc cằm nam tính, cúi người hôn xuống.

Cái gọi là tuyệt xứ phùng sinh, cái gọi là liễu ám hoa minh hựu nhất thôn (*), là đây.

(*) Nghĩa là trong khó khăn tìm được lối thoát. Nguyên câu thơ là của Lục Du: “Sơn cùng thủy tận nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn” – “Núi cùng nước tận ngỡ hết lối, Qua liễu thấy hoa lại gặp làng”.

Như đi giữa đại mạc ba ngày ba đêm đột nhiên nhìn thấy ốc đảo, Đường Kiêu ngay khoảnh khắc Tô Bạch chủ động hôn mình, chỉ cảm thấy uất ức tích tụ trong ngực thủy đều tan biến, một dòng suối trong mát từ miệng vỡ về khắp toàn thân, thoải mái đến mỗi một lỗ chân lông đều hé mở để hấp thụ.

Cơ hồ ngay lập tức, Đường Kiêu nhiệt liệt đáp lại nam nhân, tay ôm eo Tô Gia dùng sức kéo vào lòng, đối phương liền tiến tới một bước thuận thể ngồi lên đùi Đường Kiêu.

Ảnh chụp có là gì, Tô Gia hiện tại người thật hàng thật ngay bên hân;

Hôn môi có là gì, bọn họ bây giờ cũng đang thực thi nồng cháy thỏa mãn người xem;

Giường chiếu có là gì, bọn họ cũng đã diễn luyện qua không biết bao nhiêu lần.

Đường Kiêu nhiệt tình lại cuồng dã tham lam đòi hỏi, như thể mấy kiếp chưa được chạm qua thân người, có câu tiểu biệt thắng tân hôn, hân một phen từ biệt thiếu chút nữa ghen đến phát bệnh.

Đường Kiêu với Trần Uyên thích đấu thế nào thì đấu thế ấy, nói cho cùng một người là bạn tình đã chấm dứt quan hệ, một người là kẻ đã sớm phản bội y, Tô Gia cũng không hiểu tại sao mình lại xúc động thành như vậy.

Đại khái là cảm thấy Đường Kiêu dù sao cũng từng giúp mình rất nhiều, cũng có thể là cố ý chọc tức Trần Uyên.

Tóm lại là y mềm lòng.
Nếu đã hôn, thôi cứ hôn cho trót.

66. Chương 66

“Tô Bạch, người thích ta rồi.”.....

“Tự kỷ đến trình độ của người quả thật đã hết thuốc chữa.”

Có thể hôn ý nhị, có thể hôn triền miên, cũng có thể hôn kịch liệt mà điên cuồng.

Khoảnh khắc hai đôi môi chạm vào nhau, dường như có pháo hoa nổ rộ nơi đầu lưỡi, mang theo chút đau đớn đã lâu không được cảm nhận, họ tựa hồ mất hết dưỡng khí chỉ có thể cướp đoạt hô hấp từ trong miệng đối phương để duy trì sự sống.

Tiểu biệt thắng tân hôn, vậy trường hợp như họ tính là gì?

Nhịp tim Tô Bạch bỗng nhiên nhanh hơn, một loại tình tứ khó có thể gọi tên cấp tốc bành trướng trong ngực, y bầu chặt vai Đường Kiều, tư thế này của hai nam nhân đẩy họ đến bên bờ vực nguy hiểm sát súng tẩu hỏa, chỉ cần một giây bất cẩn sẽ ngã xuống.

“Đủ rồi –” Tách ra trước vẫn là Tô Bạch, người ăn muối nhiều cũng bình tĩnh mau, cơn xúc động nhất thời qua đi liền là đầu óc loạn thành bụi gai, nhưng ít nhất ý thức được trước mặt công chúng không cần thiết phải biểu diễn màn kịch kịch tình gì.

Đường Kiều quàng eo nam nhân đứng lên, nắm tay Tô Gia nhanh nhẹn ra khỏi sàn đấu giá, lần này diễn xuất độ sốc cũng tương đương loạt ảnh trên màn hình.

Trần Uyên không biết biến mất từ lúc nào, Đường Kiều tiền cũng không trả đã ôm người bỏ chạy, Zayed nhún vai phân phó thủ hạ lấy chi phiếu thanh toán mười triệu kia, thuận tiện nhờ người đưa bộ ảnh tới phòng của Đường Kiều, vương phải một đồng bọn như vậy cũng là chuyện bất đắc dĩ.

“Người có thể leo lên tới vị trí đương gia Tô gia trước nay đều không phải tiểu bạch thỏ, Diệp cảnh quan, yêu ai không yêu lại đi yêu Tô Mặc, Tô Mặc Tô Mặc, nghe tên là biết rồi, Tô Bạch là ngoài trắng trong đen, còn vị Tô Mặc tiền sinh này trong bụng cũng không thấy nửa điểm trắng.” Một thân áo dài Ả Rập, Zayed đi tới bên cạnh Diệp Tử Ngộ, dưới ánh nhìn “hung hãn” của Harvey thông thả ngồi xuống vị trí vốn của Tô Bạch trước đó.

Trên sàn vẫn tiếp tục đấu giá, chỉ là bây giờ còn mấy ai chú ý?

“Hợp tác với Tô gia là lựa chọn thông minh, nhưng yêu một nam nhân như vậy lại là quyết định thất bại, ban này anh cũng thấy rồi đây, vị Tô tiền sinh kia từ đầu đến cuối đâu có ngó ngang gì tới anh, Diệp cảnh quan mất hết mặt mũi trái lại khiến người ngoài cuộc như tôi nhìn cũng đau lòng.” Zayed huyền thuyên như thể đang tán gẫu với bạn già.

“Zayed, hiện tại có rất nhiều người muốn lấy mạng người.” Khóe mắt hơi giật một chút, Diệp Tử Ngộ trên mặt nhưng không có bao nhiêu biểu tình.

“Từ lúc tôi bước vào thế giới này đã có rất nhiều người muốn lấy mạng tôi, đáng tiếc là cho tới bây giờ vẫn không ai thành công.” Tầm mắt từ sàn đấu giá dời về vị cảnh sát trẻ tuổi bên cạnh, Zayed mỉm cười, mắt hần đi truyền từ người cha Trung Đông, sâu mà sáng, lông mi đen dày rẽ quạt, nếu vót sạch chòm râu dưới cằm cũng là một nam nhân anh tuấn.

“Ta sẽ bắt được người.” Diệp Tử Ngộ nhìn phần tử tội ác Trung Đông này, ngữ khí trịnh trọng.

“Anh đuổi theo Tô Bạch bao nhiêu năm vẫn không bắt được, hiện tại chuẩn bị đổi mục tiêu? Diệp cảnh quan thịt non da mềm đích thực không tệ, anh là con lai tôi cũng là hỗn huyết, có muốn cùng nhau lên giường trao dồi kinh nghiệm không?” Zayed trưng vẻ mặt nghiêm trang nói lời lưu manh, một bên Harvey

đã thủ thế muốn nện tên hồn trưởng dám cả gan bắt kính với tổ trưởng, Diệp Tử Ngộ trừng Harvey, nơi này không cho ầu ẩu.

Lại nheo mắt hừ lạnh: “Ta càng muốn trao dồi kinh nghiệm với người trước tòa.”

“Harvey, đi thôi.” Đứng dậy, cảnh sát trẻ xoay người nhanh chóng rời sàn đấu giá, Harvey cụp tai theo đuôi, thỉnh thoảng còn quay đầu trừng Zayed hai cái.

“Ha ha ha, còn trừng nữa lần sau tôi sẽ bán anh sang Thái Lan chuyển giới.” Zayed cười sang sảng, Harvey nhất thời sờn tóc gáy cuống cuống chạy theo Diệp Tử Ngộ ra ngoài.

“Đúng là một đám người vô vị.” Lắc lắc đầu, Zayed thở dài, “Hai gia hỏa kia giáp mặt liền cắn môi nhau, không chọc điên Trần Uyên mới là lạ.”

.....

.....

Khi cửa phòng bị Đường Kiêu đóng sầm một tiếng, Tô Gia thốt nhiên có một giây thất thần, mình thế nào lại bị Đường Kiêu một mạch lôi đến đây? Sự tình một lần nữa phát triển vượt ngoài tầm kiểm soát của y, dường như bất kể chuyện lớn bé gì sẽ dính tới Đường Kiêu đều lệch khỏi quỹ đạo.

“Chúng ta chia tay rồi mà.” Để chiếm tiên cơ, Tô Bạch giành mở miệng trước, nhưng lời vừa nói ra mới phát giác có chút vấn đề.

Đường Kiêu cởi áo khoác ném sang một bên, kéo kéo cổ áo sơ mi bước nhanh tới hướng nam nhân ngồi trên sofa, thể công hung mãnh.

“Ta có nên cảm thấy vinh hạnh, bởi vì hóa ra ta và người cư nhiên từng có quan hệ với nhau?” Mặc dù trước đó hai người đã lên giường không biết bao nhiêu lần, nhưng Tô Bạch chưa từng mở miệng nói ra ba chữ thiêng liêng nọ, cũng không ngay mặt đáp lại tình cảm của Đường Kiêu, cho tới nay đều là Đường Kiêu ở đằng sau vất vả theo đuổi.

“Đường Kiêu, hà tất nói những lời này? Người rõ ràng hiểu ý ta.” Thoáng chốc đối phương đã đi tới trước mặt y, Tô Gia ngẩng đầu nghênh tiếp đường nhìn của hắn, ánh mắt nóng bỏng kia lập tức một kích trúng ngực y.

“Tô Bạch, người sợ ta?” Sơ mi bị kéo mạnh một cái, cúc áo hình vỏ sò tranh nhau rơi xuống đất, thân thể mang vẻ đẹp nam tính liền hiển lộ không sót gì, hai tay chống hai bên sofa đơn vậy hăm Tô Bạch ở giữa.

Tầm mắt vừa vịn rơi trên cơ bụng rắn chắc của Đường Kiêu, Tô Gia khóe miệng run rẩy: “Tô Bạch ta chưa bao giờ biết sợ ai, Đường tổng hình như quá dễ cao mình rồi.”

“Vậy tại sao người không dám đối mặt ta?” Bán ngồi để đồng vị nhìn thẳng Tô Bạch, Đường Kiêu hai tay cũng thuận thế trượt xuống đùi đối phương, cách chất liệu vải mỏng manh, lòng bàn tay cảm thụ thân nhiệt của nam nhân, lạnh lạnh.

“Cần quấy.” Mắt phượng hơi xéch lập tức trừng Đường Kiêu, đối phương lại không hề báo động trước tình hình kẻ sát, hơi thở hai nam nhân trong tích tắc quấn quýt nhau giữa đường nhìn nóng bỏng.

Khoảng cách quá gần, Tô Bạch mơ hồ nghe thấy mùi xì gà nhàn nhạt cố hữu trên người Đường Kiêu, khí tức hỗn tạp riêng biệt ấy mang đến một cảm giác kỳ lạ, đó là vị đạo mà từng có một thời mỗi sáng y mở mắt đều có thể ngửi thấy, lâu ngày dài tháng đại não đã chặt chẽ khắc ghi vị đạo này, hình thành một loại phản ứng có điều kiện.

Cho nên nói y ghét thói quen.

“Đối phó một người không chịu nói lý như người ta chỉ có nước cần quấy đeo bám, phương diện này chúng ta chẳng qua là khắc chế nhau thôi.” Hơi nhào ra phía trước, hai tay từ đùi Tô Gia lần lên trên, gắt gao ôm vòng eo mảnh của đối phương.

Hơi thở quanh quần giăng co, tầm mắt giao thoa va chạm, một tia lửa vô thanh vô tức bùng cháy trước mặt, thân thể dán sát khiến hai nam nhân đã lâu không thân mật qua phút chốc hồi ức lại khúc nhạc trước

kia từng đàn tấu trên người nhau, những nốt nhạc như chịu ma chú phiêu vào trong đầu không ngừng nhảy nhót, càng ngăn cản thân thể hồi ức chỉ càng hồi ức mãnh liệt hơn.

Hô hấp đã sớm mất khống chế, nhận nhạo bất an.

“Tô Bạch, người thích ta rồi.” Đây là phạm quy, Đường Kiêu môi thiếp bên tai Tô Bạch thì thầm một câu, hơi thở ấm áp phả vào vành tai mang đến chút nhồn nhột khó hình dung, rõ ràng biết bộ phận này là nơi nhạy cảm của Tô Bạch, thanh âm đặc biệt trầm thấp đầy từ tính như một cây kim nhỏ dùng mũi kim châm chích trên chọc màng nhĩ.

“Tự kỷ đến trình độ của người quả thật đã hết thuốc chữa.” Hai tay vịn vai Đường Kiêu nỗ lực đem đối phương từ trên người mình đẩy ra một khoảng cách, trên má Tô Gia đã bắt đầu xuất hiện áng mây đỏ ửng không bình thường.

Một người ý chí có kiên cường đến đâu cũng khó lòng khống chế thân thể, tỷ như vô pháp ra lệnh cho nó không được nhiễm bệnh cảm mạo, điều này Tô Bạch không tài nào làm được.

Là trò giỏi yêu học tập lại siêng năng chịu khó, Đường Kiêu đã sớm nghiên cứu thấu đáo thân thể Tô Bạch, hần tuần hoàn theo con đường quen thuộc không ngừng châm mồi lửa trên người Tô Gia, hai tay từng li một vuốt ve cánh tay nam nhân, đôi khi lại sờ qua vành tai đối phương, giống như trước kia họ thường xuyên làm thế.

Hắn tin rằng, không ai có thể lấy lòng nam nhân này giỏi hơn hắn.

“Vậy người ít nhất thích làm tình với ta.” Hành động ban nãy của Tô Bạch ở buổi đầu giá không cần nghi ngờ đã khiến tâm tình Đường Kiêu thập phần tốt, hần một lần nữa giang hai tay ôm Tô Bạch vào lòng. Từ lúc vào phòng đến giờ, Tô Bạch không hề một tát cho hần nỗ lực ôm đóm hay một cước đá hần văng ra, vô luận bản thân Tô Gia có phát hiện hay không, nam nhân này bất tri bất giác đã quen với sự tồn tại của hần, thậm chí là với những động chạm thân mật giữa họ.

Bản lĩnh nói trắng ra của Đường Kiêu chính là chuyên môn đối phó loại người tâm địa gian xảo như Tô Gia.

Tô Bạch mím môi, đột nhiên không biết nên đáp thế nào, y đích xác rất thích làm chuyện đó với Đường Kiêu, ít nhất lần nào y cũng được hầu hạ sung sướng.

Không cần Tô Gia trả lời, Đường Kiêu lại hôn nam nhân, hần sẽ khiến Tô Bạch dùng thân thể để cảm nhận.

Nụ hôn kết thúc, hô hấp cả hai đều đã hỗn loạn bất kham, Đường Kiêu nắm chặt mỗi phút mỗi giây, còn chưa ổn định cơn thở dốc lại bắt đầu tận lực liếm mút cả người Tô Bạch, kích thích quá độ với một nam nhân đã lâu không được phóng thích mà nói quả thật có chút đáng sợ.

“Đường Kiêu, đủ rồi.” Hít sâu một hơi, y rõ ràng đã quyết tâm thoát khỏi cái hồ sâu này, sao giờ lại sa vào đó lần nữa.

Bắt lấy hai tay nam nhân áp lên ngực mình, Đường Kiêu thở hổn hển, hai mắt đục ngầu nồng đậm tình dục: “Người đã không sợ ta, há lại sợ làm tình với ta?”

“Đừng giở trò khích tướng.” Sợ một người liên quan gì tới chuyện làm tình? Thế nhưng đối phương đã mang theo hai tay y một đường vuốt xuống, ngón tay lướt qua cơ bụng ưu mỹ, y như có thể tưởng tượng ra lực lượng cường hãn ẩn chứa tại nơi đây.

“Người có phản ứng.” Đường Kiêu mỉm cười, nhân lúc y không kịp phòng bị bắt ngờ mò xuống phía dưới.

Tô Gia hít một hơi khí lạnh, hung hăng trừng ai kia: “Là đàn ông bình thường đều sẽ có phản ứng!”

Đồ vô lại! Lưu manh!

“Vậy tại sao không tiếp tục, ta sẽ làm người thoải mái.” Thanh âm vừa trầm vừa khàn hóa thành ác ma tái thể, hết lần này đến lần khác dụ dỗ nam nhân.

Như để nghiệm chứng bản thân, Đường Kiêu đột nhiên vạch áo nam nhân cắn một phát, ra sức mà mút, bờ ngực trắng muốt của vị gia nào đó lập tức in lại một trái dấu tây chóit mắt.

Nếu nói lúc trước hắn còn nghi hoặc tại sao Tô Bạch đột nhiên trở mặt, ôn tồn xong mạc danh kỳ diệu cước hạ không lưu tình đá hắn đi, thì hôm nay hắn đã hoàn toàn hiểu được, Tô Gia vô cùng nhạy cảm với nguy hiểm, bất cứ ai bước qua phòng tuyến an toàn này đều trở thành phần tử nguy hiểm trong mắt y, Đường Kiêu vui mừng vì hắn rốt cuộc cũng đặt chân vào cấm địa của nam nhân trở thành phần tử nguy hiểm số một, lại cảm khái Tô Gia sao mà nhạy bén, vừa phát hiện liền lập tức bùng nổ ra.

May là vị gia này không phải mười mấy hai mươi mấy tuổi, vài trải nghiệm đặc thù nào đó khiến Tô Bạch càng có “vị nhân tình” hơn bề ngoài, nói trắng ra một chút chính là loại tình cảm “tiền bối chiếu cố vãn bối”, tạm không bàn lúc ở sàn đấu giá hành động của Tô Bạch là vì chọc tức Trần Uyên hay là vì thấy hắn đáng thương, nhưng Tô Gia dù sao cũng đã thật sự chủ động hôn hắn.

Điều này đã đủ khai sáng Đường Kiêu, trong lòng Tô Gia hắn tuyệt đối chiếm một địa vị.

Đường Kiêu tấn công trọng điểm mãi không biết mệt với Tô Bạch mà nói, đơn giản chính là thề giảm béo không ăn vặt nhưng đột nhiên có người cầm món bánh ngọt y thích nhất không ngừng ném vào người y, có một khắc thật muốn buông xuôi hết thấy triết để sa đọa.

Đẩy ra? Hay đón nhận?

Chỉ trong vài giây lưỡng lự như thế, đợi Tô Gia hoàn hồn lại nhìn Đường Kiêu, đối phương đã trút sạch y phục trên người, hiện đang hai tay kéo lưng quần y, gia hỏa kia dùng sức ghì xuống, quần ngoài quần trong gì đều đua nhau rơi lả tả.

Có lẽ ngay từ thời điểm do dự mình đã có đáp án rồi.

“Tại sao lại làm tình với ta?” Tô Bạch nghe thấy thanh âm của mình, có chút xa xăm, có chút áp lực, nếu từ đầu Đường Kiêu chỉ là ham của lạ, vậy trước đó họ cũng đã làm chán rồi.

“Muốn, phi thường muốn.” Ôm chặt nam nhân, thân thể vương vấn thôi thúc người lập tức nhớ về bao phóng túng hoan lạc trong dĩ vãng, Đường Kiêu lại một lần hôn môi, không có chút cảm giác vũ nhục, kiên thành đến gần như sùng bái, lại mang theo áy náy nồng nàn của tình nhân.

Mặc kệ là lần đầu hay hiện tại, Tô Gia luôn bị nụ hôn của Đường Kiêu nung chảy.

“Muốn gì?”

“Muốn thượng người.” Trả lời đủ trần trụi.

“Người đúng là hỗn đản.....”

“Ta là hỗn đản, ngươi là bại hoại, chúng ta coi như có cặp có đôi, thiên sinh địa tạo, xứng quá rồi còn gì.” Đường Kiêu tách ra thật sâu nhìn nam nhân, hắn thề nói xong câu sau cả thể xác lẫn tinh thần đều thờ phụng, “Hỗn đản không chỉ muốn thượng bại hoại, còn muốn thượng cả đời, ngày nào cũng được ăn bại hoại.”

Lần đầu bị “tỏ tình” kiểu trắng trợn như thế, Tô Gia bình tĩnh nhìn Đường Kiêu: “Cả đời? Ngươi có khí lực đó sao?”

“Chi bằng bắt đầu nghiệm chứng ngay bây giờ.”

Thế là hỗn đản áp bại hoại.

Trong quá trình kiểm tra chính tả chương này, hay tin sét đánh bạn Kinzie bỏ wp T T Tớ rất biết ơn các uploader như Kinzie, bộ Tô Gia này cũng là lấy từ nhà bạn ấy. Mong rằng đây chỉ là tạm nghỉ, một thời gian sau sẽ được thấy bạn ấy tái xuất.

67. Chương 67

Có một loại ảo giác toàn thân đều được nâng niu, không phải bởi vì y là “Tô Gia” “lão sư” “ân nhân” hay “thân nhân” gì đó, mà chỉ đơn thuần là một người cần được che chở.

“Tôi đây.” Tô Bạch nhẹ giọng gọi một tiếng, Đường Kiêu một lần nữa trở về trước mặt y, Tô Gia vòng tay ôm cổ đối phương...

Đường Kiêu ngửi thấy mùi khét của thứ gì đó bị đốt, mở mắt ra phát hiện Tô Bạch ngồi trên sô pha bên giường, một tay cầm cán tẩu thuốc, một tay kẹp một tấm ảnh ném vào trong thùng rác đang bốc khói.

Tẩu thuốc là Đường Kiêu vẫn luôn mang theo, về phần xấp ảnh, hẳn chỉ có thể nghĩ đến buổi đầu giá chiều hôm qua.

“Không ngủ thêm lát nữa?” Xóc chăn xuống giường, hần vợ lấy áo ngủ mặc trên giá tùy ý khoác lên người, một bên bước qua chỗ nam nhân, một bên buộc đai lưng.

Chiều hôm qua từ sàn đầu giá trở về hẳn kéo Tô Bạch đến phòng mình, sau đó chính là củi khô lửa bốc hừng hực cháy, hẳn thề người bị ghen lâu nay không chỉ có hần, đêm qua miệt mài tới khuya, tình bì lức tận, ngã trên giường ôm nhau ngủ.

Đại khái là hần đã hình thành thói quen đối với sự tồn tại của Tô Bạch, hoàn toàn vô cảnh giác, ngay cả nam nhân này xuống giường lúc nào cũng không hay.

Nhưng nếu Tô Gia ra khỏi cửa, hần tin rằng hần sẽ lập tức tỉnh lại.

“Đừng tới gần ta.” Tô Gia dùng đầu tẩu trở vào mũi mãnh nam đang phốc hướng mình, “Đánh răng, rửa mặt.”

Tiết mục mới sáng sớm liền hôn nồng nhiệt gì đó tuyệt đối sẽ không phát sinh trên người Tô Gia có chút khiết phích, Đường Kiêu phụng phịu một lát, đi đánh răng rửa mặt vẫn tốt hơn bị một cước đá ra khỏi phòng.

Đợi hần vệ sinh thân thể xịt thêm nước thơm khử mùi răng miệng tươi mát trở về, Tô Bạch lúc này không dùng tẩu thuốc trở vào mũi hần bảo hần cút xa một chút nữa, trọn bộ năm trăm hai mươi tám ảnh, ước chừng hơn phân nửa đã bị Tô Gia đốt.

“Đưa tới hồi nào?” Bên cạnh đã có một Tô Gia sống, nhìn lại đồng ảnh này Đường Kiêu không còn cảm giác gì nữa.

“Bị ai đó nhét qua khe cửa.” Nam nhân đưa tẩu thuốc cho Đường Kiêu, hần cũng nhận rồi đặt lên bàn trà. (ngoan tới từng cử chỉ =0=)

Đường Kiêu ngồi sau lưng Tô Gia, hai tay tự nhiên vòng quanh eo nam nhân, Tô Bạch không có phản ứng gì, không cự tuyệt, cũng không đáp lại, với Đường Kiêu mà nói thế này đã không tồi.

Ném một tấm vào thùng rác, Tô Bạch cầm lên một tấm khác, Đường Kiêu lộ đầu nhìn, hần quyết định thu hồi suy nghĩ ban nãy, cho dù bên cạnh đã có Tô Gia chính hiệu, khi hần lướt sơ qua đồng ảnh này, vẫn rất muốn bắn Trần Uyên thành tổ ong vò vẽ.

Mấy tấm Trần Uyên triển lãm trên sàn đầu giá đã có thể coi là có chút bảo lưu so với số còn lại, tỷ như tấm Tô Bạch vừa ném vào thùng rác, trong ảnh Tô Gia cũng không biết đang ngủ hay hôn mê, chiếc chăn mỏng manh chỉ che đi bộ phận nhạy cảm, còn những nơi khác đều phơi bày không sót gì, trên làn da trắng nõn lấm tấm đốm đỏ đốm xanh, nhưng khiến Đường Kiêu thấy gai mắt nhất, là trên cổ tay nam nhân rành rành in dấu vết bị trói.

Tùy tiện xem những tấm rải rác trên sô pha, có vài bức hiển nhiên là chụp lên, có vài bức là đặc tả cục bộ như tay mặt khi ngủ, còn có một số không kém gì tấm trong tay Tô Bạch, độ nóng khá cao.

Hai mắt phiêu tới một tấm lần trong đó, như bị đâm đau, Đường Kiêu trước khi Tô Bạch kịp cầm lên đã đoạt lấy cả xấp ảnh ném vào thùng rác.

“Sao thế?” Bản thân Tô Gia ngược lại có vẻ rất lãnh tĩnh.

“Đừng xem nữa.” Hai tay gắt gao ôm nam nhân, Đường Kiêu cúi đầu liền hôn, so với chút khó chịu không đáng kể hôm qua, hiện tại hẳn quả thực đau lòng muốn chết.

Tô Gia mạnh mẽ xưa nay không hề giải bày yếu đuối và thống khổ với ai, nhưng chung quy vẫn là một con người, một con người biết xót, biết đau, cho dù liều mạng kiềm nén, cũng vẫn đau, vẫn xót.

Đường Kiêu không mong Tô Bạch lúc bị thương hoặc khổ sở sẽ nhào vào lòng hắn, này không thành vấn đề, hắn có thể chủ động ôm đối phương, bất luận đối phương có cần hay không, hắn chỉ hy vọng Tô Gia hiểu, mặc kệ xảy ra chuyện gì hắn sẽ luôn luôn ở bên cạnh.

Nam nhân này lòng tự tôn còn cao hơn trời, làm sao chịu đựng được đoạn hồi ức tội tệ bất kham ấy, lại mang theo quyết tâm và nghị lực cỡ nào để khắc khổ chống chọi trong tình huống bị giam hãm, còn chủ động xuất kích tìm cách đánh lại Trần Uyên, vướng vào nguy nan vẫn không quên nhân cơ hội tóm gọn toàn bộ đám phản loạn. Người khác nhìn trong mắt chỉ có bội phục Tô Gia.

Nhưng trong mắt Đường Kiêu, điều này trái lại càng làm hắn thêm khó chịu.

Người biết than biết khóc luôn chiếm được sự đồng cảm và quan tâm nhiều hơn người không khóc không than, còn Tô Bạch không biết khóc không biết than, đã cự tuyệt lòng trắc ẩn của người khác còn phải tự mình tìm đường thoát.

Tô Bạch, người có mệt mỏi không?

“Điều qua cả rồi, ta không muốn nghe bất cứ lời an ủi nào hết, người dám nói một câu ta sẽ nướng luôn người.” Rốt cuộc cũng được Đường Kiêu buông ra, nam nhân nhẹ nhàng bâng quơ một câu, mỉm cười ném thêm một xấp ảnh khác vào thùng rác, lửa hăng say thiêu đốt, mùi khét khó ngửi càng lúc càng nồng.

Đường Kiêu xả hết chỗ ảnh còn lại vô đồng lửa, vươn tay lấy chai rượu tối qua uống dư rót vào, thể lửa càng hung, đỉnh đầu ngọn lửa cháy đến không khí cũng vẩn vèo.

Đường Kiêu không hề nói gì an ủi, hắn một tay đỡ gáy nam nhân, một tay luồn qua dưới gối Tô Bạch, bế người lên khỏi sofa.

Nắng sa mạc luôn chói chang nóng gắt như thế, cho dù có rèm cũng không ngăn được ánh sáng thẩm thấu vào phòng.

Tia nắng nhảy múa, giữa chiếc giường lớn có vẻ hơi bừa bộn, Đường Kiêu đặt Tô Bạch lên đó.

Nam nhân lẳng lặng nhìn Đường Kiêu ở trên mình, đối phương cúi đầu thành kính mà ôn nhu hôn lên trán y, không mang theo nửa điểm vị đạo tình dục, vô số nụ hôn tình tế lác đác rơi trên người, từ má, chóp mũi, cằm, ngực, lòng bàn tay..... cho đến mu bàn chân.

Có một loại ảo giác toàn thân đều được nâng niu, không phải bởi vì y là “Tô Gia” “lão sư” “ân nhân” hay “thân nhân” gì đó, mà chỉ đơn thuần là một người cần được che chở.

“Tối đây.” Tô Bạch nhẹ giọng gọi một tiếng, Đường Kiêu một lần nữa trở về trước mặt y, Tô Gia vòng tay ôm cổ đối phương, thân thể hai người gối lên nhau, ngực áp ngực, trán thiếp trán, môi chạm môi.

Đây là trọng lượng, khí tức và nhiệt độ của một người.

Tô Gia thở dài, hai tay ôm chặt Đường Kiêu: “Dám phản bội ta, ta sẽ ném ngươi xuống biển cho cá rửa.”

“Xem ra cá dưới biển không có phúc phần được nhắm thịt ta rồi.” Đường Kiêu cúi đầu nhẹ nhàng ngoạm lấy vành tai nam nhân, thanh âm khàn khàn, “Nếu ngươi không chê, đời thân thể này già đi cũng chỉ thuộc về một mình ngươi.”

Hai người ánh mắt giao lưu giữa không trung, ngay lúc Tô Gia đưa hai tay phủ lên đôi vai rộng của Đường Kiêu, bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng bom đạn, vang dội đến kính cửa cũng ong ong cộng hưởng.

Cơ hồ trong cùng một giây, hai nam nhân vừa rồi còn đang ân ái từ trên giường lộn người xuống đất tránh vị trí cửa sổ, Đường Kiêu chồm lên từ dưới gối nằm mò ra hai khẩu súng, ném một khẩu cho Tô Bạch, Tô Bạch cũng gom quần áo dưới đất ném cho Đường Kiêu.

Thành Ác Ma quy định cầm dùng súng vẫn còn sờ sờ ra đó, nhưng người đến thành Ác Ma lại thích nhất là phá quy định, đáng để phòng nhất chính là loại tình huống đột phát này, vĩnh viễn đừng mong người khác tới bảo hộ.

Ngay sau khi Đường Kiều mặc đồ lại, cửa phòng bị người dùng sức đá tung, Tô Gia giơ súng nhắm thẳng người tới.

“Ấy ấy ấy! Đừng nổ súng, là tôi.” Zayed một thân trang phục Ả Rập vội lui ra, tùy tay đẩy Diệp Tử Ngộ sau lưng lên làm lá chắn, Diệp tử dọc đường trùng hợp gặp phải Zayed, quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn một cái.

“Diệp tử, bên ngoài xảy ra chuyện gì?” Thu súng, Tô Bạch từ sau giường đứng lên, Đường Kiều theo sát bên cạnh.

Diệp Tử Ngộ có thâm ý nhìn họ Đường nào đó bên người Tô Gia, nói: “Phần tử vũ trang tập kích, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây.”

Tô Gia không khỏi kinh ngạc, cứ nhiên còn có người dám ở địa bàn Trung Đông tập kích thành Ác Ma, loại chuyện này đã gần mười năm qua không ai làm, mà làm ra chuyện này thường là những kẻ mang sứ mệnh cảm tử.

Zayed ở bên cạnh đá đểu một cước: “Hai vị hôm qua biểu diễn quá bốc, Trần Uyên nhất định điên rồi.”

“Hiện giờ vẫn chưa có chứng cứ xác minh là Trần Uyên làm.” Diệp tử cũng theo đó cất súng.

“Hắc, Diệp cảnh quan, thời điểm này còn chứng với có gì nữa, sống sót rời khỏi đây mới là lựa chọn khôn ngoan nhất.” Ngoài phòng lại một trận náo động, Zayed nhún vai, “Không chừng giây lát sẽ có phần tử cực đoan bao vây tòa nhà này, muốn cá không? Nếu tôi thắng.....”

“Ầm –” Căn phòng kịch liệt rung chuyển.

“Tôi thắng rồi.” Zayed cười đến hớn hở.

Cùng với vài tiếng súng, thanh âm Harvey từ bên dưới truyền lên: “Tổ trưởng, chúng ta phải chạy mau.”

Bốn nam nhân đồng loạt lao xuống lầu, bất luận là Tô Bạch hay Zayed, trong này không ai bắn súng dờ, mỗi phát mỗi chuẩn, trong bốn người Diệp Tử Ngộ và Đường Kiều xông pha phía trước, Zayed và Tô Bạch ở phía sau phụ trách phòng bắn lén, bọn họ rất nhanh ra khỏi tòa nhà, Harvey lẻ mề chạy theo.

“Loạn cả rồi! Bọn chúng bắn lung tung!” Harvey có vẻ kích động, phiến quân cảm tử đột nhiên tập kích thành Ác Ma vật lộn với thủ vệ trong thành, vài lão đại hắc bang cũng thừa cơ bắn lén kẻ thù, hiện tại thành Ác Ma từ nơi an toàn nhất thoáng chốc biến thành một địa ngục trần gian.

Trật tự của địa ngục một khi bị phá vỡ, thì chỉ còn lại cầu xé sát phạt.

Tô Gia nhìn Zayed, khu vực này là địa bàn của gia hỏa râu ria này.

“Tôi biết ở đâu có xe.” Zayed liếc sang Diệp Tử Ngộ, “Ra tới bên ngoài anh nợ tôi một nhân tình.”

“Vậy cũng phải đợi ra ngoài rồi tính.” Harvey bên cạnh xen một câu, Zayed lập tức trừng mắt nhìn cảnh quốc tế lắm mồm này.

“Đừng ồn nữa.” Cuối cùng vẫn là Tô Gia đứng ra chấm dứt cuộc đấu khẩu của những tên ngốc.

Xa xa dường như lại có một nhóm người đi tới chỗ bọn họ, cũng may đám người đó tựa hồ không có ý định nổ súng, bọn họ không tiếp tục lãng phí thời gian, chạy theo hướng Zayed chỉ.

Bốn phía thành Ác Ma đều được tường bê tông cốt thép bao quanh, mỗi mặt tường đều có trạm gác, bất quá lúc này người trên trạm đã sớm bị các tay súng bắn tã xử lý.

“Đến nơi chưa?” Liên tiếp nổ súng ra phía sau, Harvey lớn tiếng hỏi.

“Cổng vào thành Ác Ma chắc chắn đã bị đánh sập, chúng ta phải leo qua.” Zayed chỉ chỉ tường thành cao chùng bốn năm thước sau lưng, “Tốc độ phải nhanh, bởi vì lập tức sẽ có người phát hiện chúng ta.”

“Ai biết được liệu bên ngoài có một đám người cầm sẵn súng chờ chúng ta?” Harvey tuyệt không có thiện cảm với Zayed.

“Bên ngoài có người của tôi, nếu anh không muốn ra cứ việc ở lại đây chờ bị bắn.” Zayed không khách khí nói.

“A Zay, anh ra trước đi.” Đường Kiêu cấp tốc an bài, “Tô Mặc theo sau, kế đó là Diệp Tử Ngộ và Harvey, tôi bọc hậu.”

Zayed cũng không đợi đám quý ông này nhường tới nhường lui, dưới sự hỗ trợ của Đường Kiêu hắn leo lên đầu tường, dùng tư thế chổng mắt lộn qua, thanh âm rất nhanh từ bên kia tường vọng tới: “Hấp, nhanh đi!”

“Không, tôi bọc hậu.” Diệp Tử Ngộ nói.

“Loại chuyện này có gì phải giành, đừng lời thôi, các anh ai cũng không có thân thủ lợi hại bằng tôi!” Đường Kiêu không đếm xỉa tới Diệp tử, chỉ lo đỡ Tô Bạch, “Ồ bên kia chờ ta.”

Tô Gia thật sâu nhìn Đường Kiêu, sau đó cong khóe môi: “Diệp tử với Harvey đi trước.”

Không cho bọn họ bất cứ cơ hội nào để cự tuyệt, Tô Bạch trực tiếp nói: “Trần Uyên sẽ không nhắm ta nổ súng, các người muốn ta chết ở đây cứ việc đôi co.”

Diệp Tử Ngộ và Harvey không nhiều lời nữa, do Đường Kiêu trợ giúp, rất nhanh leo lên tường thành, Harvey nhìn xa xa mắng một câu: “Bọn chúng đến rồi.”

“Nhanh lên!” Diệp tử rập mình nhắm đằng xa nổ súng.

“Giẫm lên vai ta.” Đường Kiêu ngồi xuống, Tô Bạch cũng dứt khoát bước lên, hai tay bấu tường, Diệp tử vội vươn tay kéo y.

“Nắm tay ta.” Vừa mới đặt chân lên đầu tường, Tô Bạch một tay cầm tay Diệp tử, tức khắc cúi nửa người vươn tay hướng tình nhân, “Đường Kiêu!”

Đường Kiêu dưới đất lấy đà nhảy lên bắt tay Tô Bạch, sát bên là tiếng nứt vỡ do đạn găm vào tường, hắn hừ khê một tiếng, đồng thời tay kia nhanh nhẹn bấu tường, vừa lên đầu tường liền ôm Tô Bạch vào lòng thuận thế nhảy qua bên kia, hai người Diệp tử cũng từ trên tường thả mình xuống.

“Lên xe mau!” Zayed đã ngồi trên xe chờ họ.

Diệp Tử Ngộ và Harvey từ dưới đất bật dậy, Tô Bạch sắc mặt có chút tái nhợt, cắn răng ôm chân.

Đường Kiêu ngẩng đầu nhìn phía Diệp Tử Ngộ, lớn tiếng gắt: “Đứng đó làm gì, Tô Mặc hình như chân bị thương rồi, mau dìu hắn.” Dịch thể đỏ tươi đang lan tràn trên lưng Đường Kiêu, so với Tô Bạch hắn cũng không khá hơn bao nhiêu.

“Anh chảy máu!” Harvey nói một câu rất không có dinh dưỡng.

Nghe thấy tiếng quát của Đường Kiêu, Zayed cũng vội vàng xuống xe, cả đám ba chân bốn cẳng đỡ Đường Kiêu và Tô Bạch, xe chạy hết tốc lực đẩy lên một màn cát bụi mịt mù.

68. Chương 68

Zayed lập tức giơ hai tay: “Lạy thánh Allah, đến gà con tôi còn chưa giết qua, tôi sợ máu.”

Đường Kiêu ngay cả khí lực trợn trắng mắt cũng không muốn lãng phí trên người Zayed.

“Thường thì tôi sẽ gọi điện cho bệnh viện.” Harvey sờ sờ mũi, yếu thanh yếu thể.

“Máu chảy quá nhiều, phải lập tức lấy đạn lạc ra.” Diệp Tử Ngộ cau mày, hắn vạch áo Đường Kiêu, trên lưng đối phương có nhiều chỗ bị vỏ đạn vỡ bắn trúng.

“Bác sĩ đâu, Zayed, mau gọi bác sĩ! Tô Mặc bị gãy chân rồi!” Ở băng ghế sau, Harvey giúp Tô Bạch băng bó đơn giản, cũng may trong xe có vài chiếc rương nhỏ, tách ra lấy ván gỗ có thể tạm thời cố định xương chân bị gãy.

“Nơi này là sa mạc, tôi không tài nào tìm được Aladdin nhờ thần đèn biến ra bác sĩ cho anh.” Trên ghế phụ lái, Zayed đập đập cửa kính tiếc hận nói.

“Tôi mạng lớn không chết được, các người đừng ồn nữa.” Đường Kiều cắn răng, “Ai tới cũng được, lấy dao ra.”

Zayed lập tức giơ hai tay: “Lạy thánh Allah, đến gà con tôi còn chưa giết qua, tôi sợ máu.”

Đường Kiều ngay cả khí lực trợn trắng mắt cũng không muốn lãng phí trên người Zayed.

“Thường thì tôi sẽ gọi điện cho bệnh viện.” Harvey sờ sờ mũi, yếu thanh yếu thế.

“Tôi có học qua.” Diệp Tử Ngộ xắn tay áo, thật sự cùng đường cũng chỉ có thể để hân.

“Đến thị trấn gần nhất còn bao lâu?” Đợi Harvey lo liệu xong chân của Tô Bạch, nam nhân trên mặt không có bao nhiêu biểu tình mở miệng hỏi.

Ngữ khí đặc biệt lãnh tĩnh của Tô Bạch như một chậu nước đá, nhất thời đàn áp trận ầm ĩ trong xe.

“Năm tiếng nữa.” Côn đồ Trung Đông chi tiết trả lời, “Bây giờ chúng ta có hai con đường, một là đánh một vòng trở lại căn cứ tổ chức thành Ác Ma, một là tới địa bàn của tôi.”

“Năm tiếng quá lâu, như vậy sẽ mất rất nhiều máu.” Tô Gia không trông mong ở vùng đất khỉ ho cò gáy này tìm được nhóm máu thích hợp, cho dù tìm được y cũng sợ truyền máu xong Đường Kiều ngược lại nhiễm thêm quái bệnh khác.

Tô Gia nhìn Đường Kiều nằm cách đó không xa: “Để ta lấy đạn.”

“Chân anh đang gãy!” Harvey lập tức kinh hô.

“Tôi chỉ gãy chân, tay còn nguyên.”

“Tôi chỉ sợ lỗ như anh run tay hay là.....” Bị Tô Gia mắt đao phóng tới, Harvey ngoan ngoãn ngậm miệng.

Diệp Tử Ngộ nhìn hai nam nhân, không góp ý kiến, chỉ mượn Zayed một ít dụng cụ phẫu thuật cơ bản.

“Lúc giải phẫu không ai được quấy rầy tôi, Diệp tử, đỡ tôi qua đó.” Tô Bạch xắn tay áo, đau đớn do gãy xương y còn chịu đựng được, nếu bàn về khoản phẫu thuật này, năm đó y vì nghiên cứu làm thế nào một phát bắn chết người, làm thế nào bắn mấy phát vẫn không đến mức bỏ mạng, còn có làm thế nào tự cứu sau khi bị thương, Tô Gia chuyên môn học suốt nhiều năm.

Đám trẻ bây giờ đều không giống người ở thời của y, chịu khó học tập.

Diệp tử ôm y đến bên cạnh Đường Kiều, Tô Bạch nói với thanh niên: “Hơ dao kéo một lát để khử trùng.”

Tay vuốt gò má dính máu của Đường Kiều, Tô Gia nhẹ giọng cười nói: “Trên xe không có thuốc gây tê, chỉ có Mông Cổ đại phu ta thôi.”

“Người lấy dao bấm nát ta ta cũng nguyện ý.” Người nào đó bị thương vẫn không quên tán tỉnh.

“Người nát rồi ta tìm đâu ra người đỡ đạn cho ta.” Tô Gia nhận con dao Diệp tử đưa qua, hít nhẹ một hơi, tầm mắt dừng lại ở những vết thương do mảnh đạn vỡ gây trên lưng Đường Kiều, một nhát rạch xuống, “Đau cứ lên tiếng, ta sẽ không cười người.”

“Tiếp thêm sức mạnh cho ta được không?” Trán đã toát một lớp mồ hôi, Đường Kiều cắn cắn môi dưới.

Mảnh thứ nhất thuận lợi gấp ra, Tô Bạch vút qua một bên, cúi đầu khẽ liếm đôi môi hơi khô của Đường Kiều, hai mắt chăm chú nhìn đối phương, thanh âm hạ cực thấp, thì thầm vài chữ bên tai Đường Kiều.

“Hiện tại cảm giác thế nào?” Ngồi thẳng lưng lại, Tô Gia không chút lãng phí thời gian, vừa nói vừa điều khiển con dao trong tay, thủ pháp thành thạo khiến Harvey ở một bên xem đến trợn mắt há mồm.

“Lấy bom oanh tạc cũng tạc không chết được ta.” Tay nắm vạt áo Tô Bạch, Đường Kiêu liếm môi mặt đầy xuân quang, hần biết Tô Bạch đang cố tình nói chuyện để phân tán lực chú ý của hắn.

Zayed nhìn từ kính hậu, nhìn không được lật tròng mắt khinh bỉ Đường Kiêu.

Hai nam nhân cứ thế người một câu ta một câu phóng túng không coi ai ra gì, đại khái nửa giờ sau Tô Bạch lấy hết toàn bộ mảnh đạn vỡ trên lưng Đường Kiêu, những bảy mảnh.

Harvey ở bên cạnh bận rộn cầm máu băng bó, chỉ cần gấp đạn ra ắt không còn vấn đề gì đáng ngại.

“Nghỉ ngơi tí đã.” Đường Kiêu chuẩn bị ngồi dậy, dọa cho Harvey la làng: “Đừng cử động, anh lộn xộn quá, muốn chảy cạn máu sao!”

“Không sao.” Tô Gia khoát tay bảo Harvey im lặng, sau đó nhìn ai kia đang nhích lại gần mình, “Qua đây.”

Đường Kiêu nằm bên cạnh Tô Bạch, một tay ôm eo đối phương, hai người họ hiện tại đều cần nghỉ ngơi dưỡng sức.

“A Zay, đến thị trấn gần nhất đi.” Tô Gia nhẹ nhàng vuốt tóc Đường Kiêu.

“Sau đó thế nào, nơi ấy thật ra cũng có khả năng bị người canh gác.” Zayed nhún vai, thông qua kính hậu nhìn vị đương gia Tô gia này, sự tích về Tô Mặc hắn đã nghe khá nhiều.

“Chúng ta có thể đánh điện xin Interpol trợ giúp.” Harvey phát biểu một câu khiến mọi người ê răng trừ Diệp tử.

“Harvey!” Diệp Tử Ngộ trừng tổ phó của mình một cái, trên xe này chỉ có hai người họ thuộc tính là bạch đạo.

Harvey lại ngoan ngoãn ngậm miệng.

“Tôi có người ở đó.” Tô Bạch nói.

“Được rồi, lời của Tô đương gia tôi tất nhiên tin tưởng.”

Xe chạy chừng hơn bốn tiếng đồng hồ nữa rốt cuộc thấy được bóng dáng thị trấn, Simon và Đường Táp đã chờ sẵn ở đó.

.....

.....

Một loạt phần tử vũ trang phi pháp đấu súng với tổ chức thành Ác Ma, không cẩn thận ngộ thương vài đại gia châu Âu, hiện tại khu vực này thập phần hỗn loạn, sân bay phụ cận cơ bản đã bị một số thế lực Trung Đông chiếm đóng, kẻ chủ mưu đứng đằng sau dàn xếp hành động lần này đã bị tra ra, Trần Uyên cho dù rời khỏi Tô gia, nhưng lúc ấy ở sân đấu giá người người đều chứng kiến Tô Bạch và Trần Uyên ứng xử kỳ quặc, ai biết được trong lòng có suy diễn này nọ hay không.

Còn có một bộ phận cực đoan Trung Đông thừa dịp loạn lạc bắt cóc trùm ma túy và vũ khí đòi tiền chuộc, mặc kệ con tin là ai, vạn nhất rơi vào tay bọn chúng đều thập phần không may.

Lại thêm Diệp Tử Ngộ với thân phận hình cảnh quốc tế đặc thù, Zayed khét tiếng phần tử tội ác bị hoàng gia Ả Rập truy sát, đám người Tô Bạch nhất định không thể tùy tiện tiếp xúc với người lạ.

Tà dương lung linh trải trên biển khơi mênh mông, ánh nắng màu cam rơi xuống mặt nước phẳng lặng, nương theo muôn ngàn con sóng nhỏ mà nhấp nhô lên xuống, sóng nước từng nhịp từng nhịp vỗ vào thuyền, thân thuyền nhẹ nhàng lắc lư.

Trong khung cảnh lãng mạn lại đượm chút bi thương này.....

“Ọe –” Đường Táp hai chân bủn rủn vịn lan can thuyền làm ô nhiễm đại dương.

“Ọe ọe –” Harvey hai mắt ứa sao dựa vào bên cạnh Đường Táp hợp thành tổ say tàu hai thành viên.

Tại sao phải đi thuyền? Tại sao phải đi thuyền!

Đường Táp trong lòng mắng xối xả, lên thuyền một giờ đầu hẳn còn vui vẻ chạy nhảy, một giờ sau triệt để thành động vật giáp xác.

“Xin chào.” Đội viên say tàu một Đường đại thiếu bắt chuyện với Harvey bên cạnh.

“Harvey.” Đội viên say tàu hai Phó sĩ quan sắc mặt trắng bệch chìa tay hướng Đường Táp, rất có cảm giác đồng bệnh tương liên, sân bay phụ cận đều không dùng được, bọn họ chỉ có thể đi đường biển đến thành phố gần nhất mới được ngồi máy bay mạnh ai nấy về nhà.

“Đường.....” Chữ Táp còn chưa kịp nói ra, một băng sơn nam tóc vàng mắt xanh đến gần, hai tay ôm eo Đường Táp, trước thần tình ngây dại của Harvey vác người bỏ đi.

Đường Táp đã không còn khí lực để giãy.

Harvey thống khổ rên rỉ một tiếng, hẳn tuyệt vọng với cái thế giới đầy áp đồng tính này rồi, chẳng lẽ trên thuyền không có ai giống hẳn thích người khác phái sao? Vốn định đi an ủi tổ trưởng thất tình nhà mình, nhưng hẳn quyết định trở về nghỉ ngơi, bởi vì chính hắn cũng sắp gục ngã.

.....

.....

Tại một gian phòng trong khoang thuyền, tịch dương đỏ thẫm tà tà rơi trên sàn, vài bộ quần áo la liệt bên giường, trong buồng tắm truyền đến thanh âm của hai nam nhân.

“Ta muốn ký ở đây.” Trên lưng quần lớp lớp băng trắng, Đường Kiêu chỉ mặc quần bán ngồi ngoài bồn tắm, tay cầm bút ký tên lên phần chân bó bột của Tô Bạch, lưu loát viết bốn chữ: Đại điều của gia.

“Khó coi chết đi được.” Nằm trong bồn tắm, Tô Gia liếc nhìn dòng chữ trên thạch cao, nhắc một chân không bị thương đập vai Đường Kiêu, lực đạo không lớn, ngược lại chỉ khiến hắn cảm thấy nhồn nhột.

Tùy tiện vứt bút qua một bên, Đường Kiêu mỉm cười đứng dậy, khom lưng bế Tô Gia ra khỏi bồn tắm, người này một ngày không tắm không chịu được, bây giờ chân lại bất tiện, hẳn làm sao đành lòng để người khác hầu hạ gia nhà hắn.

Tấm lưng còn đầm nước tiếp xúc lớp drap giường không thể nói là mềm mại, bên chân bó bột được cẩn thận thả xuống, Tô Gia ngẩng đầu nhìn nam nhân ở trên mình, khéo môi câu lên, đưa tay véo véo cầm Đường Kiêu: “Không sợ miệng vết thương nứt ra?”

“Người ở trên xe đã nói, hôm nay có thể dùng tư thế mặt đối mặt.” Cúi người nhẹ nhàng hôn trán nam nhân, hai má Đường Kiêu chạm vào mái tóc còn ướt của Tô Bạch, lưu lại mấy vệt nước dài mảnh.

Tô Gia liếc nhìn một chân bó bột của mình, cho dù muốn dùng tư thế ngồi cũng không được, niệm tình Đường Kiêu thay y đồ đạ lặc, thôi thì đành chiều ý con đại điều này.

“Ta xưa nay luôn giữ lời.” Y giờ một chân hoàn hảo gác lên vai Đường Kiêu, đối phương lập tức có chút động tình vuốt ve cánh tay Tô Bạch.

Cúi đầu trân trọng hôn người hắn vừa vớt lên từ bồn tắm, Đường Kiêu dùng đầu lưỡi từng chút một liếm đi nước trên thân thể Tô Bạch, lưu lại hơi thở và dấu vết thuộc về mình, thuần thực môn trốn những khu vực nhạy cảm trên người đối phương, làn da trắng muốt của nam nhân rất nhanh nổi lên một lớp hồng nhạt, cho dù không phát ra một tia thanh âm, hô hấp rõ ràng đã trở nên gấp gáp.

Tô Gia ngược mắt nhìn trần phòng, nắng chiều thẫm đỏ rơi vào mắt y, cả thế giới trong mắt đều thành một mảnh hoa hồng, theo từng rung động của thân thể, đôi mắt y cũng dần phủ sương.

“Đường Kiêu.....” Mu bàn chân chợt căng thẳng, y thấp giọng gọi tên người tình.

.....

Một con thuyền hoàn toàn không dính dáng gì tới hai chữ “xa hoa”, còn đòi hỏi nó cách âm hiệu quả?

Zayed tự rót một ly rượu, đưa đến miệng mình rồi mới đẩy cho vị hình cảnh quốc tế vẫn luôn xụ mặt ngồi đối diện hắn, tiểu lý tàng đao: “Hai gia hỏa này làm cũng mãnh liệt gớm, anh nói có đúng không?”

Diệp Tử Ngộ nhận ly rượu trút vào miệng hết phân nửa, dịch còn nóng bỏng thiêu đốt yết hầu và dạ dày, hắn nhìn chăm chăm chất lỏng màu đỏ sậm trong ly, rượu còn đặc hơn cả hoàng hôn thắm đậm bên ngoài, cực kỳ giống máu.

Sát vách thỉnh thoảng truyền đến âm thanh khiến người tư lự miên man, Diệp Tử Ngộ ngửa đầu uống cạn nửa ly còn lại, bởi vì uống quá nhanh, ngực không ngừng phập phồng lên xuống.

“Chỉ có gia hỏa Đường Kiêu không sợ chết lại mặt dày mày dạn này mới có thể thu phục người của Tô gia trên giường, Diệp cảnh quan anh là người chính trực, gặp phải người của Tô gia tốt nhất nên đi đường vòng,” Zayed một lần nữa rót đầy ly cho Diệp Tử Ngộ, cầm bát hướng phòng cách vách, “Nghe kỹ một chút, nhìn rõ hiện thực, người ta căn bản không thích anh.”

“Người cầm miệng!” Diệp tử rống giận với Zayed.

“Quát lên như vậy có tốt hơn không, suốt dọc đường anh cứ trừng mắt tử thi khó coi muốn chết.” Zayed cười ha hả, đứng dậy dời mông đến bên Diệp Tử Ngộ, ngửa đầu uống một hớp rượu, thở dài, “Tâm tình khó chịu thì phát tiết ra, cảnh sát các anh chính vì bình thường luôn phải áp chế quá lâu mới dễ thành biến thái, người như bọn tôi sẽ không vậy, thấy ai chướng mắt thì đánh, thích ai liền cướp về, cuộc đời vẫn đẹp sao.”

Diệp tử hai mắt đỏ ngầu bầu Zayed cắn tới, còn đồ Trung Đông đầu tiên hơi sững sờ, sau đó một cú trở mình đè đối phương xuống sô pha.

69. Chương 69

Hạng súng băng lãnh “ngắm nghía” nơi yếu ớt nhất của đàn ông, điều này không hay chút nào, Zayed giờ hai tay đứng lên, chớp chớp mắt với Diệp tử: “Bảo bối, anh còn tưởng vừa rồi em vong tình vuốt ve anh, hóa ra là đang mò súng trên người anh, em xấu lắm nha, ‘cây súng’ thứ thiệt của anh ở đây cơ.”

Khi hai nam nhân lăn cùng một chỗ thường sẽ gặp phải một vấn đề, ai trên, ai dưới.

Zayed còn chưa kiểm vững Diệp tử, đối phương đột nhiên trở mình cười lên người hắn, hai tay cũng sờ soạng khắp thân thể Zayed.

“Bảo bối, anh biết em rất nhiệt tình cũng rất cô đơn, nhưng loại chuyện này nên giao cho anh, anh kinh nghiệm mười phần kỹ thuật cao siêu, bảo đảm sẽ làm em thỏa mãn.” Kéo y phục Diệp Tử Ngộ, Zayed vừa nói vừa vuốt ve bắp đùi rắn chắc của thanh niên trẻ tuổi, có thể lên giường với một hình cảnh nổi danh quốc tế cũng là một hồi ức đẹp.

Tương ái tương sát, quá đỉnh!

Zayed hai tay bắt lấy thắt lưng Diệp Tử Ngộ, vừa dùng sức liền lăn nửa vòng, lần thứ hai áp đảo đối phương, Diệp Tử Ngộ có chút hỗn hển nhìn hắn, đôi má bởi vì triển đấu và tác dụng của cồn mà ửng hồng, khuôn mặt chính khí凛凛 nhưng bỗng dưng khiến Zayed thấy yết hầu khô nóng.

“Em thật đẹp, bảo bối.” Bắt đầu cởi quần áo, Zayed rất nhanh để lộ nửa người trên trắng kiết, thân hình hắn săn chắc nhưng không thô kệch, trên làn da màu lúa mạch dọc ngang vài đường sẹo, có vết do trúng đạn, cũng có vết do dao chém, niên đại xa xôi nên đã dần phai mờ, lại khiến hắn thoát nhìn có loại rắn rỏi khó tả.

Tầm mắt Diệp Tử Ngộ rơi trên những vết sẹo của Zayed.

“Thế nào, anh cũng đẹp lắm đúng không? Sẹo thương là huân chương của nam nhi, nhưng thú thật anh không hy vọng trên người em có sẹo.” Zayed cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên cổ thanh niên, tay luồn vào áo Diệp tử bắt đầu mơn trớn, chuẩn bị vác súng ra trận.

“Đáng tiếc, ta không có thói quen cởi quần cho người khác thượng.” Diệp Tử Ngộ lạnh lùng nói.

“Bảo bối, sao em nỡ đối xử anh như vậy, bây giờ nó rất muốn chơi với hoa cúc đại của em một hồi.” Zayed cười tà hai tiếng, chỉ chỉ đũng quần.

“Vậy sao? Súng trong tay ta cũng rất muốn chơi với ‘súng’ trên người ngươi một hồi.” Diệp Tử Ngộ cười nhạt, thông thả ngồi dậy, cao giọng quát, “Cút khỏi người ta!”

Hạng súng bằng lãnh “ngắm nghĩa” nơi yếu ớt nhất của đàn ông, điều này không hay chút nào, Zayed giơ hai tay đứng lên, chớp chớp mắt với Diệp tử: “Bảo bối, anh còn tưởng vừa rồi em vong tình vuốt ve anh, hóa ra là đang mò súng trên người anh, em xấu lắm nha, ‘cây súng’ thứ thiệt của anh ở đây cơ.”

“Ta không ngại một phát phế người.” Nắm chặt súng lục trộm từ chỗ Zayed, Diệp Tử Ngộ nhắm ngay nam nhân lẻo mép, “Bây giờ xoay người lại, bằng không ta đánh gãy chân ngươi.”

“Diệp cảnh quan lấy thân mình làm mồi, tôi rất cảm động, lát nữa tôi nhất định sẽ viết một phong thư cảm tạ thật dài gửi đến tổng bộ Interpol chứng nhận sự hy sinh của Diệp cảnh quan với cấp trên.” Xoay người, Zayed không quên tiếp tục lải nhải, “Hơn nữa còn tường tận miêu tả Diệp cảnh quan dúi thập phần rắn chắc hữu lực, lòng ngực nhẵn nhụi lại đàn hồi, hại ta chết mê chết mệt, cảm tạ tổ chức hình cảnh quốc tế đã cho ta có một đối tượng thử súng mới, ta nhất định trọng dụng tay trái bớt dùng tay phải.”

“Câm cái miệng thối của ngươi lại.” Diệp Tử Ngộ một cước đạp ngay mũi Zayed.

Năm phút sau, Zayed cỡi trần nửa thân trên đã bị Diệp tử trói thành bánh chưng.

“Em làm vậy thật sự không hay, anh không chỉ là đồng bọn hợp tác của Đường Kiều, kỳ thực sau lưng cũng có qua lại với Tô gia, em trói anh thế này, bọn họ sẽ không ở một bên khoanh tay đứng nhìn. Được rồi, cho dù em đưa anh về Pháp cuối cùng Interpol cũng sẽ thả anh thôi, bảo bối, Trung Đông này cần anh, thế giới này cần anh, mà người cần anh nhất chính là em.” Zayed giật giật đôi tay bị trói chặt, “Bảo bối, anh không thích chơi SM đâu, anh là công dân thiện lương chính trực.”

Diệp Tử Ngộ cất súng, quay đầu vợ lấy một cái giẻ lau dính dầu mỡ nhét vào miệng nam nhân: “Ta hiện tại lấy các tội danh kẻ tình nghi bắt cóc, đe dọa, giam giữ phi pháp bắt ngươi.”

“Ngươi có quyền giữ im lặng, nếu ngươi không giữ im lặng, như vậy tất cả những gì ngươi nói đều có thể dùng làm chứng cứ cáo buộc ngươi trước pháp đình. Ngươi có quyền mời luật sư cố vấn trong thời gian thụ thẩm, nếu ngươi không trả nổi phí thuê luật sư, tòa án sẽ cung cấp luật sư miễn phí cho ngươi. Ngươi hiểu hết những quyền lợi kể trên chưa?” Thuật lại nguyên văn lời cảnh báo Miranda.

Zayed kịch liệt chớp mắt.

“Tốt lắm, xem ra ngươi đã hiểu.”

Zayed trợn trắng mắt, Diệp Tử Ngộ một lần nữa ngồi về sô pha, tay cầm ly rượu thả hồn, cách vách đã không còn động tĩnh, một tiếng “Tô Bạch” kia của Đường Kiều rốt cuộc mang hàm nghĩa gì hắn cũng không muốn miệt mài truy cứu.

Ngửa đầu trút một hớp rượu cay, hắn ôm đầu nhìn ra mặt nước phẳng lặng ngoài cửa sổ, thái dương đã trầm xuống đáy biển, màn đêm phô thiên cái địa càn quét mà đến, như một con dã thú hung mãnh há rộng mồm nuốt chửng bọn họ, hết thấy đều thật yên tĩnh.

“Gia hỏa đó quá rối cậu?” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến giọng nói quen thuộc.

“Tô Mặc?” Diệp tử theo thanh âm nhìn qua, Tô Gia đã ăn mặc chỉnh tề khoanh tay đứng ngay cửa nhìn Zayed bị trói thành bánh chưng.

Ngọn đèn nhỏ treo trên cao theo thân thuyền lắc lư mà dao động, đem bóng của hai nam nhân sóng vai ngồi trên ghế ở boong thuyền kéo thật dài thật dài.

Cặp nặng đặt dưới sàn, Tô Bạch vươn tay quàng vai thanh niên bên cạnh, Diệp tử thân thể hơi run.

“Có gì muốn hỏi, cứ nói ra đi.” Như một trưởng bối đang quan tâm vấn bối, Tô Gia vỗ vỗ vai Diệp tử, thanh âm trong gió biển mẫn mẫn se lạnh càng có vẻ ôn nhu.

“Em có thể tin thầy, đúng không?” Cúi đầu nhìn bàn tay mình đặt trên đầu gối, thanh niên nhẹ giọng hỏi.

“Đúng, cậu có thể tin tôi.” Nam nhân cầm tay Diệp Tử Ngộ, có chút lạnh.

“Trong mắt em là một đứa trẻ, đúng không?” Thanh âm nghẹn ngào.

Tô Bạch không hề do dự nói: “Đúng, cậu là một đứa trẻ tôi muốn yêu thương.”

“Tô Mặc, em không muốn làm vãn bối của thầy, em muốn yêu thầy, cũng muốn thầy yêu em.” Trở tay nắm chặt tay nam nhân, thanh âm bị gió biển thổi đến lung lạc.

Tô Gia nghiêng người ôm thanh niên vẫn luôn cúi đầu vào lòng, cảm nhẹ nhàng cọ má Diệp tử: “Cậu biết rõ”

“Em không biết, em không muốn biết!” Hai tay gắt gao ôm nam nhân, thanh âm đột nhiên trở nên nức nở, Diệp Tử Ngộ vùi đầu vào cổ Tô Bạch không ngừng nói, “Em không muốn biết gì cả, em yêu thầy, mặc kệ thầy là ai, em yêu thầy, em chỉ muốn ở bên thầy.”

“Xin lỗi.” Còn có gì trực tiếp hơn, tàn nhẫn hơn hai chữ này?

Tô Bạch xa xăm thở dài, y không muốn lừa gạt tình cảm của một thanh niên dương quang như thế, hiện tại đã đến lúc y không thể không thẳng thắn với Diệp Tử Ngộ.

Trên bầu trời đen huyền không thấy một vì sao, trong bóng tối vô tận dường như chỉ có một trần đèn nhỏ đang đong đưa.

Y nhẹ nhàng vỗ lưng người trẻ tuổi, cảm giác được cổ mình đã ướt đẫm một mảnh, khóc ra thì tốt rồi, theo thời gian trôi Diệp tử cuối cùng cũng sẽ chôn vùi tình cảm dành cho y.

Là yêu ư?

Cũng không nhất định là yêu, thanh niên luôn rất dễ bị sự sùng bái ngưỡng mộ nhất thời mê hoặc, tình cảm mang theo sùng bái không phải tình yêu, hai người ở hai vị trí bất bình đẳng làm sao có thể nhìn vào mắt đối phương, mà nhìn không đến mắt đối phương, thì làm sao nhìn đến tâm đối phương?

Tình yêu như vậy, chỉ là bọt biển, mặt trời vừa lên liền tan biến.

.....

.....

Diệp Tử Ngộ về phòng, Tô Bạch vẫn ngồi ở đầu thuyền nhìn màn đêm mênh mông, một chiếc áo khoác đột nhiên phủ lên người y.

“Nói hết với hần chưa?” Đường Kiêu ngồi xuống bên nam nhân, tay tự nhiên vòng quanh thắt lưng Tô Gia, ôm đối phương thật chặt, “Tay người lạnh quá.” Mười ngón đan nhau, hần đem tay Tô Bạch ủ ấm trong lòng bàn tay mình.

“Nói rồi.”

“Người trẻ tuổi đau khổ đến nhanh đi cũng nhanh.” Đường Kiêu nhìn khuôn mặt nghiêng của Tô Gia, trong bóng đêm băng lãnh càng có vẻ thập phần đậm đặc, lại có loại lắng đọng nhìn thấu nhân sinh, hần nhận không được ghé qua nhẹ nhàng in lên một nụ hôn.

“Tô Gia, chúng ta thương lượng một chút, người có thể đừng phóng điện khắp nơi như vậy không?”

“Ta có sao?” Liếc mắt trừng Đường Kiêu một cái.

Đường Kiêu đang định giở trò ve vãn với Tô Bạch, tầm mắt khi phóng đến bóng tối xa xa đột nhiên ngưng lại, không nói không rằng đứng dậy bế nam nhân trực tiếp chạy vào khoang thuyền.

“Có người đuổi theo?” Hai tay ôm cổ Đường Kiêu, Tô Bạch tuy không chú ý nhìn, nhưng cũng không ngờ đến mức nghĩ rằng Đường Kiêu đột nhiên bỗng y lên là đang tán tỉnh.

“Có thuyền chạy tới hướng này, mau tắt đèn!” Đường Kiêu hô lớn một tiếng.

Con thuyền nguyên bản yên tĩnh lập tức náo nhiệt hẳn lên, ngay sau khi Đường Kiêu thông báo liền có người tắt hết đèn trên thuyền, mọi người tề tụ trong khoang thuyền, bao gồm cả Harvey và Đường Tạp say sóng.

“Lão sư, đại khái có ba bốn chiếc thuyền.” Simon nói.

“Trời đất, mấy tên này không thể an phận một lát sao?” Đường Tạp vò đầu.

“Có nhìn ra là thuyền của nơi nào không?” Tô Bạch nhú mày hỏi.

“Không mở đèn cũng không có bất cứ biển hiệu nào, thuyền tư.” Diệp Tử Ngộ thấp giọng nói.

Mọi người trầm mặc, không cần nghĩ cũng biết là ai đuổi theo.

“Ưm ưm ô –” Giữa một mảnh im lặng, có người từ trong xô phát ra âm thanh không đúng điệu cho lắm.

“Oái, là ai thế?” Đường Tạp kêu một tiếng.

“Zayed.” Diệp Tử Ngộ đi qua rút giẻ lau khỏi miệng nam nhân.

Zayed thở phào: “Bảo bối, em quả thật muốn anh chết ghen sao! Không cần nghĩ nữa, khẳng định là Trần Uyên dẫn người đuổi theo, Tô đương gia, anh giết cả nhà hắn à? Hắn truy anh sát nút như vậy.”

“Simon, còn bao lâu nữa mới đến cảng?” Tô Gia chẳng mấy may đếm xỉa Zayed.

“Con thuyền này chạy bình thường cũng phải mất năm giờ.” Simon lập tức bổ sung, “Còn có một chiếc ca nô, nếu dùng ca nô thì ba giờ hơn sẽ tới.”

“Hay là chúng ta bỏ thuyền ngồi ca nô đi, dù sao cũng chỉ ba tiếng đồng hồ, tôi thấy trên biển cũng sóng êm gió lặng không có lốc xoáy sóng thần gì, một khi thuyền của Trần Uyên đuổi kịp tất cả chúng ta có thể sẽ phải xuống biển làm mồi cho cá.” Đường Tạp nghĩ nghĩ, nói.

Đường Kiêu lắc đầu: “Ca nô của chúng ta tốc độ cũng không nhanh bao nhiêu, mấy chiếc thuyền đó đã quá gần, cho dù chúng ta ngồi ca nô bỏ đi họ nhất định cũng có thể đuổi kịp.”

“Vậy phải làm sao đây, không thể ngồi chờ chết.” Đường Tạp lập tức giơ tay, nhiệt huyết sôi trào, “Cầm vũ khí hết đi, chúng ta liều mạng với hắn! Chẳng lẽ tập đoàn tinh anh chúng ta đâu không lại dám càn bã kia?”

“Chỉ còn lựa chọn này, Đường Kiêu, người dẫn họ đi lấy vũ khí, Simon, người ở lại.” Tô Bạch bình tĩnh nói.

Zayed bị trói thành bánh tét ở trong góc phá lên cười: “Đừng khờ thế, Trần Uyên khẳng định là có chuẩn bị mới đến, bọn chúng chẳng lẽ gốc mức nhảy lên đây nạp mạng cho các người.....Ồ ô!”

Diệp Tử Ngộ bước qua một lần nữa lấy giẻ lau bịt miệng gia hỏa vô duyên này lại.

Không bao lâu sau đám người Đường Kiêu đều cầm vũ khí trở về.

Tô Gia hành động bất tiện ngồi trên xô pha ngoắc tay với hắn: “Đường Kiêu, lại đây, chúng ta bàn bạc phương án tác chiến.”

Đường Kiêu không hề hoài nghi đi qua, hắn ngồi xuống bên cạnh Tô Bạch, giữa một mảnh tối om nắm chặt tay đối phương: “Ta sẽ không để hắn tổn thương người nữa.” Cho dù phải liều cả mạng.

“Câu này nghe thật diễm tình.” Tô Gia nắm lại tay Đường Kiêu, “Ta chờ người.”

Ngay sau đó, Đường Kiêu đột nhiên gục xuống, Simon vẫn luôn đứng bên cạnh Tô Gia thu lại súng gây mê cường độ cao.

“Đây..... đây là thế nào?” Đường Tạp hoàn toàn không hiểu, “Simon sao anh lại tập kích lão đại của tôi!”

“Tô Mặc.” Diệp tử cau mày.

“Các người lên ca nô đi đi.” Tô Bạch cúi đầu nhìn Đường Kiêu đã mất ý thức ngã vào lòng mình, tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc ngắn mà mềm của đối phương, thanh âm lãnh tĩnh, “Về tới đất liền nhớ dẫn người quay lại tìm tôi.”

“Không được!” Diệp Tử Ngộ siết nắm tay, bọn họ sao có thể bỏ lại một mình Tô Bạch trên thuyền.

“Chỉ có tôi mới dễ dàng giữ chân Trần Uyên, các vị muốn chết tôi chưa muốn, nghe không hiểu tiếng người sao? Mau cút đi!” Thanh âm nam nhân nháy mắt nghiêm khắc hẳn, dọa cho đám người Harvey lập tức không dám dị nghị.

Simon tiến lên một tay túm Đường Tạp, rồi đến góc phòng tha Zayed ra ngoài, Harvey hết nhìn tổ trưởng nhà mình vẫn đứng bất động lại nhìn Tô Bạch, không biết nên làm sao cho phải.

“Tổ trưởng, chúng ta.....” Hần đánh bạo nhỏ giọng gọi.

“Diệp tử, đi đi.” Tô Bạch ngữ khí dịu lại, “Cậu biết rõ quyết định của tôi là tốt nhất cho mọi người.”

Diệp Tử Ngộ buộc mình quay đi, ngực phập phồng đến lợi hại, tay nắm chặt đến móng tay bấm rách cả lòng bàn tay.

“Tô Mặc tiên sinh, hãy tin tưởng chúng tôi nhất định sẽ trở lại cứu anh!” Harvey cắn răng đi theo tổ trưởng.

Tô Gia phì cười một tiếng: “Cho nên nói ta ghét mấy lời thoại diễm tình.”

Không bao lâu sau một bóng đen đi tới trước mặt y, mái tóc vàng cho dù trong bóng tối vẫn thập phần bắt mắt, Simon quỳ một chân cầm tay Tô Bạch.

“Lão sư, xin hãy để ta thay thế người.” Chỉ cần Tô Bạch đáp ứng, hẳn có thể lập tức hóa trang thành diện mạo của Tô Gia.

Tô Bạch ôn nhu vuốt mái tóc vàng của Simon: “Ta từng tự hỏi tại sao Trần Uyên Tiểu Hải lại phản bội ta, kỳ thực chính ta cũng có sai lầm, ta không muốn tiếp tục sai nữa, ta đã mất đi hai đứa con, Simon, ta không muốn mất luôn người, mang Đường Kiêu đi đi.”

“Lão sư.....”

“Đừng cãi lại mệnh lệnh của ta.” Nam nhân trầm mặt.

“Vâng.” Trên khuôn mặt thuần Âu trước giờ không có bao nhiêu biểu tình chợt xuất hiện một tia dao động, không hề nói gì thêm, Simon đứng dậy nhanh chóng công Đường Kiêu hôn mê rồi khỏi khoang thuyền, đại khái là gió biển lạnh lẽo ứa vào mắt, hốc mắt hẳn đã hơi đỏ.

Tiếng ca nô khởi động phút chốc vang lên, càng lúc càng xa.

“Simon, người được tự do rồi.”

Sau này không cần sống vì ta nữa.

Nam nhân đứng dậy khỏi sô pha, bật đèn trên thuyền, chống nạng chậm rãi từng bước từng bước một đi đến mũi thuyền, ngồi trên băng ghế y vừa ngồi với Diệp tử, rồi với Đường Kiêu, lẳng lặng nhìn biển cả.

Gió biển ào ạt, quất vào mặt vừa lạnh vừa rát.

Mấy chiếc thuyền nọ rất nhanh bao vây con thuyền cũ nát cô độc phiêu bạt giữa đại dương, đèn điện sáng choang đặc biệt chói mắt.

“Tô Gia, ta nói rồi, chúng ta cuối cùng vẫn quay lại với nhau.” Trần Uyên bước lên boong thuyền, “Ta tới đón ngài.”

70. Chương 70

“Ta vẫn luôn đinh ninh..... rằng ngài sẽ không yêu ai cả.” Đáy mắt tích tụ âm lãnh, Trần Uyên khom lưng, môi dán sát vành tai Tô Bạch, thanh âm do kiềm nén cơn giận mà phát run, “Ta theo ngài mười mấy năm, thế nhưng còn không bằng một tên tạp chủng ngài mới quen biết chưa đến một năm, tại sao lại đối xử ta như vậy!”

Ngón trỏ và ngón cái nắm găng tay trắng trên tay kia giật ra, Trần Uyên tùy ý ném đôi găng tay mang tính biểu tượng này cho đàn em bên cạnh, hẩn thoát nhìn tâm trạng phi thường tốt, dù ngoài mặt vẫn không chút biểu tình, nhưng có thể cảm giác được vị đạo trong sáng hiếm hoi tản mát quanh người hẩn.

Hai gã vệ sĩ có súng canh giữ trước cánh cổng khép chặt thấy hẩn liền kéo cổng ra, sau cánh cổng là dãy thang uốn lượn không ngừng vươn lên trên, ngẩng đầu nhìn quả thực không thấy tận cùng.

Trần Uyên sải bước đi vào, giày da đen bóng giẫm trên mặt sàn đất đất vang dội, quần tây xám sẫm là phẳng phiu mang đường nét cứng cỏi, rung động theo từng bước chân của nam nhân, ánh đèn hai bên vách tường chiếu sáng dãy thang, nhưng luôn có một loại ảo giác không thông thoáng.

Đầu tận cùng thang lầu là một cánh cửa kim khối (như cửa kết sắt trong ngân hàng) màu bạc cực kiên cố, hẩn tiến tới nhập dãy số mật mã đầu tiên, khung cảnh đằng sau cánh cửa mở ra hệt như phòng thí nghiệm trong phim điện ảnh Mỹ, vách tường màu bạc, mặt đất trơn nhẵn, còn có vài người mặc áo blouse trắng qua qua lại lại.

Một bác sĩ nhìn thấy Trần Uyên lập tức khom lưng đi tới, thoát nhìn có vẻ sợ hãi.

“Thế nào?” Thanh âm nam nhân có chút băng lãnh.

Bác sĩ một bên đi theo Trần Uyên, một bên khúm núm thấp giọng nói: “Phẫu thuật rất thành công, xương chân bị gãy đã được ghép trở lại vị trí cũ, nghỉ ngơi ba tháng hẩn sẽ không còn vấn đề gì đáng ngại.”

“Hẩn?” Nam nhân hơi cao giọng.

“Nhất định, nhất định có thể khôi phục.” Trên trán bác sĩ lập tức vã mồ hôi lạnh.

“Tốt lắm.” Trần Uyên đi tới trước một cánh cửa kiên cố khác, đang chuẩn bị mở cửa, bác sĩ nọ cũng lên theo, hẩn liếc mắt, vệ sĩ trong phòng lập tức ngăn bác sĩ lại.

Bác sĩ trợn mắt nhìn Trần Uyên, cơ hồ van xin nói: “Trần tổng, người nhà của tôi.....”

“Lo ở đây làm việc, bọn họ sẽ được an toàn, hoặc là các người cùng nhau xuống dưới đoàn tụ.” Trần Uyên mắt kiên nhẫn dừng ánh mắt ra hiệu cho vệ sĩ, hai gã lực lưỡng kia rất nhanh lùi bác sĩ đi.

Cánh cửa thứ hai, là quét vông mạc.

Đằng sau cánh cửa là một gian phòng tư nhân thoát nhìn giống phòng ngủ, có cửa sổ có buồng tắm cũng có kệ sách, nhưng Trần Uyên vẫn không dừng lại, hẩn tiếp tục đi tới hướng cánh cửa thông vào phòng thứ ba.

Hết cửa này qua cửa khác phòng hộ nghiêm ngặt, gian phòng cuối cùng sau cánh cửa cuối cùng không phải tầng trũ vàng bạc kho báu, cũng không phải kiệt tác lưu truyền gì đó. Phía sau cánh cửa chỉ có vân tay của Trần Uyên mới mở ra được vẫn như cũ là một gian phòng, “vách tường” của phòng thứ hai và phòng thứ ba đều trong suốt, người ở phòng thứ hai có thể nhìn thấy mọi thứ trong phòng thứ ba.

Ngoài cửa có một tấm gương, hẩn đứng trước gương chỉnh chu một chút mới mở khóa vân tay của cánh cửa cuối cùng, gian phòng thứ ba trang hoàng theo phong cách cổ điển mà tân thời, ghế trúc, giá sách gỗ lim, trà kỷ trà cụ chuyên môn cho trà, bên cạnh còn có đàn cổ, trong phòng thoang thoang mùi đàn hương có tác dụng an thần tĩnh tâm.

Đây hiển nhiên là một “nhà tù” xinh đẹp được thiết kế từ lâu, đã có lồng chim, tự nhiên cũng có chim bị nhốt trong lồng.

Chính giữa phòng đặt một chiếc giường lớn, như bao câu chuyện cổ tích, trên giường cũng nằm một người, không phải công chúa cũng không phải giai lệ, chỉ là một nam nhân vẫn chưa tỉnh lại từ được tính gây mê.

Trần Uyên đi rất khẽ, dường như sợ đánh thức người trên giường, hẩn từng bước từng bước đến bên giường, lẳng lặng nhìn nam nhân ngủ say, điều này khiến Tô Bạch vừa mở mắt tỉnh lại liền nhìn thấy một gã đồ đen toàn tập, trầm mặc không nói nhìn y chăm chăm.

Đóng phim kinh dị sao?

“Ngài tỉnh rồi.” Trần Uyên mỉm cười, “Phẫu thuật đã kết thúc, chân của ngài sẽ hồi phục nhanh thôi, những kẻ hại ngài bị thương, ta không giữ lại một ai cả.”

“Sao không nhân tiện giết luôn kẻ sai khiến đám người đó?” Thuốc tê chủ yếu tiêm ở chân, Tô Gia thử co chân, nhưng nửa thân dưới của y đều cứng đờ rất khó chịu.

“Tô Gia, ngài không bao giờ chịu hiểu ta chỉ muốn tốt cho ngài.” Trần Uyên ngồi xuống, si mê vuốt tóc nam nhân, nỉ non nói, “Ngoài ta ra, còn ai tốt với ngài như vậy, ngoài ta ra, còn ai yêu ngài đến thế?”

Lười nói chuyện, đầu óc hơi choáng váng, Tô Bạch một lần nữa nhắm mắt lại, quay mặt sang hướng khác, nhưng Trần Uyên hiển nhiên đâu dễ dàng bỏ qua.

“Ta vẫn luôn đinh ninh..... rằng ngài sẽ không yêu ai cả.” Đáy mắt tích tụ âm lãnh, Trần Uyên khom lưng, môi dán sát vành tai Tô Bạch, thanh âm do kiềm nén cơn giận mà phát run, “Ta theo ngài mười mấy năm, thế nhưng còn không bằng một tên tạp chủng ngài mới quen biết chưa đến một năm, tại sao lại đối xử ta như vậy!”

“Tại sao lại cho thứ rác rưởi đó bò lên giường ngài!” Thanh âm áp chế quá mức đâm ra biến dị, thoát nghe có cảm giác như động kinh.

“Một con chó mất đi lòng trung thành, đến rác rưởi cũng không bằng.” Tô Gia luôn biết làm cách nào để chọc tức Trần Uyên, làm cách nào dùng ngôn từ hung hăng đâm vào ngực hần.

Hô hấp có chút dồn dập, Trần Uyên từng hơi từng hơi thở dốc, hần đứng dậy, hai tay gắt gao túm tóc mình, miệng phát ra một tràng nước nử thối khở.

“Ta đối với ngài, vẫn hết mực trung thành.” Nắm đấm nện thật mạnh xuống gối, lực đạo khủng khiếp chấn đến cả giường đều lung lay, hô hấp dần dần bình ổn, Trần Uyên nhìn thẳng Tô Bạch nằm trên giường, gần từng tiếng nói, “Tô Gia, là người phản bội ta, người phản bội tình cảm của ta.”

Tô Bạch hiện tại cực lãnh tĩnh, y biết có nói gì với Trần Uyên cũng vô dụng.

“Bất quá không sao, ta sẽ tha thứ cho người, ta biết không phải lỗi của người, lỗi là ở kẻ dụ dỗ người.” Ngừ khí dịu đi, Trần Uyên một lần nữa cúi người, mang theo ba phần cẩn thận, ba phần kiên thành sùng bái, bốn phần ôn nhu hôn lên cổ nam nhân, nụ hôn đầu rất nhẹ, sau đó như được ném mỹ vị, dần gia tăng lực độ.

“Cút ngay, đừng chạm vào ta.” Tô Gia chán ghét đẩy Trần Uyên.

“Tô Gia, ta rất thích dáng vẻ người khi nói như vậy, trước kia ở biệt viện của Tô gia, người luôn cao cao tại thượng, giống như thần của ta.” Cười khê một tiếng, Trần Uyên ánh mắt đột nhiên chuyển lãnh, “Từ lần đầu tiên nhìn thấy người, ta liền không lúc nào không muốn kéo người từ trên cao xuống đặt dưới thân, ta cảm thấy mình thật tội lỗi, nhưng lại nhịn không được mơ tưởng ngày đêm.”

“Sau đó ta chợt hiểu ra, thần không phải để sùng bái, mà là để tiết độ.”

Trần Uyên thông thả thẳng lưng đứng dậy, ân cần kéo chân cho nam nhân, mỉm cười nói: “Thần của ta, giờ chúng ta rốt cuộc cũng ở bên nhau, có thích thế giới ta sáng tạo cho người không? Từ nay trở đi, ta chính là người duy nhất trong thế giới của người. Bác sĩ nói nếu trong một thế giới chỉ có hai người, thì cuối cùng họ sẽ yêu nhau, rồi cũng có một ngày người yêu ta.”

“Trần Uyên, người điên rồi.” Tô Bạch mở mắt, sâu trong đôi đồng tử bình tĩnh ngưng tụ một lớp bi thương.

“Ta điên rồi, nhưng là điên vì người, có vui không? Ha ha, thân thể mới qua phẫu thuật dễ mệt mỏi, người chịu khó nghỉ ngơi, ta sẽ lại đến thăm người.” Trần Uyên từ trên cao nhìn xuống nam nhân, “Cũng chỉ có ta.”

Đèn trong phòng mờ dần, theo cửa phòng khép chặt, chỉ còn lại một mảnh bóng tối cùng tiếng thở dài của một nam nhân.

.....

.....

Dubai hám lợi xa xỉ, trong thành phố là một cõi đèn hoa trắng lệt.

Diệp Tử Ngọ đẩy cửa phòng, bóng tối trong phòng và đèn hoa rực rỡ bên ngoài hình thành một thế đối lập vi diệu, bóng dáng cao ngất của người đứng bên cửa sổ trong bóng tối có vẻ đặc biệt trầm trọng.

“Không có bất cứ ghi chép xuất nhập cảnh nào, bọn họ nhất định còn ở Trung Đông.” Bất công tắc, căn phòng lập tức sáng lên, Diệp Tử Ngọ ngồi xuống sofa, hần thoạt nhìn có chút ủ rũ, dưới mắt là một quãng xanh nhàn nhạt.

Hôm đó họ ngồi ca nô tới cảng, cơ hồ không nghỉ ngơi mỗi người liền tiến hành liên hệ thể lực của mình, nhưng cho dù là đi máy bay cũng cần thời gian.

Thành Ác Ma đột nhiên bị một đám cảm tử quân tập kích, khu vực đó giờ loạn như mớ bòng bong, các nhân vật hắc bạch lưỡng đạo rối rắm một chỗ, Trần Uyên đã triệt để nổi điên, chẳng những tự mình lộ diện, còn thuận tiện kéo cả Đường Kiêu và Diệp Tử Ngọ xuống nước, tung tin công khai thanh minh đợt tập kích lần này là do mấy người họ liên thủ phụ trách.

Cho dù không có bất kỳ chứng cứ nào chứng minh trận tập kích thành Ác Ma có liên quan tới Đường Kiêu và Diệp Tử Ngọ, nhưng ít nhiều cũng đem đến cho bọn họ không ít phiền phức, đợi họ đá văng tảng đá chắn trước mặt, trên biển đã sớm không còn tung tích của Trần Uyên và Tô Gia.

Trung Đông rộng lớn như vậy, không ai biết Trần Uyên trốn đi đâu, hang ổ của Trần Uyên ở Pháp đã bị Tô gia tiêu diệt, nhưng khi đám người Tô Ngụ tới mới phát hiện nơi đó đã là vườn không nhà trống, Trần Uyên không biết từ lúc nào tẩu tán toàn bộ tài sản, cũng nhọc công hần có thể ẩn nhẫn đến bây giờ mới động thủ, so với Tô Gia giả hoạt năm xưa trái lại có chút mỉa mai “Trò giỏi hơn thầy”.

Biến mất, cứ như không khí, hoàn toàn tìm không thấy.

Nam nhân đứng bên cửa sổ xoay người, đây còn là T tiêu sái bất bại ngày nào sao? Trong mắt giăng đầy tơ máu, râu lún phún trên cằm hiển nhiên đã vài hôm không được dọn, chỉ là ánh mắt vẫn tinh tường sắc bén như ưng.

“Vất vả cho anh.” Đường Kiêu đi đến ngồi đối diện Diệp tử, trong gạt tàn đặt điếu xì gà đã hút phân nửa, nhưng hiện tại hần không muốn động tới.

“Nghỉ ngơi chút đi.” Diệp tử nhìn tình địch một thời của mình.

Hôm đó trở lại đất liền không lâu Đường Kiêu liền tỉnh, hiển nhiên phát súng gây mê Simon tặng cho Đường Kiêu đã không chế liều lượng, Đường Kiêu tỉnh lại không thấy Tô Bạch tự nhiên hiểu hết mọi chuyện, cũng không nói gì, hần cùng những người khác nhanh chóng về tới khu vực an toàn, đây đều do Tô Gia lấy thân đánh đổi, điều bọn họ có thể làm là bảo vệ chính mình, khẩn cấp liên hệ với thể lực phe mình.

Một tay đặt lên đầu gối, Đường Kiêu một tay chống cằm cười nói: “Trước khi chưa tìm được người đó, tôi sẽ không để mình gục ngã.”

“Đây là vài tin tức tôi vừa tra ra.” Đường Kiêu đưa di động của hần cho Diệp Tử Ngọ, “Tô Gia là một người khó tính không dễ hầu hạ, hơn nữa phương diện ăn mặc càng đòi hỏi cực kỳ nghiêm khắc, đây là hướng tiêu thụ của trà Đại hồng bào và thuốc hút cao cấp loại hữu hạn trong thời gian gần đây, trong đó có một số bị phân phát đi nhiều nơi, càng muốn che giấu hành tung, ngược lại càng khiến người chú ý.”

“Nơi này còn có tin tức bác sĩ do nước ngoài viện trợ mất tích.” Diệp tử nhìn dãy tin chỉ chít rậm rạp thu thập từ các nơi trong tay Đường Kiêu, với trực giác của cảnh sát hần rất nhanh đánh hơi được vài điểm khác thường, hai mắt sáng lên, “Tô Mặc chân bị thương, ở trên thuyền chỉ đơn giản băng bó, Trần Uyên khẳng định sẽ tìm bác sĩ cho Tô Mặc.”

“Còn nữa, anh xem tiếp đi.” Đường Kiêu siết quyền, “Có một loạt đồ gia dụng cổ đại Trung Quốc chuyển đến Trung Đông trong ba tháng gần đây, cũng giống như trà và thuốc bị phân tán theo nhiều nhánh, mà nơi đồng vật tư này hội tụ, sẽ là đích đến cuối cùng của chúng ta.”

“Mạng lưới tin tức của anh thật đáng sợ.” Diệp tử cười cười cảm điện thoại trả lại cho Đường Kiêu, “Anh không sợ tôi công khai thân phận thật của anh?” Rốt cục nắm được chút manh mối, Diệp tử vẫn luôn trong trạng thái căng thẳng thần kinh lập tức cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm không ít.

“Anh biết tôi là ai sao?”

“Anh là áo chống đạn của Tô Mặc.”

Câu nói đùa của Diệp tử khiến Đường Kiều nhin không được mỉm cười, không sai, hẳn chính là áo chống đạn của Tô Gia, áo chống đạn sao có thể rời khỏi thân thể chủ nhân được?

71. Chương 71

Hai tay khoanh trước ngực, Đường Kiều điềm nhiên cười nói: “Muốn tôi lên giường với anh?”

Zayed khóe miệng co quắp, ghét bỏ tròng nam nhân anh tuần cao ngất trước mặt: “Không, cảm ơn, khẩu vị tôi không có nặng đến vậy.”

Tay cầm hộp sữa chua hút rột rột, một thanh niên trẻ tuổi áo đen quần đen đứng dựa vào một chiếc xe cũng đen bóng, thời tiết oi bức khiến hắn bực bội kéo cổ áo, dưới lớp áo khoác đen là áo vân ngựa vân trắng đen thời thượng (= =|||), từ cổ áo trở xuống cởi ba cúc, để lộ khuôn ngực rắn chắc màu đồng khỏe mạnh, dưới dương quang hết sức bắt mắt.

Xa xa trên bầu trời dần xuất hiện một chấm đen, chấm đen càng lúc càng lớn, một chiếc trực thăng hướng tới mặt đất, cánh quạt xoay cực nhanh cuộn cuộn nổi lên từng trận gió mạnh.

“Ra đi, người đến rồi.” Đường Tạp mắt kiên nhẫn gõ gõ nóc xe, cửa bên ghế lái bị đẩy ra, xuống xe là một chàng trai ngoại quốc có mái tóc vàng tuyệt đẹp, Simon ngẩng đầu nhìn về phía trực thăng, ánh nắng quá gay gắt, đôi mắt lam hơi nheo lại.

Nửa giờ sau, chiếc xe đen bóng kia đỗ lại trước một ngôi nhà ba tầng bề ngoài bình thường.

Cửa xe mở ra, áo dài trắng thêm khăn trùm đầu trắng, Zayed một thân phục trang Ả Rập tiêu chuẩn từ trong xe bước xuống, hắn phỉ phỉ bụi bám trên tay áo, quay đầu nhếch mép cười với Đường Tạp và Simon đang đi theo, lộ ra hàm răng trắng chính tề: “Ha, nhà tôi rộng lắm, giường cũng lớn nữa, có hứng thú các vị có thể cùng nhau chơi một lượt, tôi không ngại ba người, trên thực tế tôi thích dân châu Âu trắng trẻo, cũng thích dân châu Á như anh.”

Đường Tạp nghiêng đầu nhìn Simon: “Có thể nện hắn không?”

“Tạm thời không được.” Simon vươn tay ôm eo Đường Tạp đang đen mặt kéo đến sát bên mình, nghiêm nghị nói với Zayed, “Xin lỗi, chúng tôi không thích người Trung Đông.”

“Các anh đây là kỳ thị! Hơn nữa..... Thật ra tôi là con lai, tôi có một phần huyết thống châu Á..... à không, châu Âu mới đúng, tóm lại tôi không phải một người Trung Đông thuần chủng, nhưng tôi vừa có ngũ quan thẩm thúy của người Trung Đông, lại có khí chất trầm liễm của người châu Á, còn có thân hình cực đẹp của người châu Âu, các anh nên thử một lần.....”

Dọc đường cứ thế mà lái nhai, Zayed không ngừng thuyết phục Đường Tạp và Simon gia nhập kế hoạch 3P của mình, mãi đến khi họ vào trong nhà, Simon và Đường Tạp cũng chẳng buồn để ý gã “hoàng tử Trung Đông” có chút dai mềm này.

Trong phòng Đường Kiều và Diệp Tử Ngo đã chờ khá lâu, Zayed hai mắt sáng lên, giang tay nhiệt tình chào tới Diệp tử: “Bảo bối, nhìn thấy anh vui lắm phải không? Chúng ta lại gặp nhau rồi, ôm cái nào, dùng phương thức châu Âu các em thích nhất, hoặc là một nụ hôn kiểu Pháp tiêu chuẩn cũng được!”

Diệp tử rút khẩu súng bên hông nhắm ngay Zayed.

“Thật là làm người ta thất vọng.” Nhún nhún vai, Zayed nửa đường đánh vòng sang Đường Kiều, “Xem đi, đây là thái độ các người đối đãi bạn hữu? Đường Kiều, tôi chạy xa như vậy phí nhiều tinh lực như vậy làm nhiều việc như vậy, các người không thể cho tôi một chút an ủi nào sao?”

Hai tay khoanh trước ngực, Đường Kiều điềm nhiên cười nói: “Muốn tôi lên giường với anh?”

Zayed khóe miệng co quắp, ghét bỏ tròng nam nhân anh tuần cao ngất trước mặt: “Không, cảm ơn, khẩu vị tôi không có nặng đến vậy.”

Người muốn áp Đường Kiêu nếu không phải siêu cấp nặng khẩu vị thì chính là chán sống, Zayed hai cái đều không có, khẩu vị hẳn rất nhẹ, không đam mê loại hình quá khí thế quá cường hãn như Đường Kiêu, cũng không muốn bị truy sát cả đời. (thể anh bây giờ không phải cũng đang là tội phạm truy nã sao =)))

Huống chi có thể xứng đôi với đương gia Tô gia tuyệt không phải người tầm thường.

“Nói chính sự đi.” Đường Kiêu ngồi xuống sô pha, đem một xấp hợp đồng đã chuẩn bị sẵn đưa cho Zayed ở đối diện, “Giúp tôi cứu Tô Mặc, anh buôn lậu kim cương tôi phụ trách phân phối, trên cơ sở lợi nhuận vốn có chia anh thêm ba phần.”

“Tôi đặc biệt thích hợp tác với người như Đường tổng, sảng khoái lại chân thành, hào phóng lại tiêu sái.” Lấy hợp đồng qua cũng chẳng buồn xem một cái, Zayed dứt khoát ký xuống đại danh của mình.

Hợp đồng loại này đương nhiên không có hiệu lực pháp lý gì, chỉ là hình thức đôi khi cũng mang tính tất yếu.

“Tra được tin tức Tô Mặc chưa?” Diệp tử cấp thiết hỏi.

Zayed thông thả liếc sang cảnh sát trẻ, vuốt cằm: “Không biết Diệp cảnh quan lại muốn lấy gì ra làm giao dịch với tôi?”

“Zayed, người đừng quá đáng.” Diệp Tử Ngộ lạnh lùng trừng hấn, ngày đó vừa cập cảnh Zayed liền mượn cơ đi WC chuẩn đến vô tung vô ảnh, nếu lần này không vì cứu Tô Mặc, bọn họ cũng sẽ không chủ động hợp tác với Zayed.

“Đường tổng, anh thấy rồi đấy, thật ra đâu phải tôi không muốn hợp tác với các anh, tôi trái lại rất muốn hợp tác với các anh, bằng không đã không ngàn dặm xa xôi một mình bôn ba tới nơi này, xuất chút thành ý đi!” Zayed cực kỳ nghiêm túc nói.

Diệp Tử Ngộ cắn răng, trầm giọng nói: “Lần này chuyện của Interpol và hoàng tử Ali, ta sẽ dàn xếp cho người, nhưng người phải đưa hoàng tử Aga trở về.”

“Cầu còn không được, đâu phải tôi giam cầm Aga, là hấn mặt dày mày dạn đòi ở lại!” Tự biện hộ cho mình một câu, lúc nhìn đến ánh mắt lạnh dần của Đường Kiêu Zayed vội vàng trở lại đề tài.

“Được rồi, nơi mà các anh nói đích thực là địa điểm chính xác Tô Mặc bị nhốt, bắt quá tôi không cho rằng các anh có thể cầm súng xông vào. Trần Uyên xây một lô cốt giữa vùng núi (lô cốt này là dạng lô cốt quân sự, chứ không phải lô cốt đầy đường như Sài thành chúng ta nhé ^^), tôi từ những người hỗ trợ kiến thiết lấy được một vài tin tức, bên trong tổng cộng có ba ải, ải thứ nhất là cửa kim khóa cần mật mã mới mở được, ải thứ hai trang bị quét võng mạc, ải cuối cùng là quét vân tay.”

Nói cách khác, muốn vào phía trong cùng lô cốt cần ba món cơ bản, một là mật mã cửa kim khóa, còn lại là võng mạc và vân tay của Trần Uyên.

“Người xác định Tô Mặc ở trong đó?” Diệp tử hỏi.

“Chẳng lẽ Trần Uyên xây nó để tự giam mình?” Zayed hừ một tiếng, ngả người ra sau, hai tay khoát lên lưng ghế sô pha, “Tin tức tôi đã báo cho các anh, mau nghĩ cách đi.”

Simon nãy giờ đứng một bên cúi đầu nhúu mày không biết nghĩ đến chuyện gì, những người khác nhìn nhau, tựa hồ đã lâm vào ngõ cụt, mật mã cửa kim khóa có thể nghĩ cách phá giải, nhưng vân tay và võng mạc của Trần Uyên lấy đâu ra? Đừng nói là vân tay của Trần Uyên luôn luôn mang găng tay, hiện tại ngay cả tung tích Trần Uyên bọn họ cũng tìm không được.

“Lô cốt còn lối vào nào khác không?” Đường Kiêu đảm chiêu gõ gõ đầu gối.

“Gia hỏa Trần Uyên đó chuyện gì cũng làm ra được, vạn nhất hấn trang bị hệ thống kích nổ, không đi cửa chính mọi người liền đầu thai, đương nhiên, anh có thể thử.” Zayed thiện ý nhắc nhở, “Chết vì tình cũng là hành động rất lãng mạn.”

“Zayed nói có lý, trong lô cốt rất có khả năng đã trang bị hệ thống kích nổ.” Đường Táp thỉnh thoảng xen vào một câu để biểu thị mình không phải người ngoài cuộc.

Nhất thời mọi người rơi vào trầm mặc, bọn họ trèo đèo vượt suối rồi cuộc tìm thấy cảng thông tới bên kia bờ, thế nhưng đi đến cảng mới phát hiện cư nhiên không có con thuyền nào có thể qua sông.

“Có một chuyện.....” Simon luôn cực kiệm lời đột nhiên ngắt đầu mở miệng.

Đường Kiêu hai mắt sáng lên, hẳn biết trong số những người ở đây Simon có quan hệ mật thiết nhất với Tô Bạch, cũng chính là hy vọng đáng tin cậy nhất.

Simon nhìn về phía Đường Kiêu: “Tôi muốn nói riêng với anh.”

“Đi theo tôi.” Đường Kiêu lập tức đứng dậy cùng Simon vào phòng.

Cửa vừa đóng, Simon liền nói: “Tôi đoán lão sư có lẽ có vòng mạng và vân tay của Trần Uyên.”

Tô Gia xưa nay là một nam nhân cẩn thận chu toàn, năm đó nếu đã có thể vì hậu lộ của mình mà dấn trải thế lực và tài khoản lớn nhỏ khắp toàn cầu, không loại trừ khả năng gia hỏa này cũng sẽ thu thập đầy đủ dữ liệu cá nhân của những người thân cận.

Nghe Simon nói thế, Đường Kiêu nhất thời cảm thấy trong lòng thoải mái hơn, trước mắt một mảnh tươi sáng.

“Cho tôi biết chi tiết.”

Simon lập tức tường tận thuật lại, Tô Bạch mỗi năm đều sắp xếp cho hắn kiểm tra sức khỏe, quá trình kiểm tra hoàn toàn có thể bảo lưu nhóm máu, DNA, vân tay cùng vòng mạng của một người, hẳn chỉ suy đoán, cụ thể Tô Bạch có làm vậy hay không hẳn không tài nào xác định.

Hơn nữa Simon cũng không biết Trần Uyên có được “đãi ngộ” này như hắn không.

“Đúng là tin tốt, Simon, anh biết Tô Bạch lưu trữ những dữ liệu đó ở đâu không?” Đường Kiêu không khỏi mỉm cười, theo hiểu biết của hắn về Tô Bạch, người này có lẽ vốn thật sự suy nghĩ cho bọn trẻ, hàng năm đều cho đám người Simon kiểm tra sức khỏe định kỳ, nhưng với tính cách Tô Bạch, phỏng chừng giữa đường cũng thuận tiện lưu trữ toàn bộ thông tin về thân thể của đám người Simon.

Đường Kiêu hiện tại thật cao hứng vì Tô Bạch có tâm tư cẩn thận lại tinh tế như vậy, tám chín phần mười, thông tin chứa vân tay và vòng mạng của Trần Uyên Tô Gia hẳn định có lưu lại.

“Không chắc lắm, chúng ta có thể trở về Tô gia tìm xem.” Simon nghĩ nghĩ nói.

Quyết định ngay tại chỗ, Zayed và Diệp Tử Ngộ bọn họ ở lại Trung Đông tiếp tục giám sát người của Trần Uyên, Đường Kiêu Simon cùng với Đường Tạp lập tức bay về Anh quốc.

.....

.....

Đèn đầu giường âm u, chỉ chiếu sáng một khu vực nho nhỏ trong phòng.

Nam nhân ngồi ngay ngắn dựa vào đầu giường, trên vách tường trong suốt đối diện treo một chiếc TV LCD, ánh sáng từ TV lẳng lặng rơi xuống đất, trên màn hình là hai người đàn ông châu Á điển trai đang làm chuyện ấy với nhau, cảnh tượng nóng bỏng vô cùng, thân thể trần trụi quần quýt phát ra âm thanh ái muội, giữa căn phòng yên tĩnh càng có vẻ vang dội.

Một ngày hai mươi bốn tiếng, ít nhất có ba bốn giờ cái TV chết tiệt kia không ngừng trình chiếu những đoạn phim hai nam nhân làm tình.

“Tô Gia, sao người một điểm phản ứng cũng không có?” Trần Uyên cũng ngồi trên giường, hắn hình như mới tắm xong, trên người thoang thoang mùi sữa tắm the mát khoan khoái.

Phải có phản ứng gì? Tô Bạch âm thầm trợn mắt, y cũng đâu phải đang vào thời thanh xuân dậy thì, lung tung xem vài ba cái đĩa liên dục hỏa đốt người, y đã sớm không còn là thiếu niên mười bảy mười tám tùy tiện tiện sẽ có phản ứng.

“Ta đặc biệt thích ngắm bộ dáng người lúc cao trào, khuôn mặt, thân thể, đều từ từ ửng đỏ như bôi mật hoa hồng, mỗi lần như thế ta mới chân thực cảm nhận được, người là một người sống, một tồn tại sinh động

rõ ràng bên cạnh ta.” Thấu qua nhẹ nhàng hôn lên cổ đối phương, Trần Uyên một bên chăm chú nhìn Tô Bạch diện vô biểu tình, một bên luồn tay vào giữa hai chân nam nhân dưới lớp chăn.

Hai tay bị trói chặt sau lưng run khê đến không thể nhận ra, tầm mắt Tô Bạch dừng lại ở hai diễn viên đang vận động trên màn hình, chuyện phòng the không có tình cảm làm gia vị, chỉ thấy cực kỳ trắng trợn mà tục tĩu, dục vọng lộ liễu trước ông kính biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn, cho dù không có bất cứ cảm xúc gì, thân thể cũng sẽ theo bản năng của con người, trở nên hưng phấn hẳn lên.

Sẽ bởi vì động tác vuốt ve đầy kỹ xảo của đối phương mà cảm thấy kích thích, tiến tới cảm nhận một chút khoái cảm về mặt sinh lý.

Trần Uyên xốc chăn cúi đầu, kích thích đột ngột khiến người sản sinh loại hưng phấn vô danh trên phương diện sinh lý, nhưng phương diện tâm lý lại mang đến một loại chán ghét và phiền não khó có thể che giấu.

Tô Bạch không muốn nhắm mắt, điều này sẽ làm tinh thần y tập trung vào nơi không nên tập trung, y nhớ tới Đường Kiều, tên hỗn đản đó lần đầu hầu hạ y là ở trong xe, xe bon bon chạy trên đường, ngoài cửa sổ mưa to như trút, nhưng trong xe là một cõi riêng biệt nóng bỏng khiến người tâm loạn như nhập ma.

Hai diễn viên trong TV đã tiến hành đến màn cuối cùng, mà nam nhân hô hấp có chút gấp gáp sau khi lên đỉnh cũng đã lâm vào một mảnh hư không trắng xóa.

Trần Uyên đứng dậy, liếm liếm dịch thể rỉ ra bên khóe miệng, mỉm cười: “Tô Gia hương vị thật thơm.”

“Mở đèn.” Tô Bạch quay đầu qua một bên, hư không vô danh như một con sâu không ngừng gặm nhấm ngực y. Y chán ghét phòng tối.

“Ta chính là đèn của ngươi, Tô Gia, trên thế giới này chỉ có ta mới có thể mang đến cho ngươi ánh sáng, còn có khoái cảm.” Trần Uyên cúi đầu cởi trói hai tay nam nhân, khôi phục tự do Tô Bạch liền vung tay cho đối phương một cái tát.

“Cút đi.”

“Ngươi sẽ từ từ quen thôi.” Không hề nổi giận, Trần Uyên sờ sờ bên má bị Tô Bạch tát, mỉm cười nói, “Quen với thế giới chỉ có ta và ngươi, đến cuối cùng ngươi sẽ triệt để không thể rời xa ta, giống như ta không thể rời xa ngươi, tại sao ngươi vẫn mãi không hiểu, chúng ta kỳ thực không thể chia ly.”

“Vĩnh viễn không hiểu.” Tô Gia cười nhạt một tiếng, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại.

“Ngươi sẽ hiểu! Nhất định sẽ hiểu!” Sự lạnh lùng và kiên quyết của nam nhân có chút đả kích Trần Uyên, hắn tắt luôn ngọn đèn duy nhất trong phòng, chờ hắn rải những bước chân vội vã ra khỏi phòng, cả TV cũng tắt.

Lại một mảnh tối tăm.

Tô Bạch khê nắm chặt, với một người đã chết qua một lần mà nói, ánh sáng chỉ tồn tại trong tâm trí.

Sống thêm lần nữa, giống như trộm về tính mệnh.

Cần phải trân trọng giữ gìn.

72. Chương 72

“Hoàn mỹ như ngươi chỉ cần ta là đủ rồi, tên tạp chủng Đường Kiều đó làm sao xứng với ngươi, hắn không có tư cách nắm tay ngươi đi đến cuối đời.” Ngồi bên giường, nhẹ nhàng mơn trớn thân thể nam nhân, Trần Uyên thở dài, “Hắn nghĩ hắn gửi cho ta vài tấm ảnh các người chụp chung là có thể dụ ta bỏ cuộc, đúng là quá ngông cuồng vọng tưởng.”

“Phòng của Tô Gia chúng tôi không thể vào.” Tô Ngụ đứng trước cửa, thần thái trên mặt hiển nhiên ảm đạm không ít so với mấy tháng trước, thoạt nhìn có chút trầm uất.

“Anh tự vào đi.” Cô nói.

Đường Kiều mở cửa định vào trong, Tô Ngụ đột nhiên níu lấy cánh tay hắn, thanh âm thấp mà găng sức: “Xin anh, nhất định phải mang Tô Gia về.”

“Tôi sẽ làm được.” Nhẹ nhàng gỡ tay Tô Ngụ, Đường Kiều mỉm cười vỗ vai cô gái, “Cô hiểu Tô Gia như vậy hẳn cũng tự biết, hiện tại hẳn càng hy vọng các người thủ hộ Tô gia thật tốt.”

Đẩy cửa, Đường Kiều đi vào phòng ngủ của Tô Bạch, nghe Tô Ngụ nói, phòng này là Tô Bạch ở từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ sửa sang đôi chỗ vẫn một mực không có ý định đổi phòng.

Mà mới mấy tháng trước Đường Kiều còn chung giường với Tô Bạch trong gian phòng này, màn đêm yên tĩnh, ánh đèn nhu hòa, âm nhạc du dương, còn có tinh dầu tác dụng an thần, cùng với những động tác âu yếm thân mật, trong phòng dường như vẫn thoang thoảng khí tức thuộc về chủ nhân.

Trở tay khóa cửa, Đường Kiều bắt đầu tìm kiếm khắp phòng, tuy hẳn từng tới phòng Tô Gia vài lần nhưng trước kia cũng không có lá gan lục lọi tứ xứ. Phòng của Tô Bạch bố trí thập phần đơn giản, chính giữa là một chiếc giường lớn, bên cạnh là ghế dài để nằm, bên trái có một cánh cửa mở ra là phòng chứa quần áo, bên phải là phòng tắm.

Đường Kiều lục ngăn tủ trước, đều là một ít thư tín tạp vật cá nhân của Tô Gia, từ những thứ nhỏ nhất này lẫn mò thẩu đáo con người Tô Bạch có lẽ là một lựa chọn không tồi, nhưng hiện giờ Đường Kiều cũng không rảnh rỗi đến vậy.

Ngăn tủ không tìm được gì hữu dụng, hẳn cơ hồ lộn cả gian phòng một phen, kết quả của không chút thu hoạch là khiến tâm tình trở nên nóng nảy.

“Người rút cuộc giấu những thứ đó ở đâu?” Đường Kiều ngồi trên giường, ngửa mặt ngã xuống, nhắm mắt hồi ức nhất cử nhất động của Tô Gia mỗi lần hắn đến phòng này.

Không phải nằm trên giường thì là dựa vào ghế dài, cầm một cái tẩu thuốc bạch ngọc nghi ngút khói, thỉnh thoảng phun mây nhả khói một phen, lúc nào cũng là bộ dáng cao ngạo mọi chuyện đều nắm chắc trong lòng bàn tay.

Linh quang chợt lóe, Đường Kiều mở choàng mắt, bước vội đến tủ thủy tinh nhỏ sát vách tường, bên trong trưng một cái tẩu thuốc cổ, có đôi khi Tô Bạch suy nghĩ rất đơn giản mà tùy hứng, hắn lấy tẩu thuốc ra, trong nõ tẩu còn vương lại một ít sợi thuốc, Đường Kiều gạt qua, cuối cùng tìm thấy một con chip nhỏ xíu bên dưới.

Tô Bạch lâu lâu cũng không tin nhiệm internet, so với tồn trữ trên mạng, y thích mọi thứ vững vàng trong tay hơn, điểm này có tính là sự ổn trọng của lớp người thế hệ trước không nhỉ?

Tuổi tâm lý của Tô Gia tuyệt không trẻ như bề ngoài.

Đường Kiều cầm con chip đi tìm Diệp Tử Ngộ, hai người nghĩ cách đọc con chip, bên trong xác thực lưu trữ dữ liệu, nhưng Tô Gia còn cài mật mã.

“Mật mã này có lẽ không khó.” Diệp Tử Ngộ xem xét một hồi, dùng ngữ khí thương lượng nói, “Chúng ta có thể tìm chuyên gia phá giải.”

“Tôi nghĩ tôi biết mật mã là gì.” Đường Kiều thử nhập một chuỗi ký tự, cuối cùng nhấp chuột xác nhận, cư nhiên thật sự bị hắn đoán đúng.

Sau khi mật mã được phá giải, một loạt tư liệu hiển thị trước mặt Đường Kiều và Diệp Tử Ngộ, Tô Gia chỉnh lý tư liệu thập phần chi tiết, mỗi một thư mục đều dùng tiếng Trung đặt tên, tùy tiện mở liền có thể xem, chỉ là chỗ tư liệu này có chút trái ngược với bọn họ tưởng tượng.

Ông nội, ba, mẹ, Tô Ngụ, Tô Khải Trình, Trần Uyên, Simon, Tiểu Hải.....

Không có bí mật trọng đại gì của Tô gia, cũng không có thông tin tài vụ gì không thể tiết lộ, mở thư mục chẳng qua chỉ có ảnh chụp, thư tín, báo cáo kiểm tra sức khỏe của một số người. Như thư mục “ông nội”, bọn họ thấy được báo cáo về sức khỏe của ông nội Tô Bạch mỗi lần kiểm tra, trong đó còn bao gồm bệnh trạng vào thời kỳ cuối.

Đường Kiều đóng thư mục kia, trực tiếp mở “Trần Uyên”, như các thư mục khác, bên trong cũng lưu rất nhiều tư liệu hình ảnh lẫn âm thanh về Trần Uyên, từ tên thư mục cũng nhìn ra được Tô Bạch tồn trữ tất cả ảnh chụp của Trần Uyên từ nhỏ đến lớn, còn có những video quay Trần Uyên lúc tập huấn, mà trong này cũng có báo cáo kiểm tra sức khỏe.

“Quả thật có thông tin về vân tay và võng mạc.” Diệp tử rất nhanh từ một rừng thông tin rậm rạp dò ra được thứ bọn họ cần tìm, “Tôi sẽ nhờ người chế tác ra bộ vân tay và kính áp tròng mô phỏng võng mạc.”

Diệp tử sao chép lại thông tin, thấy Đường Kiều vẫn còn dán mắt vào màn hình: “Xong việc tôi sẽ báo cho anh hay.” Sau đó vội vàng rời đi.

Còn lại một mình Đường Kiều ngồi trước máy tính, hần trăm mặc mở ra một thư mục — Tô Bạch.

Không có bất cứ tấm ảnh nào, chỉ có tập tin, hoặc giả, là nhật kí, bị cài mật mã.

Giải mật mã với Đường Kiều cũng không phải chuyện gì khó khăn, con người Tô Bạch nói phức tạp thì rất phức tạp, nhưng nhìn từ góc độ đơn giản cũng thật sự rất đơn giản, bởi vì Tô Gia xưa nay làm việc đều có một bộ nguyên tắc của riêng mình, hết thấy đều tuân theo bộ nguyên tắc đó mà ra.

Tỷ như mật mã mở con chip là bốn chữ cái: love

Tỷ như mật mã để mở tập tin này là năm chữ cái: heart

.....

.....

“Một thời gian rất dài trước bốn năm trước, ta thật sự chỉ muốn được nhìn thấy người, được ở bên người, nhưng bốn năm trước từ sau khi tên gián điệp kia đến với người, ta đột nhiên giác ngộ, thật ra người vô cùng cô độc, cho dù cao cao tại thượng tay nắm đại quyền, nhưng gió lạnh trên đỉnh cao khiến người cảm thấy buốt giá, cho nên người thích những tiểu gia hỏa sung mãn dương quang.” Xắn tay áo, Trần Uyên bán ngồi bên bồn tắm vốc nước chà lưng cho nam nhân.

“Không gì không làm được, có vẻ lãnh khốc vô tình, nhưng Tô Bạch Tô Gia kỳ thực cũng có chút mộng tưởng nho nhỏ, khát khao yêu, khát khao được yêu, khi ta phát hiện người thoát nhìn như cường hãn bất khả xâm phạm mà cũng có tí nhược điểm con con đó, ta đã không thể khống chế kích động dâng trào sâu trong nội tâm, người hoàn mỹ đến thế nhưng cũng tràn ngập mâu thuẫn, một bên khinh thường tình yêu lại khát vọng tình yêu chân chính tồn tại, một bên hoài nghi những người bên cạnh lại hy vọng có thể tin nhiệm họ.” Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng trần của nam nhân, Trần Uyên thở dài, thập phần hưởng thụ.

“Một Tô Gia như vậy khiến ta càng si mê, khiến ta nhìn thấy cơ hội có được người.” Trần Uyên thấu lên, cúi đầu hôn vai Tô Bạch, “Ta biết tra tấn tên cận bã kia đến chết sẽ làm người không vui, nhưng ta không tự chủ được, ta không cho phép thứ cận bã bẩn người bị thương được chết đằng hoàng tử tế.”

“Người bị thương, an tĩnh nằm trên giường, sắc mặt kém hơn trước, suy yếu đến ta sắp phát điên, chỉ muốn ôm người vào lòng mà vỗ về mà yêu thương.” Hần nhào người tới phía trước để đối mặt với Tô Bạch, “Nhưng đến khi người mở mắt, quang mang trong đôi mắt này vẫn sắc bén lạnh lùng như thường, đẩy người ra xa ngàn dặm.”

Một chân bị thép cố định gác ngoài bồn tắm, Tô Bạch trầm mặc ngâm mình trong nước ấm, hai tay rũ hai bên người ngay cả khí lực nắm thành quyền cũng không có, Trần Uyên luôn nhiệt tình tiêm được vật cho y, ngoài khiến toàn thân mất sức còn mang đến tác dụng phụ dễ ngủ li bì.

Ngủ cũng tốt, ít nhất không cần phải đối mặt với Trần Uyên, nghe tên điên này lải nhải một đồng nhảm nhí.

“Kể từ đó ta hiểu ra, người thủy chung chờ đợi một người có thể ở bên người đến già, mà ta biết ta chính là người người đang đợi.” Mò mẫm trong nước bắt lấy một bàn tay của nam nhân, Trần Uyên cúi đầu hôn xuống mu bàn tay Tô Gia.

“Cho dù ta đang đợi một người như vậy thì đã sao, hiện tại xem ra người đó tuyệt đối không phải người.” Tô Bạch thản nhiên nói, “Ta không muốn nửa đời sau luôn bị tiêm được vật, một nửa thời gian thì mê man, một nửa thời gian thì toàn thân tê liệt.”

“Người lúc nhắm mắt giống hệt mỹ nhân ngủ trong truyện cổ tích.” Trần Uyên đứng dậy, lấy một tấm khăn lông lớn phủ lên người Tô Bạch, bế y ra khỏi bồn tắm, “Ta thực thích ngắm dung mạo người khi ngủ, thanh tịnh lại ưu nhã, Tô Gia, chờ đến lúc người triệt để không thể rời xa ta, ta sẽ ngừng tiêm được vật cho người, còn bây giờ, ta chỉ muốn cả hai ta đều dễ ở chung một chút.”

Nâng niu đặt lên giường, Trần Uyên dùng khăn lau khô nước trên người Tô Bạch, đoạn phóng một loại ánh mắt thưởng thức ngắm nghía thân thể xích lô của nam nhân, tấm tắc ca ngợi: “Người quả nhiên luôn hoàn mỹ.”

“Hoàn mỹ như người chỉ cần ta là đủ rồi, tên tạp chủng Đường Kiều đó làm sao xứng với người, hần không có tư cách nắm tay người đi đến cuối đời.” Ngồi bên giường, nhẹ nhàng mơn trớn thân thể nam nhân, Trần Uyên thở dài, “Hần nghĩ hần gửi cho ta vài tấm ảnh các người chụp chung là có thể dụ ta bỏ cuộc, đúng là quá ngông cuồng vọng tưởng.”

“Có lẽ ta cũng nên làm thế?” Trần Uyên cười ác liệt.

“Muốn chụp một tấm gửi cho Đường Kiều à? Ta không ngại.” Tô Bạch cũng cười, tỏ vẻ không sao cả.

Trần Uyên khoe miệng hơi run rẩy, hần cúi người ghé sát nam nhân: “Ta muốn hần biết người là của ta, ta còn muốn hần chết, hần cho rằng ta không biết hần nhờ Zayed điều tra sự tình nơi này sao? Tô Gia, là người dạy ta, muốn làm một việc thành công nên dùng một việc khác để đánh lạc hướng kẻ địch, ta làm đúng như người dạy, đợi bọn chúng ngàn gian vạn khổ từ chỗ người lấy được vân tay và vông mạc của ta xông vào đây, chúng sẽ không tìm được người, mà chỉ phải chịu số phận nổ tan xác theo nơi này!”

“Ta sao nữ giam cầm người ở đây, chúng ta sẽ đến một hòn đảo xinh đẹp, ta nghĩ cả rồi, chúng ta có thể làm tình trên bãi cát, trong rừng cây, trên sân thượng, người muốn dương quang, ta sẽ cho người mặt trời.” Trần Uyên cười lớn đứng lên, giang rộng hai tay, “Còn nơi này, là phần mộ ta xây cho đám rác rưởi đó.”

“Tô Gia, có vui không? Ta là đệ tử người tâm đắc nhất, cũng sẽ là tình nhân hoàn mỹ nhất của người.” Trần Uyên lời điện thoại ra, “Giờ chúng ta chụp một tấm nào.”

Trần Uyên ngồi xuống kéo nam nhân toàn thân vô lực vào lòng, một tay kiềm gáy Tô Bạch buộc đối phương đón nhận nụ hôn của hần, nhẹ nhàng ấn nút, trên màn hình liền đóng khung cảnh hai người hôn môi, trong ảnh Tô Bạch mở to mắt nhìn vào ống kính.

“Đợi chúng ta rời khỏi nơi này, ta sẽ ở dưới ánh nắng và gió biển hôn khắp cơ thể người, trở thành người đàn ông duy nhất trong đời người.”

xoa thái dương Tổ đã vô ngữ về độ tự kỷ và BT của anh Uyên =

73. Chương 73

Diệp Tử Ngộ một bên kiểm tra vũ khí, một bên xác nhận phương án hành động, đột nhiên phát hiện Đường Kiều vẫn im lặng ngồi một bên nhìn chằm chằm di động trong tay.

Đường Tạp cố ý khụ khụ hai tiếng: “Lão đại, em biết anh rất nhớ Tô Mặc, bắt quá lo nhìn di động còn không bằng cứu người ra ôm cho thỏa thích a.”

“Đẹp quá, thật sự rất đẹp.” Tấm tắc liên mấy câu, Trần Uyên bán quỳ bên giường, dùng một loại ánh mắt nồng cháy đầy sùng bái và thưởng thức ngắm nhìn nam nhân trước mặt.

Tô Bạch bị thay một bộ đồ hoàn toàn mới, tơ tằm thượng hạng, thủ công tinh xảo, áo dài màu đỏ bằng tơ lụa ánh kim cân đối vừa người, áo khoác ngắn cùng màu bên ngoài, phối thêm mái tóc được tỉ mỉ chải chuốt, trông như một vị quan phú quý tân hôn từ triều đại nào đó xuyên tới hiện đại.

Trần Uyên cúi đầu nâng bàn chân trần của nam nhân thay một đôi tất trắng cho Tô Gia, cuối cùng lại mang vào đôi giày gấm đen đỏ đan xen thêu hoa hải đường đặt chính tề một bên, phục trang xem như đã hoàn thành.

Hôm qua chân bị thương vừa gỡ đi phần thép cố định, hôm nay Trần Uyên liền không kịp đợi, khẩn cấp thay cho Tô Gia bộ xiêm y hẵn chuẩn bị từ lâu, xong xuôi lại ngồi một bên an tĩnh ngắm nghía, như thể có nhìn thế nào cũng không đủ.

“Tô Gia, có thích quần áo ta thiết kế riêng cho người không? Chất liệu đều chọn loại người ưa chuộng nhất, thoải mái thoáng mát.” Trần Uyên đứng lên nắm tay nam nhân cúi đầu hôn hôn mu bàn tay, sau đó ngồi bên cạnh Tô Bạch, phỉu phỉu tay mới ôm eo Tô Bạch.

Màn che trước phòng chậm rãi vén lên, ánh nắng cùng gió mặn hơn một tháng không được nhìn thấy đồng loạt ủa vào, Tô Gia khẽ nhíu mày, vừa rồi y chỉ phát hiện căn phòng có chút khác lạ, không ngờ đã từ cái nơi quý quái kín như bưng kia dời đến trên biển.

“Ra đây.” Trần Uyên lệnh một tiếng, vài kiều nữ xường xám ôm tỷ bà yếu điệu đi ra, ngồi xuống băng ghế đối diện, ngón tay nhẩy múa, tiếng đàn réo rắt động lòng người liền như nước êm đềm chảy, tiếng hát thánh thót cũng hòa nhịp vang lên.

“Tô Gia, thế nào? Đây là Tô Châu bình đàn ngày thường người thích nghe nhất.” Nắm tay nam nhân, Trần Uyên vừa nghe bình đàn vừa ngâm nga, tay từng phách từng phách vỗ vỗ bên hông Tô Bạch, dần dần từ vỗ nhẹ thành vuốt ve, hần thản nhiên nhìn đàn mỹ nữ như hoa ở đối diện, nói: “Hôm nay là ngày lành của chúng ta, người biết tại sao không?”

Tô Bạch một mực không nói chuyện, chỉ rũ mi cụp mắt.

Trần Uyên mỉm cười, hần nghiêng đầu hôn vành tai nam nhân, khẽ sát nỉ non nói: “Bởi vì hôm nay chúng ta một lần nữa ở bên nhau, còn tên căn bã từng chạm vào thân thể người sẽ bị nổ thành thịt bằm, thật ra ta rất muốn chiếm giữ người trước mặt hần, nhưng thứ rác rưởi đó làm sao xứng được thấy người lần cuối? Tô Gia, ta quá yêu người, hận không thể cất giấu người, không cho bất luận kẻ nào nhìn đến, hận không thể móc mắt những kẻ đã nhìn người.”

“Trong thành Ác Ma người trái lại thật hào phóng.” Tô Gia đáp trả một câu.

“Đó là người của quá khứ, ta càng yêu Tô Gia của hiện tại.” Trần Uyên tâm tình đặc biệt tốt, hần ngả đầu lên vai Tô Bạch, nhẹ giọng cười, “Người luôn hoàn mỹ, vừa nghĩ đến kể từ nay chỉ có hai ta, Tô Gia hoàn mỹ chỉ thuộc về một mình ta, chỉ có ta mới được hôn, mới được ôm, mới được vuốt ve, mới được cởi từng lớp từng lớp y phục trên người người, ta liền cao hứng không thể ức chế.”

Trần Uyên dấy mắt tích tụ âm lãnh: “Cũng sắp rồi, đám rác rưởi kia sẽ chết sạch, Tô Gia, người thấy vui không?”

Tô Bạch nhắm mắt, hai tay đặt trên đầu gối hơi khum lại.

“Người Tô Bạch ta đào tạo ra không ai là phế vật, người Tô Bạch ta thích càng không dễ dàng chết như thế.”

Y một lần nữa mở mắt, trên mặt đã nở một nụ cười ung dung tự tại: “Trần Uyên, người không phải nói ta luôn hoàn mỹ sao? Người ta lựa chọn, sao có thể là rác rưởi được?”

“Chúng ta khó khăn lắm mới ở bên nhau, Tô Gia, tại sao lại nhắc đến tên rác rưởi đó? Tại sao phải nói những lời này kích thích ta?” Trần Uyên nheo mắt, hần chấp tay nam nhân, không ngừng cọ cọ má mình, thở dài, “Ta biết, không phải lỗi của người, là Đường Kiều dụ dỗ người, không sao, ta không ngại, bởi vì đây không phải do người sai, ta sẽ giúp người thanh tẩy vết nhơ này.”

.....

.....

Mọi thứ đều đã chuẩn bị sẵn sàng, hành động lập tức bắt đầu.

Một hàng xe việt dã dừng lại trong vùng núi Trung Đông đầy gió cát, Simon dày dặn kinh nghiệm đặc công trầm mặc mang kính áp tròng và bộ vãn tay mô phỏng, chuẩn bị cho điệp vụ cuối cùng.

“Chúng ta đã tra rõ số lượng bảo vệ ngoài lô cốt và tình huống điều động nhân viên, bên ngoài tổng cộng có mười một người, tôi và Đường Kiêu phụ trách giải quyết, tiến vào lô cốt cứ đi theo một dây thang dài, hai mặt tường có trang bị xạ kích.....” Diệp Tử Ngộ một bên kiểm tra vũ khí, một bên xác nhận phương án hành động, đột nhiên phát hiện Đường Kiêu vẫn im lặng ngồi một bên nhìn chăm chăm di động trong tay.

Đường Tập cố ý khụ khụ hai tiếng: “Lão đại, em biết anh rất nhớ Tô Mặc, bắt quá lo nhìn di động còn không bằng cứu người ra ôm cho thỏa thích a.”

Simon hơi nhú mày, tuy hẳn không thích lắm lời nhưng đầu óc cũng không thuộc dạng não đơn bào như Đường Tập.

“Có gì dị thường?”

“Trần Uyên trước đó không lâu vừa gửi cho tôi một tấm ảnh hẳn chụp chung với Tô Mặc.” Siết chặt điện thoại, Đường Kiêu thần sắc ngưng trọng nhìn tòa lô cốt cách đó không xa.

“Kháo, tên khốn này khẳng định là đang trả thù anh, lão đại, đừng trúng gian kế của hắn, hắn cố tình lung lay chiến ý của anh!” Đường Tập lập tức cảm phẫn nói.

Diệp Tử Ngộ không nghĩ như vậy, hẳn và Đường Kiêu tiếp xúc không lâu, nhưng cũng biết người này sẽ không rối loạn tinh thần chỉ vì một tấm ảnh.

“Đường Kiêu, làm sao vậy?” Hẳn cẩn thận hỏi.

Đường Kiêu giơ điện thoại cho mọi người xem ảnh, trên màn hình Trần Uyên ôm Tô Bạch hôn môi, mà Tô Gia lại hai mắt đắm đắm vào ống kính, cặp mắt sắc kia như muốn nhảy ra khỏi màn hình.

“Ánh mắt này thật dữ dội, lão đại, đợi cứu Tô đương gia ra anh nên lảng xê hẳn đi đóng phim, nhìn ánh mắt hẳn đi, tuyệt đối là cấp bậc phóng điện.” Đường đại thiếu luôn có năng lực rưới một ít hoan thoát vào bầu không khí khẩn trương.

“Đề nghị không tồi.” Đường Kiêu phì cười, quay sang Diệp Tử Ngộ, “Anh có cảm thấy là Tô Mặc muốn ám chỉ điều gì đó với chúng ta không?”

“Hình như thế, nhưng..... nhìn không ra.” Diệp Tử Ngộ lắc đầu, hẳn có thể cảm giác được cường độ trong ánh mắt của Tô Mặc, nhưng cụ thể đối phương muốn nhắn gửi thông điệp gì hẳn không tài nào nghĩ ra.

Simon thấu qua, quan sát nam nhân trong ảnh, trầm giọng nói: “Cảnh báo, ẩn ý của Tô Gia..... là cảnh báo.”

Hẳn tiếp tục: “Tô Gia có đôi khi không thích nói chuyện, nhất là lúc tâm trạng không tốt ngài ấy thường dùng ánh mắt và biểu tình để biểu đạt ý tứ của mình, ánh mắt này..... là đang cảnh báo chúng ta.”

“Cảnh báo chúng ta chuyện gì?” Đường Tập cũng sáp lại.

Đường Kiêu vuốt cằm: “Theo như giám sát trước đó, ra vào lô cốt thường chỉ có người và xe vận chuyển đồ ăn, hôm qua xe rời lô cốt liền đến cảng, nhưng hôm qua là thứ tư, xe đồ ăn thường chỉ thứ sáu mới ra ngoài.” Hẳn cầm điện thoại gọi vào một dãy số, sau bốn năm tiếng tút đối phương tiếp điện thoại.

“Edward, giúp tôi tra những chuyến tàu từ theo XXX đến cảng.”

.....

.....

Nghe Tô Châu bình đàn một hồi, Trần Uyên phát tay bảo người lui xuống, hẳn tự thay một bộ đồ mới tinh, không phải màu đen quen thuộc, mà là một bộ Âu phục thuần trắng.

“Tô Gia, kể từ hôm nay chúng ta sẽ bắt đầu một hành trình tương lai mới.” Khom lưng, Trần Uyên bế nam nhân cả người vô lực lên, từng bước một đi ra khỏi phòng.

Ngoài phòng, gió biển mang theo vị mặn nhàn nhạt hung hăng quất vào mặt, hôm nay nắng đẹp, hải âu là đà bay qua lưu lại một vệt bóng trắng, mặt biển màu lam phẳng lặng dưới ánh mặt trời một mảnh ba quang lấp lánh, không gian bao la luôn khiến người cảm thấy thoải mái. Bất luận là con người hay loài sinh vật nào, từ trong xương tủy vẫn hướng tới những gì tràn đầy sức sống, theo bản năng muốn tiếp cận dương quang.

“Rất nhanh thôi, tên tạp chủng kia sẽ chết.” Ánh nắng chói lóa khiến Trần Uyên hơi nheo mắt, hắn ôm Tô Bạch lên một chiếc giường lộ thiên trên nóc thuyền, “Còn nhớ lời ta nói trước đó không? Tô Gia, ta sẽ ở dưới dương quang, trong gió biển, hôn khắp thân thể người, trở thành người đàn ông duy nhất của người, chính là hôm nay.”

“Muốn thương ta còn cho ta mặc nhiều quần áo như vậy?” Tư thế nằm ngửa trên giường khiến Tô Bạch không thể không trực diện mặt trời, y quay đầu né tránh ánh sáng cường liệt làm người ta choáng váng.

Trần Uyên ngồi bên giường, hắn nhào người thay Tô Gia che đi dương quang rồi thẳng xuống từ bầu trời không một gợn mây: “Thứ ta muốn không chỉ có thân thể người, mà còn cả con người người, hiện tại, ta muốn thành bầu trời của người.”

“Ha ha –” Tô Bạch nhin không được phá lên cười, tiếng cười không hề giấu giếm sự khinh miệt cùng mỉa mai, “Bầu trời? Người ngoại trừ làm ta cảm thấy ghê tởm, thì chẳng là gì hết.”

“Ta có thể che mưa chắn gió cho người, không ai yêu người như ta yêu người, Tô Gia..... tại sao người không chịu hiểu? Tô Gia, yêu ta đi có được không? Yêu ta đi có được không?” Trần Uyên không ngừng thủ thỉ, hắn bán quỳ trên giường bắt đầu cởi áo nam nhân, từng cúc từng cúc đều cởi thật cẩn thận.

Tô Bạch lẳng lặng nhìn thanh niên mình giáo dưỡng suốt mười mấy năm: “Ta vẫn luôn thương người... Người, Tiểu Hải và Simon, đều là những đứa con ta yêu quý.”

Trần Uyên không lên tiếng, hắn đã cởi áo khoác trên người nam nhân, tiện tay ném vào không trung, áo khoác màu đỏ mỏng manh bị gió biển thổi bay lên lại bay xuống, quay cuồng mấy vòng dưới vòm trời xanh, sau cùng rơi vào đại dương thăm thẳm.

“Bản thân ta là một người chưa từng cảm nhận được tình yêu, không biết làm thế nào để yêu, thì sao có thể dạy các người đi yêu một người? Thất bại của ta, đặt trên người các người càng phóng đại gấp mấy lần, hôm nay ta ra nông nổi này, có tính là tự làm tự chịu?” Tầm mắt dời đến thanh niên đang tiếp tục cởi áo y, Tô Bạch cong khóe miệng, “Chúng ta đều là loại người ích kỷ, người ích kỷ yêu nhất mãi mãi chỉ có bản thân mình.”

Bất luận là Tô Bạch quá khứ hay Tô Bạch hiện tại, sẽ không bao giờ ủy khuất chính mình để bù đắp cho mối tình đơn phương của người khác;

Bất luận là Trần Uyên trước kia hay Trần Uyên lúc này, cũng sẽ không bao giờ cam nguyện rút lui nhìn người mình yêu sâu đậm vui vẻ bên người khác.

Suy cho cùng, hai người họ đều chú trọng cái tôi của mình, vĩnh viễn sẽ không hy sinh bản thân để thành toàn người khác.

Trần Uyên dùng sức túm hai vạt áo dài của nam nhân, y phục rách toạc, hắn luồn tay vào bên trong quần áo Tô Bạch phóng túng vuốt ve, cúi đầu một tay ôm eo đối phương, hôn lên môi Tô Gia, nuốt hết những lời đối phương muốn nói vào bụng mình.

“Ta không thể thành toàn người, yêu một người tại sao phải thành toàn cho đối phương? Là người dạy ta, muốn thứ gì cứ tìm mọi cách cướp đoạt.” Trần Uyên tiếp tục xé áo nam nhân, chiếc áo đỏ thắm dưới tay hắn biến thành một miếng giẻ rách, từng mảnh vụn tung bay trong không trung, rơi xuống nước, diễm lệ như máu.

“Ta cũng nói qua, chỉ tình cảm là không thể miễn cưỡng.” Ngón tay rứt bên người khẽ nhúc nhích, Tô Bạch hai mắt khép hờ.

Trần Uyên lột sạch y phục của y xong, phát ra tiếng cười đứt quãng, hắn không nói gì nữa, tách hai chân Tô Bạch cúi đầu hôn xuống khu vực trung tâm của nam nhân.

Tô Gia lập tức run rẩy, Trần Uyên rất nhanh lại dờ lên, thật sâu nhìn Tô Bạch, đoạn dùng miệng bịt miệng nam nhân, một tay luồn ra sau nhẹ nhàng xoa ấn hậu huyệt, một ngón tay chậm rãi xâm nhập vào trong.

Thân thể Tô Bạch nháy mắt cứng đờ, tầm mắt y lướt qua Trần Uyên bình tĩnh dừng lại trên khung trời trong vắt, một chấm đen xa xa đang từng chút từng chút một tới gần bọn họ.

Từ boong thuyền truyền đến tiếng hét của thủ hạ, Trần Uyên buộc phải dừng lại, hắn tiện tay vợ lấy chiếc áo choàng tẩm màu trắng bên giường phủ lên người Tô Bạch, nhưng cũng không có ý định rời đi, cứ thế ôm nam nhân ngồi trên nóc thuyền, một tay vòng bên hông Tô Gia, một tay từ dưới gối mò ra một khẩu súng.

74. Chương 74: Hoàn Kết

Trần Uyên chuyên chú nhìn người hắn ôm trong lòng, cười nói: “Có giống một đóa hoa không? Gia, đây là đóa hoa cuối cùng ta tặng ngài.”

“Giống.” Tô Bạch vòng tay ôm lại Trần Uyên, chậm rãi đặt đối phương nằm xuống giường, hòng súng bằng lãnh đen ngòm trong tay đã nhuộm máu tươi.

Pháo oanh tạc trên bầu trời, hai phe dưới thuyền và không trung dùng lựu đạn ân cần thăm hỏi nhau, khói lửa mù mịt, có người từ trực thăng rơi xuống, có người gục ngã trên boong thuyền, máu tuôn xối xả như mưa.

Trần Uyên ôm Tô Bạch ngồi bất động, nóc thuyền không hề có gì che chắn đáng lý là nơi nguy hiểm nhất, nhưng lại trở thành nơi không bị súng đạn tập kích nhất.

“Hắn còn sống, Tô Gia, người luôn đúng, phải không?” Mím cười, Trần Uyên cúi đầu vùi mặt vào cổ nam nhân, hơi thở ấm áp phả vào cổ Tô Bạch, như phun sương lên làn da, tùy ý lan tràn, để rồi gió biển thổi qua, chỉ còn lại một mảnh thở dài bi thương vô pháp chạm tới.

Tô Bạch đậm đậm nói: “Con người làm sao lúc nào cũng đúng? Thậm chí thánh hiền cũng đôi khi phạm sai lầm, huống chi chúng ta, nhưng người gây tội có thể chuộc lỗi, cho dù là chuyện sai, sửa mãi cũng có thể trở thành đúng.”

Ngữ khí y bình thản mà ôn nhu, mặc gió biển gào thét, vẫn có thể từng câu từng chữ len lỏi vào tai người.

Tám nỗi khổ của đời người (*), với Tô Gia là khổ sinh ly, với Trần Uyên là khổ cầu không toại ý.

(*): Trong Kinh Tứ Diệu Đế thiên Khổ Đế của đạo Phật nói về tám nỗi khổ lớn: sinh khổ, lão khổ, bệnh khổ, tử khổ, ái biệt ly khổ, oan gia hội khổ, cầu bất đắc khổ, ngũ ấm thân tâm khổ.

Sa vào đầm lầy vật vã đấu tranh, người khác có thể kéo mình lên hay không là một chuyện, mình có nguyện ý lên hay không lại là một chuyện khác.

Trần Uyên cười khê: “Tô Gia, cái sai của ta, là không thể sửa, trước kia sửa không được, bây giờ càng sửa không được, so với bỏ dở nửa chừng, không bằng đâm lao theo lao, đã sai thì sai đến cùng.”

Là đau khổ, là tử vong, hay là thứ gì khác, đều đã không còn là vấn đề.

Tiếng cười phiêu linh lọt vào tai nam nhân, thấm đượm một cỗ bi ai nồng đậm không thể xóa nhòa, bọn họ kỳ thực đã sớm là người của hai thế giới, cho dù hiện tại ngồi cùng một chỗ ôm nhau thì sao, khoảng cách giữa họ vẫn xa hơn cả trời và đất. Tô Bạch của trước kia đã theo phi cơ rơi xuống đại dương tan thành tro bụi, Trần Uyên khi ấy có lẽ cũng đã hoảng loạn không biết nên làm thế nào tìm lại người mà hắn sùng bái yêu thương.

Kết cục là gì đều không còn ý nghĩa nữa, bởi vì họ đã bị dồn vào đường cùng bên bờ vực thẳm, gió chỉ cần thoảng qua cũng có thể đẩy họ ngã xuống, sẽ không đến thiên đường đẹp đẽ hạnh phúc, không phải dọa lạc địa ngục thì là thịt nát xương tan.

Đừng nói giam cầm một năm, cho dù mười năm, một trăm năm, kết cục sau cùng vẫn sẽ như thế mà thôi.

Ngay từ đầu đã đi sai đường, mặc kệ tiến tới trước bao xa, phía cuối con đường vĩnh viễn chỉ có thê lương và tuyệt vọng, nhưng con người chính là như vậy, một khi đã bước trên con đường mình lựa chọn liền quyết không quay đầu mà đi, trong lòng không ngừng tự nhủ, mình lựa chọn không sai, cho dù có sai, cũng là chuyện của mình.

Nhưng con đường này, không phải một mình đơn độc là có thể đi được.

Hiếu không?

Hiếu hay không đã không còn quan trọng, bởi vì đi đến nước này, đi đến hiện tại, đã không còn cơ hội để quay đầu, đã không còn cơ hội để lựa chọn bắt đầu lại một lần nữa.

Ánh mắt lảng lạng hướng về phía chân trời, lưng dựa vào ngực Trần Uyên, còn nhớ lúc Trần Uyên mới được y dẫn tới Tô gia, đứa trẻ này gầy nhom như giá đỗ, khẳng khiu còi cọc vừa thấp vừa bé, khi đó suy nghĩ duy nhất trong đầu y chính là, phải cho nhóc này tắm rửa ăn một bữa no nê.

Giờ đây đứa trẻ đó đã trưởng thành, vừa cao vừa lớn, ngay cả khuôn ngực cũng rộng hơn rắn chắc hơn.

Tiểu Hải cũng vậy, Trần Uyên cũng vậy, đều do y một tay giáo dưỡng ra, bị chúng đâm một nhát sau lưng, so với nỗi đau thể xác, tâm lý càng uất ức phiền muộn.

Bởi vì cuối cùng, sai lầm do y gieo mầm mống đều phải để chính y gánh chịu.

“Trần Uyên, người không phải muốn có trái tim của Tô Gia sao? Trái tim ta vẫn luôn dành một góc cho người, người rút cuộc còn đòi hỏi gì nữa? Cho dù cả thế giới chỉ còn lại người và ta, liệu người sẽ thỏa mãn, sẽ cao hứng? Đám nhóc các người, đứa này còn ngốc hơn đứa kia, đứa kia còn quậy hơn đứa nọ, ta chết đi sống lại cũng không được yên thân.” Bàn tay rờ trên đầu gối hơi nhúc nhích, Tô Gia dấy mắt ngưng tụ vài phần lạnh lùng sắc bén, mơ hồ có một tia động dung.

Trần Uyên không nói, chỉ ôm chặt nam nhân.

Tô Gia nghĩ, Simon không hổ là người do mình đào tạo, nhắm bắn từ trên trục thẳng rất xa, vậy mà mỗi phát mỗi chuẩn, người trên thuyền rõ ràng đều thành bia thịt cho tiểu tử này.

Bên tai dường như còn có tiếng quát của Đường Kiều, con đại điều đó cuối cùng cũng phành phạch đập cánh bay tới rồi.

“Lỗi ta phạm, ta tự mình sửa.” Nam nhân vốn bị tiêm được vật thành linh nắm lấy bàn tay cầm súng của Trần Uyên, Tô Bạch khước miệng câu lên một tia kiên định mà bất đắc dĩ.

“Păng –”

Trên nóc thuyền, một tiếng súng đột ngột vang lên, liền im bật.

Một đóa hoa máu nở rộ trên nền áo trắng, chậm rãi lan tỏa, yêu dã mà diễm lệ, nơi đó từng gieo một hạt giống, từng ngày từng ngày nảy mầm, mãi cho đến thành một nụ hoa hàm tiếu chờ dịp khoe sắc, nhưng hắc ám, tội ác, giả tạo, áp lực, đã vùi dập nó sâu trong ngực vĩnh viễn không thể thấy dương quang.

Cho tới hiện tại, nó rút cuộc cũng được nở, cánh hoa đầm máu điểm tuyết khắp mặt đất.

Trần Uyên chuyên chú nhìn người hấn ôm trong lòng, cười nói: “Có giống một đóa hoa không? Gia, đây là đóa hoa cuối cùng ta tặng ngài.”

“Giống.” Tô Bạch vòng tay ôm lại Trần Uyên, chậm rãi đặt đối phương nằm xuống giường, hòng súng bằng lãnh đen ngòm trong tay đã nhuộm máu tươi.

Ngực kịch liệt phập phồng, máu không ngừng rỉ ra bên khước miệng, Trần Uyên nhìn Tô Bạch, tầm mắt bắt đầu trở nên mơ hồ, ánh nắng sau lưng Tô Bạch trải rộng mệnh mông, thế giới phản quang phủ một quãng sáng màu ngà, vạn vật dường như đều không chân thực, hấn vươn tay hướng nam nhân, khước miệng cong lên: “Ta nhìn thấy thiên đường rồi.....”

“Người sẽ được đến đó.” Tô Bạch đưa tay che hai mắt Trần Uyên, vuốt nhẹ.

“Tô Gia.....” Hắn rút cuộc cũng bắt được cổ tay Tô Bạch.

“Ta ở đây.” Thanh âm nam nhân khiến Trần Uyên thập phần an tâm, an tâm chưa từng có, hết thấy mọi thứ, đều tốt đẹp.

Viên đạn xuyên thủng tim, Trần Uyên hơi thở yếu dần, cuối cùng im lặng nhắm mắt.

Tô Gia cúi xuống, nhẹ nhàng in một nụ hôn lên trán đứa con đầu tiên y thu dưỡng, trước khi nước trong mắt kịp tràn ra, y dùng sức khép chặt mắt.

Với họ mà nói, đây có lẽ là kết cục tốt nhất.

Tô Bạch đứng dậy đối mặt biển cả hít sâu một hơi, gió lạnh bí mật mang theo chút nước biển mặn đắng phát lên tóc, khiến người cảm thấy thập phần thư thái. Y xoay người đi tới hướng cầu thang, đúng lúc đó, một thanh niên nhanh nhẹn chạy lên, động tác linh hoạt lại tiêu sái, chẳng mấy may thua kém đặc công chuyên nghiệp, thân thủ này hoàn toàn có thể đi đóng phim hành động mà không cần thể thân.

“Tô Bạch!” Đường Kiêu vượt qua nấc thang cuối cùng, vừa thấy vết máu trên chiếc áo trắng của Tô Bạch liền run rẩy một chút, đáng tiếc còn không đợi hắn sẵn tới bước thứ hai, một khẩu súng đã nhắm ngay hắn.

Tô Gia cười tủm tỉm, buông khẩu súng dính máu: “Không phải đã nói với người rồi sao, thân là công chúa cứ ngoan ngoãn đợi ở lâu đài đừng chạy lung tung khắp nơi, bốn hoàng tử không cần người tới cứu.”

Bước qua vố vố vai Đường Kiêu, Tô Gia đi xuống cầu thang.

Đường Kiêu cười bất đắc dĩ, tầm mắt dừng lại tại chiếc giường màu trắng trên nóc thuyền, Trần Uyên nằm bất động ở đó, hai tay đan trước ngực, nằng rãi trên chiếc áo trắng xen đỏ, như phủ một vàng sáng bán trong suốt màu ngà.

Tiếng súng đã ngừng lại, chỉ còn một mảnh yên tĩnh.

Đám người Diệp tử và Simon cho dù nhìn thấy nam nhân cũng không đi qua, lúc này Tô Bạch không cần bất luận kẻ nào an ủi hay đồng tình, càng không cần ai quan tâm hay thăm hỏi.

Tô Bạch chân trần một mình đi đến mũi thuyền, ván thuyền in lại một hàng dấu chân màu đỏ sẫm cạn không đều, hai tay y khoát lên lan can, gió biển ùa vào mặt thổi tung mái tóc.

Bàn tay cầm súng nhẹ buông, khẩu súng dính máu rơi tự do trong không trung, va vào mặt biển dấy lên một ít bọt nước, cuối cùng vô thanh vô tức chìm sâu dưới đáy đại dương.

.....

.....

Thành phố A nghênh đón một trận đại tuyết đầu đông, tuyết bông bành như lông ngỗng từ bầu trời màu xám giáng xuống, từng đóa từng đóa rơi trên nước đọng chồng chất thành tấm thảm trắng muốt, thỉnh thoảng có người đi đường hối hả ngược xuôi, để lại một chuỗi dấu giày hỗn độn, gió lạnh giảo hoạt chui vào cổ áo người, khiến người không thể không tận lực rứt cổ vào trong áo, trên chiếc khăn quàng thật dày chỉ lộ ra đôi mắt.

Một chiếc Aston Martin đen nhám đỗ trước cổng một biệt thự ven đường, xe vừa dừng lại liền có bảo vệ hôn hờ chạy tới mở cửa xe, nam nhân mặc áo gió trong tay cầm một ly cà phê mới pha bước xuống, chìa khóa xe tiện tay ném cho thuộc hạ A Mao.

Đường Kiêu nhanh nhẹn đi vào biệt thự, cà phê trong tay còn bốc khói, A Phong đang ngồi trong phòng khách vừa thấy lão đại nhà mình vội đứng lên, lưng thẳng tắp, chân kẹp chặt, tất cung tất kính chào một tiếng: “Đường tổng.”

“Tô Gia đâu?” Thoáng dừng bước.

“Còn trên lầu.” A Phong trả lời.

Đường Kiêu nhấc chân lên bậc thang nhắm hướng lầu trên, hai chân đang hoạt động với cường độ cao, nhưng cà phê trong tay vẫn cực ổn, một giọt cũng không văng ra ngoài.

Từ Trung Đông trở về đã qua mấy tháng, Tô Bạch quay lại Anh quốc một đoạn thời gian, thừa dịp nghỉ ngơi phục sức giao Tô gia cho Tô Ngụ, sau đó lại lấy cớ tính đường theo Đường Kiêu đi Trung Quốc, lúc Tô Gia và Đường Kiêu ra khỏi cửa, Tô Ngụ quả thực xem Đường Kiêu như bọn buôn người vạn ác, ước gì dùng ánh mắt nướng sống đồng chí Đại Điều.

Mùa đông, tuyết rơi, trời cũng lạnh.

Đẩy cửa phòng, Đường Kiêu nhẹ nhàng đi vào.

Trong căn phòng mang phong cách Victoria kết hợp với vật dụng nội thất hiện đại quanh quẩn một cỗ vị đạo ẩm áp, lửa vẫn đang nhảy múa trong lò sưởi âm tường, một nam nhân nằm nghiêng trên chiếc giường thấp bên lò sưởi nhắm mắt nghỉ ngơi, trên đầu gối phủ một tấm chăn mỏng, một chân duỗi trên giường, một chân tùy ý thả xuống đất, một con cún lông xù trông như quả cầu tuyết cuộn tròn nằm bên bàn chân trần của nam nhân thè lưỡi liếm liếm.

“Cút!” Đường Kiêu Đường đại ma quỷ độc ác trong mắt chú cún đi tới, một cước đá văng tiểu Tuyết Cầu.

“Ặc ặc ặc ặc!” Lăn lộn hai vòng dưới đất, tiểu Tuyết Cầu trừng đôi mắt đen ướt át phát ra tiếng kêu ủy khuất, dường như đang kháng nghị tại sao chỉ mình người được gặm chân gia, còn ta thì không được liếm?

Một tay chống bên thái dương, đang nhắm mắt nghỉ ngơi Tô Gia chậm rãi mở mắt: “Về rồi sao?”

“Ân.” Đường Kiêu đặt cà phê lên chiếc bàn bên giường, Tô Gia nửa tiếng trước nói muốn uống cà phê của quán OO trên đường XX, Đường Đại Điều lập tức giang cánh bay ra ngoài.

“Tuyết Cầu.” Tô Gia ngoắc ngoắc ngón tay.

Thè lưỡi, tiểu Tuyết Cầu hí ha hí hửng chạy qua, đang chuẩn bị nhào vào lòng Tô Gia lại bị chủ nhân búng cái bốc ngay đầu.

“Lần sau còn dám liếm bậy, chặt chân chó của mi.”

“Ặc ặc ặc ặc.....” Bị tổn thương tình cảm, tiểu Tuyết Cầu gờ chi trước gãi gãi đầu, ngoan ngoãn nằm bẹp bên chân giường.

“Vậy mới ngoan.” Tô Gia ngồi dậy, vươn tay lấy ly cà phê uống một hớp.

Đường Kiêu ngồi một bên đem đôi chân nam nhân ủ vào ngực, trong phòng tuy ấm áp, nhưng chân lộ ra ngoài vẫn hơi lạnh, hai tay dùng sức chà xát, cảm thấy nóng lên, Đường Kiêu mới xoa chân nam nhân.

“Hôm nay tuyết rơi.”

“Bên ngoài tuyết lớn không?” Uống mấy hớp cà phê, Tô Gia nhắc chú cún nằm bên giường lên ôm vào lòng vuốt lông, cún ta trở mình để lộ cái bụng trắng phau đòi chủ nhân gãi cho nó.

Đường Kiêu trừng mắt nhìn con cún láo xược được Tô Bạch nhặt về ven đường (gia đi đường có thói quen nhặt người nhặt vật hay sao ấy =0=), cũng nhờ lông đủ mượt đủ trắng mới được Tô Gia thích, muốn so lông trắng chứ gì, hôm nào đó hẳn cũng có thể đi nhuộm tóc bạch kim!

“Lớn, dưới đất cũng chất cả lớp tuyết rồi.”

“Vậy đi đắp người tuyết thôi.” Tô Gia nói xong liền vút tiểu Tuyết Cầu qua một bên, chú cún đã quen bị ném, biết lúc này đại chủ nhân không cần nó nữa cũng tự giác chạy tới bên lò sưởi nướng cái bụng.

Đường Kiêu đứng lên: “Bên ngoài lạnh lắm, mặc thêm áo vào.”

Trên sân thượng, Tô Gia trong ba lớp ngoài ba lớp gói thành chả lụa ngồi trên ghế, tay mang găng tay len ôm ly cà phê nóng hổi, chân xỏ một đôi dép bông, nhàn nhã nhìn Đường Kiêu.

Đường Kiêu đã cởi áo gió ngồi trên sân thượng đắp người tuyết. Đồng chí Đại Điều một tay súng giỏi, một thân hảo công phu, ngay cả đắp người tuyết tốc độ cũng chớp nhoáng, chồng vài quả cầu tuyết lên nhau liền ra dáng người tuyết.

Đặt cà phê sang một bên, Tô Gia toàn thân trên dưới chỉ lộ khuôn mặt ửng đỏ vì lạnh đi qua, ngồi xuống bên cạnh Đường Kiêu: “Mệt không?”

“Không, lạnh không?” Đường Kiêu dừng động tác trong tay, xoay người nhẹ nhàng phỉ phỉ bông tuyết trên vai nam nhân.

“Lạnh, ôm ta.” Tô Gia khoe miệng câu lên, nhắm ngay môi Đường Kiêu hôn một cái, đối phương giang tay ôm y vào lòng.

Thật ra những gì Tô Gia muốn cũng không nhiều:

Một chiếc áo chống đạn

Một người chạy đi mua cà phê cho y

Một tài xế

Một người biết ủ ấm chân y

Một người đắp người tuyết cho y nghịch

Và một người làm ấm ổ chăn cho y.

Một người phục sinh, còn không phải để sống thoải mái tự tại hơn?

Hai người bên nhau, còn không phải làm bạn đời sưởi ấm cho nhau?

Chỉ bấy nhiêu thôi.....

CHÍNH VĂN HOÀN

75. Chương 75: Phiên Ngoại:tổng Sở Vân Và Trần Dư (1)

“Dừng khóc, tuy em khóc trông rất đẹp, nhưng anh không muốn em khóc.” Tổng Sở Vân ngồi xuống, dùng tay áo lau đi nước mắt và bơ kem trên mặt tiểu bạch thỏ.

“Cám..... cảm ơn.” Quả nhiên là một con thỏ, hai mắt đỏ đỏ ủy khuất.

“Em đói bụng lắm sao?” Sống đến mười hai tuổi, công tử Tổng gia lần đầu quan tâm người khác.

Tổng Sở Vân lần đầu gặp Trần Dư là vào buổi tiệc sinh nhật mười tuổi của Trần đại thiếu gia Trần Thiên Hà, mới mười tuổi Trần Thiên Hà đã làm ra vẻ một thiếu niên lão thành cách mạng, bộ mặt nhi đồng mà thái độ vênh váo. Đã mười hai tuổi lên cấp hai, Tổng Sở Vân rất không ưa vị Trần đại thiếu gia này.

Tiệc sinh nhật bề ngoài thì nhân vật chính là Trần Thiên Hà, nhưng thực chất là lớp vỏ bọc để người lớn xã giao, Tổng Sở Vân không có gì làm ngồi một góc nhìn bầy sói đội lốt người trưng ra những nụ cười giả dối ghê tởm, hắn đột nhiên có chút chán ghét, bởi vì tương lai hắn cũng phải trải qua lối sống như vậy.

Vì cái gì? Tiền tài và địa vị? Mà cần tiền tài và địa vị để làm gì?

Hắn dùng cả buổi tối nghiền ngẫm vấn đề này, đường nhìn phiêu qua phiêu lại trong đại sảnh, vô tình bắt trúng một chú thỏ con hoàn toàn lạc nhịp với hiện trường.

Thỏ con đại khái bảy tám tuổi, trên khuôn mặt trắng nõn điểm một cặp mắt to ngập nước, bên trong tràn đầy thấp thỏm và cẩn thận, tiểu bạch thỏ một tay luôn tới lui trên bàn tiệc đứng, thỉnh thoảng ló đầu ra sợ người khác phát hiện, bàn tay nhanh nhẹn bốc một miếng bánh ngọt trên bàn, cúi đầu cuống quýt chạy ra ngoài.

Là con của đây tớ ở Trần gia?

Tổng Sở Vân hai mắt sáng rực chạy theo, ngay dưới một gốc cây nhỏ trong hoa viên nhìn thấy tiểu bạch thỏ đó, tiểu bạch thỏ rúc dưới thân cây cắn cùi xơi bánh ngọt, có vẻ rất đói, chớp mũi và bên mép đều dính không ít bơ.

Tổng Sở Vân rất muốn phá lên cười, hắn chưa từng gặp qua tiểu gia hỏa nào khả ái như vậy. Tiểu bạch thỏ ăn đến một nửa đột nhiên thút thít khóc, một bên khóc một bên cắn một cái rỗ to, đưa tay lau nước mắt, làm khuôn mặt nhỏ nhắn lem luốc như mặt mèo, Tổng Sở Vân lấy làm lạ, tiểu bạch thỏ này sao đột nhiên lại khóc.

“Tại sao em khóc?” Hắn đi qua.

Tiểu bạch thỏ như bị dọa hết hồn, đôi mắt ướt ướt trừng thật to, nhìn chăm chăm Tổng Sở Vân đột nhiên xuất hiện.

“Đừng khóc, tuy em khóc trông rất đẹp, nhưng anh không muốn em khóc.” Tổng Sở Vân ngồi xuống, dùng tay áo lau đi nước mắt và bơ kem trên mặt tiểu bạch thỏ.

“Cám..... cám ơn.” Quả nhiên là một con thỏ, hai mắt đỏ đỏ ửng khuất.

“Em đói bụng lắm sao?” Sống đến mười hai tuổi, công tử Tổng gia lần đầu quan tâm người khác.

“Dạ.” Tiểu bạch thỏ dùng sức gật đầu, bộ dáng lắc lư khiến Tổng Sở Vân nhìn không được muốn nắm giữ.

“Vậy..... anh đi lấy đồ ăn cho em, em hôn anh một cái chịu không?”

“Tại..... tại sao phải hôn anh?” Mặt lập tức đỏ bừng, tiểu bạch thỏ ấp úng, hai mắt cũng không dám nhìn thẳng đại ca ca ôn nhu trước mặt, cúi đầu, giọng lí nhí như muỗi, “Mẹ nói, chỉ được hôn người mình thích.”

“Em không thích anh sao? Nhưng anh rất thích em.”

“Thích..... thích em?” Ngược lên thật mạnh, vừa mới ngừng khóc tiểu bạch thỏ lại bắt đầu thổn thức, miệng méo mếu, “Hu hu hu, không ai..... không ai thích em cả.”

“Đó là tại bọn họ mắt kém, anh thích em.” Tổng Sở Vân ôm lấy tiểu bạch thỏ đang khóc sụt sùi hôn một cái thật kêu, bất giác đối phương ngốc hề hề nhìn mình, trong lòng đột nhiên nóng lên.

Tổng Sở Vân có chút ngượng ngùng buông tiểu bạch thỏ ra: “Anh đi lấy đồ ăn cho em, đúng rồi, em tên gì?”

“Tiểu Ngư.” Tiểu bạch thỏ nhìn hắn, “Mẹ luôn gọi em là Tiểu Ngư.”

Thì ra là con cá nhỏ chứ không phải tiểu bạch thỏ a, Tổng Sở Vân nhoẻn miệng cười: “Chờ anh quay lại!” Xoay người nhanh chóng chạy đi, đợi hắn ôm một đồng đồ ăn trở về, dưới tán cây đừng nói là con cá, ngay cả con thỏ cũng chẳng thấy bóng dáng.

Một không thể chờ, một không đuổi kịp.

Một lần lỡ hẹn, chính là mười năm.

.....

.....

Vì sao một người qua mười năm vẫn không quên được một người chỉ tình cờ gặp một lần vào mười năm trước?

Vấn đề này, Tổng Sở Vân suy tư rất lâu rất lâu cũng không có được lời giải đáp, hắn thậm chí nghĩ mười năm qua tất cả những chuyện mình làm lại là vì cái gì?

Nắm giữ quyền lực, thu hoạch tài phú, củng cố địa vị, chỉ có khống chế mọi thứ trong tay con người mới có thể tùy tâm sở dục làm những việc mình muốn làm, mà hắn chỉ muốn biết cậu bé năm xưa là ai, giờ ở nơi nào, có lẽ sau khi nhìn thấy Tiểu Ngư, hắn sẽ giải được khúc mắc trong lòng mười năm qua.

Tổng Sở Vân nghĩ như vậy, vô cùng đơn giản, cũng không mấy để tâm.

Đến năm hắn hai mươi ba tuổi, hắn từ chỗ thám tử tư chiếm được đáp án hắn muốn có, chỉ là sau khi nhìn thấy đáp án, chẳng những không mang đến bình tĩnh như hy vọng, ngược lại còn châm ngòi một quả bom đã cài sẵn từ mười một năm trước.

Tiểu Ngư Nhi không phải Tiểu Ngư Nhi, mà là đứa con riêng ở Trần gia, Trần Dư, dư trong dư thừa.

Tổng gia bề ngoài là một gia tộc độc lập, nhưng trên thực tế có mối quan hệ không ai biết với Tô gia ở Tây Âu xa xôi, Tổng gia nhận được mệnh lệnh của cấp trên, nam hạ Hương Cảng chiếm cứ một thế lực nhất định.

Một gia tộc ngoại lai muốn gia nhập địa bàn Hong Kong này phải có người đón tiếp, Tổng Sở Vân lập tức nghĩ đến Trần gia, Trần gia đời đời cư trú tại Hong Kong, tuy hiện tại thế lực đã không còn khổng lồ như năm cũ, nhưng nói cho cùng lạc đà còm vẫn lớn hơn ngựa, trụ cột không tốt vẫn thắng ở mạng lưới quan hệ rộng rãi, miễn miễn cưỡng cưỡng có thể phù hợp với yêu cầu của Tô gia.

Tổng Sở Vân tự đề cử mình mang theo một nhóm người và vốn liếng tài chính tới Hong Kong, cũng được toại nguyện gặp lại con cá nhỏ năm nào, khác biệt không ít so với hân tường tượng.

Trần Dư đã hai mươi tuổi nghe nói mới từ nước ngoài trở về, thân hình gầy gầy cao cao không có tinh thần, sắc mặt trắng bệch khó coi, cặp mắt vẫn to vẫn ngập nước như trước, nhưng thiếu một ít linh hồn, cả người như bị sốc thuốc trầm uất không lên tiếng rúc vào một xó.

“Tiểu Ngư, lại đây.” Trần Thiên Hà dùng khẩu khí ra lệnh nói với Trần Dư, Tiểu Ngư trong mắt lóe lên một tia hoảng sợ, nhưng rất nhanh lại quy về tịch tĩnh.

“Qua đây! Đừng để ta nói lần thứ hai!” Ngữ khí bỗng nhiên hung ác.

Trần Dư run run, chậm chạp lê chân tới chỗ cách Trần Thiên Hà ba bước thì đứng lại, Trần Thiên Hà khoe miệng treo một tia cười lạnh, vươn tay vỗ vỗ mông thanh niên, “Đi, hầu Tổng đại thiếu.”

Trần Dư cắn chặt môi dưới, cứng ngắc như khúc gỗ nhích đến bên cạnh Tổng Sở Vân.

“Trần đại thiếu, đây là?” Tổng Sở Vân vẻ mặt khó hiểu nhìn qua, nhưng bàn tay đặt trên đầu gối đã siết thành quyền.

“Thằng em này của tôi tướng mạo coi như cũng đủ chuẩn chứ? Y hệt mẹ nó là một con điểm thích đi câu dẫn người ta.” Trần Thiên Hà cười sang sảng đứng dậy, đi đến bên cạnh Trần Dư một tay ôm eo em trai cùng cha khác mẹ của mình, một tay nâng cằm Trần Dư véo véo, “Tổng đại thiếu nếu không chê bai, có thể lấy về chơi.”

Trần Dư bắt đầu mất nhẫn nại run lên, trong cặp mắt to phủ một lớp hơi nước mơ hồ, hân đột nhiên thụt khuỷu tay hướng Trần Thiên Hà, sau đó co chân định chạy ra ngoài, đáng tiếc còn chưa được hai bước đã bị vệ sĩ trong phòng trái phải chế ngự.

“Thả ta ra! Thả ta ra! Đồ biến thái, khốn nạn!” Trần Dư gào lên, hơi nước trong mắt cuối cùng ngưng tụ thành hai dòng thủy ngân chảy xuống.

“Bắt hẩn trối lại cho ta!” Trần Thiên Hà vẻ mặt tức giận mắng, “Mẹ nó đồ điểm thối, tối nay về xem ta trị người thế nào.”

Tổng Sở Vân từ đầu tới cuối ở một bên nhìn, hết thấy.

“Tổng đại thiếu, thật xin lỗi, để anh chê cười rồi.” Trần Thiên Hà cười ha hả đi trở lại, “Cầu tạp chủng là vậy đó, không hiểu chuyện gì cả.”

Tổng Sở Vân ngoài cười trong không cười: “Tính tình ương bướng không tề, chơi thế mới có cảm giác, ôn ôn nhu nhu còn không bằng ra ngoài tùy tiện tìm một người, nếu Trần đại thiếu không ngại, có thể cho Trần nhị thiếu đến nhà tôi ở vài ngày, tôi giúp anh điều giáo.”

“Chuyện này đương nhiên không thành vấn đề!” Trần Thiên Hà vỗ đùi, lập tức đồng ý.

“Ngày mai tôi sẽ đưa người qua chỗ anh,” Trần Thiên Hà cười khoái trá đứng lên, chìa tay, “Tôi có quan hệ anh có tiền, mọi người bắt tay cùng thắng, Tổng đại thiếu, hợp tác suôn sẻ.”

“Hợp tác suôn sẻ.” Tổng Sở Vân cũng đứng lên, dùng sức bắt tay Trần Thiên Hà.

.....

.....

Hôm sau, Trần Thiên Hà quả nhiên sai người đưa Trần Dư tới.

Rèm cửa vén lên khiến căn phòng có vẻ sáng sủa yên tĩnh, nam tử trẻ tuổi sắc mặt tái xanh thoát nhìn như đang ngủ say nằm trên giường, một thân Ấu phục màu xám nhạt, sơ mi thuần trắng, hai tay đan trước ngực, lồng ngực chạm rãi phập phồng theo hô hấp.

Tổng Sở Vân trở tay đóng cửa, từ từ đến bên giường ngồi xuống, lẳng lặng nhìn nam tử trên giường, hần vươn tay vuốt hai má Trần Dư, mềm mềm, lại có chút trơn trơn lạnh lạnh.

“Tiểu Ngư, em còn nhớ anh không?” Tổng Sở Vân cúi xuống hôn lên trán nam tử, hơn mười năm sau, một lần nữa gặp lại người này, khúc mắc không cỏi được ngược lại càng gút càng chặt.

Người trên giường khẽ nhú mày, như đang trong cơn ác mộng bật ra vài câu nói hàm hồ.

“Đừng mà..... Mẹ ơi..... mẹ ơi.....”

Cặp mắt kia từ từ hé mở, sương mù ướt át ngưng đọng trên đồng tử như quả nho đen, hết như một con thỏ bất lực lại đáng thương, ngơ ngác nhìn Tổng Sở Vân ngồi bên cạnh.

“Ừm.....” Trong cổ họng phát ra tiếng nước nử như con cún nhỏ, nam tử ánh mắt có chút tan rã vẫn chỉ ngây ngốc nhìn Tổng Sở Vân, rõ ràng đã mất đi lý trí.

“Trần Dư.” Tổng Sở Vân cau mày, gọi tên thanh niên, hần nhớ tới lúc Trần Dư bị đưa đến người kia còn cố tình nhấn lại một câu: Trần đại thiếu nói, mời anh từ từ hưởng dụng.

Bàn tay rữ trước người bỗng nhiên nắm thành quyền, Tổng Sở Vân cúi đầu nhìn nam tử thần chí mơ hồ, khóe miệng hơi câu lên, cúi người ôn nhu hạ một nụ hôn lên đôi môi bị Trần Dư cắn rách: “Bất luận lát nữa ta làm gì, hãy tha thứ cho ta.”

Hần cởi cúc áo Trần Dư, thân thể xinh đẹp của thanh niên chẳng chịt dấu vết bị ngược đãi, dấu răng, dấu roi do dây nịt lưu lại, dấu hôn lốm đốm, xanh xanh tím tím dần trải trên làn da trắng nõn, khiến thanh niên có đôi mắt đắm sương trên giường càng lộ vẻ động nhân, thôi thúc người nhin không được muốn khi dễ, nhưng càng nhiều là đau lòng.

76. Chương 76: Phiên Ngoại:tổng Sở Vân Và Trần Dư (2)

Tổng Sở Vân cởi quần áo trên người Trần Dư, nằm đè lên nam tử, dùng miệng đem mọi dấu vết bao phủ một lần nữa, Tiểu Ngư hơi đau khẽ nhú mày, sâu trong yết hầu không ngừng phát ra tiếng nước nử, nhưng bởi vì bị tiêm được vật nên không hề giây dựa, bộ dáng yếu đuối không còn gì để tự vệ.

Có lẽ là trút giận, có lẽ là do chút tình tố phức tạp mà ngay cả chính Tổng Sở Vân cũng không thể hình dung, hần hung hăng chiếm hữu tiểu bạch thỏ đáng thương này.

“Mặc kệ em là tiểu bạch thỏ hay là tiểu ngư, sau nay anh sẽ chăm sóc em.” Cúi đầu hôn lên trán Trần Dư đã mờ hơi đầy người, Tổng Sở Vân từ ngăn tủ lấy ra một tuýp kem thoa lên những vết thương trên người thanh niên, đến cuối cùng phát hiện cổ tay Trần Dư rõ ràng có vết trói, hần cũng chỉ nhú mày, nặn kem xoa nhẹ vết trói ba bốn lần.

Ra khỏi nơi đó, Tổng Sở Vân đốt một điều thuốc đi đến thư phòng, nhắc điện thoại gọi một dãy số.

“So với hợp tác, không bằng triệt để thôn tính Trần gia, những kẻ này vĩnh viễn không thể điền đầy lòng tham, tôi muốn Trần Thiên Hà và cả lão Trần đều phải chết.” Hung hăng hút một hơi, Tổng Sở Vân dụi tắt tàn thuốc.

.....

.....

Trần Dư tỉnh lại liền phát hiện mình khỏa thân nằm trên giường trong một gian phòng xa lạ, khác biệt duy nhất là trên tay không có còng, điểm giống nhau là chỗ ấy có cảm giác sưng đau đáng tởm, hần xốc chân lên nhìn, trên người thật sạch sẽ, còn có mùi thuốc, loại chuyện này tuyệt đối không phải do tên khốn Trần Thiên Hà làm.

Bên giường có áo ngủ quần ngủ tinh tươm, Trần Dư ngồi lên mặc đồ vào, thân thể không có khí lực, đại khái là di chứng được vật lưu lại, đầu óc choáng váng khó chịu.

Đang chuẩn bị đi, có người đẩy cửa vào, Trần Dư nhận ra người này, cũng cùng một giuộc với tên khốn Trần Thiên Hà kia.

“Tôi đang ở đâu?”

Tổng Sở Vân nhìn người đã tỉnh lại: “Nhà tôi.”

“Tôi muốn trở về.” Trần Dư theo bản năng nắm chặt drap giường.

Nam nhân nhướn mày châm chọc: “Trở về đâu? Về Trần gia tiếp tục cho anh cậu cường bạo lãng nhục? Trần Dư, đừng làm tôi xem thường cậu.”

“Câm miệng –” Bị đâm trúng chỗ đau, nam tử thanh âm bắt đầu phát run.

“Cậu chẳng lẽ còn không biết Trần Thiên Hà đã tặng cậu cho tôi, bây giờ hoặc là cậu lên giường với tôi, hoặc là cậu muốn quay về Trần gia tìm Trần Thiên Hà?”

“Tôi không phải món hàng của các người, các người không quyền làm thế — A!” Trần Dư đau đớn ôm má mình, cảm giác tê rát xuất hiện cực nhanh cực mạnh, hắn liều mạng cắn môi dưới không muốn yếu thế, nhưng nước mắt luôn không nghe lời mà chảy ra.

Không được khóc, không được khóc! Trần Dư ngơ ngác là đồ ngu ngốc ẻo lả, không được khóc!

Cúi đầu không để người kia nhìn thấy bộ dạng chật vật của mình, Trần Dư lồng ngực phập phồng đến lợi hại.

“Tôi là Tổng Sở Vân, nhớ kỹ tên tôi,” Trong mắt hiện lên một tia không đành lòng, nam nhân tiến tới nắm cằm Trần Dư buộc đối phương ngẩng đầu, hắn nhìn vào đôi mắt to tràn ngập quật cường lại yếu đuối đó, “Từ nay về sau tôi là người đàn ông của cậu, người đàn ông duy nhất của cậu, Trần Dư, ngoan nào.”

“Tôi không phải sủng vật của anh.”

Nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Trần Dư, Tổng Sở Vân thần nhiên cười: “Tôi cũng đâu nói cậu là sủng vật của tôi, đây là lần đầu tôi đánh cậu.” Cũng là lần cuối cùng.

Buông Trần Dư, Tổng Sở Vân xoay người ra khỏi phòng.

=====

Bất tri bất giác, đã sống ở Tổng gia vài tháng.

Nam tử trẻ tuổi khóa thân đứng lên khỏi bồn tắm, sắc mặt đã tốt hơn không ít so với mấy tháng trước, tuy rằng không thể nói là hồng hào nhưng vẫn cách xa tái nhợt, Trần Dư nhìn chính mình trong gương, ánh mắt lơ đãng rõ ràng đang nghĩ tới chuyện khác.

Hắn nhớ mấy hôm trước ở một buổi tiệc đấu giá rượu hắn gặp được một nam nhân kỳ lạ, người tên Tô Mặc đó đã thay hắn ra mặt khi hắn bị quấy rối, sau đó ở sân golf Tô Mặc lại tát hắn một cái.

Không phải! Hắn đương nhiên không phải một con chó, hắn là người, là Trần Dư.

Chờ sau khi hắn trở thành đương gia của Trần gia, hắn sẽ không cần tiếp tục cuộc sống ăn nhờ ở đậu, sẽ không bị xem là món hàng đem tặng người, hắn phải trả thù cho mẹ.

Hắn có thể tin tưởng Tô Mặc không?

Trần Dư nhìn gương, trên người ít nhiều có chút dấu vết do Tổng Sở Vân mấy tháng qua lưu lại, bị thương một lần là như thế, bị thương mấy lần cũng vậy thôi, còn lần quần chuyện này làm gì.

Không có lựa chọn nào khác, hắn hiện tại tình nguyện tin tưởng Tô Mặc.

Được rồi, không phải chỉ cần nhiệt tình với Tổng Sở Vân một chút thôi sao? Không phải chỉ cần ở trên giường chủ động một chút thôi sao? Hắn làm được!

Hít sâu một hơi, Trần Dư mặc áo ngủ ra khỏi phòng tắm, cũng như thường lệ, mỗi tối Tống Sở Vân đều chạy đến phòng hần, sau đó Tống Sở Vân sẽ cởi đồ hần, còn hần như một con cá chết nhắm mắt chờ bị thao. Lấy tư duy của một nam nhân để nghiền ngẫm, Trần Dư không biết mình rốt cuộc có sức hút chỗ nào, mà khiến Tống Sở Vân mỗi tối đều hăng hái bừng bừng với một con cá chết không hề nhúc nhích.

Tống Sở Vân ngồi dựa vào đầu giường cầm tạp chí tùy ý lật xem, cho dù Trần Dư đi ra hần cũng không ngẩng đầu.

Chủ động một chút, chủ động một chút..... Trong lòng không ngừng mặc niệm, Trần Dư sượng sùng đứng tại chỗ vờn vê tay áo, ánh mắt đảo lung tung khắp phòng, Tống Sở Vân rất nhanh liền phát hiện hần không ổn.

“Làm sao vậy?” Ném tạp chí sang một bên, Tống Sở Vân hỏi.

Trần Dư tầm mắt vừa vờn dờ tới lọ tinh dầu an thần đặt trên tủ, hần mở miệng nói: “Muốn..... muốn mát xa không?”

Tống Sở Vân hơi nhướn mày, nhìn chằm chằm nam tử có chút khúm núm bất an, ngay lúc Trần Dư sắp đứng không vững nữa, hần rốt cuộc phun ra một chữ: “Muốn.”

Tiểu Ngư Nhi như trút được gánh nặng, cảm tinh dầu đến bên giường, thấy Tống Sở Vân vẫn dán mắt nhìn mình, mặt hơi nóng lên: “Anh cởi áo nằm xuống đi.”

Tống Sở Vân bắt đầu cởi đồ.....

“Quần không cần cởi!”

Tống Sở Vân cởi nốt chiếc quần lót màu đen, tùy ý vứt xuống đất: “Dù sao lát nữa cũng phải cởi.” Nằm sấp trên giường, nam nhân khoe miệng cong lên, chỉ chỉ lưng mình, “Ngồi đi cho tiện.”

“Vâng.”

Tuy đã sống chung mấy tháng, nhưng đây mới là lần đầu tiên Trần Dư chính diện nhìn đối phương khỏa thân, nỗ lực dời tầm mắt khỏi thân hình cường tráng kia, Trần Dư cúi đầu rót chút tinh dầu vào lòng bàn tay ủ ấm, dùng sức chà xát, do dự một chút, cuối cùng vẫn cắn răng dặt hai chân ngồi lên..... mông Tống Sở Vân.

Da thịt cùng da thịt tiếp xúc mang đến kích thích khó hiểu, thân thể Trần Dư bắt đầu có chút nóng, hần cúi đầu hết sức chuyên tâm xoa bóp cho Tống Sở Vân, là xoa bóp thật sự.

“Thủ pháp không tệ, trước đây mát xa cho ai rồi à?” Tống Sở Vân hỏi.

“Mẹ em.” Nhỏ giọng đáp một câu.

“Trần Dư.”

“Àn.”

“Trần Dư.....” Lại gọi một tiếng, thanh âm trầm thấp khàn khàn mang theo chút ý vị tán tỉnh.

“Àn?”

Tống Sở Vân trở mình đặt nam tử dưới thân: “Đến lượt anh mát xa cho em.”

“A?” Trần Dư mở to mắt nhìn, chờ hần phản ứng Tống Sở Vân đã trút hết chỗ tinh dầu còn lại lên người hần, hơn hai phần ba lọ tinh dầu màu vàng sáng sánh từ xương quai xanh của thanh niên chảy xuống, mãi đến vùng bụng phẳng lì.

Tống Sở Vân hai tay dính đầy tinh dầu nhẹ nhàng mơn trớn xương quai xanh của nam tử, trượt dần tùy ý về loạn, lúc dừng lại ở ngực còn xoa bóp hai nhũ hoa mang đến từng trận khô nóng, sau đó ngón tay cọ xát phần bụng, Tiểu Ngư Nhi mặt đã đỏ như tôm luộc, cứ thế trơ mắt nhìn Tống Sở Vân tiến hành cái gọi là mát xa cho hần.

Phải..... phải chủ động!

Cẩn rằng, Tiểu Ngư Nhi chủ động vịn vai Tống Sở Vân ngồi lên, thân thể hai người vốn trần trụi do va chạm đột nhiên khơi dậy bản năng nguyên thủy nhất, Tống Sở Vân đồng tử khê dao động, tay ấn gáy Trần Dư thật sâu hôn xuống, bắt đầu làm lụng cả đêm.

Hôm sau, Trần Dư tỉnh bì lực tận vui đầu ngủ trên giường, Tống Sở Vân nhẹ nhàng hôn trán nam tử, nâng mai chiếu vào rơi trên tấm drap giường màu trắng, phủ một lớp sáng nhu hòa.

.....

.....

Trần Thiên Hà chết, lão Trần liệt toàn thân, Trần gia đổi chủ.

Đường Kiều và Tô Mặc đã rời Hong Kong, chỉ còn lại bọn họ.

Trong vòng một tháng ngắn ngủi đã xảy ra liên tiếp các sự kiện long trời lở đất, hần không còn là đứa con riêng bị ngược đãi ở Trần gia, không còn là con tốt đáng thương đến đâu cũng bị áp bách, hần là Trần Dư, là đương gia tân nhiệm của Trần gia.

Trần Dư hiện tại đã không còn là kẻ có thể bị người tùy tiện khi dễ như lúc trước.

Không cần trở lại Tống gia, cả Trần gia đều là của hần, hần muốn ngủ ở đâu thì ngủ ở đó, chỉ là trên giường chỉ có một mình hần.

Báo được thù sâu, đạt được ý nguyện, mọi chuyện từng một thời nghĩ cũng không dám nghĩ tới đột nhiên toàn bộ thực hiện, trong lòng lại có chút trống trải.

Trần gia đổi chủ đã mấy tháng, dưới sự chống lưng của Tô gia, Trần Dư có thể ngồi vững ghế chủ nhà, hần vốn dĩ thông minh, học hỏi nhanh nhạy, việc kinh doanh cũng dễ dàng bắt tay vào, lại thêm có Tô Mặc ở châu Âu xa xôi viện trợ, hết thấy đều phát triển theo quỹ đạo đã vạch sẵn, chậm rãi vận hành, công việc cũng thế, sinh hoạt cũng thế.

Mối hợp tác với Tống Sở Vân cũng đang tiếp tục, chỉ là giới hạn trong công việc.

Trong văn phòng, nam tử so với vài tháng trước đã rõ ràng chừng chục hơn không ít đang vui đầu vào văn kiện, lâu lâu mới cầm tách cà phê nhấp một ngụm, trên bàn làm việc đặt một bình hoa, bên trong là hoa tươi do Tống Sở Vân mỗi ngày nhờ người đưa tới, những đóa hoa lạng lẽ nở, mùi hương ngan ngát thủy chung quanh quẩn nơi chóp mũi.

Di động reo một tiếng, Trần Dư ngẩng đầu lấy điện thoại, là một tin nhắn đến từ châu Âu.

Khóe miệng nhịn không được câu lên, Trần Dư đọc tin nhắn hết lần này sang lần khác, đang chuẩn bị trả lời, điện thoại cố định trên bàn lại vang lên, Trần Dư ấn nút tiếp máy.

Giọng nói ngọt ngào của thư ký truyền ra từ loa.

Trần Dư nhìn di động: “Không, nói với anh ta tám giờ tối đợi tôi ở XXX.”

Một con cá nhỏ, có thể là cá vàng bị giam hãm trong hồ cá để làm cảnh, cũng có thể là cá mập con được thả vào đại dương lớn lên từng ngày.

77. Chương 77: Phiên Ngoại 3

Ở Tô gia đã vài năm, đây là lần đầu tiên Trần Uyên nhìn thấy thân thể của Tô Bạch, cũng như thần tượng mình một mực sùng bái đột nhiên tối trước mặt mình, trút bỏ từng lớp từng lớp quần áo, có lẽ lòng sùng bái không thay đổi, nhưng đến độ tuổi mà cá tính ý thức dần thức tỉnh này, có vài thứ bất tri bất giác đã biến tướng.

Vợ con vợ con vợ con?

Tại sao nhất định phải lấy vợ, tại sao nhất định phải có con?

Năm đó Tô Gia hào hoa phong nhã vừa mới bước vào ngưỡng ba mươi, thứ hai tản bộ với ái nữ của công tước Anh; thứ ba nhân tiện uống rượu với công tử nhà công tước; thứ tư chơi cờ với bạn của công tử, người nối nghiệp một gia tộc lâu đời ở Anh; thứ năm sang Pháp tình cờ chạm mặt lão đại tân nhiệm của Interpol, tình cờ cùng đi cưỡi ngựa; thứ sáu lại quay đầu bàn chuyện kinh doanh với một hắc bang ở Pháp, sẵn dịp tham dự tiệc tùng.

Cuối tuần, y trở về London, xé hộp đen bóng chậm rãi lẫn bánh giữa một mảnh sương trắng, ngẫu nhiên nghiêng đầu trông ra ngoài cửa sổ, vừa vận nhìn thấy một đứa bé châu Á trên người vấy máu ngồi xổm ven đường.

Xe dừng lại, Tô Gia một thân bạch y đi đôi giày vải thủ công thông thả bước đến trước mặt đứa trẻ, nhắc chân, giẫm nhẹ lên đầu thằng bé: “Không nhà để về?”

Đứa trẻ kia sở hữu một cặp mắt lạnh lùng, ngẩng đầu nhìn nam nhân, giữa màn sương mờ lung, nam nhân khoe môi câu ra một nụ cười ngạo mạn mà bức bách, cất giấu vô số bí mật khiến người muốn khám phá, y phục bằng chất liệu thượng hạng dường như trời sinh vốn nên được khoác trên người nam nhân này, ánh mắt lộ vẻ bông đùa lại ẩn tàng phong mang lãnh nhuệ mười năm như một.

“Vâng.” Đứa trẻ ngây ngốc nhìn nam nhân đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, như bị mê hoặc, vô thức đáp lại câu hỏi của đối phương.

“Mới giết người?”

“Phải.”

“Sợ không?”

“Không..... sợ.” Phát âm có chút ngọng nghịu, hiển nhiên là một đứa trẻ trầm tính cực ít mở miệng.

Từ trong ngực lấy ra một chiếc khăn ném xuống thằng bé, Tô Bạch lại cong khoe môi: “Người dơ quá, lau tay đi, lau cho sạch.”

Rõ ràng là một người không quen không biết, đứa trẻ lại răm rắp nghe lời y nhặt khăn lên dùng sức mà lau tay mình, đôi tay nhỏ nhắn bắn tóe lại dính máu, lau thế nào cũng không sạch, nó bắt đầu nóng nảy, lau càng cố sức hơn, lòng bàn tay một mảnh đỏ lựng như sắp xuất huyết.

“Có tên không?” Nam nhân cũng không ngăn cản nó, chỉ tùy ý hỏi.

“Trần..... Trần Uyên.” Bụng đột nhiên rột một tiếng.

Tô Gia tiến tới một bước cách lớp khăn nắm tay đứa trẻ: “Trần Uyên, có muốn sống cuộc sống không bị đối bị lạnh, đứng trên vạn người?”

Nhất thời nổi hứng, Tô Gia ven đường nhặt về một đứa trẻ vừa giết người, cái gọi là nổi hứng nhất thời, đại khái là chẳng buồn suy nghĩ nhất về để làm gì, sau đó lại đứng lúc đọng phải vài lão già trong nhà đang ép y kết hôn nối dõi, Tô Gia liền đẩy Trần Uyên ra.

“Đây là con ta, mặc kệ là ôm về hay sinh ra, nghe lời há chẳng được rồi?”

Trần Uyên bị lấy làm lá chắn, năm đó nó chính thức dọn vào dinh thự như vương phủ của Tô gia, không phải chịu rét lạnh, không còn đói khát càng không còn ai cười nhạo nữa.

“Người là con trai của Tô Bạch ta, chỉ có ta mới có tư cách đánh người mắng người, những người khác nếu bất kính với người, biết làm sao rồi chứ?” Tô Gia từng hỏi như vậy.

Trần Uyên lắc đầu.

Tô Bạch ban ngay một cái tát, nghe vang dội, thực chất cũng chẳng bao nhiêu đau, y quở trách: “Đừng làm ta mất mặt, đừng giả ngu với ta.”

Trần Uyên gật đầu, đã hiểu.

Hôm sau, Trần Uyên cho một gã thuộc hạ không nghe lệnh mình một viên đạn, người giết không hết, đạn cũng dùng không hết, giết gà dọa khỉ thị uy, phải giáo dục từ thời còn quần tã.

Mọi người đều biết, trẻ nam dậy thì muộn hơn trẻ nữ, Tô Gia sau khi thu dưỡng Trần Uyên đột nhiên hứng thú bạo phát lục tục mang về thêm hai đứa nữa, một là con lai Mỹ Việt Tiểu Hải, còn một là dòng thuần Anh quốc Simon.

Năm đầu tiên, Tô Bạch giữ cả ba đứa trẻ ở Tô gia, ngoài cho người dạy chúng đủ loại tri thức, bình thường cũng hay dẫn ba búp bê này theo bên mình giải buồn.

Có một lần Tô Gia ra đề thi, ba bé trai so tài bắn súng, đứa hạng bét phải mặc váy con gái khiêu vũ. Simon về nhất, Trần Uyên ôm hận về nhì, Tiểu Hải trời sinh vô duyên với vũ khí chỉ đành xỏ váy con gái, đội tóc giả múa ba lê cho Tô Gia xem.

Tô Gia vô tâm vô phế cười ngả nghiêng ngả ngửa, Simon vẫn giữ đặc tính bẩm sinh thiếu thần kinh vùng mặt diện vô biểu tình, Trần Uyên phần lớn thời gian đều trộm nhìn vị gia nào đó đang cười đến mắt hết hình tượng.

Thi xong, Simon về phòng tiếp tục nghịch vũ khí, Tô Bạch cũng xoay người làm việc.

Tiểu Hải mặc váy con gái định đi thay đồ. Cậu chàng mới đến Tô gia không lâu, trong lòng vẫn còn chút phức cảm tự ti, đối nhân xử thế đều luôn nhu nhu nhược nhược, vài người hầu không hiểu chuyện thấy Tiểu Hải ăn diện điệu đà như cô nương liền cười ầm lên. Sợ bị Tô Bạch đuổi cổ, Tiểu Hải chỉ cảm đầu chạy nhanh về phòng.

Không cẩn thận, va phải một người.

“Xin lỗi!” Tiểu Hải ngẩng đầu theo phản xạ có điều kiện vội vàng xin lỗi.

Bốp! Có thầy hay ắt có trò giỏi, Trần Uyên đã luyện sành sỏi tất tay, một tiếng vang dội, phát lên mặt Tiểu Hải.

“Không cần xin lỗi.” Ngoại trừ Tô Gia, không ai có tư cách khiến người xin lỗi.

Trần Uyên lạnh lùng nhìn bạn nhỏ mới đến không lâu này, gầy yếu như cọng bún, bất quá cũng tốt, Tô Gia chẳng mấy để tâm tới oắt con Tiểu Hải, nhìn thế nào cũng không ưu tú bằng mình.

“Đừng làm mất mặt Tô Gia.” Nắm tay Tiểu Hải, Trần Uyên lôi đứa trẻ còn đang mờ mịt chẳng hiểu đầu là đâu một mạch đi tới trước mặt những kẻ vừa rồi cười nhạo Tiểu Hải trong hoa viên.

Trần Uyên không phải Tiểu Hải, đã ở Tô gia một quãng thời gian không ngắn, ai cũng biết đứa trẻ này là người trực thuộc Tô Gia, bọn họ không thể đắc tội.

Tay cầm súng, Trần Uyên diện vô biểu tình gờ lên, đám đầy tớ hoảng sợ quỳ xuống không ngừng dập đầu van xin, Tiểu Hải chỉ đứng bên cạnh ngơ ngác nhìn.

“Pằng pằng –”

Trần Uyên cất súng, liếc sang Tiểu Hải: “Ném chúng vào bụi cây làm phân bón, nhớ cho kỹ, không ai có thể cười nhạo người, trừ Tô Gia.”

Nói xong, Trần Uyên quay đầu bỏ đi.

Tiểu Hải chôn chân tại chỗ nhìn thiếu niên áo đen lẫm lẫm ít nói kia càng đi càng xa, mãi đến khi bóng dáng Trần Uyên biến mất khỏi tầm mắt của mình, nó mới nhoén miệng, cười ngổ.

Có đôi khi yêu một người đến cuối đời, chỉ là chuyện trong tích tắc.

.....

.....

Xét thấy ba đứa trẻ ở chung Trần Uyên và Simon thích ganh đua nhau, còn Tiểu Hải luôn luôn đội sổ, Tô Gia dứt khoát đưa Simon và Tiểu Hải ra ngoài, thỉnh thoảng đi thăm.

Vì thế ở Tô gia chỉ còn lại một đứa con nuôi Trần Uyên.

Mười mấy tuổi Trần Uyên bắt đầu phát dục, ngoài chiều cao tăng vọt, những chỗ khác cũng có biến hóa, căn cứ theo hiểu biết về trẻ dậy thì, Tô Bạch tự thấy nên quan tâm Trần Uyên nhiều hơn, chỉ là nếu bỗng dưng gọi Trần Uyên đến bảo nó cởi đồ thì có chút kỳ quái.

Tô Gia nghĩ, chi bằng lần sau dẫn Trần Uyên đi suối nước nóng, gia hỏa kia cá tính trầm mặc như hũ nút, như vậy sẽ khó hút con gái, nếu không phải thân thể có vấn đề thì chính là không hiểu chuyện, y nên khai sáng đứa nhỏ này.

Đại khái qua một tuần, Tô Gia mang theo Trần Uyên đến một thắng cảnh suối nước nóng nổi tiếng giải khuây.

Ở Tô gia đã vài năm, đây là lần đầu tiên Trần Uyên nhìn thấy thân thể của Tô Bạch, cũng như thần tượng mình một mực sùng bái đột nhiên tới trước mặt mình, trút bỏ từng lớp từng lớp quần áo, có lẽ lòng sùng bái không thay đổi, nhưng đến độ tuổi mà cá tính ý thức dần thức tỉnh này, có vài thứ bất tri bất giác đã biến tướng.

Ngoài ba mươi Tô Bạch chính trực tráng niên lại thêm bảo dưỡng cực tốt, làn da ngâm trong nước suối càng đặc biệt trắng nõn nuột nà, nước từ đuôi tóc nhỏ xuống, nam nhân tựa vào tảng đá ven suối vẩy tay với Trần Uyên: “Này, xuống đây.”

Mặc kệ Tô Bạch hạ mệnh lệnh gì, Trần Uyên đều không cự tuyệt.

Nó cởi hết quần áo chậm rãi xuống nước, Tô Gia bảo nó qua, nó cũng từ từ bơi qua, thân thể trong nước suối bắt đầu nóng lên ửng hồng, hai mắt không biết nên nhìn đi đâu.

“Tiểu tử nhà ngươi, vóc dáng trở mã, mấy bộ phận khác cũng phát dục không tệ, gia ta cỡ tuổi ngươi kỳ thực không khác gì ngươi.” Tô Gia chỉ lo “quan tâm” con trẻ, vươn tay vỗ vai Trần Uyên, da thịt động chạm giản giản đơn đơn, thế nhưng lại như dòng điện bắn vào người thiếu niên.

“Ngươi cũng không còn nhỏ, có vài thứ có thể không thích, nhưng không thể không biết, trai gái gì cứ thử cả đi, đợi lát nữa ở trong phòng ngươi tự chọn một người, nếu thích hết cũng có thể giữ lại hết.” Thiếu niên da thịt nhẵn nhụi, Tô Bạch lại vô vô khuôn ngực rắn chắc của Trần Uyên, nhờ rèn luyện quanh năm suốt tháng đã trở nên thập phần hữu lực.

Trần Uyên vành tai bắt đầu đỏ lên, ngượng ngùng mở miệng, thanh âm đang trong giai đoạn vỡ giọng mang vài phần khàn khàn, nhưng không khó nghe.

“Ta..... chỉ cần một mình gia.”

“Khờ quá, loại chuyện này ngươi không hiểu, gia cũng không giúp được ngươi.” Tô Bạch buồn cười xoay người, úp ngực vào tảng đá, “Biết chà lưng không?”

“Biết.”

“Vậy còn đứng đó làm gì.”

Tay cầm khăn kỳ lưng, tầm mắt Trần Uyên từ đôi vai rộng của nam nhân, không tự chủ được dời xuống, vòng eo thon, còn cả phần bên dưới chìm trong nước suối.....

Dùng lực độ thích hợp chà lưng cho Tô Gia, ngón tay thì thoảng hữu ý vô ý vuốt ve tấm lưng nhẵn nhụi của nam nhân, xúc cảm mịn màng nơi đầu ngón tay như một con rắn nhỏ giảo hoạt chui vào căn phá tìm nó, trong đầu một mảnh hừng hực, như bị trúng độc khiến thần chí mơ hồ.

Đêm đó Trần Uyên giữ lại một nam hài trong phòng, miệng lại gọi một cái tên cấm kỵ, bí mật này mệnh định phải chôn giấu tận đáy lòng u tối, tuy rằng đáng sợ, nhưng cũng khiến người hưng phấn không thôi.

.....

.....

Họ Đường, tên một chữ Kiều, ngụ ý..... Kiều hùng chẳng? Đại khái là thế.

Bất luận cái tên cha mẹ đặt tượng trưng cho ý nghĩa cao thâm gì, giấc mộng của Đường Tiểu Điều là sau này trở thành một đấng kiều hùng. Năm nọ, do tôn thờ quan niệm vào xã hội phải dạy con từ thuở còn thơ,

Đường lão cha mang theo con trai bé bỏng cũng là người thừa kế tương lai, tới Trung Đông xem người lớn bọn họ bàn chuyện làm ăn.

Năm ấy mười tuổi, Đường Tiểu Điều ngoan ngoãn ngồi ở một góc sáng sủa, đôi mắt đen láy nhiễm vài phần u lam lại tinh nghịch ngo trái ngo phải, âm thầm nhớ mặt các đại gia đến từ khắp nơi đang tiến hành giao dịch vũ khí, chờ sau này nó lớn lên phổng chừng có vài ông ở đây đã chết già, có vài ông tuy già vẫn khư khư giữ ghế không chịu thoái vị, cũng có vài ông vẫn như cũ ở trên đỉnh cao quyền thế thao túng thiên hạ.

Già mà rưng rưng có thể từ từ bưng đi, già mà không chết có thể xuống tay với người nổi nghiệp, về phần già mà quyền thế ngập trời thì lựa chọn hợp tác.

Mới tí tuổi đầu đã tập phúc hắc, Đường Tiểu Điều lúc dời mắt đến một người đột nhiên ngẩn ngơ, trùng hợp là, người kia cũng nhìn về hướng nó. Nam nhân một thân bạch y, trong đôi mắt hàm tiếu là một mảnh lạnh lùng sắc sảo, mỉm cười với Tiểu Điều, nâng tẩu thuốc hút một hơi phà ra một làn khói, khuôn mặt ẩn hiện giữa khói trắng phảng phất như mộng.

Đường Tiểu Điều cuống quýt cúi đầu, trong lòng tự nhủ: Người này, phải hợp tác.

Đàm phán kết thúc, Đường lão cha dẫn Đường Tiểu Điều cùng các đại gia đi ăn, bạch y nam nhân thích cầm tẩu thuốc bày tư thế đã chờ sẵn, bên cạnh còn có một hắc y thiếu niên xấp xỉ tuổi Đường Tiểu Điều.

Hắc y thiếu niên vừa rồi ở bàn hội nghị dùng súng máy bắn một gã chống đối bạch y nam nhân thành tổ ong vò vẽ, sau đó lại bị bạch y nam nhân tát một cái, đến giờ mặt vẫn còn sưng.

Lần đầu tiên trong đời, Đường Tiểu Điều cư nhiên nảy sinh ý nghĩ muốn ném thử cảm giác ăn bạt tai, nó để ý thấy bàn tay của nam nhân kia rất sạch sẽ, trắng mà thon, đốt khớp rõ ràng, thanh nhã như trúc. Đáng tiếc lão cha không cho nó phát biểu, Đường Tiểu Điều chỉ có thể ngậm ngùi ghen một bụng, thỉnh thoảng lại trộm nhìn nam nhân.

Con người có ba việc gấp, Đường Tiểu Điều một mình đi nhà vệ sinh, đang rửa tay cửa lại mở, người vào trùng hợp là bạch y nam nhân nọ.

“Ban này có sợ không?” Tô Gia đi tới, vịn vòi nước rửa tay.

Trong toilet chỉ có hai người họ, Đường Tiểu Điều không cho rằng nam nhân này đang tự nói tự nghe.

“Tại sao phải sợ?”

Tô Gia nhướn mày, cũng không lau tay khô liền xoa đầu Đường Tiểu Điều, nhẹ giọng cười khen: “Tiểu gia hỏa trái lại có vài phần khí phách, sau này trưởng thành đừng đối nghịch với ta, nếu phải giết người ta sẽ tiếc lắm.”

Lão hồ ly.....

Đường Tiểu Điều giơ móng vuốt nhỏ nhắn của mình bắt lấy tay Tô Gia, nắm trong tay quả nhiên còn phê hơn ngấm nghĩa, lạnh lạnh, mịn mịn.

“Vâng.” Nó cật lực gật đầu.

“Ha ha ha..... Thúc thời, ta thích, nhớ đấy, ta họ Tô tên Bạch, người có thể gọi ta là Tô Gia.” Quay đầu bỏ đi, kỳ thực Tô Gia ngay sau đó liền lãng quên chú chim nhỏ tình cờ gặp được.

Tiểu Điều thành Đại Kiều, nhưng vẫn nhớ mãi vị gia ấy, nhớ bàn tay mát lạnh mà mịn màng, còn có khoe mắt đuôi mày thần thái rạng rỡ khi cười lộ lên.

78. Chương 78: Phiên Ngoại 4

... Bộ phận trắng trắng mềm mềm ấy như ẩn như hiện theo từng bước chân của nam nhân, khiến người không thể không dán mắt.

Gia này đúng là xấu xa, thừa biết dạng phong cảnh gì có lực sát thương mạnh nhất với đàn ông, còn bày ra để khêu gợi.

Người tuyết trên sân thượng đã tan thành nước, A Phong đứng một bên trông xuống hoa viên trước biệt thự, hàng mây nhũn chặt đầy mắt thâm trầm, từng khóm tươi thắm từng bụi mơn mớn, nhìn thế nào cũng có một cổ ý vị phong tao của mùa xuân.

Thành phố A mùa đông đã qua, mùa xuân lại đến.

A Mao quét dọn trên sân thượng móc di động nhắm hướng người tuyết đã tan thành một vũng nước chụp một tấm, cặm cùi đăng lên weibo: Người chỉ nhìn thấy xuân hồng khắp vườn, có từng chú ý tuyết đã tan thành nước?

Đại Miêu cầm chổi giả vờ lơ đãng nghiêng đầu ngóng di động của A Mao, nhanh như chớp cũng xoay người bình luận dòng weibo thập phần văn nghệ của thanh niên thương cảm kia: Tôi vẫn luôn chú ý cậu.....

A Phong thầm kín thở dài: “Mùa xuân của ta ở nơi đâu?”

Đối với thế giới đang đắm mình trong cảnh xuân này, hân đã tuyệt vọng.

Cúi đầu, hươu chổi, tiếp tục tiêu sái quét tuyết đọng.

Dưới biệt thự, một chiếc xe thuần trắng chậm rãi dừng lại, cửa xe mở ra, từ băng ghế sau bước xuống một nam nhân mặt đầy xuân quang, nam nhân quay đầu tùy ý ngắm nghía hoa viên đỏ xanh vàng lục, khoe miệng thỏa mãn câu lên, nhắc chân đi vào Đường gia.

Tô Gia lười biếng ngủ đông trong kim ốc của Đường Kiêu, kiếp trước nếu không phải bởi vì gần bốn mươi tuổi bị trúng đạn, y còn lâu mới chịu an phận ngày ngày nằm trên ghế dài tắm nắng nghe bình đàn, với tình trạng sức khỏe khi đó, y muốn phiêu lưu lướt sóng cưỡi ngựa leo núi cũng khó a, lại không thể để người ngoài biết thân thể y không tốt, cuối cùng chỉ có thể làm bộ làm tịch học đòi phong nhã.

Ở kim ốc của Đường Đại Diệu chạy theo phong trào trạch nam suốt mùa đông, một hôm Tô Gia quyết định tự tìm cho mình chút việc vặt để làm, sản nghiệp của Đường Kiêu tại quốc nội dần trải tương đối rộng, nếu vị đại nhân vật kia nguyện ý lấy tâm tình góp vui giúp đỡ một phen, Đường Kiêu tự nhiên hoan nghênh đến cùng, chọn tới chọn lui, Tô Bạch rốt cuộc giờ ngón tay nuột nà như đầu hành của mình chỉ vào dòng chữ “Hoàn Vũ Entertainment”, nhướn mày hưng phấn nói: “Tính tổng cộng cổ phiếu mua năm đó, ta hiện giờ cũng coi như một trong mười cổ đông lớn nhất.”

Thế là trong tòa cao ốc của Hoàn Vũ Entertainment, sát vách văn phòng Đường tổng có thêm một vị Tô tổng.

Xuân mệt hạ mỗi thu uể oải, vào đông đứng thời điểm ngủ ngon.

Vừa kết thúc kỳ ngủ đông, Tô Gia chính thức bước vào kỳ xuân mệt, ăn xong tản bộ một vòng, về văn phòng mát mẻ rộng rãi nằm xuống, nhắm mắt, ngủ.

Cửa mật mã “cụp” một tiếng vang nhỏ, một đôi giày da nâu bóng lưỡng vô thanh vô tức xuất hiện, đứng cạnh cửa cởi giày, chân không tiếng động như điệp viên đi tới hướng thân ảnh màu trắng đang nằm trên ghế dài, lúc chỉ còn cách bóng trắng kia sáu bảy bước, Tô tổng vốn đang nhắm mắt, lại vô cùng nhanh nhẹn từ dưới ghế mò ra một khẩu súng chĩa ngay người đột nhập.

Đường Kiêu dừng chân giờ tay: “Là ta.”

Còn chưa dứt lời, súng trong tay Tô Bạch đã rơi xuống trước, nam nhân lười biếng xê dịch chỗ nằm, tiếp tục mệt mỗi lim dim.

Bước qua nhặt khẩu súng lên đem nhét vào ngăn tủ, Đường Kiêu nằm xuống sát bên Tô Gia, ghế đủ lớn, ba gã vạm vỡ cũng dư sức chứa, đây là do Đường Kiêu đặc biệt định chế, nếu ghế quá nhỏ, Tô Gia sẽ không cho hân chen mông vào.

“Lưu Vân Sinh đó lại đến à?” Tuy chớp mắt, nhưng vừa cảm giác được Đường Kiêu nằm bên cạnh, Tô Gia liền nhích tới trên người Đường Kiêu, đem có em cõ nào cũng không thoải mái bằng đệm thật.

Đường Kiều nhìn mặt nghiêng của nam nhân, vài sợi tóc đen hơi dài mềm mại rũ xuống bên sống mũi Tô Bạch, hần vươn hai ngón tay nhẹ nhàng vén đi, nói: “Nếu không phải người bảo ta đừng đánh hần, ta đã ném hần tới Nam Phi đào mộ lâu rồi.”

Từ sau khi họ về thành phố A, tên Lưu Vân Sinh năm trước bị Tô Gia đánh gãy xương sườn phải nằm liệt giường trong bệnh viện liền ngày ngày cần cù chạy đến Đường gia và tập đoàn Đường thị, mắng thì mắng không được, đuổi cũng đuổi không đi, kêu réo inh ỏi gì mà “Tô Mặc, xin hãy tha thứ cho ta, ta yêu người”, Tô Gia không bận tâm, thuần túy xem náo nhiệt, Đường Kiều chỉ dùng một ngón tay thôi cũng có thể đè bẹp Lưu Vân Sinh, bất quá Tô Bạch cảm thấy thú vị bảo hần đừng động tới Lưu thiếu gia.

“Ngay cả bản thân mình yêu ai hần cũng không biết.” Hai hàng mi cong dài khẽ chớp động, nam nhân mở đôi mắt sáng, y vẫn là y, cho dù tướng mạo hiện tại là Tô Mặc, nhưng nếu thật sự yêu Tô Mặc sâu đậm, lý nào lại không chút phát giác “Tô Mặc” này đã biến thành một người khác?

Mĩa mĩa thay.

Không chỉ gặp Lưu Vân Sinh, Tô Bạch trở lại thành phố A y cũng từng đi thăm Xuân Yển, khuyến khích cô bé ra nước ngoài, không phải vì nước ngoài ưu việt hơn bao nhiêu, mà là một người đi nhiều nơi, gặp nhiều người và vật, trải nghiệm nhiều điều lý thú, tâm tính và nhân giới cũng sẽ rộng mở.

Người nhân giới hẹp có lối sống của nhân giới hẹp, nhưng nếu có thể mở rộng tầm nhìn đi khám phá thế giới này tốt đẹp hay xấu xa, đương nhiên vẫn tốt hơn.

Ở biệt thự trên núi Lạc Dương Tô Gia còn “trùng hợp” gặp lại đứa em cùng cha khác mẹ của Tô Mặc, Tô Dịch Dương. Thanh niên bề ngoài tuấn tú này vẫn năng nổ lặn lội trong làng giải trí nội địa, tuy rằng một năm không gặp cũng không tiến bộ được bao nhiêu, còn khăng khăng nhận định Tô Bạch là nhờ Đường Kiều bao dưỡng, châm chọc khiêu khích xỏ lá vài câu thiếu muối như “Anh đừng tưởng mình quạ đen hóa phượng hoàng bay lên ngọn cây, quạ đen mãi mãi chỉ là quạ đen, đừng bị người ta chơi mà không biết, đến chừng chơi chán người ta xem anh như rác vứt đi”.

Tô Gia là Tô Bạch, không phải Tô Mặc hay nhẫn nhục chịu đựng.

Đối phó hạng diễn viên quần chúng không có cửa lọt vào mắt xanh này, Tô Gia cũng lười động thủ, ngoắc ngoắc ngón tay ra lệnh vệ sĩ không nhẹ không nặng cho Tô Dịch Dương vài bạt tai, nặng quá thì không tốt, diễn viên trên mặt có sẹo làm sao kiếm tiền cho công ty?

Những kẻ ỷ mạnh hiếp yếu thật ra thường dễ đối phó nhất, cho chúng một trận no đòn chúng sẽ ngoan, bởi vì chúng biết bạn là người không thể trêu vào.

Từ ngày ở biệt thự núi Lạc Dương được hảo tâm giáo huấn, Tô Dịch Dương mỗi lần nhìn thấy Tô Bạch cũng không dám hó hé nữa, đôi khi Tô Gia đến tập đoàn Đường thị dạo chơi tình cờ gặp Tô Dịch Dương, cậu chàng liền như thỏ con gặp sói rẽ đường khác tháo chạy.

Bên trên coi như những khúc nhạc đệm nhạt nhẽo vô vị cho quãng thời gian này, kinh qua sóng to gió lớn, Tô Bạch chỉ xem mấy chuyện đó là ném đá vào hồ, con tôm nhảy nhót trước mặt cá mập, cá mập đôi khi cũng chẳng buồn đếm xỉa.

“Tô Gia, đi du xuân không?” Đường Kiều ghé bên tai nam nhân phà ra khí nóng, thích thú nhìn vành tai trắng muốt kia nhuộm một lớp màu đào mỏng manh, “Công ty gần đây cũng không việc gì, hay là ra ngoài ngắm thế giới một chút.”

“Có nơi nào hợp ý chưa?” Tay trái giơ lên kéo cà vạt của Đường Kiều, tay phải chống ghế, Tô Bạch trở mình ngồi cưỡi lên người Đại Đế, y thành thạo tháo cà vạt màu bạc của Đường Kiều, khoe miệng hơi cong, “Ra ngoài ngắm thế giới cũng tốt, chỉ là ta không thích mấy chuyến lữ hành mệt nhọc, khu vực châu Âu ta cũng không đi.”

Vừa nói, Tô Gia vừa xê dịch vị trí ngồi, vừa vắn nhích đến “đại đế” của đồng chí Đại Đế, liền ác ý tăng lực độ ấn mông xuống.

“Vậy thì vòng quanh đất nước đi, danh lam thắng cảnh, di tích lịch sử, có nơi nào sánh bằng Trung Hoa này.” Đường Kiều tiếng thở dốc đã trầm hơn một chút, hai tay từ mắt cá chân mảnh khảnh của Tô Gia

từng phân từng phân mò lên trên, như vuốt ve tơ lụa thượng hạng chậm rãi mà tinh tế, đến đầu gối thoát dừng lại, xoa xoa vài vòng mới men theo đùi, dùng hai bàn tay to bọc hậu bao lấy cặp mông của nam nhân, cách lớp quần ngoài hơi mỏng, hẳn có thể cảm giác được đường viền quần lót body bên dưới.

“Được đấy, thời gian này cũng không tính là mùa cao điểm du lịch, đông người quá sẽ mất vui, vậy người nói xem đi nơi nào?” Cà vạt cởi xuống quần quanh cổ tay mình, Tô Gia nhào lên hôn hầu kết của Đường Kiêu, tư thế cúi đầu vĩnh mông khiến y tách khỏi thân thể Đường Kiêu một chút, đối phương liền đem kỹ năng tuyệt học cả đời vận dụng vào đại sự lột quần, Tô Bạch chỉ vĩnh mông trong chốc lát như vậy thôi, Đường Kiêu thân thủ nhanh nhẹn đã rút dây nịt da hai tay kéo lưng quần y tuột xuống tận đầu gối.

Chỉ là dùng sức quá đà, kết quả tụt luôn cả quần lót của Tô Gia.

Cảm giác được bên dưới có một vật rắn dầm dẫm mình, Tô Bạch cúi đầu liếc thoáng qua, ngả ngón nói: “Phát xuân à, gấp đến nỗi này?”

Đường Kiêu dầm lao phải theo lao, trước mặt người ngoài là thương nhân khét tiếng sói đội lột cừu nhưng trước mặt Tô Bạch lại hoàn toàn là một tiểu lưu manh, hẳn nhẹ nhàng bắt lấy eo nam nhân: “Gia, cho ta đi.”

“Cho người cái gì?” Cười tủm tỉm, Tô Bạch một phen nghiêng người hai chân chạm đất, quần cũng thuận thể rơi xuống, y không chút để ý cởi luôn chiếc quần lót còn vướng lại trên đùi, nửa người trên chỉ mặc áo sơ mi trắng, độ dài của sơ mi vừa vặn đến vị trí bờ mông đầy đặn, bộ phận trắng trắng mềm mềm ấy như ẩn như hiện theo từng bước chân của nam nhân, khiến người không thể không dán mắt.

Gia này đúng là xấu xa, thừa biết dạng phong cảnh gì có lực sát thương mạnh nhất với đàn ông, còn bày ra để khêu gợi.

“Nằm yên đó, không được nhúc nhích.” Giơ tay trái quần cà vạt chỉ vào mũi Đại Điều cảnh cáo, Tô Bạch chân trần thẳng tiến tới tủ đựng rượu, tùy ý chọn một chai vang đỏ, tay cầm chai rượu, chai rượu vừa vặn che đi chỗ ấy ở phía trước của nam nhân.

Tô Gia nhoẻn miệng hàm tiếu, đôi chân trắng mà không phấn ngấy, có đường nét xinh đẹp do rèn luyện, cứ thế lắc lư lắc lư đến trước mặt Đường Kiêu.

“Mỹ tửu giai nhân, quá đã!” Đường Kiêu cười đến híp cả mắt, có đôi khi hẳn yêu chết mấy trò lẻ này của Tô Gia.

“Mỹ tửu ở đây, giai nhân ở đây.” Một lần nữa ngồi lên người Đường Kiêu, Tô Bạch đặt chai rượu qua một bên, chậm rãi tháo xuống cà vạt màu bạc trên tay, bắt lấy hai tay Đường Kiêu dùng cà vạt quần lại, một đầu buộc cố định trên tay vịn ghế.

“Tô Bạch, đi Vân Nam nhé?” Đường Kiêu cũng mặc cho đối phương trối mình.

Rút nút chai rượu, Tô Bạch ngửa đầu uống một hơi, cúi đầu đem dịch rượu đỏ tươi trong miệng truyền sang miệng Đường Kiêu, trong hương thuần của rượu, trong khí tức men say, phóng túng âu yếm môi lưỡi nhau.

“Thải vân chi hương (*)? Được đấy.” Một tay nắm chai rượu, một tay túm cổ áo Đường Kiêu, kéo mạnh một phát, cúc võ sò lách tách rơi xuống, lộ ra khuôn ngực màu mật rắn chắc của nam nhân.

(*) Thải vân chi hương: là một vế trong slogan vân nam chi nguyên thải vân chi hương thường dùng để quảng bá du lịch cho Vân Nam nên thơ.

Tô Bạch thẳng lưng lại, nghiêng chai đổ rượu lên lồng ngực Đường Kiêu, dịch thể màu hoa hồng chảy lan khắp bờ ngực rộng của hắn, nhuộm đỏ cả áo sơ mi trắng, nguyên chai rượu đều đổ sạch, rượu quá nhiều chẳng những thấm ướt thân thể Đường Kiêu, còn tràn đến đùi Tô Bạch, trên làn da trắng muốt vẽ nên mấy đốm hồng mê người, nở rộ như hoa.

Đường Kiêu hít sâu một hơi, Tô Gia cúi đầu hôn ngực nam nhân, ngẩng đầu lại, trên môi đã thấm một mảnh vang đỏ, y mỉm cười với Đường Kiêu, ngón tay rạch một đường trên đùi mình, đầu ngón tay liền dính chút rượu.

“Muốn uống không?” Ngón tay duỗi đến bên miệng Đường Kiêu.

Đường Kiều hai mắt không rời đôi môi của Tô Gia, hé miệng vươn lưỡi liếm liếm đầu ngón tay nọ.

Đường Kiều tuy tay không thể động, nhưng vẫn còn chân, hấn tách chân ra khiến Tô Bạch ngồi trên người hấn cũng phải dặng đùi theo, trước mắt một mảnh phong quang vô hạn, hồng trắng đan xen như vài cánh hoa đào rơi trên tuyết đầu xuân.

Tô Gia vuốt tóc Đường Kiều, cúi người một lần nữa nồng nàn hôn môi với đối phương, một tay tỳ lên vai Đường Kiều, một tay kéo khóa quần hấn.

Hai người đã đến thời điểm động tình, còn dây dưa do dự nữa cũng chẳng có ý nghĩa.

Tô Bạch hôn môi Đường Kiều xong, một đường trượt xuống, hôn hầu kết và lồng ngực nam nhân, luận thủ đoạn ve vãn, Tô Gia chăm học thiện hành tuyệt không thua kém Đường Kiều.

“Tô Bạch.....” Đường Kiều hai tay dần cung thành quyền, bên dưới đã nhô lên một mảnh lều trướng.

“Đừng vội.” Nhẹ nhàng găm nhấm ngực Đường Kiều, nửa ngày Tô Gia mới một chân giẫm lên vai Đường Kiều, ngón tay lại thắm một chút vang đỏ đưa đến bên miệng hấn, đối phương ngậm lấy liền liếm mút.

“Đủ rồi.” Thu ngón tay lại đưa xuống giữa hai chân, ấn nhẹ xung quanh nơi tư mật, sau khi cảm thấy thả lỏng, Tô Bạch tự dâm đầu ngón tay vào trong, Đường Kiều nheo mắt cắn môi dưới.

“Nhịn không được nữa?” Tư thế không thể nói là tao nhã, nhưng đặt trên người Tô Gia cũng chỉ còn lại mê hoặc, nam nhân cười đến lả lơi, đẩy vào nửa ngón tay chậm rãi khuếch trương, tay kia nắm dục vọng đã thăng tấp của Đường Kiều, đại gia hỏa đó như một con chim lớn giương cánh muốn bay lộ ra bộ mặt hung hãn, bởi vì sung huyết mà đỏ sẫm, quanh thân hơi hấn gân xanh, nhìn sơ qua cũng đủ khiến người trầm trồ kinh thán.

Tô Gia dùng bàn tay nòn nà cầm đại gia hỏa đáng sợ kia, tương quan đối lập càng làm nổi bật bàn tay trắng tuyết thanh nhã, y vuốt nhẹ hai cái, đại gia hỏa kia rất không phụ kỳ vọng học ra vài giọt dịch thể trong suốt.

“Ta mệt rồi.” Mới tự khai thác giấy lát đã than mỗi tay, Tô Bạch trên mặt mang theo nụ cười ác ý.

“Lại đây, ta giúp ngươi.” Đường Kiều thanh âm khàn khàn khó nhịn.

Tô Bạch ưỡn người bán quỳ trên ghế dài, hai đùi kẹp hai bên đầu Đường Kiều, khi đầu lưỡi mềm mại của đối phương liếm tới Tô Gia liền như tê dại rên khẽ một tiếng, bàn tay nắm tóc Đường Kiều bắt giác càng siết chặt.

“Đủ, đủ rồi.....” Đứt quãng thở dốc, nơi vừa được làm ẩm đã trở nên thả lỏng ướt át, hai tay vịn vai Đường Kiều, Tô Gia chậm rãi ngồi lên đại gia hỏa, ban đầu có chút gian nan, nghên ngay cửa khẩu không vào được, Tô Gia nóng nảy đè xuống, liền nuốt vào một phần ba.

Hai người đồng loạt hít một hơi khí lạnh, Tô Gia thoáng nhíu mày, nơi đó cảm giác có chút sưng có chút trướng, cũng may không đau lắm.

Đường Kiều tay bắt động, nhưng vẫn còn hông, còn cả chân, hấn hai chân chống ghế, mượn lực thất lưng thúc lên trên, chỉ một phát cơ hồ đã nhồi toàn bộ đại gia hỏa kia vào trong thân thể Tô Bạch.

“A..... ần.....” Kích thích đột ngột khiến Tô Bạch vút cao một tiếng, y thử từ từ ngồi xuống, đại gia hỏa của Đường Kiều liền triệt để vui trong thân thể y, lấp đầy, vừa khít.

Biết Tô Bạch đã ổn, Đường Kiều hấp một tiếng mạnh mẽ đỉnh lên trên, thân thể hai người cũng theo nơi tương liên chặt chẽ không ngừng lay động, cứ như cưỡi ngựa, Tô Bạch bị nam nhân dưới thân xốc đến thất điên bát đảo, tư thế này thật khiến người quay cuồng, quá sâu, quá hung mãnh, lại kích thích tột độ.

Cùng với tiếng ‘phách phách’ do nhục thể va chạm, mùa xuân có lẽ tới giờ mới bắt đầu.

Tô Gia kỳ thực rất lười, vì vậy Đường Kiều lực thất lưng càng ngày càng tốt.

79. Chương 79: Phiên Ngoại 5

“Tô Gia dạy, ngoài dùng thân thể và hành động để thể hiện tình yêu, còn phải biểu đạt bằng lời.”

“Vậy mấy chiều mới đêm qua của anh là ai dạy?!” Thất lương hấn vẫn còn mỗi nhừ, thiếu chút nữa tỉnh hẳn nhân vong.

Đường Tạp từ lúc chào đời đã sống trong tiêu dao khoái lạc, mộng tưởng một kiếp phong lưu hoa hoa công tử, đến già vẫn trái ôm phải ấp mỹ nữ như mây, cho người ngoài chết vì ghen tỵ.

Nhưng tình huống hiện tại hấn chưa từng hy vọng, càng chưa từng nghĩ tới.

Hộp đêm vào buổi tối tràn ngập mùi cồn xa hoa, mỹ nữ các màu da ăn diện nóng bỏng, khoe đủ cỡ E mà Đường Tạp thích nhất, thế nhưng bây giờ lão đại của hộp đêm, hoa hoa công tử Đường Tạp Đường đại thiếu, đừng nói là trái ôm phải ấp, ngay cả vuốt tay sờ thôi cũng không được, trách ai đây? Còn không phải tại hung thần gác cửa mặt lạnh bên cạnh!

Rúc trong phòng VIP kiểu bán mở, Đường Tạp trợn mắt trừng mỹ nam tóc vàng ngồi kế bên: “Simon, anh có thể cười tươi một cái, ánh mắt hiền hòa một chút cho tôi nhờ không! Anh có biết vừa rồi mười sáu người đẹp đá lông nheo với tôi, kết quả hết mười bảy em bị anh dọa chạy?” Còn có một em chủ động tiến lại, chưa được hai bước đã bị mắt đao của Simon chém chết!

“Em cần đàn bà làm gì, có anh là đủ rồi.” Khóe miệng giương lên, mỹ nam mang thuộc tính băng sơn nhưng lại mỉm cười ôn nhu với Đường Tạp.

Đường đại thiếu nhất thời cảm thấy tim đập trật hai nhịp, có lẽ bỗng dưng bị cồn kích thích nên tăng tốc, thích thích thành thích nhảy đến hấn hoa mắt chóng mặt, cư nhiên nghĩ Simon sao mà đẹp trai mê người đến thế.

Nhất định là do..... quá lâu không có nắm tay mỹ nữ.

“Anh đây là chủ nghĩa bá quyền, không nói lý lẽ!” Không thể bị Simon dụ nữa, vì nửa đời sau còn có nửa thân dưới của mình, cùng với hoài bão lớn lao hoa hoa công tử đến già [or lão niên biến thái sắc ma?], Đường đại thiếu nện thật mạnh ly rượu xuống bàn, “phanh” một tiếng vang ra vô số chất lỏng màu đỏ.

Simon ngồi ngay ngắn, hai tay tự nhiên đặt trên đầu gối, tầm mắt dời đến rượu đọng trên bàn, thanh âm trước sau như một bình tĩnh như đang phát sóng thời sự: “Hai người yêu nhau, không cần phải tìm niềm vui khác, Đường Tạp, em không thích anh sao?”

“Cái rắm! Lão tử nói thích người hời nào, toàn là người bá vương ngạnh thượng cung, bắm dính lấy lão tử không buông, nghe cho rõ này, Đường Tạp Đường đại thiếu ta chỉ thích mỹ nữ cỡ ngực E, không phải loại đàn ông ngực rắn đến có thể đập vỡ cả đá.” Hất cằm, Đường Tạp tuôn ra mấy lời không dùng đầu óc.

“Theo anh biết ‘bá vương ngạnh thượng cung’ nghĩa là cường bức, nhưng lần đầu của chúng ta tiến hành dưới tình huống em cam tâm tình nguyện.” Simon nhẫn nại giảng đạo với Đường Tạp.

“Đó..... đó cũng là anh dụ dỗ tôi! Có gã đàn ông bình thường nào được người khác dùng miệng ấy ấy ấy mà còn không chế được lý trí!” Hơn nữa hôm sau hấn liền hối hận, mong đau muốn chết, ngấm lại không khỏi xót xa, Đường đại thiếu hấn cư nhiên ngủ với một nam nhân còn bánh trai còn lợi hại hơn mình, đối phương lại là Simon. D hấn ngưỡng mộ đã lâu, vấn đề là tại sao họ lặn tới trên giường, và tại sao lên giường hấn là bên bị áp.

Khó chịu, cực kỳ khó chịu!

Simon quay đầu nhìn thanh niên phương đông tuổi trẻ khí thịnh này, trong đôi mắt xanh thẳm lóe lên một tia dao động: “A Tạp, em không muốn tôi đi theo em đúng không?”

“Đúng vậy! Anh cứ lù lù ra đó, tôi làm sao của gái?” Không chút do dự trả lời.

Nhắc đến chuyện này Đường Tạp liền thương tâm, kỳ thực vừa rồi hấn còn ém nửa câu không nói ra miệng, mười sáu cô nàng liếc mắt đưa tình với hấn, một em chủ động lại gần, nhưng có tới ba mươi bảy em muốn

tiếp cận Simon, điều này với một tay sát gái lành nghề như Đường đại thiếu mà nói quả thực chẳng khác gì sấm giữa trời quang, mình anh tuần tiêu sái lại hài hước thế kia, có chỗ nào thua kém pho tượng bằng bên người? Simon không phải chỉ là mặt mũi đẹp hơn một chút, khí chất lạnh lùng hơn một chút, vóc dáng kiện mã hơn một chút thôi sao?

Nhưng người châu Á làm sao có ưu thế về thể hình so với người châu Âu?

Không đến ba giây, Simon đứng phắt dậy, từ trên cao nhìn xuống người bên cạnh: “Được.”

“Được cái gì?” Đường Táp nhất thời không kịp phản ứng, đây không phải lần đầu hấn xua đuổi Simon, trước kia bằng sơn nam thường vờ như không nghe tiếp tục dính lấy hấn, lần này đột nhiên nói “được”, hấn có chút không quen.

Simon nhìn xoáy vào Đường Táp: “Tôi sẽ không làm phiền em nữa.”

Ánh mắt lãnh đạm thâm thúy này dưới ánh đèn mờ ảo trong hộp đêm, càng hoa mỹ như bảo thạch trầm biển sâu, Đường Táp ngồi trên sofa lơ đãng nhìn Simon từng bước dứt khoát rời khỏi phòng VIP, lẫn vào đám đông huyền ảo, mãi cho đến khi bóng dáng kia biến mất sạch sẽ.

“Đi thật sao?” Đường Táp lắc lắc ly rượu trong tay, cười ha hả, “Vậy mình có thể ôm phụ nữ rồi!”

Hấn lập tức móc di động gọi vào một dãy số: “Anna, là anh nè.”

Hai giờ sau, trong một biệt thự ở Hương Cảng.

Một cô gái với mái tóc xoăn gợi cảm dùng ngón tay vuốt từ trong ngôi biệt thự xa hoa đi ra, tay xách một chiếc túi hàng hiệu và đôi giày cao gót màu đen để đỏ, một bên mang giày một bên mang sa sả: “Đường Táp anh là đồ khốn, không ngốc đầu nổi! Đang thân mật với tôi mà dám gọi tên người khác, còn là tên của đàn ông!”

Tiếng chửi bới của cô gái giữa màn đêm tịch liêu càng đặc biệt vang dội, không ít đàn em đều lâm vào chấn động, dán tai lên cửa nghe lén.

“Simon Simon, đi mà tìm Simon của anh, tìm tôi làm gì?!”

“A a a — Tức chết được, lão nương mới không thua kém một thằng ngực phẳng!”

Anna thở hồng hộc bỏ đi, trong một gian phòng ngủ của biệt thự, Đường Táp vui đùa vào chăn, suy nghĩ đầu tiên cư nhiên là: Simon mới không phải ngực phẳng, là cơ ngực thứ thiệt!

.....

.....

Sáng hôm sau, Đường Táp phá lệ mới tám giờ đã dậy, thân là một người trung thành với sở thích thức khuya dậy muộn, đây đích thực chính là sĩ nhục.

Chiếc giường siêu cấp lớn mà quanh hiu trống trải, bên cạnh không có lò sưởi thiên nhiên ấm áp, cũng không có thân thể rắn chắc lại đàn hồi mặc hấn ôm, ngoài chăn ra chỉ còn gối.

“Hừ, ta sẽ thích ứng.” Đường đại thiếu chui ra khỏi chăn, mông trần đi vào phòng tắm, hôm nay hấn phải tự chuẩn bị nước ấm, tự gội đầu, tự bôi sữa tắm, không ai chà lưng gội đầu cho hấn, từ bồn tắm đi ra cũng không ai trùm khăn lau khô người hấn.

Xuống lầu ăn điểm tâm, trên bàn cư nhiên bày hai phần, Đường Táp đầu tiên thất thần, sau đó trở mũi đầy tớ mắng ầm một trận: “Mắc chứng gì chuẩn bị hai phần? Sau này chỉ có một mình ta!”

Đầy tớ nơm nớp lo sợ dọn đi một phần điểm tâm, Đường Táp một mình ngồi bên bàn ăn một mình nhai nuốt bữa sáng, sau đó phá lệ tới công ty, ở trong văn phòng thần thờ cả buổi, bữa trưa một mình ăn cơm, buổi chiều tiếp tục thần thờ, lâu lâu nhìn đồng hồ, thỉnh thoảng ngo di động.

Chạng vạng lái xe về nhà, đến sân tập bắn súng, một trận “păng păng păng”, thập phần dữ dội.

“Ai, Simon anh xem.....” Đột nhiên nhớ ra, Lòng Vàng đó nói là sẽ không tìm đến mình nữa, thế rồi thật sự biến mất, biệt tăm, không để lại chút bóng dáng.

Đường Táp khẽ hừ một tiếng, xoay người huyết không ra làn điệu gì một mình trở về phòng ngủ gọi điện cho kiều nữ.

Simon biến mất, suốt hai tháng trời.

Khi Đường Táp lại cầm di động gọi vào số một kiều nữ nào đó, đối phương không chút do dự máy bận.

“Đại ca, lão đại, em xong rồi, em chết chắc rồi, có phải em đã yêu một nam nhân thật không? Làm sao bây giờ làm sao bây giờ, anh nói em nên làm sao bây giờ?” Số điện thoại duy nhất mà Đường Táp có thể gọi lúc này chính là của đồng chí Đại Điều đang ở thành phố A xa xôi ân ân ái ái đến chết đi sống lại với vị gia nào đó, ngọt đến chìm chết người ngoài.

[Đừng làm mất mặt Đường gia chúng ta, yêu thì yêu, xưa nay cậu không phải luôn hung mãnh lợi hại lắm sao, ngay cả dũng khí thừa nhận mình yêu đàn ông cũng không có?] Điện thoại vừa tiếp, Đường Kiều liền xỏ một tràng như đạn đại liên vèo vèo công kích.

“Em không biết mình có yêu hần không, với lại anh cũng phải thông cảm cho một người chỉ thích phụ nữ hơn hai chục năm trời, bây giờ đột nhiên không có hứng thú với các em, còn không có tâm tình ngóc đầu lên nữa!” Đường Táp hồn nhiên nói toạc ra chuyện mất mặt nhất của phái mày râu.

[Cái gì? Ha ha ha..... A Táp cậu cư nhiên không ngóc dậy nổi, có phải tại Simon nhà ta quá mạnh, đến nỗi cậu hiện tại không có hần liền ngủ không ngon?] Thanh âm vị gia nào đó từ ống nghe lả lướt bay ra, ngữ khí sung sướng khi người gặp họa quả thực khiến Đường Táp muốn nghiêng răng văng tục.

“Lão đại, sao anh lại nói mấy chuyện này với họ Tô đó?” Bị kích thích còn bị sốc hông.

Tô Gia tiếp tục thông qua điện thoại vừa sốc hông vừa kích thích Đường Táp, [Ai bảo cậu lớn giọng quá làm gì, gia ta muốn không nghe cũng khó, chỉ có Simon mới chịu nổi tiếng heo bị thọc huyết trên giường của cậu.]

“Nói vậy nói bạ, tôi đâu có kêu lợi hại như thế!” Nói xong liền đỏ mặt, thôi rồi, lại sắp bầy của lão hồ ly.

[Kêu thì kêu chứ, có ai cười cậu đâu, A Táp, cậu đuổi Simon cút khỏi chỗ mình đứng không?] Lão hồ ly thanh âm dần nghiêm túc.

“Lúc trước tôi cũng hay đuổi hần mà, bảo hần cút hần liền cút, sao lại nghe lời như vậy!” Nhịn không được oán giận, Đường Táp khịt khịt mũi, “Cùng lắm sau này tôi không đuổi hần nữa.”

[Cậu đúng là con nít! Simon tuy ít nói nhưng là một người rất thông minh, hần tận mắt chứng kiến hậu quả của sự cố chấp của Trần Uyên, hại người hại mình, hần rời khỏi cậu, cậu hiểu là chuyện gì rồi chứ?] Vì hạnh phúc chân gối của Simon, Tô Gia quyết định tử tế khai sáng cho tiểu hồ ly bướng bỉnh ở xa xa bên Hương Cảng.

Trần Uyên cố chấp cuối cùng nhận lấy kết cục bỏ mạng, Simon lẫn Tiểu Hải cũng có một loại cố chấp như Trần Uyên, nói cách khác, người do Tô Bạch dạy dỗ ra đều là khuôn đúc từ bản thân y, quật cường lại cố chấp đến tận xương tủy, Simon nhìn thấu khúc mắc giữa Trần Uyên và Tô Gia, tự nhiên sẽ liên tưởng đến mình và Đường Táp, nếu Đường Táp thật sự không thích hần, muốn hần tránh xa, Simon cũng thật sự ra đi.

Sợ tổn thương người mình yêu, cũng sợ tổn thương phần tình cảm đó.

Đây là cách Simon yêu một người, có lẽ gia hỏa băng sơn này nói chuyện luôn thẳng thắn, nhưng hần trước giờ không nói dối, có lẽ Simon làm việc luôn trực tiếp, nhưng hần trước giờ tuyệt không tổn thương đối phương.

Yêu trong thâm lặng, yêu nên lựa chọn ra đi, cũng là một loại tình yêu.

“Vây..... vậy tôi phải đi đâu tìm hần?” Có vài chuyện phải giáp mặt nói rõ với Simon, còn có chút tình tự, Đường Táp cần Simon mặt đối mặt nghiệm chứng.

Simon.D một khi muốn biến mất, không ai có thể tìm ra hần, cũng may Tô Bạch luôn có cách tìm được Simon, nên nhờ điểm này, Đường Táp hiện tại cảm thấy “đại tẩu” bớt chướng mắt.

[Tám giờ tối mai ở nhà cậu, tôi sẽ bảo Simon đi tìm cậu] Cúp máy, Tô Gia quay đầu nhìn thanh niên tóc vàng đứng một bên làm thần gác cửa, lộ ra một nụ cười giảo hoạt.

“Nhớ ăn sạch hẳn cho ta.”

.....

.....

Năm mươi sáu..... Năm mươi tám..... Sáu mươi

Đồng hồ đã chỉ đúng tám giờ tối, trong biệt thự vắng vẻ ngoài Đường Tạp đang ngồi trên sofa trong phòng khách không còn bất cứ ai.

“Đồ lừa đảo!” Oán hận nghiêng rằng, Đường đại thiếu hậm hực chuẩn bị chạy về phòng ngủ tiếp tục gọi điện thoại cho kiều nữ, hẳn không tin rời xa Simon từ nay về sau hẳn liền không sống nổi, không ngóc dậy nổi.

Rầm —

Cửa bị đẩy ra, Đường Tạp thần hồn lơ đãng đâm đầu đi vào, nhưng đầu đột nhiên va phải một bức tường thật rắn chắc, sau đó chính là hai cánh tay vững vàng ôm hẳn.

Không sai, đây là lần gặp mặt đầu tiên của họ sau ba tháng cách biệt, Simon y lời Tô Gia đúng giờ tới biệt thự của Đường Tạp, xuất hiện trước mắt Đường Tạp, sau đó... Ngàn vạn lần dừng hỏi Đường Tạp tại sao hai người họ lại từ phòng ngủ chuyển vào phòng tắm, vòi sen ào ào phun nước ấm, còn họ thì mặt đối mặt ngồi trong bồn tắm, khỏa thân.

“Bắt đầu đi!” Ôm quyết tâm cảm tử, Đường Tạp từ kẽ răng rít ra ba chữ đòi mạng hẳn.

Muốn nghiệm chứng hẳn có phải thật sự không phát cở được nữa, hay là chỉ với Simon mới có cảm giác, biện pháp tốt nhất chính là một hồi diễn luyện thực tế sủng vác vai đạn lên nòng, dù sao những gì nên làm không nên làm đều đã làm cả rồi, còn thẹn thùng cái rắm!

“Ấn.” Simon ngắn gọn một chữ, hai tay hẳn vươn tới phía trước nhẹ nhàng chạm vào đầu gối Đường Tạp, ngón cái xoa ấn đầu gối đối phương một phen lại vuốt dọc lên trên, động tác ôn nhu mà thông thả, giữa chừng thỉnh thoảng mang theo vài phần lực đạo, môn trốn với độ mạnh thích hợp khiến Đường Tạp sáng khoái đến nổi da gà.

“Này, anh đừng chuyên nghiệp quá!” Cấn cấn môi dưới, Đường Tạp không cam yếu thế hai tay mò ngực Simon, tuyệt đối không phải cở E mềm nhũn mà hẳn thích, lồng ngực rắn chắc độc thuộc về nam tính, nhấn nhui lại đầy đàn hồi, bất quá vuốt thế nào cũng rất phê (=0=) Đường Tạp không chút khách khí sờ soạng một phen, sờ cơ ngực xong lại sờ xuống cơ bụng ngạo đời, nhìn lại mình, tuy cũng có cơ bụng nhưng không đẹp mắt bằng Simon.

Như thế đáp lại, Simon đột nhiên nhoài ra phía trước bán quỳ trong bồn tắm bắt đầu tích tụ nước ấm, nghiêng đầu hôn lên cổ Đường Tạp, góc độ xảo quyết như một đốm lửa chuẩn xác rơi ngay trên đồng cỏ khô, ngoài bùng cháy chỉ có bùng cháy.

“Ấn.....” Đường Tạp ức chế không được kêu khê một tiếng, Simon ngẩng đầu ấn gáy đối phương hôn lên, môi lưỡi giao nhau, hẳn đầu tiên là hung mãnh xông pha, sau đó lại hóa thành một đầm xuân thủy vậy Đường Tạp ở trong đó, bọn họ hôn nhau, đều mất tự chủ, lại khát khao khó nhịn.

Hai tay cũng không dừng lại, âu yếm đùi của Đường đại thiếu xong liền trực tiếp luồn tới hậu phương của nam nhân, xát mạnh một cái khiến Đường Tạp lập tức náo bộ sung huyết, hừ nhẹ một tiếng.

“Anh..... Anh đừng sờ lung tung!” Hồn hển nói.

“Em có cảm giác rồi.” Simon dừng tay, cúi đầu cố ý nhìn cột cờ nhỏ đang giương cao của Đường Tạp.

Đường Tạp thống khổ ôm mặt, thê thảm than: “Trời ạ, mới ba phút!” Mới ba phút thôi hẳn đã có phản ứng, trước đó ba tiếng đồng hồ cũng chưa thể làm Đường tiểu đệ đệ phần chấn tinh thần, Đường Tạp bị trắng hói trời xanh, Đường tiểu đệ đệ ơi là Đường tiểu đệ đệ, người thế nào không yêu chị em lại chuyển sang yêu hẳn tử?

“A Tạt, anh thích em.” Simon thấu qua hôn lên mu bàn tay đang che mặt của nam nhân, thanh âm ôn nhu.

Giữa các ngón tay mở ra các khe hở, Đường Tạt từ sau kê tay trừng mắt nhìn Simon, thanh âm có chút rầu rĩ: “Tôi biết, anh thích thao tôi.”

“Vậy anh có thể làm tình với em cả đời không, chỉ mỗi em thôi.” Đường hồng mơ tưởng Simon sẽ then thùng, khối băng sơn này hoàn toàn không biết cái gì gọi là xấu hổ, hẳn trước sau như một ngôn từ trực tiếp mà sắc bén, sáng loáng như một con dao cắm thẳng vào trái tim mong manh của Đường Tạt.

“Đồ ngốc, đợi tôi già rồi xem anh còn muốn làm nữa không? Vừa già vừa xấu, có chỗ nào so được với đám người trẻ tuổi thịt non da mềm.” Ế, khoan đã, hình như mình không nên lo lắng vấn đề này a?

“Vẫn muốn.” Không chút do dự trả lời, “Anh yêu em, yêu tất cả mọi thứ của em, nếp nhăn trên mặt em hẳn cũng sẽ rất đẹp.”

“Anh..... Anh.....” Lần này Đường Tạt nhất thời nghẹn họng, hẳn đắm đắm nhìn Simon, bắt đầu hồi ức đoạn nghiệt duyên giữa hai người họ, nếu nói Hồng Kông là kíp nổ, vậy thời điểm Simon chăm sóc hẳn bị thương ở châu Âu chính là mồi lửa châm ngòi cho quả bom siêu cấp vốn đã tiềm tàng. Lúc đó cũng không biết ăn phải bùa mê thuốc lú gì, mơ mơ hồ hồ lẫn lên giường ngủ với Simon, sau nữa lại bởi vì chuyện của Tô Bạch và Đường Kiêu đi Trung Đông, bọn họ thành một đôi phổi hợp ăn ý.

Đường Tạt thưởng thức tài năng của Simon, điểm này chưa bao giờ thay đổi, chỉ là hẳn không nghĩ tới hai người sẽ cùng nhau lên giường.

“Mẹ nó! Thích thì thích, làm tôi sợ muốn chết, còn tưởng thật sự không ngóc đầu được nữa!” Mắng to một câu, Đường Tạt hóa thân thành dã thú nhào về phía Simon, mặc kệ ngày mai trời quang hay u ám, hẳn hiện tại chỉ muốn thống thống khoái khoái chiến một hồi.

Ba tháng sinh hoạt vô tính lặn a, hoàn toàn phá vỡ kỷ lục cấm dục của Đường đại thiếu.

Simon giang hai tay dễ dàng đón người vào lòng, trong đầu hồi tưởng những phương pháp chế phục mà Tô Gia dạy hẳn trước khi đi, bế lên giường, oanh oanh liệt liệt một trận vận động khiến ký ức khắc sâu, để đối phương vĩnh viễn không quên được. (đây là bài học xương máu của gia chằng =))))

Đợi sáng hôm sau tỉnh lại, Đường Tạt khép nép trong ngực Simon chớp chớp mắt: “Em biết anh tỉnh rồi, Simon, anh bắt đầu học dỗ ngọt từ hồi nào thế?”

“Tô Gia dạy, ngoài dùng thân thể và hành động để thể hiện tình yêu, còn phải biểu đạt bằng lời.”

“Vậy mấy chiêu mới đêm qua của anh là ai dạy?!” Thất lạng hẳn vẫn còn mồm như, thiếu chút nữa tỉnh tấn nhân vong.

“Tô Gia dạy, ở trên giường phải triệt để thỏa mãn con hồ ly phóng đảng như em.” Simon rất thật thà trần thuật.

“Sát! Lại là lão hồ ly đó!”

Sự tình này căn bản từ đầu tới cuối đều do vị gia kia dàn dựng ra, bằng không chất phác như Simon sao lại biết lời ngon tiếng ngọt, trên giường cũng hung mãnh đa kỹ xảo hơn, bất quá..... Bất quá đêm qua quả thật là đêm tuyệt vời nhất trong kiếp sống hoa hoa công tử của Đường Tạt, hẳn chỉ cảm thấy thỏa mãn kỳ lạ.

Gối đầu lên ngực Simon, Đường Tạt thở dài thườn thượt, Đường gia lại có thêm một vị thanh niên ưu tú bước vào con đường làm gay không ngày về, hẳn mới không thừa nhận Đường Kiêu và Tô Bạch ân ái luôn kích thích hẳn.

Hứ, bây giờ hẳn cũng có đối tượng để ân ái rồi nè.

80. Chương 80: [special] Sinh Nhật Đại Điều!

Warning: H, pink, bựa , chống chỉ định những ai anti thể loại này, tuy nhiên khuyến khích vượt rào chống chỉ định!

Còn một nấc thang nữa là lên tới đỉnh cao, Tô Bạch đột nhiên gắng gượng thân thể đã mềm nhũn thành đầm nước xuân, vòng tay ôm cổ Đường Kiêu, ghé bên tai hắn, thanh âm khàn khàn gọi cảm như một sợi mạch nha khéo léo cuốn chặt trái tim hắn: “Đại Diệu... sinh nhật vui vẻ.” Một câu thành công đột phá tình quan của Đường Kiêu, đồng loạt đưa hai người lên đỉnh cực lạc.

Hôm nay Đường Kiêu từ công ty về nhà, một bên kéo cà vạt một bên trông ngóng khắp xung quanh. Vừa rồi ở phòng khách không thấy Tô Gia, vậy thì hoặc là phòng ngủ hoặc là thư phòng, những nơi ai kia thường túc trực. Bất quá lúc đi ngang phòng bếp, Đường Kiêu lập tức bị một bóng người mặc tạp dề trắng hấp dẫn ánh mắt. Ngay cả tạp dề cũng phải mặc màu trắng tinh khôi, không cần nói cũng biết là đại nhân vật nào.

Đường Kiêu có bất ngờ không? Bất ngờ quá đi chứ! Gia của hắn luôn trung thành với tôn chỉ quân tử xa nhà bếp, ngoại trừ khuya hôm nọ vì để trả thù lần đầu tiên thất tiết trong xe ép hắn nuốt trọn đĩa cơm chiên tình yêu độc dược, Tô Bạch hầu như không bao giờ đặt chân vào lãnh địa của tảo quân. Hôm nay ngọn gió nào thổi Tô Gia đến khu vực này? Bất quá nhìn dây tạp dề ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nam nhân, tuy rằng Tô Gia đang mặc đồ chỉnh tề, Đường Kiêu vẫn nhìn không được thả hồn theo trăng gió. Chơi tạp dề, tình thú mới? Ở trong bếp, muốn đổi địa điểm? Càng nghĩ càng hưng phấn, chính Đường tổng cũng không phát hiện nụ cười trên môi mình càng lúc càng giống một con sói đói ba hôm thấy thỏ trắng tự vật lông dăng tới cửa miệng.

“Nghĩ gì mà cười đến buồn nôn như vậy?”

Thanh tuyến trong trẻo của Tô Bạch kịp thời đánh thức hắn khỏi mộng xuân, đợi Đường Kiêu hoàn hồn lại, Tô Gia đã đứng trước mặt hắn, trong tay còn bưng một cái đĩa bốc khói. Thấy Đường Kiêu nghi hoặc nhìn mình, Tô Gia liền trưng vẻ mặt thi ân ban huệ.

“Mỳ trường thọ, cho người, hôm nay là sinh nhật người.”

Sấm giữa trời quang!

Đường Kiêu còn tưởng mình nghe lầm, chỉ đứng đờ ra đó há hốc mồm không nói được một câu. Tô Gia mất kiên nhẫn trực tiếp giao đĩa mỳ mới xào nóng hổi vào tay hắn, sau đó thập phần nữ vương bỏ đi một nước về phòng ngủ, về vấn đề có bóng đến Đường Kiêu hay không, y cũng thập phần tín nhiệm độ dày của da con đại diệu này.

Đường Kiêu nhìn đĩa mỳ trong tay, lại nhìn theo bóng lưng cao ngạo của người nọ, trong nháy mắt hắn nghĩ hắn có xung động muốn khóc, bao nhiêu tình tố nhồi đầy lồng ngực, từ khi có Tô Gia, hắn mới cảm thấy nhà mình giống một mái ấm. Tuy rằng cách thức thể hiện tình cảm của đối phương thỉnh thoảng có chút không được tự nhiên, bất quá, tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, với hắn mà nói cá tính ấy chỉ khiến Tô Gia càng khả ái.

Vội vàng đuổi theo Tô Bạch về phòng ngủ, Đường Kiêu trong lòng còn ngọt hơn được uống cam lộ. Thảo nào gần đây phát hiện Tô Bạch lén lút dạo mấy trang chuyên ẩm thực trên mạng, thấy hắn đi tới liền thần nhiên tắt mắt, sau đó làm như không có gì chuyển sang trang tin tức tài chính kinh tế. Cho nên tuy nổi ám ảnh về cơm tình yêu lần trước còn sờ sờ trước mắt, Đường Kiêu tin rằng lần này dạ dày hắn sẽ được an toàn.

Vừa vào phòng, đập vào mắt là một chiếc bánh kem tinh xảo, một chai Mao Đài Bất Lão 30 năm (thương hiệu rượu TQ nổi tiếng thế giới) cùng một bình hoa hồng đặt trên chiếc bàn Nhật giữa phòng. Tô Gia càng diện vô biểu tình, Đường Kiêu càng cười đến sáng lạn. Hắn đặt mỳ trường thọ xuống bàn, hăng hái nhào qua định dâng một cái ôm của gấu, nhưng bị đối phương một tay đẩy ra, rất thẳng thắn phê bình: “Người chưa tắm.”

Đường Kiêu liền không nhiều lời chạy như bay vào buồng tắm, trong một khoảng thời gian ngắn đến mức mỳ chưa kịp nguội, đã mát mẻ sảng khoái một lần nữa xuất hiện trước mặt Tô Gia. Tô Bạch ngồi xếp bằng bên bàn, đã cắm nến lên bánh sinh nhật, một tay ngoắc Đường Kiêu, “Mau ăn mỳ đi.”

Đường Kiều đắc ý dương dương ngồi xuống, sau mông dường như còn phe phẩy cái đuôi cún, “Người nói ta có nên vinh hạnh vì mình là người duy nhất được thưởng thức trù nghệ của Ngọc Diện Diêm La? Bất quá đây là tiệc phong cách gì? Trung Âu lẫn lộn?” Dứt lời cúi đầu, cuốn một đũa mì cho vào miệng, nheo mắt nhắm nháp. Mỳ đã hạ xuống một nhiệt độ vừa phải, không gây bỏng lưỡi lại không mất hương vị. Ân, tuy không xuất sắc bằng siêu đầu bếp nhà hàng Yan Can nhưng với một người quanh năm không màng chuyện bếp núc đã là không tồi. Đường Kiều trong lòng thầm đánh giá, ánh mắt gắt gao dần lấy Tô Bạch. Nam nhân có lẽ đã cời tạp dề rửa tay rửa mặt trước khi hẳn vào phòng, trên người sạch sẽ không có một tia dầu khói, hai mắt cũng sáng rực nhìn mình, tựa hồ đang đợi một lời khen đền đáp công lao.

Đường Kiều thức thời dựng ngón cái, Tô Gia bĩu môi. Đường Kiều buông đũa giơ cả mười ngón, Tô Gia ngoảnh mặt. Đường Kiều khum hai tay thành hình trái tim đặt trước ngực, Tô Gia trợn mắt vươn tay cốc đầu hắn. Một đũa mì cứ thế bị hai người lăn qua lăn lại những nửa tiếng đồng hồ. Đợi ăn xong, uống chút rượu lấy vị, lại tới tiết mục tắt đèn thấp nến cầu nguyện. Hai đại nam nhân đi chơi trò này, truyền ra ngoài khỏi nói cũng biết có bao nhiêu mất mặt, Tô Gia tuy trong lòng âm thầm khinh bỉ, nhưng thấy Đường Kiều tâm tình cực tốt, cũng không khỏi vui lây vài phần, hoàn toàn quên rằng, tất cả mọi chuyện, bao gồm tiết mục này, đều do y một tay bày ra.

Cả gian phòng giờ chỉ còn ánh nến lung linh, toàn bộ soi rọi khuôn mặt anh tuấn của Đường Kiều. Tô Gia nhìn nam nhân nhắm mắt, trong lòng không hiểu sao có loại ám áp yên bình như chim về tổ, lưỡi biếng chống cảm quan sát Đường Kiều. Đối phương dung mạo xuất chúng y không phải mới biết, chỉ là lâu lâu vẫn khó tránh cảm khái một phen. Tuổi trẻ a! Lại còn tùy ý tản mát nội tiết tố giống đục nồng đậm, loại hình này hấp dẫn cả nam lẫn nữ, thế nhưng Đường Kiều, chỉ độc thuộc về một mình Tô Bạch y, trong mắt chỉ có một mình Tô Bạch y. Nói không tự hào, không kiêu ngạo, là giả.

Ma xui quỷ khiến, Tô Gia nhìn ai kia đến xuất thần, bất giác vươn ngón tay, cách mặt Đường Kiều chừng hai phân, giữa không trung phác họa đường nét ngũ quan của nam nhân đối diện vốn đã cực kỳ quen thuộc với y. Hàng mày kiếm không quá rậm nhưng anh khí bừng bừng, đôi mắt sáng nhắm lại, khiến hắn thoát nhìn nhu hòa đi không ít. A, Tô Bạch thú vị phát hiện, lông mày của Đường Kiều cũng thật dài, cong không thua gì mình, rợp ra một mảnh bóng tối dưới vành mắt. Ngón tay lại trượt xuống theo sống mũi thẳng. Đường Kiều là người Hoa, trăm phần trăm thuần Hoa, không lai giống khác, nhưng sống mũi cao đẹp tự nhiên hơn hẳn người châu Á bình thường. Lúc này chớp mũi dính chút dầu bóng loáng, có lẽ do ban nãy hắn hút sợi mì quá nhiệt tình, Tô Gia buồn cười nghĩ, một bên dùng ngón tay bôi đi mặt dầu kia. Động chạm nhẹ nhàng này khiến hàng mày Đường Kiều hơi run lên, nhưng vẫn không mở mắt, tựa hồ đang rất tập trung cầu nguyện. Tô Gia cười khê, dời ngón tay đến môi nam nhân. Cánh môi mỏng bạc tình, mà đường cong nam tính, Tô Gia phát hiện mình có xung động muốn hôn lên đó. Từ lúc nào Đường Kiều có thể điều khiển được tâm tình của y, thậm chí chỉ ngắm khuôn mặt hắn, cũng khiến y tình tự dao động? Có lẽ là từ khi y nhận ra mình đã sa vào sự ôn nhu chu đáo thấu hiểu đến một cảnh giới tối thượng của nam nhân này, không thể nào rút ra được nữa. Cũng có lẽ là từ khi y bắt đầu... yêu hắn. Đúng vậy, là yêu. Con người Tô Bạch, một khi đã tiếp thu tình yêu, sẽ phi thường kiên định theo đuổi nó, thừa nhận nó, nắm giữ nó. Một khi đã thôi trốn tránh, tuyệt sẽ không phủ nhận tình yêu mình dành cho Đường Kiều. Chỉ là chính Tô Gia cũng không ngờ, y cứ nhiên yêu Đường Kiều đến độ có thể tự học nấu ăn xuống bếp làm mì trường thọ mừng sinh nhật đối phương. Minh cứ nhiên nữ công gia chánh đến thế?! Tô Gia biểu thị rất băn khoăn về vấn đề hình tượng.

Một khắc lơ đãng, ngón tay chợt ám áp, Tô Bạch hoàn hồn, chỉ thấy Đường Kiều đã mở mắt, miệng đang ngậm ngón tay mình, còn mím đến ngon lành. Y cũng thuận thể đẩy vào sâu hơn, một bên cong khóe môi cười hỏi: “Đường tổng cầu nguyện xong sao không thổi nến?”

Đường Kiều liếm một hồi mới giơ tay cầm tay Tô Bạch rút ra, nhào người ấn một nụ hôn lên môi y, “Là người bố trí nó thành nguồn sáng duy nhất trong phòng, thổi tắt rồi sau thấy được người?”

Tô Gia nhất thời nghẹn họng, hận không thể bỏ đầu mình xem đang chứa gì trong đó, cứ nhiên đi làm ra loại chuyện không đúng tuổi như vậy. Ngược mắt, lại thấy Đường Kiều đang chuyên chú nhìn mình, nhãn thần ôn nhu đến sắp tràn ra nước.

“Đây là sinh nhật đầu tiên ta trải qua cùng người, ta chỉ nguyện mình có thêm sáu mươi chín cái sinh nhật như thế này nữa. Tô Bạch, cảm ơn người.”

Tô Gia vốn chuẩn bị cảm động, nghe xong lại nhin không được phán một câu rất phá phong cảnh: “Người bao nhiêu rồi, còn đòi thêm sáu mươi chín cái sinh nhật? Muốn thành lão yêu quái sao?”

“Ai da, chưa gì người đã chê ta già rồi?” Đường Kiêu ôm ngực tỏ vẻ thụ thương, “Thật ra con số sáu mươi chín này, là một tư thế ưa thích của ta (69 =))), rất tình thú, chắc thượng đế sẽ đáp ứng.”

Tô Gia khóe mắt run rẩy, quyết định dùng trông trắng để biểu thị sự khinh bỉ đối với Đường Kiêu.

Con đại điều nào đó còn không biết xấu hổ xòe tay tới trước mặt Tô Gia, “Quà đâu, hay là Tô nữ vương muốn tự đóng gói mình làm lễ vật?”

Đối với công phu mặt dày của Đường Kiêu, Tô Gia đã sớm biết cách khắc chế, tùy tay ném qua một chiếc hộp bao bì đỏ chói bắt mắt, thông thả nói: “Quà của ta vô bụng người cả rồi, này là gia hỏa A Tạt gửi.”

Đường Kiêu cười tủm tỉm gỡ quà, không ngoài dự đoán, là một bộ sưu tập tinh dầu đủ mùi, biểu đệ của hắc quả nhiên hiểu hắc a!

“Mùi dâu tây, mùi bạc hà, mùi trà, mùi xạ hương, mùi cam, mùi chanh... Wow, còn có mùi sầu riêng đặc chế nữa!” Ngửi khí không che giấu được hưng phấn.

Tô Bạch khóe miệng hung hăng giật một trận, y vốn khiết phích, không chịu được mùi nồng, sầu riêng đậu hủ thổi gì đều nằm trong danh sách đen của y, liếc nhìn tấm thiệp nhỏ dính trong hộp, trên đó là một hàng chữ rồng bay phượng múa: Lão đại, mỗi ngày hai lọ, cho họ Tô kia khỏi xuống giường!

Giỏi lắm, A Tạt khiếm thao, chờ xem ta bảo tiểu kim mao trị người thế nào! Lập tức phóng mắt đao, cảnh cáo Đại Điều nhà mình trước: “Người dám dùng mùi sầu riêng ta sẽ phế người!” Đường Kiêu vô tội giơ tay, hắc chỉ là liệt kê thôi mà.

“Yên tâm, ta sao nỡ để thân thể người đầy mùi sầu riêng.” Đường Kiêu liếm môi nhìn Tô Bạch.

Vừa nhắc đến đề tài này, trong phòng vốn chỉ có ánh nến mờ ảo nhất thời bầu không khí càng hương diễm ái muội kỳ lạ. Ánh mắt như mặt trời ngày đông của Đường Kiêu cũng thiêu đốt cho Tô Bạch nóng bừng cả người, y nghiêng đầu chỉ vào chiếc bánh kem bên trên có hai con chim bằng sô cô la trắng, “Ăn hết đi, ta hao tổn không ít tâm tư mới đặt ra được một cái vừa ý đây.”

Đường Kiêu không chút phân trần vòng qua bàn, nhắc bổng y lên, thanh âm trầm thấp đã nồng đượm ý vị tình dục không cho cự tuyệt, “Để sau đi, ta phát hiện có người còn ngon hơn bánh kem gấp trăm ngàn lần.”

Đợi đặt Tô Bạch lên giường, tiện tay bật đèn ngủ đầu giường, hắc lại rất nghiêm trang rất thành thật bổ sung một câu, “Từ ban nãy thấy người mặc tạp dề, ta đã muốn, nhưng đáng tiếc người cởi nó quá sớm.”

Dứt lời cấp tốc thoát y cả hai, thi triển khúc đạo đầu điều luyện như mọi lần, nhìn thân thể Tô Bạch vì động tình mà dần dần ửng hồng, từ vành tai lan tới tận mu bàn chân, đẹp đến nan miêu khó tả. Đường Kiêu yết hầu khô nóng, hô hấp dồn dập, dù vậy vẫn nỗ lực khống chế, lấy lọ tinh dầu mùi xạ hương trút ra tay, xoa lên cặp mông đầy đặn mềm mại, một ngón thăm dẫu như phiến lông vũ phớt qua kẽ mông, ngả ngón xâm nhập hậu huyết của Tô Bạch. Nơi ôn hương nhuyễn ngọc này hắc đã viếng thăm không biết bao nhiêu lần, kỳ diệu thay vẫn chặt chẽ lại linh hoạt đến quá phận, cảm giác ngón tay bị mị huyết hút gắt gao như để lấy lòng mình, tâm tư rung động không ngớt. Tiếp ngón thứ hai, đầu ngón tay khuếch trương khảy nhẹ nội bích, Tô Bạch liền run lên, ân một tiếng thật khê, thân thể y dưới tay Đường Kiêu càng ngày càng nhay cảm đến hồ đồ. Con đại điều chết tiệt còn đột nhiên nổi hứng trêu chọc, ngón tay ngoáy động một vòng, thành công kéo theo một chuỗi a a lâm ly đứt quãng của vị gia kia, dĩ nhiên còn được tặng kèm hai mắt đao. Đã nói qua, ở trên giường, lại còn trừng đến phong tình vạn chủng như gia, thì làm sao có nửa phần lực sát thương cho được? Chỉ trừng đến Đường Kiêu càng dục hỏa đốt người, một bên thỏa mãn cảm thán, gia nhà hắc càng ngày càng yêu nghiệt a! Đợi mật huyết dung chứa ngón tay thứ ba, cũng đã đến thời điểm phát kích, Đường Kiêu thu tay, nâng cự vật đã thủ thế nhất trụ kinh thiên, một đường thẳng tắp vào động, sâu tận gốc. Nam nhân dưới thân hắc, có chút đau đốn nhú mào, nhưng ánh mắt là một mảnh tán loạn mê ly.

Đường Kiêu bắt đầu luật động, khoái cảm mang đến khi được ôn nhu mà chặt chẽ bao phủ bắt đầu dâng lên như thủy triều. Hắc nhắc người, cúi đầu nhìn nơi tương liên giữa hai thân thể, chỉ thấy huyết khẩu bị căng đến cực hạn, mỏng như vừa chạm liền xuất huyết, lại yêu diễm mê người, đang liều mạng phun ra

nuốt vào phân thân của mình, mỗi lần mình rút ra lại kéo theo một ít niêm mạc nội bích đỏ tươi, có loại thể mỹ yếu đuối khiến người sinh tâm thương tiếc lại có loại dụ hoặc hấp dẫn người đến động chạm, mà người dưới thân còn hoàn toàn phối hợp với mình. Đường Kiêu biết hôm nay Tô Bạch đặc biệt dung túng hần, thậm chí hần dùng tư thế này cũng không ngăn cản giây dục. Tô Gia như vậy, hỏi sao hần không yêu? Nhịn không được một tay nâng gáy một tay một tay đỡ lưng ôm nam nhân lên, hôn mắt hôn mi, hôn chóp mũi khước môi Tô Bạch. Mà do tư thế thay đổi, tính khí trong cơ thể Tô Bạch tiến tới một độ sâu đáng sợ hơn nữa. Kích thích cường liệt khiến y ngã đầu ra sau, cần cổ thon dài vẽ nên một đường cong ưu mỹ như thiên nga, nhất thời làm Đường Kiêu thật muốn hóa thân thành sói cắn vào đó nếm mùi máu tươi thơm ngọt. Hần nghĩ sao, liền hành động như thế, bất quá cần thay bằng nút. Chỉ thoáng chốc vùng cổ trắng nõn đã lấm tấm hoa đào. Đường Kiêu thuận thế một đường lưu dấu tích từ xương quai xanh đến khắp ngực Tô Gia, hạ thân nhưng không chút nào đình trệ, vẫn long tinh hổ mãnh công thành đoạt đất. Tô Bạch bị dày vò cả trên lẫn dưới, đôi chân thon dài càng quăn lẩy thất lực Đường Kiêu, phân thân đã tiết trước đó dưới sự hầu hạ của đối phương, một lần nữa phát cỡ theo khởi xướng của khoái cảm. Đường Kiêu xuyên càng sâu, vật kia dựng càng thẳng.

Còn một nấc thang nữa là lên tới đỉnh cao, Tô Bạch đột nhiên gắng gượng thân thể đã mềm nhũn thành đầm nước xuân, vòng tay ôm cổ Đường Kiêu, ghé bên tai hần, thanh âm khàn khàn gọi cảm như một sợi mạch nha khéo léo cuốn chặt trái tim hần: “Đại Diệu... sinh nhật vui vẻ.” Một câu thành công đột phá tinh quan của Đường Kiêu, đồng loạt đưa hai người lên đỉnh cực lạc.

...

“Người thật tuyệt.”

Đường Kiêu thỏa mãn thở dài ôm Tô Bạch, phân thân bán mềm vẫn còn vùi bên trong Tô Gia. Dư vị quá tốt đẹp khiến hần không nỡ đi ra, cứ giữ nguyên tư thế hôn lên vai Tô Bạch. Thân thể hai người hoàn toàn tương hợp, ăn khớp như chìa khóa với ổ khóa, chìa khóa đã vào ổ, liền vĩnh viễn không muốn ra, mà cũng chỉ có chìa khóa mới mở được ổ khóa. Đường Kiêu nghĩ, hần nhất định phải giữ chặt ổ khóa này suốt đời. Hồi tưởng câu “sinh nhật vui vẻ” ba phần chúc mừng bảy phần gọi tình kia của Tô Gia, hần lại thấy cả người hăng hái hạnh phúc, tính khí bắt đầu có dấu hiệu cứng lại, từ từ trương to, Tô Bạch lý nào không cảm giác được, vô lực nghiêng rằng nghiêng lợi, “Đường Kiêu, người đừng được một tác lại tiến một thước!” Xoay người định tách ra, nhưng toàn thân mới qua cao trào vẫn chưa lấy lại sức, móng vừa nhấc lên đã uể oải trầm xuống giường, kết quả chẳng phân ly ngược lại cử động này còn rước lấy vật kia thô thêm một vòng. Đường Kiêu xấu xa thúc một phát, vô tình chạm tới điểm G, Tô Gia không kịp đề phòng thất thanh rên rỉ, một lần nữa bị ai kia chiếm giữ lật người nằm trên ngực hần, từ sau lưng chinh phục.

Đỉnh một lần, mọi thứ trước mắt trở nên mờ ảo.

“Hỗn đản người tinh trùng thượng não!”

Tổng một lần, ngoài cửa sổ hình như có tới hai mặt trăng.

“Xin lỗi, nhưng chỉ cần nghĩ đến hôm nay người tận tâm chuẩn bị sinh nhật cho ta, ta liền hưng phấn không thể tiết chế.”

Nảy một lần, thôi rồi, mình đã lưu lạc ra ngoài thái dương hệ.

“Ân... Sâu quá... Chậm một chút, Đường, Đường Kiêu...”

Mỗi một luật động của Đường Kiêu đều như muốn xung phá lý trí của Tô Gia, y cảm thấy mình sắp bị con đại diệu này ăn đến không còn vụn luôn rồi. Khoái cảm lũ lượt kéo tới như cơn lốc bá đạo không thể đón đỡ, chỉ biết thả mình trôi nổi như con thuyền nhỏ bấp bênh giữa sóng lớn. Đường Kiêu đột nhiên cầm lấy một ngón tay của Tô Bạch, vuốt nhẹ phần xương cụt cũng đã mẫn cảm đến nhuộm một đốm hồng nhạt, mới đưa tới nơi giao hợp của hai người, ấn ngay huyết khẩu.

“Gia, sờ thử xem, đây là người và ta, chỉ có hai ta, người cảm nhận được không?”

Tô Bạch thần chí có điểm mơ hồ, trước giờ đều là Đường Kiêu tự tung tự tác, bản thân y lại quá lười, chỉ nằm đó chờ hần hầu hạ, dù có lần tự khuếch trương, nhưng khi đó chỉ sờ đến một mình mình. Xúc cảm nơi đầu ngón tay do va chạm mãnh liệt nhưng lại mới mẻ sống động, y như đứa trẻ hiếu kỳ, ngón tay đã thân

bắt do kỷ xen vào bên trong. Đột nhiên dừng đạo bị chia sẻ, không gian chật hẹp hơn nữa khiến cự vật của Đường Kiêu vừa bất mãn vừa hưng phấn, khoái cảm tăng vọt, luật động cũng thả phanh. Mà ngón tay của Tô Gia, do bản năng theo đuổi khoái cảm của chủ nhân, bất tri bất giác cũng tiến thoái phối hợp với Đường Kiêu. Ngón tay thon dài nhẵn nhụi mát lạnh, phân thân ngược lại to lớn góc cạnh mà nóng bỏng, kích thích song song mới lạ như hai cực băng hỏa này làm Tô Gia nhin không được rùng mình, cung thất lưng, thanh âm vút cao hơn mấy bậc, đã là tiếng rên vong tình mất hết tự chủ mất hết kiểm soát, thanh thúy như chuông bạc, trong trẻo như suối xa, lại réo rắc như dương cầm, dụ hoặc trí mạng. Khó trách Tô Bạch cực thích giọng nói của Tô Mặc, bình thường chuyên môn dùng để lừa tình khỏi cần bàn, ngay cả trên giường cũng có loại năng lực cám dỗ người phạm tội, hại Đường Kiêu suýt nữa không cầm giữ được mà phóng ra. Cũng may hắn vẫn còn ý do vị tận, còn muốn thưởng thức mỹ vị của Tô Gia thật lâu thật lâu.

Một lần nữa, Tô Gia cảm nhận được tinh hoa của Đường Kiêu như mưa sao băng trán phóng trong cơ thể mình, đầy ắp, nóng bỏng, thiêu đốt ruột gan y. Khấp phòng sinh hương hoạt sắc.

.....

“Gia, người biết không, mỗi lần chúng ta yêu nhau cuồng nhiệt thế này, trong đầu ta không hiểu sao thường quanh quẩn một giai điệu.” Đường Kiêu một tay dùng nước tẩy rửa thân thể Tô Bạch, một tay nhẹ nhàng vuốt dọc sống lưng y, thanh âm không rượu vẫn phẳng phất men say.

Cả hai ngồi trong bồn tắm lớn, Tô Gia nghiêng người dựa vào ngực Đường Kiêu, híp mắt hưởng thụ loại phục vụ cao cấp này, thoải mái đến y lại ân một tiếng, lười biếng hỏi: “Giai điệu gì?”

“Giai điệu bài hát ta thích nhất.” Ôm người bước ra khỏi bồn tắm, dùng khăn lông mềm mại lau khô thân thể cả hai. Xong đầu vào đó, Đường Kiêu lại bế Tô Bạch về giường.

Tô Gia hôm nay bị Đường Kiêu thảo phạt đến tỉnh bì lực tận, mệt mỏi chỉ muốn ngủ, đang trong cơn mơ màng, chợt nghe Đường Kiêu nói: “Để ta hát bài đó cho người nghe.”

Không quá nửa giây sau, bên tai vang lên ca từ cũng khá quen thuộc với Tô Bạch.

.....

You must have been sent from heaven to earth to change me

You're like an angel

The thing that I feel is stronger than love believe me

You're something special

I only hope that I'll one day deserve what you've given me

But all I can do is try

Every day of my life

You leave me breathless

You're everything good in my life

You leave me breathless

I still can't believe that you're mine

You just walked out of one of my dreams

So beautiful you're leaving me

Breathless

Breathless

.....

Đường Kiều thanh tuyến trầm thấp, không thuộc tông giọng nam cao như Shayne Ward, hát bài Breathless này tự nhiên không thể du dương bay bổng như ca sĩ chân chính, hướng hồ còn không có nhạc đệm, nhưng thần kỳ là lọt vào tai Tô Gia lại dị thường dễ nghe, ít nhất Tô Gia cảm thấy thế, ít nhất Tô Gia nghĩ mình thật sự... breathless.

Tô Bạch vẫn biết Đường Kiều là kỳ tài tán tỉnh viên đạn bọc đường danh xưng với thực, những tưởng mình đã sớm miễn dịch với mấy lời mật ngọt chết ruồi này của đối phương. Nhưng cứ y như rằng, mỗi lần bị hấp rong ruổi dẫn dắt mình lướt trên sóng tình rồi thăng tới đỉnh cao khoái lạc, từng câu từng chữ thổ lộ đầy ái ý của Đường Kiều đều hóa thành đầu đạn AHW của tên lửa ba tầng bắn thẳng vào ngực Tô Gia, phá vỡ lớp vỏ thép bao bọc trái tim y, lộ ra tâm thất tâm nhĩ mềm mại nhất yếu ớt nhất dễ nắm bắt nhất, để rồi cuối cùng, y đành phải tâm không cam tình không nguyện đem từng lời nói từng hành động từng biểu tình từng ánh mắt của Đường Kiều nhất nhất khắc vào tim, thậm chí vào nơi sâu nhất trong linh hồn.

Được rồi, y thừa nhận, là tâm rất cam, tình rất nguyện.

“Cảm ơn.”

Thật lâu sau khi trong phòng chỉ còn lại tiếng hít thở đều đặn của hai nam nhân, hai chữ nhân nhật mà mang theo ý vị trân trọng đột nhiên phát ra từ miệng Tô Bạch.

Cảm ơn người đã khiến ta cảm thấy, mình rốt cuộc cũng sống như một con người, một con người biết tình cảm, sinh động chân thực.

Ta chuyên quyền độc đoán, người nguyện ý nghe lời. Ta cứng đầu bướng bỉnh, người nguyện ý chiều chuộng. Ta thụ động lười biếng, người nguyện ý hầu hạ. Ta vô tâm vô phế, người nguyện ý bao dung. Ta không nói lý lẽ, người nguyện ý nhường nhịn. Kỳ thực, I only hope that I'll one day deserve what you've given me, câu này nên để ta nói mới phải.

Đường Kiều không rõ đã ngủ hay chưa, có nghe thấy hai chữ kia hay không, chỉ biết vòng tay hắn quanh eo Tô Gia càng thêm siết chặt.

Lại một đêm mộng đẹp.

End

...

Ế ế ế!

Lùi máy quay lại nào, chưa gì đã end là sao, Đại Điều nhà ta còn chưa khoe mẽ hết!

Hậu sinh nhật.

Sáng hôm sau Đường Kiều thức dậy, vệ sinh xong về phòng thay đồ đi công ty, đã thấy trên giá treo sẵn một bộ vest Armani màu xám mới tinh lịch lãm, còn có Tô Bạch khoanh tay đứng tựa bên cửa phòng, cười tủm tỉm hỏi: “Đường tổng thích không?”

Tô Gia mà, quà sinh nhật há chỉ có mỳ trường thọ cùng một đêm xuân sắc?

Đường Kiều mặt đầy hồng quang hai mắt bắn điện về phía y, lại bắt đầu cất giọng... hát!

Baby, life was good to me

But you just made it better

I love the way you stand by me

Through any kind of weather

I don't wanna run away, just wanna make your day

When you feel the world is on your shoulders

I don't wanna make it worse, just wanna make us work

Baby, tell me I will do whatever

It feels like nobody ever knew me until you knew me
Feels like nobody ever loved me until you loved me
Feels like nobody ever touched me until you touched me
Baby, nobody, nobody until you

....

Tô Gia xoa xoa thái dương gân xanh đang hung hăng nhảy, tối qua mình nhất định là bị sắc mê tâm khiêu (?) nên mới nghĩ Đường Kiêu hát dễ nghe!

“Đủ rồi, ta biết người là fan của Shayne Ward, tháng sau ở London có tour lưu diễn của hắn, người thích thì tới đó mặc sức mà hát!” Tô Gia cảm thấy mình cần lên tiếng áp chế tâm hồn văn nghệ của con đại diện nào đó.

Đường Kiêu đã bước qua ôm Tô Bạch, vùi mặt cọ cọ vào cổ y, “Kỳ thực ta chỉ là fan của mỗi người thôi.”
Từ năm mười tuổi...

“Không dám nhận.”

“Thần tượng, cho hôn cái đi.”

“Tránh ra.”

“Thật đau lòng, đêm qua rõ ràng còn ân ái...”

“Cút!”

“Hôn cái đi mà~~”

“... Ân~~”

...

...

Cameraman bị phần biểu thị, đã bị gian tình hoa lệ lệ chiếu mù cả ống kính!

....

End. (lần này là thiệt)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-sinh-chi-to-gia>